

Đích Nhìn Thiên Pha

Tinh
Đa
Đa

Editor:

La Na, Quỳnh_In
nhuandong, Bunn

Huong August, Gimi Xuka

www.OverdramaticQueyDan.com

© 2008-2015

Mục lục

- [Chương 1: Đời Người Hoàn Toàn Khác Nhau](#)
- [Chương 2: Cuộc Đời Hoàn Toàn Khác \(Hạ\)](#)
- [Chương 3: Không Người Nào Hỏi Thăm Trọng Sinh](#)
- [Chương 4: Làm Khó Dễ Mọi Người Trong Tướng Phủ](#)
- [Chương 5: Bình Tĩnh Hóa Giải](#)
- [Chương 6: Muốn Đưa Cơ Sở Ngâm Đến À, Không Có Cửa Đâu](#)
- [Chương 7: Nhị Di Nương Bị Phạt Cấm Túc](#)
- [Chương 8: Trong Lòng Suy Nghĩ Lại Quy Tắc Xuyên Qua](#)
- [Chương 9: Nhị Tiểu Thư Muốn Học Võ Công](#)
- [Chương 10: Nhị Di Nương Dùng Độc Kế](#)
- [Chương 11: Nhị Di Nương Mưu Hại Thất Bại](#)
- [Chương 12: Nhị Tiểu Thư Cảnh Cáo Nhị Di Nương](#)
- [Chương 13: Mặt Tà Ác Của Vân Lãnh Ca](#)
- [Chương 14: Cạn Bã Nam, Cạn Bã Nữ Đến Thăm](#)
- [Chương 15: Khẩu Chiến Trong Hoa Viên](#)
- [Chương 16: Sóng Gió - Vân Lãnh Ca Làm Thơ](#)
- [Chương 17: Vô Sự Bất Đẳng Tam Bảo Điện](#)
- [Chương 18: Lãnh Ca Trịnh Trọng Cam Kết](#)
- [Chương 19: Lại Là Độc Kế Của Nhị Di Nương](#)
- [Chương 20: Bị Nghi Là Thủy Quý Nhập Vào Người](#)
- [Chương 21: Nhị Di Nương Diễn Trò Hăm Hại](#)
- [Chương 22: Tuồng Kịch Vô Cùng Đặc Sắc](#)
- [Chương 23: Quỷ Kế Của Nhị Di Nương Bị Bại Lộ](#)
- [Chương 24: Di Nương Kê Đơn Bị Vạch Trần](#)
- [Chương 25: Lão Phu Nhân Giữa Mê Mộng Thảo](#)
- [Chương 26: Nhị Di Nương Trả Đũa](#)
- [Chương 27: Người Khác Chịu Tiếng Xấu Thay Nhị Di Nương](#)
- [Chương 28: Quyền Lớn Của Nhị Di Nương Bị Đoạt](#)
- [Chương 29: Tam Di Nương Muốn Chương Gia](#)

Chương 30

Chương 31: Liên Hoàn Kế Của Nhị Di Nương

Chương 32: Xếp Cơ Sở Ngầm Của Minh Vào

Chương 33: Mộ Dung Diệp Trong Truyền Thuyết

Chương 34: Biến Chuyển Thế Cục Trong Tướng Phủ

Chương 35: Lão Phu Nhân Tỏ Ý Cảnh Cáo

Chương 36: Người Người Trong Tướng Phủ Không An Phận

Chương 37: Tứ Di Nương Thần Bí Của Tướng Phủ

Chương 38: Tứ Di Nương Thâm Tàng Bất Lộ

Chương 39: Thứ Tỷ Muội Trang Phục Lộng Lẫy

Chương 40: Trước Giờ Thế Tử Mộ Dung Trở Về

Chương 41: Màn Trình Diện Thanh Thế Quy Mô

Chương 42: Thế Tử Hào Hoa Phong Nhã, Độc Nhất Vô Nhị

Chương 43: Tứ Tiểu Thư Xuân Tâm Nhộn Nhạo

Chương 44: Tính Toán Trong Lòng Hạ Yên Nhi

Chương 45: Nhũ Mẫu Khẽ Kể Chuyện Năm Đó

Chương 46: Nhị Tiểu Thư Gặp Mặt Bà Vú

Chương 47: Ngọn Nguồn Và Quá Trình Sự Việc

Chương 48: Tứ Tiểu Thư Đỏ Mặt Thầm Hận

Chương 49: Cung Yến Đón Gió Tây Trần

Chương 50: Cung Yến Sắp Bắt Đầu (Hết Quyển Một)

Chương 51: Mật Báo

Chương 52: Tính Toán

Chương 53: Mới Vào Hoàng Cung

Chương 54: Đối Chọi Gay Gắt

Chương 55+1: Thế Tử Yêu Nghiệt

Chương 55+2: Thế Tử Yêu Nghiệt (Tiếp)

Chương 56+1: Bất Đặc Dĩ Thỏa Hiệp (1)

Chương 56+2: Bất Đặc Dĩ Thỏa Hiệp (2)

Chương 57+1: Mỗi Người Đều Có Tâm Tư(1)

Chương 57+2: Mỗi Người Đều Có Tâm Tư (2)

Chương 58: Phong Vũ Đến

Chương 59: Gặp Mặt Đầu Thành
Chương 60: Đầu Trộm Đuôi Cướp
Chương 61: Thế Ngoại Cao Nhân?(1)
Chương 61+2: Thế Ngoại Cao Nhân
Chương 62: Trong Kế Có Kế
Chương 63: Nuôi Hổ Gây Họa
Chương 64+1: Cao Tăng Thật Giả
Chương 64+2: Cao Tăng Thật Giả
Chương 65: Sự Việc Bại Lộ
Chương 66: Vương Bài Hộ Mệnh
Chương 66+2: Vương Bài Hộ Mệnh (2)
Chương 67: Tiếp Xúc Thân Mật
Chương 68: Quân Vương Thăm Dò
Chương 69+1: Thích Không?
Chương 69+2: Thích Không?
Chương 70: Công Chúa Du Nhiên
Chương 71
Chương 71+2
Chương 72: Phòng Ngừa Chu Đáo
Chương 73: Thâm Ý Tới Thăm
Chương 74: Cầu Hôn
Chương 75: Nha Nha Dự Dỗ Thành Công, Thế Tử Mạnh Mẽ Hôn
Chương 76: Thế Tử Động Tình, Nha Nha Thành Di Nương
Chương 77: Hướng Gió Biển Chuyển
Chương 78: Nha Hoàn Phản Bội? Di Nương Đẻ Non?
Chương 79: Thai Nhi Khó Giữ
Chương 80: Bước Ngoặt Kinh Động
Chương 81: Kết Cục Đã Định
Chương 82: Âm Thầm Tương Trợ
Chương 83: Nội Tâm Của Thế Tử
Chương 84: Thời Gian Ấm Áp
Chương 85: Lễ Mừng Thọ

[Chương 86: Châm Ngồi Ly Gián](#)
[Chương 87: Tỏ Rõ Tâm Tư](#)
[Chương 88: Đột Phá Trong Tình Cảm](#)
[Chương 89: Phun Ra Hồi Môn \(Đồ Cưới\)](#)
[Chương 90: Thánh Chi Tứ Hôn](#)
[Chương 91: Bịa Chuyện Nói Dối](#)
[Chương 92: Mưu Kế Thâm Độc](#)
[Chương 93: Kết Cục Như Thế](#)
[Chương 94: Nhúng Tay Vào Hôn Sự](#)
[Chương 95: Liên Thủ Thiết Kế](#)
[Chương 96: Nga Hoàng Nữ Anh \[1\]](#)
[Chương 97: Âm Sát Ngày Cập Kê](#)
[Chương 98: Động Phòng Hoa Chúc](#)
[Chương 99: Thời Gian Yên Ả](#)
[Chương 100: Cảnh Xuân Ôn Tuyền](#)
[Chương 101: Mưu Triều Đoạt Vị](#)
[Chương 102: Ngày Lại Mặt](#)
[Chương 103: Có Mục Đích Khác](#)
[Chương 104: Thăm Dò Lẫn Nhau](#)
[Chương 105: Cái Giá Của Liên Hôn](#)
[Chương 106: Bất Ngờ](#)
[Chương 107: Ai Là Ngự Ông?](#)
[Chương 108: Chuyện Cũ Năm Đó](#)
[Chương 109: Bắt Đầu Thực Hiện](#)
[Chương 110: Sắp Đại Loạn](#)
[Chương 111: Di Hoa Tiếp Mộc \[1\]](#)
[Chương 112: Nhốt Công Chúa](#)
[Chương 113: Mưu Đồ Đã Lâu](#)
[Chương 114: Có Bánh Bao](#)
[Chương 115: Một Đường Đuổi Giết](#)
[Chương 116: Đại Kết Cục: Nửa Đêm Đánh Bất Ngờ \(Thượng\)](#)
[Chương 117: Đại Kết Cục: Sự Chân Thật Của Hung Tin \(Trung\)](#)

Chương 118: Đại Kết Cục: Gặp Nhau Ở Vách Đá (Hạ)

Chương 119: Ngoại Truyện 1: Hiềm Khích Tiêu Tan, Tình Ý Triền Miên

Chương 120: Ngoại Truyện 2: Hồi Kinh

Chương 121: Ngoại Truyện 3: Rời Đi, Tình Này Không Đổi

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đời Người Hoàn Toàn Khác Nhau

Edit: La Na

Đông Dương quốc, trong tướng phủ, một thiếu nữ xinh đẹp dựa vào trước cửa sổ, khuôn mặt nhìn chăm chú vào cảnh sắc trong viện, hai tay chống vào chiếc cầm hơi nhón, gò má lộ ra chút ửng đỏ, mặt mày như hàm xuân, ánh mắt ướt át như sắp chảy nước, khoe miệng hơi nhếch lên càng để lộ tâm tình của nàng, nàng mặc một thân cẩm y màu hồng nhạt, bên ngoài khoác thêm một sa mỏng cùng màu, ánh mặt trời màu vàng chiếu trên thân thiếu nữ, như cả thân thể nàng tắm trong một tầng màu vàng, cả người có vẻ như ảo mộng.

Nàng hơi ngửa đầu nhìn đôi chim nhỏ trên cây đại thụ trong viện, đôi chim nhỏ tựa sát vào nhau, tiếng riu rít bình thường nghe thì có chút khó chịu nhưng vào tai thiếu nữ lúc này thì lại trở nên thanh thúy dễ nghe, nghĩ đến người nam tử tuần mỹ đến mức mê mẩn, gò má thiếu nữ vốn phỉm hồng nay lại càng hồng hơn, ngay cả vành tai trắng như phấn cũng đỏ lên, trong lòng lại cân nhắc, hẳn là phụ thân đến, hẳn sẽ đồng ý chứ, ảo tưởng về sau có thể cùng hắn đầu bạc đến già, cầm sắt hòa minh, tâm thiếu nữ như được mật đường rót vào.

"Tiểu thư, tiểu thư, không tốt rồi." Đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận âm thanh ồn ào, thiếu nữ xinh đẹp cẩn thận nghe ngóng, chỉ biết là giọng nói của tỳ nữ cận thân Họa Nhi của mình, vừa quay đầu, liền thấy Họa Nhi vội vã chạy vào, tỳ nữ mặc một thân phục sức nha hoàn màu xanh nhạt, trên đầu búi kiểu tóc song kế, mi cong mắt to, mũi ngọc miệng nhỏ nhắn, trán trắng nõn sáng sủa.

Thiếu nữ xinh đẹp thấy ảo tưởng tốt đẹp của bản thân bị phá vỡ, thì có chút không vui mở miệng nói "Có chuyện gì vậy, nhìn người như lửa đốt vậy, nếu không phải tâm tình của tiểu thư hôm nay tốt, nhất định phải đánh người mấy bản, nói đi, chuyện gì?" Thiếu nữ xinh đẹp kiêu căng hất cằm hỏi, trên mặt Họa Nhi hơi trắng bệch, bàn tay dùng sức nắm chặt thành quyền, vội vàng cúi đầu quỳ xuống, "Tiểu thư, nô tì biết sai rồi, là nô tì vừa nghe thấy trong phủ có người nói, tướng gia đến vương phủ nói muốn kết thân tiểu thư với Âu Dương thế tử, nhưng lại bị Vương gia từ chối, mà Thế tử cũng không gặp tướng gia, tướng gia nghe hạ nhân vương phủ nói, Thế tử đang ở cùng tiểu thư và công tử phủ Hạ tướng quân ngắm hoa trong vườn, nghe nói tướng gia tức giận phẩy tay áo bỏ đi, không nói một lời, sắc mặt tái mét." Trong lời nói mang theo một tia vui sướng khi người gặp họa không dễ dàng phát hiện, trong mắt cất giấu sự khinh thường và hận ý.

Mà thiếu nữ xinh đẹp vừa nghe, sắc mặt càng ngày càng trắng, thân mình run lên, nhờ chống lên bàn mới không bị ngã, miệng còn thì thào "Tại sao Phong ca ca có thể đối với ta như vậy, hẳn sẽ không như vậy đâu."

Bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân nặng nề, nghe tiếng chân không thể đoán được lòng của người này, chỉ thấy người tới xốc rèm cửa lên, mặt trầm như nước, trên mặt không có bất kì biểu cảm gì, nhìn thoáng qua thiếu nữ xinh đẹp, nghe thấy giọng nói thì thào của thiếu nữ, giọng nói tức giận vang lên "Vân Lãnh Ca, lúc này không được nhắc lại nữa, từ bỏ đi.", vốn sắc mặt Vân Lãnh Ca đã trắng, nghe thấy mệnh lệnh của phụ thân, sắc mặt càng trắng hơn, thân hình như hoa nhỏ dưới cơn mưa lớn, run run, nàng run run mở miệng "Phụ thân, Phong ca ca sẽ không làm như vậy với con đâu, sẽ không làm như vậy với con đâu mà." Dường như nàng chỉ biết nói mỗi một câu này, trong miệng luôn thì thào lặp đi lặp lại.

Vốn tướng gia Vân Bá Nghị đang nổi giận, lúc này lại càng giận tím mặt "Vân Lãnh Ca, người còn không biết xấu hổ đến bao giờ, một tiểu thư khuê các như người, lại xưng hô với một nam tử như vậy, còn ra thể thống

gì, người ta đã nói rõ là không có ý gì với người, nếu không phải người đau khổ cầu xin ta đến vương phủ cầu hôn, cái mặt già này của phụ thân người cũng bị ném đi rồi, người còn muốn dây dưa tới khi nào, nếu lại làm ra chuyện gì nữa, đừng trách phụ thân không niệm tình cha con." Nói xong thì dùng cặp mắt tàn bạo trừng Vân Lãnh Ca, nhắc chân đi nhanh ra ngoài.

Thấy phụ thân mình xưa nay đều yêu thương mình tỏ thái độ như vậy, Vân Lãnh Ca cảm thấy sắp ngất đi, Họa Nhi cúi đầu trào phúng, đột nhiên Vân Lãnh Ca chạy ra cửa phòng, rồi chạy ra ngoài, mà người đang đứng ngoài sân thấy nàng chạy ra, sắc mặt cười nhạt. Trong miệng không hề lưu tình "Nhị muội, muội xem bộ dáng của muội kìa, có chút phong thái nào của dòng chính nữ Tướng phủ hay không, ngày thường muội chỉ biết dây dưa với nam nhân, Tướng phủ cũng bị muội làm cho mất mặt cả rồi." Nói xong, còn cầm khăn tay vung lên một cái, giống như trên người Lãnh Vân Ca có vi trùng vậy, mà bên kia có một nữ tử đi về phía này, chanh chua mở miệng "Đại tỷ nói rất đúng, Âu Dương thế tử người ta đã sớm có tình cảm mặn nồng với đại tiểu thư Hạ gia, vậy mà ngày thường tỷ còn gọi Phong ca ca Phong ca ca, muội đỏ mặt thay cho tỷ đấy, Nhị tỷ, thứ cho muội muội nói một câu bất kính, tỷ thật là không biết hổ thẹn, tỷ có thể so với đại tiểu thư Hạ gia sao, người ta là Đệ Nhất Tài Nữ đó!"

Sắc mặt Vân Lãnh Ca lạnh như băng, bây giờ nàng chỉ muốn nhìn thấy Âu Dương Phong, nàng chạy như bay ra ngoài phủ, vội vã chạy đi, ngay cả lụa mỏng che mặt cũng không mang, vốn nàng không ý thức được vì sao ngoài cửa phủ không ai ngăn nàng lại, cứ như vậy một đường nghiêng ngả chao đảo nàng chạy đến vương phủ, cũng may Âu Dương vương phủ không xa Tướng phủ, Vân Lãnh Ca không để ý ánh mắt khác thường và cười nhạt trên đường, chạy thẳng tới trước cửa vương phủ, chuẩn bị xông vào, thấy người gác cổng muốn ngăn nàng lại, lại nhận ra nàng là tiểu thư Tướng phủ, trong lòng khó xử, không biết có nên ngăn lại hay không, trong lúc sơ sẩy, Vân Lãnh Ca chạy vào, người gác cổng hai mặt nhìn nhau, một người trong đó vội chạy đi bẩm báo.

Vân Lãnh Ca chạy thẳng đến hoa viên vương phủ, nàng đã tới nơi này vài lần, đương nhiên rất quen đường, quả nhiên phát hiện Âu Dương Phong ở trong đình, từ nơi này nhìn qua, sườn mặt hoàn mỹ, mày rậm bắt mắt, cái mũi cao thẳng, chiếc cằm cương nghị, mặc một thân hoa y màu tím nhạt, tóc lấy một ngọc quan cùng màu buộc lên, dáng người cao ngất, ngọc thụ lâm phong, ngồi cùng một chỗ với hắn là thế tử Lãnh Thần Lãnh vương phủ, Hạ Hạo Nhiên phủ Hạ tướng quân, Hạ Ngũ Nhi, Hạ Yên Nhi.

"Nghe nói, tướng gia cầu hôn Vân Lãnh Ca cho huynh, bộ dáng Vân Lãnh Ca này cực đẹp, thu cũng không tệ, khả khả." Mở miệng là Hạ Hạo Nhiên, trong mắt mang theo dự vọng, Âu Dương Phong nhíu mày, cầm một ly rượu trên bàn, từ từ rót vào miệng, lúc này mới mở miệng "Vân Lãnh Ca ngực không vết mực, là người ít học, thô tục không chịu nổi, suy nghĩ không qua gương mặt, nữ tử như vậy bản thế tử tiêu thụ không nổi, huynh muốn, thì tự mình đi cầu hôn đi, lại nói trong lòng bản thế tử đã có giai nhân." Đặt ly rượu xuống, liếc mắt một cái nhìn Hạ Ngũ Nhi bên cạnh cách đó không xa, Hạ Ngũ Nhi lập tức cúi đầu xuống, trên mặt một mảnh đỏ ửng.

Nghe đến đó, Vân Lãnh Ca chỉ cảm thấy trong ngực ấm ức, nàng bước nhanh vọt tới trước mặt Âu Dương Phong, sắc mặt vẫn không hết thân thiết mở miệng nói "Phong ca ca, không phải như thế, mọi người biết người huynh thích là Lãnh Ca, bằng không vì sao huynh lại tự mình trả lại khăn cho Lãnh Ca, còn dịu dàng bảo Lãnh Ca cẩn thận bảo quản như vậy, trong lòng huynh có nỗi khổ phải không, Phong ca ca." Vừa nói xong, đôi mắt đẹp sáng ngời rơi lệ, chảy trên gương mặt nàng, nước mắt chảy xuống gương mặt được trang điểm trông hơi buồn cười, tay giữ chặt cánh tay Âu Dương Phong.

Âu Dương Phong thấy Vân Lãnh Ca như vậy, cảm thấy cực kỳ chán ghét, lúc trước nhìn bóng dáng bộ mặt cho rằng đây là tuyệt đại giai nhân, cho nên mới có chuyện hắn tự trả lại khăn tay như vừa nói, không ngờ Vân

Lãnh Ca như một bộ quần là áo lượt, là một nữ tử thô tục không chịu nổi, thật làm cho người ta khó sinh thiện cảm, Âu Dương Phong dùng sức chau mày, tay cũng dùng lực, đẩy tay Vân Lãnh Ca ra, sắc mặt lãnh khốc nói "Lúc trước không cần thận trọng được khăn tay của Vân tiểu thư, nên mới trả lại cho Vân tiểu thư, nếu Vân tiểu thư hiểu lầm cái gì cứ nói, bây giờ bản Thế tử sẽ giải thích rõ ràng, sau này xin Vân tiểu thư đừng dây dưa với bản thế tử nữa." Sau đó xoay người đi đến hồ sen bên cạnh, tâm tình đang buồn nôn mà nhìn thấy hoa sen thanh nhã thì tốt hơn.

Vân Lãnh Ca thấy Âu Dương Phong đi, không cam lòng nhắc chân đuổi theo, Âu Dương Phong là người luyện võ, đương nhiên nhanh hơn nàng, nàng càng cố chạy, thấy bóng lưng Âu Dương Phong, chuẩn bị chạy đến ôm Âu Dương Phong, mà ở trong đình có bốn người, thấy màn nữ đuổi theo nam này, sắc mặt bốn người hoàn toàn khác nhau, phản ứng lớn nhất chính là Hạ Ngữ Nhi, trong mắt nàng phun ra lửa giận nồng đậm, thấy Vân Lãnh Ca vẫn chưa từ bỏ ý định đuổi theo, nàng cũng bước nhanh theo Vân Lãnh Ca đi ra ngoài.

Ngay khi Vân Lãnh Ca sắp bổ nhào vào Âu Dương Phong, Âu Dương Phong cảm giác phía sau có người, trên chân hơi động, thân hình chuyển sang một bên, mà Hạ Ngữ Nhi đi theo Vân Lãnh Ca đột nhiên dùng sức đẩy, vốn Vân Lãnh Ca đã đứng không vững nên khi bị đẩy Vân Lãnh Ca ngã thẳng vào ao sen, "Cứu mạng, cứu mạng..." Vân Lãnh Ca đập trong nước. Mà Âu Dương Phong và Hạ Ngữ Nhi vẫn ngây người như cũ, không nhúc nhích.

Một lát sau, mãi đến khi mọi người trong đình đuổi tới hồ sen, dường như Âu Dương Phong mới giật mình tỉnh lại, phân phó hạ nhân vớt Vân Lãnh Ca từ trong hồ sen lên, lấy lý do trong phủ không tiện giữ nữ quyến lại rồi đưa Vân tiểu thư về Tướng phủ, thời gian không đến một nén nhang, toàn bộ người trong Kinh Thành đều biết tiểu thư Vân gia ái mộ thế tử Âu Dương khi sắp ôm lấy Thế tử, Thế tử né tránh, nên mới không cần thận trọng.

vào trong ao sen, chìm vào hôn mê, người ở kinh thành đều xem chuyện này như chuyện cười.

Tin tức truyền đến Vân phủ, ở Phúc Thọ đường, lão thái thái Vân phủ cực kì giận dữ, "Thật là con cháu bất hiếu, nó vứt thể diện Tướng phủ đi mới vui lòng sao?" Vân ma ma bên cạnh không ngừng thuận khí cho lão thái thái, cẩn thận khuyên giải an ủi lão thái thái "Lão phu nhân đừng nóng giận, có lẽ chỉ là nhị tiểu thư không cẩn thận ngã xuống hồ sen mà thôi." Lão thái thái hừ một tiếng, trào phúng nói "Nó đối với Âu Dương thế tử có ý ai mà nhìn không ra, mà Âu Dương thế tử lại đối với nó vô ý, cái này ai cũng nhìn ra, nhưng nó lại hồ đồ, nó lại một lòng một dạ dính vào." Bà ngừng nói một chút "Phải một người đi mời đại phu tới Liên Lãnh Uyển, đừng gọi người đến thăm nó, cho nó ghi nhớ lâu vào, tùy tiện gọi một nha hoàn đến chăm sóc là được, không có phân phó của ta không cho phép ra khỏi sân". Nói xong có người đi truyền lời. Trong tướng phủ có người mừng, có người buồn, có người sầu, thậm chí có người hi vọng Vân Lãnh Ca đừng bao giờ tỉnh lại.

Mà ở Liễu Lãnh Uyển hoang tịch Vân Lãnh Ca lẳng lặng nằm trên giường, dường như không còn hô hấp.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cuộc Đời Hoàn Toàn Khác (Hạ)

Edit: Quỳnh_in, Huong August

Beta: Huong August

Nước Z, đêm khuya yên tĩnh, một chiếc xe thể thao màu xám bạc chạy tốc độ cao phóng tới một nơi yên tĩnh. Tắt máy, mở cửa xe, một cô gái chậm rãi bước xuống, cô mặc trang phục bó màu đen, vóc dáng cao gầy, đôi chân dài thẳng tắp, eo nhỏ mảnh khảnh, bộ ngực đầy đặn. Cô dựa vào cửa xe, từ trong túi lấy ra một gói thuốc, móc một điếu, ngón tay thon dài trắng nõn kẹp lấy điếu thuốc, tay kia ấn vào bật lửa, đốt, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi phun ra một làn khói.

Ánh mắt cô không hề có tiêu cự, giống như đang suy tư điều gì. Hút xong một điếu, cô đưa tay búi mái tóc lượn sóng màu rượu vang của mình lên đỉnh đầu, lưu loát búi tròn. Khuôn mặt cô không chút son phấn, hồng nhợt khỏe mạnh, bất kỳ đồ mỹ phẩm xa hoa gì cũng không sánh nổi, mắt phượng mở to, cánh mũi cao thẳng, môi anh đào phấn hồng xinh xắn, nếu trong mắt không hiện nét sắc bén và tàn nhẫn, đây tuyệt đối là một cô gái dịu dàng như nước.

Cô giơ tay cầm súng lục vào bên hông, khi cầm lấy phi đao, ánh mắt cô trở nên dịu dàng, cô đưa tay cẩn thận vuốt ve phi đao, nhẹ nhàng nói: “Đồng sự, có lẽ qua đêm nay, vĩnh viễn sẽ không dùng đến cậu nữa, tuy không nở, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất vui.” Nói xong, cô gái lại lấy một thanh lại một thanh phi đao dặt vào bên hông, sau đó suy tính một phen,

tính toán những khả năng có thể xảy ra, sau đó dần dần thu thập phương tiện phụ trợ cần thiết.

Tiếp đó, cô nhanh chóng tiến vào trong rừng cây trước mặt.

Đêm đã khuya, trong rừng cây càng thêm âm sâu và u tối, vậy mà cô gái vẫn nhanh chóng tiến lên như cũ, giống như hòa vào làm một với bóng đêm, vì muốn thăm dò, con đường này cô đã tìm hiểu qua nhiều lần. Cô nhẹ nhàng đi ra khỏi khu rừng, bò lên một thân cây cao, không có bất kỳ tiếng động nào, cô gái ngồi trên cành cây, nhìn về phía biệt thự cách đó không xa. Về ngoài tinh xảo, có danh sư thiết kế, bảo vệ nghiêm ngặt, chung quanh biệt thự đều là tường rào cao tám thước, chung quanh tường rào còn có bảo an tuần tra.

Bên trong biệt thự cái gì cần có đều có, xa hoa giàu sang, giống như tiên cảnh ở nhân gian. Tại lầu hai biệt thự, một người phụ nữ mặc áo ngủ nhãn hiệu nổi tiếng nằm đắp mặt trên chiếc sofa cao cấp, tâm trạng buồn chán xem tivi, bên cạnh còn có một người đàn ông ngồi trên sofa đọc báo, bỗng nhiên nhìn thấy một tin khiến hẳn ta cảm thấy cực kỳ vui vẻ, khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông vẽ lên nụ cười đắc ý, trong biệt thự thật ấm áp tốt đẹp, ít nhất trong mắt người khác là như vậy.

Cô gái quan sát tất cả, khuôn mặt nở nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn, Lý Sâm, Lưu Khiêu, cuộc sống của chúng mày thật là tốt, một nơi an hưởng tuổi già rất tốt, nhưng vì cái gì nhìn chúng mày vui vẻ, tao lại không thấy vui. Thành quả của bọn mày xây dựng trên máu thịt của người khác, chúng mày hãm hại đẩy bọn tao rơi xuống địa ngục, còn mình lại ở nơi tựa thiên đường này hưởng phúc, thật có lỗi, bây giờ tao phải trả thù chúng mày. Khuôn mặt cô dần dần lộ vẻ giận dữ, tàn nhẫn, lẫn phần nộ, hận ý trên khuôn mặt khiến người ta sợ hãi, như sứ giả địa ngục làm người ta kinh hoàng.

Cô gái yên lặng ngồi trên tàng cây, yên lặng quan sát, trong đầu đan xen đủ loại ý tưởng, cô cực lực áp chế ham muốn đang kêu gào trong lòng, chờ một chút, chờ một chút thôi, nhất định phải bảo đảm vạn vô nhất thất (*tuyệt đối không để có sai sót), nếu quyết định một mình tới báo thù, nhất định phải cẩn thận làm việc.

Rạng sáng 3 giờ, đây là thời điểm con người cảm thấy mệt mỏi nhất, cũng là lúc ngủ say nhất. Số bảo an theo thời gian cũng dần dần ít đi, cách một đoạn mới nhìn thấy một nhân viên an ninh lười biếng chậm rãi đi tuần tra, yên bình đã lâu khiến bọn họ mất đi cảnh giác, bọn họ không hề cho rằng có người lại đánh chủ ý đến người bên trong. Dù sao ông chủ bọn họ là một nhân vật có máu mặt, theo cách nhìn nhận của họ, ông chủ là một người ôn hoà và lịch thiệp, chưa từng đắc tội với ai.

Cô gái trượt xuống khỏi cây, mang mặt nạ, né tránh an ninh tuần tra, tránh khỏi máy theo dõi, dùng tay phóng súng đinh vào tường rào, nhanh chóng bám vào trên tường, cất súng, leo qua tường cực nhanh, nhẹ nhàng lăn một vòng dưới mặt đất, quen thuộc cẩn thận tránh các loại bẫy rập và an ninh trong vườn hoa.

Đêm khuya, vườn hoa tối đen như mực, cô tận dụng khả năng chỉ chạy trong bóng tối, sau đó dùng phương pháp tương tự tiến đến lầu hai.

Nhanh chóng tiến vào phòng ngủ lầu hai, cô nhìn thấy khúc quanh có người, vung tay một cái, một phi đao cắm thẳng vào người đàn ông, hắn ta không kịp hừ một tiếng đã chết rồi. Nhìn thi thể hắn ta, trong lòng cảm thấy đè nén, cô đã giết bao nhiêu người? Cô tự hỏi mình, nhưng lại không thể dừng lại, nhìn cửa phòng ngủ, cô chưa bao giờ cho mình có cơ hội lựa chọn, chưa bao giờ! Bọn họ mới là người khởi xướng tất cả.

Cô gái nhanh chóng dùng khóa sắt trên tay cạy cửa, có thể hắn cho rằng nhà của hắn rất an toàn, nên chỉ dùng loại khóa cửa bình thường, cô xoay hai cái đã mở được. Đi vào trước giường của đôi夫妻, nhìn

dáng vẻ ngủ say của hai người bọn họ, trên khuôn mặt cô hiện vẻ dữ tợn đầy hận ý, đè xuống tâm tình kích động, hít sâu một hơi, lấy khăn tay chứa thuốc mê ra, làm hôn mê, cô biết trong phòng ngủ này có một ám thất, ngay cả đôi cầu nam nữ này cũng không biết.

Đôi cầu nam nữ biến tổ ấm của các cô thành địa ngục, còn dám ở lại nhà bọn họ, không thể không nói, lá gan thật sự rất lớn, cô giận quá hóa cười, lôi bọn họ vào ám thất, đóng kỹ ám thất, cột chặt hai người.

Nhìn người đàn ông và ả đàn bà của hắn hôn mê, cô lấy lọ thuốc giải lần lượt trước mũi hai người, sau đó ngồi trên ghế, nhìn hai người mờ mịt mở mắt, đánh giá chung quanh, ánh mắt từ mờ mịt biến thành sợ hãi, cô cảm thấy buồn cười, giọng nói không chút nhiệt độ: “Lý tổng, đã lâu không gặp.”

Lý Sâm vẻ mặt kinh hoàng, “Mày là ai, tại sao dám trói tao ở đây, mày muốn làm gì? Tiền sao, bao nhiêu tiền?” Còn ả đàn bà bên cạnh không ngừng hô to: “Cứu mạng cứu mạng! Người đâu? Mau tới cứu chúng tôi!”,

“Đừng kêu nữa, nơi này là ám thất, dùng loại cách âm tốt nhất, bên ngoài không nghe được gì cả, đừng phí hơi sức nữa.” Cô lạnh lùng mở miệng. Nói tiếp “Không nhận ra tao là ai? Mười lăm năm trước...” Cô gái lộ mặt nạt xuống, cười như không cười nhìn Lý Sâm.

Lý Sâm nhìn khuôn mặt tinh xảo trước mắt, mặt hắn hiện thần sắc hồi ức, đột nhiên giống như nhớ ra điều gì, đồng tử co rút, không thể tin nhìn cô mở miệng “Là mày? Mày là Sở Ca, tại sao lại là mày? Không phải mày đã chết rồi ư, làm sao mày biết chỗ này?”

“Ha, nhớ ra rồi chứ? Tao chết rồi, nhưng tao chưa thấy chúng mày chết, tao lại bò từ địa ngục ra ngoài, chúng mày nói xem, tao giết chúng mày như thế nào đây?” Sở Ca cười tàn nhẫn.

“Van cầu ngài, bỏ qua cho tôi, tôi biết sai rồi, tôi trả lại tất cả cho ngài, van cầu ngài.” Người đàn ông lộn xộn nói, còn ả đàn bà bên cạnh dường như đã sợ đến choáng váng.

“Chậm rồi, mà có thể khiến ba mẹ tao sống lại ư, nếu họ sống lại, tao sẽ thả chúng mày.” Cảm xúc cô gái đột nhiên thay đổi, càng điên cuồng thô bạo hơn. Lý Sâm nghe cô nói, khuôn mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Sở Ca kiểm chế nhịp thở, giơ tay nhìn xuống đồng hồ, nói: “Không còn sớm nữa, tiễn bọn mày lên đường thôi.”

Cô bước tới trước mặt hai người, giơ phi đao sắc bén lên, trước ánh mắt tuyệt vọng của họ, cắt một đao lên động mạch chủ ở cổ, không sâu, nhưng máu lại không ngừng chảy, nhìn ánh mắt hoảng sợ kia, mở miệng nói “Chậm rãi hưởng thụ sinh mạng dần dần mất đi nhé!” Sở Ca tươi cười mở miệng.

Sở Ca ra khỏi ám thất, quay đầu nhìn Lý Sâm thống khổ “A...A” mấy tiếng, khóe miệng thở nhẹ một hơi, vẻ mặt không còn nặng nề như lúc này, trong lòng lại đang reo hò “Ba mẹ, cuối cùng con cũng có thể dựa vào chính mình giết chết bọn chúng, con đã làm được.” Mang cảm xúc nhẹ nhõm nhanh chóng rời căn biệt thự, tìm xe của mình, nổ máy rời đi.

Sở Ca lái xe đến trước một biệt thự, móc chìa khóa ra mở cửa, đã nhìn thấy em trai Sở Dương của mình lo lắng đi tới đi lui trong phòng khách. Nhìn thấy em trai, Sở Ca cười ấm áp, “Dương Dương, sao em còn chưa ngủ?”

“Chị, chị làm sao vậy, em rất lo lắng, Lý Sâm chết rồi sao?” Sở Dương lo lắng mở miệng hỏi.

Nghe thấy cái tên Lý Sâm, Sở Ca nhếch môi “Ừ” một tiếng, nhớ tới thảm trạng vừa rồi của hắn, Sở Ca không khỏi nhớ lại mười lăm năm trước, khi đó Lý Sâm vẫn chỉ là ông chủ của một xí nghiệp nhỏ, mà nhà Sở Ca là

một tập đoàn nổi danh quốc tế, có một lần ba mẹ Sở Ca suýt nữa tai nạn xe mất mạng, được hãn cứu.

Gia đình cô đều vô cùng cảm tạ Lý Sâm, ba Sở Ca thường trợ giúp hãn ta, giúp xí nghiệp nhỏ của Lý Sâm càng ngày càng làm ăn thuận lợi. Không nghĩ tới về sau Lý Sâm lợi dụng chính điều đó, thiết kế hãm hại khiến tập đoàn nhà Sở Ca phải đóng cửa, lưng đeo khoản nợ khổng lồ. Thì ra ngay từ đầu, Lý Sâm đã một tay bày kế, cuối cùng còn ở trong căn biệt thự đó. Nhớ lúc ấy, Lưu Kiều còn xúi giục Lý Sâm ngay trước mặt ba Sở Ca cưỡng gian mẹ Sở Ca, khiến ba Sở Ca tức giận tự sát, mà mẹ ngậm nhục cắn lưỡi cùng theo.

Mà lúc đó, cô mới bảy tuổi ôm em trai chứng kiến tận mắt, sau cùng bọn họ phải trải qua cuộc đời ăn xin suốt mười năm, cho đến năm năm trước gặp được sư phụ, học được một thân bản lĩnh. Cô mang theo em trai trở lại thành lập công ty Sở thị, rồi cuộc tối nay cũng rửa được mối thù.

Nhìn thấy Sở Ca đang chìm trong hồi ức, vừa rồi còn ôn hòa, trên khuôn mặt Sở Dương hiện lên vẻ tàn nhẫn, mà Sở Ca mãi đắm chìm trong thế giới của mình căn bản không nhận thấy được.

“Chị, uống cốc nước trước đi, đừng suy nghĩ nữa, mọi chuyện đều đã qua rồi.” Sở Dương mở lời cắt đứt suy tưởng của Sở Ca.

Sở Ca hồi hồn, nhận lấy nước, dịu dàng nhìn em trai, cầm lấy uống cạn, cô đang muốn mở miệng nói với Sở Dương, đột nhiên bụng quặn đau, Sở Ca mồ hôi rơi như mưa, cô ôm bụng, không thể tin nhìn Sở Dương.

Giờ phút này trên khuôn mặt Sở Dương là nụ cười tàn nhẫn: “Ai bảo chị đoạt lấy Sở thị, Sở thị chỉ có thể là của một mình tôi, tôi chán ghét chị cứ luôn vương chân vương tay ở công ty, chị gái yêu quý, cảm ơn chị đã thành lập Sở thị, em trai sẽ an táng cho chị thật tốt, ha ha ha ha...” Sở Dương tàn nhẫn cười to.

Sở Ca cười đắng chát, đây chính là em trai cô liều mạng bảo vệ, mới vừa rồi, cô chuẩn bị nói cho hắn biết, cô muốn buông tay, một mình du lịch thế giới, giao hết công ty cho Sở Dương.

Cô đã mệt mỏi lắm rồi, không muốn để tâm vào chuyện gì nữa. Cô chỉ muốn quãng đời còn lại có thể sống một cuộc sống thoải mái vui vẻ, không muốn phải gánh vác bao trách nhiệm, báo thù hận như trước nữa. cô chỉ muốn một cuộc sống an nhàn tĩnh lặng... Tại sao Sở Dương phải làm như vậy

Ánh mắt Sở Ca dần dần mờ hồ, cuối cùng ý thức dần dần biến mất.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Không Người Nào Hỏi Thăm Trọng Sinh

Editor: nhuandong

Nước Đông Dương, trong tướng phủ, trong sân yên tĩnh không có người nào, Vân Lãnh Ca lẳng lặng nằm ở trên giường trong buồng trong, im hơi lặng tiếng, đến hô hấp cũng rất yếu, đột nhiên mở mắt ra, tầm mắt có chút mơ hồ quan sát hoàn cảnh xung quanh, cau mày cảm thấy đầu rất đau. Thứ đầu tiên đập vào mắt chính là giường lớn cổ kính, khắc hoa tinh mỹ, thợ thủ công hoàn mỹ, Sở Ca từ từ quan sát và suy tư đây là nơi này, nhớ rõ ràng chính mình đã bị Sở Dương giết chết. Nhớ tới Sở Dương, trong lòng Sở Ca lại đau xót, thân thể vốn dĩ đã vô lực suy yếu lại bất tỉnh. Sở Ca lấy lại bình tĩnh, tiếp tục suy tư, chẳng lẽ mình còn chưa chết? Nhưng nơi này là nơi nào?

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận huyên náo, Sở Ca tập trung lắng nghe, nghe được một giọng nói chói tai của một nữ tử: "Ta nói này Vận Nhị, nhị tiểu thư còn chưa biết có tỉnh được hay không đâu. Người cứ trung tâm tháp tùng phục vụ nàng ta làm cái gì, thật là ngu." "Họa Nhị tỷ tỷ, nhị tiểu thư là chủ tử chân chính ở trong phủ, cũng là tiểu thư của chúng ta, chúng ta là nô tỳ đương nhiên phải phục vụ tiểu thư cho thật tốt rồi." Một giọng nói non nớt đáp lại.

Họa Nhị nghe vậy, vẻ khinh thường trên mặt càng đậm, giễu cợt nói: "Nàng ta như vậy, nào có bộ dạng của tiểu thư chân chính, lão thái thái cũng đã phân phó, không cho người phục vụ, coi một chút là được rồi. Hay là đi đến chỗ Nhị Di Nương phục vụ cho tốt, còn có thể có phần thưởng gì đó, cũng có mặt mũi, không bằng người theo ta đến phục vụ ở chỗ Nhị Di

Nường đi, chỗ Nhị Di Nường cũng thiếu người tri kỷ, chúng ta ở đâu cũng có thể ứng chiến lẫn nhau, Dè dặt như vậy không biết khi nào mới có thể nở mặt. Hơn nữa thường ngày nhị tiểu thư đối với chúng ta không đánh thì chính là mắng, chẳng lẽ người không hận nàng? Ta là hi vọng nàng vĩnh viễn không tỉnh lại là tốt nhất." Vận Nhi nghe đến đó, sắc mặt khủng hoảng, vội vã nói tiếp: "Họa Nhi tử tử, sau này những lời này không thể nói nữa, rất bất kính, ta biết Họa Nhi tử tử vì tốt cho ta, đã đến giờ nhị tiểu thư uống thuốc, ta đi trước đây." Nói xong xoay người nhanh chóng đi ra khỏi viện. Họa Nhi nhìn thấy Vân Nhi đi, nhổ một nước bọt lên trên mặt đất, thấp giọng mắng: "Bùn loãng không thể đỡ nổi tường, nếu không phải chỗ Nhị Di Nường cần tìm người trợ giúp miễn cho việc bị người khác khi dễ, người cho rằng ra muốn tìm cái đũa vô dụng là người sao?" Lẩm bẩm trong miệng, hùng hùng hổ hổ bỏ đi.

Có thể hai nha hoàn đoán người bên trong đang ngủ say, giọng nói không hề nhỏ, để cho Sở Ca nghe được. Sở Ca vươn tay khẽ vuốt trán, có chút sốt nhẹ, đột nhiên nhìn thấy tay của mình, kinh hãi, đây không phải là tay của mình. nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Tay của cô bởi vì hàng năm cầm phi đao và súng lục nên đã sớm có một tầng chai dày, đôi tay trắng nõn này, làn da tinh tế, ngón tay trắng nõn, vừa nhìn đã biết chủ nhân của nó chính là đại tiểu thư sống trong an nhàn sung sướng. Chuyện gì đã xảy ra? Sở Ca giùng giăng muốn bò dậy, lại cảm giác được trước mặt đau đớn, cảm giác có thứ gì đó nhanh chóng tiến vào trong đầu. Đầu của Sở Ca đau nhức muốn nứt ra, cho dù nàng có tính cách cứng rắn như vậy cũng không nhịn được kêu nhỏ một tiếng.

Mà Vận Nhi bê bát thuốc về, vừa mới vén rèm lên đi tới nghe có tiếng động truyền đến từ trong giường, thân thể sợ đến run lên, sau đó mới nhớ tới có thể tiểu thư của mình đã tỉnh, sắc mặt lộ ra một chút vui mừng, nhanh chóng đặt bát thuốc ở trên bàn nhỏ bên giường, nhanh chân đi tới mép giường. vén màn giường lên, nhìn thấy tay Vân Lãnh Ca che đầu, lông mày khẽ nhăn, trên mặt là sự thống khổ, mắt Vận Nhi lập tức đỏ lên,

vội vàng kéo tay Vân Lãnh Ca: "Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy, em đi gọi đại phu." Trên tay truyền đến lực đạo dao động khiến cho Sở Ca càng thêm nhức đầu, nàng cố nén: "Chớ quấy rầy, ta không sao, đứng yên một chỗ đừng động." Sau đó liền nhắm hai mắt hai tay dùng sức xoa huyệt thái dương, từ từ cảm nhận từng mảnh vụn trí nhớ đột nhiên xuất hiện.

Một lát sau Sở Ca cảm thấy tốt hơn nhiều, từ từ mở mắt ra, nhìn thấy một nữ tử mặc y phục xanh biếc, tóc tết hai bên, không phải rất đẹp nhưng cũng làm cho người ta có cảm giác hai mắt đều tỏa sáng, là một giai nhân thanh tú, nếu như hai mắt không rơi lệ cuồn cuộn, cảm giác không dừng lại được, nước mắt cũng thật nhiều. Sở Ca ngớ ngẩn, nha hoàn này nhìn thấy Sở Ca tỉnh dậy nhìn nàng, ánh mắt đầy nước lập tức sáng lên, đáy mắt là sự vui sướng nồng đượm: "Tiểu thư, người đã tỉnh, người khá hơn chút nào không?" Giọng nói đã có chút khàn khàn sau khi khóc xong.

Sở Ca khẽ gật đầu một cái, hỏi: "Giờ nào rồi?" Đã lâu không mở miệng, cổ họng khàn khàn đau: "Cho ta cốc nước đi, ta khát." "Vâng, tiểu thư." Vận Nhi giơ tay lên xoa xoa nước mắt, khóe miệng mang theo nụ cười, vui vẻ đi rót nước. Bê một cốc nước tới, Vận Nhi đỡ Sở Ca dậy, còn cẩn thận để nàng dựa lưng lên gối đầu, đang chuẩn bị đút cho Sở Ca, Sở Ca khoát tay, tự nhận lấy há mồm uống hết. Vận Nhi ngỡ cả người, nói: "Tiểu thư, hiện tại đã là giờ Mùi rồi." Uống nước xong, đưa cái cốc cho Vận Nhi, trong lòng tính toán giờ giấc cổ đại, sau khi so sánh ở trong lòng, nhìn ánh nắng bên ngoài, chắc là đã hai giờ chiều.

"Tiểu thư, người có đói bụng không, nô tỳ đi chuẩn bị chút thức ăn đến cho người?" Vận Nhi mở miệng, Sở Ca gật đầu một cái: "Nhẹ chút, cháo trắng là được rồi." "Vâng!" Vận Nhi khom người rồi đi xuống. Sở Ca tựa đầu vào giường, từ từ chỉnh lại những mảnh vụn trí nhớ đột nhiên xuất hiện. Chủ nhân thân thể cổ đại này gọi là Vân Lãnh Ca, nữ nhi dòng chính duy nhất của Hữu tướng nước Đông Dương, có một tỷ tỷ và muội muội dòng thứ. Mẫu thân ruột mất sớm, tổ mẫu cũng không thích nữ nhi dòng

chính là nàng. Bởi vì Vân Lãnh Ca không thông viết văn, cũng không có chút đức tính của nữ tử. Lớn lên trong phủ Hữu thừa tướng, không ai yêu thích, chỉ có phụ thân yêu thương nàng. Nghĩ tới đây, ánh mắt Sở Ca lóe lên, khóe miệng xuất hiện một tia vui vẻ nồng đậm, chỉ sợ người phụ thân này cũng không phải thật lòng yêu thương nàng. Người cầm quyền trong phủ Hữu thừa tướng chỉ là thiếp thất của Vân Bá Kiên, Nhị Di Nương, trông coi việc bếp núc trong phủ nhiều năm, uy danh rất lớn.

Sở Ca tiếp tục từ từ suy tư, trong mắt nàng lóe lên ý nghĩ phức tạp, câu chuyện của thân thể này đúng thật là hồng phúc, nhưng mà còn tốt hơn nhiều so với đời trước của nàng. Nếu trời cao đã cho nàng sống lại, cho nàng một cơ hội nữa, để cho kiếp này nàng có thể tự mình lựa chọn, nàng cũng đã may mắn. Nàng không nghĩ đến cuộc sống hoàn toàn chìm trong bóng đêm của quá khứ nữa, nàng sống những ngày như vậy đã đủ rồi. Nếu ông trời đã để cho nàng sống thay cho Vân Lãnh Ca, vậy sau này nàng chính là Vân Lãnh Ca, chuyện kiếp trước của Sở Ca, không có quan hệ gì với hiện tại. Quyết định xong, trong lòng lập tức dễ dàng hơn rất nhiều. Đây mới là sự thật đã qua, nàng không còn là Sở Ca cống thù hận cố gắng báo thù nữa, mà là Vân Lãnh Ca sống lại.

Nàng tiếp tục chỉnh lại mọi chuyện xung quanh, nếu đã quyết định sống một cuộc sống cho tốt, thì phải biết rõ mọi chuyện xung quanh, mới có thể sống tốt, sống vui vẻ, lâu dài hơn nữa. Đột nhiên trong đầu thoáng hiện điều gì đó, ánh mắt Vân Lãnh Ca lạnh lẽo, nàng đã quyết định người không phạm ta ta không phạm người, nếu các nàng không mở mắt đi trêu chọc ta, ta không tốt vậy thì tất cả mọi người đừng nghĩ tốt hơn ta, ánh mắt Vân Lãnh Ca hiện ra cảm xúc tàn nhẫn.

Vừa đúng lúc Vân Nhi bưng cháo tới, nhìn thấy một màn tàn nhẫn kia của Vân Lãnh Ca, thân thể run lên, vội vàng nhanh chóng đặt cháo lên trên bàn nhỏ bên giường, cúi đầu thấp giọng nói: "Tiểu thư, là ăn ở trên giường hay ở giường nhỏ ạ?" Vân Lãnh Ca cũng lười để ý tiểu nha hoàn này, còn

chưa biết là địch hay là bạn nữa, sớm muộn rồi cũng sẽ biết thôi: "Trên giường." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng ngăn gọi của Vân Lãnh Ca vang lên, sau đó Vận Nhi vội vàng cẩn thận dìu Vân Lãnh Ca qua. Vốn dĩ Vân Lãnh Ca không thích cũng không có thói quen đụng chạm tứ chi với người khác, nhưng giờ phút này cả người nàng vô lực, bất đắc dĩ mặc cho Vận Nhi đỡ nàng đi đến bên giường ngồi. Một bát cháo trắng, hai đĩa thức ăn, Vân Lãnh Ca không nói một lời, cầm đũa lên nhanh chóng ăn. Mặc dù nàng ăn nhanh, động tác lại cực kỳ tao nhã, mọi cử động giống như một bức trang có sức sống vậy.

Vận Nhi ngây ngốc đứng ở bên cạnh, cúi đầu khước mắt liếc trộm Vân Lãnh Ca. Chỉ cảm thấy từ sau khi tiểu thư tỉnh lại biến hóa quá lớn, Vân Lãnh Ca như vậy khiến cho nàng có cảm giác rất là xa lạ, còn có một chút sợ hãi không giải thích được. Vận Nhi ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Vân Lãnh Ca, tại sao mình lại sợ tiểu thư chứ, lắc đầu một cái, muốn đuổi ý nghĩ này ra khỏi đầu. Tất nhiên Vân Lãnh Ca đang húp cháo cũng nhận ra suy nghĩ và vẻ mặt của Vận Nhi, cũng làm như là không biết, yên lặng húp xong cháo, nhìn về phía bát thuốc vẫn đặt một bên, con người khê dao động, nàng vươn tay cầm lên, ngửi một lát, lập tức híp mắt lại, bát dược vô cùng nhạt này có ích lợi gì? Có thể chữa bệnh gì? Xem ra những người khác trong phủ đều coi nàng sắp chết, tránh cho lãng phí dược liệu. Nâng tay mở miệng uống thuốc xong, không để lại chút cạn. Trong lòng đã mất hi vọng, có chút ít còn hơn không, dù sao một chút hiệu quả đối với thân thể hư nhược hiện tại của nàng.

Qua hai ngày như thế, thân thể Vân Lãnh Ca đã khá hơn nhiều, có thể xuống giường tự mình đi lại. Vốn dĩ không bị thương tích gì, chết chìm mà thôi. Hai ngày nay ngoại trừ Vận Nhi phục vụ bên ngoài, cái nhà này không hề thấy được người thứ hai. thuviensach.vn Vân Lãnh Ca cười lạnh trong lòng, trái lại mình được thanh tịnh, chuyện quan trọng nhất hiện tại của nàng là nuôi dưỡng thân thể cho tốt. Trước kia nàng tùy

tiện cũng có thể giết chết một con bò, hiện tại chỉ ợ rằng một con bò cũng có thể giết chết nàng, nàng bất đắc dĩ nghĩ.

Buổi sáng nàng dùng đá thay thế phi đao dùng sức ném ra ngoài, ngay cả một phần mười khoảng cách ngày xưa cũng không tới, cứ tiếp tục như vậy, ngay cả miễn cưỡng tự bảo vệ mình cũng có vấn đề, làm sao có thể sống yên ổn ở nơi ăn thịt người này được. Nhất định nàng phải rèn luyện thân thể cổ đại này có thân thủ như kiếp trước mới có thể làm an tâm. Mặc dù có chút khó khăn, nhưng tăng cường huấn luyện như kiếp trước tốc độ sẽ rất nhanh, dù sao nàng có đầy đủ kinh nghiệm và độ thuần thục, chẳng qua hiện tại suy yếu không có sức mà thôi.

Cuộc sống yên tĩnh của hai ngày khiến cho Vân Lãnh Ca hết sức hưởng thụ, nhưng cuộc sống như thế này bị phá vỡ bởi một lời truyền của ma ma.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Làm Khó Dễ Mọi Người Trong Tướng Phủ

Editor: Bunn.

"Nhị tiểu thư đang ở đâu, lão thái thái lại muốn để cho nhị tiểu thư đi Phúc Thọ đường một chuyến?"

Vân Lãnh Ca đang ngồi trên giường nhỏ cầm bút lông viết gì đó thì đột nhiên nghe thấy âm thanh ở bên ngoài, ngay sau đó nghe thấy Vận Nhi trả lời: "Vân ma ma chờ một lát, ta vào bấm báo một câu cho tiểu thư."

Sau đó Vận Nhi vén rèm tiến vào, Vân Lãnh Ca vẫn cầm bút lông luyện chữ lúc trước.

"Tiểu thư, Vân ma ma trong viện lão phu nhân đến đây, mời tiểu thư đi một chuyến." Vận Nhi vừa vào đến nơi thì lập tức cúi người hành lễ, thấp giọng nói.

"Đã biết." Vân Lãnh Ca hạ bút xuống, thản nhiên phân phó: "Mang chậu than đến đây, thiêu hủy những thứ này đi."

Vận Nhi nghe lời bưng chậu than ra, thấy mấy chữ ở trên bàn ở trên giường nhỏ, mặc dù Vận Nhi chỉ biết vài chữ đơn giản nhưng cũng có thể nhìn ra được chữ của Vân Lãnh ca rất đẹp, đầu tiên thì cảm thấy kinh ngạc không biết tại sao tiểu thư lại có thể viết đẹp như vậy, sau đó lại cảm thấy nếu thiêu hủy đi thì thật đáng tiếc: "Tiểu thư, những chữ này, người viết từ sáng sớm tinh mơ."

"Không sao, sau này viết lại là được." Trong khi nói chuyện Vân Lãnh Ca đã ngồi trước bàn trang điểm. Vận Nhi nghe vậy cũng không nói tiếp nữa, từ lúc tiểu thư tỉnh lại thì trở nên rất ít nói, tốt hơn là nàng không nên hỏi nhiều, sau đó nàng tiện tay lấy toàn bộ giấy trên bàn đến gần chậu than từ từ thiêu hủy.

Đã nhiều ngày Vân Lãnh Ca chưa soi gương, bây giờ thấy dung nhan quen thuộc trong tấm gương đồng kia, trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ kinh ngạc, Vân Lãnh Ca nhú mày, dung mạo kiếp này lại giống kiếp trước như đúc, chỉ là trắng nõn và gầy hơn kiếp trước một chút, bây giờ cơ thể này mới mười bốn tuổi, còn chưa đến cập kê, trước kia mình đã hai mươi hai tuổi, bây giờ trẻ hơn lúc đó vài tuổi.

Diện mạo bây giờ khiến nàng có thể dễ dàng xử lý mọi chuyện hơn, dù sao bỗng nhiên thay đổi diện mạo cũng phải mất một khoảng thời gian để thích ứng.

Vân Lãnh Ca tự mình nâng mái tóc dài lên búi thành một búi tóc đơn giản, lấy một cây trâm ngọc không có gì đặc biệt từ trong hộp trang sức ra cài lên đầu, nhìn gương mặt vẫn còn tái xanh trong gương đồng, suy nghĩ một chút, lại xoa lên đó một tầng phấn mỏng, để gương mặt vốn đang tái nhợt trở nên trắng bệch.

Vân Lãnh Ca nhú chặt lông mày, thấy khuôn mặt đứa trẻ trong gương trắng như tờ giấy, trên môi không còn một chút máu nào, lông mày nhú chặt, làm cho người khác vừa thấy đã muốn che chở, Vân Lãnh Ca hài lòng thầm nở nụ cười, đại nữ tử co được dẫn được, những điều làm được tự nhiên sẽ không nói chơi, dù sao việc thân thể này thật sự đã làm chuyện sai lầm, cho nên hôm nay là đi nhận sai, tự nhiên phải tự tỉnh ngộ, tự biết nhận lỗi. Bây giờ mình không có năng lực phản kháng, chỉ có thể tạm thời diễn trò, thầm thở dài trong lòng, vỗ vỗ mặt, biến thành vẻ mặt ủy khuất, thấy Vận Nhi đã thiêu hủy, dọn dẹp xong, đứng ở một bên thì nói: "Đi thôi."

Vừa ra đến cửa liền thấy Vân ma ma đang chờ ở cửa viện, mặc dù sắc mặt vẫn còn bình tĩnh, nhưng vẫn có thể nhận ra trong mắt đã xuất hiện thêm vẻ không kiên nhẫn.

Vân Lãnh Ca bước nhanh đến trước mặt Vân ma ma, nhún gối khom người thi lễ với bà ta, Vân ma ma kinh hãi, bước sang bên cạnh, không dám nhận lễ của Vân Lãnh Ca, Vân Lãnh Ca cũng không thèm để ý, miễn cưỡng cười, trên mặt mang theo vẻ khổ sở nhàn nhạt, nói: "Để ma ma phải chờ lâu, trong lòng Lãnh Ca thật sự áy náy, là do Lãnh Ca chưa rửa mặt chải đầu, không muốn vội vội vàng vàng mà đi luôn, miễn làm bẩn mắt của lão phu nhân, vẫn là thỉnh ma ma thông cảm." Nói xong trên mặt vẫn mang vẻ áy náy.

Vân ma ma thấy dáng vẻ ôn hòa hữu lễ của Vân Lãnh Ca thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc, từ bao giờ Nhị tiểu thư có quy tắc như vậy, sắc mặt cũng vì biểu hiện vừa rồi của Vân Lãnh Ca mà ôn hòa hơn nhiều, nhưng lúc mở miệng thì ngôn từ vẫn lạnh lạnh như trước: "Tại sao Nhị tiểu thư lại nói vậy, đợi Nhị tiểu thư là việc nô tỳ phải làm, mời Nhị tiểu thư đi theo nô tỳ."

Vân Lãnh Ca theo theo phía sau Vân ma ma, thầm đánh giá, vị lão ma ma này là của hồi môn của lão phu nhân, cũng ở bên cạnh lão phu nhân rất nhiều năm, đương nhiên là tâm phúc lão phu nhân tin tưởng nhất, hơn nữa còn được ban thưởng họ Vân, có thể thấy lão phu nhân tin tưởng bà ta như thế nào. Trước mắt mình không thể đắc tội với nàng ta được.

Dọc đường đi không nói chuyện, đến cửa Phúc Thọ đường, Vân ma ma nói: "Xin Nhị tiểu thư chờ một chút, ta đi bẩm báo lão phu nhân."

Vân Lãnh Ca khẽ gật đầu.

Nha hoàn Phúc Thọ đường thấy Vân Lãnh Ca đến đây, công việc trong tay tự giác thả chậm một chút, trên mặt lại mang vẻ chế nhạo và vui sướng

khi người gặp họa, thứ duy nhất không có chính là vẻ kinh sợ khi gặp chủ tử.

Vân Lãnh Ca lẳng lặng chờ trước cửa, mắt đánh giá vẻ chế nhạo trên mặt những người kia, không chớp mắt, vô cùng bình tĩnh, qua một lúc lâu, Vân ma ma đi tới: "Mời nhị tiểu thư vào."

Vân Lãnh Ca đáp một tiếng, bất đắc dĩ tự nói thầm với mình: "Mới bắt đầu thôi, đừng sợ mệt mỏi, diễn trò hôm nay đều vì sự an nhàn của sau này."

Vận Nhi bị giữ lại ở ngoài cửa, không thể đi vào, thấy vẻ mặt lo lắng của Vận Nhi, Vân Lãnh Ca khẽ lắc đầu với nàng, chậm rãi đi vào phòng.

Vừa vào đã thấy lão phu nhân ngồi trên ghế chủ vị, giống hệt trong ký ức của mình, tóc có chút hoa râm, ánh mắt sắc bén, mặc dù có nhiều nếp nhăn của tuổi già, nhưng không khó nhìn ra thời còn trẻ bà là một mỹ nhân. Y phục bằng gấm màu tím đậm, trên mặt được thêu hoa văn tinh xảo, bà chính là tổ mẫu của thân thể này, cũng chính là người có địa vị cao nhất trong hậu viện. Vì trước mình không thích lão phu nhân, ngày thường thấy lão phu nhân là trốn tránh, dần dần lão phu nhân cũng không thích nhìn thấy nàng.

Lão phu nhân vừa muốn mở miệng, chuẩn bị răn dạy Vân Lãnh Ca thì đã thấy Vân Lãnh Ca quỳ rạp xuống đất, lão phu nhân cả kinh, ngày thường nha đầu quần là áo lượt này không quy củ như vậy, lập tức cẩn thận đánh giá.

Vân Lãnh Ca mặc y phục màu trắng, trên y phục không có bất kỳ một loại hoa văn hay trang sức gì, tóc trên đầu được búi đơn giản, được cố định bởi một cây trâm ngọc, sắc mặt trắng bệch, ngay cả trên môi cũng không còn chút máu nào, trong đôi mắt đẹp kia tràn đầy ủy khuất, thân hình gầy

yếu, ngay cả người vững tâm như lão phu nhân cũng sinh ra một chút thương tiếc với nàng.

Nhìn khóe mắt lão phu nhân chột lóe lên vẻ đồng tình, Vân Lãnh Ca cười lạnh trong lòng. Cái nàng muốn chính là kết quả này, trước kia ngoại trừ trước mặt cha mẹ và thời điểm bá sự thì nàng chưa bao giờ quỳ xuống, nghĩ đến sau này lúc nào cũng phải quỳ thì trong giây lát cả đầu cảm thấy choáng vàng, khê khinh thường, oán thầm trong lòng, sắc mặt càng thêm ủ khuất, khê cắn môi dưới, mở miệng với lão phu nhân: "Tổ mẫu, cháu gái biết mình sai rồi, mong tổ mẫu tha thứ cho cháu gái." Nói xong còn cung kính dập đầu một cái.

"Nhị tiểu thư phạm phải lỗi lớn như vậy, nhận sai một chút là xong rồi sao, vậy thì về sau có phải người của Vân gia phạm phải sai lầm chỉ cần nhận sai thì không sao không?" Vân Lãnh Ca quay đầu lại nhìn, đánh giá một chút, người đang nói chuyện chính là Nhị di nương trong truyền thuyết, một thiếp thất nho nhỏ vươn lên thành chủ mẫu, người có thủ đoạn và tâm cơ như vậy khó có thể gặp được trong hiện đại, nàng phải đánh bao nhiêu quái vật mới có thể thăng lên được cấp bậc như hiện tại. Mặc dù Nhị di nương đã qua ba mươi, nhưng dung mạo lại không khác nữ tử hai mươi bao nhiêu, da thịt nhẵn nhụi, nhan sắc quyến rũ, đẳng cấp cao nhất, thật sự là một mỹ nhân hút hồn người khác.

Bên cạnh nàng là thứ trưởng nữ của tướng phủ Vân Xuân Ca, thứ tam nữ Vân Hạ Ca, đều là do Nhị di nương thân sinh. Nữ nhi của Vân phủ được đặt tên theo Xuân Hạ Thu Đông. Vân Lãnh Ca vốn tên là Vân Hạ Ca, chỉ là mẫu thân của nàng khẳng khái muốn dùng từ 'Lãnh'.

Con đường mà Vân Xuân Ca đi chính là hiền thực, nàng sắp cập kê, quy củ ngồi ở chỗ kia, sắc mặt bình tĩnh, có vẻ trầm ổn hữu lễ, làm người ta không thể nhìn ra nàng ta đang nghĩ gì.

Vân Hạ Ca có vẻ nông cạn hơn, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý, tươi cười đầy mặt, diện mạo giống mẫu thân của nàng, lại thêm đang tuổi đâm chồi nảy lộc, cho nên càng thêm phần xinh đẹp đáng yêu hơn nhị di nương.

"Di nương nói rất đúng, lần này nhị tỷ tỷ phạm phải sai lầm lớn, vì nhào về phía Âu Dương thế tử mà rơi xuống nước, làm mất mặt Vân gia, tổ mẫu đưa người đến thôn trang cũng là việc đúng đắn." Giọng Vân Hạ Ca giống như chim vàng anh, chỉ là trong lời nói cũng lộ ra suy nghĩ thật sự của nàng.

Nhị di nương nghe nữ nhi nói thì sắc mặt hơi đổi, lườm nàng một cái, đang muốn mở miệng, Vân Lãnh Ca đã nhanh chóng mở miệng: "À? Từ khi nào thì muội muội có thể quyết định thay tổ mẫu rồi?"

Sắc mặt Vân Hạ Ca từ sắc ý sang tái nhợt, vội vàng hét lên: "Vân Lãnh Ca, người đừng có mà vu khống, rõ ràng là người làm sai, không biết xấu hổ nhào về phía Âu Dương thế tử, vậy mà..."

"Câm mồm." Nhị di nương ngắt lời Vân Hạ Ca, đứng lên quỳ xuống: "Lão phu nhân, Hạ Ca không có ý đó, nàng không có ý kia." Vân Hạ Ca cũng rớt rít quỳ xuống, cũng không dám mở miệng nữa.

"Được rồi, ta biết Hạ Ca không có ý kia, các người đứng lên đi." Lão phu nhân cau mày, không truy cứu nữa, nhưng trong mắt vẫn hiện lên một chút không vui.

"Tổ mẫu, cháu gái vẫn còn có điều muốn nói." Đột nhiên Vân Lãnh Ca mở miệng.

"Người muốn nói gì, nói đi." Lão phu nhân lạnh nhạt nói.

"Thật ra ngày ấy, cháu gái vẫn chưa chạm vào Âu Dương thế tử, chỉ là bị người khác đẩy nên mới không cẩn thận rơi vào sao sen, cháu gái cũng không có tâm tư kia với Âu Dương thế tử, thỉnh tổ mẫu minh giám."

Sắc mặt của Vân Lãnh Ca thản nhiên, ánh mắt bình tĩnh, lúc nhắc đến Âu Dương thế tử cũng không lộ ra vẻ vui mừng, lão thái thái nhìn Vân Lãnh Ca, vẻ mặt không chắc chắn, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về phía Vân Lãnh Ca, giống như muốn nhìn thấu suy nghĩ của nàng, còn Vân Lãnh Ca vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh nhìn lão phu nhân.

Vân Hạ Ca ngồi bên cạnh thấy thần sắc của lão thái thái có chút buông lỏng, trong lòng quýnh lên, đang định mở miệng thì bị nhị di nương vỗ nhẹ vào tay, Vân Hạ Ca ngậm miệng lại.

Vân Lãnh Ca nhìn toàn bộ cảnh này, thầm cười lạnh trong lòng, xem ra Vân Hạ Ca là người ngu xuẩn. Nhị di nương thì có vẻ thông minh hơn.

Nhị di nương mở miệng, giọng nói bình tĩnh: "Nhị tiểu thư, nhưng Âu Dương thế tử và người trong Hạ gia đều nói như vậy, hình như lời của một bên không thể làm cho người ta tin phục được đâu."

"Âu Dương thế tử chưa kịp nhìn được cháu gái bị người nào đẩy, tưởng rằng cháu gái nhào về phía hăn nên mới có thể nói những câu như vậy, mà lúc ấy ngoại trừ đại tiểu thư Hạ gia ở đó, thì những người khác đều ngồi trong đình, bọn họ cũng không nhìn thấy." Nói đến đó thì Vân Lãnh Ca ngậm miệng, không nói thêm gì nữa, nhưng ý tứ là Hạ gia đại tiểu thư đẩy nàng.

Trong giây lát, mỗi người có một vẻ mặt khác nhau, mọi người trong phòng không nói chuyện, bỗng nhiên Vân Xuân Ca lại lên tiếng: "Tất cả mọi người đều nhìn thấy nhị tỷ kinh hoảng chạy về phía Âu Dương vương phủ tìm Âu Dương thế tử, tỷ giải thích chuyện này như thế nào?"

Quả nhiên là Vân Xuân Ca, vừa ra tay đã không giống người bình thường, trong mắt Vân Lãnh Ca xuất hiện hàn ý, thong thả mở miệng: "Một mình xuất phủ đi tìm Âu Dương thế tử là lỗi của cháu gái, chỉ là lúc ấy cháu gái chỉ muốn đi cảm tạ Âu Dương thế tử nên không suy nghĩ được

nhiều. Nhưng cháu cái cảm thấy có điều kỳ lạ, vì sao có người thấy cháu gái xuất phủ lại không ngăn cản cháu gái, ở cửa lại không có một người gác cửa nào, đây là tại sao?"

Nhị di nương nghe đến đây thì biến sắc, không ngờ Vân Lãnh Ca lại quan sát tỉ mỉ như vậy, ánh mắt sắc bén của lão thái thái bắn thẳng về phía Nhị di nương chờ nàng giải thích, đúng lúc này Hạ ma ma đi tới, nói với lão phu nhân: "Tứ tiểu thư và Tam di nương tới thỉnh an!"

"Để các nàng vào đi." Lão phu nhân phân phó.

Vân Lãnh Ca càng cảm thấy lạnh lẽo, cứ đến nhìn mình bị chê cười như vậy? Thật sự cho nàng là người dễ bắt nạt sao, chỉ sợ một chuyện này các nàng đi không rồi, bây giờ hẳn là lão thái thái không còn muốn trị tội nàng nữa rồi.

"Người cũng đứng lên đi." Quả nhiên, sau khi lặng lẽ đánh giá Vân Lãnh Ca, lão thái thái mở miệng, thần sắc tốt hơn lúc Vân Lãnh Ca mới tiến vào nhiều.

Vân Lãnh Ca đáp một tiếng, nhẹ nhàng đứng lên, thân hình lại lung lay sắp đổ, giống như không thể đứng vững, cảm nhận đau đớn truyền đến từ đầu gối, thầm mắng trong lòng rằng quỳ con mẹ nó thật khổ cực.

Thấy vẻ mặt bây giờ của Vân Lãnh Ca trắng hơn lúc mới tiến vào một chút, trên mặt lão thái thái cũng có chút đau lòng, coi như mình không thích nàng thì nàng cũng là cốt nhục của con trai mình, mở miệng phân phó: "Đỡ nhị tiểu thư ngồi xuống đi."

Vân ma ma đỡ Vân Lãnh Ca đến ghế ngồi ở bên kia: "Làm phiền Vân ma ma." Vân Lãnh Ca thấp giọng nói.

Lúc này Tam di nương và Tứ tiểu thư cũng vào đến nơi, thấy Vân Lãnh Ca ngồi thì ngăn người, trong lòng cảm thấy kinh ngạc, nhưng ngay

sau đó phục hồi tinh thần ngay. Sau khi cúi người hành lễ với lão phu nhân xong thì ngồi xuống.

"Lãnh Ca, chân tướng chuyện này ta và phụ thân người sẽ điều tra rõ, nhưng cho dù sự việc đúng như lời người nói thì việc người một mình xuất phủ đi tìm Âu Dương thế tử cũng là sai, thân là tiểu thư của một gia đình lớn, làm như vậy là mất phẩm chất của một nữ tử, người biết không?"

"Lãnh Ca biết sai rồi ạ. Tổ mẫu, lúc tỉnh lại Lãnh Ca cảm thấy vô cùng hối hận, trước kia mình đã làm rất nhiều chuyện không nên làm, về sau Lãnh Ca nhất định sẽ nghiêm túc tuân thủ lễ tiết, sẽ không để tổ mẫu thất vọng, là do cháu gái quá vọng động." Lãnh Ca cúi đầu, hổ thẹn nói.

Sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Vất quách cái phẩm hạnh của nữ tử trong gia đình lớn chết tiệt của người đi."

"Người thật sự suy nghĩ cẩn thận rồi sao?" Trong mắt lão phu nhân có không tin và hoài nghi, hôm nay Vân Lãnh Ca thay đổi rất nhiều, khiến bà cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn, có điều nếu nàng trở nên tốt hơn thì đó cũng là điều tốt đối với Vân gia, dù sao nàng cũng là nữ nhi Vân phủ, còn là dòng chính nữ.

"Tổ mẫu, Vân Lãnh Ca nói gì người cũng tin sao? Vân Lãnh Ca đang lừa gạt người đó." Vân Hạ Ca phần nộ mở miệng.

"Đủ rồi, không cần nói nữa, chuyện này đợi tướng gia về rồi nói tiếp, Lãnh Ca về viện của người trước đi, không có việc gì thì không cần ra ngoài, các người đều về đi, ta mệt rồi." Lão phu nhân phân phó.

"Vâng" Vân Lãnh Ca hành lễ rồi ra ngoài. Vân Hạ Ca không cam lòng trừng mắt nhìn Vân Lãnh Ca một cái, cùng ra ngoài một lượt. Đối mặt với vẻ mặt khác nhau của mọi người, Vân Lãnh Ca đều coi như không thấy. Lúc ra tới cửa thấy vẻ mặt lo lắng, mắt ngấn lệ của Vân Nhi thì trong lòng cảm thấy ấm áp, mở miệng nói: "Đi thôi!"

"Vâng." Nhìn tiểu thư bình an vô sự, Vận Nhi cũng cảm thấy yên lòng, đỡ Vân Lãnh Ca trở về Liên Lãnh uyên.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bình Tĩnh Hóa Giải

Liên Lãnh Uyển

Vận nhi nhìn gương mặt mệt mỏi của Vân Lãnh Ca liền đỡ nàng lên trên giường êm: “Tiểu thư, buổi sáng người không dùng nhiều cơm lắm, có muốn ăn chút gì không.” Vận nhi ân cần mở miệng hỏi.

Vân Lãnh Ca gật đầu: “Tùy tiện lấy một chút đến đi” Vận nhi đáp một tiếng rồi đi ra ngoài, Vân Lãnh Ca nhắm mắt suy nghĩ về chuyện ngày hôm nay, xem ra chuyện này không chỉ dừng lại như vậy, dù sao trong kinh thành cũng có rất nhiều người nhìn thấy mình chạy đến Vương phủ, hiện tại quan trọng nhất là phải làm sao để chứng minh mình không dây dưa gì với Âu Dương Phong, chẳng qua chỉ là không cẩn thận rớt xuống nước mà thôi, Âu Dương Phong sẽ làm chứng cho mình sao, trừ phi chuột hoang và gà ở cùng một chỗ mà có thể mang thai, mà lúc đó những người khác lại không tận mắt trông thấy mình rơi xuống nước.

Nghĩ đến rơi xuống nước, sắc mặt Vân Lãnh Ca lạnh lùng, Hạ Ngữ Nhi, tại sao mình lại quên nàng, sau đó nghĩ đến thái độ của Âu Dương Phong đối với Hạ Ngữ Nhi, Vân Lãnh Ca có thể chắc chắn khẳng định rằng Âu Dương Phong thấy rõ Hạ Ngữ Nhi kia đẩy nàng, không còn gì để nói, khóe miệng nhếch lên, quả nhiên là nam nữ cặn bã, tuyệt phối. Như vậy cũng tốt, xem ra tối nay nàng phải khai thông tốt vị “phụ thân yêu thương của nàng” rồi.

Vân Lãnh Ca thở dài, cuộc sống ở cổ đại thật là mệt chết đi, xem ra phải cố gắng lấy lòng bọn họ mới có cuộc sống tốt hơn một chút, đã có biện

pháp giải quyết, tâm tình liền được thả lỏng một chút, nhắm mắt lại dưỡng thần, bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Vận nhi bưng điểm tâm vào liền nhìn thấy Vân Lãnh Ca nằm ngủ thiếp đi, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của tiểu thư nhà mình cùng tình hình cuộc sống hiện tại, trong lòng thập phần lo lắng, nếu phu nhân còn sống, không biết sẽ đau lòng như thế nào. Nhẹ nhàng đặt điểm tâm xuống, đang chuẩn bị lấy tấm chăn nhỏ đắp lên cho tiểu thư, lại thấy Vân Lãnh Ca chẳng biết từ khi nào đã tỉnh dậy, ánh mắt đen láy đang nhìn nàng, không có một tia mơ màng giống như vừa mới tỉnh lại, ánh mắt lạnh nhạt cùng xa cách, Vận nhi bị dọa không nhẹ, lắp bắp mở miệng: “Tiểu... thư...người... tỉnh, còn muốn ngủ tiếp sao?”

Vân Lãnh Ca tỉnh từ lúc Vận nhi mới bước vào, trong lòng ảo não, lqđ vừa rồi làm sao mình lại ngủ thiếp đi chứ, nàng lắc lắc đầu: “Không ngủ nữa.”

“Vậy tiểu thư dùng chút điểm tâm đi.” Vận nhi lấy lại tinh thần mở miệng nói.

Vân Lãnh Ca gật đầu, ngồi dậy cầm chiếc đĩa ăn điểm tâm trên bàn lên, đột nhiên nàng mở miệng nói: “ Vận nhi, người hầu hạ ta bao nhiêu năm rồi?”

Mặc dù Vận nhi vô cùng ngạc nhiên với vấn đề của Vân Lãnh Ca, nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời: “Hồi tiểu thư, đã hai năm rồi.”

“Ồ” Vân Lãnh Ca dừng một chút, “Là mẫu thân của ta an bài người tới đây.”

“Tiểu thư, người.” Vận nhi kinh hãi.

“Người muốn hỏi vì sao ta biết cái đó phải không, mẫu thân ta đã qua đời nhiều năm như vậy.” Vân Lãnh Ca bình tĩnh mở miệng. “Người không

cần lo vì sao ta lại biết những thứ kia, ở chỗ này của ta người chỉ cần trung thành là được.” Trong đầu nhớ tới nữ tử ôn nhu như nước kia, “Nếu mẫu thân ta đã an bài người tới đây, ta liền tin tưởng người, đừng làm cho ta thất vọng có biết không hả?” Ánh mắt Vân Lãnh Ca bình tĩnh nhìn Vận nhi, con người đen láy tràn đầy sắc bén.

“Vâng. Phải. Tiểu thư, Vận nhi chưa bao giờ làm ra chuyện có lỗi với tiểu thư.” Vận Nhi sợ hãi lập tức quỳ xuống, mặc dù sắc mặt sợ hãi nhưng lại vẫn cực kỳ kiên định trả lời.

“Tốt, đứng lên đi, về sau ở trước mặt ta không cần phải quỳ, ta không thích.” Trong mắt Vân Lãnh Ca hiện lên một tia tán thưởng.

Bí mật trong lòng Vận nhi bị tiểu thư biết rõ, cả người nàng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, im lặng đứng ở bên cạnh Vân Lãnh Ca, lông mày rõ ràng mang theo một chút thoải mái cùng vui mừng.

Nhìn sắc mặt Vận nhi, cùng canh trứng gà ở trước mặt, Vân Lãnh Ca không nhịn được thở dài một hơi, nàng cũng vừa mới phát hiện ra Vận nhi là người mà mẫu thân đã sớm an bài bên cạnh cổ thân thể này, trong trí nhớ trước đây Vân Lãnh Ca cực kỳ thích canh trứng gà, lqđ nhưng ngẫu nhiên nghe được các tiểu thư bên ngoài nói đây là đồ ăn của người nghèo, nàng chỉ bí mật ăn ở chỗ riêng, người biết rõ chuyện này chỉ có mẫu thân đã chết của Vân Lãnh Ca cùng với bà vú của nàng, vài năm trước bà vú đã bị Nhi di nương đuổi ra ngoài, Vận nhi hẳn là bị bà vú đưa vào.

Nữ tử kia vĩnh viễn đều xinh đẹp dịu dàng, cho dù nàng không có những thứ nhà cao cửa rộng cùng người phụ thân tâm kế kia, cho dù mỗi ngày nàng trải qua cuộc sống thập phần gian khổ, nhưng nàng vẫn tận lực bảo vệ nữ nhi của mình, trước khi mình chết còn tính toán tốt cho nữ nhi của mình, đáng tiếc Vân Lãnh Ca trước kia lại không hiểu mẫu thân của nàng lại làm nhiều việc vì nàng như vậy, chuyện nàng dằn dò một cái cũng chưa từng làm được, trong lòng còn oán hận mẫu thân vì sao lại qua đời

sớm như vậy, để cho một mình nàng sinh sống gian nan trong phủ. Không nghĩ Vân Lãnh Ca chân chính lại bởi vì một người nam nhân mà chết đi, mà trời xui đất khiến mình lại sống thay nàng.

Nghĩ đến mẫu thân của mình kiếp trước và mẫu thân của Vân Lãnh Ca, cả hai đều là nữ tử ôn nhu hiền lành, trong lòng lạnh lẽo liền hiện lên một tia ấm áp.

Tích Ngô Uyển.

Nhị Di nương Vạn Phong Ngô nằm ở trên giường êm, lông mày tinh tế nhíu chặt, Vân Hạ Ca ngồi ở bên cạnh nàng, trên mặt đều là vẻ phần nộ: “Kẻ tiện nhân Vân Lãnh Ca này, tự nhiên lại nói xấu ta, tại sao tổ mẫu không đầy cái kẻ không biết xấu hổ này đến thôn trang đi.” Nhị Di nương lại vẫn suy nghĩ như cũ, không đoái hoài gì đến phần nộ của Vân Hạ Ca, lời nói sáng hôm nay của Vân Lãnh Ca, là ai dậy nàng? Là nha hoàn kêu Vạn nhi kia sao? Hay là thật sự rơi xuống nước liền biến thành thông minh? Vân Hạ Ca ngồi ở bên cạnh cũng tỉ mỉ suy nghĩ về lời nói cùng sự thay đổi của Vân Lãnh Ca, thật là khiến người ta cảm thấy bất ngờ.

Vân Hạ Ca thấy không có người để ý đến nàng, nàng liền xoay người ôm lấy cánh tay của Nhị di nương, đóng đũa làm nũng: “Mẫu thân, người nhất định phải giáo huấn Vân Lãnh Ca cho ta, dựa vào cái gì mà nàng thô lỗ dọa người như vậy lại có thể trở thành dòng nữ chính, mà ta chỉ là thứ nữ, so ra còn thấp hơn nàng, mẫu thân.”

Nhị Di nương lấy lại tinh thần nhìn Vân Hạ Ca, xưa này nàng biết nữ nhi này chỉ có một chút thông minh, nhưng miệng lại cực kỳ ngọt, biết dụ dỗ người, mà bộ dạng còn rất giống nàng, cho nên nàng cực kỳ thích Vân Hạ Ca, bao dung nàng khắp nơi, dưới sự bảo hộ của nàng cho dù không thông minh cũng chẳng có quan hệ gì, nàng cười cười, đưa ra ngón tay được sơn màu đỏ nhẹ nhàng chọc chọc trán Vân Hạ Ca: “Người cho là mẫu thân không nghĩ sao? Nhưng người không thấy Vân Lãnh Ca giống như đã

thông minh hơn rất nhiều sao? Không còn bộ dạng ngu dốt như trước đây nữa? Mẫu thân phải nghĩ biện pháp tốt hơn mới được.”

Vân Xuân Ca thấy Nhị Di nương vô cùng thân thiết với Vân Hạ Ca, trong mắt rất nhanh liền hiện lên một tia cười lạnh.

“Mẫu thân, người nghĩ quá nhiều rồi, Vân Lãnh Ca vẫn là bộ dạng ngu dốt kia, chẳng qua hôm nay nàng có vận khí tốt thôi.” Vân Hạ Ca bĩu môi.

“Mặc kệ nàng thông minh thật hay là giả ngu dốt, mẫu thân sẽ tìm cách,” Nhị Di nương khẽ vuốt tóc Vân Hạ Ca, cười mở miệng nói.

“Mẫu thân, người nhất định phải dậy dỗ nàng, ta muốn làm dòng chính nữ của Vân gia, không muốn vĩnh viễn phải cúi đầu trước nàng,” Vân Hạ Ca cọ sát đầu vào Nhị Di nương, trong mắt mang theo một tia hung ác.

“Được, mẫu thân đã biết, tuy nhiên không thể quá trắng trợn, nhưng ta sẽ ngầm khiến nàng ăn khổ.”

“Mẫu thân, ta muốn hồi Liên Xuân Uyển.”

“Ừ.”

Liên Lãnh uyển.

Vân Lãnh Ca nhìn Vận nhi bưng đồ ăn tới, cải trắng xào chay, củ cải thịt, lqd còn có một đĩa lạc nhỏ, đây là cơm chiều của dòng chính nữ Tướng phi sao? Cho dù mình không quên hết quy củ cổ đại, cũng biết tuyệt đối không có chuyện như vậy? Khóe miệng Vân Lãnh Ca nhếch lên, tuy đẹp nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy không rét mà run, “Tiểu thư, trù phòng* nói, tiểu thư vẫn đang bị bệnh, không nên ăn quá nhiều dầu mỡ.” Vận nhi nhẹ nhàng mở miệng, mang theo một chút cẩn thận.

*trù phòng: phòng bếp.

Kể từ khi tiểu thư rơi xuống nước tỉnh lại, mỗi lần nói chuyện với tiểu thư nàng đều cảm thấy hình như vô luận mình nghĩ cái gì tiểu thư đều cảm thấy được.

“Vận nhi, giờ nào rồi.” Nhìn sắc trời bên ngoài, lqd sắc trời đã tối, xem ra phải rất lâu mình mới có thể thích ứng được với thời giờ ở cổ đại.

“Giờ tuất, tiểu thư.” Vận nhi nghiêm mặt trả lời.

Vân Lãnh Ca lập tức cười lớn, hơn bảy giờ nên đi, Vân Lãnh Ca tính thời gian, người khác nên đến.

“Vận nhi, đồ ăn để ở trong này, không nên động, đứng ở phía ngoài phòng, nếu thấy có người tới liền nhanh chóng vào bẩm báo một tiếng” Vân Lãnh Ca dặn dò nói.

“Vâng, tiểu thư” Vận Nhi cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, nghe lời đi ra ngoài.

Vân Lãnh Ca cắt ngọn nến, lqd ánh nến chột sáng hơn một chút, sau đó lẳng lặng ngồi trên ghế. Không biết qua bao lâu, Vận nhi tiến vào nhỏ giọng bẩm báo: “Tiểu thư, nô tỳ thấy bên ngoài có ánh lửa tới đây, hẳn là đi tới viện của chúng ta.”

“Ừ, đứng ở bên cạnh ta không lên tiếng là được.” Vân Lãnh Ca nói xong liền đi tới trước bàn cơm, cầm đũa lên dùng cơm.

Người đến vén rèm lên, Vân Bá Nghị đi đến, Vân Lãnh Ca buông đũa xuống, ngênh đón: “Phụ thân sao lại đến đây, dùng cơm sao.” Nàng ân cần hỏi. Vân Bá Nghị mặc áo cẩm bào màu lam, cài đai lưng màu tím, trên đai lưng mang theo một ngọc bội trắng muốt, thanh lịch tao nhã, rất có phong thái của một quân tử.

“Đến xem người, sao bây giờ mới dùng cơm.” Nhìn lướt qua đồ ăn trên bàn, nhú mào: “Người ăn những thứ này sao? Quản sự trừ phòng làm việc thế nào, lại để tiểu thư con vợ cả như người ăn giống như người làm vậy.” Vân Bá Nghị tức giận nói.

“Nữ nhi bệnh nặng mới khỏi, vốn là cũng không có đói bụng cho nên bây giờ mới dùng cơm, thân thể còn yếu không được ăn quá nhiều thứ có dầu mỡ, có lẽ bọn họ cũng là vì muốn tốt cho nữ nhi.” Vân Lãnh Ca cúi đầu xuống che lại ánh mắt cười lạnh, lẩm bẫm nói.

“Chớ nói chuyện hộ bọn nô tài lòng dạ hiểm độc này, ta sẽ phân phó xuống, về sau người không cần phải ăn như vậy, người là tiểu thư của Tướng phủ, sao lại có thể ăn những thứ này, khó trách sắc mặt của người lại xanh xao như vậy, gầy đi nhiều.” Gương mặt Vân Bá Nghị tràn đầy yêu thương nói.

Trong lòng khinh thường, nhưng cũng nhu thuận mở miệng nói: “Vâng, nữ nhi đã biết.”

Vân Bá Nghị nhìn Vân Lãnh Ca một hồi, thấy nàng thủy chung cúi đầu không nói, cúi đầu lễ độ yên tĩnh ngây ngô: “Những gì hôm nay người nói với lão thái thái đều là sự thật?”

“Nữ nhi không dám nói dối, đích thực là có người ở sau lưng đẩy một cái nên nữ nhi mới rơi vào trong hồ sen.” Vân Lãnh Ca cung kính mở miệng.

“Nhưng khi đó lại không ai nhìn thấy, không ai có thể chứng minh.” Về mặt Vân Bá Nghị đầy khó xử, trong lòng Vân Lãnh Ca cười lạnh, rốt cục cũng nói đến vấn đề chính, nếu như mình không đưa ra một ý kiến, xem ra người cha tốt này chuẩn bị vứt bỏ mình rồi.

“Phụ thân, nữ nhi có một câu không biết có nên nói hay không.”

“Chúng ta là cha con, có gì không thể nói.”

“Hiện giờ ở trong triều phụ thân vô cùng không an ổn, nữ nhi cũng muốn giúp phụ thân, nhưng chuyện này thật không phải như vậy, nữ nhi cũng cảm thấy vô cùng ủy khuất, coi như phụ thân xử phạt ta, bên ngoài nhất định sẽ đồn đại ta vì Âu Dương thế tử mà rơi vào trong nước, lời này mà bị truyền do nhất định là không tốt cho thanh danh của phụ thân, do đó sẽ ảnh hưởng tới danh dự của Tướng phủ, càng ảnh hưởng tới con đường làm quan của phụ thân, mà sau khi ngoại công biết, cũng sẽ bất mãn với phụ thân, xử phạt nữ nhi cũng không được. Trong lòng nữ nhi thật sự cảm thấy bất bình cho phụ thân.” Vân Lãnh Ca trước kia đúng là người đần độn, ngoại công của nàng là Tả tướng, trên triều đình, lấy tôn trọng của vi tôn, ngoại công lại yêu thương Vân Lãnh Ca, đầu óc Vân Lãnh Ca trước kia không tốt mới cự tuyệt qua lại với Tướng phủ.

Vân Lãnh Ca ủy khuất che đậy uy hiếp mà nói ra, sắc mặt Vân Bá Nghị bất động, ánh mắt thay đổi nhìn về phía Vân Lãnh Ca, trong nháy mắt liền hiện ra rất nhiều tâm tư: “Lãnh ca, phụ thân làm sao có thể xử phạt người, người là dòng chính nữ duy nhất của phụ thân, phụ thân sao bỏ được chứ?” Giọng nói mềm nhẹ, ánh mắt sùng nịnh, giống như Vân Lãnh Ca là bảo bối của hắn.

Sắc mặt Vân Lãnh Ca đỏ lên: “Trước kia nữ nhi đã làm ra rất nhiều chuyện có lỗi khiến cho phụ thân phải khó xử, nữ nhi cho rằng phụ thân không thích nữ nhi, xem ra là nữ nhi suy nghĩ nhiều rồi,” khi nói chuyện, còn dơ tay lau khóe mắt một chút, xấu hổ trả lời.

“Người đưa nhỏ này, đương nhiên là phụ thân yêu thích Lãnh ca nhất,” Vân Bá Nghị yêu thương sờ tóc Vân Lãnh Ca, “Vậy theo ý của Lãnh ca, lúc này nên giải quyết như thế nào?”

Trong lòng Vân Lãnh Ca cảm thấy người này thật vô sỉ, lợi dụng nữ nhi của mình cũng thuận miệng như vậy, “Phụ thân, là đại tiểu thư của Hạ

gia đẩy nữ nhi xuống nước, phụ thân nên cho Âu Dương thế tử biết, hỏi một chút xem hẳn có nhìn thấy hay không mới đúng,” Vân Lãnh Ca ‘hồn nhiên’ nói.

Trong lòng Vân Bá Nghị khẽ động, Âu Dương thế tử yêu mến Đại tiểu thư Hạ gia là chuyện tất cả mọi người đều biết, vì bảo vệ thanh danh của Hạ Ngữ Nhi, Âu Dương thế tử nhất định sẽ sửa miệng, “Lãnh ca, chỉ hỏi Âu Dương thế tử sao?” Vân Bá Nghị thầm nghi hoặc, Vân Lãnh Ca chỉ đón thuận hỏi thăm Âu Dương thế tử, hay là để cho Âu Dương thế tử vì Hạ Ngữ Nhi mà đổi lại lời nói, nhớ tới những chuyện trước kia mẫu thân đã từng nói về nàng, trong lòng hẳn càng thêm nghi ngờ: “Vâng, phụ thân, không hỏi rõ ràng thì làm sao nữ nhi có thể rửa sạch được tội danh? Nữ nhi nói sai rồi sao.” Vân Lãnh Ca cúi đầu thẹn thùng kéo ống tay áo, tiếp tục khờ dại hỏi lại phụ thân.

Nhìn vẻ mặt trầm tư của Vân Bá Nghị, không ngừng quan sát mình, nét mặt của Vân Lãnh Ca không thay đổi tiếp tục mở miệng, giọng nói mang theo một chút do dự, “Phụ thân, trong viện nữ nhi chỉ có một nha hoàn Vận nhi, thật không giúp được gì, nữ nhi có thể có thêm một nha hoàn hầu hạ nữa được không,” cúi đầu mở miệng nói.

Vân Bá Nghị nhớ lại, xác thực là chỉ thấy một nha hoàn trong tiểu viện này, nhíu mày, "Ngày mai ta kêu Nhị Di nương đưa người tới, chuyện hôm nay, phụ thân sẽ xử lý, người nghỉ ngơi đi, phụ thân đi." Sắc mặt nặng nề rời đi, tóm lại Vân Lãnh Ca trở nên thông minh đối với mình lại hữu dụng, một số chuyện phải qua một thời gian dài mới có thể nghiệm chứng được.

Nhìn thấy Vân Bá Nghị rời đi, Vân Lãnh Ca bĩu môi, nhanh chóng thu hồi lại nụ cười cứng nhắc, "Vận nhi, mang hết những đồ này xuống đi." thấy bộ dạng an tĩnh không nói nhiều của Vận nhi, nàng cảm thấy rất hài lòng.

Sau khi Vận nhi thu dọn xong, chờ mình rửa mặt xong, Vân Lãnh Ca liền phân phó Vận nhi đi nghỉ ngơi, nàng đi thẳng tới trước giường, trong lòng suy nghĩ đến chuyện của ngày mai và một vài thứ mình cần đặt mua, chậm rãi nhắm mắt lại ngủ.

P/s: truyện chỉ được đăng tải duy nhất trên diendanlequydon.com, hãy ủng hộ chính chủ và nói không với phường đạo chích.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Muốn Đưa Cơ Sở Ngâm Đến À, Không Có Cửa Đầu

Edit: La Na, Quỳnh_Ỉn

Liên Lãnh uyển

Vân Lãnh Ca rửa mặt chải đầu xong, nghe tiếng bước chân Vận Nhi không ngừng chạy vào, nhỏ giọng bẩm báo với Vân Lãnh Ca "Tiểu thư, nô tì nghe nói tối hôm qua lão gia đi đến chỗ của Nhị Di Nương, răn dạy Nhị Di Nương, còn đánh quàn sự phòng bếp mấy bản." Trên mặt nàng có thể thấy được vẻ vui mừng.

Trên mặt Vân Lãnh Ca nhàn nhạt, khiến người khác không thể nhìn ra hỉ nộ của nàng "Hôm nay vẫn chưa âm ỉ, không cần phải xen vào, chúng ta cứ yên lặng là được."

"Tiểu thư nói đúng lắm, nô tì chỉ cần tiểu thư không có việc gì là được." Tiểu nha đầu hoạt bát cười, khoe miệng đắc ý hơi nhếch lên, xem ra chuyện Nhị Di Nương bị dạy dỗ khiến tiểu nha đầu này vui đến mức đầu cũng hồng rồi, Vân Lãnh Ca buồn cười lắc đầu, khịt khịt mũi.

Bảo Vận Nhi đi lấy đồ ăn sáng, nàng đẩy cửa sổ ra, hít lấy bầu không khí tươi mát ở cổ đại, khiến người ta thoải mái tinh thần. Buổi sáng đầu xuân thời tiết vẫn còn hơi lạnh, đứng một lát, sắc mặt hồng hào của Vân Lãnh Ca cũng hơi tái đi, so với ngày thường thì tăng thêm một phần mỹ lệ.

Vận Nhi bừng điểm tâm vào thấy Vân Lãnh Ca chỉ mặc một bộ áo đơn đứng bên cửa sổ đón gió, tuy rằng cảm thấy dung nhan tiểu thư rất kinh diễm, nhưng mặt đã hơi tái, buông thứ trong tay xuống, bước vài bước đi

tới "Tiểu thư tốt ơi, bây giờ người vẫn chưa khỏe hẳn, bị gió thổi thì khi nào người mới khỏe lên được đây chứ?" Dứt lời, liền đóng cửa sổ lại, rồi đưa thêm cho Vân Lãnh Ca một chiếc áo nhỏ dày nữa, đỡ nàng ngồi xuống xuống, Vân Lãnh Ca khẽ lắc đầu, cười nhạt ngồi xuống.

Đồ ăn sáng hôm nay rõ ràng tinh xảo hơn hôm qua rất nhiều, một chén chè hạt sen, thêm bốn đĩa nhỏ, còn thêm mấy phần tráng miệng sau khi dùng điểm tâm xong, Vân Lãnh Ca yên lặng dùng đồ ăn sáng, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, hôm nay sẽ không yên tĩnh, phải lấp đầy cái bụng mới đối phó được.

Ăn điểm tâm xong, mở cửa sổ ra, Vân Lãnh Ca lẳng lặng ngồi chờ người hôm nay sẽ đến, nhìn sắc trời bên ngoài, có lẽ nhiều nhất là nửa canh giờ nữa sẽ đến.

Bên ngoài sân truyền đến rất nhiều tiếng bước chân hỗn độn không có quy luật, xem ra người tới không ít, trên mặt Vân Lãnh Ca không có biểu cảm gì ngoại trừ nụ cười nhu hòa, Vận Nhi chạy vào "Tiểu thư, Nhị Di Nương mang theo người môi giới bán người tới, đang chờ ở Thiên sảnh, đi theo bà còn có Họa Nhi và Thanh nhi nữa." Câu cuối cùng nhỏ hơn rất nhiều, trên mặt cũng mang theo tức giận và chán ghét, chú ý liếc mắt nhìn sắc mặt Vân Lãnh Ca một cái.

Họa Nhi và Thanh Nhi là đại nha hoàn bên cạnh Vân Lãnh Ca lúc trước, những nha hoàn khác vì lệnh cưỡng chế của lão thái thái mà không được vào viện của nàng, theo lý thì đại nha hoàn phải ở lại hầu hạ, nhưng sau khi Vân Lãnh Ca rơi xuống nước thì Họa Nhi và Thanh Nhi cũng đi đến bên người Nhị di nương.

Vân Lãnh Ca không thèm để ý lắc đầu với Vận Nhi, ý bảo nàng đừng để ý, nha hoàn nhiều thì có ích lợi gì, tất cả đều là ăn cây táo rào cây sung, không chừng ngày nào đó đào cái hố cho mình, ánh mắt Vân Lãnh Ca xẹt qua tia chán ghét, Họa Nhi với Thanh Nhi vốn là cơ sở ngầm của Nhị di

nương nhiều năm qua, trước kia Vân Lãnh Ca không phát hiện, còn đối với hai người này cực kì tin tưởng, rất nhiều chuyện của nàng đều là do hai người này nói cho Nhị Di Nương biết.

Vân Lãnh Ca rửa mặt chải đầu đơn giản một chút, rồi đi đến Thiên sảnh, đến Thiên sảnh, thấy Nhị di nương vẫn là bộ dáng kiều mị như trước, nhưng vẫn nhìn ra, trang điểm trên mặt dày hơn một chút, giấu bớt vẻ tiêu tụy, nụ cười nhạt trên mặt Vân Lãnh Ca càng thêm sâu.

Vân Lãnh Ca vẫn mặc một thân gấm màu trắng như trước, vẫn cài một cây trâm đơn giản, không chút phấn son, trên mặt cũng bắt đầu hồng hào hơn, càng có vẻ linh động và thoát tục, Nhị di nương thấy khuôn mặt xinh đẹp và dáng người mỹ lệ của Vân Lãnh Ca, âm thầm cảm phục, nhưng trên mặt lại nhiệt tình chào đón.

"Nhị tiểu thư đến đây, trong viện nhị tiểu thư thiếu người, đều là do nô tì suy nghĩ không chu đáo, vài ngày trước bên nô tỳ thiếu người nên mới nhất thời mềm lòng giữ Họa Nhi với Thanh Nhi lại, bây giờ trong viện nhị tiểu thư thiếu người, trong lòng nô tì vô cùng áy náy, vậy thì để Họa Nhi và Thanh Nhi ở lại Liên Lãnh Uyển hầu hạ đi." Mí mắt Nhị di nương dẩu chút châm chọc, mở miệng nói "Họa Nhi, Thanh nhi còn không mau xin nhị tiểu thư cho các người trở về hầu hạ."

Trong lòng Họa Nhi thập phần không muốn, ở bên Nhị di nương này hầu hạ thật tốt, tuy rằng làm nha hoàn nhị đẳng, nhưng lại có mặt mũi hơn làm đại nha hoàn bên cạnh nhị tiểu thư, nhị tiểu thư là một tiểu thư không được sủng ái, chuyện rơi xuống nước vẫn chưa được giải quyết, còn chưa biết sẽ bị trừng phạt như thế nào nữa, hơn nữa tính tình lại không tốt. Thanh nhi không cảm giác gì, Nhị di nương là chủ tử của nàng, nghe lời chủ tử nói mới là nha hoàn tốt, cho nên nàng thoải mái quỳ xuống "Vài ngày trước đều là lỗi của nô tì, xin nhị tiểu thư tha thứ cho nô tì, để nô tì trở về hầu hạ." Giọng nói cực kì thành khẩn.

Họa Nhi thấy Thanh nhi quỳ xuống, mặc dù trong lòng không tình nguyện nhưng cũng quỳ xuống, trong giọng nói mang theo sự khinh thường và không tập trung nồng đậm "Nô tì cũng vậy, khẩn cầu nhị tiểu thư để nô tỳ hầu hạ." Không cảm thấy giọng nói của bản thân kém bao nhiêu, trong lòng nghĩ nhị tiểu thư ngu xuẩn như thế, nhất định là sẽ lập tức đồng ý, chỉ cần nàng hoàn thành chuyện của Nhị Di Nương giao, Nhị Di Nương đã đồng ý đưa nàng lên làm đại nha hoàn, còn ban thưởng rất nhiều nữa, Thanh nhi đã là đại nha hoàn của Nhị di nương, dựa vào cái gì mà bản thân chỉ là một nha hoàn nhị đẳng, bản thân cũng chẳng kém hơn Thanh Nhi.

Nhị di nương trừng mắt nhìn Họa Nhi, khinh thường trong lời nói như vậy, cho người khác là kẻ ngốc sao?

"Nhị tiểu thư, người xem, các nàng trung thành với người như vậy, nô tì cũng thật không đành lòng, nhị tiểu thư hãy để các nàng trở về hầu hạ đi." Nhị Di Nương khẩn thiết mở miệng.

Nhị di nương đã mở miệng trước mặt người ngoài như vậy, đơn giản là muốn Vân Lãnh Ca không có lý do gì để từ chối, nếu nàng cương quyết từ chối, cũng sẽ để lại thanh danh là không bao dung với kẻ dưới, Nhị di nương tính kế thật khéo, hàn ý trong mắt Vân Lãnh Ca được che kín, lạnh lùng nhìn hành động của các nàng, có phải thấy nàng biến hóa không ít nên vội vàng đưa cơ sở ngầm tới không? Không có cửa đâu!

Nhất thời, Vân Lãnh Ca cười khố, trong nháy mắt tất cả đều là chua xót, bi thương mở miệng "Nhị di nương, hai ngày trước ta nằm trên giường cảm thấy ta sắp không ổn, các nàng lập tức lựa chọn chủ tử khác cho mình, chỉ có Vận Nhi còn ở lại bên cạnh chăm sóc ta, tuy rằng ta hiểu được việc làm của các nàng, nhưng việc các nàng làm cũng làm lạnh lòng ta rồi, ta biết Nhị Di Nương không có ý thưởng nha hoàn đã từng mĩa mai ta nhưng vạn nhất lại có lần sau thì sao, ta tuyệt không dám nhận các nàng nữa." Vành mắt Vân Lãnh Ca hơi đỏ lên nói.

Nhị Di Nương nghe câu nói này, châm chọc trong lời nói khiến sắc mặt bà trắng bệch, trong câu nói vừa nãy chẳng những Vân Lãnh Ca từ chối, hơn nữa còn để lại ấn tượng tốt trong lòng mấy người ngoài này, quả nhiên Nhị Di Nương thấy đồng tình trong mắt họ tuôn ra ào ào, trong lòng cảm thấy nhị tiểu thư làm cực kỳ đúng, mình thì nằm trên giường sắp chết, nha hoàn bên người còn đi kiếm người để dựa vào, Nhị Di Nương này cũng không phải là người thiện tâm, thế nhưng còn đồng ý giữ hai người nha hoàn này lại, nghĩ vậy, mấy người môi giới vụng trộm liếc mắt nhìn Nhị di nương, rồi sau đó nhanh chóng thu hồi tầm mắt, Nhị Di Nương không phải là một nô tỳ tùy ý để các nàng đắc tội.

Nhìn những ánh mắt khác thường này, Nhị di nương tức đến muốn thổ huyết. Ngực cảm thấy khó chịu, hít sâu để bình phục tâm tình, Họa Nhi và Thanh Nhi quỳ trên mặt đất không khỏi kinh ngạc, cảm thấy dường như hôm nay Vân Lãnh Ca thay đổi thành một người khác, trong lòng không cam chịu cũng chỉ có thể thôi lui đến sau lưng Nhị Di nương, không nói một câu.

Nhìn Nhị Di nương mau nước mắt, những uất ức trong lòng Vân Lãnh Ca cũng thoáng ít đi, trong đầu đều là những kí ức trước kia Nhị Di nương bắt nạt và hãm hại Vân Lãnh Ca, càng làm cho nàng cảm thấy tức giận. Gương mặt của Nhị Di nương bình tĩnh lại rất nhanh, nếu không thể để Họa Nhi và Thanh Nhi hùa hạ vậy cũng đành sắp xếp lại, ánh mắt bà lơ đãng nhìn lướt qua người mà người môi giới mang đến, hơi dừng lại trước mấy người đứng ở trên, tỏ ý không nghe thấy bảo: “Mời Nhị tiểu thư chọn.”

Dựa theo quy củ, nàng nên có ba đến bốn đại nha hoàn, sáu nha hoàn nhị đẳng, sáu nha hoàn tam đẳng, sáu ma ma thô sử, còn có bốn người quét dọn, hai người gác cửa, người quét cửa do trong phủ an bài, có thể lựa chọn nha hoàn, nhưng mà nàng cũng không cần nhiều người như vậy.

Nhị Di nương cho rằng việc mình làm đã được che giấu rất kỹ, không ngờ lại bị Vân Lãnh Ca biết được, hơn nữa còn đoán được suy nghĩ của bà,

hàn ý trong mắt Vân Lãnh Ca chợt lóe rồi lập tức biến mất ngay, cười yếu ớt nhìn những nha hoàn này, đánh giá người của Nhị di nương một chút, quả thật không tệ, ánh mắt thông minh lanh lợi, vừa thấy đã khiến cho người ta cảm nhận rất cơ trí.

Đưa mắt nhìn một vòng, Vân Lãnh Ca tùy ý chỉ ngón tay vào vài người: “Mấy người bọn họ là được rồi.” Vân Lãnh Ca nhàn nhạt mở miệng.

Nhị di nương chú ý thấy, phát hiện không hề có người của mình, kinh hãi, yên lặng suy nghĩ, có phải Vân Lãnh Ca đã biết rồi hay không? Hay là nàng không biết ai an bày cả, chỉ tùy ý chỉ vài người mà thôi, chẳng lẽ thật là ngoài ý muốn? Trong lòng Nhị di nương cảm thấy kỳ quái, những cũng rất bình tĩnh, trong lòng suy nghĩ xem ra phải tìm cách khác: “Nhị tiểu thư, vài người này có lẽ không đủ, hay là lựa chọn thêm mấy người nữa đi.”

“Không cần, bây giờ ta không cần nhiều người hầu hạ như vậy, sau này khi nào thiếu lại chọn tiếp.” Bộ dạng Vân Lãnh Ca không thèm để ý, lấy khế ước bán thân của mấy người vừa rồi, không chút để ý cầm ở trong tay thưởng thức.

Nhị Di nương cũng không còn cách nào, đành không cam lòng tức giận cáo từ, mang theo người môi giới bán người và những người khác rời khỏi Liên Lãnh uyển, sắc mặt đối lập hoàn toàn với vẻ đắc ý khi vừa mới tiến vào viện.

Nhìn thấy Nhị Di nương đi xa, Vân Lãnh Ca lập tức thu hồi vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng thầm mắng: “Cười nhiều ngày như vậy còn nhiều hơn mình cười kiếp trước.” Trong lòng cảm thấy mặt mình cứng ngắc lắm rồi.

Nhìn sáu nha đầu vừa mới lựa chọn, phân phó với Vận nhi: “Mang các nàng theo ta đi vào.”

Đi vào bên trong, Vân Lãnh Ca ngồi ở trên sập nói với sáu nha hoàn đứng thành hàng: “Ta không cần biết tên trước đây của các người là gì?

Nhưng nha hoàn nhị đẳng nhất định phải dùng tên ta ban cho.” Ngử khí kiên quyết, ánh mắt sắc bén, khiến người khác không thể từ chối.

“Vâng, tiểu thư.” Sáu nha hoàn đồng thời cúi người thi lễ, trong mắt một nha đầu có khuôn mặt xinh đẹp cúi đầu tỏ vẻ không muốn.

Thu về mặt của sáu nha hoàn này vào trong mắt, Vân Lãnh Ca dùng tay chỉ vào một nữ tử mặc bố y màu lam và một nữ tử mặc quần áo màu hồng nhạt: “Hai người các người gọi là Ngâm Thư, Ngâm Cầm, trước làm nha hoàn nhị đẳng, đi theo Vận nhi hầu hạ ta, những người khác làm nha hoàn tam đẳng, mấy ngày sau nếu các người biểu hiện tốt sẽ được thăng chức.” Vẻ không muốn trên khuôn mặt nha hoàn xinh đẹp kia càng đậm.

Nâng ly trà nhấp một ngụm, Vân Lãnh Ca tiếp tục mở miệng, giọng nói lạnh lùng: “Ngoại trừ Vận nhi, Ngâm Thư và Ngâm Cầm, các người không được tùy tiện đi vào gian phòng của ta, Vận nhi thưởng cho các nàng.” Vận nhi đứng sau lưng Vân Lãnh Ca cầm trong tay hà bao khác nhau đưa có sáu người nha hoàn, nha hoàn đồng thời lên tiếng tạ ơn.

Nhìn các nàng đã nhận hà bao, Vân Lãnh Ca mở miệng: “Trong viện này của ta, không được nhiều chuyện, chỉ cần các người trung thành là được, làm tốt bổn phận của mình, ta sẽ không bạc đãi các người, nếu ăn cây táo rào cây sung cũng đừng trách tiểu thư ta nhẫn tâm? Hiểu chưa?” Hàn ý trong lời nói khiến cho người ta không rét mà run.

“Vâng, tiểu thư.” Thân thể nha hoàn chấn động, càng trả lời cẩn thận hơn, ngay cả nha hoàn có khuôn mặt xinh đẹp cũng thu lại một chút vẻ không muốn.

“Vận nhi, người mang các nàng đi làm quen với nơi này sau đó đi làm việc, ta nghỉ ngơi một chút.” Đây là một cái tát cho cây táo, trong lòng than nhẹ, Vân Lãnh Ca khinh thường cách làm của mình, nhưng cũng không thể không làm vậy.

“Vâng, tiểu thư.” Vận nhi lên tiếng, cúi người thi lễ mang theo nhóm nha hoàn rời đi.

Vân Lãnh Ca ngồi ở trên giường, cầm lấy bút lông vẽ lại những mưu kế mà mình suy nghĩ trong đầu ngày hôm qua, lặng lẽ suy nghĩ, thỉnh thoảng thay đổi một chút

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Nhị Di Nương Bị Phạt Cấm Túc

Liên Lãnh uyển.

Vân Lãnh Ca hài lòng buông cây bút trên tay xuống, đem bản vẽ ghi nhớ ở trong đầu, sau đó cần tờ giấy trên bàn lên đi thiêu hủy, quay đầu về phía cửa sổ gọi Vận nhị, Vận nhị nghe tiếng liền tiến vào.

“Tiểu thư, tìm nô tỳ có chuyện gì” Vận nhị cung kính hỏi.

“Giúp ta trang điểm, đi thỉnh an lão phu nhân” Vân Lãnh Ca vẫn bộ dạng thản nhiên như cũ phân phó, nhưng Vận nhị lại có thể thấy được tiểu thư đối với nàng rất khác, chỉ có khi tiểu thư nhìn nàng, khóe miệng mới thoáng cong lên một chút, trong lòng Vận nhị ấm áp, tuy nhiên sau khi Vân Lãnh Ca tỉnh lại liền trở nên lạnh nhạt, lại đối với nàng rất khác.

Phát hiện này khiến cho Vận nhị cảm thấy vô cùng vui vẻ, nàng như giành được thắng lợi trong cuộc sống, cầm lấy lược trên bàn trang điểm, thấp giọng hỏi: “Tiểu thư, hôm nay muốn búi tóc gì.”

“Người xem rồi làm gì, không cần phức tạp quá.” Mình chỉ biết búi tóc đơn giản, hôm nay không thể ăn mặc quá đơn giản, lão phu nhân đã lớn tuổi, tất nhiên là sẽ không thích cách trang điểm trong trắng thuần khiết quá.

Vận nhị nghe lời, đôi tay linh hoạt nhanh chóng búi kiểu tóc mùa thu cười ngựa, tốc độ nhanh làm cho người ta cảm thán không thôi. Vân Lãnh Ca nhìn khuôn mặt của mình trong gương đồng, hiển nhiên là hình tượng của một mỹ nhân cổ đại, trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, đẹp thì

đẹp thật, nhưng có quá rườm rà, nếu là mình, còn không mệt đến thổ huyết.Quỳnh - DDLQD

Vận nhi cầm lên trâm cài Phú Quý chuẩn bị cài lên tóc Vân Lãnh Ca, nhìn cái trâm cài vàng óng kia, Vân Lãnh Ca cảm thấy hai mắt của mình sắp bị mù rồi, nàng lắc lắc đầu, tự mình nhặt một chiếc trâm cài bướm bướm màu xanh trong hộp trang sức, sau đó Vận nhi dùng hoa cài xinh xắn cố định tóc. Tiếp theo Vân Lãnh Ca đeo vào một đôi vòng tai màu xanh.

“Tiểu thư, người như vậy là đơn điệu quá rồi.” Thấy khuôn mặt mộc mạc của tiểu thư nhà mình, lại không có quá nhiều trang sức, Vận nhi nhắc nhở.

Vân Lãnh Ca cực kỳ hài lòng với trang phục như vậy, nhưng quả thật cũng có chút đơn điệu quá, cầm lấy một cây bút vẽ, vẽ lên trên trán một đốm hoa Ngọc Lan nho nhỏ, gương mặt vốn đã thoát tục tươi đẹp nay lại càng thêm xinh đẹp.

Vận nhi nhìn Vân Lãnh Ca đến thất thần, tiểu thư thật là đẹp, nếu tiểu thư cười nhiều một chút, còn đẹp hơn nữa, ánh mắt của nàng bị hấp dẫn không dời đi được.

Thấy nha hoàn của mình nhìn mình chăm chăm, Vân Lãnh Ca buồn cười, liền khẽ nhéo nhéo mặt Vận nhi: “Nhìn cái gì vậy, lại nhìn đến ngây người, còn không đi, phân phó Ngâm Cầm cùng đi.” Giọng nói chưa bao giờ dịu dàng.

“Dạ, tiểu thư.” Vận nhi đỏ mặt, đây là lần đầu tiên tiểu thư thân thiết với nàng như vậy, nàng đỡ Vân Lãnh Ca ra cửa, gọi Ngâm Cầm, cùng nhau rời khỏi viện.

Phúc Thọ đường.

Lão thái thái hỏi Vân ma ma bên cạnh: “Mấy ngày nay Nhị tiểu thư kia có an phận không?” Không trách nàng hỏi cái này, trước kia Vân Lãnh Ca không có một chút tự giác của tiểu thư khuê các, hành vi cử chỉ giống như đàn bà chanh chua.

“Có, lão phu nhân, hai ngày nay Nhị tiểu thư đều ở trong viện của mình chưa từng ra ngoài, cũng không nghe thấy âm thanh ồn ào.” Vân ma ma cúi đầu nhỏ giọng nói.

Lão thái thái hài lòng gậy đầu một cái, nhớ tới lời Vân Bá Nghị nói với mình tối hôm qua, cân nhắc một chút, đang định nói chuyện, đột nhiên đại nha hoàn Mai Hương tiến vào thông báo: “Lão phu nhân, Nhị Di nương, Tam tiểu thư đến thỉnh an.”

“Cho các nàng vào đi.” Lão thái thái thân nhiên nói. Quỳnh - DDLQD

Hai người vào phòng thỉnh an xong, liền ngồi xuống, Vân Hạ Ca gấp gấp hỏi: “Tổ mẫu, khi nào thì trách phạt Nhị tỷ tỷ, phụ thân quyết định chưa?”

Lão thái thái nhíu lông mi, gấp gấp muốn trừng phạt tỷ tỷ mình như vậy, quả nhiên là không có quy củ, sắc mặt Nhị Di nương trắng bệch, đang định mở miệng: “Phụ thân các người sẽ giải quyết, các người không cần phải xen vào.” Lão thái thái nhàn nhạt mở miệng, nhưng trong lời nói lại bộ ra vẻ không vui.

“Ta...” Vân Hạ Ca vội vàng chuẩn bị nói tiếp.

Mai Hương lại đi vào thông báo: “Nhị tiểu thư tới thỉnh an lão phu nhân.”

“A? Vậy thì để nàng vào đi.” Lão thái thái có chút sững sốt, mở miệng nói.

Mai Hương đi ra ngoài, đứng trước mặt Vân Lãnh Ca nói: “Nhị tiểu thư, lão thái thái mời người đi vào.” “VẬY Ạ TẠ MAI HƯƠNG TỶ TỶ RỒI.” Vân Lãnh Ca ôn nhu nói, mỉm cười dịu dàng.

Mai Hương có chút kỳ quái, từ khi nào Vân Lãnh Ca lại tuân thủ lễ nghi như vậy, nhưng vẫn nói: “Nhị tiểu thư không cần khách khí, mời đi vào cùng nô tỳ.” Sau đó mang theo Vân Lãnh Ca đi vào.

“Bái kiến tổ mẫu, thỉnh an tổ mẫu.” Vân Lãnh Ca hành đại lễ, hành động cung kính làm cho khuôn mặt của lão thái thái dịu đi một chút.

“Sao người lại tới đây, thân thể của người không khỏe, không phải đã nói người không cần đến sao?” Lão thái thái hỏi. “Cháu gái chỉ muốn tới thỉnh an tổ mẫu, xong sẽ trở về, không có chuyện khác, nếu đã thỉnh an xong, vậy cháu gái liền cáo lui.” Vân Lãnh Ca khẽ cắn môi dưới, cúi đầu trả lời có chút thương tâm.

Thấy Vân Lãnh Ca bệnh nặng còn chưa lành vẫn tôn kính mình như vậy, lão thái thái cảm thấy cũng nể mặt: ‘Hiếm khi người có tâm như vậy, ngồi xuống đi. Thân thể không khỏe còn hành đại lễ với Lão thái thái ta, thật là hiếu thuận.’ Bộ dạng lão phu thân xúc động.

Sắc mặt Nhị Di nương thay đổi, ý tứ vừa rồi của lão phu nhân không phải là nói nàng và Hạ Ca tiến vào không có hành đại lễ sao.

Vận nhi đỡ Vân Lãnh Ca ngồi xuống, Vân Lãnh Ca cười dịu dàng với lão phu nhân, “Cháu gái tạ tổ mẫu.”, ánh mắt lão phu nhân nhìn Vân Lãnh Ca cười có chút mê hoặc, đôi mắt lóe lên, ánh mắt thông minh lanh lợi nhìn về phía nàng, không rõ ý tứ mở miệng: “Lãnh Ca càng ngày càng đẹp.”

Vân Lãnh Ca đỏ mặt, cúi đầu khó xử, nắm chặt khăn trong tay không nói lời nào, bộ dạng thẹn thùng khiến cho nụ cười của lão phu nhân càng sâu hơn.

Vân Hạ Ca nhìn cảnh tượng vui vẻ hòa thuận của Vân Lãnh Ca và lão phu nhân, đôi mắt đẹp dường như muốn phun ra lửa, lời nói mang theo một tia châm chọc: “Chẳng lẽ tổ mẫu thích Nhị tỷ tỷ như vậy, Nhị tỷ tỷ phạm lỗi lớn như vậy, tổ mẫu không trừng phạt Nhị tỷ tỷ, lại vẫn yêu thương Nhị tỷ tỷ, chẳng lẽ chuyện đúng sai như vậy cũng không phân biệt được sao.” Khi nói chuyện, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Vân Lãnh Ca, giống như muốn ăn thịt nàng.

Sắc mặt Vân Lãnh Ca trắng bệch, lqd khuôn mặt tái nhợt giống như không còn một chút máu, cúi đầu ấp úng không nói ra lời, che đậy hàn quang nơi khóe mắt, “Dù sao cũng có lão phu nhân ra tay, cần gì phải dựa vào thân mình, bây giờ ta còn có giá trị với lão phu nhân, người làm sao có thể dễ dàng vứt bỏ ta, tình nghĩa bà cháu cái gì, Vân Hạ Ca thật đúng là khờ dại, có giá trị lợi dụng liền đại biểu người còn có chỗ dùng, đợi đến khi người không có giá trị lợi dụng nữa, người cũng cách cái chết không xa, mà còn không biết là ai lợi dụng ai đâu.” Oán thầm trong lòng, sắc mặt vẫn mang theo sợ hãi và bất an như cũ.

Quả nhiên lão phu nhân biến sắc, tay dùng lực nắm lấy cạnh bàn, lớn tiếng quát: “Người được đẩy Vân Hạ Ca, người nói chuyện với tổ mẫu như vậy? Lãnh Ca là cháu gái của ta, cũng là tỷ tỷ ruột của người, ta yêu thương nàng thế sao? Chuyện của nàng, đã có phụ thân người quan tâm, người lại có thể thản nhiên nói ra những lời kia, trong lòng người không có chút tôn kính nàng thì thôi đi, chẳng lẽ còn bất hiếu với cả tổ mẫu ta sao?” Giọng nói nghiêm khắc, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Vân Hạ Ca.

Nhị Di nương biến sắc, “Lão phu nhân, Hạ Ca không có ý không tôn kính với người, nàng chỉ hâm mộ Nhị tiểu thư có thể thân thiết với lão thái thái như vậy, nhất thời xúc động thôi.” Nhị Di nương cuống quýt quỳ xuống đất, run run giải thích.

Vân Hạ Ca thấy thế cũng bị dọa sợ, vội vàng quỳ xuống bên cạnh Nhị Di nương, không dám mở miệng, Vân Hạ Ca có lá gan gây họa, nhưng lại

không có can đảm gánh chịu.

Lão thái thái nghe những lời này của Nhị Di nương, bốt giận đi rất nhiều, thấy Nhị Di nương và Vân Hạ Ca quỳ trên mặt đất, cũng có chút không đành lòng, liền chuẩn bị mở miệng kêu bọn họ đứng lên.

“Nhị Di nương, vì sao người lại kêu Tam muội muội là Hạ Ca, người nên gọi nàng là Tam tiểu thư mới đúng, à, người là mẫu thân ruột của Tam muội muội, xưng hô như vậy ta có thể hiểu được, nhưng mà về sau nếu có người khác khi đó Nhị Di nương người nhất định phải chú ý, không thì người khác lại nói Vân phủ ta không có quy củ,” Vân Lãnh Ca ngồi ở một bên lúc này liền mở miệng nói, ánh mắt lo lắng, giọng nói thành khẩn.

Vốn là Nhị Di nương đã thở phào nhẹ nhõm, lúc này gương mặt lại đại biến, hung hăng trừng mắt nhìn Vân Lãnh Ca, Vân Lãnh Ca thật là đáng ghét, tự nhiên lại bắt được lỗi ở câu nói mà nàng phạm phải trong lúc nóng vội.

Sắc mặt của lão thái thái vốn đã hòa hoãn chút ít giờ lại càng thêm biến sắc, nếu bị người khác biết Vân phủ không có quy củ như vậy, vậy thanh danh của Vân phủ sẽ bị phá hủy sao.

“Giam Nhị Di nương và Tam tiểu thư mười ngày, tự kiểm điểm cho tốt, mười ngày này ta sẽ giúp người quản lý chuyện trong phủ, đợi lát nữa ta sẽ kêu Vân ma ma đi lấy chìa khóa cùng sổ sách.” Lão thái thái lạnh lùng mở miệng nói.

Sắc mặt Nhị Di nương trắng bệch, Vân Hạ Ca cũng kinh sợ, giống như không thể tin, hai mắt Vân Lãnh Ca hiện lên ý cười lạnh, thế này mà đã không chịu nổi rồi sao? Về sau trăm ngàn lần đừng có trêu chọc ta, không thì kết quả sẽ không thoải mái như vậy đâu.

“Được rồi, các người trở về đi, ta mệt mỏi.” Sắc mặt lão thái thái mệt mỏi khoát khoát tay. “Nếu như còn ai đến thỉnh an, để cho các nàng trở về

đi, nói ta nghỉ ngơi rồi.” Tiếp tục dẫn dò Vân ma ma. Liễu ma ma và nha hoàn của Vân Hạ Ca lập tức tiến lên nâng Nhị Di nương cùng Vân Hạ Ca dậy.

Vân Lãnh Ca và nhóm người Nhị Di nương theo thứ tự đi ra ngoài, Vân Hạ Ca đột nhiên phục hồi lại tinh thần, hung hăng trừng mắt hỏi Vân Lãnh Ca: “Vân Lãnh Ca, người cố ý nói như vậy phải không?”

“Tam muội nói cái gì vậy, ta chỉ lo lắng cho Nhị Di nương mà thôi.” Nhìn khuôn mặt hung dữ xấu xí của Vân Hạ Ca, mà nàng càng không hiểu, ánh mắt Vân Lãnh Ca chân thành, nét mặt hàm chứa lo lắng, nhất thời Vân Hạ Ca không dám xác định, nhưng vẫn nghĩ cái đầu heo Vân Lãnh Ca kia quả thật là không có năng lực này, liền bình thường trở lại, nhưng Vân Lãnh Ca một ngày còn che ở phía trước nàng, nàng một ngày cũng nàng (Vân Lãnh Ca) chèn ép, cũng không thành dòng chính nữ, dòng chính nữ, nàng nhất định phải trở thành dòng chính nữ, mới có thể sống nở mày nở mặt, Vân Hạ Ca tràn đầy sát ý điên cuồng nhìn về phía Vân Lãnh Ca.
Quỳnh - DDLQD

Nhìn đã hiểu ánh mắt Vân Hạ Ca, Vân Lãnh Ca không thêm để ý cười, không để ý tới Nhị phu nhân đang yên lặng đứng ở cửa đánh giá mình, cùng Vận nhi tiếp tục đi về phía Liên Lãnh uyển. Vân Hạ Ca lạnh lùng nhìn bóng lưng yên chuyển của Vân Lãnh Ca, quay đầu hung hăng nói với Nhị Di nương: “Nương, ta nhất định phải hủy đi Vân Lãnh Ca.” Nhị Di nương đang suy tính chợt cảm thấy sừng sốt, liếc mắt nhìn nha hoàn đang làm việc chung quanh một cái.

“Tai vách mạch rừng, trở về rồi hãy nói.” Nhị Di nương nhẹ nhàng nói một câu, vội vàng lôi kéo Vân Hạ Ca rời khỏi Phúc Thọ đường.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Trong Lòng Suy Nghĩ Lại Quy Tắc Xuyên Qua

Editor: nhuandong

Tích Ngộ Uyển của Nhị Di Nương

Vân Hạ Ca vừa mới tiến vào trong nội thất liền tức giận đùng đùng bắt đầu đập đồ, Nhị Di Nương cau mày nhìn dáng vẻ Vân Hạ Ca giống như người đi, thật sự là một trời một vực so với hình tượng xinh đẹp động lòng người trước đó. Những đồ vật trân quý kia rất đáng tiền, nhưng cũng bị nàng ta không chút do dự đập bể hết trên mặt đất.

Vân Hạ Ca phát tiết xong: “Nương, con không muốn bị cấm túc, con mặc kệ, người nhất định phải giúp con giết chết Vân Lãnh Ca.” Giọng nói thê lương, giống như một người đàn bà chanh chua, Nhị Di Nương nhìn lông mày căng nhú chặt hơn: “Con xem chút con giống kiểu gì vậy, phong cách đại gia khuê tú đi đâu rồi, còn hơn một năm nữa con đến tuổi cập kê rồi, như vậy còn ai thích con nữa đây, ai con muốn tới cửa cầu hôn nữa?” Nhìn hành động của Vân Hạ Ca, Nhị Di Nương khó chịu trong lòng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Bà không có nhi tử, Vân Hạ Ca là đứa con bà thích nhất, từ nhỏ bà rất yêu thương và dạy dỗ nàng. Mặc dù nàng không thông minh lắm, nhưng cũng không phải là người đần, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều không tệ, thường ngày cũng rất mềm mại động lòng người, hơn nữa gương mặt kiều mị, không phải là không có hi vọng gả cho nhà cao cửa rộng. Tại sao hôm nay lại dễ dàng bị Vân Lãnh Ca chọc giận, giống như không biết ăn nhấm và phản kích, tâm tình không chịu được một kích như thế, sau này sao có thể làm được việc lớn.

“Con chỉ là một thứ nữ, khá hơn nữa thì có thể làm như thế nào, có thể gả vào nhà gì nữa. Tại sao nương lại không giết Vân Lãnh Ca, giết Vân Lãnh Ca con chính là dòng chính nữ rồi.” Vân Hạ Ca vội vàng chạy đến chỗ Nhị Di Nương, lôi kéo vạt áo thêu hoa văn tinh xảo của Nhị Di nương, mặt mang theo hi vọng: “Nương, chỉ cần nương giết Vân Lãnh Ca, con chính là dòng nữ chính rồi, nhất định nữ nhi sẽ nghe lời của người.nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Con gả cho chỗ tốt nương cũng có mặt mũi, có được hay không?” Hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Nhị Di Nương.

Nhìn nữ nhi như vậy, dù sao cũng là do mình từ nhỏ yêu thương yêu, Nhị Di Nương cũng có chút giãn ra: “Không phải là ta chưa từng thử qua, kể từ khi thân nương Vân Lãnh Ca Lâm thị qua đời, ta đã nhiều lần tìm người ám sát nàng ta, nhưng mỗi lần đều để nàng ta trốn thoát, mới phát hiện ra bên cạnh Vân Lãnh Ca có người âm thầm bảo vệ. Trước kia Vân Lãnh Ca ngu xuẩn đã không thành công, hiện tại nàng ta thông minh hơn rất nhiều, khả năng thất bại rất cao.” Nhị Di Nương mím chặt môi, mi tâm mang theo chút do dự.

Nhìn vẻ mặt của Nhị Di Nương, Vân Hạ Ca biết diễn trò, âm thầm thở ra một hơi, đầu óc bình thường trì độn cũng hiếm có khi sáng suốt một lần: “Nương, người thực ngốc, người cần gì nhất định phải ám sát Vân Lãnh Ca, bỏ thuốc hoặc hãm hại nàng ta, làm nàng ta thân bại danh liệt không được hay sao?” Trong nháy mắt tâm tình Vân Hạ Ca khá hơn nhiều, khoe miệng mang theo vẻ hả hê đắc ý.

Trong nháy mắt Nhị Di Nương hiểu ra: “Đúng vậy, vụng trộm làm những chuyện này thì ai biết được. chỉ cần động tĩnh không quá lớn, đủ bí mật, người bảo vệ nàng ta cũng không thể luôn kịp thời chạy tới.” Nghĩ thông suốt đến tận xương, Nhị Di Nương cũng có chút vui mừng, xem ra nữ nhi của mình cũng không phải là rất đần, lúc trước chỉ là bị lừa gạt làm mù đầu mà thôi. Nhị Di Nương cũng tuyệt không cảm thấy hành động lần

này của Vân Hạ Ca rất ác độc, ngược lại cảm thấy được an ủi, nữ nhi của Vạn Phượng Ngô bà sao có thể là người thủ đoạn mềm yếu, về sau lập gia đình không có mấy phần thủ đoạn thì không quản lý được hậu viện to lớn được.

“Hạ Ca nói rất đúng, là nương suy nghĩ nhiều rồi.” Nhìn ánh mắt tán thưởng và khích lệ của Nhị Di Nương, Vân Hạ Ca hết sức hài lòng, cọ cọ vào người Nhị Di Nương.

“Nương nắm chắc rồi, con cứ yên tâm, chờ tin tức của nương là được.” Nhị Di Nương mỉm cười nhìn gương mặt Vân Hạ Ca giống mình, dịu dàng vuốt ve tóc của nàng.

Liên Lãnh Uyển

Tự mình trở lại uyển Thương Lãnh, Liên Ca tựa vào cửa sổ nhìn Ngâm Cầm và Ngâm Thư đang làm việc ở bên ngoài, nàng sờ lên cằm như có điều suy nghĩ, quan sát một hồi, nàng gọi hai người này đi vào, bảo Vạn Nhi đóng kín cửa, canh giữ bên ngoài.

Mặc dù Ngâm Thư và Ngâm Cầm cảm thấy kỳ quái nhưng cũng vẫn giữ yên lặng như cũ, đứng yên tại chỗ chờ Vân Lãnh Ca mở miệng.

Vân Lãnh Ca híp mắt nhìn bọn họ một hồi lâu, Ngâm Thư yên lặng, rũ mắt đứng lẳng lẳng ở tại chỗ, làm việc thì không hề nói chuyện. Ngâm Cầm hoạt bát, đôi mắt linh động mở to luôn càn quét hoàn cảnh xung quanh, luôn cười híp mắt, hai má lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu, hai người mỗi người đều có đặc điểm riêng.

Ngâm Thư và Ngâm Cầm bị Vân Lãnh Ca quan sát cảm thấy ngứa ngáy. Ngâm Thư còn tốt, trời sinh tính táo , tính tình vẫn yên lặng như cũ, Ngâm Cầm đã không nhịn được, đôi mắt to liếc trộm Vân Lãnh Ca.

Sắc mặt Vân Lãnh Ca vẫn như cũ, trong lòng cảm thấy vô cùng bùi ngùi, nàng mở miệng: “Ngâm Cầm người biết võ? Trước kia người và Ngâm Thư đã biết nhau.” Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Ngâm Thư chỉ ngẩng đầu có chút phức tạp liếc mắt nhìn Vân Lãnh Ca, rồi tiếp tục cúi đầu không nói lời nào, vẻ mặt Ngâm Cầm kinh sợ, trong khoảng khắc thay đổi rất nhiều vẻ mặt, nhưng trong miệng vẫn không thừa nhận: “Tiểu thư, ta không biết võ, hơn nữa trước đó cũng không biết Ngâm Thư.”

Vân Lãnh Ca thu hết vẻ mặt hai người vào trong mắt, tỉnh táo mở miệng: “Lúc Ngâm Cầm người đi bộ nhẹ nhàng hơn so với người bình thường rất nhiều, người nhìn lại bàn tay của mình một chút đi.” Ngâm Cầm nhìn kỹ lại tay mình, xương khớp ngón tay dày đặc chai sần, vừa nhìn liền biết hằng năm đều cầm kiếm, ngay lập tức vẻ mặt không yên. Không để ý tới vẻ mặt biến hóa của Ngâm Cầm bên cạnh, Ngâm Thư này giờ không nói gì lên tiếng: “Vậy xin hỏi tiểu thư, người từ đâu mà biết ta và Ngâm Ngâm biết nhau trước?” Mặc dù giọng nói còn bình tĩnh, nhưng ngữ điệu lại mang theo một chút ngạc nhiên và tìm tòi dễ dàng phát giác được.

Vân Lãnh Ca cười nhạt, đẹp không sao tả xiết, đột nhiên hai người cảm thấy kinh ngạc, nín thở chờ đợi câu trả lời.

“Khi Ngâm Cầm đi về viện với ta, người đầu tiên nhìn thấy chính là người, mà người cũng không chú ý len lén quan sát Ngâm Cầm một chút, hai người các người còn trao đổi một ánh mắt. Hơn nữa ta phát hiện, chỉ cần có người đến gần Ngâm Thư trong vòng một trượng, lập tức Ngâm Thư sẽ lộ ra vẻ mặt cảnh giác, hơn nữa sẽ quay đầu lại ngó nhìn người tới ngay tức khắc, thế nhưng khi Ngâm Cầm đi đến bên cạnh người người lại không có bất kỳ phản ứng nào, nếu như không phải là ở chung lâu dài một chỗ, đã rất quen thuộc hơn nữa còn là người rất tín nhiệm, làm sao Ngâm Thư người lại không có chút cảnh giác?”

Không nhanh không chậm nói xong những lời này, Vân Lãnh Ca cảm thấy có chút khát nước, uống một ngụm trà, nhìn ánh mắt tràn đầy không tưởng tượng nổi nhìn nhau của hai người, cười nhạt không nói.

Ngâm Thư bình phục lại tâm tình, tỉnh táo mở miệng: “Vậy tiểu thư cho là ai phải chúng ta tới? Tiểu thư chuẩn bị xử trí ta như thế nào?”

Vân Lãnh Ca thản nhiên cười một tiếng: “Các người là do ngoại công phải tới giúp ta.” Trên mặt mang theo tia ấm áp nhàn nhạt, ở một vương triều phong kiến này, vốn cũng không tồn tại cái gì gọi là thân tình, Vân Bá Kiên chỉ lợi dụng nàng, lão phu nhân luôn nghĩ đạp nà để địa vị Vân phủ trở lên cao hơn, Vân Lãnh Ca luôn luôn không thân cận với ngoại công nhưng lại quan tâm nàng như vậy , ngay từ lúc vừa mới trọng sinh đến thân thể này nàng đã cảm thấy bên cạnh có người đi theo nàng, bởi vì nàng không có năng lực nên không thể xác định rốt cuộc người đến có ý gì, cũng không muốn bắt dây động rừng, chỉ yên lặng trong lòng suy nghĩ và âm thầm quan sát.

Mình cũng không đáng giá để người khác thương nhớ, nàng thật sự không nghĩ ra được có ai phí sức phái người đi theo bên nàng. Trải qua mấy ngày quan sát, phát hiện người trong tối cũng chỉ là yên lặng bảo vệ nàng.

Hôm nay nhìn thấy Ngâm Thư và Ngâm Cầm, trong lòng nàng mới xác định, là ngoại công sợ nàng gặp nguy hiểm ở phủ Hữu tướng, mới phái người bảo vệ mình. Âm vệ ở trong tối, nhưng cũng có lúc âm vệ không kịp thời xuất hiện kịp, hơn nữa đôi khi cũng không tiện cứu người, có lẽ là lần rơi xuống nước này, mới khiến ngoại công đưa Ngâm Thư và Ngâm Cầm tới đây.

Ngâm Thư và Ngâm Cầm ngạc nhiên và nghi ngờ nhìn Vân Lãnh Ca, họ nghe nói nhị tiểu thư Vân phủ là người ít học và lại đầu óc ngu dốt, xem ra lời đồn đãi cũng không phải là that. Sức quan sát bén nhạy và sự sáng suốt kinh người không phải là của một người ngu ngốc có được.

Vân Lãnh Ca nhìn hai người, ôn hòa lại mang theo chút cường ngạnh mở miệng nói: “Nếu như hai người không thật lòng đi theo ta, vậy thì trở về bên ngoại công đi, ta không cần, thay ta cảm ơn ngoại công, mấy ngày nữa ta sẽ tự mình đi phủ Tả Tướng thăm ngoại công.” Trong tris nhớ Vân Lãnh Ca không cảm nhận được sự ấm áp của ngoại công, nàng cảm thấy trong lòng chua xót không nguôi, cũng muốn thay Vân Lãnh Ca tận hiếu cho tốt. Nhưng không thật lòng đi theo mình, khó bảo đảm một ngày nào đó sẽ phản bội nàng, được không bù được mất, dù sao cũng là đi ngàn dặm lại bị hổng bởi ố kiến, người thân thiết nhất bên cạnh mình càng khó có thể phòng bị.

“Ngâm Thư (Ngâm Cầm) nguyện trung thành đi theo bên cạnh tiểu thư, không bao giờ phản bội.” Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhìn thấu sự kiên quyết trong mắt đối phương, cùng nhau mở miệng nói, nữ tử cơ trí như vậy các nàng thật lòng đồng ý đi theo.

Nhìn thấu sự chân thật của hai người, Vân Lãnh Ca ấm áp cười một tiếng: “Ta hiểu rõ các người có phương thức liên lạc với ngoại công, trước thay ta cảm ơn người, đợi mọi chuyện ổn định ta sẽ tới thăm ngoại công.” Trong mắt thoáng nhau qua một tia nhớ nhung, rất nhanh yên lặng lại, đôi mắt đen sáng ngời cũng không nhìn ra chút suy nghĩ trong lòng.

“Dạ, tiểu thư.” Hai người đáp một tiếng, thật lòng nhiều hơn so với trước kia, trịnh trọng và tin phục.

Vân Lãnh Ca cũng gọi Vận Nhi vào, phân phó nói: “Về sau Ngâm Thư và Ngâm Cầm và người chính là đại nha hoàn bên cạnh ta, người đi nói với các nha hoàn từ nhị đẳng trở xuống, trừ ba người bọn người ra, những người khác không cho phép đi vào bên trong thất.”

“Vâng, tiểu thư.” Trong lòng Vận Nhi cảm thấy kỳ quái với việc Ngâm Cầm và Ngâm Thư nhanh như vậy đã được thăng lên làm đại nha

hoàn, nhưng cũng hiểu là có liên quan đến chuyện vừa nói, vì vậy thông minh im miệng không nói nhảm.

“Ngâm Thư và Ngâm Cầm các người thật sự không làm được chuyện trong viện, về sau ở lại bên cạnh ta bưng trà là được rồi.” Nhớ tới dáng vẻ tay chân vụng về của hai người bọn họ trước đó, bất giác cười một tiếng, nơi không ai thấy vành tai hai người đỏ lên, lại nghe thấy Vân Lãnh Ca tiếp tục mở miệng: “Ngâm Thư biết y thuật đúng không, về sau chuẩn bị chút thảo dược đi ở trong viện.” Nhìn ánh mắt khó hiểu của hai người, đơn giản mở miệng: “Mùi trên người.” Ngâm Thư chợt hiểu ra, mình hàng năm đều tiếp xúc với dược thảo, trên người sớm đã có mùi của dược thảo, sự bội phục Vân Lãnh Ca trong bụng hai người càng tăng thêm một phần.

Nhìn ánh mắt giống như nhìn thần tượng của hai người, Vân Lãnh Ca bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, bảo ba người đi ra ngoài. Vân Lãnh Ca lười biếng nằm ở trên giường êm, nhắm mắt dưỡng thần, có phải ở cổ đại này nhất định phải thu được mấy tâm phúc thuộc về mình không, đã quen độc lai độc vãng một mình, rất khó quen được với cảm giác như vậy. Mấy ngày đi tới cổ đại này, hai chữ thói quen này bản thân mình nghĩ tới nhiều nhất, ai, hiện tại mình không có võ công, không có nội lực, không có vật lực, muốn làm chút chuyện nửa bước cũng khó đi, quả thật là cần người của mình. Nếu như không phải là ngoại công, năng lực tự vệ mình cũng không có. Trong lòng than nhẹ một tiếng, xem ra nhất định phải áp dụng huấn luyện của mình rồi, Vân Lãnh Ca chưa bao giờ dựa vào người khác sống, kiếp trước chính nàng dựa vào mình, đơn độc một mình báo thù. Mặc dù sư huynh rất muốn giúp một tay, nàng đều cự tuyệt. Nghĩ đến sư huynh, nam tử ấm áp như ngọc đó, Vân Lãnh Ca khẽ thở dài một tiếng.

Không có mấy người có thể dựa vào, mình không độc ác, người khác sẽ độc ác với mình, đây là lời răn của Vân Lãnh Ca.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nhị Tiểu Thư Muốn Học Võ Công

Editor: Bunn.

Liên Lãnh Uyển.

Vân Lãnh Ca dùng cơm trưa xong, giữ một mình Ngâm Cầm lại, hỏi: "Có phải người biết khinh công không?"

Ngâm Cầm thầm cảm thấy kỳ lạ là tại sao tiểu thư lại hỏi cái này: "Vâng, tiểu thư, hơn nữa khinh công của ta cũng không tệ." Ngâm Cầm đặc ý nói, bản tính của cô nương này chính là như thế, vui vẻ hoạt bát, không suy nghĩ nhiều, người như vậy ở hiện đại chính là tiêu chuẩn của ngu ngốc, Vân Lãnh Ca thầm oán trong lòng, nhưng lập tức hồi phục lại tinh thần.

"Có thể cho ta xem Võ công bí tịch của người không?" Do dự một chút, nàng vẫn hỏi ra miệng, mặc dù cơ thể nàng đã trưởng thành, bây giờ mới luyện công thì có chút chậm, nhưng nội lực hẳn là có trợ giúp lúc nàng phi đao, có thể khiến khả năng phi đao của nàng chuẩn hơn, nhanh hơn, lực đạo cũng lớn hơn, nói không chừng còn có thể đạt tới tốc độ của súng lục, như vậy cũng có thể tăng một phần đảm bảo, hơn nữa có khinh công có thể vượt nóc bằng tường cũng chính là giấc mộng của bản thân nàng.

Vân Lãnh Ca luôn cảm thấy khó hiểu là tại sao sư phụ không dạy nàng, sư phụ là cao nhân thần bí, có rất nhiều thứ để học, nhưng trong mắt nàng chỉ là lão đầu tử thích uống rượu, cả ngày say khướt, sau đó còn bắt nàng đi làm đồ ăn, nhưng mỗi lần làm thức ăn xong lại không thấy tăm hơi đâu. Chuyện tương tự như vậy đã xảy ra rất nhiều lần.

Hắn sẽ dựa vào thể chất của mỗi người để truyền thụ một ít tài nghệ không giống nhau, cái hắn dạy nàng chính là phi đao, nhưng sau khi bị nàng liều mạng chèn ép thì còn dạy nàng làm một vài việc không đáng hoàng, ít nhất nàng cho là vậy, đó chính là hàng ngày luyện thư pháp còn có chơi cờ, hoặc là bảo nàng đi học nấu cơm, cách gọi hoa mỹ của học nấu cơm chính là do người làm tốt, thật ra chính là thuận tiện cho việc ăn vụng của hắn.

Khoảng thời gian khác, hắn để nàng liều mạng chạy và huấn luyện, cuối ngày đều mệt mỏi đến mức chỉ cần ngã xuống giường là có thể ngủ ngay, có điều mỗi ngày đều đánh vào khả năng chịu đựng cao nhất của bản thân, cho nên hiện tại thể lực của nàng vô cùng tốt, hơn nữa tốc độ của nàng trong mắt người khác là rất nhanh rồi, tuy không thể sánh bằng khinh công, nhưng chỉ có thể chạy mà không thể bay là chuyện tiếc nuối nhất, dù sao mỗi nữ tử đều có giấc mộng võ hiệp.

Do thời gian bản thân không đủ nhiều nên không cần học quá sâu, nhưng tốc độ bay nhanh hơn tốc độ chạy của bản thân thì hắn là không quá khó. Nàng nhất định rời khỏi tướng phủ trước khi Vân Bá Nhị 'bán' nàng đi, nếu không bản thân bị bán đi còn phải nhìn người ta kiểm tiền, đáng sợ, ít nhất cũng phải có năng lực phản kháng, cho nên nàng sẽ không bỏ qua bất kỳ hi vọng nào.

"Có thể chứ, tiểu thư, lát nữa ta mang đến cho ngài, cái đó rất thích hợp với nữ tử, nhưng bây giờ tiểu thư mới luyện thì hơi chậm một chút." Ngâm Cầm chun cái mũi nhỏ.

"Không sao, đúng rồi, buổi tối người có thể sử dụng khinh công lặng lẽ bay ra ngoài làm giúp ta một chuyện không? Đừng để người khác phát hiện." Vân Lãnh Ca muốn nhanh chóng mang bản vẽ phi đao nàng mới vẽ buổi sáng đi chế tạo, vốn cho rằng phải qua mấy ngày nữa, nhưng bây giờ Ngâm Cầm lại đến, cho nên nhờ nàng ta cũng tốt.

"Được, tiểu thư, ta đi lấy bí tịch cho ngài, buổi tối ngài giao việc cho ta." Thấy Vân Lãnh Ca gật đầu, Ngâm Cầm liền đi ra ngoài.

Buổi chiều hôm nay trong phủ vô cùng yên tĩnh, mỗi sân đều bận chuyện của mình, Vân Lãnh Ca cũng khó có dịp rảnh rỗi, cầm bí tịch võ công nằm trên giường nệm, xem cẩn thận, thầm quyết định là sẽ bắt đầu ngay tối nay.

Giờ Dậu, Vân Bá Nghị vừa mới hồi phủ thì trở về phủ, vừa vào đến thư phòng, chưa kịp uống ngụm trà nóng thì có người vào bẩm là Nhị di nương mời hẳn qua đó. Vân Bá Nghị không kiên nhẫn nói 'Đã biết' rồi ra cửa đi về phía viện của Nhị di nương. Vừa đến cửa viện thì thấy Nhị di nương xinh đẹp đứng ở cửa phòng, dưới ánh đèn mờ nhạt lại có phong thái yếu điệu, cười tươi như hoa, dáng người có phần đầy đặn khiến người Vân Bá Nghị nóng lên, tâm tình lập tức tốt lên, tăng tốc độ của bước chân, nhanh chóng tiến lại gần nắm tay Nhị di nương, thân thiết nói: "Tại sao lại đang ở cửa chờ ta thế này, ở bên ngoài lạnh mà." Vừa nói vừa kéo Nhị di nương vào nội thất.

Vân Bá Nghị ôm Nhị di nương ngồi xuống giường, hạ nhân thức thời lui ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại. Vân Bá Nghị tương đối hài lòng với hành động của bọn họ, mở miệng hỏi: "Phượng Ngô tìm ta có chuyện gì?"

Nhị Di nương mềm mại không xương tựa vào lòng Vân Bá Nghị, nũng nịu nói: "Không phải là thiệp nhớ tướng gia sao, đáng tiếc là thiệp không thể ra cửa, nếu không nhất định sẽ tự mình đi mời tướng gia rồi." Nói đến đây, thần sắc Nhị di nương có chút sa sút, trong lời nói mang theo vẻ ủy khuất, hốc mắt cũng đỏ lên.

Nhìn dáng vẻ khiến người ta yêu thương của nữ nhân mình thích, Vân Bá Nghị vô cùng đau lòng, lập tức hỏi sao lại thế này, Nhị di nương nói hết

tiền căn hậu quả, không hề thêm mắm dặm muối, nàng ta tuyệt đối không dùng thủ đoạn nhỏ để bị người khác nhìn thấu.

Vân Bá Nghị nghe xong đau lòng ôm chặt Nhị di nương, nhìn sắc mặt vẫn mang theo chút ủy khuất của nàng, cảm thấy Nhị di nương càng khiến người khác yêu thương, hăn nhỏ giọng dịu dàng khuyên giải an ủi: "Là nàng trong tình thế cấp bách, lo lắng cho nữ nhi, mẫu thân sẽ hiểu, sẽ không trách nàng. Lãnh Ca cũng không phải là người để tâm, nàng không cần để bụng, đợi mười ngày nữa, chuyện tướng phủ vẫn để nàng quản lý."

Lấy được câu trả lời vừa ý từ Vân Bá Nghị, trong mắt Nhị di nương thoáng hiện một chút vui sướng. Quyền quản gia nhất định phải ở trong tay mình, không thể rơi vào tay người khác.

Sau đó Nhị di nương cẩn thận mở miệng: "Vậy chuyện của Nhị tiểu thư tướng gia chuẩn bị xử lý như thế nào?" Nghe thấy Nhị di nương hỏi Lãnh Ca, Vân Bá Nghị biến sắc, nhớ tới cuộc trò chuyện hôm nay giữa mình và Âu Dương Phong, có chút bất mãn mở miệng: "Ta tự biết giải quyết, nàng không cần hỏi hiểu." Trong lời nói có sự không kiên nhẫn mà không một từ ngữ nào có thể miêu tả được.

Nhị di nương thấy dáng vẻ này của Vân Bá Nghị, mặc dù thầm cảm thấy thất vọng vì không thể trừng phạt Vân Lãnh Ca, nhưng nàng ta biết hôm nay không thể nói thêm gì nữa, xem ra chỉ có thể tự mình ra tay thôi. Vì thế lại nở nụ cười tươi, dựa cơ thể mềm mại sát vào ngực Vân Bá Nghị, dù ngón tay dài vẽ vòng tròn lên ngực coi như to lớn của hăn, cúi đầu xuống, trong mắt thoáng qua chút ngoan độc và hung ác.

Vân Bá Nghị không phát hiện thần sắc của Nhị di nương, thấy Nhị di nương khiêu khích như thế, chỉ cảm thấy lửa lao thẳng xuống bụng dưới, trướng lên, dục vọng lên cao, nâng tay ôm Nhị di nương nằm xuống giường, một loạt ôm thanh thoát y phục, không bao lâu sau lại truyền ra âm thanh yêu kiều của nữ nhân và tiếng thở thô của nam tử.

Lúc này trong Liên Lãnh Uyển.

Vân Lãnh Ca dùng cơm tối xong thì đưa bản vẽ cho Ngâm Cầm, phân phó nàng sau khi trở về thì lạng lẽ vào nội thất là được, Ngâm Cầm lạng lẽ bay qua tường ra ngoài.

Vân Lãnh Ca rửa mặt chải đầu xong thì phân phó Ngâm Thư và Vận Nhi đi nghỉ, còn mình thì nằm trên giường, kéo màn xuống, nàng dựa theo phương pháp trong bí tịch bắt đầu luyện công, sau nửa canh giờ thì cảm giác được có dòng khí di chuyển, Vân Lãnh Ca thầm vui vẻ, cảm thấy võ công thật sự kỳ diệu, nàng tiếp tục cố gắng không ngừng, lúc luyện công cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh.

Giờ tỵ, lúc ngồi lại bình thường thì Vân Lãnh Ca nghe thấy có người tiến vào nội thất, mở mắt ra, bình tĩnh nâng màn lên, đứng dậy rời giường, quả nhiên thấy Ngâm Cầm đi vào. "Tại sao lại đi lâu như vậy?" Mặc dù không biết bây giờ là giờ nào, nhưng thấy trong viện tối đen, không có chút ánh sáng nào, nàng cũng đoán được hẳn là rất trễ rồi.

"Bẩm tiểu thư, trước khi nô tỳ đi có qua Tả tướng phủ báo cho tướng gia một chút tình huống của tiểu thư." Ngâm Cầm sợ hãi nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Vân Lãnh Ca, thấy Vân Lãnh Ca không nói chuyện, khẽ rùng mình một cái, dùng âm thanh nhỏ như muỗi trả lời. Vân Lãnh Ca thấy hành động này của Ngâm Cầm thì vừa tức vừa buồn cười, chẳng lẽ bản thân sẽ vì chuyện nàng ta báo chuyện của mình cho ngoại tổ phụ mà tức giận sao?

"Những cái mà ta bảo người mang đi chế tạo thì sau, thợ rèn nói thế nào? Có chế tạo được không?" Lần này Vân Lãnh Ca chuẩn bị chế ra mười hai phi đao cùng một bộ phi châm, kích thước của phi châm nhỏ, phù hợp để mang theo, mặc dù nàng quen dùng phi đao, nhưng có một số trường hợp, mang theo phi châm thích hợp hơn.

Dường như thấy Vân Lãnh Ca không tức giận, Ngâm Cầm mới tiếp tục nói: "Tướng gia biết tiểu thư muốn tạo ra vũ khí, vô cùng hứng thú, bảo nô tì để ngài xem, sau khi xem bản vẽ, ngài nói với nô tì là thợ rèn xa lạ chế tạo sẽ không an toàn, còn nói dưới danh nghĩa của Tả tướng phủ có một thợ rèn, ngài sẽ giúp tiểu thư chế tạo nó, ngài còn nói, còn nói..." Nói đến đây, dường như có chuyện gì đó khiến Ngâm Cầm khó nói ra miệng.

Vân Lãnh Ca cảm thấy kỳ lạ, Ngâm Cầm là người thẳng tính, từ trước đến nay đều là nghĩ gì nói đó, tại sao bây giờ lại ấp a ấp úng như vậy, nàng nghi ngờ hỏi: "Sao thế, có chuyện gì thì nói thẳng, đừng ấp úng."

"Tướng gia còn nói, bao giờ người tự mình đi gặp ngài ấy thì ngài ấy mới đưa vũ khí này cho người, nếu không ngài ấy sẽ giữ lại, dù sao ngài ấy cũng cảm thấy sáo phi đao này ngài ấy cũng dùng được." Ngâm Cầm ghen đỏ mắt nói liền một mạch.

Thấy Vân Lãnh Ca trầm mặt, Ngâm Cầm thầm kêu không ổn rồi, từ khi nào thì tướng gia thích trêu người như vậy, còn trêu đùa chủ tử hiện tại của nàng, làm nàng rơi vào thế khó xử.

Vân Lãnh Ca trợn mắt, thầm mắng to, tại sao ngoại tổ phụ lại giống y hệt sư phụ kiếp trước của nàng thế, đều thích trêu đùa người khác, sáo phi đao này là sự phụ tự mình thiết kế cho nàng, có chút khác biệt với phi đao thông thường ở cổ đại, bốn cạnh đều nhọn, thời điểm phi ra cho dù là ở góc độ nào một khi phi trúng vào người đối phương thì sẽ đổ máu, nhưng lại có thể gập lại thành phi đao bình thường, bởi vì có cơ quan đơn giản, trên đao còn có vô số lỗ nhỏ, có thể bắn ra vô số châm nhỏ sắc bén khác, phi đao có thể biến thành mười hai hình dạng khác nhau, phù hợp với các trường hợp đánh nhau khác nhau. Ngoại tổ phụ thật sự biết hàng, mặc dù Vân Lãnh Ca trầm mặt, nhưng mắt lại tràn đầy tình cảm ấm áp, xem ra ngoại tổ phụ đúng là lão gia tử vừa vô sỉ vừa đáng yêu, giống hệt sư phụ của nàng.

Vân Lãnh Ca nhìn Ngâm Cầm cúi đầu chơi ngón tay mình, dáng vẻ không biết phải làm sao thì cảm thấy vô cùng buồn cười: "Ta biết rồi, người làm tốt lắm, mau xuống đi ngủ đi, sau khi sáo phi châm làm xong người lại cầm đến cho ta." Dùng phi đao không được thì có thể vẫn có thể dùng phi châm.

Ngâm Cầm sợ hãi trả lời rồi đi ra ngoài, đi một đoạn còn lo lắng liếc Vân Lãnh Ca một cái, dường như sợ nàng tức giận, Vân Lãnh Ca lườm nàng một cái, cả người Ngâm Cầm run lên, mới nhanh chóng đi thẳng.

Tối nay Vân Lãnh Ca không có ý định tiếp tục luyện võ công nữa, nàng lên giường, vừa nhắm mắt là ngủ ngay

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Nhị Di Nương Dùng Độc Kế

Edit: La Na

Liên Lãnh Uyển

Vân Lãnh Ca đã dậy từ sáng sớm, cảm thấy tinh thần sáng láng, ý nghĩ rõ ràng, sau khi rửa mặt chải đầu xong, thấy bộ dáng còn chút sợ hãi của Ngâm Cầm, Vân Lãnh Ca nhướn mí mắt, miệng tức giận nói "Ta không sao, Ngâm Cầm, người có thể bình thường một chút được không?" Một người hoạt bát bỗng dưng u buồn thật khó thích ứng mà.

Một bên Vận Nhi có chút không hiểu, kỳ quái nhìn Ngâm Cầm, khoe miệng Ngâm Thư hơi gọi lên, nhìn qua tâm tình không tệ, đêm qua Ngâm Thư đã biết chân tướng sự tình rồi, nhưng trực giác của nàng, Vân Lãnh Ca không phải là người lòng dạ hẹp hòi như vậy, Ngâm Thư thầm nghĩ, xem ra Ngâm Cầm vẫn chưa hòa hợp được với chủ tử mới.

Mặt Ngâm Cầm đỏ lên, thè lưỡi xin lỗi Vân Lãnh Ca, nhanh nhẹn bưng điểm tâm tới đặt trên bàn nhỏ.

Vân Lãnh Ca đang chuẩn bị dùng cơm, thì đột nhiên mở miệng nói một câu "Ngâm Cầm bây giờ người xuất phủ đi dạo những nơi náo nhiệt trong kinh thành đi." Ngâm Cầm không hiểu "Tiểu thư, xuất phủ có chuyện gì à?"

Biểu cảm trên mặt Vân Lãnh Ca là một bộ bí hiểm, tương đối thâm ý mở miệng nói "Có một số việc hẳn là đã có kết quả, người thuận tiện xuất

phủ giúp ta mang một cây đàn về đây đi." Nói xong thì không mở miệng nữa, tao nhả đèn lồng đỏ ánh sáng trước mặt.

Ngâm Cầm dùng ánh mắt hỏi Vận Nhi, biểu cảm Vận Nhi đáp một câu "Ta cũng không biết". Ngâm Cầm không hỏi nhiều nữa, thi lễ cáo lui rồi vội vàng đi ra ngoài.

Ngâm Thư nhìn bộ dáng của hùng hùng hổ hổ Ngâm Cầm, ngẫm lẫn đầu, tính tình này khi nào mới sửa được?

Vân Lãnh Ca dùng điểm tâm xong, dùng khăn lụa xoa xoa tay, ý bảo Vận Nhi bưng xuống đi, ngồi trên giường, nhìn sắc trời bên ngoài, còn sớm, lão phu nhân vẫn chưa dậy, bây giờ mà đi thỉnh an thì hơi sớm, liền câu được câu không trò chuyện với Ngâm Thư, nghe nàng nói một ít thảo mộc trong sân đã nảy mầm, đôi mắt Vân Lãnh Ca sáng lên.

Vội hỏi "Là thảo dược gì?" Ở hiện đại đối với chế thuốc Vân Lãnh Ca cũng biết tương đối, nhưng nàng không biết thảo dược cổ đại có khác biệt gì với hiểu biết của nàng hay không, cho nên nàng muốn phân biệt một chút. "Là thảo dược thông thường, dùng để trị cảm mạo bình thường và thảo dược cầm máu, vì ở trong sân nên không dám trồng nhiều, sợ người khác uống nhầm hoặc không cẩn thận gây hại, nhưng mà trên người nô tỳ luôn có chút ít thảo dược." Ngâm Thư thấy bộ dáng hứng thú của Vân Lãnh Ca, nàng càng giải thích kỹ càng.

Vân Lãnh Ca chuẩn bị hỏi, liền thấy Ngâm Cầm bước nhanh đến, trong tay ôm một cây đàn, vẻ mặt rất là quái dị, ánh mắt nhìn về phía Vân Lãnh Ca còn xen lẫn một chút không thể tin.

Ngâm Thư thấy Ngâm Cầm gọi to kỳ quái như vậy, muốn mở miệng hỏi, Ngâm Cầm đã trực tiếp vọt tới trước mặt Vân Lãnh Ca, buông đàn trong tay xuống trước Vân Lãnh Ca đang mỉm cười, Ngâm Cầm cúi xuống thì thầm to nhỏ bên tai Vân Lãnh Ca, Ngâm Thư cảm thấy sao Ngâm Cầm

lại trở nên không hiểu lẽ như vậy, mà Ngâm Cầm cấp tốc bấm báo xong thấy thấy thần sắc Vân Lãnh Ca như đã sớm biết, khâm phục sát đất.

Mắt thấy sắc mặt hai người khác nhau, Vân Lãnh Ca băng quơ dận dò "Hai người các người đi dùng cơm đi, sau đó theo ta đi thỉnh an lão thái thái, Ngâm Thư có thể trực tiếp hỏi Ngâm Cầm." Câu cuối cùng mang theo một chút chế nhạo khó phát giác với Ngâm Thư.

Khuôn mặt trắng nõn của Ngâm Thư ửng đỏ, nhanh chóng cáo lui với Ngâm Cầm.

Thấy bóng dáng hai người đã không còn, Vân Lãnh Ca cầm lấy đàn bên cạnh, cẩn thận đánh giá vài lần, là Thất Huyền Cầm phổ thông, dùng gỗ lim chế thành, dùng tay khảy khảy dây đàn, âm thanh thanh thúy nhẹ nhàng vang lên. Dễ nghe, cây đàn này không thua kém nhiều so với cây đàn cổ của nàng kiếp trước.

Cất kỹ đàn cổ, Vân Lãnh Ca đi đến bàn trang điểm để trang điểm nhẹ, vẫn là một chiếc váy trắng dài như trước, đúng là bất đắc dĩ, tủ đồ của nàng đa số rất lòe loẹt, đó không phải là sở thích của nàng.

Thay đồ xong đi vào bên trong, dĩ nhiên Ngâm Thư và Ngâm Cầm đã cơm nước xong, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Ngâm Thư, vẫy vẫy tay, đợi các nàng đuổi kịp, đi đến Phúc Thọ đường của lão thái thái.

Đến Phúc Thọ đường, để nha hoàn đi vào truyền lời, được đồng ý liền chậm rãi mang theo Ngâm Thư đi vào. Mang theo mỉm cười nhàn nhạt.

Lão phu nhân mặc một thân màu đỏ tía cầm trong tay một chuỗi Phật châu ngồi trên vị trí chủ vị, ngồi bên dưới là một phụ nhân và hai thiếu nữ, đúng là Tam Di Nương Lý thị cùng nữ nhi thứ nữ Vân Thu Ca, còn có Nhị Di Nương cùng trưởng nữ Vân Xuân Ca, Tam Di Nương này là một mỹ nhân mảnh mai, có một loại khí chất phù liễu như Lâm Đại Ngọc, người ta

nhìn sẽ thấy đau lòng không thôi, mà Vân Thu Ca chỉ là ngồi không chớp mắt lẳng lẳng không nói chuyện.

Phù liễu: mảnh mai như liễu cần che chở, giúp đỡ.

Vân Lãnh Ca vẫn hành đại lễ như cũ, nhất thời lão phu nhân rất hài lòng, lệnh cho Vân ma ma bên người tự mình đỡ Vân Lãnh Ca đứng lên, mỉm cười mở miệng "Lãnh Ca, về sau đừng hành đại lễ nữa, tổ mẫu biết hiếu tâm của con rồi." Vân Lãnh Ca còn chưa trả lời, Vân Xuân Ca ngồi một bên đã mở miệng "Nhị muội đúng thật là hiếu thuận, nhưng mà chúng ta cũng không hành đại lễ, muội làm như vậy là muốn nói chúng ta không hiếu cấp bậc lễ nghĩa à." Giọng nói nửa nghiêm nửa giận nói.

Vân Lãnh Ca bình tĩnh mở miệng "Đại tỷ, trong lòng cháu gái bất an, chỉ muốn biểu đạt sự ăn năn cùng chút tình cảm nhỏ của muội với tổ mẫu, khiến đại tỷ hiếu lắm thật có lỗi" Nhị Di Nương và Vân Hạ Ca bị phạt giam cầm, đương nhiên Vân Xuân Ca cáu giận mình.

Lão phu nhân khẽ trừng mắt với Vân Xuân Ca, nâng tay kéo Vân Lãnh Ca ngồi bên người bà, vỗ vỗ tay Vân Lãnh Ca, mang theo một chút thốn thức "Ta biết các con đều hiếu thuận, như nhau cả, tổ mẫu đều yêu thương các con." Giọng nói hiền lành, ngược lại mở miệng nói với Vân Lãnh Ca đã tương đối có thâm ý "Lãnh Ca, Âu Dương Thế tử đã chứng minh ngày ấy con không cẩn thận nên mới trượt chân rơi vào hồ nước, không phải do con dây dưa với hắn, hiện mọi người ở kinh thành cũng đã rõ, cũng đã trả lại trong sạch cho con, như thế tổ mẫu yên tâm rồi." Ngữ khí nhu hòa, biến hóa quá lớn so với hai ngày trước thật khiến người ta không thể tin là một người.

Lão phu nhân nói xong, mặt Vân Xuân Ca lộ vẻ khó chịu, Tam Di Nương với Vân Thu Ca vẫn là bộ dáng không liên quan đến mình như trước. Không để ý tới thần sắc người ngồi bên dưới, lão thái thái cẩn thận đánh giá Vân Lãnh Ca, sắc mặt Vân Lãnh Ca giật mình, ngược lại thoải

mái, khẽ thở ra một hơi, mang theo tia mừng rỡ nói "VẬY thì cháu gái yên tâm rồi, rốt cục cũng rửa sạch được ứy khuất của bản thân, trong lòng cháu gái rất vui." Cúi đầu xuống, khoe miệng mang theo vẻ tươi cười, khiến cho người khác không nhìn ra suy nghĩ trong lòng, chỉ cảm thấy tâm tình Vân Lãnh Ca rất tốt. Ngâm Thư đứng cách đó không xa khoe miệng rụt rụt, tiểu thư đúng là quá xấu, rõ ràng đã sớm biết, còn diễn ứy khuất hay như vậy.

Đây là do mình bảo Ngâm Cầm đi ra ngoài hỏi thăm sự tình trước, nàng biết Vân Bá Nghị nhất định sẽ tìm Âu Dương Phong nói chuyện, dù sao bản thân cũng là dòng chính nữ của Tướng phủ, tương lai gả đi sẽ là một trợ lực rất lớn cho Tướng phủ, không phải vạn bất đắc dĩ Vân Bá Nghị sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, nhưng mà nàng không xác định được Âu Dương Phong có sửa lại lời hắt hay không, dù sao mình không biết Âu Dương Phong để ý đến Hạ Ngữ Nhi bao nhiêu, xem ra chính mình đã xem nhẹ phân lượng của Hạ Ngữ Nhi trong lòng hắt, lúc gục đầu xuống ánh mắt thoáng hiện tia lạnh lẽo cực nhanh, đúng là một cận nam, chỉ vì bảo vệ một người mà hắt lại hạ độc thủ như thế, có thể khiến hắt không thay đổi lời nói của mình, may mà trước kia Vân Lãnh Ca vẫn chưa lựa chọn hắt, Âu Dương Phong tuyệt đối không phải là người lương thiện để có thể phó thác.

Thấy Vân Lãnh Ca nghe tên Âu Dương Thế tử mà không biểu hiện ra cảm xúc gì, lão phu nhân thoáng yên tâm, tâm tình rất tốt cười mở miệng "An tĩnh xong rồi, các con đi về đi."

Không để ý tới hai mắt Vân Xuân Ca gần như dử tợn, Vân Lãnh Ca hành lễ cáo lui, mang theo ánh mắt đánh giá của đôi mẫu tử này giờ vẫn không nói gì, trầm tư, các nàng không phải là trời sinh ít nói mà chính là tâm cơ thâm trầm, cũng thế, về sau bản thân sẽ biết thôi.

Thu hồi ánh mắt, mang theo Ngâm Cầm và Ngâm Thư khoan thai ra khỏi Phúc Thọ đường, đi về viện của mình.

Liên Hạ Uyển

Vân Hạ Ca đã biết tin Vân Lãnh Ca được rửa sạch tội danh từ miệng bọn nha hoàn, khuôn mặt kiều mị nhất thời vắn vẹo, ống tay áo thật dài vung lên bình hoa quý giá bên cạnh lập tức bị đập nát, nàng cảm thấy chưa hết giận, tiếng choang choang, toàn bộ đồ sứ trong phòng đều bị đập sạch, Vân Hạ Ca thở hỗn hển ngồi trên ghế, nhìn thấy nha hoàn Hương Nhi quỳ trên mặt đất đang run rẩy, đôi mắt tròn trừng lớn lộ ra chút ngoan độc, âm trầm mở miệng nói "Người rất sợ ta sao? Hả?"

Thân mình Hương Nhi lại càng run hơn, mở miệng "Hồi tiểu thư, nô tì không dám."

"Là không dám, hay là không có." Ánh mắt âm ngoan của Vân Hạ Ca khiến cho người ta không rét mà run, vọt tới trước mặt Hương Nhi đánh bạt tai bốp bốp, Hương Nhi không dám phản kháng im lặng nhận lấy đau đớn, nhưng hận ý trong mắt vẫn tràn ra, hai tay nắm chặt thành quyền.

Mãi đến khi đánh đau tay mình, còn khoe miệng Hương Nhi đã chảy máu tươi, Vân Hạ Ca mới ngừng lại.

Bảo Hương Nhi "Người đi nói cho Đông Nhi, bảo nàng truyền lời với nương ta, muốn bà hôm nay động thủ, nhất định ta phải thấy nó chết." giọng nói Vân Hạ Ca run run mà tràn đầy hận ý.

Đông Nhi là đại nha hoàn của Vân Hạ Ca, Hương Nhi nghe vậy liền đi ra ngoài truyền lời.

Lúc này Tích Ngô Uyển, sắc mặt Nhị Di Nương âm trầm đang ngồi, ngực hơi phập phồng, tối hôm qua bà nghe Vân Bá Nghị đã xử lý xong chuyện của Vân Lãnh Ca, vốn nghĩ Vân Bá Nghị sẽ không để ý tới việc này, cũng sẽ không trừng phạt Vân Lãnh Ca, nhưng trên lưng nàng ta mang thanh danh như vậy, nhất định sẽ không dám ra đường, đến lúc đó còn không tùy bản thân tính toán sao, nhưng không ngờ Âu Dương Phong lại

sửa miệng nói Vân Lãnh Ca chỉ là không cẩn thận trong lúc nhất thời đứng không vững mới rơi vào trong nước, như vậy thanh danh của Vân Lãnh Ca cũng được khôi phục, làm sao mà bà không cáu giận không phần nộ được chứ, Liễu ma ma đứng bên cạnh vội vàng giúp Nhị Di Nương thuận khí "Phu nhân đừng quá tức giận, đợi khi phu nhân chường gia thì xử lý một tiểu nha đầu còn khó sao?"

Lúc này nha hoàn Đông Nhi của Vân Hạ Ca đi vào truyền lời, Liễu ma ma im miệng, Đông Nhi bẩm báo lại nguyên lời của Vân Hạ Ca, Nhị Di Nương nghe xong sắc mặt bất định, chỉ trả lời một câu "Đi nói cho nhị tiểu thư, nói là ta đã biết." Liễu ma ma để Đông Nhi lui đi ra ngoài, "Phu nhân, người cảm thấy phải làm như thế nào?"

Nhị Di Nương trầm mặc một hồi, trong mắt hiện lên sự do dự, đột nhiên bà bảo Liễu ma ma ghé tai lại, thấp giọng nói một phen. Ánh mắt Liễu ma ma sáng lên, "Nô tì đã biết, biết phải nói làm sao rồi, nô tì xin phép lui xuống an bày." Nói xong liền cáo lui.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Nhị Di Nương Mưu Hại Thất Bại

Edit: Huong August

Thương lãnh uyển

Sau khi Vân Lãnh Ca từ Phúc Thọ đường trở lại, một đường đi vào nội thất.

Ngâm Cầm và Ngâm Thư Theo theo phía sau cũng đi vào, nhìn Vân Lãnh Ca đang viết gì đó, cúi đầu an tĩnh đứng thẳng bên cạnh. Không lâu sau, Vân Lãnh Ca dừng bút, cầm thư trong tay đưa cho Ngâm Cầm đang hết nhìn đông lại nhìn tây, thản nhiên nói “Người liên lạc với ám vệ, phân phó ám vệ đưa thư cho ngoại công.” Dừng một chút “Về sau ở trước mặt ta không cần giữ lễ tiết như thế, có thể tùy ý ngồi.” Nàng thật sự không thích có người nhìn chăm chăm như vậy.

Ngâm Thư gãi đầu, nhận lấy thư, nhìn lướt qua nội dung, trên tờ giấy trắng thuần là dòng chữ thể khải cực kỳ xinh đẹp, trong lòng kinh ngạc, tiểu thư không phải không thông thạo viết văn ư, xem ra lời đồn đại cũng chỉ là đồn đại, nhìn lại nội dung bên trong thư, khóe miệng Ngâm Cầm khó có dịp co giật một phen, quý dị nhìn Vân Lãnh Ca, cẩn thận cất thư vào trong tay áo bèn cáo lui.

Ngâm Thư có chút không giải thích được, nhưng thông minh không mở miệng hỏi nhiều. Phân phó Ngâm Thư tiếp tục đi xử lý những thứ hoa cỏ kia, Vân Lãnh Ca sắc mặt mệt mỏi nhắm mắt nằm trên giường êm.

Tả Tương Phủ, thư phòng.

Tả Tướng Lâm Hải Bác nhận được thư ám vệ giao, nghe là Vân Lãnh Ca gởi thư, nhúu mày, mở thư ra, sau khi xem xong, vang lên một hồi tiếng ho, một nam tử đứng ở bên cạnh đứng lập tức lo lắng tiến lên vuốt lưng cho ông “Phụ thân, người làm sao vậy, Lãnh Ca có chuyện gì không ổn sao?”, chính là Lâm Viễn Hàng, con trai của Lâm Hải Bác.

Lâm Hải Bác khoát tay áo, khiến Lâm Viễn Hàng ngừng động tác vỗ lưng, mang về bất đắc dĩ mở miệng nói “Người tự xem đi”, cầm thư trong tay đưa cho Lâm Viễn Hàng.

Lâm Viễn Hàng nhận lấy thư, xem xong, sắc mặt có chút kinh nghi bất định, mở miệng nói “Đây là thư của Lãnh Ca ?” Trong lời nói có nghi ngờ thật sâu.

Lâm Hải Bác bất đắc dĩ mở miệng nói “Chẳng trách người cảm thấy kỳ quái, lần trước nha đầu Ngâm Cầm đã nói với ta Lãnh Ca thay đổi không ít, ta còn không tin, bây giờ nhìn lại quả thật biến hóa không ít.” dừng một chút, râu mép vểnh lên, bất mãn mở miệng nói “Nha đầu này bây giờ lại còn dám uy hiếp ta, hừ!”

Lâm Viễn Hàng nhìn một câu trên giấy “Mong ngoại công mau chóng đưa phi đao Lãnh Ca chế tạo được trả lại cho Lãnh Ca , nếu không nhất định Lãnh Ca nhất định sẽ cắt râu người.”, Lâm Viễn Hàng cũng lúng túng ho một tiếng, chỉ dòng khác trong thư, lần này mở miệng nói “Lãnh Ca cũng nói là nhớ phụ thân, hải tửu này trở nên hiểu chuyện không ít đâu...” trong lời nói cảm thán lẫn thốn thức không dứt.

Trước kia cơ hồ Vân Lãnh Ca rất ít tới Tả Tướng Phủ, phụ thân trong lòng nhớ nhung cũng không nề mặt xuống thăm nàng, dù vậy, phụ thân vẫn cực kỳ thương yêu Lãnh Ca , còn phái ám vệ bảo vệ nàng, lần trước Lãnh Ca rơi xuống nước, phụ thân hết sức tự trách, lại phái hai nha đầu ngoài sáng bảo vệ nàng.

“Hiếu chuyện cái gì chứ, trước kia là cái hũ nút, hiện tại biến thành cái xú nha đầu.” Lâm Hải Bác tức giận mở miệng, khiến Lâm Viễn Hàng cảm thấy hơi lúng túng, trong lòng hẳn biết thật ra phụ thân hết sức vui mừng, chỉ là ngoài miệng luôn không chịu thừa nhận mà thôi.

Mà lúc này Vân Lãnh Ca đang nhai nhả dùng cơm trưa tinh xảo, tâm tình rất tốt nghĩ tới phản ứng của ngoại công khi thấy bức thư, không tự chủ khoe miệng nở nụ cười. Thức ăn thoạt nhìn đẹp mắt, nhưng Vân Lãnh Ca cảm thấy không chút mùi vị, mặc dù đồ ăn cổ đại trông rất đẹp mắt, lại không ngon như tưởng tượng, khiến kẻ kiếp trước là nàng vốn đã kén ăn, bây giờ lại cảm thấy giống như nhai sáp, đáng tiếc nàng quá lười, nếu không có thể mỗi ngày động thủ mình làm.

Dùng xong cơm trưa, Vân Lãnh Ca tìm một quyển sách địa chí đơn giản đọc giết thời gian, trên đại lục này có ba quốc gia, Đông Dương, Nam Tinh, Bắc Nguyệt, tam quốc chế ước lẫn nhau nhưng cũng thông thương với nhau, trước mắt cũng coi như chung sống hòa hảo, giữa các quốc gia đều có thông thương.

Bất tri bất giác trời đã tối, Vận Nhi đi vào thắp sáng nến, bưng cơm tối hôm nay tới.

Vân Lãnh Ca phát hiện hôm nay có một chung canh bồ, ngày thường không có, dùng ánh mắt hỏi thăm Vận Nhi, hiếu nghi vấn của Vân Lãnh Ca, Vận Nhi cười đáp “Hôm nay lão thái thái nói tiểu thư thân thể quá mức suy yếu, cố ý sai người hầm thuốc bổ thượng hạng cho tiểu thư bồi bổ cho tốt.”

Vân Lãnh Ca từ chối cho ý kiến, dưỡng tốt mới có thể bán giá tốt. Đưa tay mở ra chung nhỏ, nhân sâm thượng hạng, mùi thơm xông vào mũi, màu sắc nước dùng trong mà hơi sánh, trông vô cùng đẹp mắt, Vân Lãnh Ca chuyển chung canh đến trước mặt mình, cầm muống canh lên khuấy, mùi thơm nhất thời xông ra, Vân Lãnh Ca nhíu mày, nhìn thìa canh, hít một hơi,

cẩn thận người, không có mùi lạ, nở nụ cười lạnh, nói với Vận Nhi “Gọi Ngâm Thư vào.”

“Dạ, tiểu thư.” Vận Nhi sắc mặt kỳ quái đi ra ngoài, rất nhanh, Vận Nhi và Ngâm Thư cùng nhau đi vào, “Tiểu thư, có chuyện tìm nô tỳ?” Thanh âm Ngâm Thư đậm vẻ không hiểu.

“Người xem xem nơi này có phải hạ thạch tín không?” Vân Liên cất tiếng bình tĩnh, mang theo ý lạnh mở miệng nói, đẩy bát canh tới.

Vận Nhi nghe vậy kinh hãi, lập tức quỳ xuống “Tiểu thư, không phải nô tỳ.”, sắc mặt sợ hãi, giọng nói run rẩy.

“Đứng lên đi, ta biết rõ không phải người.” Trong lòng Vân Lãnh Ca biết không thể là Vận Nhi, trong phủ, muốn diệt trừ nàng mà không sợ bất cứ kẻ nào, ngoài Nhị di nương tạm thời không có người nào khác dám trắng trợn như vậy, Nhị di nương làm như vậy, lòng dạ Tư Mã Chiêu người ngoài cũng biết, Vận Nhi nghe nói lúc này mới cẩn thận đứng lên, hốc mắt ửng đỏ, tiểu thư tin tưởng mình.

Ngâm Thư nhận lấy bát canh tỉ mỉ tra xét một hồi, sắc mặt nặng nề: “Tiểu thư, là thạch tín, hơn nửa lượng rất nặng.”

Vân Lãnh Ca sắc mặt lạnh lùng, chính là bởi vì người hạ thạch tín dùng lượng thuốc rất nhiều, khiến nước dùng hơi sánh lại, không cần thận tra xét tuyệt đối không nhìn ra.

Nhị di nương cậy thế bên cạnh nàng không có người biết y thuật, dùng kỹ xảo như thế đã muốn độc chết nàng? Cho dù hôm nay không có Ngâm Thư nàng cũng có thể bình yên vô sự.

Vân Lãnh Ca phân phó Vận Nhi, “Bưng bát canh này đi bẩm báo tổ mẫu và phụ thân, nói là ta phát hiện thạch tín trong đồ ăn.”

Vận Nhi nghe lời thối lui, bưng bát canh đi ra ngoài.

Không lâu sau, Vận Nhi trở lại “Tiểu thư, lão gia và lão thái thái gọi người đến chính sảnh, hơn nữa còn sai gã sai vặt trói quản sự phòng bếp lại.”

Vân Lãnh Ca đến chính sảnh, nhìn thấy Vân Bá Nghị và lão thái thái sắc mặt nghiêm túc trang nghiêm ngồi ở chủ vị, vừa thấy nàng tiến vào, lão thái thái khoát khoát tay vẫy kêu nàng qua, ân cần vỗ vỗ tay nàng “Lãnh Ca, con có sao không? Bát canh này con không uống chứ?”

Vân Lãnh Ca lắc đầu, đang định nói chuyện, lại nhìn thấy Nhị di nương và Vân Hạ Ca cùng nhau đi vào, Nhị di nương nhìn thấy Vân Lãnh Ca tốt đẹp đứng ở nơi đó, sắc mặt như thường, không có gì bất ổn, âm thầm cắn răng, “Đúng là đồ vô dụng, chuyện nhỏ như thế cũng làm không xong!”

Vân hạ tập nhạc tới tại chính mình viện chờ Vân Lãnh Ca tử vong tin tức, nghe thế cá tin tức, vội vàng chạy tới, nhìn thấy Vân Lãnh Ca An Nhiên vô sự, cảm thấy Nhị di nương cũng như thế vô dụng, ngay cả Vân Lãnh Ca cũng không đối phó được, nhiều năm như vậy sống thật uổng phí.

Hai người cùng nhau thi lễ, lão thái thái nghiêm mặt hỏi “Hai người người không phải đang cấm túc ư, ai cho các người ra ngoài?!”

Nhị di nương và Vân Hạ Ca biến sắc, Nhị di nương mở miệng nói “Tỳ thiếp là lo lắng cho Nhị tiểu thư, cố ý tới xem một chút, hi vọng lão thái thái và lão gia không trách tội.” nói xong còn mềm mại liếc mắt nhìn Vân Bá Nghị, gương mặt quỵến rũ, kiều diễm vô cùng.

Nhìn thấy Nhị di nương phong tình như thế, Vân Bá Nghị lập tức giơ tay lên bảo các nàng ngồi xuống, “Phượng Ngô là quan tâm Lãnh Ca, mẫu thân không nên trách tội nàng.” Lão thái thái trừng mắt liếc hằm, Vân Bá Nghị lộ vẻ tức giận buông bàn tay chuẩn bị đi đỡ Nhị di nương xuống.

Lúc này, gã sai vặt trối phòng bếp quản sự đã tới, lão thái thái lập tức lớn tiếng hỏi “Có phải là người hạ thạch tín vào canh của Nhị tiểu thư hay không? Còn dám bỏ thuộc vào canh lão thái thái ta sai người làm, người thật là to gan lớn mật!”

Quản sự sợ đến mặt cắt không một giọt máu, thân hình run lấy bầy “Lão phu nhân, không phải nô tài, nô tài oan uổng, nô tài chưa bao giờ chạm vào bát canh.”

“Vậy người nói xem, bát canh hôm nay là ai làm, trên đường có những kẻ nào chạm qua?”

“Là Lý Đại nương phòng bếp làm canh, về phần còn có ai chạm qua, nô tài cũng không biết.”

“Dẫn Lý đại nương tới đây!” Hôm nay Lão phu nhân thật sự tức giận, hiện tại Vân Lãnh Ca thay đổi, thông minh lên không ít, đối với tương lai Tướng phủ là một trợ lực tốt, nhưng bây giờ thậm chí có người mưu hại nàng, còn lợi dụng lúc bà phân phó đưa canh, tại sao có thể không khiến bà không tức giận được.

Nhị di nương ở bên cạnh âm thầm bất định, nàng ta không ngờ nàng gọi nha hoàn bưng canh lại là bát canh lão thái thái phân phó, khiến lão thái thái sinh đại khí, xem ra hiện tại giữ được mình mới là thượng sách, nha hoàn kia nhất định phải loại trừ.

Lý Đại nương bị áp giải vào.

“Có phải là người hạ thạch tín vào bát canh của Nhị tiểu thư hay không?” Lão thái thái thần sắc nghiêm cẩn hỏi.

“Không phải, lão phu nhân, không phải ta, là Linh nhi, đúng, là Linh nhi, chỉ có nàng mới tiếp xúc qua chung canh này, nhất định là nàng” Lý Đại nương lời nói không mạch lạc, đến hai chữ “nô tỳ” cũng bỏ quên.

“Linh nhi là ai?” Lão phu nhân cau mày hỏi.

“Là nha hoàn thô sử ở phòng bếp” Trả lời là tên quản sự.

“Dẫn nàng ta lên.” Lão phu nhân nói.

Không bao lâu, Linh nhi bị áp tới, nàng tiến vào nhìn thấy Nhị di nương đầu tiên, nhìn Nhị di nương không hề nhìn nàng một cái, nàng bắt đầu lo lắng, biết Nhị di nương muốn loại bỏ mình, nàng cũng chỉ có thể nhận tội, nếu không một nhà nàng cũng không có kết quả tốt,

Linh nhi quỳ trên mặt đất không nói tiếng nào, “Là người hạ thạch tín?” Lão phu nhân nhìn Linh nhi.

“Là nô tỳ.” Linh nhi là vẻ mặt thấy chết không sờn.

“Tại sao?” Nghe thấy Linh nhi thừa nhận, lão thái thái ánh mắt lợi hại quét về phía Linh nhi.

“Không vì cái gì, nô tỳ thừa nhận hạ độc trong đồ ăn của Nhị tiểu thư, nô tỳ nguyện ý được chết, xin các vị chủ tử tha thứ cho người nhà nô tỳ.” Linh nhi nhìn về phía Nhị di nương này giờ ngồi một bên không nói gì, vẻ mặt khẩn cầu.

Lão thái thái trong nháy mắt sáng tỏ.

Hồi lâu chưa từng mở miệng, Vân Bá Nghị mở lời “Người tới, kéo nha đầu này xuống dùng loạn côn đánh chết, quản sự phòng bếp thất trách đánh 20 đại bản”

Quản sự phòng bếp may mắn thở ra một hơi, mình da dày thịt béo, 20 đại bản vẫn còn chịu được, lui xuống lãnh phạt thôi, Linh nhi là vẻ mặt không chút thay đổi bị gã sai vặt kéo xuống, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm Nhị di nương.

Lão phu nhân cau mày, trong lòng hiểu rõ mọi chuyện, bà không vui nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là nhất thời có thành kiến đối với Nhị di nương, hạ thạch tín vào trong bát canh của bà mang cho Lãnh Ca, là muốn cố ý hãm hại bà ư, thật ác độc.

Vân Lãnh Ca mắt lạnh nhìn tất cả, trong lòng cười lạnh, Vân Bá Nghi thực sự yêu thích Nhị di nương, hành động lần này không tính để lão phu nhân hỏi nhiều, trực tiếp đánh chết Linh nhi, bảo vệ Nhị di nương, chết không đối chứng

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nhị Tiểu Thư Cảnh Cáo Nhị Di Nương

Nhị Di nương vẫn trầm mặc nhìn Linh nhi bị kéo xuống, không khỏi thở khê ra một hơi.

Hôm nay may mà mình có sách lược vẹn toàn, dùng người nhà Linh nhi để uy hiếp nàng gánh tội thay mình, nghĩ đến ánh mắt của mình khi Linh nhi bị kéo xuống, trong mắt Nhị Di nương hiện lên một tia phần nộ, Linh nhi chết tiệt, làm hại mình suýt nữa thì bại lộ. Lại nghĩ đến Vân Bá Nghị bảo hộ mình như vậy, trong lòng cảm thấy thoải mái không thôi, quả nhiên là lão gia vẫn còn thích nàng.

Mặt Lão thái thái trầm như nước, ánh mắt sắc bén đánh giá về đặc ý của Nhị Di nương, trong lòng cười lạnh, “Nhị Di nương và Tam tiểu thư chưa qua thời gian cấm túc, từ nay về sau không được ra ngoài, nếu không sẽ kéo dài thời gian cấm túc.” Trong lời nói không có một chút chỗ trống để thương lượng, không được nói chen vào, ánh mắt của Vân Bá Nghị hiện lên một tia cảnh cáo.

Vân Bá Nghị không nói gì thêm, cho dù hãn yêu thương Nhị Di nương, nhưng cũng có hạn.

Nhị Di nương biến sắc, vẻ mặt mang theo một chút ủy khuất, phúc thân làm lễ, ánh mắt ai oán nhìn thoáng qua Vân Bá Nghị, thấy hãn không có phản ứng, lúc này mới không cam lòng mang theo Vân Hạ Ca vẫn mang vẻ tức giận lui xuống.

Lão thái thái lại càng thêm bất mãn đối với Nhị Di nương, mình còn ở nơi này, nàng lại làm ra bộ dạng ủy khuất mị hoặc kia cho ai xem chứ? Quả

nhiên trời sinh có khiếu làm di nương, không thể đặt lên bàn được.

Lão thái thái nhìn về phía Vân Lãnh Ca đang ngây ngốc không nói lời nào, lqd thấy sắc mặt của nàng tái nhợt, vẻ mặt có chút ủy khuất, đứa nhỏ này chắc là bị dọa sợ, trong lòng có chút thương tiếc, kéo tay Vân Lãnh Ca, thay nàng sửa sang lại tóc mai bị rơi xuống, lúc này mới ôn nhu mở miệng nói: “Đứa bé ngoan, sợ sao.”

Vân Lãnh Ca khẽ cắn môi, lắc lắc đầu: “Đáng ra hôm nay cháu gái phải chết, nhưng nha hoàn lại không cẩn thận làm đổ canh sâm, thế cháu gái mới biết trong đó có thạch tín, cháu nghĩ đây đều là nhờ tổ mẫu che chở cho cháu gái, hôm nay cháu gái mới có thể bình yên vô sự, chỉ tiếc là không được uống canh sâm mà tổ mẫu ban cho, cháu gái cảm thấy thẹn trong lòng.” Trên có có ủy khuất cùng sợ hãi, lại mang theo một tia may mắn.

Lão thái thái thấy miệng Vân Lãnh Ca ngọt như vậy, cũng không vì bát canh mình đưa đến có thạch tín mà cảm thấy bất mãn, nhưng dưới tình huống sợ hãi mà còn có thể nói năng mạch lạc như vậy, nhất thời có chút coi trọng nàng, cảm thấy cháu gái này đối với mọi người như một làn gió, với nàng vốn chán ghét cũng biến thành ưa thích, với Nhị Di nương càng ngày càng bất mãn, Lão thái thái mỉm cười: “Người thật có lòng, hôm nay ủy khuất người, nhưng canh sâm này không thiếu, về sau tổ mẫu thương xuyên phân phó hạ nhân hầm đưa qua cho người được không?”

“Vậy trong mắt tổ mẫu cháu gái chẳng phải là một người tham an sao, cháu gái không cần biến thành người sành ăn, tổ mẫu người thật là hư, muốn cho người ta ăn mập mập rồi biến thành khó coi sao.” Vân Lãnh Ca nhú mũi, chớp chớp mắt, giả vờ mang theo một chút bất mãn, mở miệng hăng giọng nói.

“Người đó, thật là nghịch ngợm, cho dù người có biến thành bộ dạng gì cũng đều là đẹp nhất,” bộ dạng Vân Lãnh Ca đáng yêu như vậy, Lão thái

thái nhin không được vươn ngón tay chỉ chỉ lên mũi Vân Lãnh Ca, bật cười nói. Tức giận trong lòng lập tức biến mất không ít, nhìn Vân Lãnh Ca thuận mắt hơn rất nhiều.

Vân Bá Nghị ở bên cạnh vẫn cẩn thận đánh giá Vân Lãnh Ca, lqd nhìn nàng cười nói tự nhiên, một cái nhăn mày một nụ cười đều cảm thấy nàng xa lạ như vậy, khiến cho hắn cảm thấy đây là nữ nhân của hắn sao? Đường như mình chưa từng hiểu hết về nàng, trong lòng khẽ động, nếu nàng vẫn vâng lời như vậy, đây cũng là một cái thay đổi tốt, đối với hắn cũng rất có tác dụng.

“Được rồi, đêm đã khuya, mau thân, Lãnh Ca vẫn là nên sớm trở về nghỉ ngơi đi,” Vân Bá Nghị đi về phía trước cười nói.

Lão thái thái hừ một tiếng, không trả lời, mở miệng nói với Lãnh Ca: “Lãnh Ca, hôm nay ngươi bị hoảng sợ, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai không cần đến thỉnh an ta.” Nói xong liếc mắt nhìn Vân Bá Nghị, ánh mắt mang theo một chút bất mãn, có lẽ cơn giận hôm nay của Lão thái thái còn chưa tan, đối với việc không xử phạt Nhị Di nương vẫn có chút bực dọc, miệng “hừ” một tiếng liền quay người rời đi.

Vân Bá Nghị có chút xấu hổ mở miệng nói với Vân Lãnh Ca: “Lãnh Ca, ngươi cũng đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Vân Lãnh Ca cúi người chào, lên tiếng trả lời rồi đi xuống.

Vân Lãnh Ca về tới Liên Lãnh uyển, khôi phục lại bộ dạng hời hợt kia, Ngâm Thư đỡ nàng đến trên giường, Vân Lãnh Ca thản nhiên mở miệng: “Ngâm Thư, đi phân phó ám vệ, hạ chút thuốc xổ vào đồ ăn khuya của Nhị Di nương và Vân Hạ Ca, cẩn thận một chút, đừng để cho người khác phát hiện, chỗ của người hắn là có thuốc xổ tốt chứ?” Không trừng phạt Nhị Di nương, thật không cam lòng, nàng chưa bao giờ phải nén nhin người khác, nàng là người có cừu tất báo, có gan hại nàng, phải có gan

nhận hậu quả, bị đánh mà không đánh trả không phải là phong cách của nàng, hạ chút thuốc xổ để cảnh cáo nàng (Nhị Di nương), cũng là để cho nàng (Nhị Di nương) về sau an tĩnh một chút, đừng tới quấy rầy an bình của nàng.

Ngâm Thư nhìn Vân Lãnh Ca lên tiếng, lqđ rồi ra ngoài truyền lời cho ám vệ.

Ngâm Cầm ở bên cạnh tức giận mở miệng: “Tiểu thư, sao người không để Ngâm Thư làm ít đoạn trường tán cho các nàng ném thử, dám hại tiểu thư như vậy, các nàng thật đáng chết mà.”

“Bây giờ nàng không thể chết được, một là hiện tại nếu nàng chết ta sẽ không thoát được can hệ, ta sẽ rất phiền phức. Hai là cho nàng một cơ hội, nếu nàng vẫn không thức thời vẫn dám xuống tay, vậy không trách được ta rồi.” Thản nhiên mở miệng, mặt thanh nhã của Vân Lãnh Ca có chút hoảng hốt.

Kiếp trước vì báo thù nàng đã giết không ít người, cho dù những người đó không phải hạng người lương thiện, nhưng đôi khi chẳng biết vì sao nàng lại cảm thấy bất an, dù sao những người đó chưa bao giờ hại nàng, chỉ đi theo kẻ thù của nàng tiếp tay cho giặc thôi, cho nên kiếp này nếu không phải bất đắc dĩ, nàng thật không muốn nhiễm quá nhiều máu tươi trên tay.

Ngâm Cầm nhú mào, thấy Vân Lãnh Ca nhắm nghiền mắt, lqđ cũng không nói gì thêm, trong lòng lại thấy cách nghĩ của tiểu thư thật khó hiểu, theo ý tiểu thư, người khác tới giết người, người vẫn bỏ qua cho người đó, nếu là nàng, tuyệt đối sẽ không thiện lương giống như tiểu thư.

Nếu Vân Lãnh Ca biết Ngâm Cầm nghĩ nàng là một người thiện lương, không chừng sẽ cảm thấy buồn cười rồi, Vân Lãnh Ca nàng không phải là một người tốt bụng.

Tích Ngô uyển.

Nhị Di nương tức giận ngồi trên ghế, hôm nay không giết được Vân Lãnh Ca, còn làm cho Lão thái thái không vui, thật là thất sách. Nghĩ đến lúc gần đi Vân Hạ Ca thất vọng nhìn mình, tức giận, và ánh mắt mang theo hận ý, Nhị Di nương tính toán, suy nghĩ một chút liền phân phó Liễu ma ma : “Người đi chuyển lời cho Tam tiểu thư, nói chuyện này ta sẽ giải quyết, kêu nàng an phận ở yên trong viện của mình, không được hành động thiếu suy nghĩ,” Liễu ma ma đáp một tiếng, đang chuẩn bị ra ngoài truyền lời, lại lộn trở lại mở miệng nói: “Phu nhân, hôm nay người mệt rồi, có muốn ăn khuya không.”

Vừa nghe Liễu ma ma nói xong, Nhị Di nương cũng cảm thấy hơi đói, gật đầu, dặn dò: “Cũng đưa một chén qua cho Nhị tiểu thư,” Liễu ma ma lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát, Liễu ma ma liền bưng đến một chén tổ yến tinh xảo, Nhị Di nương cầm thìa ăn từng muỗng từng muỗng một, vừa mới ăn xong, đột nhiên nàng cảm thấy bụng có chút đau đớn, mặt mũi có chút vặn vẹo nói: “Ta đau bụng, đỡ ta đi nhà vệ sinh,” Liễu ma ma kinh ngạc, vội càng đỡ Nhị Di nương đi về phía nhà vệ sinh.

Mà Vân Hạ Ca ở Liên Hạ Uyển cũng đang trong tình trạng tương tự. Lê Quý Đôn.

Nhị Di nương từ nhà vệ sinh trở về, sắc mặt tái mét nằm ở trên ghế dựa, giọng nói có chút suy yếu: “Ta ăn phải đồ hỏng, hay là có người hạ thuốc xổ,” ngoài bát tổ yến kia mình cái gì cũng chưa ăn, Liễu ma ma vội vàng quỳ xuống đất: “Phu nhân, không phải nô tỳ, đây là do phòng bếp nhỏ tự mình làm, làm xong nô tỳ liền lập tức bưng tới cho phu nhân dùng, trên đường bưng tới cũng không gặp ai, nô tỳ luôn trung thành với phu nhân,” vẻ mặt Liễu ma ma hoảng sợ, vội vàng mở miệng nói.

Nhị Di nương chịu đựng đau nhức ở bụng mở miệng kêu Liễu ma ma đứng dậy, phòng bếp nhỏ đều là người của mình, các nàng tuyệt đối không có lý do gì để hại mình, hơn nữa chỉ hạ thuốc xổ trong tổ yến, rõ ràng là muốn cảnh cáo mình, đáng ghét, nhất định là Vân Lãnh Ca, kẻ tiểu nhân chết tiệt kia, đáng tiếc tổ yến cũng dùng xong rồi, hơn nữa còn làm ở trong phòng bếp nhỏ của mình, muốn tra cũng không tra được cái gì, tiếc là nàng với Vân Lãnh Ca không đội trời chung.

Liễu ma ma nghe Nhị Di nương phân tích xong, có chút ngạc nhiên mở miệng nói: “Vân Lãnh Ca, tiểu nha đầu kia, nàng có bản lĩnh kia sao?” trong mắt Liễu ma ma, trước kia Vân Lãnh Ca đều bị Nhị Di nương khi dễ, căn bản là không có lực phản kích, đây là nàng làm sao?

Nhị Di nương oán hận cắn răng nói: “Người quen bên người nàng còn có người bảo hộ sao, nhất định là nàng phân phó người làm ở chỗ tối, đáng chết, mình nhất định phải khiến cho nàng thân bại danh liệt, lqđ sống không bằng chết”, khuôn mặt vốn đã đau đớn đến vặn vẹo cộng thêm tức giận lại càng dọa người. “Ôi, bụng lại đau, mau mau, đỡ ta đi nhà vệ sinh” Liễu ma ma lập tức đỡ Nhị Di nương đi nhà vệ sinh.

Liên Lãnh uyển

Vân lãnh Ca phân phó Ngâm Cầm và Ngâm Thư đi nghỉ ngơi, Vận nhi vào cửa bưng tới mấy đĩa điểm tâm: “Tiểu thư, buổi tối người còn chưa dùng cơm, ăn chút điểm tâm đi, nô tỳ đã nếm thử rồi.” Giọng nói mang theo một chút cẩn thận hỏi, trong lòng thầm hận chính mình, đều tại mình không cẩn thận, suýt nữa hại tiểu thư.

Vân Lãnh Ca nhìn Vận nhi có chút cẩn thận, cả người có vẻ uể oải không phấn chấn, liền mở miệng nói: “Vận nhi, không phải lỗi của người, về sau phải cẩn thận một chút, không cần để chuyện này ở trong lòng.” Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng nói, giọng nói khẽ trấn an làm cho Vận nhi cảm thấy lo sợ.

Hốc mặt Vận nhi lập tức đỏ, mặc dù tính tình tiểu thư lạnh nhạt, nhưng thật tình quan tâm đến mình, gật đầu, đặt điểm tâm xuống, cúi đầu đứng sắp xếp lại suy nghĩ của mình, trong lòng quyết định về sau nhất định phải cẩn thận làm việc.

Thấy cảm xúc của Vận nhi chuyển biến tốt, Vân Lãnh Ca yên lặng dùng điểm tâm, gắp một miếng bánh ngọt, Vân Lãnh Ca đột nhiên mở miệng nói: “Vận nhi, trong viện của chúng ta có phòng bếp nhỏ hay không.”

“Có, tiểu thư, chỉ là đã lâu không dùng đến, bên trong có chút bụi bặm.” Vận nhi khôi phục bình tĩnh mở miệng nói.

“Ngày mai người phân phó nha hoàn dọn dẹp sạch sẽ, về sau thỉnh thoảng chúng ta có thể nấu cơm ở trong phòng bếp nhỏ của mình.” Vân Lãnh Ca nói, thỉnh thoảng xuống bếp dùng đồ ăn để khao mình một phen.

“Vâng, tiểu thư.”

Vân Lãnh Ca không cần phải nói nhiều nữa, ăn xong điểm tâm, rửa mặt chải đầu xong, liền thay quần áo nằm trên giường ngủ, Vận nhi thả rèm giường của Vân Lãnh Ca xuống, thổi tắt nến, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mặt Tà Ác Của Vân Lãnh Ca

Liên Lãnh uyển.

Buổi sáng tinh mơ Vân Lãnh Ca đã tỉnh dậy, đuổi lưng một cái, tối hôm qua ngủ thật ngon, cả đêm không mộng mị, đã rất lâu không ngủ sáng khoái như vậy rồi, trong lòng nàng thở dài nói.

Sau khi tự mình rửa mặt xong, Vân Lãnh Ca ngồi ở trên giường nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ. Vận Nhi bưng điểm tâm tới, hầu hạ ở bên người, Ngâm Thư Ngâm Cầm chân trước chân sau tiến vào, cũng ở bên cạnh nhìn Vân Lãnh Ca dùng cơm.

Vân Lãnh Ca rất bất đắc dĩ, bị người nhìn như vậy sao có thể ăn được chứ, đồ ăn ngon hơn nữa ăn cũng không ngon, hương chi vốn dĩ đồ ăn cũng không ra gì. Nàng buông đũa xuống, thản nhiên mở miệng nói: “Các người cũng ngồi đi, các người cứ nhìn ta như vậy ta rất không quen, ở trước mặt ta thì không cần gò bó như thế, trong lúc chỉ có chúng ta, các người không cần coi ta là tiểu thư, cứ tùy ý tự nhiên một chút là được rồi.”

Ngâm Cầm và Vận Nhi nhìn mặt nhau, vẻ mặt kinh ngạc, đáy lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, tiểu thư như vậy làm cho các nàng cảm thấy hết sức thân thiết và thoải mái. Ngâm Thư vẫn là dáng vẻ tỉnh táo, sóng nước chẳng xao mở miệng: “Tiểu thư chính là tiểu thư, nô tỳ không thể vượt qua.”

Vân Lãnh Ca nghĩ không phải là bình thường mình quá nghiêm túc, làm cho bọn họ có dáng vẻ như gặp kẻ địch mạnh vậy. nàng trợn mắt nhìn Ngâm Cầm và Vận Nhi một cái, bọn họ đang ngồi trên thảm dưới đất, thảm

lông dê trong nội thất rất dày, hết sức ấm áp, Vân Lãnh Ca từ trên tháp ném ba cái đệm xuống, dùng ánh mắt bảo hai người kia ngồi xuống trước. Hai người cẩn thận cởi giày, run rẩy ngồi xuống nệm trên đất. Mặc dù đang hoàng ngồi xuống, nhưng vẫn ngồi bất động, nhìn chăm chăm Vân Lãnh Ca, Ngâm Thư vẫn đứng bên cạnh nàng như trước, không nhúc nhích.

Vân Lãnh Ca vỗ trán, cảm thấy nhức đầu, vuốt vuốt mi tâm, mở miệng nói: “Vận Nhi người biết thêu thùa, bình thường Ngâm Cầm thường thích làm những gì, cũng đều có thể tùy ý.” Hai người không còn cách nào, Vận Nhi không thể làm gì khác hơn là ngồi trên nệm cầm đồ lên thêu, Ngâm Cầm đi lấy một quyển sách ngồi trên nệm đọc.

Vân Lãnh Ca hài lòng nhìn hành động của các nàng, Ngâm Thư vẫn là bộ dạng quy củ kia, nàng cũng không bắt buộc nữa, dùng xong điểm tâm, sờ bụng một cái, thấy Ngâm Thư vẫn nhìn chăm chú quan sát tình huống ngoài sân, hoặc là chờ Vân Lãnh Ca phân phó gì đó, hoàn toàn là đáng về cảnh giác.

Lười biếng nằm ở trên giường nhìn Ngâm Thư trầm tĩnh, cảm thấy có chút nhàm chán, đột nhiên Vân Lãnh Ca nổi lên tâm tư muốn đùa giỡn, nàng thật sự muốn nhìn thấy vẻ không biết làm sao hiện trên bộ mặt tỉnh táo của Ngâm Thư như thế nào, nhất định là cực kỳ đẹp đẽ. Vân Lãnh Ca thay vẻ mặt nhạo báng, cười như không cười mở miệng nói: “Ngâm Thư, vừa nãy tiểu thư người ăn nhiều, kể chuyện cười cho ta tiêu cơm một chút đi.”

Vận Nhi vừa mới thả lỏng tâm nghiêm túc thêu hoa nghe được câu này, “Phụt” một tiếng đâm kim vào tay, nàng đau “ai ui” một tiếng, vội vàng há mồm mút đầu ngón tay. Ngâm Cầm giống như là nhìn thấy “quái vật” nhìn Vân Lãnh Ca, giống như cảm thấy Vân Lãnh Ca biến thành người khác vậy. Mà Ngâm Thư, hiển nhiên có chút sửng sốt, mở to cái miệng nhỏ nhắn một hồi, mới vội vàng ngậm chặt, mặt đỏ bừng lên, một câu cũng nói không nên lời.

Vân Lãnh Ca rất hứng thú nhìn Ngâm Thư, nhìn trong thời gian ngắn ngủi trên mặt Ngâm Thư biến đổi nhiều vẻ như vậy, trong lòng hô to chơi thật vui, đồng thời vừa âm thầm khinh bỉ mình, quả nhiên cổ nhân nói đúng, no bụng thì nghĩ dâm dục, chẳng lẽ tính tình mình lại thực sự là biến thái ư? Phi phi phi.

Kiếp trước lúc Sở Ca bảy tuổi cũng rất phúc hắc nghịch ngợm, bình thường những trò đùa dai là đếm không xuể. Mẹ của nàng thường nói có phải là mang thai nhầm rồi không. Sau đó nàng vì báo thù, đã trải qua rất nhiều thế thái nhân tình tàn khốc, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n nàng buộc mình nhanh chóng lớn lên, cả người bao bọc phòng bị đầy gai nhọn, khiến cho người ta không dám ở bên cạnh nàng, ngoài sư phụ sư huynh còn có Sở Dương ra, nàng chưa từng có một người bạn nào.

Có thể là đã buông cuộc sống kiếp trước xuống, kiếp này nàng quyết định có một cuộc sống thật tốt. Thay vì vĩnh viễn lạnh lẽo phòng bị tất cả mọi người, một mình cô đơn sống qua ngày, còn không bằng thử tiếp nhận người và việc bên cạnh, như vậy cũng có thể để cho mình có cuộc sống vui vẻ hơn. Dĩ nhiên, ngoài tình yêu ra, nàng không muốn có bạn trai, kiếp này cũng sẽ không có.

Ngâm Cầm phản ứng kịp trước tiên, nàng lớn tiếng nói: “Tiểu thư, chủ ý này của người thật hay, Ngâm Thư nhanh kể chuyện cười cho tiểu thư nghe đi, ta cũng muốn nghe.” Để quyển sách trên tay xuống, mang nụ cười xấu xa trên mặt, chăm chú nhìn Ngâm Thư.

Vận Nhi cũng buông hoa thêu trong tay xuống, nghiêm trang chuẩn bị rửa tai lắng nghe.

Ngâm Thư lúng túng há miệng nói không thành lời, có chút hoảng hốt liếc nhìn Vân Lãnh Ca đột nhiên thay đổi thái độ, Ngâm Thư cho là tiểu thư tức giận, trong lòng quỳnh lên, mở miệng nói: “Ngày xưa có người... Ngày xưa có người.”

“Ngày xưa có một người nào cơ. Ngâm Thư, tiết mục mở đầu này của người thật là cũ nha, hắc hắc...” Vân Lãnh Ca phục hồi suy nghĩ của mình liền mở miệng trêu ghẹo nói, nhàn Ngâm Thư hiếm có khi có vẻ 囧.

Ngâm Cầm nghe Vân Lãnh Ca nói như vậy càng cười lớn hơn, Vận Nhi cũng che miệng cười nhẹ không nói.

Vân Lãnh Ca nhìn dáng vẻ càng lúng túng của Ngâm Thư, vẻ mặt phớt tỉnh “Khụ” hai tiếng, hắng giọng một cái: “Để tiểu thư kể cho các người nghe, các người cẩn thận vén tai lên nghe cho ta.”

Ngâm Cầm và Vận Nhi nhìn chăm chăm Vân Lãnh Ca, đến Ngâm Thư cũng một dạng em bé tò mò.

Vân Lãnh Ca lên tiếng: “Ngày xưa có một thái giám...” Chuyện cười này hết sức xa xưa, ở hiện đại rất hay gặp hpair, người người đều hiểu, nhưng mà người ở cổ đại căn bản là không có, chính nàng cũng không biết kể cái gì, chỉ có thể đưa câu chuyện xa xưa này ra làm trò. Dù sao bọn họ cũng chưa từng nghe qua, câu chuyện ngắn không buồn, hài hước là được.

Ngâm Cầm trêu ghẹo nói: “Tiểu thư, câu mở đầu này của người cũng không khác của Ngâm Thư mà.” Nàng nhìn vẻ mặt cười đến ghen của Ngâm Thư và Vận Nhi: “Tiểu thư, phía dưới, phía dưới thì sao...”

Sắc mặt Vân Lãnh Ca trở lên quý dị mở miệng, giọng nói lại cực kỳ lạnh: “Phía dưới? Phía dưới không có.”

Vận Nhi tính tình nôn nóng lên tiếng trước: “Làm sao sau đó lại không có chứ.”

“Tự em đứng lên đọc tiếp đi.” Vân Lãnh Ca uống một ngụm trà, đáp lại.

“Ngày xưa có một thái giám, phía dưới không có...” Ngâm Cầm khẽ đảo mắt đọc xong, đột nhiên “À” một tiếng, sắc mặt đỏ ửng: “Tiểu thư, người thật là hư, nói câu chuyện ngán như vậy.” Lúc này Vận Nhi và Ngâm Thư cũng hiểu ý tứ bên trong, mặt đỏ hết lên, đến lỗ tai cũng đỏ sạm.

Vân Lãnh Ca hài lòng trong lòng, mặt vẫn lạnh nhạt nói: “Là các người nghĩ tà ác thôi.” Vừa nói vừa cẩn thận thường thức gương mặt đỏ hồng của các nàng, ăn no thỏa mãn, đồng thời càng âm thầm phỉ nhổ mình biến thái.

Ba nha hoàn bất đắc dĩ, tiểu thư sao lúc nào cũng thích giễu cợt các nàng, Ngâm Thư còn tưởng rằng tính tình tiểu thư rất lạnh nhạt nữa chứ. Ngâm Cầm nhìn khóe miệng Vân Lãnh Ca là nụ cười giảo hoạt, khẽ sảng giọng nói: “Tiểu thư, nhất định là người cố ý.” Vân Lãnh Ca lạnh nhạt nói: “Lầm rồi, ta không có ý.” Ba người đều là bộ dạng không tin, sau đó mở miệng: “Là ta cố ý, hắc hắc” Sắc mặt lạnh nhạt, ngôn ngữ lại xảo trá, làm cho người ta thế nào cũng cảm thấy quái dị.

Ba người Vận Nhi các nàng chỉ cảm thấy tiểu thư thật giống như biến thành người khác, ánh mắt quái lạ nhìn Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca cầu thả thản nhiên bỏ các nàng lại, buông lỏng nhắm mắt dưỡng thần, không để ý tới ánh mắt của các nàng. Lão thái thái đã nói hôm nay không cần nàng đi thỉnh an, nàng cũng lười phải nói mấy câu ân cần nhảm chán kia rồi, ánh mắt trời rất tốt, lười biếng nằm thật thoải mái.

Một ngày kia Vân Lãnh Ca hết sức nhàn nhã, mà Tích Ngô uyển Nhị Di Nương và Vân Hạ Ca ôm bụng ồn ào suốt cả đêm, không ngừng đi tới đi lui giữa phòng và nhà vệ sinh, cho đến khi cả người cảm thấy mệt lả, khi trời tờ mờ sáng mới mê man ngủ đi, ngủ thẳng đến khi trời sắp tối mới tỉnh lại. Lúc này Nhị Di Nương mới cảm thấy có chút may mắn mình bị cấm túc, nếu không sắc mặt này của mình mà đi thỉnh an, khẳng định lão phu

nhân sẽ mất hứng. Hơn nữa chắc lão phu nhân còn tức giận, nhìn thấy bản thân mình nhất định sẽ tìm bà gây phiền toái.

Vân Hạ Ca chỉ cho là mình ăn phải đồ hỏng, lơ đễnh, căn bản nàng ta không nghĩ đến bị Vân Lãnh Ca hạ thuốc tiêu chảy, coi như có nghĩ đến là nàng, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Vân Hạ Ca cũng không cho là Vân Lãnh Ca kia có bản lãnh.

Nhị Di Nương vẫn lo lắng Vân Hạ Ca hành động thiếu suy nghĩ trêu chọc đến Vân Lãnh Ca, cho nên cũng không cho nàng ta biết rõ ngọn nguồn, ngoài mặt không biến sắc, trong lòng lại suy nghĩ chuẩn bị kế hoạch có thể diệt trừ Vân Lãnh Ca.

Liên Lãnh uyển

Hai ngày qua Vân Lãnh Ca trôi qua hết sức nhàn nhã, đọc sách, tìm hiểu chút thổ địa nơi này, buổi tối luyện một chút nội lực, ban ngày không có việc gì trêu chọc ba tiểu nha đầu của mình. Nhị Di Nương cũng không tìm tới quấy rầy nàng, xem ra đã an phận không ít. Ngoài Nhị Di Nương ra, những người khác dĩ nhiên là càng không thể đến cửa. Vân Lãnh Ca hết sức hài lòng, cuộc sống như thế khiến cho nàng cảm thấy vô cùng thoải mái và hưởng thụ

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Cạn Bã Nam, Cạn Bã Nữ Đến Thăm

Editor: Bunn.

Liên Lãnh Uyển.

Vân Lãnh Ca lười biếng đang nằm đọc sách trên giường, thời gian yên tĩnh tốt đẹp.

Vận Nhi đến, vẻ mặt có chút kỳ lạ, bẩm báo: "Tiểu Thư, lão phu nhân vừa sai người truyền lời, mời người đến Phúc Thọ đường."

Vân Lãnh Ca cũng cảm thấy kỳ lạ, không phải buổi sáng đã thảnh an rồi sao? Không biết lão phu nhân tìm mình có chuyện gì? Phất tay ý bảo Vận Nhi nói hết ý, quả nhiên, Vận Nhi tiếp tục nói: "Tiểu thư, nô tỳ nghe nói hình như là Âu Dương thế tử, Đại Công tử và hai vị tiểu thư Hạ gia đến thăm tiểu thư, cho nên lão phu nhân mới cho người mời tiểu thư qua đó."

Nói xong, Vận Nhi có chút lo lắng nhìn Vân Lãnh Ca, tiểu thư thích Âu Dương thế tử, ngộ nhỡ vừa nhìn thấy Âu Dương thế tử và Hạ gia đại tiểu thư ở cùng nhau lại tức giận thì sao.

Vân Lãnh Ca cảm thấy không có vấn đề gì, chỉ là cả người không muốn di chuyển, nhưng không đi không được, mắt đảo qua đảo lại, đứng lên, đi vào bên trong, thay một bộ váy mềm mại tương đối hoa lệ màu tím nhạt, bên ngoài khoác một tầng lụa màu trắng, có khách nên đương nhiên không thể mặc tùy tiện giống như trước đó được, vẫn giữ búi tóc đơn giản, chỉ là trên đầu cắm thêm trâm vàng khảm ngọc, dùng kẹp giấy có hình dạng

giống như trâm bạch ngọc cố định tóc lại. Xong xuôi, Vân Lãnh Ca soi gương đánh giá bản thân một chút, nhìn thấy không có chỗ nào không ổn, bảo Vận Nhi và Ngâm Thư đi cùng mình.

Vân Lãnh Ca đến Phúc Thọ đường. Ở cửa đợi lão phu nhân đồng ý rồi mới chậm rãi tiến vào.

Người bên trong thấy một mỹ nhân bước vào, mắt lập tức lóe sáng. Vân Lãnh Ca mặc váy màu tím nhạt, bên ngoài khoác một tấm lụa mỏng màu trắng, cổ tay áo thêu hoa lan thanh nhã, càng tôn lên làn da trắng như tuyết, bên hông thắt lụa cùng màu, làm eo nhỏ càng thêm tinh tế, tóc rơi trên vai, đầu chỉ cắm cây trâm vàng khảm ngọc, hạt ngọc buông xuống từ cây trâm chuyển động nhịp nhàng theo bước chân của nàng, cả người càng thêm vẻ linh động thoát tục, trên mặt không dùng phấn son, mang theo ý cười, đôi mắt vừa chuyển động giống như phát ra những tia sáng, con ngươi trắng đen rõ ràng, lộ ra ánh sáng của tự tin và cơ trí, mũi ngọc, miệng nhỏ nhắn, thật sự là vô cùng xinh đẹp.

Trước kia trên mặt Vân Lãnh Ca luôn có một lớp trang điểm rất dày, giờ phút này nàng lại mang mặt mộc bước vào, làm cho những người trong phòng không thể tin được, thất thần nhìn chăm chăm Vân Lãnh Ca một lát.

Âu Dương Phong là người có phản ứng đầu tiên, mặc dù hãn khiếp sợ dáng vẻ hiện tại của Vân Lãnh Ca, nhưng trong lòng vẫn khinh thường, có lẽ Vân Lãnh Ca đang muốn hấp dẫn ánh mắt của hắn, muốn được hắn chú ý. Hạ Ngữ Nhi lại có chút phẫn hận nhìn chăm chăm vẻ mặt thanh lệ thoát tục của Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca không để ý tới người ngồi ở hai bên, thản nhiên bước thẳng vào trong phòng, cúi người hành lễ với lão phu nhân, khẽ nói: "Thỉnh an tổ mẫu, chúc tổ mẫu hàng năm vạn an." Giọng nói trong trẻo, khiến người ta cảm giác như trong lòng có một dòng nước mát chảy qua, vô cùng sáng khóa.

Lão phu nhân không những không tức giận việc hôm nay Vân Lãnh Ca không hành đại lễ, mà còn cảm thấy nàng rất hiểu chuyện. Dù sao hôm nay ở đây cũng có khách, nếu Vân Lãnh Ca hành đại lễ, nói không chừng người khác còn tưởng lão phu nhân bà là người có bao nhiêu nghiêm khắc, không biết phân rõ phải trái đấy.

Lão phu nhân mỉm cười phát tay. "Lãnh Ca đến rồi, hôm nay Âu Dương thế tử, công tử và tiểu thư Hạ phủ đến thăm xem sức khỏe của con đã tốt hơn chưa đấy." Lão phu nhân vẫn còn chút lo lắng, không biết Vân Lãnh Ca có còn thích Âu Dương Phong hay không, cẩn thận đánh giá nhất cử nhất động của Vân Lãnh Ca, giống như sợ nàng sẽ làm ra hành động nào đó không hợp quy củ.

Lúc này Vân Lãnh Ca mới mỉm cười rồi xoay người lại, thản nhiên mở miệng: "Đa tạ Âu Dương thế tử, Hạ công tử, còn có hai vị Hạ tiểu thư đến thăm Lãnh Ca, Lãnh Ca cảm thấy vô cùng vui mừng." Biểu cảm lạnh nhạt, ngay cả nụ cười kia cũng khiến cho người ta cảm thấy xa cách.

Hành động này của Vân Lãnh Ca làm Hạ Ngữ Nhi rất kinh ngạc, đây là Vân Lãnh Ca nghĩ thông suốt, không tiếp tục diễn cái gọi là lạt mềm buộc chặt, dây dưa với Âu Dương Phong phải không? Đại công tử Hạ gia Hạ Hạo Nhiên tiếp lời: "Vân Nhị tiểu thư khách sáo rồi, chúng ta lo lắng cho Vân Nhị tiểu thư, dù sao lúc đó chúng ta cũng có mặt ở đó, đương nhiên là rõ ràng tình huống ở đó rồi." Giọng nói mang theo vẻ ngả ngớn, còn có chút cười nhạo. Ý tứ chính là chúng ta đều thấy người nhào về phía Âu Dương Phong rồi ngã xuống nước, người không cần giải thích nữa.

Hạ Ngữ Nhi có chút xấu hổ, hôm đó là nàng ta đẩy Vân Lãnh Ca xuống nước, ngoại trừ Vân Lãnh Ca hẳn sẽ không có người thứ hai biết mới đúng. Nhưng nàng ta lại không biết Âu Dương Phong biết nàng ta đẩy Vân Lãnh Ca xuống nước từ sớm rồi, chỉ là không nói cho nàng ta biết mà thôi. Mà trong lòng nàng ta cũng có chút tức giận với việc đột nhiên Âu Dương Phong sửa miệng, chẳng lẽ đang muốn chứng minh với nàng ta rằng

hắn vẫn còn có tình cảm với Vân Lãnh Ca sao? Cho nên không để ý tới sự trung thực của bản thân cũng phải sửa miệng?

Vân Lãnh Ca chỉ cười không nói, hữu lễ mỉm cười đứng ở nơi đó, khiến lão phu nhân rất vừa lòng, trong lòng cũng hơi yên tâm về nàng một chút: "Lãnh Ca, con dẫn các nàng đến hoa viên ở trong đình ngồi một lát đi."

"Vâng, tổ mẫu." Vân Lãnh Ca lên tiếng. "Mời các vị đi theo ta."

Mọi người hành lễ cáo lui, Vân Lãnh Ca để Ngâm Thư dẫn nhóm người các nàng đi trước, còn mình thì lùi lại ở phía sau phân phó Vận Nhi vài câu.

Vào trong đình, mọi người ngồi xuống, hai tỷ muội Hạ Ngữ Nhi và Vân Lãnh Ca cùng ngồi ở một bàn, mặc dù cách nhau không xa, nhưng ở cổ đại nam nữ bảy tuổi có sự khác biệt, tốt hơn là vẫn nên kiêng dè.

Vừa ngồi vào chỗ của mình, Hạ Yên Nhi thản nhiên nói: "Vân Nhi tiểu thư, không biết người vừa mới phân phó nha hoàn của người làm việc gì? Hay là người có việc không muốn chúng ta biết?" Ngữ khí nửa thật nửa giả.

Vân Lãnh Ca cũng thản nhiên trả lời: "Ta chỉ phân phó nàng đi lấy chút trà và điểm tâm thôi, tâm tư của Hạ tiểu thư thật tinh tế, làm cho người ta phải kính nể." Ý là người rất tích cực, chuyện bé xé ra to.

Hạ Yên Nhi nghe xong cũng không tức giận, thản nhiên cười nhạt.

Lúc này Vận Nhi bưng trà và điểm tâm về phía này, đặt lên hai chiếc bàn đá, sau đó đứng bên cạnh Ngâm Thư ở phía sau Vân Lãnh Ca.

"Sức khỏe của Vân tiểu thư đã đỡ chưa? Có lưu lại di chứng gì không? Ta nghe nói người rơi xuống nước cơ thể sẽ dễ lưu lại mấy thứ như là đau

đầu nhức óc, thể hư tật xấu gì đó. Nếu Vân tiểu thư có gì không khỏe thì ta và Âu Dương thế tử sẽ cảm thấy vô cùng lo lắng." Giọng nói của Hạ Ngữ Nhi kiều mị êm tai, mắt nhìn thẳng vào mắt Vân Lãnh Ca, mang theo vẻ tìm tòi mãnh liệt, muốn nhìn xem rốt cuộc có phải Vân Lãnh Ca thật sự nghĩ thông suốt, không tiếp tục dây dưa với Âu Dương Phong nữa hay không. Ý tứ nguyên rủa trong câu nói khiến Vân Nhi tức đến run người, ngay cả Ngâm Thư cũng cau mày thật chặt.

Nhưng Vân Lãnh Ca lại không cảm giác được gì, nàng tốt hay không tốt không phải do người khác nói, hơn nữa chuyện của nàng ta và Âu Dương Phong cũng không liên quan gì đến nàng, nàng cũng không còn là Vân Lãnh Ca trước đây nữa, nàng không có chút cảm giác nào với Âu Dương Phong, biểu cảm trên mặt Vân Lãnh Ca không có chút thay đổi nào, vẫn dùng giọng điệu nhẹ nhàng: "Khiến Hạ đại tiểu thư lo lắng rồi, Lãnh Ca rất tốt, có điều chuyện của mình thì mình vẫn là người rõ nhất, nói bao nhiêu thì người khác cũng sẽ không hiểu, còn không bằng không nói, Hạ tiểu thư nói có đúng không?" Lời nói mềm nhẹ, nhưng hàm ý bên trong chính là Hạ Ngữ Nhi nói quá nhiều rồi.

Hạ Ngữ Nhi tức giận cắn chặt môi, nàng ta thật không ngờ, mới bảy tám ngày không gặp, Vân Lãnh Ca lại đột nhiên biến thành người có suy nghĩ sâu sắc, dùng ngôn ngữ sắc bén như thế. Điều tức giận hơn chính là người khác không thể bắt được nhược điểm của nàng, quả thật sẽ làm cho người khác tức chết.

Âu Dương Phong ngồi ở bàn bên kia, nghe thấy Hạ Ngữ Nhi nói như vậy không nhịn được cau chặt lông mày, những lời này không phải là những lời mà tiểu thư có tu dưỡng có thể nói, còn nói rõ quan hệ của hắn với Hạ Ngữ Nhi ra bên ngoài như thế. Mặc dù hắn có chút tâm với Hạ Ngữ Nhi, nhưng nàng ta lại đẩy Vân Lãnh Ca xuống nước, còn hại bản thân không thể không sửa miệng, còn không thể nói rõ nguyên nhân bên trong, khiến hắn cảm thấy khó chịu trong lòng.

Hắn muốn cưới Hạ Ngữ Nhi vì sau khi thành thân nàng ta có thể làm một hiền thê lương mẫu giúp phu quân dạy con, như vậy hậu viện của hắn có thể yên ổn, hắn có thể yên tâm đặt hết suy nghĩ của mình vào sự nghiệp trên triều đình.

Nhưng xảy ra chuyện này, khiến suy nghĩ muốn cưới Hạ Ngữ Nhi của hắn có chút dao động, bây giờ nghe những lời này, càng khiến hắn phải suy nghĩ cẩn thận một phen.

Mà người khiến hắn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên chính là Vân Lãnh Ca, đối mặt với sự khiêu khích và soi mói của Hạ Ngữ Nhi và Hạ Yên Nhi, mặt nàng không đổi sắc, nhẹ nhàng thản nhiên đáp trả vấn đề khó, còn bất động thanh sắc phản kích đối thủ của nàng một chút.

Vừa rồi hắn luôn đánh giá Vân Lãnh Ca, ánh mắt nàng bình tĩnh, không nhanh không chậm, quanh người được bao phủ bởi một làn khí ung dung lạnh nhạt, giống như không có vấn đề nào có thể làm nàng khó xử. Vân Lãnh Ca như vậy khiến hắn vô cùng kinh diễm, hơn nữa từ lúc hắn đến đây, ngoại trừ thoáng nhìn khi nói lời cảm tạ trong phòng, nàng không hề nhìn hắn thêm lần nào nữa. Âu Dương Phong cảm thấy có chút không thoải mái, không phải trước kia Vân Lãnh Ca thấy hắn thì lập tức dính sát lại, dịu dàng gọi một tiếng 'Phong ca ca' sao. Chẳng lẽ sau khi ngắt Vân Lãnh Ca thật sự muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt với hắn? Muốn hấp dẫn ánh mắt của hắn? Nếu là như vậy thì thay đổi cũng quá lớn rồi.

"Vân tiểu thư nói chuyện hơi quá đáng rồi, muội muội cũng chỉ là quan tâm Vân tiểu thư mà thôi." Hạ Hạo Nhiên nghe được lời nói ám chỉ của Vân Lãnh Ca, có lòng bất bình thay Hạ Ngữ Nhi, mở miệng nói. Nhưng ánh mắt vẫn ở trên người Vân Lãnh Ca, trước kia cảm thấy Vân Lãnh Ca rất đẹp, nhưng là vẻ đẹp trần tục. Hôm nay thấy hơn trước kia vài phần, da thịt trắng mịn, cổ thon dài, ngực đầy đặn, còn có vòng eo nhỏ chưa đầy một nắm tay. Nhìn thấy Vân Lãnh Ca như vậy, đáy mắt Hạ Hạo Nhiên không tự chủ được toát ra ánh sáng như sói rình con mồi.

Vân Lãnh Ca thầm giận dữ, còn có người dám dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, sớm hay muộn cũng phải giáo huấn hẵn một chút. Nàng oán hận nhưng mặt vẫn không đổi sắc, nói: "Ta cũng khôn nói gì mà, chỉ nói cho Hạ Tiểu thư ta rất tốt, sức khỏe của ta tự ta biết, có chỗ nào không ổn sao?" Về mặt vô tội, không hiểu chuyện gì, giọng điệu nghi ngờ.

Trong giây lát Hạ Hạo Nhiên không còn lời nào để nói, quả thật những lời kia của Vân Lãnh Ca không sai, coi như nàng giả bộ hồ đồ cũng không thể nói gì.

Vân Nhi đang cúi đầu luôn lo lắng cho tiểu thư không nhận được mà nở nụ cười, nàng chỉ biết tiểu thư sẽ không bị thua thiệt, lén nhìn Ngâm Thư ở bên cạnh, thấy Ngâm Thư vẫn mang dáng vẻ lạnh nhạt đứng ở chỗ đó, không có biểu cảm khác thường nào, khiến Vân Nhi bội phục không thôi.

Vân Nhi nghĩ, tiểu thư thật sự không còn thích Âu Dương thế tử sao? Tại sao lại lạnh nhạt với hẵn như vậy, có điều Âu Dương thế tử cũng không xứng với tiểu thư, tiểu thư không thích hẵn thì quá tốt rồi. Vân Nhi nháy nhót trong lòng, vì phát hiện mình và Vân Lãnh Ca cùng thay đổi, nên vô cùng vui vẻ

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THU

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Khẩu Chiến Trong Hoa Viên

Trong đình của hoa viên Hữu tướng phủ

Thật sự Vân Lãnh Ca rất không muốn đối phó với hai nữ nhân và hai người nam nhân cận bã này, có thể còn phải bày ra bộ dáng thần thái nghiêm túc "Ngài cứ nói tiếp, ta nghe đây".

Nói này nói nọ một hồi, Vân Lãnh Ca luôn luôn mỉm cười lắng nghe sự quan tâm hư tình giả ý của các nàng, Âu Dương Phong và Hạ Hạo Nhiên vừa uống trà vừa nói chuyện triều đình, Vân Lãnh Ca không có tâm trang để ý mấy thứ này, nhưng hai người nữ nhân này cứ trò chuyện về mấy thứ son phấn này kia mãi, khiến nàng cảm thấy rất nhàm chán, cho nên nàng chỉ trả lời đơn giản một vài câu, một bên tai lại nghe Âu Dương Phong nói chuyện với Hạ Hạo Nhiên, nghe xong một hồi, bọn họ đang nói chuyện Đông Dương quốc vốn có "Chiến thần" danh xưng là Mộ Dung vương phủ Mộ Dung Thế tử Mộ Dung Diệp, lần này Mộ Dung Diệp bình định được một bộ tộc trên thảo nguyên Tây Bắc của Đông Dương quốc, bộ tộc kia ỷ vào địa thế hiểm yếu, cùng với binh hùng tướng mạnh, lại lợi dụng tình hình bất lợi bên này, vì thế tướng sĩ Đông Dương quốc bình thường tới đó khó có thể phát huy thực lực được, cho nên hàng năm bọn họ cứ xâm chiếm Đông Dương, không ngừng nhiều dân ở Tây Bắc, cướp bóc lãnh thổ và của cải.

Triều đình có phái người mấy lần nhưng vẫn chưa xử lý được bọn chúng, cũng chỉ là chạy đến để làm giảm ảnh hưởng mà thôi, cuối cùng Mộ Dung Thế tử lúc trước một mực đóng ở biên cương chủ động xin đi giết giặc, không bao lâu thì bình định được bộ lạc kia, bên trên gửi thư xuống,

hoàng thượng thấy Đông Dương trong khoảng thời gian ngắn cũng không chiến sự gì, ba nước kết giao cũng rất tốt, đặc mệnh bảo hãn phụng chỉ mang theo bộ tộc kia hồi kinh nhậm chức. Đầu Vân Lãnh Ca lập tức tìm tòi tư liệu về Mộ Dung Diệp, ít đến thương cảm, chỉ biết là một người dung mạo tuấn mỹ, là một nam tử dụng binh như thần, là Thế tử Mộ Dung vương phủ, hàng năm đóng ở biên giới Đông Dương quốc, có chi danh là Chiến thần, mấy năm nay Đông Dương quốc bình yên, không thể bỏ qua công lao của Mộ Dung Diệp, xem ra, Mộ Dung Diệp này là một nhân vật lợi hại, trong lòng Vân Lãnh Ca thầm cho Mộ Dung Diệp một phần hảo cảm.

Hạ Ngữ Nhi và Hạ Yên Nhi thấy thần sắc Vân Lãnh Ca có chút bay xa, bộ dáng không chút để ý, thì hơi bất mãn, dù sao Vân Lãnh Ca là chủ nhân, Hạ Ngữ Nhi vừa muốn mở miệng khiêu khích, khóe mắt liền thấy một cái nữ tử xinh đẹp mang theo hai nha hoàn từ từ đi tới đình hóng mát, thấy rõ người tới, giọng Hạ Ngữ Nhi nói to hơn nhiều "Hình như là Vân đại tiểu thư qua đây."

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về hướng người đang đi tới, chỉ thấy Vân Xuân Ca mặc một thân váy gấm dài màu xanh đậm, trên váy váy thêu thêm nhiều hoa mai trắng toát, dùng một đai lưng gấm màu trắng thắt eo lại thật chặt, búi tóc thành kiểu Phù dung, cắm thêm một cây trâm vàng kiểu dáng phức tạp, hai bên là trâm hình bướm, giữa tóc mai còn vẽ thêm vô số hạt châu nho nhỏ, càng thêm vẻ xinh đẹp trong sáng. Trên mặt mang theo nụ cười mỉm, bước nhỏ từ từ đến, có vẻ rất có phong phạm thực nữ.

Nhìn Vân Xuân Ca như vậy, Vân Lãnh Ca nhú mày, hôm nay rõ ràng là Vân Xuân Ca cũng trang điểm cẩn thận, chẳng lẽ nàng cũng thích Âu Dương Thế tử? Hay là Hạ Hạo Nhiên? Bất luận là Âu Dương Phong hay là Hạ Hạo Nhiên, vượt sang một bên tính tình ít nói chuyện, nhưng bù lại tướng mạo rất tốt, nhất là Âu Dương Phong, dáng người như tùng, mày kiếm mắt sáng, trên người còn mang theo hơi thở Quý tộc nồng hậu, bẩm sinh tôn quý đương nhiên khiến hãn cao quý hơn như so với chúng con cái quan lại.

Vân Xuân Ca chạy tới trước mặt mấy người, mỉm cười mở miệng ôn nhu nói "Vân Xuân Ca bái kiến Âu Dương Thế tử, Hạ công tử, hai vị tiểu thư Hạ gia " dịu dàng cúi người chào, sau khi mọi người đáp lại, đứng dậy dịu dàng nói với Vân Lãnh Ca "Nhị muội, ta vừa ngắm hoa ở hoa viên, thấy các người ở đây nên lên tiếng gọi, các người không phiền chứ" miệng thì nói khách khí nhưng miệng đã ngồi xuống luôn rồi.

Vân Lãnh Ca không thèm để ý cười cười, nhàn nhạt mở miệng "Không có gì, mời đại tỷ tùy ý."

Vân Xuân Ca tự động thủ rót một ly trà, lúc này mới mở miệng nói "Không biết Hạ tiểu thư Hạ công tử và Thế tử hôm nay đến Tướng phủ có việc gì hay không?" Miệng hỏi, trong lòng cũng đã rõ, phỏng chừng là đến xem thân thể Vân Lãnh Ca có khỏe mạnh hay không mạnh, ánh mắt như lơ đãng quét một vòng, không nhìn thấy người bản thân muốn thấy, ánh mắt hơi âm đạm, vì sao hôm nay hắn không tới, ngày ấy hắn cũng có mặt, Vân Xuân Ca cho rằng hắn cũng sẽ đến Tướng phủ.

"Hôm nay ta cùng với đại ca đại tỷ và Thế tử đến thăm Vân nhị tiểu thư, vốn Lãnh thế tử cũng muốn tới, đáng tiếc hắn là người trời sinh tính tình lạnh nhạt không thích qua lại, nhất là không quen với Vân nhị tiểu thư, cho nên mới không đến" Người mở miệng chính là Hạ Yên Nhi, trong mắt Hạ Ngữ Nhi một bên cũng lóe một tia đắc ý.

Trong lòng Vân Lãnh Ca hiện lên chút hàn ý, Lãnh thế tử chính là trưởng tử Lãnh vương phủ, người cũng như tên, tính tình lạnh nhạt, rất ít khi giao thiệp. Hai tỷ muội này không đam không chọc nàng là không chịu được, khoe ra bọn họ rất thân với Lãnh thế tử à, chuyện này không liên quan đến nàng ta, nàng ta đắc ý cái gì?

Vân Xuân Ca nghe tin tức của Lãnh thế tử, thần kinh run lên, hôm nay nàng nghe Âu Dương Thế tử và người của Hạ gia đến thăm xem tình hình của Vân Lãnh Ca sau khi rời bị rơi xuống nước, nghĩ đến này trước Thế tử

cũng ở đó, cho rằng hẳn quay lại, cho nên nàng mới hao hết tâm tư trang điểm thật đẹp đến hoa viên với Vân Lãnh Ca để ‘Ngẫu nhiên gặp’.

Vân Xuân Ca có chút thất vọng, ngược lại nàng phát hiện hình như hai vị tiểu thư Hạ gia có chút địch ý với Vân Lãnh Ca, mình có thể xem một màn kịch vui cũng không tệ, vì thế thu hồi suy nghĩ trong lòng, giữ vững tinh thần, mỉm cười đối mặt với người trong đình.

Vân Lãnh Ca không bỏ lỡ chút ánh sáng cực nhanh trong mắt Vân Xuân Ca, trong lòng hiểu rõ, thì ra người Vân Xuân Ca thích là Thế tử Lãnh Thần của Lãnh vương phủ, trong trí nhớ, Lãnh Thần là một khối băng, thì ra Vân Xuân Ca nam tử thích như vậy, trời sinh thích ngược à.

Đối với khiêu khích của Hạ Yên Nhi, nàng mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm ngồi không nói chuyện, tranh cãi với các nàng chỉ thêm mệt, các nàng muốn nói thế nào thì cứ nói.

Hạ Ngữ Nhi thấy Vân Lãnh Ca không hề để ý đến lời nói của Hạ Yên Nhi, bộ dáng thong thả không tính tiếp lời, cảm thấy có chút không thú vị, nhàm chán vô nghĩa cũng ngậm miệng lại không nói chuyện, ngồi ngay ngắn uống trà, nhưng khóe mắt luôn nhìn người đang ở uống trà nói chuyện với Âu Dương Phong, si mê hiện lên trong mắt là chuyện khó tránh khỏi.

Làm Âu Dương Phong mở miệng nói Mộ Dung Thế tử không mấy ngày liền muốn trở lại kinh thành thời điểm, Hạ Yên Nhi đột nhiên mở miệng rồi." Mộ Dung Thế tử muốn trở về , hoàng thượng phân phó thái tử còn có phần đông quan viên đi cửa thành nghênh đón, như thế rầm rộ, đến lúc đó, nhị vị tiểu thư cần phải đi ra cửa nhìn xem Mộ Dung Thế tử tư thế oai hùng?" Khôn khéo như Hạ Yên Nhi trong lúc giật mình bất tri bất giác cũng lộ ra một tia tình yêu, người khác cũng chưa nhận thấy được, lại bị Vân Lãnh Ca phát hiện , nguyên lai vị này thông minh hạ nhị tiểu thư là coi trọng Mộ Dung Thế tử, khó trách chúm mắt Âu Dương Phong , Âu Dương Phong mặc dù ưu tú, cùng Mộ Dung Diệp vừa so sánh với, cũng

kém một ít, Vân Lãnh Ca tuy rằng không biết Hạ Yên Nhi, nhưng là nhìn ra nàng là vị tự cho mình rất cao nữ tử, Mộ Dung Diệp là vương phủ Thế tử, hơn nữa là Đông Dương Chiến thần, trưởng cũng thật là tuần mỹ, khó trách luôn luôn tỉnh như Chỉ Thủy Hạ Yên Nhi cũng động tâm rồi.

Vân Lãnh Ca khoe miệng nổi lên một chút cười, lễ thượng vắng lai thôi, nàng lần đầu tiên chủ động mở miệng nói "Nha? Hạ nhị tiểu thư như thế sùng bái Mộ Dung Thế tử? Ta còn tưởng rằng. . ." Nói một nửa, Vân Lãnh Ca im miệng, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, nhưng trong giọng nói sùng bái hai chữ Vân Lãnh Ca thoáng tăng thêm âm.

Hạ Yên Nhi nhú nhú mày, mở miệng nói "Mộ Dung Thế tử là Đông Dương quốc Chiến thần, cũng là Đông Dương quốc anh hùng, ta bội phục cũng là có thể sao? Vân nhị tiểu thư có ý kiến gì không có thể đề xuất" thanh âm có một chút không vui.

Vân Xuân Ca lập tức tiếp lời nói "Là a, nhị muội, hạ nhị tiểu thư chính là bội phục Mộ Dung Thế tử niên thiếu anh hùng, người cần gì phải âm dương quái khí châm chọc hạ nhị tiểu thư đâu?" Khá lăm ác độc Vân Xuân Ca, bản thân cái gì còn chưa nói đâu, nàng đã nghĩ nhường Hạ Yên Nhi ghen ghét thượng nàng, nhiên sau giúp nàng đối phó bản thân.

Quả nhiên Hạ Yên Nhi sắc mặt có một chút khó coi, ánh mắt chớp lên, tuy rằng nàng chưa nói cái gì, nhưng trong lòng đã hận Vân Lãnh Ca, hạ Ngử nhi tắc lập tức mở miệng nói "Vân Lãnh Ca người có ý tứ gì? Người dựa vào cái gì châm chọc ta nhị muội? Người tính cái gì?" Thanh âm trào dâng, cũng ngắt lời cách vách Âu Dương Phong này một bàn nói chuyện. Nha, ba người kia là đứng ở đồng nhất trận tuyến thượng sao? Như thế đồng lòng nhắm vào bản thân, Vân Lãnh Ca còn rảnh rang ở trong lòng nghĩ.

Âu Dương Phong liếc mắt nhìn nháy nhìn Vân Lãnh Ca một cái, tuy rằng vừa nãy hắn luôn nói chuyện với Hạ Hạo Nhiên, nhưng tai cũng

không nhàn rồi, cuộc nói chuyện bên này hẳn đều nghe cả, nhưng mà hẳn không muốn lên tiếng, Hạ Hạo Nhiên thì lại vội hỏi Hạ Ngữ Nhi, sau khi biết được nguyên nhân, nhíu mày hỏi Vân Lãnh Ca, "Vân nhị tiểu thư, ý của người là gì, đây là đạo đãi khách của người sao? Hay là châm chọc khách khứa mới là đạo đãi khách của tướng phủ." sắc mặt Hạ Hạo Nhiên trầm xuống, suýt chút nữa là nói có phải tướng phủ của người nhắm vào người của phủ đại tướng quân không, nhưng bây giờ Vân Lãnh Ca vẫn còn chưa giải thích, hẳn cũng không tiện quyết tuyệt quá mức.

Sắc mặt Vân Lãnh Ca rất bất đắc dĩ, mắt lạnh đã nhìn hết thấy, lúc này mới nhàn nhạt mở miệng nói "Ta cũng muốn nói, Hạ nhị tiểu thư cũng bội phục Mộ Dung Thế tử như ta sao, ta còn tưởng rằng ở đây chỉ có một mình ta như thế mà thôi." Vân Lãnh Ca nhíu mày, chậm rãi mở miệng nói.

Trong đình hóng mát có chút xấu hổ, Hạ Hạo Nhiên mở miệng hỏi "Vậy sao người không nói sớm?"

"Mọi người cứ nói không ngừng, ta cũng ngại ngắt lời phán đoán của mọi người." Vân Lãnh Ca khôi phục lại sắc mặt lạnh như băng, ý trong lời nói là các người các người nghĩ nhiều thôi.

Ngoại trừ Âu Dương Phong, mấy người khác đều có chút xấu hổ, Hạ Hạo Nhiên tức giận ngồi đối diện Âu Dương Phong, trong lòng có chút may mắn vì bản thân chưa nói ra, bằng không cục diện sẽ không dễ thu dọn. Gương mặt đang đắc ý của Vân Xuân Ca cũng trầm xuống, không nói một lời trầm mặt xuống ngồi, ánh mắt Hạ Ngữ Nhi lóe ra lửa giận, Hạ Yên Nhi phản ứng trước tiên, bắt đầu là hơi ngạc nhiên rồi đến sắc mặt lạnh nhạt, nàng mỉm cười mở miệng nói: "Thì ra là chúng ta hiểu lầm Vân nhị tiểu thư, ta và đại tỷ rất ngại, như vậy đi, vì bồi tội, khi nào Mộ Dung Thế tử trở về thành ta sẽ đặt trước một phòng trên phố, chúng ta đều rất bội phục Mộ Dung Thế tử, đến lúc đó chúng ta cùng đi xem, thế nào?"

Lời này khiến Vân Lãnh Ca không cách nào từ chối, dù sao lúc trước nàng cũng nói mình thật lòng nể phục Mộ Dung Diệp, bây giờ từ chối cũng không được, ngược lại bản thân cũng rất muốn xem xem đường phố cổ đại ra sao, đi ra ngoài cũng tốt, Vân Lãnh Ca rất vui vẻ đồng ý.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Sóng Gió - Vân Lãnh Ca Làm Thơ

Edit: Huong August

Vân Lãnh Ca đồng ý xong thì không nói chuyện nữa, chỉ im lặng không nói nhìn cảnh sắc trong hoa viên.

Nhất thời trong đình trở nên yên tĩnh, Vân Xuân Ca thấy ba người họ không nói lời nào, hơi nóng nảy, hôm nay không thấy Lãnh thể tử, chuyện cười của Vân Lãnh Ca cũng không thấy, mình cố ý xuất hiện còn có ý nghĩa gì nữa, nhưng ba người này không mở miệng khiến nàng vô kế khả thi.

Đột nhiên, Hạ Yên Nhi lên tiếng "Hôm nay cảnh xuân vừa lúc, không bằng chúng ta làm thơ đi?"

"Tốt tốt, chủ đề cảnh xuân thì thế nào?" Hạ Ngữ Nhi đang cảm thấy nhàm chán lập tức phụ họa.

"Đề nghị của Hạ tiểu thư thật không tệ, đại tỷ, không thành vấn đề chứ?" Vân Xuân Ca làm như không quan tâm nói, trong lòng lại mừng như điên, lần này Vân Lãnh Ca phải mất thể diện rồi.

Vân Lãnh Ca thầm cười lạnh, rất nhiều người biết nàng không biết chữ, chứ đừng nói đến làm thơ, Hạ Yên Nhi ra tay quả nhiên không giống người thường, so với kia kẻ chỉ biết mồm mép như Hạ Ngữ Nhi thì mạnh hơn nhiều, ánh mắt Âu Dương Phong quả thật quá kém.

Nhưng Hạ Yên Nhi bởi vì vừa rồi nàng trêu chọc nàng ta mà ghi hận nàng sao? Nhìn qua không phải là hạng người nhỏ nhen thiếu tâm nhãn như vậy. Nhưng có vẻ như là địch chứ không phải bạn, Vân Lãnh Ca mặt không đổi sắc, vân đạm phong khinh mở miệng nói hai chữ: "Tùy ý" khiến ba người cảm thấy Vân Lãnh Ca có phải vẻ không vui? Dù sao cũng rất nhiều người biết nàng không biết chữ, lúc này khẳng định không vui rồi.

Trong lòng Hạ Ngữ Nhi càng thêm hả hê, bây giờ Vân Lãnh Ca còn đang giả bộ, lát nữa xem nàng ta không làm được thơ thì bề mặt đến thế nào, nàng vui vẻ nói: "Âu Dương Thế tử, còn có đại ca, mấy người nhất định phải cho bọn ta một lời bình đấy." Xem người bề mặt trước mặt thế tử thế nào, cho dù có mồm miệng lanh lợi đến đâu, nữ tử thô tục như nàng ta chắc chắn Thế tử sẽ không thích.

Hạ Ngữ Nhi nhận được lời đồng ý của hai người, dường như không hề suy nghĩ, không kịp chờ đợi đã mở miệng, vậy ta làm trước:

"Liêm trung lệ xuân từ,

Lâu ngoại xuân canh lục,

Ngũ bộ hương hoàn thân,

Tam canh do hành lữ"

Mặc dù không phải rất tốt, nhưng dường như Hạ Ngữ Nhi không cần suy nghĩ, trong thời gian ngắn đã có thể nghĩ ra được một bài thơ như thế đã thật sự không tệ, không hổ danh là tài nữ Đông Dương. Vân Lãnh Ca nhún mày, không lên tiếng, không đưa ra bình luận, nhưng ánh mắt Hạ Hạo Nhiên nhìn về phía Hạ Ngữ Nhi tràn đầy hài lòng, theo hần thấy, mặc dù Vân Lãnh Ca xinh đẹp hơn Hạ Ngữ Nhi, nhưng so về tài năng thì lại thua kém không chỉ một chút, căn bản không thể so sánh với Hạ Ngữ Nhi, mặc dù có phần bất công với Vân Lãnh Ca, nhưng hần cũng rất vui lòng xem nàng xấu mặt.

Âu Dương Phong chỉ là gật đầu nói một câu "Không tệ", khiến Hạ Ngữ Nhi mừng rỡ như điên, có thể thấy rõ nét vui mừng trong ánh mắt nàng ta.

Tiếp đến Hạ Yên Nhi cũng làm một bài, Vân Lãnh Ca nghe xong bài này, thấy nữ tử này rất có tâm kế, không tốt hơn Hạ Ngữ Nhi nhưng cũng không bì nhọ tài danh của bản thân, Vân Lãnh Ca miễn cưỡng nhìn nàng một cái, trước một Hạ Yên Nhi có tâm kế, rõ ràng Hạ Ngữ Nhi ngoại trừ đáng vẻ xinh đẹp hơn chút, những phương diện khác còn chưa đủ để nàng liếc mắt, trong lòng một lần nữa kinh bỉ mắt nhìn của Âu Dương Phong.

Đầu của hắn bị lừa đã mới có thể coi trọng Hạ Ngữ Nhi.

Hiển nhiên Âu Dương Phong cũng nghĩ đến điểm này, hầu như trước kia rất ít khi hắn chú ý tới Hạ Yên Nhi, chỉ biết nàng ta là một nữ tử kiêu kì, bây giờ nhìn lại cũng là kẻ thâm tàng bất lộ, ánh mắt thâm trầm nhìn Hạ Yên Nhi, chậm rãi nói một câu "Rất tốt."

Hạ Yên Nhi chỉ lắc đầu một cái, mỉm cười không nói, khiến người ta không nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng.

Chưa làm thơ chỉ còn lại Vân Xuân Ca và nàng, nàng nhìn lướt qua Vân Xuân Ca, nhàn nhạt mở miệng: "Đại tỷ, người trước đi."

Vân Xuân Ca cũng không nhiều lời, nàng ta đang rất chờ mong Vân Lãnh Ca làm thơ nhanh lên một chút, trong đầu đã sớm nghĩ xong, lưu loát mở miệng ngâm:

"Yến thảo như bích ti,

Tần tang đề lục chi,

Xuân sắc tình phương hảo,

Mạc tham âm vũ triều."

Vân Lãnh Ca nghe xong, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, xem ra chính đại tỷ nàng cũng có chút tài năng.

Mấy người đã làm xong, chỉ còn lại Vân Lãnh Ca, người trong đình đều nhìn về Vân Lãnh Ca, ý tứ không cần nói cũng biết, trong mắt Hạ Ngữ Nhi và Vân Xuân Ca đều là một mảnh vui mừng, đến Hạ Yên Nhi luôn tỉnh táo, trong mắt cũng lóe lên ánh sáng mong đợi, không biết là mong đợi Vân Lãnh Ca làm thơ hay mong đợi nàng bị bẽ mặt đây.

Vân Lãnh Ca thầm bĩu môi, miễn cưỡng mở miệng:

"Bích ngọc trang thành nhất thụ cao,

Vạn điều thù hạ lục ti thao.

Bất tri tế diệp thù tài xuất,

Nhị nguyệt xuân phong tự tiến đao."

Hiện tại vừa lúc là tháng hai, bài thơ này hợp lý hợp tình. Tha thứ cho nàng đi, đạo lại bài "Vịnh Liễu"(*) này, vừa rồi nàng một mực chú ý đến mấy người, căn bản không nghĩ ra thơ từ gì khác, hơn nữa cái kiểu nghiền ngẫm từng chữ một đoán chừng nàng cũng không không làm được.

(*) Bài thơ "Vịnh liễu" - Hạ Tri Trương

Phiên âm

"Bích ngọc trang thành nhất thụ cao,

Vạn điều thù hạ lục ti thao.

Bất tri tế diệp thù tài xuất,

Nhị nguyệt xuân phong tự tiễn đao."

Dịch nghĩa

Ngọc biếc trang diễm thành một cây cao,

Vạn nhành rủ xuống những sợi tơ biếc.

Chẳng biết những lá nhỏ đã bị ai cắt mất,

Gió xuân tháng hai như kéo đao.

Nghe xong bài này của Vân Lãnh Ca, vẻ mặt mấy người biến hóa rất lớn, ánh mắt Vân Xuân Ca là không thể tin, nàng làm sao có thể sẽ làm ra bài thơ xuất sắc như vậy, nhất định có người dạy nàng, nhất định là vậy, giống như tìm được cái cớ cho mình, tâm Vân Xuân Ca vững vàng hơn chút, nhưng ánh mắt khi nhìn về Vân Lãnh Ca vẫn chưa thể bình tĩnh, mấy người khác cảm thấy rất kinh ngạc, Vân Lãnh Ca không phải một chữ bẻ đôi cũng không biết ư, sao lại có thể làm ra tác phẩm xuất sắc như thế, trước kia giả ngọc hay sau lưng có người dạy nàng.

"Vân nhị tiểu thư thâm tàng bất lộ, vì sao trước kia bản Thế tử không phát hiện người có tài như vậy?" Âu Dương Phong ánh mắt kỳ dị, ánh mắt hẩn mang theo tìm kiếm, trong mắt lóe lên nồng đậm nghi hoặc, hiển nhiên không tin bài thơ này là Vân Lãnh Ca làm, Âu Dương Phong nói xong, những người khác trong lòng đều có suy nghĩ riêng.

"Âu Dương Thế tử căn bản không hiểu rõ Lãnh Ca, ta và Thế tử qua lại rất ít, Thế tử làm thế nào biết Lãnh Ca có tài hay không?" Vân Lãnh Ca quay đầu, tỉnh táo nói, đây là lần đầu tiên cẩn thận nhìn thẳng Âu Dương Phong, mặt như ngọc, nhan như hoa, tuấn mỹ như vậy, quả là có vẻ ngoài rất tốt.

Âu Dương Phong cau mày, Vân Lãnh Ca phải chăng đang nhắc đến quan hệ cá nhân giữa nàng và hắn? Là nàng ngốc thật hay vẫn chỉ là tạm thời đánh đòn phủ đầu, dù sao hiện tại quả thật nàng không nên tiếp xúc quá nhiều với hắn, nhưng nhìn vẻ mặt Vân Lãnh Ca quả thật không phải là đang nói đùa. Còn có bài thơ này thì sao?

Âu Dương Phong cảm thấy hôm nay Vân Lãnh Ca thật sự thay đổi quá nhiều, bất luận là bên ngoài hay là nội tại, khiến hắn vô cùng bất ngờ, nhưng điều này cũng có thể vì muốn hấp dẫn hắn? Nếu như là vậy, Vân Lãnh Ca thành công, hôm nay thật sự nàng đã thành công lọt vào mắt hắn, để hắn tò mò về nàng, như thân phận hắn tôn quý, nên Vân Lãnh Ca không có chủ động, hắn cũng sẽ không chủ động đến gần.

Khi mới nghe thấy lời Vân Lãnh Ca, Hạ Ngữ Nhi có phần vui vẻ, dù sao nếu Vân Lãnh Ca không dây dưa với Âu Dương Phong nữa, đối với nàng cũng là một chuyện tốt, nhưng đảo mắt nhìn thấy bộ dáng trầm tư của Âu Dương Phong nhìn Vân Lãnh Ca, trong lòng Hạ Ngữ Nhi vang lên hồi chuông báo động, chẳng lẽ Vân Lãnh Ca thực sự đã hấp dẫn được Âu Dương Phong, tiện nhân Vân Lãnh Ca này, quả nhiên nàng ta vờ tha bắt thật, là nàng đã xem thường nàng ta.

Ánh mắt Hạ Ngữ Nhi lạnh lẽo, giọng điệu khiêu khích ý nói "Đây là thơ Vân nhị tiểu thư sáng tác sao? Thật khiến người ta cảm thấy không thể tin, có phải là mời người viết thay chẳng..." . Hạ Ngữ Nhi cảm giác mình hoài nghi không phải không có lý, dù sao rất nhiều khuê tú vì danh tiếng của mình, mời người viết thay có khối người, mà chính nàng đã cho rằng Vân Lãnh Ca là vì hấp dẫn Âu Dương Phong, nên nàng cảm thấy Vân Lãnh Ca nhất định đã tìm người viết thay rồi.

Vân Lãnh Ca mắt lạnh nhìn nàng ta, nếu như ban đầu lời nói của Âu Dương Phong chỉ là nghi vấn và tò mò, thì lời nói của Hạ Ngữ Nhi chính là chất vấn, khiêu khích trắng trợn và vũ nhục, Vân Lãnh Ca mặt không đổi sắc, nhàn nhạt mở miệng "Đã không có chứng cứ thì không được đổ lỗi cho

người khác, Hạ đại tiểu thư không hiểu đạo lý này sao? Nếu như người có chứng cứ chứng minh ta tìm người viết thay, trở lại nói với ta, nếu không ta thực sự không nhận nổi cái danh này, kính xin Hạ Tiểu thư thu hồi lời nói vừa rồi." Giọng nói rét lạnh như băng.

Vân Xuân Ca cũng không tin đây là thơ Vân Lãnh Ca sáng tác, thấy Hạ Ngữ Nhi nhằm vào Vân Lãnh Ca, mình đứng giữa Vân Lãnh Ca và Hạ Ngữ Nhi, đương nhiên phải giúp Hạ Ngữ Nhi, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, vì vậy nàng mở miệng: "Nhị muội, muội cần gì phải để ý như vậy? Hạ đại tiểu thư chỉ nói đùa một câu vậy thôi, dù sao Nhị muội đột nhiên có thể làm ra bài thơ tinh hoa như vậy, ta cũng cảm thấy kinh ngạc."

Ý của nàng chính là nàng cũng không tin đây là thơ Vân Lãnh Ca tự mình làm từ rồi, Vân Lãnh Ca giận quá hóa cười, không giống như nụ cười xa cách trước kia, khoe miệng kéo lên, tròng mắt chớp động đầy ý cười, khiến gương mặt vốn thanh lệ trở nên chói lọi, giọng nói lại bằng hàn rét lạnh: "Thật sao? Ta đã nói, muốn gán tội gì cũng phải có chứng cứ, nếu như nói giỡn, vậy ta cũng không khách khí nói phải chăng thơ vừa rồi Hạ đại tiểu thư làm cũng là nhờ người viết thay, dù sao người không hề nghĩ ngợi đã ngâm ra thơ, có phải rất khả nghi không?" Vân Lãnh Ca chớp chớp mắt, quay lại đã thấy tròng mắt giận dữ của Hạ Ngữ Nhi, nụ cười càng sâu hơn, trong lời nói mang theo ý cười tiếp tục mở miệng "Ta cũng chỉ là đang nói giỡn mà thôi." Nói xong bèn mân môi, không lên tiếng nữa.

Người trong đình lại càng lúng túng hơn, Hạ Ngữ Nhi tức giận muốn mắng to, lại ngại có Âu Dương Phong ngồi đó nên không tiện phát tác, lời nói của Vân Xuân Ca bị Vân Lãnh Ca chặn trở về cũng không mở miệng được, Hạ Yên Nhi Hạ Hạo Nhiên sắc mặt xấu hổ, dù sao người hoài nghi người ta viết thay, không có chứng cứ người cũng không thể nói gì, mà Hạ Ngữ Nhi nói rõ ràng như vậy, khiến bọn họ nhất thời không biết nói gì để hoà giải.

Trong mắt Âu Dương Phong lóe lên tia sáng, cất cao giọng nói "Nếu Vân nhị tiểu thư đã nói điều này là dễ dàng, bản Thế tử cũng rất tin tưởng Vân nhị tiểu thư, bài thơ này thật tuyệt diệu, khiến bản Thế tử rất bội phục, Vân nhị tiểu thư, không biết tên bài thơ này là gì?" Âu Dương Phong mặt không biến sắc dời đi đề tài.

Vân Lãnh Ca nhú mày, cũng không để ý đến ẩn ý của Âu Dương Phong, đơn giản nói "Vịnh liễu"

"Phú vật nhập diệu, ngữ ý ôn nhu, thơ hay, thơ Vân nhị tiểu thư thật là tài hoa." Âu Dương Phong cười khen.

Người trong đình người của nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, trò chuyện hàn huyên một hồi, Âu Dương Phong và người của Hạ gia đứng dậy cáo từ, lúc gần đi, Hạ Yên Nhi mở miệng cười: "Chúng ta đã nói rồi, ngày đó Mộ Dung thế tử rầm rộ trở về thành, đến lúc đó sẽ tự mình đến đón Vân Nhị tiểu thư."

Vân Lãnh Ca từ chối cho ý kiến, nàng sợ mình bởi vì chuyện vừa rồi mà nuốt lời sao? Vân Lãnh Ca gật đầu, không lên tiếng.

"Hạ nhị tiểu thư, ta có thể đi không? Mở miệng là Vân Xuân Ca, Lãnh thế tử nhất định sẽ đi, mình tuyệt không thể bỏ qua cơ hội này."

"Đương nhiên có thể, ta rất hoan nghênh" Hạ Yên Nhi mỉm cười tiếp lời, nụ cười càng lộ vẻ ý nhị ngọt ngào.

Âu Dương Phong nhìn thật sâu vào Vân Lãnh Ca, sau đó xoay người rời đi, thấy ánh mắt của Âu Dương Phong nhìn về phía Vân Lãnh Ca, Hạ Ngữ Nhi thầm hận không dứt, trừng mắt liếc Vân Lãnh Ca, nhắc chân đuổi theo

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Vô Sự Bất Đẳng Tam Bảo Điện

Vân Xuân Ca nhìn mấy người kia đi khuất khỏi tầm mắt nàng, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Vân Lãnh Ca vẫn im lặng không nói ở bên cạnh.

“Hôm nay Nhị muội làm rất tốt, ta cũng không biết từ khi nào thì Nhị muội lại tài hoa như vậy?” Vân Xuân Ca hoài nghi mở miệng nói, nghi ngờ cùng dò xét trong giọng nói rõ ràng như vậy.

Vân Lãnh Ca thu hồi suy nghĩ, lạnh lẽo nhìn về phía Vân Xuân Ca, thản nhiên mở miệng nói: “Chẳng lẽ ra làm chuyện gì cũng phải báo cáo với đại tỷ sao?” Ánh mắt trong vắt, đồng tử trắng đen rõ ràng bình tĩnh nhìn Vân Xuân Ca, ẩn chứa sắc bén.

Vân Xuân Ca ghen lời, trừng mắt nhìn Vân Lãnh Ca, dưới ánh mặt trời mặt nàng sáng rực rỡ như bạch ngọc, dáng người thon dài lung linh giống như được tăng thêm một vầng sáng, cả người sáng ngời khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, tao nhã như vậy, làm cho lòng nàng không khỏi nảy sinh cảm giác xấu hổ, loại cảm giác mới nảy sinh này càng làm cho nàng thêm oán giận Vân Lãnh Ca, nàng là dòng chính nữ, mình chỉ là thứ nữ, cho dù là trưởng nữ thì sao, tôn ti trưởng thứ khác biệt, đây là đạo lý từ xưa không thay đổi, cho dù nàng có cố gắng ưu tú hơn, cũng chẳng bao giờ vượt qua được, nếu mình cũng là dòng chính nữ thì tốt rồi, mình nhất định sẽ làm tốt hơn Vân Lãnh Ca.

Ánh mắt Vân Lãnh Ca chỉ thoáng dừng lại trên người Vân Xuân Ca, thấy khuôn mặt Vân Xuân Ca trong nháy mắt thay đổi rất nhiều vẻ, không để ý khẽ nhướn lông mày, thu hồi ánh mắt, nàng mở miệng phân phó nói:

“Vận nhi, Ngâm Thư, chúng ta trở về đi.” Vận nhi chỉ cảm thấy hôm nay giống như nằm mơ vậy, tình tiết phập phồng, may mà tiểu thư nhạy bén, cũng không phải chịu thiệt thòi gì, chỉ là bài thơ kia của tiểu thư cũng khiến cho nàng cảm thấy có chút mê hoặc, có thể là tiểu thư ngẫm khổ ở trong lòng đi.

Không để ý tới ánh mắt căm hận của Vân Xuân Ca, Vân Lãnh Ca mang theo hai nha hoàn trở về viện của mình.

Vừa mới đi đến cửa viện, Ngâm Cầm đứng ở cửa nhìn xung quanh thấy tiểu thư mình xuất hiện, lộ ra vui mừng, nàng bước nhanh đến nghênh đón, Vân Lãnh Ca có chút nghi ngờ, thản nhiên nhỏ giọng nói, “Có chuyện gì?” Mình để Ngâm Cầm có võ công ở lại trong viện, mộ là sợ Ngâm Cầm đi theo mình dễ bị kích động sẽ hỏng việc, hai là giữ ở trong viện phòng ngừa có người hạ độc thủ sau lưng, chẳng lẽ thật sự có người thừa dịp mình xuất môn mà dùng độc kế hại người như vậy?

Ngâm Cầm đi theo Vân Lãnh Ca vào trong phòng, vừa đi vừa nhỏ giọng bẩm báo: “Tiểu thư, là Tam Di nương và Tứ tiểu thư tới.”

Trong lòng Vân Lãnh Ca kinh ngạc, trong nháy mắt liền sáng tỏ, nàng khẽ gật đầu, hỏi: “Người hiện giờ ở thiên sảnh sao?” Ngâm Cầm liền đáp một tiếp.

Vân Lãnh Ca nhắc chân đi đến thiên sảnh, vừa vào cửa liền thấy hai mỹ nhân đang ngồi, một nhu nhược khiến người ta thương tiếc, một xinh đẹp bình tĩnh, Tam Di nương và Vân Thu Ca đúng là người hai mặt.

Hai người đang ngồi thấy Vân Lãnh Ca đến, vội vàng đứng dậy quỳ gối hành lễ, “Thỉnh an Nhị tiểu thư/ Nhị tỷ tỷ.”

Vân Lãnh Ca nhú mày, hai người này xem ra là người thông minh, mình không hề được sủng ái, các nàng lại vẫn tôn kính mình như vậy, quả

nhiên không để cho người khác bắt được nhược điểm, khó trách dưới sự chưởng gia của Nhị Di nương nhiều năm như vậy mà vẫn sống an ổn.

Trong mắt Vân Lãnh Ca hiện lên ý cười, “Tam Di nương và Tứ muội muội không cần khách khí như vậy, mời ngồi.” Vân Lãnh Ca nâng tay, ý bảo các nàng đứng dậy.

Hai người vâng lời ngồi xuống, Tam Di nương mở miệng cười nói: “Nhị tiểu thư tình lại tỳ thiếp liền muốn đến thăm, lại sợ làm phiền Nhị tiểu thư nghỉ ngơi, hôm nay mới tới cửa, mong Nhị tiểu thư thứ lỗi.” Giọng nói ôn nhu như nước, chỉ sợ nam tử nghe Tam Di nương nói xong, liền cam tâm tình nguyện chết trong dục dằng này.

“Không sao, có lòng đến là được.” Lời nói của Vân Lãnh Ca vẫn ngắn gọn như trước. Trong lòng thầm nghĩ, chỉ sợ là vô sự bất đẳng Tam Bảo điện (không có việc gì thì không đến chùa).

Tam Di nương không biết phong cách hành sự của Vân Lãnh Ca, còn tưởng rằng trong lòng nàng tức giận, hơn nữa cần một chuyện gì đấy để nói ra, trước mắt ngược lại là một cơ hội tốt.

Tam Di nương cúi thấp đầu, lông mày nhú chặt, gương mặt vốn nhỏ nhắn yêu kiều càng lộ vẻ ai oán ủy khuất, ngập ngừng nói: “Thật ra tỳ thiếp đã sớm muốn đến thăm Nhị tiểu thư, tiếc là Nhị Di nương phân phó nói không được phép có người đến viện của Nhị tiểu thư, dù sao trước kia vẫn là Nhị Di nương chưởng gia. Tỳ thiếp cũng là có tâm mà không có lực,” lời nói này là thăm dò thái độ của Vân Lãnh Ca, cũng để lộ ra mình đã sớm bất mãn với Nhị Di nương, Vân Thu Ca vẫn an tĩnh ngồi không nói lời nào lúc này cũng nhìn mặt Vân Lãnh Ca, cẩn thận đánh giá, không bỏ sót bất cứ biểu tình nào trên mặt nàng.

Vân Lãnh Ca giống như nghe không hiểu hàm ý trong đó, sắc mặt vẫn như cũ không thấy có bất kỳ gợn sóng nào, nàng thản nhiên mở miệng:

“Không ngại, Tam Di nương tới khi nào đến Lãnh Ca cũng đều cảm tạ, Ngâm Cầm, sao Tam Di nương và Tứ muội muội đến lâu như vậy còn chưa có châm trà, nhanh đi lấy trà tốt đến đây.”

Ngâm Cầm đang suy nghĩ không biết tiểu thư sẽ trả lời Tam Di nương như thế nào, nghe vậy có chút không hiểu, đáp một tiếng liền đi chuẩn bị trà bánh, Vận nhi cũng đi theo ra ngoài hỗ trợ.

Tam Di nương và Vân Thu Ca lúc này có chút tò mò không biết trong lòng Vân Lãnh Ca nghĩ gì, Tam Di nương cau mày hỏi, “Nhị tiểu thư, chuyện này...”

Vân Lãnh Ca thản nhiên cười, không nói chuyện. Thấy Vận nhi và Ngâm Cầm bưng trà đến, nhìn hai người theo thứ tự đem trà đặt ở trước mặt Tam Di nương và Vân Thu Ca, nàng mới mở miệng, ánh mắt nhìn sâu vào hai người hôm nay đến thăm hỏi, “Tam Di nương và Tứ muội muội nếm thử trà trong viện của ta, tuy không phải là cực phẩm, có chút bần hàn, nhưng bản thân ta uống lại cảm thấy thích hợp với mình, mà hiện tại còn uống thành quen, ta cũng không nghĩ muốn thay đổi uống trà khác, dù sao muốn thay đổi một thói quen cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, miễn là không có ai buộc ta thử loại trà khác, ta cũng cảm thấy trà hiện tại rất tốt, Tam Di nương và Tứ muội muội có hiểu được ý của ta không?” Mắt Vân Lãnh Ca giống như nước mùa thu, con ngươi càng lộ vẻ sáng ngời giống như ngọc đen, nhưng cũng sâu không thấy đáy.

Tam Di nương và Vân Thu Ca hiểu rõ hàm ý trong đó, ý tứ của Vân Lãnh Ca là cuộc sống hiện tại của nàng rất tốt, miễn là không có người nào phạm đến ranh giới của nàng, nàng cũng sẽ không có bất kỳ động tĩnh gì.

Hai người có chút ngạc nhiên, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, Tam Di nương có chút không cam lòng mở miệng khuyên: “Nhị tiểu thư cần gì phải như vậy, chúng ta có thể đổi một loại trà uống ngon hơn, mình uống dễ chịu hơn một chút.” Những năm này cuộc sống nàng một mực đều bị Nhị Di

nường chèn ép, mình vẫn cẩn thận ngấm chịu đựng để đổi lấy một chút bình an, cho dù như vậy, Nhị Di nương vẫn thường xuyên uy hiếp mình, nữ nhi của mình cũng bị đè ép không dám đứng ra, Vân Lãnh Ca thay đổi khiến cho nàng cảm thấy đây là một cơ hội, nàng có thể liên hợp với Vân Lãnh Ca cùng nhau vận ngã Nhị Di nương, vậy về sau mình sẽ là chủ gia, nếu mình có thể sinh nhi tử, được nâng làm bình thiê, vậy Thu Ca sẽ là dòng chính nữ, chắc chắn có một con đường tốt, nàng quan sát Vân Lãnh Ca vài ngày, cảm thấy có rất nhiều hi vọng, cho nên hôm nay mới đến đây.

Mặt Vân Lãnh Ca không động mở miệng nói: “Người không phải cá, làm sao biết cá vui.” Thiếu chút nữa nàng đã nói ra tỷ người không hiểu những câu nói này, hai người này tìm nàng đơn giản là vì nàng có thù oán với Nhị Di nương, nghĩ muốn liên hợp với nàng cùng nhau đối phó Nhị Di nương, sau khi vận ngã Nhị Di nương, nàng nhất định sẽ trừ bỏ lão phu nhân người cực kỳ có quyền thế trong phủ, quyền chủ gia cũng sẽ rơi vào tay nàng. Bàn tính này đánh thật vang, đáng tiếc nàng tính sai tính tình của mình rồi, nàng có thù oán với Nhị Di nương, dù nàng có muốn vận ngã Nhị Di nương, cũng sẽ không bắt tay với người khác, lùi vạy bước mà nói, giúp nàng vận ngã Nhị Di nương giúp đỡ nàng thượng vị đối với mình có gì tốt, Tam Di nương vừa nhìn đã biết không phải người hiền lành, chọc vào chỉ sợ toàn thân sẽ tanh, còn không tốt với mình, đánh ngã một con cọp, lại đưa tới một con sói, tổ chim bị phá, trứng cũng không yên lành, đạo lý này nàng hiểu, hơn nữa nàng còn phát hiện thực lực của bản thân chưa đủ, nghỉ ngơi dưỡng sức mới là một lựa chọn đúng.

Nhìn Tam Di nương còn có điều gì muốn nói, lqđ Vân Lãnh Va khoát tay áo, mở miệng nói, “Hôm nay ta mệt mỏi, không bồi Tam Di nương và Tứ muội muội được rồi. Hai vị cứ tự nhiên.” Nói xong liền chuẩn bị đi ra ngoài, nàng cũng không muốn nghe các nàng nói những chuyện mà nàng không có hứng thú.

Thấy Vân Lãnh Ca rời đi, gương mặt Tam Di nương trong nháy mắt liền thay đổi, vẻ mặt trầm mặc của Vân Thu Ca cũng bắt đầu hiện lên một chút gấp gáp, Tam Di nương vội vàng mở miệng nói: “Chẳng lẽ Nhị tiểu thư không muốn biết năm đó phu nhân mất như thế nào sao?” Phu nhân trong miệng nàng là chỉ sinh mẫu Lâm thị của Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca nhú mày, trong trí nhớ của nàng, nữ nhân ôn nhu kia là bị bệnh mà chết, hình như là bệnh ho lao, bởi vì hàng ngày đều ho khan rất lợi hại, trước khi nàng qua đời còn ho ra máu, hơn nữa chính mắt Vân Lãnh Ca nhìn thấy nàng chết, chẳng lẽ trong này còn có ẩn tình gì sao.

Thấy Vân Lãnh Ca xoay người lại lần nữa đi đến, Tam Di nương khẽ thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt Vân Thu Ca ở bên cạnh cũng thả lỏng hơn rất nhiều, Tam Di nương lần nữa mở miệng nói: “Tuy ta không biết rõ ràng, nhưng cũng biết đại khái, ta có thể khẳng định nhất định là Nhị Di nương đã hại phu nhân, nếu Nhị tiểu thư muốn biết rõ ngọn nguồn trong đó, ta nhất định sẽ cho biết,” vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của Vân Lãnh Ca.

Vẻ mặt Vân Lãnh Ca không đổi, trong lòng cười lạnh, “Tam Di nương cho rằng nàng bắt được mạch máu của mình sao, cho là mình nhất định sẽ thỏa hiệp với nàng? Cũng không xứng tỳ thiếp, mà trực tiếp xứng là ta, tuy mình không để ý các nàng không tôn kính mình, nhưng ngực trước sau lại không giống nhau như vậy, lqd người như vậy, coi như bây giờ mình giúp nàng, về sau nàng cũng sẽ không biết cảm ơn, nói không chừng được việc còn có thể cắn ngược lại mình một cái.”

“Chuyện này tự ta sẽ đi tra, Tam Di nương các người về trước đi, chuyện hôm nay người nói, ta sẽ suy nghĩ kỹ, suy xét xong sẽ mời người tới viện của ta ngồi một lát.” Vân Lãnh Ca trầm tư một chút, mở miệng nói.

Tuy Tam Di nương và Vân Thu Ca đối với kết quả này có chút bất mãn, nhưng cũng không còn các nào khác, may mà Vân Lãnh Ca không nói

chuyện kia, nên vẫn còn có cơ hội, hai người liếc mắt nhìn nhau, đã hiểu ý tứ trong đó, cúi người chào, đứng dậy cáo lui rồi đi.

Ánh mắt Vân Lãnh Ca tĩnh mịch nhìn bóng dáng hai người, đứng không nói được lời nào, ba nha hoàn có chút lo lắng nhìn nàng, dù sao đó cũng là sinh mẫu của tiểu thư, bây giờ trong lòng tiểu thư nhất định là rất khổ sở.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Lãnh Ca Trịnh Trọng Cam Kết

Editor: nhuandong

Lãnh Liên uyển

Vận Nhi có chút bồn chồn nhìn Vân Lãnh Ca đã trầm tư hồi lâu ở trên giường, kể từ khi Tam di nương và Tứ tiểu thư đi tiểu thư vẫn duy trì trạng thái này, Vận Nhi liếc mắt nhìn sắc trời bên ngoài, đã là giờ Mùi, tiểu thư vẫn không dùng cơm trưa.

“Tiểu thư, người có muốn dùng chút điểm tâm hay không?” Vận Nhi lo lắng lên tiếng, làm cho suy nghĩ của Vân Lãnh Ca quay trở lại.

Vân Lãnh Ca nhìn vẻ mặt toát ra sự lo âu nồng đậm của Vận Nhi, ánh mắt lóe lên, Vận Nhi quan tâm khiến cho nàng cảm thấy có chút xấu hổ. Kể từ khi nàng trọng sinh tới thân thể này đến nay, nàng vẫn luôn làm việc theo suy nghĩ của mình, chưa từng nghĩ tới việc chăm sóc tốt cho Vận Nhi, cũng không nhớ tới việc sống tốt thay Vân Lãnh Ca nữa. Nàng chỉ muốn mau chóng thoát ra khỏi phủ Hữu thừa tướng, mau chóng rời khỏi chỗ này. Mặc dù nàng có được tất cả trí nhớ của Vân Lãnh Ca, nhưng từ tận đáy lòng nàng vẫn không nghĩ mình chính là Vân Lãnh Ca, bởi vì nàng chỉ muốn sinh tồn được ở cái thế giới này theo phương thức của mình. Nàng chưa từng nghĩ tới sau khi mình rời đi người bên cạnh mình sẽ phải làm gì, nàng chưa bao giờ quan tâm suy nghĩ vì người của mình, mình đúng là rất ích kỷ, trong lòng Vân Lãnh Ca vô cùng khổ sở.

Lời nói hôm nay của Tam di nương khiến cho nàng phải cẩn thận sắp xếp lại trí nhớ. Mỗi một chi tiết, mỗi một khoảng cách, không thể bỏ sót.

Bà và người mẹ kiếp trước của mình có phong cách giống nhau đến vậy, càng suy nghĩ cẩn thận lại, nàng lại càng cảm thấy được suy nghĩ của mình giống như là đã chính thức dung nhập vào trong cơ thể này. Bà vĩnh viễn dịu dàng nhìn Vân Lãnh Ca, che chở giống như là chính mình mà không phải là Vân Lãnh Ca trước kia. Những người quan tâm nàng cũng chậm chậm hiện lên trong lòng nàng.

Có lẽ đây chính là việc tất cả trí nhớ của thân thể cổ đại này đã từ từ dung nhập vào đáy lòng nàng, khiến cho nàng cảm thấy nàng vẫn chính là Vân Lãnh Ca chân chính. Mới mấy ngày này, Sở Ca kiếp trước lại khiến cho nàng có cảm giác như là một giấc mơ. Thầm cười khổ, những ký ức này khiến cho người thiếu huyệt tình cảm từ nhỏ như nàng cảm thấy rất ấm áp, rất thoải mái, khiến cho trong lòng nàng có một loại cảm giác không bỏ được, không bỏ được nữ tử mình không thèm nghĩ đến kia nữa, không bỏ được Vận Nhi, Ngâm Cầm, Ngâm Thư, còn có ngoại công luôn âm thầm bảo vệ của nàng. Loại cảm giác này khiến cho nàng cảm thấy ấm áp, nhưng lại khiến nàng có ràng buộc. Khi mình phải đưa ra một lựa chọn nào đó, những thứ ràng buộc này sẽ ảnh hưởng tới suy nghĩ tâm trạng nàng.

Thật ra Vân Lãnh Ca chỉ muốn có một chút đầu mối ở bên trong, tìm được chút dấu vết để tra rõ nguyên nhân cái chết của thân mẫu thân thể này, nhưng khi tất cả trí nhớ từng chuỗi từng chuỗi một hiện ra, lại khiến cho nàng có nhiều hơn chút nhớ thương, có nhiều hơn chút không bỏ được, cũng có nhiều hơn chút hối hận. Những ký ức kia giống như được phát lại ở trong não nàng, giống như tất cả thật sự xảy ra ở trên người nàng vậy.

Đôi mắt đen của Vân Lãnh Ca bắt đầu loạn chuyển suy nghĩ như làn sóng, lúc này ánh mắt phức tạp khó hiểu, khiến cho Vận Nhi vẫn luôn đợi ở bên cạnh càng thêm lo lắng không nguôi.

Một lúc lâu, Vân Lãnh Ca nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, mình không phải là người hay phân vân lưỡng lự, nếu trong lòng không bỏ được,

vậy thì cứ sinh hoạt theo suy nghĩ chân chính của mình, không muốn ép buộc mình, tránh cho về sau sẽ hối hận.

Mở mắt ra lần nữa, trong đôi mắt đẹp chỉ còn lại sự kiên định và tỉnh táo, người yêu mến của mình nhất định nàng sẽ bảo vệ, loại suy nghĩ này hòa tan trái tim băng giá của nàng. Nếu như có thể thì hãy để cho thời gian dừng lại lâu một hơn một chút, từ giây phút này trở đi, nàng chính là Vân Lãnh Ca, hại nàng và hại người bên cạnh nàng, về sau nàng tuyệt sẽ không nương tay, chỉ vì những người âm thầm yêu nàng.

Trong ánh mắt dịu dàng của Vân Lãnh Ca hiện rõ sắc mặt lo âu của Vận Nhi, nhẹ giọng nói ra: “Vận Nhi, ta không sao, em có thể nói cho ta biết có phải nhũ mẫu đã đưa em vào đây không?”

(Từ giờ Vân Lãnh Ca sẽ thay đổi xưng hô với Vận Nhi, Ngâm Cầm, Ngâm Thư từ “ta_người” thành “ta_em” vì Vân Lãnh Ca đã thay đổi suy nghĩ về bọn họ)

Vận Nhi thấy Vân Lãnh Ca lại khôi phục vẻ lạnh nhạt, tảng đá lớn trong lòng đã mất, nhưng khi nghe thấy câu hỏi kia thì có chút sửng sốt: “Tiểu thư, không phải người không biết, ban đầu người không không phải người biết em là do Lâm ma ma bên người phu nhân an bài vào trong Tướng phủ.” Lâm ma ma chính là nhũ mẫu của Vân Lãnh Ca, là đại nha hoàn hồi môn của Lâm thị, cũng là người được Lâm thị rất tin tưởng, cả đời chưa từng lập gia đình, canh giữ ở bên cạnh Lâm thị, tận tâm và trung thành.

Vân Lãnh Ca thở dài, nói: “Đúng vậy, ta biết rõ, vậy em biết hiện tại nhũ mẫu ở đâu không?”

“Nô tỳ biết, tiểu thư.”

“Nói cho ta biết một chút về nhũ mẫu đi.” Từ nhỏ nhũ mẫu đã rất thương Vân Lãnh Ca, nàng quyết không thể để mặc nhũ mẫu một thân một

mình cô độc ở bên ngoài.

Vận Nhi đáp một tiếng, từ từ nói ra: “Năm năm trước khi nô tỳ bán mình chôn cất phụ thân được Lâm ma ma cứu giúp, Lâm ma ma cứu em xong liền nói cho nô tỳ biết, tương lai nô tỳ sẽ vào Tướng phủ hầu hạ tiểu thư. Sau đó Lâm ma ma lại từ từ nói cho em biết chuyện và tính cách của tiểu thư, còn có chút tình huống căn bản của Tướng phủ. Cho đến khi hai năm trước, Lâm ma ma dùng ít tiền cuối cùng mua được người môi giới bán người, để cho người môi giới cho nô tỳ giả dạng làm người của người môi giới khi Tướng phủ cần người, nếu như tiểu thư muốn người, mới để cho nô tỳ đứng chung một chỗ với mấy nha đầu bị bán kia, hi vọng tiểu thư có thể mua nô tỳ. Sau đó quả nhiên nô tỳ đã mua, Lâm ma ma vô cùng vui vẻ, sau đó em không có cơ hội nhìn thấy bà nữa, cũng không biết hiện tại Lâm ma ma thế nào nữa.”

Vận Nhi một hơi nói rành mạch rõ ràng, Vân Lãnh Ca chỉnh lại suy nghĩ trong lòng mình một chút. Lâm thị qua đời khi mình mới bảy tuổi, một năm sau nhũ mẫu bị Nhị di nương tìm lý do đuổi ra ngoài, sau đó nhũ mẫu theo phân phó của Lâm thị tìm cách phái người chăm sóc nàng, một năm sau đó phát hiện ra Vận Nhi bán mình chôn phụ thân. Vận Nhi theo Lâm ma ma ba năm, cho đến hai năm trước được đưa đến nơi này, khi đó thân thể này đã được mười bốn tuổi, chuyện là như vậy.

Đột nhiên Vân Lãnh Ca nghĩ đến một câu, vội vàng mở miệng hỏi: “Vận Nhi, hai năm trước khi em mới được Lâm ma ma dùng số tiền cuối cùng mua được người môi giới, những ngày trước đó trôi qua không tốt?”

“Đúng vậy, tiểu thư, em và Lâm ma ma đều giặt quần áo cho người có tiền sống qua ngày, Lâm ma ma có một ít vốn riêng, nhưng đã để dùng cho nô tỳ chôn cất phụ thân hết, còn dư lại cũng để mua được cho người môi giới, cũng không biết em đi Lâm ma ma thế nào nữa.” Vận Nhi vẻ mặt như đưa đám, cau mày, nước mắt cũng nhanh rơi xuống, nàng nhìn Vân Lãnh

Ca nhỏ giọng cầu xin: “Tiểu thư, nô tỳ van cầu người đưa Lâm ma ma vào trong phủ đi, nô tỳ rất lo lắng thân thể Lâm ma ma không chịu nổi.”

Nhìn vẻ mặt đáng thương của Vân Nhi, Vân Lãnh Ca dịu dàng nói: “Lần này ta hỏi chuyện của Lâm ma ma, chính là định thu xếp tốt cho bà, em đi gọi Ngâm Cầm vào đi.”

Vân Nhi hít mũi một cái sau đó cáo lui, đi ra ngoài gọi Ngâm Cầm.

Mất một lúc hai người cùng nhau tiến vào, không đợi Ngâm Cầm hỏi Vân Lãnh Ca đã mở miệng nói: “Ngâm Cầm, buổi tối em đi ra ngoài một chuyến, vẫn giống như trước kia, đừng cho người khác phát hiện được. Vân Nhi nói địa chỉ cho Ngâm Cầm đi.”

Vân Nhi nói một địa chỉ, Vân Lãnh Ca cũng không biết là nơi nào, dù sao thân thể này trước kia rất ít đi ra ngoài, Vân Nhi nói nơi đó là một nơi vắng vẻ, nhưng Ngâm Cầm chỉ gật đầu một cái, xem ra là đã biết là ở đâu.

Vân Lãnh Ca tiếp tục mở miệng nói: “Ngâm Cầm em đến đó rồi, nói cho Lâm ma ma biết, ngày Mộ Dung Thế tử trở về ta sẽ tự mình đi gặp người.” Nói xong, Vân Lãnh Ca mở một ngăn kéo ra, từ trong cái hộp lấy ra một thỏi bạc: “Mười lượng bạc này đến lúc đó em đưa cho Lâm ma ma, nói bà hãy bảo vệ thân thể cho tốt, sau đó em trở lại bẩm báo cho ta chút tình trạng gần đây của bà.” Vốn dĩ nàng định viết một phong thư, nhưng suy tính đến chuyện có khi nhũ mẫu không biết chữ, cho nên thôi.”

Vân Nhi nhìn bạc trên bàn tay nhỏ bé trắng thuần trong tay Vân Lãnh Ca, cúi đầu nước mắt rơi như thác đổ. Kể từ khi nàng đi tới Tướng phủ, giờ phút nào nàng cũng lo lắng cho Lâm ma ma. Lâm ma ma và nàng giống như mẹ con ruột, ba năm này hai người bọn họ vẫn sống nương tựa lẫn nhau. Thật sự nàng không dứt bỏ được, nhưng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt chức trách của mình chăm sóc Vân Lãnh Ca cho thật tốt. Vốn tưởng rằng cả đời sẽ không có cơ hội gặp lại Lâm ma ma, hôm nay thấy được tính toán

của tiểu thư, nàng cảm động nói không thành lời, nước nở nói: “Tiểu thư, người thật là quá tốt...” Tiểu thư không phải là người độc ác, nàng vẫn rất tin tưởng điểm này. Mặc dù trước kia tiểu thư khiến cho nàng cảm thấy thất vọng, nhưng kể từ khi tiểu thư tỉnh lại sau khi rơi xuống nước, lại khiến cho nàng một lần lại một lần cảm động trong lòng. Nàng tin tưởng đây mới chính là bản tính chân chính của tiểu thư.

Vân Lãnh Ca nhìn bộ dạng khóc không lên tiếng của Vận Nhi, trong lòng cũng có chút cảm động, đây chính là Vận Nhi, chỉ cần người đối tốt với nàng một chút nàng đều sẽ nhớ kỹ. Trong mắt mang theo chút ấm áp, Vân Lãnh Ca dùng bàn tay trắng nõn của mình giúp Vận Nhi lau nước mắt trên mặt nàng.

“Ta sẽ chăm sóc Lâm ma ma, sẽ chăm sóc em, Ngâm Cầm, Ngâm Thư, còn có ngoại công, về sau mọi người đều là trách nhiệm của ta.” Vân Lãnh Ca nhìn Vận Nhi, trong mắt lóe lên kiên định và chăm chú. Đây chính là cam kết đầu tiên khi Vân Lãnh Ca đến nơi dị thế này, cũng là lần đầu tiên trịnh trọng mở miệng như vậy.

Đây chính là bảo đảm với Vận Nhi, cũng là bảo đảm với mình. Mặc dù có trách nhiệm, nàng sẽ không tự do tự tại như vậy nữa, nhưng loại suy nghĩ này khiến cho cảm giác lưu luyến không ngừng nảy sinh ở đáy lòng.

Vận Nhi nghe vậy khóc càng thêm lợi hại, khiến cho gương mặt được Vân Lãnh Ca lau sạch lại bắt đầu không ngừng rơi lệ. Ban đầu Ngâm Cầm khiếp sợ, sau đó hốc mắt nàng cũng có chút đỏ. Lời nói của tiểu thư khiến cho nàng cảm thấy trong lòng đều là ấm áp, nàng quay đầu lau lệ, nhìn về phía rèm cửa đã được vén lên, Ngâm Thư đang bất động đứng thẳng. Sắc mặt Ngâm Thư phức tạp, nàng nghe được câu nói vừa rồi trong phòng, ánh mắt bình tĩnh thường ngày cũng tràn ngập sự cảm động.

Ngâm Thư nhìn Ngâm Cầm nhìn về phía nàng, ánh mắt hai người chạm nhau rồi hạ xuống, hiểu được ý tứ trong đó. Ngâm Thư không thể

không gật đầu một cái, cũng không nói chuyện, hốc mắt ửng đỏ nhanh chóng buông rèm lui xuống.

Vân Lãnh Ca có chút bất đắc dĩ nhìn bộ dạng càng ngày càng nhiều nước mắt của Vận Nhi. Ngày đầu tiên vừa tới nơi này nàng cũng đã được lĩnh giáo công lực nước mắt của Vận Nhi, hiện tại chỉ cảm thấy ngày càng thêm lợi hại. Vân Lãnh Ca khẽ lắc đầu một cái, làm bộ than thở nói: “Vận Nhi, em mà cứ khóc nữa, không nói đến việc ta sắp bị em hại chết đuối, nhìn thấy mắt em sưng giống như hột đào, người khác còn tưởng rằng ta và Ngâm Cầm hợp lại bắt nạt em.” Hốc mắt hồng hồng, Ngâm Cầm nghe vậy lại thấy buồn cười.

Vận Nhi hít hít cái mũi hồng hồng, tiếng nói có chút ghen ngào mở miệng nói: “Tiểu thư, không cho người nói đến chữ chết.”
nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n
Ngừng một chút lại mở miệng sáng giọng: “Nhưng đúng là tiểu thư bắt nạt nô tỳ, làm hại nô tỳ khóc thành ra như vậy, tiểu thư người thật là xấu.”

“Vâng vâng vâng, là ta không tốt được chưa, buổi trưa ta không ăn gì, hiện tại đói bụng rồi, giúp ta đi lấy chút điểm tâm được không, khi đến phòng bếp nhớ rửa mặt một chút, nếu không thành mè� hoa đấy.” Vân Lãnh Ca cười khẽ trêu ghẹo.

Vận Nhi chu mỏ một cái, vốn dĩ còn muốn nói, lại nghĩ tới quả thật đã lâu Vân Lãnh Ca chưa ăn cái gì, bất chấp mọi thứ, cuống quit vội vàng cáo lui đi lấy điểm tâm cho Vân Lãnh Ca

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Lại Là Độc Kế Của Nhị Di Nương

Editor: Bunn.

Vân Lãnh Ca nhìn bóng vội vội vàng vàng đi ra của Vân Nhi, cười nhạt.

Nàng nhìn về phía Ngâm Cầm vẫn đứng, đột nhiên nghĩ tới cái gì, lấy một thỏi bạc từ chiếc hòm trong ngăn kéo đưa cho Ngâm Cầm: "Lần trước nhờ người mua Thất huyền cầm cho ta, ta lại quên đưa bạc cho người rồi." Bạc hàng tháng của các nàng vốn đã không nhiều, mặc dù thanh cầm này không phải là hàng thượng phẩm, nhưng cũng không phải là vật thường.

Ngâm Cầm lắc đầu, lắc cả những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, mở miệng nói: "Tiểu thư, thời điểm nô tỳ đến Hữu Tướng phủ, tướng gia có giao cho nô tỳ rất nhiều bạc, còn nói vạn nhất tiểu thư cần dùng đến bạc thì có thể lấy ở chỗ nô tỳ." Giọng của Ngâm Cầm có chút vo ve.

Tướng gia trong miệng Ngâm Cầm chính là ngoại tổ phụ của nàng, dù là Hữu Tướng hay Tả Tướng, bình thường mọi người đều gọi chung là tướng gia. Ngoại trừ trong triều, lúc cả hai vị Thừa tướng đều ở đó thì mới phân chia tả hữu.

Có điều bây giờ nàng thật sự vô cùng thiếu bạc, phân bạc hàng tháng của tiểu thư cũng chỉ có mười hai lượng bạc. Với nhà nghèo ở đây thì mười hai lượng coi như là rất nhiều, cũng đủ để gia đình bình thường chi tiêu trong vòng một năm. Nhưng đặt trên người khía cạnh nào cũng cần dùng bạc như nàng thì còn khuya mới đủ.

Cho nên phía trước nàng bây giờ dường như chính là ánh sáng mặt trăng. Trong ngăn kéo của nàng tổng cộng chỉ có ba mươi mấy lượng bạc, ngoại tử phụ biết nàng thiếu bạc, nàng cũng không khách khí thu bạc lại, trong mắt Vân Lãnh Ca mang theo ý cười, mở miệng nói: "Về sau người và Ngâm Thư thiếu tiền thì có thể trực tiếp lấy ở đây, bây giờ tiểu thư ta thật sự, vô cùng viêm màng túi." Vân Lãnh Ca cố ý thề lưỡi.

Trước kia Vân Lãnh Ca luôn có vẻ lạnh lùng, không dễ tiếp cận. Quá mức trưởng thành khiến người ta xem nhẹ nàng là đứa nhỏ biết chừng mực, hành động nghịch ngợm như bây giờ khiến Ngâm Cầm cảm thấy giống như có pháo hoa bắn trong lòng, vô cùng vui vẻ, nhưng lời nói ra miệng lại giống như oán giận: "Tiểu thư, vậy thì sau bạc của chúng ta do ai phát đây."

Vân Lãnh Ca ho khan một tiếng, giả vờ nghiêm trang nói: "Đương nhiên là ngoại tử phụ rồi, bây giờ tiểu thư ta còn không nuôi nổi thân mình nữa là."

Khóe miệng Ngâm Cầm run rẩy, mặt cứng lại, không phản bác được.

Vân Lãnh Ca cười thầm, đắc ý nhướng nhướng lông mày, mở miệng nói: "Đúng rồi, đêm nay người đến chỗ Lâm ma ma thì tiện thể đến chỗ ngoại tử phụ lấy phi châm lần trước giúp ta luôn nhé, phải làm cho tốt, đúng rồi, lấy cho ta một vài khối sắt về nhé, càng nặng càng tốt, nhưng mặt ngoài nhất định phải được mài bóng loáng."

Đôi khi Ngâm Cầm thật sự không rõ tiểu thư có ý tưởng gì, nhưng vẫn trả lời: "Vâng, tiểu thư."

Sau khi Vân Lãnh Ca phân phó Ngâm Cầm xong, thì nằm xuống tìm một quyển sách, thông thả vênh vác đọc, chờ Vận Nhi mang điểm trở lại.

Tê Nhạc uyển của Tam di nương.

Tam di nương Lý thị và Vân Thu Ca ngồi trên giường trong nội thất, sắc mặt hai người đều nặng nề, trong phòng không có hạ nhân hầu hạ, xem ra đã cho lui hết rồi.

Vân Thu Ca nhú mày, mở miệng nói: "Nương, người nói xem liệu Vân Lãnh Ca đó đồng ý liên thủ với chúng ta không?"

Lý Thị khép hờ mắt suy nghĩ một lát: "Sẽ, dù sao Lâm thị cũng là mẫu thân thân sinh ra nàng, hơn nữa Nhị di nương vốn có thù với nàng, cùng nhau đẩy ngã Nhị di nương đối với nàng không phải không có lợi."

Trong mắt Vân Thu Ca thoáng hiện chút hoài nghi, giọng nàng bỗng nhiên thấp xuống: "Nương, Vân Lãnh Ca có năng lực đối phó Nhị di nương sao, không phải chúng ta không biết dáng vẻ trước kia của nàng, đừng làm sai rồi lại lôi cả chúng ta vào, đến lúc đó chúng ta hối hận cũng không kịp nữa rồi."

Nghe xong nữ nhi nói, Tam di nương ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Vân Thu Ca, vô cùng bình tĩnh, thản nhiên mở miệng: "Thu Ca, con cho Nhị di nương kia là người ngu xuẩn sao? Nàng còn tưởng sau lưng Vân Lãnh Ca có người dạy dỗ, ngay cả điều cơ bản nhất không rõ thì làm sao có thể sống nhiều năm như thế chứ." Giờ phút này dáng vẻ có chút mảnh mai, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tam di nương có chút vắn vẹo, lúc nhắc tới Nhị di nương trong mắt đều là hận ý.

Trong lòng Vân Thu Ca vẫn có chút hoài nghi, dù sao Nhị di nương đã chường già nhiều năm như vậy, nếu không có chút thủ đoạn hơn người thì sẽ không có chuyện ngồi vững nhiều năm không ngã như vậy. Nếu nương nàng lợi hại hơn Nhị di nương thì sao nhiều năm nay luôn bị đè đầu đến mức không góc dậy được. Tam di nương nhìn ra sự hoài nghi của Vân Thu Ca, không để tâm mở miệng: "Không phải là do Nhị di nương có nhà mẹ đẻ tốt sao? Phải biết rằng trong hậu viện này, nếu như người không có

người duy trì sau lưng thì rất khó để đảm bảo người sẽ thuận buồm xuôi gió cả đời."

Vân Thu Ca hiểu rõ. Đúng vậy, nương là trẻ mồ côi, nương không giúp đỡ được gì có tướng phủ, cũng không mang lại lợi ích gì. Còn Nhị di nương là dòng chính nữ của Vạn Thị Lang, nếu không phải lúc giả tới đây Vạn phủ còn chưa leo đến vị trí hiện tại thì nàng ta cũng không ủy khuất bản thân mà đi làm di nương. Mà mấy năm nay, thế lực nhà mẹ đẻ của Nhị di nương càng ngày càng lớn, Nhị di nương cũng càng thêm kiêu ngạo ương ngạnh. Không phải là cô mẫu quả nữ như các nàng có thể đối phó, cho nên các nàng phải dè dặt cẩn trọng sinh hoạt dưới mí mắt của Nhị di nương, không dám một bước vượt qua lời trù. Mặc dù lão gia có chút thương tiếc nương, nhưng hẳn còn sủng ái Nhị di nương hơn. Cộng với thế lực nhà mẹ đẻ của Nhị di nương, trong hậu viện ngoại trừ lão phu nhân có thể áp chế Nhị di nương một chút thì những nơi khác đều là vùng trời của nàng ta, cho nên đây là cơ hội mà bản thân nhất định phải nắm chắc.

Tam di nương nhìn thần sắc của nữ nhi, cũng biết nàng đã sáng tỏ. Thu Ca thật thông minh, chuyện gì cũng chỉ cần nói một chút là sẽ tự hiểu rõ. Việc này chính là điểm duy nhất khiến nàng vui mừng, bởi vì có Nhị di nương áp chế nên Thu Ca cũng không thể quá mức xuất sắc, khiến nàng cảm thấy vô cùng đau lòng và cảm thấy vô cùng có lỗi với nữ nhi.

Tam di nương từ ái nhìn nữ nhi, vuốt ve mặt nàng, thần sắc lộ vẻ xúc động: "Thu Ca, là nương có lỗi với con, nếu không phải là nương không có nơi nương tựa thì sẽ không liên lụy đến con, khiến con làm chuyện gì cũng bị người khác kiểm soát." Nàng cũng là nữ nhi trong gia đình giàu có, chỉ tiếc gia cảnh sa sút, mới có thể đến tướng phủ làm một di nương nhỏ nhoi.

Vân Thu Ca lắc đầu, yên lặng tựa đầu lên vai của Tam di nương: "Nương, mấy năm nay người luôn che chở cho nữ nhi, nữ nhi biết hết, nữ nhi tin tưởng nếu chúng ta tiếp tục nỗ lực thì chắc chắn sẽ có ngày xuất đầu lộ diện, không phải người có cho rằng Vân Lãnh Ca chắc chắn sẽ đáp ứng

chúng ta sao? Chỉ cần đập đổ Nhị di nương thì ngày lành của chúng ta đến rồi." Kéo cánh tay Tam di nương, nhẹ giọng khuyên giải, an ủi nói.

Tam di nương vui mừng vỗ vỗ tay Vân Thu Ca, với sự thân thiết của nữ nhi cảm động không thôi, trong mắt thoáng hiện vẻ âm độc: "Thu Ca, con yên tâm, nhất định nương sẽ khiến con trở thành người cao hơn người khác." Chờ đập đổ Nhị di nương, sau đó loại trừ Vân Lãnh Ca, thì Thu Ca nhất định sẽ trở thành dòng chính nữ Tướng phủ.

Vân Thu Ca không nghe ra được ý khác trong lời nói của Tam di nương, nàng nằm mắt lại, cọ xát cổ Tam di nương, tham luyện ấm áp trên người nương.

Động tác của đứa nhỏ này cũng khiến vẻ mặt của Tam di nương thêm nhu hòa.

Trong viện Tam di nương có sự lo lắng nồng đậm, còn không khí trong Tích Phượng uyển của Nhị di nương lại lạnh đến thấu xương.

Nhị di nương nắm chặt tay thành quyền, cau mày, giọng nói đè nén sự tức giận vĩ đại: "Những điều con nói đều là thật sao?"

"Hôm nay nữ nhi đều ở đây, chẳng lẽ nữ nhi còn có thể nói láo sao?" Người nói là Vân Xuân Ca, giọng điệu có chút bất mãn.

Nhị di nương cũng biết câu hỏi của bản thân có chút thái quá, nữ nhi của mình sẽ không nói dối việc ấy, xem ra những điều Xuân Ca nói đều là thật: "Làm sao Vân Lãnh Ca có thể biết làm thơ? Mấy năm nay ta không hề mời phu tử tới dạy nàng ta, ngay cả tên của mình nàng ta cũng không viết được, bây giờ lại có thể làm ra một bài thơ tinh diệu như thế." Dừng một chút, Nhị di nương thì thảo đoạn thơ mà Vân Lãnh Ca làm, sau khi đọc xong thì trong mắt xuất hiện vẻ tàn nhẫn. "Không có khả năng, bài thơ đó không thể do nàng ta làm, nhất định là sau lưng có người dạy nàng ta." Bài thơ này bản thân chưa từng nghe qua, nàng ta cũng là tiểu thư quan gia, tự

nhiên có thể làm ra những bài thơ có ý nghĩa tuyệt vời này, nhưng ngay cả nàng ta cũng nhận là không thể làm ra được.

Ánh mắt Vân Xuân Ca ẩn chứa suy tư, cẩn thận mở miệng: "Con cũng không dám khẳng định có phải do nàng ta làm hay không, nhưng nếu sau lưng có người dạy cho nàng ta hoặc do nàng ta trở nên thông minh thì sau này thanh danh của nàng ta sẽ chậm rãi khôi phục, điều này bất lợi với chúng ta."

Nhị di nương thầm đồng ý, một khi nàng tiếp tục phát triển, dựa vào thân phận dòng chính nữ của Hữu Tướng phủ và thân phận ngoại tôn nữ của Tả tướng thì sau này sẽ được gả vào nhà cao cửa rộng, mà nàng ta và mình đã đến tình trạng nước lửa không thể hòa hợp, về sau Vân Lãnh Ca sẽ bỏ qua sao? Đáp án sẽ là không, xem ra mình phải làm chút gì, nếu không sau này sẽ không có ngày lành.

Vân Xuân Ca thấy Nhị di nương đắm chìm trong suy nghĩ không nói chuyện thì cảm thấy có chút phiền chán, miệng nói ra đầy oán hận: "Không phải Vân Lãnh Ca ngu xuẩn trước kia luôn bị chúng ta quay vòng à, tại sao sau khi rơi xuống nước lại biến thành khác biệt như vậy, thật sự là gặp quỷ rồi."

Nhị di nương nghe được oán hận của Vân Xuân Ca, cảm thấy có gì đó xẹt qua, hai mắt nàng ta sáng ngời: "Ta có biện pháp đối phó với Vân Lãnh Ca, Xuân Ca, mau đưa tai lại đây, việc này cần con hỗ trợ."

Vân Xuân Ca nhìn đáng vẻ tự tin của Nhị di nương, có chút tò mò, đưa tai qua cẩn thận nghe, sau khi nghe xong cũng cảm thấy vô cùng vui mừng, nhưng vẫn cảm thấy bất mãn vì Vân Hạ Ca cũng được tham dự, tên đần độn kia, nàng ta thật sự bị Vân Hạ Ca làm lộn xộn, mang theo ý tứ thăm dò mở miệng: "Tam muội còn đang bị giam cầm, sợ hành động không tốt, chẳng lẽ hai người chúng ta không làm được việc này sao?"

"Dù sao hai người chúng ta cũng không có sức thuyết phục, thêm một Hạ Ca sẽ chắc chắn hơn một chút. Nếu thêm cả lão thái thái thì chuyện này sẽ không có chút sơ hở nào nữa." Nhị di nương lắc đầu, âm trầm mở miệng.

"Làm sao tổ mẫu có thể giúp đỡ chúng ta được." Vân Xuân Ca nghi hoặc, cảm thấy ý nghĩ của Nhị di nương có chút kỳ lạ.

"Bà ấy sẽ. Con sẽ làm như vậy, như vậy, sau đó sẽ..." Nhị di nương chỉ điểm cho Vân Xuân Ca vào câu.

Vân Xuân Ca ngay lập tức hiểu rõ, gật gật đầu, sắc mặt của nàng ta dưới sự miêu tả của Nhị di nương trở nên ửng hồng, trong mắt vô cùng kích động, giống như đã đoán được kết cục bi thảm của Vân Lãnh Ca và tình cảnh tốt đẹp trong tương lai của mình.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Bị Nghi Là Thủy Quỷ Nhập Vào Người

Edit: La Na

Liên Lãnh Uyển

Đêm tối, Vân Lãnh Ca đang ngồi trên giường, cẩn thận cảm thụ chân khí như những sợi tơ chuyển động trong bụng.

Ngâm Cầm nhẹ nhàng đi tới, nàng không hề bước nhẹ chân, Vân Lãnh Ca không còn trợn mắt như trước, trải qua nhiều ngày ở chung, nàng đã quen thuộc với tiếng bước chân của các nàng, có thể phân biệt được rốt cục là ai bước tới.

Vân Lãnh Ca luôn cố gắng vận chân khi đi một vòng, cảm nhận nó dần lớn lên, nàng mới từ từ mở mắt ra, Ngâm Cầm vẫn đứng bên giường chờ Vân Lãnh Ca dặn dò.

"Thế nào, đều làm tốt chứ?" Vân Lãnh Ca mở miệng hỏi.

"Đúng, tiểu thư, phi châm em đã lấy về rồi, khối sắt thì nô tỳ giúp tiểu thư đặt trong góc rồi." giọng nói Ngâm Cầm vang lên.

Vân Lãnh Ca xốc sa mỏng lên, nhận lấy bao bố trong tay Ngâm Cầm đưa tới, mở bao bố ra, dưới ánh trăng lạnh lẽo, hàng loạt ngân châm lóe sáng lạnh như băng, ngân châm này có dài có ngắn, có to có nhỏ, ánh mắt Vân Lãnh Ca nhàn nhạt quét qua, cuốn bao bố lại một lần nữa, nàng rất vừa lòng, xem ra ông ngoại rất cẩn thận, căn cứ vào nhu cầu khác nhau mà tạo ra hình thức ngân châm khác nhau.

"Ông ngoại không hỏi ta muốn mấy thứ này dùng làm cái à?" Vân Lãnh Ca tùy ý mở miệng hỏi, đột nhiên nàng muốn mấy thứ này, ông ngoại này không hoàn nghi gì?

Ngâm Cầm dừng một chút, cân nhắc trong lòng một chút, mới mở miệng nói, "Tướng gia nói, tiểu thư có thể giết người, nhưng đừng giết người tốt, có thể phóng hỏa, nhưng tuyệt đối không được thiêu rụi tướng phủ của ông." Tiếng nói càng nói càng nhỏ, càng về sau thì không khác muỗi là bao nhiêu, Ngâm Cầm cảm thấy thật xấu hổ, tướng gia không dạy hư tiểu hài tử chứ, tướng gia thật là, còn bảo mình truyền lời chi tiết cho tiểu thư.

Hiếm khi Vân Lãnh Ca dừng một chút, bữu môi, "Ông ngoại đúng là chưa hết tính trẻ con." Ngâm Cầm âm thầm nghĩ, e là tiểu thư muốn nói tướng gia giống tiểu hài tử chứ gì, không riêng tiểu thư nghĩ như vậy, ngay cả chính nàng cũng nghĩ như thế mà.

"Này bà vú đầu, tình hình bên đó như thế nào, thân thể có bình yên vô sự hay không?" Vân Lãnh Ca tiếp tục nói.

Nghe tiểu thư nhắc tới Lâm ma ma, sắc mặt Ngâm Cầm có chút khó coi, âm sắc cũng mang theo một tia khổ sở, "Tiểu thư, nô tì đến phòng Lâm ma ma ở, căn phòng đó vốn không phải cho người ở, bên trong ẩm ướt cực kỳ, đổ mưa là dột ngay, hơn nữa cực kỳ cũ nát, vì bây giờ là đầu mùa xuân nên rất dễ dàng bị cảm lạnh, vì thế Lâm ma ma hơi sốt, nằm trên giường không xuống được, nô tì nói ý đồ của tiểu thư ra, Lâm ma ma rất kích động, nói muốn lập tức gặp mặt tiểu thư."

Vân Lãnh Ca nhắm hai mắt lại, thở dài một hơi, trong lòng hơi nặng trĩu, có lẽ là Ngâm Cầm không muốn mình phiền muộn, cái gì không quá mức thì không nói, chỉ sợ tình hình thật sự của bà vú còn nghiêm trọng hơn Ngâm Cầm nói nhiều.

Ngâm Cầm thấy bộ dáng Vân Lãnh Ca có chút tự trách, vội mở miệng nói, "Tiểu thư, người yên tâm, nô tì đã mời đại phu cho Lâm ma ma, bà sẽ khá lên rất nhanh, Lâm ma ma còn nói rốt cục tiểu thư cũng đã trưởng thành, bà rất là an ủi, hi vọng về sau còn có thể hầu hạ bên cạnh tiểu thư."

Vân Lãnh Ca bình tĩnh suy nghĩ một chút, chờ mấy ngày nữa bản thân xuất phủ nhất định phải đưa bà vú về phủ, nàng bảo Ngâm Cầm đi xuống nghỉ ngơi, bản thân thì cất kỹ bao bố, đặt dưới gối, không luyện công nữa, nằm xuống.

Mơ mơ màng màng ngủ đến nửa đêm, Vân Lãnh Ca bị tiếng nói chuyện bên ngoài đánh thức, tiếng nói của người tới cực kì lớn.

Vân Lãnh Ca có chút buồn bực, vừa ngủ chưa tới hai canh giờ đã phải dậy, xem ra là xảy ra chuyện gì, khoác một chiếc áo khoác ngoài lên, vừa xuống giường, đã thấy Ngâm Cầm đi vào.

Ngâm Cầm thấy tiểu thư đi lên, thấp giọng nói, "Có phải người bên ngoài muốn đánh thức tiểu thư không" than thở một chút, "Hơn nửa đêm cũng không cho người ta ngủ, những người này đúng là không để cho người ta bớt lo."

"Xảy ra chuyện gì?" Vân Lãnh Ca ngáp một cái hỏi, bên ngoài hình như có ánh lửa, bên trong cũng không tối như lúc trước.

"Hình như là Nhị Di Nương và đại tiểu thư không khỏe." Ngâm Cầm thấy trên mặt tiểu thư còn mang chút buồn ngủ, sắc mặt hơi khó coi, "Thật là, không thoải mái thì đi mời đại phu, tiểu thư vừa ngủ yên không bao lâu đã dậy, buổi tối lại lạnh, sinh bệnh thì các nàng có chịu trách nhiệm không?"

Không để ý tới Ngâm Cầm đang nói lảm nhảm, Vân Lãnh Ca tùy ý phủ thêm một chiếc áo nữa rồi ra ngoài xem, rốt cuộc là Nhị Di Nương lại tính toán quỷ quái gì.

Ngâm Cầm cuống quít giúp tiểu thư buộc cổ áo choàng bằng gấm lại, lại nắm thật chặt áo choàng trên người nàng, mãi đến khi xác định tiểu thư đã được bao bọc kín đáo, mới cau mày nói, "Tiểu thư, bên ngoài lạnh như thế, người nhất định phải cẩn thận, đừng để sinh bệnh, bằng không nô tì rất đau lòng đó."

Vân Lãnh Ca cười cười, trong mắt mang theo chút lo lắng, mở miệng nói, "Tiểu thư của em nào có quý giá như thế, chúng ta không ra nhìn xem, đêm nay không biết nháo đến thế nào nữa, đi thôi, sớm giải quyết một chút, ngủ sớm một chút." Nói xong, đi ra ngoài cùng Ngâm Cầm.

Một đường vào cổng sân trong, thấy mấy nha hoàn bộ dáng còn là cô nương cầm đèn lồng đứng ở cửa, trong đó có một nha hoàn có vài phần tư sắc nói, "Nhị tiểu thư còn chưa dậy sao, chuyện lớn như vậy mà nhị tiểu thư còn ngủ được à? Các người còn không mau đi bẩm báo cho tiểu thư nhà các người, đừng lỳ ở đây làm cái gì?" Lời nói có vẻ khinh thường.

Vận Nhi và Ngâm Thư đã đứng ở cửa một lát, Vận Nhi nghe lời nói của người nha hoàn này xong, khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến đỏ bừng, "Các người hơn nửa đêm cãi nhau, tiểu thư chúng ta có thể ngủ được sao? Người dựa vào cái gì mà sai bảo ta, các người cũng giống như chúng ta, cũng chỉ là một nha hoàn mà thôi."

"Ta là người của Nhị Di Nương, có thể giống với các người sao? Còn không mau đi nói cho tiểu thư nhà các người, nói ta có chuyện quan trọng cần bẩm báo." Nha hoàn này vênh mặt hất hàm sai khiến, trên mặt còn mang theo tia thách thức.

Dù là Ngâm Thư bình thường ít nói cũng không thể chịu nổi, hai bên dây dưa một hồi lâu, còn như vậy nữa, tiểu thư nhất định sẽ bị đánh thức, hàn ý trong mắt nàng chột lóe, muốn tự mình ra tay dạy dỗ mấy nha hoàn này, sau đó nghe thấy một giọng nói thanh lãnh vang lên, "Sao? Ta thật là không rõ rồi ? Nhị Di Nương chỉ là một di nương, mà ta là dòng chính nữ

của Tướng phủ, chẳng lẽ địa vị của ta còn kém hơn một di nương nhỏ?" Mở miệng đúng là Vân Lãnh Ca

Mọi người đều nhìn lại người vừa nói chuyện, ánh lửa đèn lồng chiếu rọi, trên người Vân Lãnh Ca bọc áo choàng màu tím, biểu cảm trên mặt có chút thấy không rõ, mọi người thấy nàng chậm rãi đi tới, gương mặt trắng như bạch ngọc cười như không cười, đôi mắt đen láy như vực thẳm.

Người nha hoàn vừa nãy kêu Vân Lãnh Ca đến đây, vừa nghe giọng nàng, có chút e ngại, lại mạnh miệng nói, "Nhị tiểu thư nói lời này là có ý gì, ta chỉ muốn kêu các nàng đi bẩm báo với nhị tiểu thư thôi." Ngôn ngữ hơi cung kính một chút, nhưng giọng điệu vẫn còn kiêu căng.

Vân Lãnh Ca cũng không giận, "Một kẻ nô tỳ gặp chủ tử mà dám xưng là "ta", là ai cho người lá gan đấy, Nhị Di Nương sao?" Vân Lãnh Ca trực tiếp đi đến trước mặt nha hoàn, nụ cười trên mặt càng thêm quỷ dị khó lường.

"Nô tì chỉ là trong tình thế cấp bách nên lỡ lời thôi, chẳng lẽ nhị tiểu thư còn muốn níu chặt không tha nô tì sao? Nô tì là người của Nhị Di Nương đấy." Nha hoàn này đúng lý hợp tình nói.

"Vậy sao?" trong mắt Vân Lãnh Ca chớp qua một tia lạnh, "Người đâu, lôi tỳ nữ này xuống đánh 20 đại bản, trước tạm giam vào sái phòng cho ta." Nói xong, Vân Lãnh Ca nhìn về phía sắc mặt nha hoàn kia đã bắt đầu nhuộm vẻ hoảng sợ, tiếp tục nói, "Ta tạm giữ người, nhìn xem chủ tử tốt có tới cứu người hay không, mang xuống."

Dứt lời, Vân Lãnh Ca sai vài bà tử thô sử kéo nha hoàn kia xuống.

Thân mình của nha hoàn kia run run, vẫn chưa từ bỏ ý định muốn uy hiếp "Ta là người của Nhị Di Nương, các người ai dám đụng đến ta."

Vân Lãnh Ca liếc nhìn đám bà tử và nha hoàn kia, đều hơi động, khóe miệng nàng kéo một cái, "Chẳng lẽ các người cho rằng chuyện gì của Tướng phủ, Nhị Di Nương đều có thể định đoạt? Ngõ nghịch với chủ tử, dĩ hạ phạm thượng [người dưới mạo phạm người trên], nói năng lỗ mãng, một tội danh thôi đã để nàng ta chết không toàn thây rồi, ta giữ cho nàng ta một mạng đã là cực hạn rồi, chẳng lẽ các người cho rằng ta nói sai sao?" Giọng nói thanh lãnh ánh mắt lạnh lùng quét qua từng nha hoàn, nhất thời mấy nha hoàn này cúi đầu xuống không dám làm càn nữa, độ cong nơi khóe miệng Vân Lãnh Ca càng khuyếch lớn, từ từ nói, "Ta làm thế này phạm lỗi lớn mà chỉ phạt nhẹ, hơn nữa không phải là ta nói đọi Nhị Di Nương tới cứu nàng sao, nàng đã nói nàng là người của Nhị Di Nương, để xem Nhị Di Nương có tới cứu người của bà hay không."

Mấy nha hoàn này hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều có tính toán nhỏ, Vận Nhi và Ngâm Cầm thấy tiểu thư trước sau vẫn không hề hốt hoảng, nhất thời đối với tiểu thư càng bội phục vạn phần, mặc kệ Nhị Di Nương cứu hay không cứu, mặt trong hay mặt ngoài đều đánh mất, nếu tới cứu, thì phải thừa nhận quản hạ nhân không nghiêm, hạ nhân trong viện của mình mà cũng không quản tốt, làm sao quản lý Tướng phủ to như vậy, tất cả hạ nhân đều sẽ chất vấn năng lực chưởng gia của bà, ngay cả lão thái thái và Vân Bá Nghị cũng sẽ cảm thấy như vậy, nếu không cứu, thứ nhất là làm rét lạnh tâm mấy nha hoàn này, do đó cũng sẽ làm lạnh tâm tất cả hạ nhân giúp Nhị Di Nương làm việc, nô tài gặp chuyện không may, chủ tử cũng không hỏi một câu, không khỏi rất không hợp tình người.

Vân Lãnh Ca thấy sắc mặt bọn họ khê biến, không thêm để ý khê cười, môi đỏ mọng khê mở, mang theo chút ý tốt mở miệng nói, "Được rồi, trì hoãn lâu như vậy, bây giờ các người có thể nói cho ta chuyện gì xảy ra chưa?"

Mấy nha hoàn cúi đầu không dám tiến lên trả lời, đều dừng một chút, trong đó có một nha hoàn mặt trái xoan lá gan lớn chút, kiên trì nói, "Hồi

nhị tiểu thư, là Nhị Di Nương, đại tiểu thư, tam tiểu thư hình như bị thủy quỷ nhập vào người, sau này ngay cả lão thái thái cũng có chút ngu mê, miệng cứ kêu gào, cho nên nô tì mới đi đến bẩm báo cho nhị tiểu thư, bây giờ tướng gia đã đi qua rồi." Vân Lãnh Ca dùng chút thủ đoạn lúc này, khiến đám nha hoàn này cung kính hơn rất nhiều, dè dặt cẩn trọng mở miệng nói.

Vân Lãnh Ca nhú mày, "Thủy quỷ", trong hồ lô của Nhị Di Nương muốn làm gì, không phải nói quỷ thần gì đó đã xuất ra rồi sao? Tâm tư hơi vừa chuyển, Vân Lãnh Ca liền rõ, xem ra bản thân mình biến hóa quá lớn, khiến cho Nhị Di Nương hoài nghi, hoài nghi ta bị thủy quỷ nhập vào người? Mình diễn như vậy còn chưa đủ, còn kéo nữ nhi và lão thái thái? Trận này đúng là rất phấn khích, bản thân không đến xem thì thật là phí sức đám diễn viên này.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nhị Di Nương Diễn Trò Hãm Hại

Vân Lãnh Ca trầm thấp “Ừ” một tiếng, thản nhiên nói, “Vậy ta đi thay y phục.”

Đi vào nội thất, dưới ánh mắt hy vọng mãnh liệt của Vân Nhi và Ngâm Cầm cùng ánh mắt tin tưởng của Ngâm Thư, Vân Lãnh Ca không thể làm gì khác hơn là đổi lại y phục mùa đông thật dày, nàng bắt đầu dỡ sờ sờ khăn choàng hồ ly quanh cổ, nhìn thân hình có vẻ mập mạp trong gương, nhất thời cảm thấy toàn thân nóng ran, khó chịu, thở dài, Vân Lãnh Ca giọng điệu thương lượng mở miệng, “Ba đại quân gia, các người xem tiểu thư các người thực sự nóng chết rồi, không muốn tiểu thư ta chết sớm, vẫn để ta cởi xuống hai kiện đi.”

Vân Nhi cau mũi, miệng bất mãn nói, “Tiểu thư, người còn nói chết, về sau không cho phép nói đến từ đó nữa.” Vân Lãnh Ca không ngừng liên tục đồng ý, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng thường ngày phát ra ánh nước long lanh, giống như cầu cứu nhìn ba người Vân Nhi, ba người nhìn cái trán sáng bóng của tiểu thư quả thật thấm chút mồ hôi, nhìn nhau, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu, đồng ý cởi xuống một cái áo dày bên ngoài.

Vân Lãnh Ca thở một cái thật sâu, như trút được gánh nặng, dùng khăn tay xoa xoa mồ hôi trên trán, bảo Vân Nhi vẫn một kiểu tóc đơn giản.

Ngâm Thư vừa cài ngọc trâm cho Vân Lãnh Ca, vừa nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, chỉ sợ Nhị di nương lại có độc kế gì, tiểu thư nhất định phải coi chừng, để nô tì và Ngâm Cầm đi theo người đi, có thể đề phòng một hai.”

“Người và Vận Nhi thì có thể, Ngâm Cầm lưu lại.” Mắt nhìn thấy Ngâm Cầm bất mãn bĩu môi, Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng cười, trịnh trọng mở miệng, “Chỉ sợ bọn họ dùng kế diệu hồ ly sơn, Ngâm Cầm, sau khi chúng ta rời khỏi đây, người nhớ nhất định phải trông coi viện chúng ta, chớ để mặc cho người lại đi vào, cẩn thận coi chừng, chắc chắn sẽ có kinh hỉ chúng ta khó tưởng tượng.”

Ngâm Thư lập tức hiểu ra điều gì, còn Ngâm Cầm lại có chút u mê. Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vân Lãnh Ca, cũng biết sự tình trọng đại, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, không nói gì nữa, khẳng khái đáp một tiếng.

Đơn giản trang điểm xong, Vân Lãnh Ca mang theo Ngâm Thư và Vận Nhi đi ra ngoài, nhìn thấy người ở cửa viện người đã có phần sốt ruột, ra cửa viện, nàng nhàn nhạt nói, “Đi thôi, đi trước dẫn đường.”

Mấy nha hoàn kia thu lại vẻ mặt, cùng nhau đáp, liền dẫn Vân Lãnh Ca đi tới viện Nhị Di Nương.

Dọc theo đường đi, khắp nơi đèn dầu sáng rõ, có vẻ người trong phủ hầu như đều thức, Vân Lãnh Ca khẽ nheo mắt lại, xem ra động tĩnh Nhị Di Nương lần này không nhỏ.

Đến Tích Ngô uyển của Nhị Di Nương, Vân Lãnh Ca trực tiếp đi vào nội thất, mới vừa vén rèm cửa lên, đập vào mắt chính là hình ảnh Nhị Di Nương tựa vào trong ngực Vân Bá Nghị, nhắm chặt hai mắt, sắc mặt có chút tái nhợt, đôi môi còn hơi run, bởi vì ngủ mà tóc tản ra tán lác tại trước ngực, gương mặt kiều mị thường ngày trở nên yếu đuối nhu nhược, Vân Bá Nghị ngồi ở mép giường, nắm lấy tay Nhị di nương, vẻ mặt khẩn trương nhìn nàng ta.

Vân Xuân Ca ngồi ở băng ghế trước giường, khuôn mặt cũng trắng bệch giống Nhị di nương, tóc đen hơi tán loạn, quần áo có phần không

chỉnh, hai mắt nhìn chăm chăm Nhị Di Nương trên giường.

Ba người nghe tiếng bước chân của đám người Vân Lãnh Ca, nhất thời sắc mặt Nhị Di Nương đại biến, đầu kịch liệt lắc lư, trong miệng kêu to, “Không được tới, van cầu người đừng kéo ta xuống”, đôi tay càng thêm dùng sức bắt được ống tay áo Vân Bá Nghị.

Vân Xuân Ca ngồi ở một bên sắc mặt cũng đại biến, có chút kinh hoảng nhào tới trước giường Nhị Di Nương, kéo tay Nhị Di Nương ra khỏi ống tay áo Vân Bá Nghị, còn mình lại dùng sức nắm tay Nhị Di Nương, giống như vậy có thể bảo vệ nàng ta.

Vân Bá Nghị nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về cửa nội thất, thấy Vân Lãnh Ca đã vén màn cửa đi vào, không mang theo chút tình cảm mở lời, “Lãnh Ca, người đã đến rồi.”

Vân Lãnh Ca không thềm để ý nhượng mày, miệng “Đúng vậy.” một tiếng, khẽ cúi chào, bèn đứng một bên có phần hứng thú nhìn màn kịch của Nhị Di Nương và Vân Xuân Ca, hai người này rất gắng sức, một quần áo xốc xếch, không có chút hình tượng nào, khác nhau một trời một vực với hình tượng đại gia khuê tú. Dường như lộ ra chân tình, nhu nhược động lòng người, biểu hiện sự ẩn nhẫn sợ hãi vô cùng tinh tế. Cũng có thể đạt giải thưởng Oscar lớn rồi, nếu không phải nàng biết bọn họ đang diễn trò quỷ nhập, nói lời vô căn cứ, không chừng cũng một hai phần tin tưởng.

Nhìn hai người diễn kịch, vẻ mặt Vân Lãnh Ca vẫn lạnh bạc không chút cảm xúc, đến ánh mắt cũng không có nửa phần biểu tình, chỉ lẳng lặng quan sát, trầm mặc không nói .

Nhị Di Nương có phần sốt ruột, nàng ta chậm rãi mở mắt, trong nháy mắt nhìn Vân Lãnh Ca, vẻ mặt yếu đuối bất chợt trở nên điên cuồng, tay quơ lung tung, miệng kêu to: “Không, người không được tới đây, bỏ qua cho ta, bỏ qua cho ta.” Đồng thời thân thể dùng sức lui về phía sau, giống

như quên mất Vân Bá Nghị đang ôm lấy nàng ta, nhất thời kéo cả Vân Bá Nghị cũng ngã trên giường.

Vân Xuân Ca cũng quay đầu thấy Vân Lãnh Ca, con người nhất thời phóng đại, nhanh chóng đứng dậy, thân thể không nhịn được lui về phía sau, dùng sức cắn môi dưới, hàm răng phát run, thân hình cũng run lấy bầy, lưng dùng sức chống đỡ cột gỗ bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt như tuyết, tràn ngập vẻ sợ hãi.

Vân Bá Nghị bị Nhị Di Nương trực tiếp kéo ngã xuống giường, có chút không vui, nhưng khi thấy nàng sợ hãi núp ở góc giường, ánh mắt có luống cuống kinh sợ nhìn hẩn, dù sao cũng là nữ nhân mình thương yêu nhiều năm, hơn nữa nàng cũng quá sợ hãi, không thể trách nàng, vì vậy Vân Bá Nghị dịu dàng nói, “Phượng Ngô, đừng sợ, không ai làm người bị thương, tới đây, lại gần ta.”

Thời điểm trong phòng đang giằng co không xong, mọi người nghe thấy một loạt tiếng bước chân, rất dồn dập, có thể thấy được người tới đi rất nhanh.

Rất nhanh, màn cửa nội thất bị vén lên, lão thái thái tiến vào đầu tiên, bình thường sắc mặt đỏ thắm hồng nhuận cũng vẻ tiêu tụy, nếp nhăn dường như cũng tăng lên, tiếp đó, nha hoàn ma ma lục tục đi vào.

Lão thái thái cảm thấy không khí có trong phòng chút quỷ dị, cho dù cả người mệt mỏi nhưng ánh mắt sắc bén vẫn quét khắp gian một vòng, Nhị Di Nương núp ở góc giường đôi tay ôm chặt đầu gối, thân thể có chút run rẩy, ánh mắt đều là sợ hãi, Vân Bá Nghị tựa hồ đang cẩn thận an ủi Nhị Di Nương, Vân Xuân Ca quần áo hơi xốc xếch dựa lưng vào cột gỗ, nhìn chòng chọc vào Vân Lãnh Ca, sắc mặt trắng bệch trắng bệch, mắt trừng thật to, thật giống như Vân Lãnh Ca sẽ đột nhiên nhào qua tổn thương nàng, Vân Lãnh Ca chỉ an tĩnh đứng ở đó, từ góc độ này nhìn qua, ánh đèn

hắt lên khuôn mặt Vân Lãnh Ca tạo thành một mảng tối, không thấy rõ vẻ mặt.

Lão thái thái nhú mày, tức giận mở miệng, “Các người làm cái gì vậy? Quản thật ngay cả chủ tử cũng diễn kịch, chả có thể thống gì hết.” Lão thái thái trong lòng không vui, người của Tướng phủ từ lúc nào lại vô dụng như thế, Xuân Ca thì cũng thôi đi, ngay cả Nhị di nương một bó tuổi cũng nhát gan như thế có thể làm chuyện gì lớn, sao có thể phụ tá tốt cho phu quân của mình.

Lão thái thái lại phân phó ma ma bên cạnh: “Người phái đại phu bên ngoài vào, xem xem đến cuối cùng là có chuyện gì xảy ra.” Ma ma đáp một tiếng, bước nhanh lui ra ngoài.

Tu Di, ma ma mang theo một lão già bộ dáng bình thường đi vào, trong tay lão già mang theo một cái rương nhỏ, chắc là đại phu rồi. trên khuôn mặt chất đầy nếp nhăn của Đại phu đều là vẻ mệt mỏi, dù sao tuổi lão cũng đã lớn rồi, lúc trước nửa đêm còn bị triệu tập đến chỗ lão phu nhân, kê cho lão phu nhân chén thuốc an thần, tiếp đó lại bị lão phu nhân không ngừng thúc ngựa mang đến đây, lão là một ông già, nửa đêm canh ba còn bò dậy chạy đến đây, thân già thật sự không chịu nổi.

Đại phu đi lên trước, làm lễ, dưới ánh mắt không vui của lão thái thái và vẻ mặt tức giận của Vân Bá Nghị vừa đứng lên từ trên giường, đi tới một bên.

Đại phu tiến lên bắt mạch, vừa suy tư mạch tượng, vừa nhìn sắc mặt của Nhị Di Nương, hồi lâu, lão thu hồi tay bắt mạch, mở miệng nói, “Dường như Nhị Di Nương bị chấn kinh, nhưng cụ thể thế nào thì lão hủ không nhìn ra.”

Lão phu nhân ra hiệu cho Vân Xuân Ca một cái, đại phu không nhiều lời lập tức bắt mạch, cũng nhận được kết luận giống Nhị Di Nương.

Vân Bá Nghị và lão phu nhân liếc nhau một cái, hai người cũng kinh nghi bất định, lão phu nhân thử mở miệng nói, “Có khả năng có liên quan đến quỷ thần hay không?”

“Cái này, lão hủ không dám khẳng định, bởi vì chưa từng gặp qua tình huống như thế, nhưng bị kinh hách có rất nhiều loại, cũng không nhất định là do quỷ thần.” Đại phu lập tức hiểu ý tứ lão thái thái, trong lòng cân nhắc một phen, chậm rãi mở miệng.

Vân Lãnh Ca vẫn đứng một góc, từ lúc nàng đi vào chưa từng mở miệng, lão phu nhân và Vân Bá Nghị thực sự hơi sốt ruột, lúc này không hành lễ cũng không bị trách tội, bởi vì bọn họ còn bận quan tâm đến chuyện “quỷ” ám Nhị Di Nương, xem ra cổ nhân đều rất tin tưởng chuyện quỷ thần, nhưng đại phu nói có lý, không nói đến quỷ, chỉ nói cở thể, dù sao thế giới rộng lớn, có đủ cái lạ, nàng cảm thấy kỳ quái, cu nhiên Nhị di nương lại không mua chuộc đại phu? Dù sao có đại phu làm chứng mới có thể càng thêm nguyên vẹn cho ra kết luận nàng ta bị “Quỷ nhập vào người”.

Góc giường, Nhị Di Nương vẫn run lẩy bẩy không nói lời nào đột nhiên liếc Vân Lãnh Ca một cái sau đó trở nên điên cuồng, một ngón tay chỉ vào Vân Lãnh Ca nói: “ quỷ nước, quỷ nước, không cần kéo ta xuống, không cần.” Âm thanh thê lương bén nhọn, giống như một thanh đao sắc bén kiếm thẳng tắp đâm vào lòng người.

Bạn đang đọc truyện tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Vân Lãnh Ca chợt nhú mày, khóe miệng nở nụ cười giễu cợt, vẫn như cũ không nói lời nào, liếc mắt nhìn vân xuân ca, thấy nàng quả nhiên rất phối hợp thân thể càng thêm run.

Lão thái thái và Vân Bá Nghị nghe thấy tiếng kêu của Nhị di nương, sắc mặt lập tức thay đổi, bốn ánh mắt dò xét nhìn về phía Vân Lãnh Ca này

giờ vẫn không nói lời nào. Nàng duyên dáng yêu kiều đứng đó, thân hình đẹp đẽ, gò má tuyệt mỹ, cánh mũi ngạo nghễ ưỡn lên và đôi môi anh đào đỏ thắm, rõ ràng là một mỹ nhân thanh lệ tuyệt đại, giống nữ quý ghê tởm trong truyền thuyết sao? Trong mắt hai người thoáng hiện vẻ hoài nghi, trong lòng kinh nghi không ngừng.

Nhị Di Nương Núp ở góc giường mượn màn che cản trở, hơn nữa vẫn cúi thấp đầu, chỉ dùng khóe mắt dư quang quan sát vẻ mặt người trong phòng, nàng chú ý tới vẻ hoài nghi trong mắt hai người lão thái thái, trong lòng thầm kêu không ổn.

Nhị Di Nương bỗng chốc chui vào chăn, thân thể run càng thêm lợi hại, trong miệng càng kêu lớn, “Không cần tìm ta làm thế thân, không cần, không cần...A...”

Lão thái thái và Vân Bá Nghi vốn không tin, trong đầu đột nhiên thoáng qua gì đó, liên tưởng đến chuyện thời gian trước khi Vân Lãnh Ca rơi xuống nước, sau này tỉnh lại đúng là không giống, trở nên thông minh bén nhạy, và lại hiểu chuyện hơn nhiều, hai người bọn họ trước kia vẫn cho rằng là Vân Lãnh Ca dạo Quỷ Môn quan một vòng, lúc này mới tỉnh ngộ, bây giờ nghĩ lại, chẳng lẽ là vì quỷ nước lên bờ? Trong lòng hai người không hẹn mà kinh sợ, cùng suy nghĩ giống nhau.

Đến đoạn gay cấn rồi đây.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tuồng Kịch Vô Cùng Đặc Sắc

Ánh mắt Vân Lãnh Ca giống như không có lo lắng, liên lảng lảng đứng ở nơi đó không nói gì, mặc cho mọi người trong phòng đánh giá xem xét nàng.

Vận nhi một mực đứng sau lưng Vân Lãnh Ca, đối với sự hoài nghi của Lão thái thái và tướng gia, trong lòng nàng nóng như lửa đốt, tuy tiểu thư có khác so với trước kia, nhưng tiểu thư vẫn là tiểu thư, làm sao có thể là nữ quý nhập vào người, mấu chốt là mình không phải tiểu thư, cho dù gấp cũng không mở miệng được.

Ngay cả Ngâm Thư thường ngày trong ánh mắt đều bình tĩnh lúc này cũng cảm thấy lo lắng, nhưng mà cho dù trong lòng nàng tin tưởng tiểu thư không phải là chủ nhân chỉ ngồi yên cho người ta đánh, cho nên cũng không lo lắng như Vận nhi.

Trong nháy mắt tâm tư của lão thái thái và Vân Bá Nghị có trăm ngàn thay đổi, trong lúc thay đổi mấy cái tâm tư này, đều không có chút biện pháp nào, dù sao nói đến quý thần cũng không có bằng chứng, bởi vì không có chứng cứ nên liền xử lý dòng chính nữ trong phủ, thật không thể nào nói nổi, tuy hai người không có tình cảm với Vân Lãnh Ca, nhưng về sau nói không chừng còn có thể trọng dụng, cứ buông tha như vậy, thật có chút đáng tiếc.

Ánh mắt hai người rời khỏi, nhất thời trong phòng không có ai nói chuyện, ma ma nha hoàn cũng cảm thấy không khí nặng nề, cúi thấp đầu, không dám thở mạnh, e sợ sẽ kéo lửa đến trên thân mình.

Nhị Di nương âm thầm lo lắng, nếu không trừng trị Vân Lãnh Ca, hôm nay các nàng uống phí công sức rồi, nhưng nàng biết lúc này mình không nên mở miệng, nếu không với tính đa nghi của lão thái thái và lão gia, chắc chắn sẽ hoài nghi mình.

Nàng tiếp tục làm bộ sợ hãi nhìn mọi người trong phòng, khi nhìn đến Vân Xuân Ca, lơ đãng liếc mắt ra hiệu.

Vân Xuân Ca tiếp nhận tin của Nhị Di nương, hiểu ý, nàng lắp bắp mở miệng nói, “Tổ mẫu, hẳn là không phải Nhị muội muội, cho dù Nhị muội muội bị ma quỷ nhập vào người, bỏ qua ta và nương không nói, nghe nói Tổ mẫu cũng mơ thấy má lún đồng tiền, nhưng Nhị muội nàng vạn lần sẽ không làm hại Tổ mẫu đâu.” Ánh mắt cầu khẩn, nhìn về phía Vân Lãnh Ca, tất cả trong mắt đều là vẻ yêu thương của tỷ tỷ đối với muội muội.

Trong mắt lão thái thái lóe lên vẻ nghiêm nghị, nếu Vân Lãnh Ca bị “quỷ nước” nhập thân làm hại đến tổ mẫu nàng, như vậy nàng tuyệt đối không thể giữ lại được, nếu không chẳng biết tướng phủ sẽ còn phải chịu bao nhiêu tại họa nữa.

Vân Bá Nghị vẫn bán tín bán nghi, dù sao hẳn cũng là nam tử, năm tử đối với các loại quỷ thần mà nói vốn không cho là thật, còn nữa hiện tại quỷ nước Vân Lãnh Ca mang đến cho lợi ích khiến hẳn không muốn vứt bỏ nàng, hẳn liếc nhìn lão phu nhân, thấy ánh sáng lạnh lùng nghiêm nghị chột lóe lên rồi biến mất trong mắt lão phu nhân, trong lòng trầm xuống, xem ra tổ mẫu đã quyết định xử trí Vân Lãnh Ca, Vân Bá Nghị cau chặt mày, ở trong lòng cân nhắc xem phải làm thế nào mình mới có thể đạt được lợi ích lớn hơn.

Nhị Di nương cũng chú ý đến vẻ mặt của mọi người, khóe miệng khẽ cong lên, chỉ trong nháy mắt liền thu lại, rồi lại biến thành vẻ hoảng sợ không thôi kia, phụ nhận hoảng sợ quá mức, nàng biết xưa nay đại nữ nhi của mình thông minh hơn so với tiểu nữ nhi, quả nhiên không làm nàng

thất vọng, thành công khiến cho lão phu nhận hạ quyết tâm với Vân Lãnh Ca.

Trong lòng Vân Lãnh Ca vỗ tay tán thưởng cho cái “từ ái” này của đại tỷ, lời nói địch thực có một ý nghĩa khác, không một mực chắc chắn là mình, lại biểu đạt tình cảm bảo vệ muội muội của mình, nhưng giọng điệu lại để lộ ra nếu mình không phải bị “quỷ nước ám” làm sao có thể làm hại tổ mẫu của mình, lại còn nói ra mình không hợp với nàng và Nhị Di nương, cho nên mình mới muốn hại Nhị Di nương các nàng, lqđ nói chặt chẽ, dù sáng hay tối những lời này đều kết tội danh cho mình.

Trong lòng cười lạnh, đúng là Vân Xuân Ca, cùng với Vân Hạ Ca ngực to não nhỏ kia thật không cùng một đẳng cấp, xem ra các nàng không thể chờ được muốn ra tay với mình rồi.

“Lãnh Ca, người nói thế nào?” Cuối cùng lão thái thái cũng mở miệng, nhưng trong giọng nói lại thật ngoan độc, rõ ràng cho thấy nàng tin tưởng lời nói của Vân Xuân Ca và Nhị Di nương.

“Tổ mẫu hi vọng ta nói thế nào? Muốn ta giải thích những chuyện vô căn cứ này sao?” Sắc mặt Vân Lãnh Ca không đổi, từ từ mở miệng, chỉ là trong lòng rất lạnh, đâu là tổ mẫu của Vân Lãnh Ca sao.

Lão thái thái hơi ngẩn ra, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nhưng rất nhanh liền khôi phục lạnh lẽo, sau đó giọng nói lạnh nhạt mở miệng nói: “Sự thật ở trước mặt, ta niệm tình người là dòng nữ chính của Tướng phủ, ta chỉ cho người đưa người đến thôn trang thôi, về sau tốt nhất là người sống ở thôn trang, không cần trở lại kinh thành nữa.” Lão thái thái cho rằng Vân Lãnh Ca bị “quỷ nước ám”, hạ quyết tâm muốn đưa nàng rời khỏi kinh thành.

Quả nhiên trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, trong lời nói của Nhị Di nương và Vân Xuân Ca có rất nhiều lỗ hổng, bọn hắc không phát hiện ra, chỉ là lão thái thái sợ cái gọi là “Quỷ nước” gây tai họa đến mình,

chính mình sợ chết thì thôi đi, một khi sự tình dính dáng đến người nàng, những cái thông minh lanh lợi đều không tồn tại nữa, trong lòng Vân Lãnh Ca có chút khinh thường.

Lão thái thái vừa nói xong, trong lòng Vân Xuân Ca và Nhị Di nương liền mừng rỡ, vì tránh cho mình thất bại trong gang tấc, bị người nhìn thấu, Nhị Di nương đành phải chôn sâu đầu mình vào trong chăn, miễn cho bị người khác nhìn thấy vui mừng trên mặt mình, Vân Xuân Ca cố gắng trấn định, sắc mặt như thường, thế nhưng trong con người có thể thấy rõ vui mừng, chỉ có lão thái thái và Vân Bá Nghị không có tâm tư để ý đến nàng, cho nên không nhận thấy được. Trong lòng Vân Bá Nghị có chút phức tạp, nữ nhi này mình chưa bao giờ thích, nhưng vì một cái tội danh mà đưa nàng đến thôn trang, như vậy thỏa đáng sao? Hắn không cho rằng trên đời này có quỷ có thần gì.

Thấy mọi người trong phòng đang chờ nàng mở miệng, khoe miệng nàng nhếch lên cao, tao nhã phun ra một chữ “Hả...?”

Vân Bá Nghị và lão thái thái nhú mày, có chút không hiểu suy nghĩ của Vân Lãnh Ca, nàng có ý tứ gì đây? Là đồng ý hay là không đồng ý? Lão phu nhân không hờn giận, đang định mở miệng răn dạy, giọng nói Vân Bá Nghị liền vang lên, trong lời nói mang theo ý tứ thương lượng, “Mẫu thân, dù sao Lãnh Ca cũng là dòng chính nữ của Tướng phủ, làm vậy thật có chút không thích hợp.” Dứt lời, vẻ mặt của mọi người khác nhau, không phải Tướng gia không thích cái dòng chính nữ Nhị tiểu thư này sao? Vì sao bây giờ lại muốn vì nàng nói chuyện.

Lão thái thái có chút kỳ quái, nhìn về phía Vân Bá Nghị, trong mắt mang theo dò hỏi, Vân Bá Nghị hơi cúp mi, “Lãnh Ca là dòng chính nữ Hữu Tướng phủ, ngoại tôn nữ Tả Tướng phủ, thân phận tôn quý như vậy, sao lại có thể là một tiểu quỷ làm hại người? Mẫu thân, người cảm thấy đúng không?” Tuy là hỏi, nhưng cũng có một chút cương quyết.

Lão phu nhân trầm mặc, lqđ Vân Lãnh Ca là ngoại tôn nữ Tả Tướng phủ, nếu lấy cớ này đưa nàng đến thôn trang, chắc hẳn Tả Tướng sẽ không bỏ qua, tuy đều là Thừa Tướng, nhưng Tả tướng có nhiều quyền lợi hơn so với Hữu tướng, Hoàng thượng sớm đã bất mãn với Hữu tướng phủ, không thể để xảy ra chuyện gì, nếu không Hữu tướng phủ sẽ nguy to.

Trong phòng lại lâm vào một trận trầm mặc, trong lòng lão phu nhân suy tư tìm biện pháp tốt nhất để giải quyết chuyện này, trong phòng không có người lên tiếng, trong lòng Nhị Di nương muốn nhanh chóng xử trí Vân Lãnh Ca, nhưng thời khắc này lại không thể nói gì.

Một trận tiếng bước chân vang lên, suy nghĩ của mọi người đều bị cắt ngang, định thần nhìn về phía người đến. Màn cửa rất nhanh bị vén lên, Tam di nương mang theo khuôn mặt tươi cười, dịu dàng đi vào.

Trước tiên Tam di nương đi vào hành lễ với mọi người, giọng nói không chỉ quyến rũ lại nhu hòa, “Lão phu nhân, lão gia, tì thiếp thấy đèn đuốc bên trong phủ sáng trưng, tì thiếp thật sự cảm thấy lo lắng, không biết đã xảy ra chuyện gì?” Hỏi đúng lúc, tuy lão phu nhân không vui đối với nàng không mời mà đến, nhưng nghe giọng nói nhu hòa của Tam di nương, nàng cũng không tiện mở miệng trách cứ.

Vân Bá Nghị thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa của Tam di nương, trong mắt rất nhanh liền hiện lên một chút ôn hòa, trong phút chốc lại biến mất không thấy, không nóng không lạnh đem sự tình nói lại một lần nữa, đại ý chính là sau khi Vân Lãnh Ca rơi xuống nước đã thay đổi rất nhiều, có thể là bị “Quý nước” nhập vào người.

“Lão gia, lão phu nhân, có thể nghĩ sai rồi hay không, Nhị tiểu thư không phải người như vậy, đây mới là tính cách thật của nàng, trước khi bởi vì bất đắc dĩ mới phải che dấu tính cách chân thật của mình như vậy, chuyện này tì thiếp có thể làm chứng.” Vân Bá Nghị vừa nói xong, Tam di

nương lo lắng mở miệng giải thích, không khó để nghe ra một chút ý tứ bảo vệ.

Lão phu nhân và Vân Bá Nghị lqđ cảm thấy sự tình càng thêm khó phân biệt, hai người không ngừng đánh giá sự xuất hiện của Tam di nương này, trong lòng nghi ngờ nàng có quan hệ gì với Vân Lãnh Ca, khi nào thì quan hệ của hai người lại thân như vậy.

Vân Lãnh Ca rất bình tĩnh quan sát, đến đây, nàng thật muốn vỗ tay, kịch hôm nay thật là đặc sắc, vốn là Nhị di nương và Vân Xuân Ca tình cảm dạt dào vu cáo hãm hại nàng bị quỷ nước nhập vào người, lão phu nhân lại tin tưởng hai người diễn trò, muốn trục xuất nàng đến thôn trang, kết quả bị Vân Bá Nghị nhắc nhở, tạm thời không thể đắc tội với ngoại công của mình, cho nên suy nghĩ muốn tìm biện pháp hòa hoãn, thời điểm mấu chốt Tam di nương lại xuất hiện, giải thích dùm mình, Tam di nương tới thật là “Đúng lúc”, nói cũng nói rất khéo léo.

Sớm không đến, là vì Tam di nương sợ tùy tiện cầu tình nhất định sẽ liên lụy đến nàng, hiện tại biết mình không bị trừng phạt nghiêm trọng, nàng mới lao tới làm chứng, như vậy coi như mình không muốn, cũng không thể không nhận nhân tình này của nàng.

Mà lời của Tam di nương nói, cho dù không phải là thật, nhưng ở trong mắt mọi người đều sẽ cho rằng nàng liên thủ với Tam di nương, về sau các nàng đều là người đứng chung một thuyền.

Vân Lãnh Ca che giấu ý lạnh thấu xương trong mắt, đúng là một Tam di nương, quả nhiên là tính toán tốt, lại tính kế trên đầu nàng, muốn kéo mình xuống nước đồng thời đối phó với Nhị di nương sau đó đỡ nàng lên thượng vị.

Khi mọi người trong phòng còn đang kinh ngạc, Vân Lãnh Ca luôn trầm mặc từ từ mở miệng, “Muốn giải quyết việc này rất đơn giản, Ngâm

Thư lấy bao bố của ta tới đây.” Giọng nói thản nhiên, không mang theo một chút cảm xúc nào.

Ngâm Thư từ phía sau đem bao bố đưa lqd cho Vân Lãnh Ca, thấy ánh mắt nghi hoặc khó hiểu trong mắt mọi người, trong mặt nàng hiện lên một tia châm biếm, “Tổ mẫu, phụ thân, mấy ngày nay ta vừa vận học được giấc mở lúm đồng tiền, có phải là do quỷ nước gây ra hay không, để cho ta ghim hai châm là biết.” Nàng sớm đã chuẩn bị, lúc ra cửa liền phân phó Ngâm Thư mang ngân châm đến, nàng không phải bị “Quỷ” nhập sao? Để nàng ghim hai châm đuổi quỷ.

Lúc tiểu thư phân phó mang bao bố đến Ngâm Thư liền đoán được dụng ý của tiểu thư, mím môi một cái, ý cười ngừng ở bên miệng, bình tĩnh lùi lại sau lưng Vân Lãnh Ca.

“Người có thể nắm chắc? Không nắm chắc thì không cần thử.” Ánh mắt lão phu nhân rõ ràng là không tin.

“Không dám nói thành công mười phần, nhưng tám phần thì được.” Vân Lãnh Ca thản nhiên nói, ánh mắt nhìn kỹ y phủ vẫn cúi đầu an tĩnh đứng bên cạnh lão phu nhân không nói lời nào, “Kim châm điểm huyết, cũng có thể trị được bệnh động kinh, mộng yểm, y phủ người thấy ta nói có đúng không?”

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Quỷ Kế Của Nhị Di Nương Bị Bại Lộ

Editor: nhuandong

Y phủ bị ánh mắt lạnh lẽo của Vân Lãnh Ca đảo qua, cơ thể vốn dĩ đã không đứng vững vì lớn tuổi lại càng thêm run hơn, chỉ cảm thấy toàn thân phát rét, cả người giống như rơi xuống hầm băng, thận trọng mở miệng nói: “Chỉ cần nhận rõ các huyết vị, nắm vững lực hạ châm, kim châm điểm chính xác vào huyết là có hiệu quả. Không biết Nhị tiểu thư có biết đến tất cả các huyết vị trong cơ thể không?” Giọng nói của y phủ mang theo chút cung kính ngay đến cả ông ta cũng không nhận ra.

“Ừ.” Vân Lãnh Ca chỉ thản nhiên đáp một tiếng, mặc dù ngắn gọn nhưng lại mang theo sự tự tin không ai thể nghi ngờ. Các huyết lớn, huyết nhỏ trên cơ thể người có đến hơn một nghìn, ở cổ đại này muốn nhớ rõ toàn bộ quả thật khá là khó khăn, nhưng mà ở hiện tại thì căn bản không hề khó chút nào.

Y phủ có chút không tin, cần phải biết muốn biết hết các huyết vị thì phải hiểu rõ toàn bộ vị trí của chúng, vả lại phải nhớ kỹ ở trong đầu, cũng không phải chỉ nói mà thôi. Nhìn Vân Lãnh Ca tự tin như vậy, ông ta cũng không tiện nói gì, dù sao nàng cũng là chủ tử, ông ta là nô tài, hơn nữa ông ta cũng nảy sinh chút lòng tin không giải thích được đối với Nhị tiểu thư.

Vân Lãnh Ca chọn một cây ngân châm nhỏ dài từ trong bao vải, khẽ vôn vơ trong tay, được chiếu rọi dưới ánh hoàng hôn, ngân châm lóe lên ánh sáng lạnh u ám. Thái độ của Vân Lãnh Ca cười như không cười, trực tiếp đi tới trước giường của Nhị Di Nương, trong lòng cười lạnh. Không

phải bà ta muốn ồn ào sao? Làm hại mình nửa đêm phải bò dậy nhìn bà ta biểu diễn mấy chuyện tệ hại này. Phải biết rằng nàng không chỉ biết dùng ngân châm để giết người, còn có thể ghim châm ở trên thân người, hơn nữa còn trực tiếp đâm vào những huyết vị chỉ bóp nhẹ cũng vô cùng đau. Nhìn hôm nay nàng hóa thân thành Dung ma ma, không châm bà ta gào khóc lên, để cho bà ta biết tại sao hoa hồng lại có gai, thì nàng không phải là Vân Lãnh Ca.

Vân Bá Nghị có chút không vui với cách làm của Vân Lãnh Ca, giọng mang theo chất vấn mở miệng: “Lãnh Ca, con không nắm vững thì ngàn vạn đừng có làm loạn, nếu không làm Phượng Ngô bị thương thì như thế nào?” Mở miệng một tiếng là Phượng Ngô, Nhị Di Nương chỉ là một tiểu thuyết, gọi thân thiết trước mặt nhiều người như vậy, ông ta cũng không sợ người khác chỉ trích hay sao?

“Phụ thân, nếu nữ nhi đã dám mở miệng, tự nhiên là đã nắm chắc, biện pháp này chẳng những không làm Nhị Di Nương bị thương, hơn nữa lập tức sẽ thấy hiệu quả. Phụ thân không tin tưởng nữ nhi?” Vân Lãnh Ca dừng bước lại, đôi mắt u tối nhìn thẳng vào phụ thân của mình.

“Nếu Lãnh Ca có biện pháp, vậy thì cứ thử một phen. Nhưng Lãnh Ca cháu nên cẩn thận một chút, phải thật cẩn thận đừng để tổn thương tới người.” Vốn lão thái thái có chút tiến thoái lưỡng nan, hiện tại Vân Lãnh Ca nói có biện pháp, bà ước gì nhanh chóng giải quyết chuyện này, vội vàng mở miệng.

Vân Bá Nghị nhíu nhíu mày, mặc dù ông ta cảm thấy có chút không ổn, nhưng nếu lão phu nhân cũng đã lên tiếng, ông ta cũng không tiện nói gì thêm nữa rồi. Ông ta liếc mắt an ủi nhìn Nhị Di Nương, sử dụng ánh mắt ý bảo bà ta không cần sợ hãi.

Tam Di Nương cảm thấy có chút kỳ quặc, vốn dĩ chuyện không phải phát triển như vậy. Bà ra mặt làm chứng, sau đó lão phu nhân và tướng gia

sẽ không có lý do gì để truy cứu chuyện này nữa, nhiều nhất cũng là chuyện lớn hóa nhỏ trách Vân Lãnh Ca mà thôi. Mà chuyện này qua đi, bà và Vân Lãnh Ca cũng coi như là kết thành đồng minh rồi. Nhưng hiện tại Vân Lãnh Ca hành động như vậy, khiến cho bà có chút không hiểu, từ lúc nào Vân Lãnh Ca cũng biết dùng ngân châm trị liệu mông yếm vậy?

Miệng Vân Lãnh Ca đáp một tiếng, tao nhã chậm rãi tới gần giường của Nhị Di Nương, trong gương mặt làm bộ hoảng sợ của Nhị Di Nương hiện ra vẻ sợ hãi. Vân Lãnh Ca có oán với bà, ngộ nhỡ nàng ta tính toán hại mình thì sao?

Khuôn mặt trắng thuần nhỏ nhắn, dáng người yếu điệu, mỉm cười như có như không, giống như một đoá mai mới nở, không thấy xa hoa lại thấy điềm tĩnh, mi thanh mục tú, thanh lệ hơn tiên, có một phần mát mẻ tự nhiên của thiên nhiên, nhất là ở giữa bờ môi, lịch sự tao nhã lại dịu dàng, mặc dù mang theo nụ cười, trong vẻ mặt ấm áp lại lộ ra mấy phần thản nhiên hờ hững. Lúc này quanh thân Vân Lãnh Ca mang theo phong cách mãnh liệt khác với người thường, dung nhan mỹ lệ như thế, làm chói mắt mọi người. Mọi người trong phòng nín thở, trong lòng đều nghĩ, quả nhiên Nhị tiểu thư giống như tiên trên trời trong hình hài con người vậy.

Ngay cả trong mắt Vân Bá Nghị cũng có ánh sáng kinh ngạc mờ nhạt, kinh ngạc chẳng biết lúc nào nữ nhi mà ông không yêu trở nên thoát tục như thế.

Vân Lãnh Ca đi chậm chạp êm ái, nhưng mỗi bước đi lại giống như đập trên trái tim của Nhị Di Nương, khiến cho bà ta nặng nề gần như không có cách nào hô hấp, đây chính là tâm lý chiến đấu, khiến Nhị Di Nương cảm thụ sự sợ hãi tốt hơn, hiệu quả mới có thể là tốt nhất.

Ánh mắt Nhị Di Nương hoảng sợ, mặt không còn chút máu, không thể nghi ngờ Vân Lãnh Ca đi chậm rãi ở trong mắt bà ta thật sự còn kinh khủng hơn là có Quỷ nước thật. Bà ta nhìn chăm chăm ngân châm nhỏ dài trên tay

Vân Lãnh Ca, nghĩ tới lát nữa ngân châm kinh khủng kia muốn đâm vào cơ thể mình, ngay lập tức sợ đến mức hồn bay phách tán, tình trạng giả vờ vừa rồi lập tức biến mất, lớn tiếng kêu: “Vân Lãnh Ca người không cần tới đây, lão gia, cứu cứu ta, mau cứu cứu ta. Nàng ta sẽ giết ta đấy!” Không hề mỹ cảm, giống như người điên khùng, hiển nhiên giờ phút này Nhị Di Nương đã sợ tới cực điểm.

Vân Lãnh Ca lạnh nhạt phũ Nhị Di Nương một cái, khước miệng câu lên đường cong giễu cợt, âm u nói: “Hiện tại Nhị Di Nương nhận ra ta rồi hả? Quả thật ngân châm điểm huyết có hiệu quả rồi, còn chưa bắt đầu châm, người cũng đã tỉnh táo không ít, lúc trước ta chỉ nắm chắc có chín phần, hiện tại thì là mười phần rồi.” Lời nói châm chọc của Vân Lãnh Ca khiến cho Vân Bá Nghị đang do dự mình có nên ngăn cản Vân Lãnh Ca không lập tức rút chân về, sắc mặt hơi đổi, nghiêng đầu không nhìn Nhị Di Nương nữa, suy nghĩ cũng không ngừng chuyển động.

Biểu hiện của lão thái thái càng thêm rõ ràng, trong mắt bà thoáng qua một chút nghi hoặc, chẳng lẽ Nhị Di Nương đều giả bộ? Cũng chỉ vì muốn hãm hại Vân Lãnh Ca, để cho bà đưa nàng rời khỏi Kim Thành, sau đó muốn nhi tử của bà đưa nàng ta lên làm bình thê? Vậy mộng yểm vừa rồi của bà thì sao? Quả thật bà đã mộng yểm, không phải là lừa gạt. Không thể không nói lão thái thái suy nghĩ rất sâu xa, trong nháy mắt đưa ra nhiều suy đoán khác nhau.

Vân Lãnh Ca chạy tới bên giường chuẩn bị châm cho Nhị Di Nương, Nhị Di Nương lại giống như là bị điên, hươ tay muốn chân nhất quyết không chịu đi vào khuôn khổ, dùng sức co thân thể lui về phía sau, không để cho Vân Lãnh Ca đến gần, miệng rống to: “Vân Lãnh Ca, người là ma quỷ, rút xa một chút, không cần tới gần ta...” Xem ra mọi người rất sợ bị kim châm, lại còn là cây châm nhỏ như vậy, huống chi lại là tình huống hiểm thấy ở cổ đại, Nhị Di Nương cũng chỉ là người bình thường thôi.

“Tổ mẫu, phụ thân, ta có thể đảm bảo chỉ cần ta nhẹ nhàng châm lên mấy châm, Nhị Di Nương không cần thuốc cũng khỏe, nhưng hiện tại người không phối hợp như vậy, không biết là có ẩn tình gì không đây?” Vân Lãnh Ca nói một câu hai nghĩa, ánh mắt trầm tĩnh liếc nhìn về mặt hai người. Dừng một chút, lại chuyển mục đích, chuyển đến Vân Xuân Ca đang tự trấn định khi vừa nghe được Vân Lãnh Ca muốn châm ngân châm, nhẹ nhàng tiếp tục nói: “Đại tỷ, hay là tỷ trước đi? Muội muội đảm bảo châm hạ bệnh trừ, như thế nào? Châm xong cho tỷ, còn có Tam muội, tỷ thấy như thế có tốt không?” Vừa nói xong, giơ lên ngân châm tản ra khí lạnh u ám trong tay, muốn đâm lên người Vân Xuân Ca.

Vân Xuân Ca vừa nhìn thấy khoe miệng chứa nụ cười của Vân Lãnh Ca, còn có ngân châm đang muốn đâm lên người mình, cả người không rét mà run, sợ đến vỡ mật, lời nói có chút không mạch lạc: “Không, không... không được. Ta không có bệnh, ta... ta, chỉ là gặp cơn ác mộng thôi, không cần châm, người mau lấy ra.” Rốt cuộc Vân Xuân Ca có chút không chịu nổi, hoảng sợ biến sắc, nước mắt cũng sắp rơi ra, lắp ba lắp bắp mở miệng nói.

“A, thật sao? Cuối cùng cũng thừa nhận mình không bị bệnh?” Vân Lãnh Ca nhíu mày: “Tổ mẫu, phụ thân, ta nói năm chắc mà, đây còn chưa trị mà đã tốt như vậy rồi, đầu óc cũng đã sáng tỏ, hiện tại không phải là đã có thể chứng minh ta không phải là “quỷ nước nhập người” rồi chứ?” Một chút giễu cợt, cái gì nên châm biếm cũng đã châm biếm hết, dứt lời, Vân Lãnh Ca bảo Ngâm Thư đưa bao vải ra, không nhanh không chậm cắm ngân châm vào, đưa cho Ngâm Thư ý bảo nàng cất đi. Quả nhiên ngân châm này là đồ tốt, có thể giết người, có thể dọa người, còn có thể cứu người.

Lão phu nhân và Vân Bá Nghị cũng hoàn toàn hiểu rõ, thì ra hai người này đều diễn trò, mục đích chính là cố ý mượn cơ “quỷ nước trên người Vân Lãnh Ca” để đuổi nàng ra khỏi Tướng phủ, trừ đi một uy hiếp lớn như

vậy, vậy hậu viện đều là thiên hạ của mẫu tử các nàng rồi, quả thật âm mưu này vô cùng tốt.

Lão phu nhân nguy hiểm híp mắt lại, đúng lúc chặn lại ánh mắt tàn độc trong mắt, lá gan của ba người này thật là rất lớn, lại dùng kế sách bí ối như vậy để hãm hại dòng chính nữ của Tướng phủ, đến bà cũng bị lừa gạt. Nếu không biết mà đưa Vân Lãnh Ca đi, hậu viện Tướng phủ bị người xảo trá như vậy nắm giữ, sau này còn có nơi sống yên ổn sao? Đến lúc đó, hối hận cũng không kịp.

Mặc dù Vân Bá Nghị không vui, nhưng cũng chỉ nhíu nhíu mày, ánh mắt thâm trầm, không hề nhìn Nhị Di Nương đến một cái.

Nhị Di Nương vừa nhìn sự tình bại lộ, vội vàng hấp tấp muốn xuống giường xin tội, bởi vì động tác quá mức hốt hoảng và vội vàng nên không cẩn thận lăn xuống từ trên giường, tóc tai trở nên xốc xếch. Bà ta không để ý hình tượng của mình, vội vàng bò dậy cuống quýt quỳ xuống trước mặt hai người Vân Bá Nghị, mà Vân Xuân Ca đã biết mình nói sau cũng vội vàng quỳ xuống, hai người nhìn về phía lão thái thái và Vân Bá Nghị, trong ánh mắt đã mang theo nước mắt. Nhị Di Nương dẫn đầu nghẹn ngào mở miệng xin tội: “Lão phu nhân, lão gia, đều là lỗi của tỳ thiếp, chỉ là gần đây tỳ thiếp hay gặp ác mộng, sau lại nghe thấy Xuân Ca cũng có ác mộng giống vậy, tỳ thiếp mới lầm tưởng là “quỷ nước trên người” Nhị tiểu thư. Dù sao tỳ thiếp cũng nghĩ đến một thời gian trước Nhị tiểu thư rơi xuống nước, tính tình cũng biến đổi không hề giống trước kia, cho nên tỳ thiếp mới có hiểu lầm ngày hôm nay. Mong lão phu nhân và tướng gia khoan thứ cho tội hồ đồ của tỳ thiếp.” Nói xong, còn thê lương dập đầu một cái, Vân Xuân Ca cũng lập tức dập đầu nhận tội theo Nhị Di Nương.

Lão phu nhân và Vân Bá Nghị liếc nhau một cái, trao đổi tin tức trong ánh mắt của nhau, thừa nhận lời nói của Nhị Di Nương cũng có chút đạo lý, dù sao Vân Lãnh Ca trước sau thay đổi tương đối lớn, nói như thế, quả thật

cũng khiến người ta hoài nghi. Tam Di Nương khẽ thở dài một cái, xem ra hôm nay không trùng trị Nhị Di Nương được rồi, quả nhiên là đáng tiếc.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Di Nương Kê Đơn Bị Vạch Trần

Editor: Bunn.

Trong mắt Vân Lãnh Ca tràn đầy mảnh băng lạnh lẽo, hiện tại Nhị di nương giống như đang khuất phục nịnh hót, lúc trước nhận sai cũng giữ nguyên bộ mặt như vậy, muốn trực tiếp loại bỏ mầm móng hoài nghi trong lòng lão thái thái và Vân Bá Nghị, nhưng lại nói tội danh có ý đồ hãm hại nữ nhi thành nhất thời hồ đồ, dù sao mọi người cũng có lúc khinh suất, cũng có lúc phạm sai lầm, cũng không được coi là tội gì lớn, cộng thêm việc Vân Bá Nghị yêu thương Nhị di nương, cho nên chỉ sợ việc này sẽ được bỏ qua.

Mới đầu còn muốn để lại cho bà ta một con đường sống, đừng mọi chuyện ở đây, nhưng bây giờ xem ra việc này cũng không cần thiết nữa rồi. Có một số người trời sinh đã đê tiện, trước khi chết cũng không quên cắn người khác một ngụm, một khi đã như vậy thì cũng đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt.

Đáy mắt Vân Lãnh Ca thoáng hiện những giọt lệ trong suốt, mang theo vẻ uất ức nói: "Chẳng lẽ Nhị di nương cho rằng con thật sự nguyện ý trước sau không giống nhau như thế sao? Vốn Lãnh Ca không muốn nói thẳng, nhưng Nhị di nương lại hoài nghi Lãnh Ca như thế, Lãnh Ca cảm thấy vô cùng oan ức, cho nên Lãnh Ca cũng nói thẳng, cũng mong tổ mẫu, phụ thân, Nhị di nương bỏ qua cho."

Lão phu nhân và Vân Bá Nghị nhìn Vân Lãnh Ca, cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ nàng trở thành không giống trước kia là do có ẩn tình gì sao?

Trong lòng người khác cảm thấy không hiểu gì, mà ngay cả trên mặt Nhị di nương cũng mang theo vẻ hoang mang ngờ vực.

"Trước lúc mẫu thân qua đời từng dặn dò con, bảo con nhất định phải ghi nhớ, tục ngữ có nói, người cứng quá thì dễ gãy, Mộc Tú Vu Lâm, Phong Tất Tồi Chi (Cây cao trong rừng gió sẽ bẻ gãy), nếu mẫu thân qua đời, trong phủ sẽ không có người thật sự yêu thương, che chở cho con, nếu con không biết ẩn giấu, giả ngu thì sớm muộn cũng sẽ có kết cục chết không có chỗ chôn, cho nên Lãnh Ca luôn luôn nghiêm túc nhớ kỹ lời mẫu thân, mấy năm nay hoàn toàn không ai biết đến, luôn duy trì hình tượng ngu xuẩn, trì độn." Trên mặt Vân Lãnh Ca thoáng hiện vẻ đau đớn kịch liệt, lại nói tiếp: "Mãi đến khi rơi xuống nước, lòng con lại có ưu tư, đã vụng về rồi mà vẫn dẫn đến nông nổi rơi xuống nước bỏ mình, nếu con tiếp tục ẩn nhẫn thì có ý nghĩa gì? Vì thế con không tiếp tục giả ngu nữa, cho nên con mới có thể có biến hóa lớn như vậy sau khi rơi xuống nước." Vân Lãnh Ca khẽ cắn môi dưới, nước mắt trong hốc mắt mấy lần muốn rơi ra, nhưng lại ra vẻ kiên cường không để nó chảy ra.

Mặc dù lời nói này có chút hận ý, nhưng hoàn toàn là sự thật, hơn nữa hoàn toàn không cần lo lắng đến cảm thụ của lão phu nhân và Vân Bá Nghị, có điều nàng thuật lại lời của mẫu thân đã mất, bọn họ cũng không biết làm thế nào, dù sao cũng không thể mắng Lâm thị đã qua đời giáo nữ nhi không tốt được.

Vân Bá Nghị và lão phu nhân có chút giật mình, cũng có chút xấu hổ, những điều nàng nói đều là sự thật, nhiều năm như thế, bọn họ hoàn toàn không có quan tâm ân cần hỏi thăm Vân Lãnh Ca, có điều bị Vân Lãnh Ca trực tiếp nói trước mặt hạ nhân như vậy thì mặt mũi của bọn họ cũng có chút khó coi, may mà trong phòng đều là tâm phúc của chủ tử, cũng không đáng lo ngại.

Vân Lãnh Ca khẽ nâng cằm lên, nhắm mắt lại ép nước mắt trong hốc mắt vào trong, vì vậy lúc mở mắt ra, vành mắt có chút ửng đỏ, vẻ mặt vô

cùng kiên cường, tiếp tục mở miệng nói: "Con biết con là đứa nhỏ không làm người khác yêu thích, Lãnh Ca cũng không dám cầu xin gì nhiều, chỉ hy vọng về sau tổ mẫu và phụ thân có thể tin tưởng con nhiều hơn một chút, không cần chỉ vì một chút người không biết nặng nhẹ mà hiểu lầm con, như vậy con đã vui rồi." Vân Lãnh Ca nhẫn nhịn nói, nhưng vẫn có thể nghe ra được một chút tức giận nho nhỏ xen lẫn với ủy khuất nồng đậm.

Nhìn dáng vẻ kiên cường của Vân Lãnh Ca, lão phu nhân lập tức liên tưởng đến chuyện vừa mới phát sinh, thật sự bà không nghe nàng giải thích, lập tức tin tưởng lời của Nhị di nương, muốn đuổi nàng đến thôn trang, nhất định bây giờ đứa nhỏ này có chút ủy khuất, trong lúc nhất thời, lão phu nhân toát ra một chút hối hận và thương tiếc đối với Vân Lãnh Ca.

Vân Bá Nghị cảm thấy vô cùng đau khổ, bởi vì hắn không thích Lâm thị cho nên ngay cả dòng chính nữ của mình hắn cũng thật sự không thể thích nổi, mà dáng vẻ vụng về không có tiến bộ mấy năm trước của Vân Lãnh Ca khiến hắn càng thêm chán ghét, trong lòng sinh ra một chút áy náy, xem ra mấy năm nay hắn thật sự sao nhãng nàng rồi.

Nhị di nương và Vân Xuân Ca thật sự không tin, Vân Lãnh Ca sống dưới mí mắt của nàng ta nhiều năm như thế, chẳng lẽ nàng có giả ngu hay không các nàng lại không nhận ra được một chút nào sao? Tiện nhân đáng chết, còn nói mình thành người không biết phân biệt nặng nhẹ, thật sự rất đáng giận.

Tam di nương nửa tin nửa ngờ, dù sao mấy năm nay nàng ta có thể miễn cưỡng tự bảo vệ bản thân dưới tay của Nhị di nương, cho nên nàng ta cũng chỉ biết được một ít chuyện của Vân Lãnh Ca, trong lúc nhất thời cũng không nhìn ra được là thật hay giả.

Ánh mắt Lão thái thái nhìn Vân Lãnh Ca có chút phức tạp, lần đầu tiên chủ động đến trước mặt Vân Lãnh Ca, vỗ vỗ nhẹ vào tay nàng: "Đứa bé ngoan, là tổ mẫu sao nhãng con, tổ mẫu không nên không tin con."

Hốc mắt Vân Lãnh Ca càng thêm đỏ, nàng nhẹ lắc đầu, cắn cắn môi: "Là cháu gái mấy năm nay không tốt, mới khiến tổ mẫu hiểu lầm, cháu gái không trách tổ mẫu." Ngôn ngữ khẩn khoản, ánh mắt chân thành tha thiết.

Nhìn dáng vẻ hai mắt đẫm lệ mờ mịt của Vân Lãnh Ca, lão phu nhân có chút đau lòng, dùng bàn tay được bảo dưỡng thích hợp của mình xoa xoa giọt nước mắt trong suốt trên mặt Vân Lãnh Ca, dịu dàng trêu ghẹo. "Đứa bé ngoan, ngoan, đừng khóc, nếu không khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp này bị lấm lem có thể bị biến dạng đó, nếu không tổ mẫu liền không thích con đó."

Vân Lãnh Ca buồn cười, không nhịn được khẽ nở nụ cười, cái mũi nhỏ hồng hồng, trong đôi mắt đẹp còn vài giọt nước mắt chuyển động: "Tổ mẫu thật là xấu, giấu cợt người ta." Giọng nói mềm mại giống như mèo nhỏ làm người ta yêu thương.

Sắc mặt lão phu nhân càng thêm nhu hòa, tròng mền vuốt mũi hồng nhạt xinh xắn của Vân Lãnh Ca, mỉm cười nhìn Vân Lãnh Ca ra vẻ không vui cau cau cái mũi, Vân Bá Nghị ở bên cạnh cũng mỉm cười nhìn, nghiêm nhiên phát ra hình tượng từ phụ.

Một màn này rơi vào trong mắt người trong phòng, mỗi người đều có tâm tư khác nhau, bọn hạ nhân nghĩ có lẽ từ hôm nay Nhị tiểu thư sẽ xoay người, dù sao trong hậu viện này, lão thái thái là người có quyền nhất, mặc dù bình thường không quản mọi chuyện, nhưng bà là mẫu thân của tướng gia, địa vị của bà thì cho dù là Nhị di nương cũng không bì kịp., nhưng bây giờ lão phu nhân yêu thương nhị tiểu thư, xem ra địa vị của Nhị tiểu thư ở tướng phủ cũng bay lên không ít.

Đáy mắt Tam di nương có chút u ám, mặc dù việc Vân Lãnh Ca đạt được sự yêu thương của lão phu nhân đối với nàng ta mà nói cũng là chuyện tốt, dù sao có lão phu nhân giúp đỡ thì việc đối phó Nhị di nương của các nàng cũng nhiều đảm bảo và phần thắng hơn. Nhưng cho đến bây

giờ Vân Lãnh Ca vẫn không tỏ rõ lập trường của bản thân, khiến nàng ta cảm thấy có chút lo lắng bất an.

Nhị di nương cắn răng, thầm hận không thôi, Vân Xuân Ca cảm thấy màn này vô cùng chói mắt, âm độc nhìn chăm chăm vào Vân Lãnh Ca, trầm giọng nói: "Nhị muội, vậy ác mộng của tổ mẫu thì sao? Chẳng lẽ ác mộng của tổ mẫu cũng có do chúng ta làm sao? Không phải vậy chứ?" Trong giọng nói có thêm rất nhiều khiêu khích, dù sao chuyện của các nàng đã bại lộ, cũng không thể không công làm giá y cho Vân Lãnh Ca được.

Quả nhiên vừa dứt lời, sắc mặt nhu hòa của lão thái thái có chút cứng ngắc, lông mày cũng khẽ ngăn lại, chuyện này cũng chính là nút thắt trong lòng bà.

Vân Lãnh Ca cảm thấy buồn cười, nàng còn chưa nguồn gốc ra thì Vân Xuân Ca đã va vào họng súng của nàng, có phải nàng ta thật sự thiếu ngược không, vậy thì nàng đương nhiên sẽ tốt bụng hoàn thành cho nàng ta: "À? Phải không? Đại tỷ thật sự muốn biết có chuyện gì xảy ra sao?" Trên mặt Vân Lãnh Ca cười như không cười, thản nhiên nhìn Vân Xuân Ca, sau đó cung kính mở miệng, nói chuyện với lão thái thái: "Tổ mẫu muốn biết vì sao mình bị ác mộng sao? Thật ra rất đơn giản, cháu gái có biện pháp lập tức tìm ra nguyên nhân."

Vân Xuân Ca bị ánh mắt kỳ lạ của Vân Lãnh Ca dọa sợ, rụt rụt người lại, hình ảnh Vân Lãnh Ca cầm ngâm châm để lại ám ảnh thật sâu trong lòng nàng ta, mà những điều nàng vừa nói ra cũng khiến trái tim đang bất an của nàng ta càng thêm hoảng sợ.

"Lãnh Ca có biện pháp sao?" Trong câu nói của lão phu nhân mang theo vẻ vui mừng, bà cảm thấy hôm nay Vân Lãnh Ca cho bà rất nhiều kinh hỉ, mặc kệ là bình tĩnh đối mặt với vu hãm của Nhị di nương và Vân Xuân Ca, hay là bình thản ung dung hóa giả âm mưu đang nhắm vào nàng này, những điều đó khiến bà hết sức ngạc nhiên, đương nhiên, cũng khiến bà

càng cảm thụ sâu sắc sau này những lợi ích mà Vân Lãnh Ca mang lại có thể lớn hơn nữa.

"Vâng, tổ mẫu." Vân Lãnh Ca trịnh trọng gật đầu. "Ngâm Thư, bắt mạch cho tổ mẫu, nhìn xem trong cơ thể có thêm gì không?" Nàng cố ý nhấn mạnh 'có thêm gì không', Ngâm Thư lập tức hiểu rõ, kính cẩn đi ra, hành lễ với mọi người trong phòng.

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của mọi người, Vân Lãnh Ca cười nhạt, giải thích: "Nha đầu này của ta biết dược thảo, biết y thuật, còn biết một số vật tương đối đặc biệt, bây giờ luôn có người sử dụng một số thủ đoạn không sạch, tổ mẫu, chúng ta không thể không phòng đúng không ạ?" Lại cố ý nhấn mạnh 'đặc biệt', hàm nghĩa trong lời nói càng sâu hơn.

Nhị di nương và Vân Xuân Ca nghe vậy thì kinh hãi, hai mắt nhìn nhau, thầm nghĩ có phải Vân Lãnh Ca biết chút gì không? Nên làm gì bây giờ? Không thể nào, nàng không thể biết, coi như nàng phát hiện ra chuyện gì cũng không có chứng cứ, không thể làm gì hai người chúng ta, hai người thoáng yên tâm, liếc mắt nhìn nhau, cố tự trấn định mình, cúi đầu ở nơi đó không lên tiếng.

Vân Lãnh Ca quan sát hai người đang kích động và nôn nóng kia, khoe miệng ẩn chứa ý cười sâu thẳm, xem ra nàng đoán không lầm, nhất định là Nhị di nương động tay động chân trên người lão phu nhân, mới khiến lão phu nhân cũng bị ác mộng như vậy.

Cộng thêm lý do thoái thác của ba người, nên mới có thể nắm chắc, nói rằng nàng bị 'thủy quỷ ám', cho nên lúc nàng nghe lão phu nhân nói bị ác mộng cũng nghĩ đến có khả năng này rồi.

Lão phu nhân cũng nghe ra ý bên trong lời của Vân Lãnh Ca, có chút nghi ngờ: "Ý của con là có người động tay động chân với ta, cho nên ta có

mới có thể bị ác mộng, nhưng vì sao Phủ đại phu không tra ra?" Ánh mắt sắc bén quét về Phủ đại phu.

Phủ đại phu bị dọa sợ, quỳ phịch xuống, run giọng nói: "Lão phu nhân, không phải là lỗi của ta, mạch tượng của người chỉ có một chút không ổn, là do mắc chút chứng khí hư khô nóng, ta có thể lấy tính mạng ra đảm bảo." Hắn có chút bất mãn với Vân Lãnh Ca, chẳng lẽ ý của Nhị tiểu thư là ta bị người khác thu mua sau đó nói sai bệnh tình của lão phu nhân sao?

Lão phu nhân cúi mắt suy nghĩ sâu xa, Phủ đại phu là người của mình, sẽ không dễ dàng bị thu mua như vậy, Vân Bá Nghị cũng nhíu mày "Lãnh Ca, có phải con nghĩ sai rồi không, không thể nào là Phủ đại phu được." Hiển nhiên hắn cũng biết Phủ đại phu là người của mẫu thân, cho nên sẽ không có khả năng hại mẫu thân rồi.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THU

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Lão Phu Nhân Giữa Mê Mộng Thảo

Edit: La Na

Thấy lão phu nhân hoài nghi Phủ đại phu, Nhị Di Nương và Vân Xuân Ca hơi nhẹ nhàng thở ra, vốn quả thật các nàng cũng định mua chuộc ông ta, đáng tiếc ông ta đã trung thành với lão phu nhân nhiều năm, các nàng cũng không dám vội vàng mở miệng, ngộ nhỡ trộm gà không được còn mất năm gạo, bị ông ta bầm báo lại với lão phu nhân vậy thì không ổn rồi.

Thu tất cả sắc mặt của mọi người vào mắt, Vân Lãnh Ca nhường một bên lông mày lên, nhàn nhạt mở miệng nói, "Phủ đại phu, ông không cần căng thẳng, ta không hề nghi ngờ ông, đương nhiên cũng chưa từng nói y thuật của ông không tinh tường, có điều thế giới bao la, thảo dược vô số, có lẽ ông không thể nào biết hết được." Vân Lãnh Ca cúi xuống, nhìn chung quanh một chút, "Để Ngâm Thư bắt mạch cho tổ mẫu một chút đi."

Ngâm Thư lập tức đi đến trước mặt lão phu nhân, cúi đầu cung kính nói, "Lão phu nhân mời người ngồi, để nô tì thay người bắt mạch."

Lão phu nhân theo lời ngồi xuống, Ngâm Thư quỳ xuống vươn tay ra bắt mạch, khoảng nửa nén hương, Ngâm Thư thu tay lại, xoay người nói với lão phu nhân, "Hồi lão phu nhân, trong thân thể của người có thành phần của mê mộng thảo, phân lượng rất nặng, hẳn là cách đây không lâu lão phu nhân vừa uống canh có chứa mê mộng thảo xong." Nói xong thả tay cung kính lui trở lại phía sau Vân Lãnh Ca.

Gương mặt đang cúi đầu của Nhị Di Nương nhất thời biến đổi, làm sao nàng ta có thể biết mê mộng thảo được, không phải người kia nói loại

này rất ít gặp à? Vì sao bây giờ ngay cả một tiểu nha hoàn bên người Vân Lãnh Ca cũng hiểu biết như thế, đáng chết, đúng là hại chết ta, hít sâu một hơi, Nhị Di Nương cố gắng giữ bình tĩnh, âm thầm an ủi bản thân, dù cho bọn họ có năng lực như thế nào, ta đã làm rất tốt không hề có sơ hở, không ai có thể biết là người cho mê mộng thảo vào là ta, không có chứng cứ thì dù có năng lực cũng có thể làm gì bà.

Đồng tử Lão phu nhân co rụt lại, lời nói mang theo tức giận hỏi, "Mê mộng thảo là cái gì vậy?"

"Ngâm Thư, em nói đi, nói mạch lạc một chút." Vân Lãnh Ca thản nhiên nói.

"Hồi lão phu nhân, mê mộng thảo, ý nghĩa như tên, có thể làm cho người ta mơ thấy ác mộng, hơn nữa là nỗi sợ cất giấu trong lòng." Ngâm Thư bình tĩnh nói, Vân Lãnh Ca có chút bất đắc dĩ, nha đầu này nói quá ít, mình đã nói nàng nói rõ ra một chút, nàng vẫn biểu đạt ngắn gọn như cũ.

Lão phu nhân hỏi tiếp, "Vậy tại sao Phủ đại phu lại không chấn ra?" Lão phu nhân rất tức giận, rốt cuộc là ai dám hại mình, chẳng lẽ là Nhị Di Nương? Nàng muốn hãm hại Vân Lãnh Ca, cảm thấy bản thân không đủ lực, chính nàng cũng bị mộng yểm, như vậy mình sẽ không hoài nghi nàng nữa, mà sẽ trực tiếp trừng phạt Vân Lãnh Ca, nghĩ đến những chuyện xảy ra liên tiếp cả đêm hôm nay, tâm tư lão phu nhân chuyển cực nhanh, càng hoài nghi là Nhị Di Nương giở trò quỷ.

Trong giọng nói của Ngâm Thư vẫn không mang theo một tia độ ấm như cũ, cung kính có thừa, ôn hòa không đủ, "Hồi lời lão phu nhân, loại mê mộng thảo này chỉ duy trì mấy canh giờ mà thôi, trên cơ bản vừa ngủ dậy sẽ mất hiệu lực, phải dùng lại thì mộng yểm mới có hiệu quả, cho nên lúc Phủ đại phu chẩn đoán cho người là lúc người đã ngủ dậy, đương nhiên là chẩn đoán không ra, mà nô tì có thể chẩn đoán ra là vì lão phu nhân vừa mới dùng lại mê mộng thảo, và lại phân lượng rất nặng, cho nên nô tì mới

dễ dàng chần ra, nếu lão phu nhân không tin nô tì, có thể để Phủ đại phu chần đoán lại một nữa lần." Ngâm Thư cúi đầu suy nghĩ, vẫn là nên nói hết, miễn cho bản thân lại phải đáp nữa, đối với loại tiểu nhân giả dối này, thật sự nàng không muốn ứng phó, nói xong liền lui về phía sau Vân Lãnh Ca.

Trên mặt Lão phu nhân kinh nghi bất định, sắc mặt Vân Lãnh Ca ngưng trọng nói, "Tổ mẫu, dựa theo cách nói của Ngâm Thư, trước khi người đến đây, có dùng qua bữa ăn khuya hoặc uống canh không? " tuy rằng nàng hỏi lão phu nhân, nhưng giọng điệu lại rất chắc chắn, nàng tin ông ngoại đã phái Ngâm Thư hầu hạ bên người nàng, nhất định là nàng có thực tài.

"Phủ đại phu, lại đây bắt mạch cho ta." mặt Lão phu nhân trầm như nước, muốn xác nhận lại lần nữa.

Phủ đại phu lập tức bò từ mặt đất lên, run rẩy đến quỳ xuống trước mặt lão phu nhân, sau đó cẩn thận bắt mạch cho lão phu nhân, vì để chắc chắn, thời gian lần chần đoán này hơi dài một ít, Phủ đại phu thu tay của mình lại, ép sát tay áo vào mình, "Hồi lão phu nhân, quả thật mạch tượng rất lạ, tần suất đập gấp hai lần bình thường, tả nhịp không đều, hơi phù, loại mạch tượng này khiến giấc ngủ bất an, khiến ác mộng mạnh hơn, quả thật đúng là do dược vật nào đó gây ra, thật là một trời một vực với lần chần đoán trước." vốn ông không tin một nha hoàn nho nhỏ thì có y thuật gì cao siêu, hiện bản thân tự chần mạch một phen, cũng chỉ có thể nói ra được là mạch tượng không ổn cùng chút hậu quả mà thôi, nhưng tiểu nha đầu kia lại có thể nói ra được thảo dược nào gây ra, như vậy đã rõ, xem ra bản thân là ếch ngồi đáy giếng, thật không ngờ một tiểu nha hoàn mà thôi, vậy mà lại có y thuật như thế, trong lúc nhất thời nét mặt già nua ửng đỏ, trong lòng có chút xấu hổ.

Lão phu nhân bảo Phủ đại phu đứng dậy, nếp nhăn nơi khóe mắt nheo lại nguy hiểm, xem ra đúng là bà bị người ta ngầm thả thảo dược vào, mà lúc trước, vì bà muốn an thần, quả thật có bảo một nha hoàn nấu một chén

canh an thần, chén thuốc này ngày thường bà cũng hay dùng, bình thường rất tốt, hẳn không phải là do chén thuốc có vấn đề, vậy hẳn là có người động tay động chân vào chén thuốc, người có thể nấu canh cho bà chỉ có đại nha hoàn bên cạnh bà Mai Hương, vì không muốn ở cùng với nữ đầu bếp đến sắc thuốc, cho nên chuyện xấu này lập tức rơi vào người Mai Hương.

"Đi gọi Mai Hương đến đây." Lão phu nhân nói với Vân ma ma, bởi vì lúc trước đến sân Nhị Di Nương, bà để Mai Hương lại trông giữ Phúc Thọ đường.

Vân ma ma lên tiếng, hiển nhiên cũng hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề, vội vã lui xuống đi tìm Mai Hương.

"Mẫu thân, Mai Hương này không phải là đại nha hoàn bên cạnh người hay sao sao?" Vân Bá Nghị nhú nhú mi, mở miệng hỏi.

Kỳ thực không chỉ riêng Vân Bá Nghị nghĩ tới, người trong phòng cũng đều nghĩ tới, lão phu nhân đã nghi ngờ Mai Hương rồi.

"Ừ" lão phu phụ chỉ cúi đầu đáp một tiếng, tất nhiên chẳng có tí hào hứng nào.

Người trong phòng nín thở chờ đợi, Nhị Di Nương và Vân Xuân Ca thấy mục tiêu hoài nghi lại chuyển đến Mai Hương, đều nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cũng có chút lo lắng, Mai Hương không hề có quan hệ gì với Phủ đại phu, dù sao bình thường Phủ đại phu cũng rất ít khi tiếp xúc với lão phu nhân, muốn gian cũng chỉ có thể gian ở phần kê đơn, nhưng làm như vậy rất dễ bại lộ, mà Mai Hương lại là người hàng năm đều hầu hạ bên cạnh lão phu nhân, vốn là bị hiềm nghi lớn nhất, vả lại bát thuốc này do chính tay nàng nấu rồi chính tay nàng bưng qua, dù không phải nàng thì cũng khó nói nên lời.

Hai người trầm tĩnh lại, mới phát giác quỳ trên mặt đất khiến đầu gối bị đau, mấy năm nay Nhị Di Nương và Vân Xuân Ca được cưng chiều, một chút khổ cũng chưa nhận, bất ngờ bị quỳ lâu như vậy, phỏng chừng đầu gối đã bị bầm tím cả rồi.

Hai người giữ vững tinh thần, chỉ cần chờ Mai Hương tới định tội, các nàng sẽ không có việc gì, tuy rằng hôm nay không chinh được Vân Lãnh Ca, nhưng còn nhiều thời gian, về sau phải khiến nàng ta đẹp mặt.

Thời gian một ly trà qua đi, Vân ma ma dẫn theo Mai Hương vội vã đi tới, hai người tiến vào hành lễ trước, Vân ma ma lui trở lại phía sau lão phu nhân

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Nhị Di Nương Trả Đũa

Edit: Huong August

Mai Hương có phần không rõ chân tướng, nên cúi đầu cung kính nói, "Lão phu nhân, không biết lão phu nhân cho gọi nô tì là có chuyện gì phân phó?" Hiển nhiên vân ma ma cũng không nói cho nàng biết chuyện đã xảy ra.

"Quỳ xuống." Lão phu nhân trầm giọng quát.

Sắc mặt Mai Hương tái đi, bị dọa quỳ mạnh xuống đất.", không biết mình đã chuyện gì đụng chạm tới chủ tử.

Lão phu nhân nhìn chăm chăm vẻ mặt Mai Hương, nét kinh hoàng của nàng ta vào mắt lão phu nhân lại là có tật giật mình: "Mai Hương, trước khi ta tới, có phải người đã tự mình nấu cho ta một chén canh an thần, người xem bên trong bỏ cái gì đây?" Trong câu nói đã tỏ ý khẳng định chính là Mai Hương gây nên. Dienndanlequyydon

Giọng nói lạnh lẽo của Lão phu nhân khiến Mai Hương không rét mà run, nội dung lại khiến nàng mặt mũi thất sắc: "Lão phu nhân, nô tì không dám, không phải nô tỳ đâu." Mai Hương bên kinh hoàng dập đầu, bên lên tiếng giải thích.

"Không phải người, còn có thể là ai, chẳng lẽ có ai còn chạm qua chén canh an thần kia sao?" Lão phu nhân nói.

Mai Hương càng hốt hoảng, trong đầu ra sức hồi tưởng quá trình nàng nấu chén thuốc kia và quãng đường mang đến, nhưng càng nghĩ, đầu óc lại càng loạn, nhất thời một mảnh hồn độn.

Lão phu nhân thấy biểu hiện này của Mai Hương, nhận định nàng là đang diễn trò cho bà nhìn, càng cảm thấy Mai Hương bị người thu mua, nghĩ đến đây, trong mắt lão phu nhân lóe lên ánh sáng lạnh, mở lời sai hạ nhân dùng trượng đánh Mai Hương, ép nàng ta khai ra chủ tử phía sau màn.
Dienndanlequyydon

Tất nhiên Vân Lãnh Ca không bỏ lỡ nét âm độc lóe lên trong mắt Lão phu nhân, khế cau mày, xử trí Mai Hương cũng không giải quyết được việc, đây cũng không phải là ý định ban đầu của nàng, huống chi, vừa rồi nàng tinh tế quan sát nhất cử nhất động của Mai Hương, hẳn là oan uổng, để người bị hãm hại uổng mạng gánh hậu quả thay cho Nhị di nương, nàng quả thật có phần không đành lòng.

"Tổ mẫu, Mai Hương là Đại Nha hoàn của ngài, nhiều năm qua vẫn luôn trung thành và tận tâm với ngài, thường ngày coi như luôn chiếu cố cẩn thận, nàng cứ cho nàng ta thêm chút thời gian, để nàng ta nghĩ lại xem, cũng để những hạ nhân khác được tâm phục khẩu phục." Vân Lãnh Ca mở lời.

Lão phu nhân thấy người mở miệng là Vân Lãnh Ca, khế trì hoãn sắc mặt, gật đầu.

Mai Hương vốn cho rằng lần này mình chết chắc, vốn đang rơi vào tuyệt vọng, thấy Nhị tiểu thư mở lời giúp nàng, không khỏi hướng ánh mắt cảm kích với Lãnh Ca.

Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Vân Lãnh Ca nhìn Mai Hương, trong sáng nói: "Mai Hương, người cẩn thận suy nghĩ xem, lúc người nấu

canh an thần có rời đi hay không, hoặc là trong quá trình có người cũng đi tới phòng bếp nhỏ cố gắng nói rõ ràng chút, không được bỏ sót điều gì.”

Mai Hương thấy sắc mặt Vân Lãnh Ca ấm áp, giọng nói nhu hòa, trong bụng cảm kích, thoáng trấn định lại, nỗ lực tiếp tục hồi tưởng sự tình.

Nhị Di Nương vốn cúi thấp đầu, khi Mai Hương đi vào bèn ngẩng lên, giờ phút này trong mắt tràn đầy lửa giận, khi lão phu nhân quyết định phải xử trí Mai Hương, nàng ta lập tức buông xuống tảng đá lớn trong lòng, ai ngờ Vân Lãnh Ca lại thò một chân vào, còn nhiều chuyện cầu cạnh thay Mai Hương, tại sao chuyện gì Vân Lãnh Ca đều muốn nhúng tay đảo lộn hết, thật sự là một tiện nhân không hơn không kém, nàng ta đúng là ma quỷ của một mẫu thân Lâm thị đức hạnh.

Nhị Di Nương tức giận trong lòng, không để ý mình còn quỳ trên đất, giễu cợt mở miệng, "Tại sao Nhị tiểu thư muốn thay một đứa nha hoàn cầu tình, chẳng lẽ là bởi vì đang chột dạ? Bên cạnh nhị tiểu thư không phải là có một nha hoàn Ngâm Thư biết Mê mộng thảo đó sao? Chẳng lẽ không thể vừa ăn cướp vừa la làng?" Giọng nói phần nhiều là quái gở.

Ngâm Thư lập tức từ sau lưng Vân Lãnh Ca bước ra, quỳ trên mặt đất, bình tĩnh nói:

“Lão phu nhân, nô tì từ nhỏ có học một ít y thuật, đối với dược thảo càng có đam mê nghiên cứu, vì trước đó phải ngày nô tì ngẫu nhiên xem được trên một quyển sách cổ, trong đó có ghi lại đặc tính của Mê mộng thảo và mạch tượng sau khi uống nó vào, nên nô tì mới chắc chắn chẩn đoán trong cơ thể lão phu nhân có chứa mê mộng thảo, nếu lão phu nhân không tin nô tì, nô tì có thể đưa bản sách cổ ra chứng minh trong sạch, thỉnh lão phu nhân minh giám.” Nói xong, dập đầu một cái, Ngâm Thư một phen mạch lạc rõ ràng, nói có lý có cứ. Dienndanlequyydon

"Tại sao Nhị Di Nương lại vu oan cho Lãnh Ca như thế?" Giọng nói có phần ủy khuất của Vân Lãnh Ca vang lên, "Tổ mẫu, tôn nữ chỉ là có chút đồng tình với Mai Hương, cũng sợ oan uổng nàng, còn nữa ta chỉ là đề nghị tổ mẫu cho Mai Hương thêm chút thời gian suy nghĩ kỹ một chút thôi, cũng không bao che bất luận kẻ nào, chẳng phải cho dù là phủ nha thẩm vấn phạm nhân tội ác tày trời cũng phải cho bọn họ một cơ hội kể lại mọi chuyện sao, nếu như ta thật sự ác độc hạ Mê mộng thảo với tổ mẫu, vậy vì sao ta phải bảo Ngâm Thư nói cặn kẽ như vậy, chẳng phải là tự tát vào mặt mình sao, hay là trong lòng Nhị di nương, Lãnh Ca ngu xuẩn như vậy ư? Nếu thật sự là ta làm, vừa rồi cũng không cầu tình thay Mai Hương, trực tiếp cho người đánh chết Mai Hương, không phải là chết không đối chứng sao? Sao ta không biết đặc tội với Nhị di nương ở đâu, khiến Nhị di nương cứ nhằm vào ta khắp nơi thế? Trong long Lãnh Ca quả là rét lạnh." Câu cuối cùng, giọng nói Vân Lãnh Ca đã mang theo nước nở nghẹn ngào.

Lão phu nhân trong bụng thoải mái, nghi ngờ biến mất, vừa rồi bà cũng có phần hoài nghi nha hoàn bên cạnh Vân Lãnh Ca tại sao có thể biết được được thảo ngay cả đại phu cũng không biết, dù sao đại phu mặc dù không so sánh được với ngự y trong hoàng cung, nhưng trong dân gian, y thuật cũng coi như cự tốt. Tâm tư vừa chỉnh, lão phu nhân nghĩ tới ý tại ngoài lời của Nhị Di Nương vừa rồi, nàng rất vội vàng muốn bà đánh chết Mai Hương, liên tưởng đến những chuyện xảy ra liên tiếp hôm nay, lão phu nhân đã chắc chắn chính là Nhị Di Nương giở trò quỷ, Vạn thị này cậy vào nhà mẹ mình có chút quyền thế, càng ngày càng khiến người ta không bớt lo, nghĩ vậy, lão phu nhân càng không muốn gặp Nhị Di Nương.

"Đứa bé ngoan, tổ mẫu biết con sẽ không, tổ mẫu tin tưởng con." Lão phu nhân dịu dàng khuyên lơn với Vân Lãnh Ca, ngược lại trợn mắt nhìn Nhị Di Nương, "Ta còn chưa có trừng phạt người tội danh hãm hại dòng chính nữ đâu? Nơi này còn có chỗ cho người nói chuyện sao?" Lão phu nhân lạnh giọng khiên Vân Bá Nghị vốn trầm mặc quan sát phải nhú mày, xem ra mẫu thân đã tức giận Nhị di nương rồi.

Nhị Di Nương bắt đầu lo lắng, lập tức cúi đầu không dám lên tiếng, Vân Xuân Ca vẫn đang hoàng cúi đầu quỳ gối bên cạnh Nhị Di Nương không nói, thoát nhìn là tính trầm mặc tới cùng rồi.

"Ngâm Thư, người cấp tốc về Thương lãnh uyển đi lấy sách cổ." Dưới ánh mắt không đồng ý của lão phu nhân, Vân Lãnh Ca quật cường nói, "Tổ mẫu, tôn nữ không muốn luôn là người bị người hiểu lầm có ý đồ bất chính, tấm lòng tôn nữ đối với tổ mẫu có minh nguyệt soi sáng."

Ngâm Thư cáo lui, bước nhanh ra ngoài.

Lão phu nhân khẽ thở dài một hơi, mới vừa mở miệng muốn nói gì, đột nhiên Mai Hương vốn đang một mực suy tư hô "A" một tiếng, khuôn mặt hiện nét vui mừng, "Lão phu nhân, nô tỳ nhớ ra rồi, nô tì nhớ ra rồi." Thấy có hi vọng thoát khỏi hiềm nghi, giọng nói Mai Hương hết sức sung sướng.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Người Khác Chịu Tiếng Xấu Thay Nhị Di Nương

Editor: Quỳnh

Nhị Di nương không thở được, trong lòng rối thành một mớ bòng bong.

Lão phu nhân dùng ánh mắt ý bảo Mai Hương nói tiếp, Mai Hương cup hai mắt xuống nghĩ một chút, nói tiếp, “Nô tỳ vốn là đang nấu canh an thần cho lão phu nhân trong phòng bếp nhỏ, phát hiện thiếu một vị thuốc, bởi vì trong viện của chúng ta thường đặt dược liệu ở khố phòng cách phòng bếp nhỏ không xa, nô tỳ liền rời khỏi phòng bếp nhỏ đi đến khố phòng lấy thuốc, lúc nô tỳ trở về thấy Thủy Lục đứng cách đó không xa, nô tỳ cho rằng là buổi tối nàng không ngủ được mới đi ra ngoài một chút, nên cũng không để ở trong lòng, vào phòng bếp nhỏ nấu canh an thần, sau đó không có gặp qua ai khác, chuyện đã xảy ra như vậy, nô tỳ không dám nói láo, lão phu nhân, nô tỳ tuyệt đối trung thành với người, có cho nô tỳ mượn một trăm cái lá gan nô tỳ cũng tuyệt không dám mưu hại lão phu nhân.” Sau khi nói xong, liền dập đầu liên tiếp.

“Thủy Lục là ai?” Lão phu nhân có chút ngờ vực hỏi Vân ma ma đứng bên cạnh, tên này có chút quen thuộc, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra.

Vân ma ma cung kính trả lời, “Hồi lão phu nhân, là một nhị đẳng nha hoàn ở Phúc Thục đường.” Quả nhiên là như thế, Vân Lãnh Ca giật mình, trong lòng đã xác định cỏ mê mộng là do Thủy Lục hạ, bởi vì mẫu thân Thủy Lục là người hầu trong viện Nhị Di nương, là một trù nương trong phòng bếp nhỏ.

Lão phu nhân rùng mình, trầm giọng nói, “Đi truyền nàng đến đây.” Vân ma ma nghe vậy liền khom người đi ra ngoài.

Vân Lãnh Ca chỉ cảm thấy hôm nay thật là nhiều bất ngờ, ẩn giấu huyền cơ, nàng đoán rằng chắc chắn sẽ không có được tin tức hữu dụng gì từ chỗ Thủy Lục, nếu Nhị Di nương dám để Thủy Lục hạ được, nếu xảy ra chuyện dĩ nhiên sẽ là nàng gánh nổi quan này.

Nhưng mà sự tình đã đến mức này, trong lòng Vân Lãnh Ca hiểu rõ, Lão phu nhân và Vân Bá Nghị đều đã đoán được chuyện này liên quan đến Nhị Di nương, lão phu nhân không nên nuông chiều Nhị Di nương, không biết Vân Bá Nghị có thể hạ quyết tâm hay không, cho dù hôm nay Nhị Di nương có bị phạt, chắc cũng không quá mức nghiêm trọng, dù sao cũng có Vạn thị ở đằng sau, một ngày Vạn thị không ngã, chỉ cần Nhị Di nương không làm ra chuyện gì tổn hại đến lợi ích của tướng phủ, Nhị Di nương ngày đó cũng sẽ không đổ.

Một nha hoàn thanh tú đi rất nhanh theo sau Vân ma ma vào trong nội viện, cùng lúc này trên mặt Mai Hương mang theo một chút nghi hoặc khó hiểu, biểu hiện bình tĩnh của Thủy Lục vượt quá mức tưởng tượng, hẳn là nàng đã đoán được chuyện xảy ra, cũng tính toán tốt để nhận tội.

Thủy Lục hành lễ, không liếc mắt nhìn Mai Hương đang quỳ trên mặt đất và Nhị Di nương một cái, lập tức cúi đầu hỏi, “Lão phu nhân, không biết người truyền nô tỳ tới có chuyện gì?” Vân Lãnh Ca thầm nghĩ xem ra Thủy Lục này muốn cố gắng lần cuối.

Lão phu nhân chưa kịp mở miệng nói chuyện, Mai Hương liền tức giận quát lớn, “Thủy Lục, có phải người hay không, lúc ta nấu canh an thần chỉ thấy một mình người đi lại cách phòng bếp nhỏ không xa, nhất định là người hạ thuốc độc vào chén của lão phu nhân đúng không?”

“Câm mồm, một nô tỳ như người, người có đủ tư cách nói chuyện ở nơi này sao?” Lão phu nhân mở miệng lớn tiếng nói.

Mặt Mai Hương tái mét, dập đầu xuống đất không dám mở miệng.

Lão phu nhân nhìn nha hoàn gọi là Thủy Lục kia, vụn băng trong đáy mắt không tan được, trầm giọng mở miệng nói, “Thủy Lục, có phải người làm hay không?”

Thủy Lục thản nhiên trả lời, “Hồi lão phu nhân, nô tỳ không làm gì.” Chỉ cần mình không làm liên tụyệt sẽ không thừa nhận.

“Vậy vì sao nửa đêm người lại qua lại bên cạnh phòng bếp nhỏ, không phải người nên đi ngủ sớm sao?”

“Bao tử của nô tỳ không khỏe, ra ngoài đi tiểu đêm, nhất thời không ngủ được, mới đi dạo một chút.” Thủy Lục ngụy biện.

Lão phu nhân hé mặt nguy hiểm, loại kiếm có vụng về này mà dám lấy ra lừa nàng? Mặc kệ có phải là Thủy Lục làm hay không, nô tỳ này cũng không thể giữ lại được. “Kéo xuống đánh một trăm đại bản, xem đại bản của Tướng phủ cứng rắn hay miệng lưỡi của nàng cứng rắn.” Lão phu nhân lạnh giọng phân phó.

Lão phu nhân nói xong, sắc mặt của Thủy Lục như tro tàn, một trăm đại bản, thân thể tráng kiện của hãn tử cũng không chịu được, chứ đừng nói gì đến nữ tử yếu ớt như nàng, “Lão phu nhân, người không thể làm vậy, người vu oan giá họa, nô tỳ không làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với người, lão phu nhân người không thể đối với ta như vậy.” Trong lòng Thủy Lục có chút tuyệt vọng, lớn tiếng hô to bằng bất cứ giá nào.

Mặt lão phu nhân trầm xuống, “Nha hoàn này thật lớn mật, làm sai còn dám chống đối chủ tử, Vân ma ma kéo xuống trực tiếp sai người đánh chết.” Nghe vậy, thân thể Thủy Lục xụi lơ tại chỗ.

Vân ma ma đang định kéo Thủy Lục ra ngoài. “Chờ một chút.” Vân Lãnh Ca thản nhiên mở miệng nói, “Tổ mẫu, nha hoàn này không chịu thừa nhận, đơn giản là vì cho rằng chúng ta không có chứng cứ thôi, bây giờ cháu gái có thể chứng minh nàng là người hạ được Tổ mẫu.” Bởi vì chỉ có chứng minh Thủy Lục là người hạ được, mới có thể từ trên người nàng dẫn Nhị Di nương ra.

Mọi người trong phòng sửng sốt nhìn Vân Lãnh Ca, hôm nay Vân Lãnh Ca thật sự rất kỳ lạ, làm cho bọn họ liên tiếp cảm thấy kinh ngạc, Thủy Lục có chút không tin nhìn Vân Lãnh Ca, nàng không tin Nhị tiểu thư có chứng cứ gì, hơn nữa mê mộng thảo nàng giấu rất kỹ, người ngoài không thể tìm thấy.

Vân Lãnh Ca thản nhiên mở miệng nói tiếp, “Thật ra nàng không biết, chỉ cần người đó chạm qua mê mộng thảo, trên người sẽ tản ra một loại mùi vị nhàn nhạt, không người cẩn thận căn bản sẽ không nhận ra được, cho dù có người ngẫu nhiên ngửi thấy, cũng chỉ cho rằng là mùi hoa cỏ thông thường hoặc là mùi hương khác, loại hương này sẽ từ từ tiêu tán theo thời gian, ngược lại, nếu người đó vừa mới chạm qua cỏ mê mộng, vậy thì mùi cũng sẽ nồng đậm hơn một chút, mùi của cỏ mê mộng vốn khác với mùi thông thường, cho dù là nhạt nhưng cũng sẽ gay mũi, hơn nữa người nhiều còn cảm thấy buồn ngủ, mà bản thân người mang hương này, lại không có bất kỳ cảm khác gì, Tổ mẫu, chỉ cần cho người đi ngửi một chút liền có thể thấy rõ chân tướng.” Mình đã đúng khi cho Ngâm Thư xem sách cổ kia, lúc ấy xem xong cảm thấy sẽ hữu dụng với Ngâm Thư, cho nên mới đưa cho Ngâm Thư, không nghĩ tới quả nhiên hôm nay có công dụng.

Ánh mắt Thủy Lục đại biến, hoảng sợ không thôi, nàng kích động nâng cánh tay lên đưa đến gần mũi ngửi, nhưng căn bản không ngửi thấy mùi gì.

Lão thái thái vừa thấy động tác cùng vẻ mặt của Thủy Lục, liền khẳng định là nàng hạ được, cup mí mắt xuống, ý bảo Vân ma ma đi đến gần

Thủy Lục xem một chút.

Vân ma ma theo lời tiến lên người hai cái, quả nhiên người thấy một mùi hương nhàn nhạt gay mũi, Vân ma ma nhú mày, đem chi tiết tình hình bẩm báo với lão phu nhân.

“Tiện tỳ kia khá lắm, lại dám hạ được mưu hại chủ tử, nói mau là ai sai người làm.” Ánh mắt tàn nhẫn của lão thái thái nhìn chăm chăm Thủy Lục đã tuyệt vọng ngồi trên đất.

Thủy Lục hoảng hốt lắc đầu, sự tình bại lộ, cho dù hôm nay nàng có nói hay không, nàng cũng sẽ khó thoát khỏi cái chết, còn không bằng cắn chặt răng, như vậy mới không liên lụy đến người nhà mình.

Nhị Di nương cúi mặt xuống thủy chung yên tĩnh, không thấy một chút hoảng sợ, nàng biết Thủy Lục sẽ không khai ra nàng, bởi vì tính mạng mẫu thân nàng (Thủy Lục) đang nằm trong tay nàng, Thủy Lục là nữ nhi hiếu thuận, lúc trước là mình nhìn tới điểm này của nàng, mới có thể có thể để cho nàng hạ được vào canh của lão phu nhân

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Quyền Lớn Của Nhị Di Nương Bị Đoạt

Editor: nhuandong

Thấy trước khi chết Thủy Lục cũng không chịu nói ra người sai khiến ở đằng sau, trong mắt Vân Lãnh Ca hiện lên một vòng ánh sáng lạnh. Tuy Nhị Di Nương không phải là người thông minh tuyệt đỉnh, cũng không phải là kẻ ngu xuẩn, mỗi lần làm việc trước sau đều chuẩn bị tốt đường lui cho mình, hơn nữa bà ta chưa tự mình động thủ bao giờ, chỉ cần xiết chặt đường sống của người khác, một khi có chuyện, đều có người gánh tội thay bà ta, mà bà ta lại không hề quan tâm đến. Cũng như lần đầu độc thạch tín Linh Nhi trước đó, Nhị Di nương nắm giữ Tướng phủ ít năm như vậy, người bị bà ta nắm trong tay tuyệt đối nhiều hơn so với nàng nghĩ nhiều.

Lão phu nhân đã không còn kiên nhẫn để tiếp tục dây dưa với Thủy Lục nữa, bà trực tiếp lạnh lùng nói: "Người tới, mang tiện tỳ này xuống, đánh chết! Răn đe kẻ khác." Cuối cùng Mai Hương cũng nhẹ nhàng thở ra, rốt cục hiềm nghi của mình cũng được rửa sạch.

Thủy Lục không lên tiếng nữa, cúi thấp đầu mặc cho hai ma ma dẫn nàng ta ra ngoài, một giây trước khi ra khỏi cửa, Thủy Lục ngẩng đầu liếc nhìn Nhị Di Nương, trong mắt mang theo sự mãnh liệt một lòng muốn chết, còn có một tia thỉnh cầu lặng lẽ mà người bình thường không thấy được.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng đánh bằng roi nặng nề, ngẫu nhiên thoáng truyền đến tiếng rên rỉ thống khổ, xem ra là đánh bằng roi sợ rằng Thủy Lục kêu quá thê lương quấy rầy chủ tử trong phòng, cho nên đã bịt miệng nàng ta lại.

Tuy hạ nhân trong phòng không nghe thấy gì, nhưng không khí đè nén đến nặng nề này càng khiến cho lòng người sợ hãi, mỗi nha hoàn đều cúi đầu xuống, sắc mặt cũng có chút trắng bệch và bất an.

Ánh mắt sắc bén của lão phu nhân quét một vòng mọi người trong phòng, khi nhìn đến Nhị Di Nương, mắt rõ ràng nheo lại, lạnh giọng mở miệng nói: "Làm như vậy để cho các người tỉnh ngộ, chủ tử cho các người ăn ở, cho các người ấm no, các người còn muốn mưu hại chủ tử, như thế là nô tài bất nghĩa, nhất định Tướng phủ ta sẽ không bỏ qua."

Bọn nha hoàn lập tức đáp lại nói: "Lão phu nhân nói vô cùng đúng, bọn nô tỳ không dám."

Lão phu nhân hài lòng nhẹ gật đầu, đứng đối mặt với y phủ nói: "Y Phủ, hôm nay đã làm phiền người, người đi về trước đi, nên nói không nên nói chắc trong lòng người đã biết." Trong mắt mang theo ý cảnh cáo,

Thân thể có chút gầy yếu của Y phủ lập tức run lên một cái, mở miệng nói: "Lão phu nhân người yên tâm, lão hủ hiểu được. Hôm nay cái gì lão hủ cũng không biết, chỉ đến bắt mạch cho lão phu nhân mà thôi, lão hủ xin cáo lui." Ý rằng nói dễ nghe thì là đại phu, mà nói khó nghe cũng chỉ là nô tài của Tướng phủ mà thôi.

Lão phu nhân rất hài lòng với sự thức thời của y phủ, sắc mặt hài hòa, phân phó nói: "Người tới, tiễn y phủ xuất phủ." Ngay lập tức một nha hoàn bên cạnh lão phu nhân cung kính dẫn y phủ ra khỏi nội thất.

Vân Lãnh Ca nghiêng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, bầu trời đã bắt đầu xuất hiện tia sáng trắng, đã sắp sáu giờ rồi.

"Nhị Di Nương, người có biết tội của người không?" Lão phu nhân bắt đầu làm khó dễ với Nhị Di Nương.

Thân thể Nhị Di Nương cứng đờ: "Lão phu nhân, tiện thiếp biết tội." Lời nói xoay chuyển: "Đều là do tiện thiếp hồ đồ, trách lầm Nhị tiểu thư, thỉnh lão phu nhân trách phạt."

Lão phu nhân có chút không vui, cho tới bây giờ, Nhị Di Nương còn tránh nặng tìm nhẹ, chỉ chịu nhận bản thân mình chỉ phạm vào tội hồ đồ.

Lão phu nhân ý vị sâu xa nói: "Chỉ có cái này thôi sao? Sự việc hôm nay người không hề xen vào chút nào?" Ví dụ như Thủy Lục?"

Đồng tử của Nhị Di Nương co rút lại, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ: "Lão phu nhân, tỳ thiếp cũng không nhận ra Thủy Lục, chuyện của nàng ta không hề quan hệ gì với tỳ thiếp, tỳ thiếp chỉ gặp ác mộng, mới hiểu lầm Nhị tiểu thư, xin lão phu nhân minh giám."

"A? Sao ta lại nhớ rõ hình như mẫu thân của Thủy Lục là nữ đầu bếp phòng bếp nhỏ của Nhị Di Nương nhỉ? Chẳng lẽ ta nhớ lộn?" Đột nhiên Vân Lãnh Ca chen vào mở miệng nói, trên mặt là nụ cười sâu xa.

Ánh mắt của lão phu nhân ngưng tụ lại, thì ra còn có một vụ này, bà mở miệng nói: "Nhị Di Nương nói như thế nào đây?"

Trong lòng Nhị Di Nương đã vô cùng hận Vân Lãnh Ca, nắm chặt tay ở trong tay áo, liều mạng nhin xúc động muốn xông tới bóp chết Vân Lãnh Ca của mình, mở miệng nói: "Lão phu nhân, tỳ thiếp cũng không biết quan hệ của các nàng, cho dù thật sự các nàng có quan hệ mẫu tử, chuyện này cũng không cần tỳ thiếp biết rõ."

"A, phải không?" Vân Lãnh Ca nhú mày, đánh giá toàn thân cao thấp Nhị Di Nương, Nhị Di Nương lập tức khẩn trương lên, sợ hãi Vân Lãnh Ca sẽ nói ra cái gì bất lợi cho bà ta.

Vân Lãnh Ca thu hồi tầm mắt, tiếp tục nói: "Biết được hay không biết được cũng không liên quan đến ta, việc này đều do tổ mẫu quyết đoán. Tổ

mẫu anh minh, nhất định sẽ xử lý thỏa đáng. Lãnh Ca chỉ hi vọng sau này Nhị Di Nương vẫn nên biết mọi chuyện cho rõ ràng, không cần phải hiểu lầm người khác, dù sao như vậy cũng không được tốt. Người nói sao, Nhị Di Nương?" Việc xử phạt Nhị Di Nương không phải là chuyện nàng nên quản, nàng biết rõ nói nhiều sẽ nói hớ, lúc nên lui thì nhất định phải lui, lui trước cũng thuận tiện tăng bốc lão phu nhân.

Quả nhiên vẻ mặt lão phu nhân càng hiền từ yêu mến đối với Vân Lãnh Ca, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Vân Lãnh Ca nói: "Lãnh Ca nói rất đúng, rất có hiểu biết, tổ mẫu thật cao hứng." Người không tham quyền thế, đương nhiên bà sẽ thích.

Nhị Di Nương tức thiếu chút nữa muốn thổ huyết, lửa giận trong mắt hận không thể phu ra làm Vân Lãnh Ca chết cháy, hai tay nắm chặt thành quyền, liên tục bóp ra vào cắn sâu vào trong da thịt.

Lão phu nhân hỏi Vân Bá Nghị vẫn đang trầm mặc: "Bá Nghị, theo ý con, nên xử phạt Nhị Di Nương như thế nào?" Trong mắt chợt lóe lên tia ngoan độc, đối với người dám hãm hại người của mình, nhất định lão phu nhân cũng sẽ không nường tay.

Đương nhiên Nhị Di Nương không bỏ qua ánh mắt của lão phu nhân, trong lòng có chút ít toan tính, bà ta lập tức thu liễm tất cả biểu hiện, cầu cứu nhìn Vân Bá Nghị.

Trong ánh mắt của Vân Bá Nghị mang theo một chút do dự, nhìn thoáng qua hai mắt đầm lệ Nhị Di Nương đang nhìn mình, trầm ngâm nửa ngày, thấp giọng nói: "Nhị Di Nương phạm vào tội hồ đồ suýt nữa tạo lên sai lầm lớn, nhưng tốt xấu gì cũng niệm tình nàng vi phạm lần đầu, mẫu thân nên nhẹ nhàng xử phạt nàng?"

Lão phu nhân và Vân Bá Nghị có nhiều năm mẫu tử, hiển nhiên nhìn ra được ánh mắt bắn khoản và có một chút không đành lòng của Vân Bá

Nghị. Dù sao Nhị Di Nương cũng là dòng chính nữ của phủ Thị Lang, không thể đơn giản xử trí nàng ta được, lại nói cũng không có chứng cứ rõ ràng chứng minh việc này là do Nhị Di Nương gây lên.

Lão phu nhân rất không cam lòng, hại người của mình, nếu không thể xử phạt, đã thế mỗi ngày đều nhìn nàng ta đi lại ở dưới mí mắt, thật sự là không thoải mái. Vân Bá Nghị biết lão phu nhân nghĩ gì, an ủi liếc nhìn lão phu nhân, trong mắt cũng có một tia bất mãn đối với Nhị Di Nương.

Vân Lãnh Ca hiểu rõ trong lòng, xem ra hôm nay Nhị Di Nương gặp sợ hãi nhưng không nguy hiểm rồi, cũng không biết trong lúc này là xem lẫn chút ít yêu thương của Vân Bá Nghị đối với Nhị Di Nương? Hay đơn giản chỉ là vì quan hệ với phủ Thị Lang? Ngay cả người phụ thân trên danh nghĩa của mình cũng có rất nhiều bất mãn đối với Vạn phủ.

Lão phu nhân thu hồi tâm tư, lạnh giọng mở miệng nói: "Phạt Nhị Di Nương cấm túc nửa tháng, Đại tiểu thư Tam tiểu thư nghe nhằm đồn bậy phạt cấm túc một tháng. Trừng phạt cấm túc lần này và lần trước chưa xong của Nhị Di Nương và Tam tiểu thư tính luôn một lượt, không có chuyện gì không được xuất hiện ở trong viện, quyền quản gia sẽ chọn người khác."

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tam Di Nương Muốn Chưởng Gia

Editor: Bún.

Lời nói không được nói chen vào vừa rồi của Lão phu nhân khiến Nhị di nương khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc Lão phu nhân nói sẽ lựa chọn người khác tiếp quản quyền quản gia thì sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi, ánh mắt Vân Bá Nghị trầm xuống, nhưng cũng không có dị nghị gì.

Tam di nương luôn im lặng không nói, cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân, lão phu nhân và tướng gia đều ở đây, nàng ta hoàn toàn không có tư cách nói xen vào, lúc trước mở miệng là vì có thể thúc đẩy liên thủ giữa mình và Vân Lãnh Ca, nhưng sau khi sự tình càng lúc càng nghiêm trọng, nếu lời nói của nàng ta biểu hiện ước muốn quá mức mãnh liệt thì lão phu nhân là người đầu tiên không tha thứ cho nàng ta.

Cho nên từ đầu tới đuôi, biểu hiện của Tam di nương chính là làm hết phận sự của một diễn viên quần chúng, không những không nói chuyện, biểu hiện suy nghĩ của bản thân, mà trên mặt cũng kịp thời lộ ra một chút biểu cảm trách trời thương dân.

Nhưng lúc lão phu nhân nói hủy bỏ quyền quản gia của Nhị di nương thì khó khăn lắm nàng ta mới có thể áp chế ánh mắt mừng rỡ như điên của mình.

Ngâm Thư từ bên ngoài đi vào, kính cẩn hành lễ, cầm một quyển sách đã hơi ố vàng trong tay, nâng hai tay, cung kính đưa cho lão phu nhân: "Mời lão phu nhân xem, đây là bản sách cổ." Ngâm Thư lật sách đến trang thảo mớ mộng này.

Lão phu nhân vươn tay cầm lại gần, ngưng mắt nhìn kỹ, trên trang giấy thật sự có bản vẽ thảo mơ mộng, giống như một cây thảo bình thường không khiến người khác chú ý, cho dù có người chú ý thì cũng không biết đây là một loại dược thảo quý hiếm, bên cạnh bản vẽ còn có một dòng chữ nhỏ:

"Dược thảo mơ mộng sẽ khiến người ta lầm tưởng như lâm vào ác mộng, dùng quá lượng thì sẽ không thể tự thoát giấc mộng được, sau khi tỉnh lại lại dùng thì mới có hiệu quả có ác mộng. Nếu sử dụng loại cỏ này thì mạch tượng hơi phù, đập không theo quy luật, phải chuẩn kỹ lưỡng mới có thể chuẩn ra, rất ít người biết thảo dược này vì nguy hại quá nhiều, cần nhắc sử dụng, nhớ lấy."

Lão phu nhân hoàn toàn yên tâm, quả thật biểu hiện giống hệt như nha hoàn vừa mới đọc lên.

Trả sách lại cho Ngâm Thư, trên mặt lão phu nhân mang theo ý cười, nói với Vân Lãnh Ca: "Vân Lãnh Ca, nha hoàn bên cạnh con rất tốt, tuổi còn nhỏ mà biết rất nhiều, có nàng ở bên cạnh chăm sóc con tổ mẫu cũng yên tâm hơn nhiều."

Ngâm Thư tiếp nhận bộ sách, lui về phía sau Vân Lãnh Ca, khi Vân Lãnh Ca dùng ánh mắt mang theo ý hỏi nhìn nàng ấy thì mắt nàng ấy cũng hơi lóe một chút.

Vân Lãnh Ca nhướng mày, trong lòng lạnh lẽo, lập tức cười dịu dàng mở miệng: "Là sau khi chọn được nàng con mới biết nàng biết chút y thuật, cái này coi như là bất ngờ ngoài ý muốn đi, có điều cháu gái ở hậu trạch có tổ mẫu che chở, không sợ sau này tiểu nhân quấy rối phá hoại." Nói xong còn hơi bĩu môi, mang ngụ ý thoáng nhìn về phía Nhị di nương.

Lão Thái Thái hoàn toàn sáng tỏ việc Vân Lãnh Ca bất mãn với Nhị di nương, theo ý bà, mặc dù Vân Lãnh Ca thông tuệ linh mẫn, nhưng cũng là

người thẳng tính, không biết che giấu ý nghĩ trong lòng, có điều tính tình như vậy cũng tốt hơn là đả đo, chần chừ.

Ý cười của lão phu nhân càng sâu, nhéo nhéo bàn tay bé nhỏ của Vân Lãn Ca: "Miệng của con thực ngọt." Vân Lãn Ca nghịch ngợm le đầu lưỡi hồng nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rực nhiễm mây hồng.

Không khí khẩn trương trong phòng cũng vì hai người trêu đùa mà thả lỏng không còn giương cung bạt kiếm như trước nữa.

"Chuyện hôm nay dừng ở đây, các người nhớ làm tốt bốn phận của bản thân, bảo vệ miệng mình." Lão phu nhân nghiêm mặt nhìn mọi người trong phòng, mở miệng nói.

"Vâng, lão phu nhân." Mọi người đồng loạt lên tiếng.

Lão phu nhân xoay người ấm giọng nói với Vân Lãn Ca: "Lãn Ca, mau trở về nghỉ ngơi, trời sắp sáng, hôm nay liền miễn thỉnh an."

Vân Lãn Ca cười đáp lại.

"Mẫu thân, nhi tử đưa người về." Vân Bá Nghị cười nhạt nói.

Lão phu nhân gật gật đầu, hai người bước ra ngoài cùng nhau, nha hoàn ma ma theo sát phía sau cũng lần lượt đi ra ngoài.

"Nhị tiểu thư, tì thiếp với ngài cùng nhau ra ngoài thôi?" Tam di nương cười mở miệng, hiển nhiên tâm trạng hiện tại của nàng vô cùng tốt.

Vân Lãn Ca thản nhiên gật đầu, nhìn thoáng ca Nhị Di nương cùng Vân Xuân Ca vừa đứng lên, rồi dẫn đầu đi ra ngoài.

Tam di nương từ phía sau đuổi kịp, Ngâm Thư, Vận Nhi còn có hai nha hoàn của Tam di nương theo sát bên cạnh.

Hai người đi trên đường mòn, mãi đến đoạn đường yên tĩnh không có người, Tam di nương mới mở miệng: "Nhị tiểu thư, ngài thấy việc hôm nay thế nào?"

Vân Lãnh Ca khép hờ mi, mang theo vẻ lạnh lẽo cự tuyệt người cách xa hàng ngàn dặm, hờ hững hỏi ngược lại: "Tam di nương cảm thấy như thế nào?"

Tam di nương thấy Vân Lãnh Ca không trực tiếp trả lời vấn đề của nàng ta thì khẽ nhú mày, mở miệng: "Rõ ràng hôm nay Nhị di nương hoàn toàn bịa đặt, chẳng lẽ Nhị tiểu thư không tức giận chút nào sao?"

Vân Lãnh Ca thầm than phiền trong lòng, hôm nay bị ép giảng co đến nửa đêm, nàng thật sự không có tâm trạng tiếp tục dây dưa với Tam di nương, khóe miệng liên tục trướng lên từng đợt từng đợt trào phúng, Vân Lãnh Ca thản nhiên mở miệng: "Tổ mẫu đã ra quyết định, cũng trừng phạt Nhị di nương, ta còn có tư cách gì để mà oán hận, tức giận?" Ngụ ý chính là ta đã không để ý thì người không hài lòng cái gì?

"Tại sao Nhị tiểu thư lại nói vậy, chẳng lẽ việc chúng ta hỗ trợ lẫn nhau không có ích cho ngài sao? Ngài cần gì phải khiến Nhị di nương tiêu diệt từng bộ phận trong chúng ta, đến lúc đó chúng ta đều không có kết cục tốt." Tam di nương thấy Vân Lãnh Ca vẫn không chịu buông miệng như cũ thì cảm thấy không vui, nên cũng không vòng vo, dứt khoát mở miệng, nửa là khuyên giải an ủi, nửa là đe dọa.

Sóng mắt Vân Lãnh Ca lưu chuyển, đen như hồ sâu, làm cho người ta không biết nàng đang nghĩ gì, lúc này ý cười trào phúng bên khóe miệng càng sâu, mở miệng nói: "Hỗ trợ lẫn nhau? Tiêu diệt từng bộ phận?" Trong giọng Vân Lãnh Ca chứa nụ cười khê, lặp lại những từ mấu chốt trong lời nói của Tam di nương một lần, hơi nheo mắt, tiếp tục mở miệng nói: "Ta thấy Tam di nương nhiều năm chống đỡ, khổ sở qua ngày trước mặt Nhị di

nường nên nhuệ khí cùng tự tin bị mài đến không còn một chút nào. Người cảm thấy với người như thế này ta sẽ liên thủ với người sao?"

Vân Lãnh Ca hoàn toàn khinh thường chuyện liên thủ, nhưng nàng cũng không nói ra, bởi vì tình cảnh hiện tại của bản thân khá khó khăn, nếu Tam di nương lại đối địch với nàng thì mặc dù nàng không sợ, nhưng cũng là một chuyện phiền toái, từ trước đến nay nàng không phải là người thích chủ động tìm phiền toái.

Thần sắc của Tam di nương bất định, đen tối khó hiểu, ánh sáng trong mắt lóe lên, bước chân cũng hơi hỗn loạn, hiển nhiên những điều Vân Lãnh Ca nói chính xác là chỗ sâu nhất trong lòng nàng ta.

Vân Lãnh Ca vừa thông thả đi, vừa quan sát biểu cảm của Tam di nương, nàng ta bị Nhị di nương áp bức bắt nạt gần hai mươi năm, đã sớm hình thành thói quen sống từng bước nhẫn nại cùng dè dặt cẩn trọng, cứ coi như hiện tại Nhị di nương bị nàng tính kế tước đoạt quyền quản gia, nhưng đột nhiên khiến Tam di nương biến từ bị động thành chủ động đối phó với Nhị di nương, thì trong lúc nhất thời nàng ta vẫn có chút luống cuống tay chân, có cảm giác không biết nên xuống tay từ chỗ nào, cho nên nàng ta mới muốn xin giúp đỡ từ bản thân, khiến bản thân tính toán cho nàng ta. Mặc khác bản thân có nàng tiên phong, nàng ta ở phía sau phụ trợ, vạn nhất ngày nào đó các nàng thật sự thất thủ, bản thân nàng tuyệt đối sẽ đắc tội với nhiều người hơn nàng ta, cho nên nàng ta vẫn tiếp tục tham sống sợ chết bình yên trải qua những ngày ở Tướng phủ.

Tam di nương đang muốn trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi? Thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy? Nàng ta cũng không ngần ngại xem mình dựa vào cái gì mà khiến nàng vì nàng ta mà phải đến nỗi vào sống ra chết? Vân Lãnh Ca cười lạnh, nàng hoàn toàn hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng ta, nhưng cũng không nói ra.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Mời các bạn xem chương tiếp theo.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Liên Hoàn Kế Của Nhị Di Nương

Edit: Huong August ()

Ngâm Cầm che miệng cười, trêu ghẹo nói, "Tiểu thư, đoán chừng hai người bọn họ bị dọa sợ không nói được."

Vân Lãnh Ca cười nhạt cúi nhẹ đầu, buông lỏng tay hai người.

Hai người thở nhẹ ra, Vận Nhi hơi đỏ mặt sảng giọng, "Tiểu thư, bọn em là nô tỳ, như vậy không hợp, bị người khác thấy thì làm sao." Ngâm Thư đứng một bên cũng gật đầu, đồng ý với cách nói của Vận Nhi.

Vân Lãnh Ca bất đắc dĩ cười khổ, cũng không rối rắm với đề tài này, dù sao đây là ở cổ đại, tôn ti rõ ràng.

"Ngâm Cầm, có phải Thương Lãnh Uyển có người tới làm khách hay không?" Vân Lãnh Ca chuyển đề tài, nhàn nhạt hỏi.

"Tiểu thư, ngài nói rất đúng, sau khi ngài đi, nô tỳ đã phát hiện..." Ngâm Cầm sốt ruột, khó nén muốn nói rõ từ đầu đến cuối, vậy mà nói đến một nửa, Vân Lãnh Ca nhìn nàng ý bảo trở vào trong rồi hãy nói, chặn ngang nàng lại.

Vận Nhi không rõ nên nghi ngờ theo sau lưng Vân Lãnh Ca cùng đi vào trong.

Vân Lãnh Ca rũ mi mắt, ánh sáng lạnh chợt lóe lên rồi biến mất, khá lắm Nhị Di Nương, một chiêu tiếp một chiêu, muốn đánh cho nàng trở tay

không kịp sao?

Sáng sớm sương mờ, như thi như họa, như hư như thực, nha hoàn bà tử Thương Lãnh Uyển dưới tay của Ngâm Cầm, đều ngủ say, giờ phút này ngoài tiếng bước chân của mấy người các nàng, bốn phía yên tĩnh an tường.

Mấy người khoan thai đi vào nội thất, vén bức rèm che lên, Vân Lãnh Ca cởi áo choàng xuống đưa cho Ngâm Thư, trực tiếp ngồi ở trên giường, nhú mào mở miệng nói, "Người xuất hiện ở nơi nào?"

"Tiểu thư, trước đây nóng nẩy, ngài mới trở lại từ bên ngoài, thân thể băng hàn, nghỉ ngơi qua đã, muốn thăm vấn lúc nào cũng được, không vội." Ngâm Thư treo áo choàng, ân cần nói, nàng đã sớm phát hiện tóc mai tiểu thư hơi ướt, sáng sớm sương gió nặng, thân thể tiểu thư vừa mới tốt lên, không chịu nổi gió lạnh.

Vận Nhi vừa nghe đã sốt ruột, nói muốn đi chuẩn bị trà bánh cho tiểu thư ấm người, cuống quýt cáo lui, theo ý nàng, chuyện gì cũng không quan trọng bằng thân thể tiểu thư khỏe mạnh liên khang.

"Ta không sao, Ngâm Cầm, người nhốt người vào phòng tạp vật rồi hả? Vân Lãnh Ca đặt tay lên bàn nhỏ cạnh giường, lấy tay chống mặt, ngáp một cái, miễn cưỡng hỏi.

"Đúng, tiểu thư, nhốt vào chỗ khác sợ có người bắt gặp, thường thì phòng tạp vật không ai đến vào." Ngâm Cầm nghiêm mặt nói.

"Không kinh động người khác chứ." Vân Lãnh Ca có chút hứng thú hỏi.

"Không có, nô tỳ thừa dịp nàng không để ý xuống tay đánh ngất xỉu, vì sợ nàng giãy giụa hét lên, nô tỳ còn cố ý dùng chút thuốc mê Ngâm Thư làm, không có thuốc giải mấy canh giờ nàng cũng không tỉnh lại được." Ngâm Cầm nhìn Ngâm Thư một cái, cười nói.

Ngâm Thư chỉ liếc nàng một cái, không hề nói gì.

Vân Lãnh Ca đang định hỏi người đến là ai, tiếng bước chân vội vã của Vận Nhi vang lên, ngay sau đó màn che bên ngoài được vén lên, xuyên qua bức rèm che giống phỉ thúy, hạt châu tròn vo va chạm nhau, truyền đến một hồi âm thanh thanh thúy dễ nghe.

"Tiểu thư, trước uống ly trà nóng, ấm người." Vận Nhi bước nhanh đi tới, đặt trà nóng lên trước mặt Vân Lãnh Ca, cầm bình trà lên rót một ly qua trước mặt Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca nhàn nhạt cười một tiếng, ngồi thẳng người, đưa tay nàng tách trà tinh xảo lên, dùng nắp ly phất trà vụn, nhấp môi uống một hớp, nước trà ấm nóng đi qua cổ họng xuống bụng, bụng nhất thời ấm áp, thân thể cảm giác nóng ấm lên nhiều.

"Tiểu thư, cẩn thận nóng." Vận Nhi thấy Vân Lãnh Ca uống nước trà nóng, kinh hô.

"Không sao, ta chỉ uống một hớp nhỏ." Vân Lãnh Ca lắc nhẹ đầu, cười nói, tiếp tục nhấp một ngụm trà, thân thể hơi lạnh nhất thời ấm áp vô cùng, cả người thoải mái, chút mệt mỏi nho nhỏ cũng hóa thành hư không.

"Tốt lắm, chúng ta đi xem vị khách nhân không mời mà tới kia thôi." Uống xong nửa ly trà, Vân Lãnh Ca cười đứng dậy nói.

Vận Nhi lập tức muốn đi lấy bao tay lông chồn cho Vân Lãnh Ca mang theo.

"Không cần phiền toái như vậy, Vận Nhi, đang ở trong viện chúng ta, vài bước mà thôi, nhanh chóng thăm vấn xong, chúng ta sớm nghỉ ngơi một chút, các người cũng theo ta giày vò quá nửa đêm rồi." Vân Lãnh Ca nói.

Vận Nhi không nhiều lời nữa, nhưng lại cầm lên một cái áo chùng tím nhạt khác, món lúc trước dính sương sớm, hơi ẩm ướt.

Vân Lãnh Ca biết tâm ý của Vận Nhi, cũng không mở miệng, cười mặc cho Vận Nhi giúp nàng mặc áo choàng, buộc chặt sợi lụa nhung trên cổ.

Bốn người chủ tớ đi ra khỏi nội thất, trực tiếp đi phòng tạp vật.

Phòng tạp vật chất đống các vật dụng hàng năm không dùng tới, âm lãnh ẩm ướt, vốn không đủ ánh sáng, cộng thêm trời chưa sáng hẳn, cảnh vật trong phòng hơi mờ tối.

Ngâm Cầm dùng hộp quẹt đốt ngọn đèn dầu đầy bụi trên bàn, bên trong rõ ràng hơn chút, một nha hoàn y phục màu lục nằm hôn mê ở một góc nhỏ.

Vân Lãnh Ca đi lên trước, cẩn thận nhìn gương mặt tiểu nha hoàn, nhướn mày, đây không phải là nha hoàn cận thân Hương Nhi bên người Vân Hạ Ca sao? Vì sao lần này Nhị Di Nương không phái nha hoàn thân tín bên người mình tới đây.

Suy nghĩ ngược lại, Vân Lãnh Ca cũng hiểu, Nhị Di Nương vừa diễn trò hay trong viện mình như thế, nếu như thân tín không có ở bên người nàng ta, nhất định sẽ có người nghi ngờ, vốn cho rằng dự phòng ngộ nhỡ, Nhị Di Nương tìm nha hoàn cận thân của Vân Hạ Ca, dù sao Vân Hạ Ca bị cấm túc không thể tới viện Nhị Di Nương, nên phái người bên nàng ta cũng không có người phát hiện.

Kế hay. Khóe miệng Vân Lãnh Ca nâng lên giễu cợt, điệu hồ ly sơn dẫn nàng tới viện nàng ta, đây đưa khiến nàng không thể phân thân, sau đó bí mật phái người thân cận dùng độc ở viện nàng, nàng ta phải nghĩ tới Vân Bá Nghị sẽ không bởi vì “Thủy quý nhập vào người” vô căn cứ mà nghiêm

trị nàng quá mức, nên còn an bài phía sau, một chiêu liên hoàn kế thực ảo diệu.

Con người Vân Lãnh Ca lóe lên ánh sáng lạnh, Nhị Di Nương đứng là trong tay có đủ 36 kế.

"Nàng tới Thương Lãnh Uyển làm gì, người phát hiện sao?" Vân Lãnh Ca khẽ nghiêng đầu, hỏi thăm Ngâm Cầm.

Ngâm Cầm trầm tư chốc lát, đáp, "Tiểu thư, nô tỳ nhìn thấy nàng ta lén lút tới trong viện chúng ta, vòng tới vòng lui trên bãi đất trống trước viện, nô tỳ thấy nàng ta có hành tung khả nghi, thừa dịp nàng ta không chú ý bèn đánh bất tỉnh." Ngâm Cầm dừng một chút, khuôn mặt hiện vẻ tức giận, nói tiếp, "Sau đó, nô tỳ lục người nàng tìm ra được cái này."

Ngâm Cầm nói xong, từ trong tay áo lấy một vật nhỏ màu trắng ra, là mấy hình nộm màu trắng, giống như hình người.

Vân Lãnh Ca không cần nhìn kỹ cũng biết đây là vật gì, Tam lệnh ngũ thân cổ đại nói rõ cấm sử dụng Vu Cổ thuật (thuật Phù thủy), đối với tà thuật nguyên rửa người khác càng thêm nghiêm trị không tha, mà cổ nhân đối với loại tà thuật này rất kiêng kỵ, mỗi lần chỉ cần tra ra người này có sử dụng ám thuật, nhẹ thì khó giữ được tánh mạng, nặng thì họa cả cửu tộc.

Đông Dương năm ba mươi sáu, ngay lúc đó Tam hoàng tử bị người tố cáo trong nhà có dấu con rối Vu Cổ, người bị nguyên rửa là Dương kim Hoàng đế, Hoàng Thái Tử, Ngũ hoàng tử, chuyện này một khi được kiểm chứng, vô cùng chấn động.

Vua thần chấn động, dân chúng giận dữ, quần thần rối rít dâng tấu yêu cầu Hoàng thượng nghiêm trị Tam hoàng tử, Dương kim Hoàng thượng là Lôi Đình tức giận, ngay lập tức hạ chỉ ban chết cho Tam hoàng tử và tất cả hạ nhân trong phủ, ngay đó, Thục phi, phi tử được hoàng thượng sủng ái

nhất, cũng chính là mẫu phi Tam hoàng tử cũng không may mắn thoát khỏi, đều ban cho cái chết, có thể thấy được tai họa này liên lụy ra sao.

Mà trong lịch sử, có rất nhiều tai họa vì Vu Cỗ thuật, có cái kéo dài mấy năm, người dính líu chém chết có Hoàng Thái Tử, Vệ hoàng hậu, hai Thừa tướng Công Tôn Hạ và Lưu Khuất Ly, Chư Ấp, công chúa Dương Thạch Nhị cùng Tam Hoàng tôn, còn liên lụy tới rất nhiều công khanh đại thần và nhân vật quan trọng, chính trị Đô thành Trường náo động, số người chết lên tới mấy vạn người.

Ví dụ kiểu này đếm không hết, như vậy có thể thấy được cổ nhân có bao nhiêu chán ghét, thống hận và kiêng kỵ Vu Cỗ thuật đến thế nào.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Xếp Cơ Sở Ngâm Của Mình Vào

Editor: Quỳnh ๓Dien๓Dan๓Le๓Quy๓Don

Vân Lãnh Ca cầm lấy búp bê vải trong tay Ngâm Cầm, cầm trong tay nhìn kỹ vài lần, gấm trắng như tuyết, ngũ quan được làm có chút thô ráp, chỉ nhìn thoáng qua là có thể nhận ra là nam hay là nữ, đằng sau lưng có viết tên và ngày sinh tháng đẻ của người bị nguyên rửa, Vân Bá Kiên và lão phu nhân cũng nằm trong số đó, ngay cả tên tuổi của Nhị di nương Vạn Phượng Ngô cũng ngẫu nhiên nằm ở đây, xem ra Nhị di nương vì muốn đạt được mục đích, mà không tiếc nguyên rửa chính mình.

Ba nha hoàn đứng sau lưng Vân Lãnh Ca, hiển nhiên cũng nhìn thấy được chữ viết phía trên búp bê vải, Ngâm Cầm sớm đã biết cho nên vẫn còn có thể duy trì vẻ tinh táo, chỉ là ánh mắt có chút căm hận, ra sức nhìn chăm chăm Hương nhi xui lơ ở trên đất, hận không thể nhìn ra cái động trên người nàng. Gương mặt Vạn nhi trắng bệch, quá sợ hãi, nàng không muốn nghĩ, nếu như Hương nhi thành công, mọi người trong Liên Lãnh uyển đều không thoát khỏi liên quan, toàn bộ đều bị xử tử, Ngâm Thư vẫn trầm mặc như cũ, nhưng ánh mắt híp lại nguy hiểm.

Vân Lãnh Ca phát phát tay, ánh mắt thản nhiên, nói: “Ngâm Cầm, làm cho nàng tỉnh.”

Ngâm Cầm lấy ra một cái bình nhỏ, mở nút bình, quơ quơ gần chóp mũi Hương nhi, trong phút chốc, Hương nhi liền từ từ tỉnh lại, từ từ mở mắt ra, ánh mắt mơ hồ nhìn xung quanh không biết đã xảy ra chuyện gì, giật mình thấy bốn người đứng trước mắt, đột nhiên mở to hai mắt, không thể

tin nhìn các nàng, định kêu to, Ngâm Thư nhanh tay lẹ mắt cầm khăn lau rơi dưới đất nhét vào miệng nàng, Hương nhi phát ra tiếng kêu ô ô, vẻ mặt hoảng sợ mà vận vẹo.

Vân Lãnh Ca nhìn sắc mặt cực kỳ bất an của Hương nhi, mỉm cười dịu dàng, đôi mắt sáng lấp lánh hơn: “Hương nhi, bây giờ ta đưa người đến chỗ Tổ mẫu, nói người nửa đêm chôn búp bê vải trong phòng ta, muốn nguyên rửa hãm hại dòng chính nữ, còn nguyên rửa cả các vị chủ tử trong Tướng phủ, người nói Tổ mẫu sẽ xử lý người như thế nào?” Sắc mặt Hương nhi tái mét, nhìn Vân Lãnh Ca đang mỉm cười càng ra sức lắc đầu, nghĩ muốn vùng vẫy đứng lên, nhưng được liệu vẫn còn chưa hoàn toàn hết tác dụng, chân tay không có lực, ngay cả cánh tay cũng không giơ lên được.

Vân Lãnh Ca đang tươi cười đột nhiên thu lại, bật ra một câu nói lạnh như băng, giơ búp bê vải trong tay lên, lạnh lùng nói: “Trong lòng người và ta đều biết rõ đây là cái gì, triều đình nghiêm cấm dùng Vu Cổ thuật, nếu như bị tra xét, không phải mọi người trong Tướng phủ đều bị người làm cho vạ lây sao, ta muốn đem mấy con búp bê này giao cho tổ mẫu và phụ thân, để cho bọn họ nhìn một chút rốt cuộc là ai muốn nguyên rửa họ, chỉ sợ đến lúc đó không riêng gì người, mà người nhà người cũng đều bị liên lụy, một người cũng không thoát được.”

Hương nhi ngừng vùng vẫy, sắc mặt trở lên trắng bệch không còn một chút máu, mình chết không sao, lại còn liên lụy đến người nhà, lúc trước vì Nhị di nương đã đáp ứng nàng, chỉ cần nàng hoàn thành việc này sẽ đưa cho nàng một số bạc rồi thả nàng ra khỏi phủ về nhà an hưởng cuộc sống với người nhà, nàng mới có thể bị ma quỷ ám ảnh thừa dịp Nhị tiểu thư không có ở đây, muốn đêm mấy thứ này chôn trong sân Liên Lãnh uyển, nhưng không nghĩ đến vừa mới vào trong sân không bao lâu đã bị đánh ngất xỉu.

“Cho nên người xác định người vẫn muốn kêu to để đưa mọi người đến sao? Như vậy ta cũng không thể giữ được người rồi.” Khóe miệng Vân

Lãnh Ca giật giật, môi anh đào cong lên.

Ánh mắt tĩnh lặng của Hương nhi nhất thời lóe sáng, giống như lúc người ở lâu trong sa mạc biết mình sắp vì khát lại vui mừng phát hiện ra hồ nước trong, trong mắt Hương nhi lóe lên một tia hi vọng, ra sức gật đầu, từ trong miệng phát ra tiếng ô ô thật nhỏ, nàng không muốn chết, lại càng không muốn liên lụy đến người nhà.

Vân Lãnh Ca liếc mắt ra hiệu cho Ngâm Thư, Ngâm Thư hiểu ý, lập tức xoay người lấy miếng khăn trong miệng Hương nhi ra.

Hương nhi thở gấp vào cái, khôi phục lại chút sức lực, gian nan quỳ trên mặt đất, run rẩy nói: “Nhị tiểu thư, đều là lỗi của nô tỳ, là nô tỳ bị ma quỷ ám, xin Nhị tiểu thư tha cho nô tỳ lần này.” Nói xong, liền dập đầu mạnh xuống đất.

“Vậy người cũng biết, nếu như lần này ta không may mắn phát hiện chuyện người làm, một khi bị phát hiện, kết cục của ta sẽ tệ hơn người rất nhiều lần, đúng không?” Vân Lãnh Ca phất tay, ý bảo Hương nhi ngừng dập đầu, sau đó chậm rãi nói.

Ánh mắt Hương nhi dao động, giống như hiểu ra điều gì đó, nàng biết Nhị tiểu thư sẽ không dễ dàng tha cho mình, cắn chặt môi, nói: “Nhị tiểu thư muốn nô tỳ làm như thế nào?”

Khóe miệng Vân Lãnh Ca nhếch lên, hai mắt nhìn chăm chăm Hương nhi trước mặt: “Chỉ cần thỉnh thoảng người nói cho ta một chút tin tức tình hình của Nhị di nương và Vân Xuân Ca gần đây là được.” Hương nhi là một nha đầu thông minh, nàng biết phải lựa chọn như thế nào.

“Vậy là phản bội chủ tử sao, nô tỳ, nô tỳ không thể làm như vậy được.” Về mặt Hương nhi có chút do dự, tuy Tam tiểu thư luôn đánh mắng nàng, nhưng nô tỳ đã phản bội chủ tử sẽ bị những người khác phỉ nhổ.

Vân Lãnh Ca nhú mào, trong mắt rất nhanh hiện lên một chút kinh ngạc, theo nàng biết, Vân Hạ Ca đối với Hương nhi không tốt, nàng còn tưởng rằng Hương nhi sẽ vui vẻ quyết định, xem ra Hương nhi cũng không phải là người đã mất hết lương tâm.

“Ta không cần người phản bội chủ tử, cũng không cần người làm cái gì cho ra, chỉ cần người đem tình hình gần đây của Nhị di nương nói cho ta biết là được.” Vân Lãnh Ca hơi ngẩng đầu, vẻ mặt có chút mơ màng.

Trong lòng Hương nhi không ngừng xung đột, nàng muốn mình lựa chọn giữa lòng trung thành và tính mạng người nhà, lại chỉ được chọn một: “Được, nô tỳ đáp ứng Nhị tiểu thư.” Hương nhi hạ quyết tâm, cắn răng nói, Nhị tiểu thư có thể đồng ý những thứ này đúng là không dễ dàng gì, nàng cũng không nên tham lam yêu cầu cái gì, dù sao hôm nay là nàng hãm hại Nhị tiểu thư trước, vì người nhà của mình, cho dù mình trở thành một người bất nhân bất nghĩa, nàng cũng nhận.

Vân Lãnh Ca lấy lại tinh thần, hai mắt giống như có một tầng băng tuyết, lạnh lùng giá rét: “Nếu đã đáp ứng rồi thì đừng nên đổi ý, tiểu thư Tướng phủ muốn xử lý một nô tỳ không nghe lời là một chuyện cực kỳ đơn giản, người hiểu chưa?”

Hương nhi cảm nhận được nhiệt độ trở nên băng lạnh rất nhanh, cuối cùng, trong nháy mắt làm người đông lạnh, nói: “Nhị tiểu thư, nô tỳ không dám, cũng không thể.” Tuy giọng nói có chút run rẩy, nhưng ý tứ biểu đạt vẫn rất rõ ràng.

Vân Lãnh Ca mỉm cười, khí lạnh quanh thân lập tức tan biến, thản nhiên mở miệng nói: “Rất tốt, bây giờ người đi báo với Nhị di nương, nói người đã chôn búp bê vải dưới cây đại thụ ở trong viện của ta, phải viện cớ gì về việc chậm trễ thời gian, trong lòng người hẳn đã biết.”

“Vâng, Nhị tiểu thư, nô tỳ cáo lui.” Hương nhi thuận theo nói, nét mặt đã khôi phục lại bình thường, từ từ đứng dậy cáo lui, mang theo đồ vật đi ra ngoài.

Vận nhi nhìn vẻ mặt Vân Lãnh Ca mấy lần, muốn nói lại thôi, Vân Liên Ca có chút không chịu nổi cái nhìn của nàng, có chút bất đắc dĩ mở miệng nói: “Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, không cần úp mở như vậy.”

"Tiểu thư, Hương nhi đó là do Nhị di nương phái đến hãm hại tiểu thư, tại sao tiểu thư lại bỏ qua cho nàng? Bỏ qua cho Nhị di nương?" Vận nhi không nhịn được liền hỏi nàng.

Vân Lãnh Ca bỏ búp bê vải trên tay xuống, cười nhạt nói: "Chúng ta có chứng cứ gì chứng minh Nhị di nương sai Hương nhi hãm hại ta? Chỉ dựa vào mấy con búp bê vải này? Búp bê vải này ở trong tay Hương nhi, Nhị di nương chỉ cần nói nàng không biết chuyện này liền có thể phủ sạch mọi quan hệ, cho dù có báo với tổ mẫu, kết quả không phải là cả nhà Hương nhi sẽ bị đánh chết sao, thứ nhất ta không muốn tiện nghi cho Nhị di nương, thứ hai cho dù Hương nhi đáng chết, nhưng người nhà nàng vô tội, ta không muốn tổn hại mạng người." Không biết có phải do kiếp trước giết quá nhiều người hay không, kiếp này nàng đều sẽ lưu lại cho người ta một con đường sống nho nhỏ, quyết không đuổi cùng giết tận.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Mộ Dung Diệp Trong Truyền Thuyết

Editor: Bunn.

Biểu cảm của Vận Nhi giống như hiểu rõ, giọng điệu cảm giận lại xen lẫn một chút ủy khuất: "Tiểu thư, nô tỳ thật không rõ, tiểu thư chưa từng trêu chọc Nhị di nương, tại sao các nàng lại luôn không buông tha cho Tiểu thư?"

"Đơn giản là vì ta cản đường bò lên của các nàng thôi." Vân Lãnh Ca khép sát áo choàng trên vai, thản nhiên nói.

"Tiểu thư, gian chứa đồ linh tinh này khắp nơi đều ẩm ướt, ở lâu khí lạnh sẽ ngấm vào người, tiểu thư mau quay về phòng thôi." Ngâm Thư nói, nàng vĩnh viễn là người tri kỷ chăm chú quan sát mọi thứ.

Vân Lãnh Ca không thềm để ý cười, khẽ lắc đầu nói: "Đi thôi, chúng ta cần phải có vài ngày sống yên ổn, để các người nghỉ ngơi cho thật tốt, ép buộc cả đêm các người cũng mệt mỏi rồi, có điều tốt nhất là ba người các người thay phiên nhau ngủ đi."

Nói xong, ba người đồng thanh, đi theo Vân Lãnh Ca ra ngoài.

Tích Ngô Uyển của Nhị di nương.

Hương Nhi cung kính quỳ trên mặt đất, bẩm báo cho Nhị di nương rằng nàng ta thành công chôn con rồi dưới cây đại thụ ở trong viện của Nhị

Tiểu thư, đương nhiên nàng ta cũng bỏ qua chuyện đã bị Nhị tiểu thư phát hiện và Nhị tiểu thư cũng đã đồng ý truyền lời giúp nàng ta.

"Người xác định là người đã chôn thành công? Cũng không bị kẻ khác phát hiện?" Nhị di nương có chút nghi ngờ hỏi, trong viện Vân Lãnh Ca có người bảo vệ, sao có thể dễ dàng thành công như vậy được.

Trong mắt Hương Nhi thoáng hiện một chút khẩn trương, tiếc là nàng ta luôn cúi đầu cho nên Nhị di nương không phát hiện được: "Bẩm Nhị di nương, nô tỳ đến Liên Lãnh Uyển, đi một vòng trong sân trước để tránh người khác phát hiện, nô tỳ chắc chắn trong viện không có người mới cần thận chôn con rồi xuống."

Nhị di nương cau mày im lặng, chẳng lẽ tối hôm qua người bảo vệ nàng cũng đã ra ngoài với nàng rồi hả? Cho nên Hương Nhi mới có thể thành công chôn con rồi, đây cũng không phải là chuyện không có khả năng, chủ tử bị vu hãm, bọn họ cũng thật sự phải đi theo bảo vệ mới đúng.

Khế ước bán thân của Hương Nhi cùng người trong nhà của nàng ta đều ở trong tay mình, khả năng bị thu mua dường như cũng rất ít, nếu như vậy thì hẳn là thành công rồi, coi như hiện tại Vân Lãnh Ca thông minh hơn, nhưng một chiêu dương đông kích tây của bà ta chưa chắc Vân Lãnh Ca có thể nghĩ tới được.

Nghĩ đến đây, giữa hai hàng lông mày của Nhị di nương xuất hiện chút vui mừng, còn có một chút tự đắc, nghĩ tới việc bà ta là Vạn Phượng Ngô, dòng chính nữ của phủ Thị Lang, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, tâm kế thủ đoạn trong hậu viện bà ta vô cùng hiểu rõ, tối hôm qua 'Quý nhập vào người' mới chỉ là màn mở đầu, coi như thành công cũng chỉ bị khiển trách, nhưng một khi vụ cổ này bị phát hiện, thì ngay cả Tả tướng phủ nỗ lực bảo vệ Vân Lãnh Ca thì nàng cũng đừng hòng sống, bà ta muốn Vân Lãnh Ca phải hương tan ngọc nát mới có thể giải trừ mối hận trong lòng bà ta.

"Người làm tốt lắm, Liễu ma ma mau lấy bạc lại đây thưởng cho Hương Nhi." Nhị di nương cười nói, mặc dù tối hôm qua có chút tức giận, quyền quản gia cũng tạm thời phải giao ra, nhưng chỉ cần có thể trừ bỏ Vân Lãnh Ca thì quyền này sớm muộn cũng là của bà ta, bà ta cũng không cần nhất thời nóng nảy.

Liễu ma ma lập tức lấy một hà bao thêu bách hoa từ trong hộp tử đàn trên bàn trang điểm ra, cười đưa cho Hương Nhi đang quỳ trên mặt đất.

Hương Nhi lập tức cung kính đưa hai tay tiếp nhận, lòng buộc chặt cũng có chút thả lỏng, cung kính nói: "Nô tỳ đa tạ Nhị di nương ban cho."

Nhị di nương mỉm cười vẫy tay, tâm trạng rất tốt nói: "Đợi ta loại bỏ Vân Lãnh Ca, những điều trước đó đồng ý cho người sẽ không thiếu."

Hương Nhi cười khổ trong lòng, nếu như nàng ta thật sự làm xong chuyện kia thì giờ phút này nghe được câu này nhất định sẽ mừng rỡ như điên: "Nhị di nương nhân từ, nô tỳ khấu tạ Nhị di nương." Nói xong, cung kính dập đầu, cái quỳ này cũng là vì áy náy ở trong lòng nàng ta.

Nhị di nương không biết suy nghĩ của Hương Nhi, chỉ cảm thấy nha hoàn này là người cẩn thận, đáng tin cậy, ánh mắt nhìn về phía Hương Nhi cũng mang theo một chút vừa lòng: "Người trung thành, có người ở bên cạnh Tam tiểu thư ta cũng yên tâm một chút, sau khi về Liên Hạ uyển, nói với Tam tiểu thư là mọi chuyện đã xong, nói cho nó mọi việc không thể lỡ mãng, nóng vội sẽ sinh biến, ta đã có diệu kế đối phó với Vân Lãnh Ca."

Trong mắt Hương Nhi thoáng hiện vẻ âm đạm, trả lời: "Vâng, Nhị di nương. Vậy nô tỳ về trước, đã đến giờ ăn điểm tâm của Tam tiểu thư rồi."

Nhị di nương ngẩng đầu nhìn ra ngoài, sắc trời đã sáng, tùy ý hỏi: "Sao người lại về trễ thế?" Thời gian Vân Lãnh Ca và bà ta ở trong nội thất cũng chỉ có hai ba canh giờ, theo lý thuyết hẳn là sớm thành công, Hương Nhi không thể trễ như vậy mới đến bẩm báo được.

Hương Nhi nắm chặt tay, trên đường đến chỗ của Nhị di nương nàng ta đã chuẩn bị xong cố để nói rồi: "Bẩm Nhị di nương, nhóm chủ tử mới đi khỏi, nô tỳ sợ khiến người khác chú ý, nên ở bên ngoài đợi thêm nửa canh giờ mới vào bẩm báo."

Nhị di nương giật mình, lão phu nhân cùng tướng gia mới đi, Hương Nhi lập tức đến chỗ mình, nếu bị người khác nhìn thấy, cũng khó đảm bảo sẽ không truyền đến tai của lão phu nhân, đến lúc đó phu nhân càng thêm khẳng định là bà ta cùng Hạ Ca liên thủ lừa gạt bà.

"Ừ, người làm tốt lắm, mau về đi, có lẽ Hạ Ca cũng đang sốt ruột đấy." Nhị di nương dịu dàng nói, nghe lời giải thích của Hương Nhi, chút hoài nghi cuối cùng của bà ta đã tan thành mây khói.

Hương Nhi cung kính cáo lui, bước ra khỏi nội thất.

"Phu nhân, ngài chuẩn bị khi nào ra tay trừ bỏ Nhị tiểu thư." Liễu ma ma ở bên cạnh mở miệng hỏi.

"Không vội, bây giờ lão phu nhân và lão gia đều nghi ngờ ta, tối hôm qua còn xảy ra chuyện như vậy, nếu bây giờ ta hành động, nhất định bọn họ sẽ nghi ngờ là do ta cố ý hãm hại, chờ thời gian cấm túc qua đi, lão phu nhân không còn nghi ngờ, làm việc thì phải làm ít ỏi thôi." Nhị di nương nghĩ tới những tức giận mà bà ta phải chịu tối hôm qua, con mắt bình thường vô cùng quyến rũ lại nhiễm đầy hận ý.

Hương Nhi về tới Liên Hạ Uyển.

Vân Hạ Ca nghe thấy Hương Nhi thành công chôn con rồi xuống, liền không có một chút nghi ngờ nào, trên mặt hoàn toàn là vẻ hưng phấn. Nhưng lúc nghe được Nhị di nương dặn dò nàng ta không được hành động thiếu suy nghĩ thì khuôn mặt giống hệt Nhị di nương lập tức tràn đầy vẻ không kiên nhẫn, nàng ta thật sự hận không thể nhìn thấy Vân Lãnh Ca bị tổ mẫu cùng phụ thân xử tử ngay lúc này.

Hương Nhi thầm lắc đầu trong lòng, Tam tiểu thư thật sự kém xa Nhị tiểu thư, chỉ luận về công phu giữ bình tĩnh thì hai người cũng khác nhau một trời một vực rồi.

Liên Lãnh Uyển.

Ngủ thẳng đến lúc tự nhiên tỉnh, Vân Lãnh Ca lười nhác nằm nghiêng trên giường nệm, nhàn nhã lật xem một quyển sách cổ.

Vận Nhi bưng một đĩa điểm tâm tới, thấy tiểu như đang nằm trên giường nghiêm túc đọc sách, trên gương mặt trắng hồng vẫn luôn mang ý cười thanh thản nhàn nhạt, cửa sổ mở một nửa, gió thổi nhẹ nhẹ, khẽ thổi lộn tóc trên mặt tiểu thư, dù không có động tác gì, nhưng cả người lại đẹp giống như mỹ nhân bước ra từ trong tranh.

Vân Lãnh Ca đã sớm phát hiện Vận Nhi, thấy nàng ấy ngẩn ngơ bất động ở nơi đó thì cảm thấy buồn cười, mắt không rời quyển sách, chỉ rút một tay ra vẫy vẫy Vận Nhi.

Vận Nhi tỉnh lại, ngượng ngùng mấp máy miệng, trong lòng thầm than, tiểu thư thật xinh đẹp, không biết mình nhìn bao nhiêu lần, nhưng vẫn thường xuyên bị nhìn đến thất thần. Nàng ấy đi lên phía trước, đặt điểm tâm lên bàn nhỏ, nói: "Tiểu thư, Hạ gia vừa mới phái nha hoàn truyền tin, nói hai ngày sau Mộ Dung thế tử sẽ vào thành, đến lúc đó nàng ấy sẽ ở cửa Tướng phủ chờ tiểu thư cùng đi xem một chút."

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Biến Chuyển Thế Cục Trong Tướng Phủ

Edit: Huong August ()

Vân Lãnh Ca giương mày, không lên tiếng.

"Tiểu thư, nghe nói ngày Mộ Dung Thế tử vào thành, Thái tử và Thất hoàng tử sẽ suất lĩnh trọng thần trong triều nghênh đón ở cửa thành, các đại vương phủ Thế tử cũng sẽ đến dự." Vận Nhi nói tiếp, rũ tròng mắt xuống, cẩn thận nhìn Vân Lãnh Ca.

Vận Nhi ngụ ý nhắc nhở sao Vân Lãnh Ca lại không hiểu, xem ra nên nói rõ với nha đầu này, nếu không nàng vẫn cho rằng mình còn thích Âu Dương Phong.

Vân Lãnh Ca đặt quyển sách trong tay lên bàn nhỏ, thuận tay vuốt tóc mai bị gió thổi hơi rối, con người chăm chú nhìn Vận Nhi: "Vận Nhi, ta chỉ giải thích cho người một lần, người hãy nghe cho kỹ."

Vận Nhi nghe vậy ngẩng đầu lên, không cẩn thận chạm thẳng vào tầm mắt Vân Lãnh Ca, con người Vân Lãnh Ca xanh đen như ngọc bích, sâu không thấy đáy, giống như có thể hút người ta vào.

"Vận Nhi, tiểu thư ta không thích Âu Dương Phong nữa, người hiểu không? Về sau không cần có ý hay vô tình nhắc tới hần." Vân Lãnh Ca nhàn nhạt nói, thu hồi tầm mắt trên người Vận Nhi, nghiêng đầu nhìn bầu trời xanh thăm bên ngoài.

Vận Nhi hồi hồn, miệng lầm bầm nói, "Nhưng rõ ràng trước kia tiểu thư rất thích Âu Dương thế tử." Đồng thời thầm hận mình không có tiền đồ, mỗi lần đều mất mặt trước mặt tiểu thư.

Vân Lãnh Ca vẫn như cũ nhìn cảnh xuân bên ngoài, bầu trời xanh thẳm, mây trắng xinh đẹp, trong không khí nhàn nhạt mùi vị thơm mát của cây cỏ, dược thảo Ngâm Thư trồng cũng đua nhau nảy mầm, mặc dù bớt chút màu sắc nhưng lại có nhiều hơn một phần sức sống.

"Đó là trước kia, ai cũng sẽ thay đổi, trái tim đều làm bằng thịt, nếu như người đối tốt với người ta vô điều kiện nhưng vẫn không nhận được hồi báo, tâm, một ngày nào đó sẽ lạnh." Vân Lãnh Ca không quay đầu lại thản nhiên nói, ánh mắt quan sát hoa viên có phần ngây ngốc, như có điều suy nghĩ.

Đối với mấy lời của tiểu thư, Vận Nhi cái hiểu cái không, nhưng trái lại nàng hiểu một ý trong đó, tiểu thư thực sự không thích Âu Dương Thế tử nữa, khó trách lần trước tiểu thư nhìn thấy Âu Dương Thế tử, khuôn mặt cũng không hiện nhiều vui mừng, phong thái tiên nhân của tiểu thư, đến nha hoàn như nàng cũng nhiều khi nhìn đến mất hồn. Mặc dù Âu Dương Thế tử có thân phận tôn quý, dung mạo anh tuấn, nhưng cũng chỉ là một tên ngốc không có nhãn lực thôi.

Giờ Dậu

Vân Lãnh Ca dùng xong bữa tối, phân phó Vận Nhi thu thập một chút, để một mình Ngâm Cầm ở lại nội thất.

"Ngâm Cầm, kể từ hôm nay đêm nào ta cũng luyện tập phi châm một giờ, người phân phó một nhóm ám vệ cùng canh giờ nhất định phải đặc biệt lưu ý quan sát Thương Lãnh uyển, ta không muốn bị người khác phát hiện." Vân Lãnh Ca nghiêm túc nói với Ngâm Cầm, vốn còn đang nghi ngờ khó hiểu.

Không ai biết nàng biết võ, chính nàng cũng thêm một phần an toàn, mọi việc nên lưu lại một đường lui, đánh bất ngờ mới có thể gây cho người ta thương tích nặng nề.

Ngâm Thư cũng nghiêm túc gật đầu, cáo lui ra ngoài thông báo với ám vệ.

Từ buổi chiều Vân Lãnh Ca đã chuẩn bị thỏa đáng một tấm ván gỗ, mặt trên là những vòng tròn to nhỏ vẽ bằng bút lông, tương tự bia ngắm bắn tên.

Vân Lãnh Ca đứng thẳng trước bia gỗ ngoài năm thước, hai ngón tay kẹp chặt một phi châm, heo thủ pháp kiếp trước凝神 nhăm vào phía hồng tâm phóng ra.

"Không trúng hồng tâm." Vân Lãnh Ca nhìn ngân châm run rẩy trên bia gỗ, nhíu mày: "Hơn nữa chưa đủ lực."

Thở dài, dù sao ngân châm không phải là sở trường của nàng, đem ra phóng vào huyết đạo còn tạm được, muốn đánh nhau giết người thì còn kém xa, xem ra nàng nhất định phải tới ngoại công một chuyến.

"Dùng nội lực đẩy ngân châm ra liệu sẽ có hiệu quả hơn chứ?" Ý định vừa động, Vân Lãnh Ca nhắc cổ tay một phen, ngón tay dài nhỏ như ngọc lại kẹp một cây ngân châm, đan điền vận nội lực vốn ít đến thương cảm, ngưng tụ nội lực tại ngón tay.

Một đạo ngân quang lóe lên, ngân châm đã sừng sững bất động ngay giữa hồng tâm, Vân Lãnh Ca vui vẻ trong lòng, dùng nội lực bắn ra không chỉ khiến tốc độ nhanh hơn nhiều, lực cũng ổn định không ít, khó trách cổ nhân dùng nội lực là có thể đả thương người, võ học cổ đại thật bác đại tinh thâm, kiếp trước mặc dù kỹ thuật dùng dao xem như tốt, chẳng qua là nhờ sư phụ có nhiều kỹ xảo, cộng thêm thân thể cường hãn, luyện tập nhiều lần mới có thể thực hiện xuất thần nhập hóa như vậy.

Nhưng thân thể này là một tiểu thư khuê các nhu nhược, muốn luyện được như kiếp trước, cũng không phải chuyện một sớm một chiều có thể luyện thành, thời gian không chờ ai, thời gian để nàng trở nên mạnh mẽ cũng không nhiều, hơn nữa hậu viện Tướng phủ tai mắt đông đảo, thật sự không phải là nơi có thể an tâm luyện võ, hôm nay nàng quan sát địa thế Thương Lãnh Uyển một lần, mới bất đắc dĩ bỏ đi ý niệm này, muốn luyện tập, chỉ có thể ở trong gian phòng luyện tập kỹ xảo, lại không nghĩ tới rút nội lực vào phi châm, hiệu quả quả thực không thể khinh thường.

Không ngừng cố gắng, Vân Lãnh Ca tiếp tục theo biện pháp trước đó ép nội lực phòng ngân châm ra, không ngờ mới làm hơn mười lần, nội lực vốn ít ỏi đã tiêu hao hết.

Vân Lãnh Ca thầm cười khổ, đành phải thu hồi ngân châm và bia gỗ, đơn giản rửa mặt một chút, bò lên giường ngồi xếp bằng bắt đầu luyện công, sau này nàng chỉ có thể tăng nội lực bằng phương pháp này, không biết tại sao, ở nơi này nàng vẫn còn cảm giác trong tướng phủ thật xa lạ, cảm giác chung quanh nguy cơ tứ phía, có câu “Ta là thịt cá, người là dao thớt, không muốn làm thịt cá bị người ta giết, chỉ có thể chính mình làm người khai đao.”

Hai ngày nay Tướng phủ gió êm sóng lặng, Nhị Di Nương và hai nữ nhi của nàng ta đều trong thời gian cấm túc, Tướng phủ thiếu đi mấy chuyện ồn ã của các nàng, an bình không ít, Vân Lãnh Ca mỗi ngày theo lệ đi thỉnh an Lão phu nhân, mặt ngoài, nàng và Lão phu nhân ngày càng hòa hợp, chuyện Nhị Di Nương thất sủng và Nhị tiểu thư muốn xoay người, không ngừng nghị luận trong tướng phủ.

Vân Lãnh Ca mắt điếc tai ngơ, nhưng thân là tiểu thư trong Tướng phủ, xử sự đến giọt nước cũng không lọt, khiến người ta không bắt được một chút sai lầm, mỗi ngày ngoài thỉnh an liền vui mình trong viện chưa từng ra cửa.

Một ngày kia, tại Phúc Thọ đường của lão phu nhân.

"Tôn nữ thỉnh an tổ mẫu, nguyên tổ mẫu thân thể kiện khang." Vân Lãnh Ca vẻ như thành thật vẫn hành đại lễ như cũ, kính cẩn dập đầu tỉnh an lão phu nhân, kỳ thực trong lòng đã thu thành bánh quai chèo.

"Đứa nhỏ này, đã nói không cần hành đại lễ với lão bà ta rồi, sao con cứ nhất định không nghe vậy." Lão phu nhân mặc cẩm y màu vàng mờ, trên vạt áo thêu mấy đoá tường vân màu bạc, nụ cười trên mặt như hoa cúc nở rộ, cười nói.

"Tổ mẫu, đây là một phen hiếu tâm của tôn nữ, chẳng lẽ ngài không thích tôn nữ hiếu kính ngài? " Vân Lãnh Ca vẫn như cũ kiên trì hành lễ xong, để Ngâm Thư cẩn thận đỡ nàng dậy, sau đó mới dí dỏm nói với lão phu nhân.

Nhưng trong lòng lại một phen lãnh ý, mặc dù lão phu nhân ngoài miệng cự tuyệt, nhưng đối với chuyện nàng hành đại lễ vẫn là bộ dáng hưởng thụ, nếu thật sự không muốn sẽ sai người ngăn cản nàng, nhưng bà cũng không có nửa điểm động tác, quả nhiên là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Còn nữa, vừa rồi, nàng khiến lão phu nhân vui vẻ, nếu đột ngột ngừng hành đại lễ, chỉ sợ chẳng những lão phu nhân sẽ không vui, e rằng trong phủ cũng truyền ra tin đồn nàng ỷ sủng mà kiêu, trong ngoài bất nhất.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lão Phu Nhân Tỏ Ý Cảnh Cáo

Ý cười nơi khóe miệng Lão phu nhân càng sâu, nâng tay bảo Vân Lãnh Ca ngồi bên cạnh bà, đầy thâm ý nói, "Tổ mẫu chỉ là lo lắng cho con vừa mới khỏe lên, luôn hành đại lễ sẽ khiến cơ thể khó tránh khỏi thương tổn."

"Tổ mẫu, đây là hiếu tâm nho nhỏ của cháu gái đối với người, làm sao có thể tổn thương thân thể chứ ạ." Vân Lãnh Ca làm bộ không cho là đúng nói.

Lão phu nhân vỗ vỗ tay nàng, biểu cảm tình cảm từ ái mà không lời nào có thể miêu tả được, bà cũng là có chút lo lắng Vân Lãnh Ca nông cạn nóng nảy, e là không thể trọng dụng được, bây giờ xem ra, đúng là có hiếu tâm, là người suy nghĩ chừng chạc trầm ổn.

"Ngày mai tiểu thư Hạ gia nói muốn đi với con xem Thế tử Mộ Dung trở về thành, hôm nay hãy sai người chuẩn bị xiêm y và trang sức xong đi, để đến lúc đó tránh chuyện trở tay không kịp." Sắc mặt Lão phu nhân ân cần hỏi han.

Trong lòng Vân Lãnh Ca lạnh đi, vòng vo nửa ngày cuối cùng cũng nói đến chủ đề chính, nhếch môi cười, tỏa sáng như hoa vào hạ, "Dạ, tổ mẫu."

"Ngày thường con trang điểm nhẹ nhàng quá, con gái tuổi trẻ nhẹ nhàng thanh thoát, trang điểm đơn giản như thế, nó áp chế rạng rỡ của con đấy." Lão phu nhân nhú nhú mày, thấy hôm nay Vân Lãnh Ca vẫn là một bộ vải la* màu trắng, trên đầu vẫn chỉ dùng một cây trâm ngọc hoa mai cài

lên, tuy rằng cả người toát lên vẻ thanh lệ thoát tục, nhưng cũng bớt chút phong phạm tươi trẻ của đại tiểu thư, nàng là tiểu thư Tướng phủ con vợ cả, đương nhiên không thể để người ta xem thường được.

Vải la: loại vải được dệt thưa

"Vân ma ma, đi lấy hộp trang sức ra đây cho ta." Lão phu nhân bảo.

Vân ma ma đập một tiếng, đi vào bên trong.

"Tổ mẫu, ngày thường cháu gái cũng chỉ quanh quẩn trong phủ, cũng không muốn trang điểm quá mức long trọng." đôi mắt Vân Lãnh Ca đen láy, cười trong trẻo.

"Con đó, tiểu thư trẻ tuổi nào mà không thích trang điểm chứ, con lười thì có." Ngón tay Lão phu nhân chỉ nhẹ vào mũi Vân Lãnh Ca, trêu đùa.

Vân Lãnh Ca lè lè đầu lưỡi màu hồng, lập tức đưa hai tay che mặt, miệng giận dỗi, "Ai nha, bị tổ mẫu biết mất rồi, cháu gái thật là không còn mặt mũi gặp người nữa."

Lão phu nhân cười ha ha, bên trong Phúc Thọ đường tràn ngập không khí ấm áp.

Vân ma ma ôm hộp trang sức trong ngực tới cũng rất ngạc nhiên, đã nhiều ngày, chỉ cần nhị tiểu thư tới đây, tâm tình lão phu nhân rất là không tệ, nhị tiểu thư cũng là một người thâm tàng bất lộ, lão phu nhân đa nghi như thế mà cũng nhìn thấu triệt như thế.

"Đa số trang sức này được tạo ra lúc ta chưa lấy chồng, hôm nay con chọn mấy đi, ngày mai tránh bị các tiểu thư áp chế." Lão phu nhân mở hộp trang sức ra, nói với Vân Lãnh Ca.

"Tổ mẫu, đây đều là những trang sức lúc người còn trẻ, cháu gái không thể muốn được." Bộ dáng Vân Lãnh Ca thụ sủng nhược kinh (được yêu thương mà sinh ra sợ hãi), trịnh trọng lắc đầu.

Lão phu nhân cười khẽ, "Dù sao bây giờ ta cũng không dùng được, để đó cũng hư mất, con mang đẹp, tổ mẫu cũng vui." Nói xong, lão phu nhân lấy một cây trâm khảm ngọc ra.

Lão phu nhân cắm trâm ngọc vào trong búi tóc của Vân Lãnh Ca, mái tóc đen nhánh làm nổi bật trâm ngọc lấp lánh, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn nhất thời cao quý, trang nhã hơn vài phần, bớt vài phần thoát tục, cả người trông cũng có hỏa khí hơn.

"Ừ, rất đẹp, tổ mẫu biết con thích đồ trang sức bằng Ngọc, chiếc trâm ngọc thạch anh này con thường mang là được." Lão phu nhân tinh tế quan sát Vân Lãnh Ca một phen, sắc bén khôn khéo ngày thường đã được thay bằng sự hài lòng, rồi lấy thêm từ trong hộp ra một trâm khảm ngọc thạch nữa, mặt trên có khảm thêm thạch anh hình hoa nhỏ, hàm xúc đơn giản uyển chuyển, quả thật khiến Vân Lãnh Ca mang phong vị khác.

"Trưởng giả ban thưởng không thể từ, vậy cháu gái xin đa tạ tổ mẫu." Vân Lãnh Ca đứng dậy tạ ơn, vì cúi đầu nên trâm vàng hơi lay động, chạm vào gò má lạnh như băng.

Vân Lãnh Ca hơi phúc thân, hạ mí mắt để che đi ánh mắt lạnh đến run mình.

Ngày mai chắc chắn sẽ có không ít nữ tử thế gia đến, bản thân là dòng chính nữ của Tướng phủ, nếu như không trang điểm long trọng một chút, lão phu nhân một là sợ sẽ làm mất mặt mũi Tướng phủ, hai là muốn Vân Lãnh Ca tìm kiếm quan hệ một chút, tương lai có thể gả vào nhà cao cửa rộng.

"Ừ" lão phu nhân gật đầu, đối với cử chỉ của Vân Lãnh Ca rất là khen ngợi, tiến thoái thoả đáng, không kiêu ngạo không nóng nảy, đây mới là dòng chính nữ của Tướng phủ nên có, đó chính là phong thái và thái độ.

Lập tức lão phu nhân lại phân phó Vân ma ma bỏ cây trầm bằng ngọc thạch vào chiếc hộp nhỏ bằng gỗ lim, đặt vào tay Vân Lãnh Ca.

"Lão phu nhân, Tam di nương và tứ tiểu thư đến thỉnh an ạ." Hương Nhi đi vào truyền lời.

Lão phu nhân nhàn nhạt lên tiếng, "Để các nàng vào đi."

Hương Nhi nghe vậy đi ra ngoài mời Tam di nương và tứ tiểu thư vào.

"Tổ mẫu, cháu gái phải ngồi bên dưới thôi." Vân Lãnh Ca nói, nàng không quen tiếp xúc quá gần với người khác, nhất là lão phu nhân trong ngoài bất nhất này.

Lão phu nhân mỉm cười, "Không sai, an vị ở đây đi."

Vân Lãnh Ca không cần phải nhiều lời nữa, ánh mắt bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh lão phu nhân.

Tam di nương và Vân Thu Ca từ từ bước vào, từ khi Nhị Di Nương bị phạt giam cầm, rõ ràng Tam di nương sôi nổi hơn rất nhiều, sắc mặt ngày xưa tái nhợt giờ cũng thêm một chút huyết sắc.

"Thỉnh an lão phu nhân." Hai người nhất tề hành lễ, giòn vừa nói nói.

"Ngồi xuống đi."

Tam di nương và Vân Thu Ca thốt tha ngồi vào ghế tựa, hai người đưa mắt thấy trên đầu Vân Lãnh Ca có bộ trầm cực kì tinh xảo, trong lòng Tam di nương căng thẳng, bình tĩnh nói, "Nhị tiểu thư, hôm nay người

mang cây trâm này thật sự rất đẹp mắt, ngày xưa không chưa từng thấy nhị tiểu thư mang bao giờ."

Vân Lãnh Ca chưa kịp nói, lão phu nhân đã lên tiếng, liếc mắt nhìn Tam di nương một cái, nói, "Đây là ta vừa cho Lãnh Ca."

Sắc mặt Tam di nương khễ cứng đờ, ngượng ngùng nói, "Thì ra là lão phu nhân đưa, tì thiếp còn đang định nói chưa từng thấy qua cây trâm nào tốt như vậy." Cách nói chuyện và sắc mặt hoàn toàn là lấy lòng, Vân Lãnh Ca thầm nghĩ, hôm nay Tam di nương vừa vặn đúng thời gian này, e là đúng với suy nghĩ của nàng rồi.

Lão phu nhân hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhu hòa nhìn sườn mặt duyên dáng của Vân Lãnh Ca, thuận tay giúp nàng vén tóc mai rơi bên tai, ấm giọng nói, "Lãnh Ca là dòng chính nữ của Tướng phủ, ta yêu thương con bé nhất, mẫu thân nàng mất sớm, ta làm tổ mẫu, cũng chỉ có thể tận tâm suy nghĩ giúp con bé mà thôi."

Trong lòng Vân Lãnh Ca cười lạnh, lệ trong mắt nhiều thêm một chút, hơi động dung nói với lão phu nhân, "Cháu gái đa tạ tổ mẫu yêu thương,"

Lão phu nhân một câu hai nghĩa, không những nói với mình bà yêu thương mình không gì sánh kịp, còn nói mẹ đẻ của mình đã qua đời, yêu thương quá mức, rõ ràng là để cho người ta nhìn, giấu ánh mắt thù địch đi, ám chỉ nàng trước sau vẫn là dòng chính nữ của Tướng phủ, bà không chấp nhận thứ nữ hay di nương dám trèo lên đầu nàng.

Lão phu nhân cảnh cáo nàng, ở trong phủ này, phải nghe lời của bà, nàng mới có thể bảo toàn bản thân, phần yêu thương này, nếu bà muốn thì có thể dễ dàng thu lại.

Quả nhiên ánh mắt Tam di nương trầm xuống, sắc mặt quang đăng chuyển qua nhiều mây, địa vị nhị tiểu thư càng cao, khó nói các nàng không

phải là một nhị di nương thứ hai, chẳng lẽ mẹ con các nàng phải phụ thuộc
đế qua ngày sao?

Sắc mặt Vân Thu Ca cũng không đẹp mắt lắm, bàn tay nhỏ bé níu chặt
lấy khăn tay.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THU

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Người Người Trong Tướng Phủ Không An Phận

Editor: Quỳnh diendanlequydon.

Thu hết tất cả vẻ mặt của hai người đang ngồi vào trong mắt, lão phu nhân chuyển động phật châu màu xanh biếc trong tay, trong mắt hiện lên một chút đen tối khó lường.

Dĩ nhiên Vân Lãnh Ca cũng nhìn thấy được vẻ mặt cử chỉ của Tam di nương và Vân Thu Ca, thầm nhủ mày, xem ra lão phu nhân mới nói mấy câu đã thành công làm cho Tam di nương nghi ngờ mình, lão phu nhân không muốn để cho Nhị Di nương nắm giữ việc quản lý trong phủ, mà hậu viện của Tướng phủ trừ Nhị di nương, tiểu thiếp của Vân Bá Nghị chỉ có Tam di nương và một Tứ di nương suốt ngày nằm trên giường bệnh, lão phu nhân không tiện nắm quyền chưởng quản gia lâu, việc tề gia sớm muộn gì cũng phải giao ra.

Có vết xe đổ của Nhị di nương, dĩ nhiên lão phu nhân không muốn hậu viện có một người độc đại, cho nên lão phu nhân cần mình và Tam phu nhân kiềm chế lẫn nhau, thế lực hai người ngang nhau, dùng để duy trì cân bằng trong hậu viện Tướng phủ, chỉ cần có người vượt qua người kia, nàng sẽ giúp đỡ phía yếu hơn kia.

Bệnh đa nghi của lão phu nhân thật đúng là không phải nặng bình thường, nàng thương mình, cưng chiều mình, đơn giản là vì mình còn có chỗ hữu dụng, nếu có một ngày mình không còn bất kỳ lợi ích gì hoặc có ý đồ muốn thoát khỏi tay nàng, bọn họ nhất định sẽ không chút do dự mà vứt bỏ mình.

Tình nghĩa lạnh nhạt như vậy, đây là Tướng phủ quyền cao chức trọng, không có tình thân, chỉ có người với người lợi dụng lẫn nhau thôi.

Lúc này người bên trong Phúc Thọ Đường không ai nói chuyện, trong không gian yên tĩnh có thể nghe thấy rõ tiếng va chạm của phật châu trong tay lão phu nhân.

“Lão phu nhân, nghe nói ngày mai Nhị tiểu thư muốn xuất phủ đi xem Mộ Dung thế tử hồi thành?” Yên lặng hồi lâu, khóe miệng Tam di nương hàm chứa ý cười hỏi, dĩ nhiên tâm tình của nàng đã hồi phục, lại đeo mặt nạ giả nhân giả nghĩa.

Vân Lãnh Ca lấy tay vuốt ve sợi tơ bạc bên hông, trong lòng hiểu rõ, Tam di nương muốn mình mang Vân Thu Ca cùng đi.

Lão phu nhân liếc mắt nhìn Tam di nương một cái, cúi đầu gật một cái.

Tam di nương thầm căn nhắc, lão phu nhân là người khôn khéo cỡ nào, sao lại không biết ý nghĩa trong lời nói của mình, xem ra lão phu nhân là giả bộ hồ đồ, không có ý định muốn dẫn theo Thu Ca ra ngoài, khóe miệng nhếch lên, Tam di nương lại mở miệng nói: “Ngày mai nhất định sẽ có rất nhiều công tử tiểu thư đến trình diện, nhiều người chen chúc, một mình Nhị tiểu thư cần phải cẩn thận một chút, nhớ mang theo mấy người nha hoàn.”

Trên mặt tam di nương đều là vẻ ân cần, trên mặt che giấu lo lắng, thật giống như rất lo lắng cho an nguy của Vân Lãnh Ca.

Phật châu trong tay lão phu nhân ngừng chuyển động một chút, trong lòng phiền muộn, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng, chớp mắt một cái liền biến mất.

“Ừ, người nói cũng có đạo lý, Lãnh Ca một mình đi cũng không an toàn chút nào, không bằng để cho Thu Ca đi cùng Lãnh Ca đi, hai tỷ muội

cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.” Lão phu nhân tiếp tục chuyển động phật châu trong tay, thông thả mở miệng nói.

Rốt cuộc cũng được lão phu nhân gật đầu đồng ý, trong lòng Tam di nương mừng rỡ, vội vàng lôi kéo cánh tay Vân Thu Ca đứng dậy hành lễ cùng mình.

“Đa tạ tổ mẫu/ lão phu nhân.”

Tâm trạng chán nản của Vân Thu Ca đột nhiên trở nên sáng bừng, Mộ Dung thế tử hồi kinh nhất định là sẽ rất rầm rộ, rất nhiều tử nữ (con cái) nhà cao cửa rộng đều đi, mình cũng có cơ hội có thể kết bạn với bọn họ một chút.

Mi mắt Vân Lãnh Ca cụp xuống, lão phu nhân vốn không muốn để cho Vân Thu Ca đi cùng, nhưng Tam di nương nói chuyện cả buổi, khiến cho lão phu nhân cũng theo dõi chủ ý liên tục, Tam di nương có thể suy đoán được một chút tâm tư của lão phu nhân, cho nên mới có thể quăng suy nghĩ kia ra khỏi đầu, chỉ phối theo tâm tư của lão phu nhân.

Tam di nương biết lợi lão phu nhân muốn lợi dụng cơ hội này để tương lai nữ nhi nhà mình có thể gả vào nơi có quyền có thế, vì vậy nàng ám chỉ nhiều tiểu thư Tướng phủ không phải sẽ có hi vọng lớn hơn sao, mà lời nói của nàng tỏ ra vô cùng tha thiết với mình, tình cảm như vậy cũng khiến cho lão phu nhân càng cẩn thận hơn với quan hệ của mình và Tam di nương.

Mình cùng Tam di nương liên thủ quản lý hậu viện, đây là điều mà lão phu nhân muốn nhìn thấy, cho nên lão phu nhân để mình và Tam di nương đối chọi gay gắt trong mọi chuyện, phòng ngừa chu đáo trước khi mình và Tam di nương đánh vỡ quan hệ hài hòa.

“Tổ mẫu, nếu không cũng để cho Đại tỷ đi cùng đi.” Vân Lãnh Ca nhìn bộ dạng vui vẻ của ba người, mắt đen trầm xuống, lợi dụng ra khiến

cho các người vui vẻ vậy sao? Muốn xem trò vui thì cùng diễn đi, mọi người để là người của Tướng phủ, có lợi thì phải cùng chia chứ.

“Hả? Lãnh Ca, vì sao muốn Xuân Ca cùng đi vậy.” Lão phu nhân thu hồi lại nụ cười, lạnh lùng nói.

Tuy chuyện hai ngày trước không đưa ra ngoài ánh sáng, nhưng hạ nhân nơi này ai chẳng biết Nhị di nương và hai nữ nhi của nàng liên hợp hãm hại Vân Lãnh Ca, bây giờ nàng lại đề xuất muốn Vân Xuân Ca cùng đi, Vân Lãnh Ca có chủ ý gì đây.

Mặt Tam di nương và Vân Xuân Ca vốn đang cười lúc này cũng trầm xuống, hai người đồng thời nhìn chăm chăm Vân Lãnh Ca, trong mắt còn mang theo một chút hận ý.

“Tổ mẫu, hôm đó Hạ tiểu thư tự mình mời Đại tỷ, Đại tỷ đã đáp ứng, nếu ngày mai Đại tỷ không đi, đến lúc đó cháu gái cũng không tiện tự bào chữa.” Vân Lãnh Ca nhú mày, bộ dạng rất khó xử.

Vân Thu Ca và Vân Xuân Ca cũng không phải là nhân vật đáng lo, thay vì chỉ mang theo một người để làm râu ria cho mình, còn không bằng đưa hai người cùng đi, cũng thêm chút náo nhiệt.

“Thì ra là thế.” Lão phu nhân đăm chiêu nói, Xuân Ca tuy là thứ nữ, nhưng dù gì cũng là trưởng nữ của Tướng phủ, diện mạo tài hoa đều không kém, để cho nàng đi cũng được.

“Nếu Xuân Ca đã đáp ứng, quả thật cũng không tiện từ chối, vậy thì ngày mai bỏ lệnh cấm một ngày, mang nàng cũng đi theo đi.” Lão phu nhân trầm ngâm nửa ngày, mở miệng nói.

“Vâng, tổ mẫu, cháu gái thay mặt Đại tỷ tạ tổ mẫu đã khoan dung.” Vân Lãnh Ca đứng dậy hành lễ, cười nói. Kỳ thật Vân Xuân Ca không thể đi có thể vịn rất nhiều cớ tốt, chỉ cần nói thân thể không khỏe không tiện ra

ngoài, nhưng lão phu nhân không tìm được nguyên nhân để từ chối, là không muốn buông tha bất kỳ cơ hội nào.

Đợi Vân Lãnh Ca ngồi trở lại bên cạnh nàng, dien~dan~le~quy~don~ lão phu nhân nghiêm túc nhìn chăm chăm mặt của nàng, mở miệng cười nói: “Hôm trước Xuân Ca mới hiểu lầm người, vì sao người lại muốn thay Xuân Ca tạ ơn chứ.” Lão phu nhân tránh không trách nàng, chỉ hỏi nàng vì sao lại giúp một người đã hãm hại mình.

“Tổ mẫu, kiếp trước không biết phải tu bao nhiêu năm kiếp này mới có thể có duyên kết thành tỷ muội, cháu gái chỉ muốn Tướng phủ hòa thuận, không có ý gì khác.” Vân Lãnh Ca chớp chớp mắt, cười sáng lạn, chỉ tìm một lý do mơ hồ để giải thích qua.

“Ừ, tổ mẫu luôn cho rằng người là người hiểu chuyện.” Lão phu nhân cũng mỉm cười nói, Vân Lãnh Ca không có tâm cơ, có lẽ là thật lòng.

Vân Lãnh Ca dịu dàng mỉm cười, cười mà không nói.

“Được rồi, các người cũng trở về đi.” Lão phu nhân mở miệng nói.

Ba người đứng dậy hành lễ, chậm rãi rời khỏi Phúc Thọ Đường.

“Nhị tiểu thư, vì sao lại để cho Đại tiểu thư đi cùng.” Vừa ra khỏi Phúc Thọ Đường, Tam di nương liền tiến đến trước mặt Vân Lãnh Ca, nhỏ giọng hỏi.

“Ta vừa mới nói với tổ mẫu, Tam di nương không nghe được sao?” Vân Lãnh Ca nhìn không chớp mắt, thản nhiên nói.

Tam di nương khẽ mím môi, lão phu nhân không biết tính tình thật sự của Vân Lãnh Ca, nàng đã sớm biết, lấy cơ kia, sao có thể lừa gạt được nàng, nhưng việc đã đến nước này, nhiều lời cũng vô ích, Tam di nương

không vui khẽ trờng Vân Lãnh Ca một cái, rồi xoay người mang theo Vân Thu Ca trở về viện, chuẩn bị xiêm áo trang sức ngày mai cho nàng.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tứ Di Nương Thần Bí Của Tướng Phủ

Editor: Bunn.

Liên Lãnh Uyển.

"Vận Nhi, người có biết Tứ di hương trong hậu viện Tướng phủ kia không?" Vân Lãnh Ca nằm nghiêng trên giường êm, cụt hứng hỏi.

Vận Nhi nhú mày suy nghĩ, một lúc lâu sau mới mở miệng: "Tiểu thư, vị Tứ di nương kia vào cửa cùng khoảng thời gian với Tam di nương, trước sau kém nhau khoảng một tháng, năm nô tỳ mới tiến Tướng phủ có nghe bọn hạ nhân nói, hình như nàng ta bán mình mai táng cho phụ thân được tướng gia cứu, dáng vẻ cũng xinh đẹp, liền được tướng gia thu làm thiếp, lúc mới vào cửa cũng được Tướng gia sủng ái một khoảng thời gian, sau này không biết vì sao sức khỏe của Tứ di nương càng ngày càng yếu, có tư thế bệnh tệnh không dậy nổi, mới đầu Tướng gia còn sai người chăm sóc cẩn thận, nhưng bị bệnh nhiều năm, thấy vẫn không tốt lên, cũng dần quên sự tồn tại của nàng ta, chỗ Tứ di nương ở cách viện của chúng ta rất xa, ngày thường bên cạnh cũng chỉ có một ma ma chăm sóc."

Vân Lãnh Ca khịt khịt mũi, nhắm hờ mắt suy nghĩ, trí nhớ của nàng về Tứ di nương này thật sự không nhiều lắm, đơn giản chỉ là dáng vẻ xinh đẹp, ở trong kinh thành này chính là ngàn dặm mới chọn được một người, càng nghĩ thì khuôn mặt của Tứ di nương càng mơ hồ, dù sao nhiều năm Tứ di nương không có đi lại trong Tướng phủ, lão thái thái niệm tình nàng ta bị bệnh nặng nên miễn thỉnh an hàng ngày, ngày thường nàng ta cũng chỉ ru rú trong phòng, ăn, mặc, ở, đi lại đều có vị ma ma kia chăm sóc, trước kia

đương nhiên Vân Lãnh Ca sẽ không phí thời gian chú ý đến một vị di nương như có như không này.

Nàng ta thật sự bị bệnh nặng? Hay là giả bộ bị bệnh? Quan hệ giữa mình và Tam di nương bị xé rách cũng là chuyện sớm hay muộn, việc gì phải nâng đỡ một người muốn thay mặt bản thân chương gia, nếu Tứ di nương thật sự giả bộ bệnh, hiểu được việc đặt mình bên ngoài sự việc, mọi việc cũng tránh cho bản thân bị đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió thì vẫn có thể xem là một ứng cử viên.

"Lát nữa người đi nói với Ngâm Cầm một tiếng, bảo nàng ấy buổi tối lặng lẽ đến viện Tứ di nương tìm hiểu một chút tình huống, đừng để người khác phát hiện." Ánh mắt Vân Lãnh Ca nặng nề, làm người khác không thể nhìn ra được trong lòng nàng đang nghĩ gì, môi anh đào hé mở, nhẹ phát ra âm thanh.

"Vâng, tiểu thư." Mặc dù Vận Nhi không biết tiểu thư muốn tìm hiểu Tứ di nương làm gì, nhưng mỗi việc tiểu thư phân phó đều có tác dụng của nó, cho nên nhẹ nhàng gật đầu, lui ra ngoài thông báo cho Ngâm Cầm.

Vân Lãnh Ca lấy tay day huyệt thái dương, áp chế cảm giác không khỏe trong đầu, hậu viện của Vân Bá Nghị có Nhị di nương Vạn thị, Tam di nương Lý thị, còn có một Tứ di nương tên là gì nàng cũng không biết, quan hệ nhìn giống như đơn giản, nhưng thực ra bên trong lại vô cùng thâm sâu, người ngoài đều biết Vân Bá Nghị rất sủng ái Nhị di nương, chỉ sợ đây là do Vân Bá Nghị cố ý giả mù sa mưa.

Tâm tư vừa chuyển, Vân Lãnh Ca nghĩ đến đêm đó Nhị di nương diễn trò hãm hại nàng, trong mắt Vân Bá Nghị lúc nhìn Lý thị thoáng hiện vẻ dịu dàng, lúc đó mọi người trong phòng đều không chú ý tới, nhưng nàng lại thấy rất rõ, trong sự dịu dàng đó ẩn chứa tình yêu da diết, mặc dù khá nhạt, nhưng có lẽ chưa chắc loại ánh mắt biểu lộ chân tình này đã dành cho Nhị di nương.

Vận thị nắm quyền tướng phủ, phía trước Vân Bá Nghị còn cần Vận thị Lang hiệp trợ, hẳn vốn không thể động vào Nhị di nương mà chỉ có thể sủng bà ta, xem nhẹ những nữ nhân khác trong phủ, thậm chí nhiều năm rồi Vân Bá Nghị vẫn chưa từng nạp thêm tiểu thiếp.

Ánh mắt Vân Lãnh Ca xoẹt qua ánh sáng lạnh, không lẽ, Tam di nương đưa lời mời liên thủ với mình, Vân Bá Nghị lại sắm nhân vật gì trong đó? Là muốn lợi dụng bản thân quật ngã Nhị di nương sau đó đưa nữ nhân hẳn thật sự yêu thương thượng vị sao?

Người người trong tướng phủ này thật sự không đơn giản, về điểm tính kế này thì lão phu nhân, Vân Bá Nghị, cùng Nhị di nương thật sự không có gì đáng nói.

Suy nghĩ một lát, đầu Vân Lãnh Ca càng đau, đành phải thu hồi suy nghĩ, nhắm mắt dưỡng thần.

"Tiểu thư, tiểu thư, nên dùng bữa tối rồi." Giọng nói của Vận Nhi vang lên.

Vân Lãnh Ca từ từ tỉnh lại, trong nháy mắt vẻ mê man trong mắt đã hoàn toàn biến mất, trở nên hoàng toàn sáng rõ, nàng nhú mày, bản thân định khê chớp mắt một chút, vì sao lại ngủ ngay, lại còn không chút cảnh giác, nghiêng đầu nhìn cửa sổ, trời đã tối đen, trong phòng đã châm hai chiếc đèn lồng sáng rọi, thì liền biết bản thân đã ngủ gần ba canh giờ rồi.

Chẳng lẽ hai ngày gần đây quá mức mệt nhọc sao? Suy nghĩ càng nhiều thì mình càng dễ mệt mỏi, Vân Lãnh Ca tự động vươn ngón tay dài day huyết thái dương, nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói mang vẻ lười nhác sau khi tỉnh ngủ: "Giờ nào rồi?"

"Tiểu thư, giờ Tuất, nô tỳ thấy tiểu thư ngủ say nên không đánh thức, đã đến canh giờ dùng bữa tối rồi, nô tỳ sợ tiểu thư có chút đói bụng." Vận Nhi đau lòng nhìn Vân Lãnh Ca mệt mỏi nằm trên giường, tiểu thư ở trong

tướng phủ này rất vất vả, người người sống không yên, mỗi ngày tiểu thư đều phải hao phí tinh lực để đối phó.

Lúc này mới là giờ Mùi, tỉnh lại đã là giờ Tuất rồi : "Mang bữa tối lên đây đi." Vân Lãnh Ca vuốt tóc mai rơi xuống trán, nói.

Vận Nhi nghe vậy cáo lui, không lâu sau đã dọn xong một bàn thức ăn ở nội thất.

Vân Lãnh Ca đứng dậy đến bàn dùng bữa, Vận Nhi ở bên cạnh cẩn thận chia đồ ăn, chỉ cần Vân Lãnh Ca ở bên cạnh nhìn thoáng qua món nào, Vận Nhi liền cơ trí gấp một miếng đặt vào đĩa nhỏ trước mặt Vân Lãnh Ca.

"Vận Nhi, lúc ta dùng cơm không cần người hầu hạ, mau ngồi xuống ăn đi." Vân Lãnh Ca định gấp thức ăn vài lần đều bị Vận Nhi nhanh tay lẹ mắt gấp đồ ăn vào trong đĩa trước, nàng buông đũa xuống, hơi nghiêng đầu, cười yếu ớt nói với Vận Nhi ở bên cạnh.

Vận Nhi bướng bỉnh lắc đầu: "Tiểu thư dùng bữa thì bên cạnh không thể không có người hầu hạ."

Vân Lãnh Ca biết mặc dù bình thường Vận Nhi dịu dàng, nhưng lúc cứng đầu thì cũng không kém người khác bao nhiêu, cho nên cũng không nhiều lời nữa, lại cầm đũa lên, từ từ ăn đồ ăn Vận Nhi gấp.

Sau khi ăn xong, Vận Nhi yên lặng thu dọn cơm thừa rượu cạn trên bàn.

Vân Lãnh Ca ở trên giường nệm nghỉ tạm một lát, đợi Ngâm Cầm hầu hạ rửa mặt chải đầu, thay y phục ngủ lụa bạch sắc xong, thì lên giường ngồi xếp bằng tu luyện như thường lệ."

"Ngâm Cầm, lát nữa nhớ đến chỗ Tứ di nương xem, mọi chuyện cẩn thận, sau khi trở về thì báo cáo tình hình cho ta biết." Vân Lãnh Ca nói cách

một tầng màn che mỏng.

"Vâng, tiểu thư." Ngâm Cầm lên tiếng trả lời, thối tắt đèn lồng để cháy, im lặng lui ra ngoài.

Vân Lãnh Ca thu hồi suy nghĩ, trong lòng hoàn toàn là kỳ ảo linh hoạt, đắm chìm trong thế giới tu luyện huyền diệu.

Không biết qua bao lâu, lỗ tai Vân Lãnh Ca khẽ động, nghe được một chút động tĩnh, liền biết là Ngâm Cầm cố ý tạo ra.

"Sao rồi?" Vân Lãnh Ca thu hồi nội lực ở giữa đàn điền, bàn tay trắng nõn nâng màn tre lên, nhẹ giọng hỏi.

"Tiểu thư, Tứ di nương có chút kỳ lạ." Trên mặt Ngâm Cầm có vẻ nghiêm trọng.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào nội thất, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lãnh của Vân Lãnh Ca như được phủ lên một tầng lụa trắng mờ ảo, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh trăng xinh đẹp giống như tiên tử.

"Hả?" Vân Lãnh Ca phát ra âm thanh trầm thấp từ cổ họng, ý bảo ngâm cầm tiếp tục nói.

"Tứ di nương hẳn là bị bệnh, nhưng là do nàng ta cố ý uống thuốc khiến bản thân sinh bệnh." Ngâm Cầm nói, giữa hàng lông mày xuất hiện vẻ khó hiểu, nàng không hiểu rõ tại sao có người vô duyên vô cớ lại hại bản thân để làm gì.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tứ Di Nương Thâm Tàng Bất Lộ

Edit: La Na

Khóe miệng Vân Lãnh Ca khẽ nâng lên, xao động ở cánh môi lộ ra nụ cười yếu ớt.

"Ngâm Cầm, em trực tiếp đi vào trong phòng bà nói cho bà, ta mời bà lát nữa tới Liên Lãnh Uyển một chuyến, cần phải cẩn thận quan sát thần sắc và biểu cảm của bà, mau mau đi, ta ở đây chờ em." Vân Lãnh Ca suy nghĩ nửa ngày, rồi lạnh nhạt nói.

Đối với Tứ di nương thần bí này nàng hơi tò mò, lấy một phu quân ở trong triều, một cô gái mồ côi không quyền không thế mà có thể bỏ qua danh lợi địa vị ở Tướng phủ, buông bỏ phu quân đang sủng ái mình, ngược lại đi vào con đường như một ni cô ăn chay niệm phật, hạ nhân quen nịnh chủ nhân cao đạp chủ tử thấp, chỉ sợ Tứ di nương thấy vậy cũng nghĩ trào phúng.

Kết quả tại sao bà lại như vậy, đối với Vân Bá Nghị không có một chút hảo cảm nào, khi bà vừa đến Tướng phủ, khi đó không tranh sủng ái của Vân Bá Nghị được, bị một tràng bệnh kỳ quái, lúc đó, khiến bà không thể không kiềm tâm tư lại, giấu tài, làm một nhân vật không tiếng tăm gì ngủ đông trong một viện nho nhỏ, trải qua cuộc sống của người tàng hình, có thể sống một cuộc sống như vậy, Tứ di nương tuyệt không đơn giản, nhưng mà, trong tướng phủ này có ai lại đơn giản chứ?

"Vâng, tiểu thư." Ngâm Cầm theo lời mà đi.

Vân Lãnh Ca thu hồi màn che, ngửa người nằm thoải mái trên đệm mềm mại, hai tay đặt ở sau ót, trong đêm đen, con người của nàng sáng rực như vì sao, dấu chấm nhỏ chột lạnh chột nóng.

Mẫu thân nàng được gả vào Tướng phủ 15 năm trước, một tháng sau Vân Bá Nghị nạp Nhị Di Nương Vạn thị, ngay sau đó tiếp tục thu Tam Di Nương Lý thị làm tiểu thiếp, trước sau không đến hai tháng đưa Tứ di nương vào trong phủ với danh phận di nương.

Vạn thị vừa mới vào phủ một tháng đã có bầu, khi đó mẹ đẻ Lâm thị của nàng cũng có thai hai tháng, sau này Nhị Di Nương sinh non, Vân Xuân Ca thành thứ trưởng nữ của hữu tướng phủ.

Khóe miệng Vân Lãnh Ca nhếch lên, chỉ sợ tên hỗn đản Vân Bá Nghị này đã sớm thông dâm với Nhị Di Nương, tuy rằng vô xảo bất thành thư, chuyện này nhìn thế nào cũng thấy kì quái, mẫu thân đường đường là dòng chính nữ duy nhất của Tả Tướng Phủ, tướng mạo không tầm thường, thân phận cao quý, gả cho Vân Bá Nghị mặc dù không coi là ủy khuất, nhưng cũng tuyệt đối không phải là cao gả, Vân Bá Nghị dù là không thích mẫu thân, nhưng phải ngại Tả Tướng Phủ hẳn không nên vắng vẻ Lâm thị đến tình trạng thế này chứ, chẳng lẽ bên trong còn có gì khó hiểu?

Mẫu thân là do hấn tự mình tới cửa cầu cưới, để trong phủ chẳng quan tâm thì thôi, còn để Nhị Di Nương cả ngày bắt nạt mẫu thân chính thất này, thế cho nên Nhị Di Nương càng ngày càng được một tắc lại muốn tiến một thước, liên tiếp hại mẫu thân, tình huống sâu xa trong đó, Vân Bá Nghị nói ông chẳng biết gì, đánh chết Vân Lãnh Ca cũng không tin.

Tĩnh quang đáy mắt chớp lên, Vân Lãnh Ca ngộ ra một điều, chỉ sợ là như thế rồi.

"Tiểu thư." Ngâm Cầm lên tiếng ngắt động tác của Vân Lãnh Ca.

"Hả? Nói như thế nào?" Vân Lãnh Ca phục hồi lại tinh thần, vẫn chưa đứng dậy, đôi mắt đẹp tự do nhìn đỉnh màn trướng, nhẹ giọng nói.

"Nô tì cũng không làm kinh động bất luận kẻ nào, chỉ lặng lẽ tiến vào bên trong phòng của Tứ di nương, Tứ di nương rất cảnh giác, dường như nô tì vừa vào bà đã phát giác được, bà không lớn tiếng la lên, chỉ là lẳng lặng nhìn nô tì, nô tì thấy bốn phía không người, liền trực tiếp nói rõ ý của tiểu thư, trên mặt Tứ di nương rõ ràng rất là kinh ngạc, sững sốt một hồi, gật gật đầu, nói bà đã sớm muốn báỉ phỏng tiểu thư, lát sau bà sẽ đứng giờ đến Liên Lãnh Uyển gặp tiểu thư." Ngâm Cầm tận lực nói rõ ràng, nàng nhìn ra, tiểu thư rất coi trọng Tứ di nương.

"Ừ, ta đã biết." Trong bóng đêm, Vân Lãnh Ca nhú mày, mắt hơi híp lại, nói, "Đi xuống nghỉ ngơi đi."

Ngâm Cầm cẩn thận thay Vân Lãnh Ca che lại màn che, nhỏ giọng cáo lui.

Được rồi, bây giờ nghĩ nhiều cũng không làm nên chuyện gì, chờ mình đón bà vú về, tất cả sẽ sáng tỏ.

Vân Lãnh Ca mở chăn bông ra, che trên người, nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm, Vân Lãnh Ca đang ngủ say bị Vận Nhi nhẹ giọng gọi dậy.

Vừa ngủ dậy trong lòng Vân Lãnh Ca ảo não, mấy ngày vì sao bản thân luôn ngủ say, trước kia chỉ cần có người tới gần, sẽ dậy ngay lập tức, chẳng lẽ là mình mỗi đêm luyện công quá mệt rồi à? Hay quen biết bọn Vận Nhi, cho nên lơ lửng phòng bị trong lòng? Đây không phải là triệu chứng tốt.

"Tiểu thư, hôm nay lão phu nhân cố ý dặn, tiểu thư cần sớm chuẩn bị." Vận Nhi thấy Vân Lãnh Ca có chút thất thần, nhỏ giọng nhắc nhở.

Vân Lãnh Ca thở nhẹ một hơi, giữ vững tinh thần, thấp giọng hỏi Vận Nhi đang giúp mình mặc xiêm y, "Giờ nào rồi?" Trong phòng hơi tối, sắc trời vẫn chưa sáng.

"Giờ mẹo canh ba, tiểu thư." Vận Nhi xoay người giúp Vân Lãnh Ca cài băng gấm bên hông, đáp.

Sáu giờ rồi à? Huyệt Thái Dương của Vân Lãnh Ca lại bắt đầu ần ần làm đau, tính ra Mộ Dung Thế tử trở về thành cũng không cần sớm vậy chứ.

Hôm nay muốn mặc quần áo và trang sức nào thì tối hôm qua nàng cũng đã bày biện xong, Vận Nhi nhanh nhẹn giúp tiểu thư mặc la quần, hầu hạ tiểu thư rửa mặt chải đầu xong xuôi, đối mặt với gương đồng, búi tóc cho nàng.

Vận Nhi khéo tay linh hoạt, chỉ chốc lát công phu đã tạo thành búi tóc chữ thập, Vân Lãnh Ca thanh lệ tuyệt sắc càng tăng thêm vẻ hoa lệ lộng lẫy, ung dung, nhìn không ra đây chỉ là một nữ tử còn chưa cập kê.

"Vận Nhi, không cần phải phức tạp như vậy, cứ búi kiểu tóc hằng ngày ta búi đi, cắm cây trâm vàng hôm qua tổ mẫu cho ta này, còn nữa không cần trang điểm kĩ cho mặt ta đâu." Vân Lãnh Ca kiên trì nhìn bản thân xa lạ, nói với Vận Nhi phía sau.

Vận Nhi bĩu môi, cảm thấy có chút không thích hợp, hôm nay tiểu thư các nhà chắc hẳn đều trang điểm cực kì thể diện, tiểu thư lại vẫn trang điểm như thường, xuyên qua gương đồng Vận Nhi có thể nhìn ra kiên trì trong mắt tiểu thư, trong lòng than nhẹ, bàn tay nhỏ bé của Vận Nhi không ngừng, nhanh chóng dỡ búi tóc xuống, chải thành búi tóc thường ngày.

Tóc thật dài buông xuống từ phía sau, Vận Nhi cầm lược theo chải từ từ, dĩ nhiên Vân Lãnh Ca tóc dài đến eo, tóc đen óng ả như mực, chạm vào mềm mại, khiến người ta yêu thích không nỡ buông tay.

Cuối cùng Vận Nhi cầm cây trâm hôm qua lão phu nhân đưa lên, nhẹ giọng nói, "Tiểu thư, được rồi, em đi phân phó mang đồ ăn sáng lên."

Vân Lãnh Ca gật nhẹ, Vận Nhi cáo lui ra khỏi phòng.

Sau khi ăn xong, Vân Lãnh Ca biết xe ngựa Hạ gia đã chờ đợi bên ngoài Tướng phủ.

"Hôm nay ba người các em đi cùng với ta đi, Mộ Dung Thế tử trở về thành Kinh Thành chắc là rất náo nhiệt, đi ra ngoài nhìn một vòng cũng tốt." Vân Lãnh Ca đã sớm nhìn ra ý niệm muốn xuất phủ của ba người, cười nói.

Trong mắt ba người không hẹn mà cùng toát ra thần sắc vui mừng, mỗi ngày ngốc trong tướng phủ rất buồn tẻ, ngoại trừ Ngâm Cầm ngẫu nhiên có thể sử dụng khinh công xuất phủ xem tới xem lui, Ngâm Thư và Vận Nhi đúng là lâu rồi chưa ra khỏi Tướng phủ, đương nhiên không tránh khỏi vui sướng.

"Cảm ơn tiểu thư." Ba người nhìn nhau, đều nhìn ra sắc mặt vui mừng trong mắt đối phương, nhất tề giòn thanh mở miệng nói.

Vân Lãnh Ca nhẹ giọng cười yếu ớt, lập tức nghiêm mặt nói, "Ngâm Cầm, em báo cho ám vệ biết, gọi bọn họ hôm nay không cần theo ta xuất phủ, cẩn thận quan sát chung quanh, mấy người chúng ta không ở trong phủ, sợ có tiểu nhân sinh sự." Dừng một chút, tiếp tục nói, "Báo cho nha hoàn ma ma trong viện biết, ta không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào bên trong phòng."

Ngâm Cầm suy tư một chút, gật gật đầu, có mình bên cạnh tiểu thư, hẳn là vô sự.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thứ Tỷ Muội Trang Phục Lộng Lẫy

Edit: Huong August ()

Vân Lãnh Ca chờ Ngâm Cầm phân phó tất cả thoả đáng, lúc này mới chậm rãi rời Thương Lãnh Uyển.

Còn chưa tới đại môn Tướng phủ, từ xa Vân Lãnh Ca đã nhìn thấy bóng dáng duyên dáng yêu kiều của Vân Xuân Ca và Vân Thu Ca đứng thẳng ở đó, tức không ra Tướng phủ ngoài cửa tránh cho xuất đầu lộ diện, chưa ra cửa Tướng phủ miễn xuất đầu lộ diện, lại đứng nơi dễ thấy như vậy, khiến người gác cổng quên hết cả quy củ, không cúi đầu mà ánh mắt đều ào ào quét tới hai người.

Trong mắt hai người Vân Xuân Ca đều hiện vẻ không bình tĩnh, hiển nhiên không nhịn được mà tới từ sớm, tiểu thư khuê các đứng lâu như vậy, tất nhiên hai chân đã chua xót đau đớn, nhưng hai người đều là hạng người thâm trầm, khuôn mặt vẫn duy trì nụ cười thoả đáng.

Vân Lãnh Ca nở nụ cười trên tức bên khóe môi, đúng là họ không thể chờ được nữa, vứt bỏ cả nguy trang cao quý ngày thường chờ ở cửa phủ rồi, chẳng lẽ sợ nàng trở quẻ đổi ý ư? Vân Lãnh Ca cười thầm trong lòng, hai người trước mặt một hồng một xanh, đứng trước cửa phủ cũng tạo nên một phong cảnh tịnh lệ.

Hôm nay Vân Xuân Ca trông hết sức thanh nhã, mặc áo nhỏ hồng đào thêu hoa, váy là từ lụa trắng Hồ Châu đính trân châu, búi tóc nghiêng trên đầu cài trâm phù dung bằng ngọc bích, làn da non mềm, má lúm đồng tiền

đẹp hơn hoa, miệng đỏ như son, một cái nhăn mày một nụ cười cũng khiến người ta không dời mắt được.

Vân Xuân Ca tay cầm khăn, đánh giá một thân trang phục của Vân Thu Ca bên cạnh. Nàng ta mặc một quần lụa màu xanh nhạt, ống tay áo thêu mẫu đơn xanh, sợi chỉ bạc thêu mấy đóa tường vân, vạt áo may một hàng sóng nước màu lam đậm, trước ngực là áo gấm vàng nhạt bọc lấy bầu ngực, quần lụa chuyển động nhẹ nhàng theo thân thể, giơ tay nhắc chân như lá liễu phất qua, hết sức mềm mại.

Vân Xuân Ca thấy bộ dáng ông ọ của Vân Thu Ca, trong lòng sinh mấy phần khinh thường, cuối cùng cũng chỉ là trời sinh làm tiểu thiếp, cùng hạng người như hồ ly tinh mẫu thân nàng ta, ăn mặc xinh đẹp như vậy, chẳng phải rõ ràng là đi quyến rũ nam nhân sao?

Giống như bên cạnh có gì đó bất ổn lắm, Vân Xuân Ca khẽ dời mấy bước ra xa

Vân Thu Ca há có thể không chú ý tới những chi tiết này, nụ cười ngọt ngào trên mặt có phần rạn nứt, trong lòng thầm hận, chờ xem, người mất đi sự che chở của Nhị Di nương, sau này làm thế nào kiêu căng trước mặt nàng nữa.

Tâm tư Vân Lãnh Ca ý khẽ động, hai người làm không phải là xuất môn xem náo nhiệt ư, không ngờ hóa ra là đi câu rùa vàng, khóe miệng xuất hiện nụ cười ý nhị, Vân Lãnh Ca bước lên trước, lên tiếng chào, "Đại tỷ, Tứ muội."

"Nhị tỷ tới thật trễ, chúng ta phải chờ một hồi lâu." Mới tức vừa vội, Vân Thu Ca oán trách nói, âm điệu xen lẫn mùi thuốc súng .

"Đúng vậy đó, Nhị muội, để chúng ta chờ muội, chẳng phải không hợp lễ nghi?" Vân Xuân Ca không chịu yếu thế tiếp lời, mang theo dò xét chạy tới trước mặt Vân Lãnh Ca quan sát.

Nhìn Vân Lãnh Ca vẫn ăn mặc không khác ngày thường bao nhiêu, trong mắt Vân Xuân Ca lóe lên khinh bỉ, đây đâu còn là chính nữ Tướng phủ nữa, ăn mặc như kiểu nàng ta nghèo kiết xác vậy, người không biết còn tưởng rằng Tướng phủ bạc đãi nàng ta, nhưng khi nhìn thấy trâm cài trên tóc Vân Lãnh Ca, trong mắt Vân Xuân Ca hiện lên phần hận và bất mãn.

Không đợi Vân Lãnh Ca mở miệng trả lời, Vân Xuân Ca lại bắn một tràng liên hồi, "Nhị muội, trường hợp hôm nay không giống bình thường, muội ăn mặc mộc mạc như thế, chẳng phải quá hẹp hòi rồi sao?"

Trong lời nói có ý khiêu khích khiến Ngâm Cầm vốn dễ kích động lập tức nổi giận, sắc mặt Vân Lãnh Ca bình tĩnh như cũ, không chút gợn sóng, nhàn nhạt quét mắt nhìn hai người trước mặt một cái, thanh âm lạnh xuống, "Đại tỷ người là đang chất vấn ta sao?"

Khuôn mặt vốn đang hiện vẻ giễu cợt của Vân Xuân Ca cứng đờ, dù gì Vân Lãnh Ca cũng là dòng chính nữ, cho dù trang phục của nàng không ổn, cũng không được do mình chỉ ra, cũng vì hôm nay nàng bắt gặp Vân Thu Ca ăn mặc quá mức quyến rũ, khiến nàng cảm nhận được uy hiếp lớn, trong lúc nhất thời thấy được cây trâm lại nghĩ tới chuyện Tổ mẫu thương yêu Vân Lãnh Ca, trong lòng ghen ghét, không im lặng nữa, không nhịn được mà nói ra ngoài, quả nhiên là sai lầm.

"Nhị muội, đại tỷ không có ý đó, dù sao thân phận với thân phận hiện tại của tỷ, ăn mặc như vậy có vẻ quá trắng trong thuần khiết, mặt mũi Tướng phủ cũng ít nhiều ảnh hưởng." Vân Xuân Ca liếc thấy vẻ mặt hả hê của Vân Thu Ca, cắn răng ngà, hòa hoãn giọng nói, thu lại khinh bỉ trong đó, đổi lời.

"A, ra là như thế." Thấy Vân Xuân Ca chuyển sang dùng mặt mũi Tướng phủ để chất vấn nàng, Vân Lãnh Ca giương mày, khẽ mỉm cười, tùy ý nói, "Không sao, hôm qua đã được tổ mẫu đồng ý."

Thấy Vân Lãnh Ca vài ba lời đã cự tuyệt lời thăm dò của bản thân, Vân Xuân Ca oán hận trong lòng, lại không thể phản đối gì, tránh rước phải chuyện tổ mẫu không vui, cứng nhắc nặn ra một nụ cười quái dị.

Thấy dáng vẻ của Vân Xuân Ca, Vân Thu Ca âm thầm sáng khoái, tạm thời mẫu thân còn ngồi trên một chiếc thuyền với Vân Lãnh Ca, nên bây giờ, kẻ địch lớn nhất của nàng là Vân Xuân Ca.

"Chúng ta đi thôi." Vân Lãnh Ca thu hết thần sắc hai người vào trong mắt, nâng tay vuốt làn váy không chút bụi bặm, dẫn đầu đi ra ngoài.

Ngoài đại môn Tướng phủ, xe ngựa Tướng phủ đã sớm chuẩn bị tốt, tấm bài bên sườn xe, rõ ràng là chữ "Vân".

Ngoài hai chiếc xe ngựa của Tướng phủ, còn thêm một chiếc ngựa mui xe màu cam, treo bài chữ "Hạ".

Ba người Vân Lãnh Ca chậm rãi bước ra khỏi Tướng phủ, nha hoàn sau lưng nhắm mắt theo đuôi cúi đầu bước theo phía sau.

"Ba vị Vân Tiểu Thư, khiến ta đợi lâu." Nghe một loạt tiếng bước chân truyền đến, xe ngựa phía trước bị vén màn xe lên, lộ ra gương mặt với nụ cười xinh đẹp.

Vân Lãnh Ca cười yếu ớt, "Là Lãnh Ca không phải, xin Hạ nhị tiểu thư độ lượng thứ lỗi."

Hạ Yên Nhi đối với chuyện Vân Thu Ca cũng muốn cùng đi không chút nào giật mình, hiển nhiên là đã sớm biết, cuộc nói chuyện vừa rồi của ba người, đoán chừng Hạ Yên Nhi nghe hết không sót một chữ.

"Xe ngựa của ta rộng rãi, các người cùng ngồi chiếc này đi, bọn nha hoàn ngồi xe ngựa Tướng phủ, được không?" Hạ Yên Nhi không biến sắc quan sát vẻ mặt ba người Vân Lãnh Ca, dịu dàng thương lượng.

Nàng đã nói như vậy, chẳng lẽ mình còn có thể cự tuyệt? Vân Lãnh Ca khẽ gật đầu, nhắc chân lên xe ngựa, hai người sau lưng theo sát phía sau.

Hạ Yên Nhi hạ màn xe xuống, mỉm cười nhìn ba người đã ngồi xuống.

Bên trong xe ngựa Hạ phủ thật hào hoa, rộng rãi sáng ngời, khay trà trang trí cũng có, giống như một phòng khách nhỏ.

"Đại tỷ và đại ca đã cùng Mộ Dung Thế tử chọn vị trí tốt trong tửu lâu, tửu lâu cách cửa thành không xa." Hạ Yên Nhi cười nói.

"Hôm nay ta mạo muội đến, chưa từng thông báo với Hạ nhị tiểu thư một tiếng, rất lo lắng, thỉnh Hạ nhị tiểu thư tha lỗi." Vân Thu Ca tiếp lời.

Nàng không được Hạ Yên Nhi đồng ý đã tùy tiện đi theo, ngộ nhờ trong lòng người ta không vui, chèn ép nàng thì không hay rồi.

"Không sao, càng nhiều người thì càng náo nhiệt, có thể đồng hành với Tứ tiểu thư, ta vui mừng còn không kịp đấy." Hạ Yên Nhi ngoài miệng khách sáo nói.

Vân Thu Ca vui vẻ trong lòng, tâm tình vốn căng thẳng cũng buông lỏng rất nhiều, "Đa tạ Hạ nhị tiểu thư."

Vân Xuân Ca một bên thấy vẻ mặt a dua lấy lòng của Vân Thu Ca, lại liếc thấy y phục của nàng ta, chán ghét trong lòng càng tăng thêm một bậc, không tự chủ được mà nhíu mày.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Trước Giờ Thế Tử Mộ Dung Trở Về

Editor: Quỳnh in ONNN

Dĩ nhiên Hạ Yên Nhi không bỏ qua ý khinh thường trong mắt Vân Xuân Ca, khóe miệng cong lên, cố ý nhìn quần áo trên người Vân Thu Ca, nói: “Hôm nay tứ tiểu thư rất xinh đẹp, ta không biết từ lúc nào Tướng phủ lại xuất hiện một đại mỹ nhân làm say đắm lòng người như vậy.” Hình như trong giọng nói còn mang theo một chút trêu ghẹo cùng tán thưởng.

Vân Xuân Ca giống như một con nhím, trong lúc nhất thời toàn bộ lông nhon trên người dựng thẳng lên, trong lòng hơi căng thẳng, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Vân Thu Ca, quả nhiên thấy mặt nàng đỏ bừng lên, làm tôn lên khuôn mặt của nàng, cả người càng phát ra vẻ kiều mỹ động lòng người.

“Hạ nhị tiểu thư nói đùa, ta liễu yếu đào tơ, sao có thể so sánh với Hạ nhị tiểu thư được chứ.” Vân Thu Ca đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

Lời nói nịnh hót của Vân Thu Ca lại càng làm Vân Xuân Ca tức giận, tiện nhân này liền già mồm cãi láo, trong lòng tức giận mắng, hô hấp giữa hai mũi Vân Xuân Ca càng thêm nặng nề, cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, để tránh luống cuống trước mặt người khác.

Hạ Yên Nhi thấy mình dễ dàng đạt được mục đích, liền cười thâm trầm, không lên tiếng

, tao nhã cầm lấy ấm trà nhỏ trên bàn, rót cho mỗi người một chén nước chè xanh.

Hai tay Vân Lãnh Ca đặt ngang trên đùi mình, ánh mắt an tĩnh nhìn mọi thứ bên trong xe, trầm tĩnh như một vũng nước đọng, nhìn không chớp mắt, giống như đang xem đến xuất thần, từ đầu đến cuối khóe miệng vẫn tươi cười xa cách, vẻ đoan trang không thất lễ ở trước mặt mọi người.

“Vân nhị tiểu thư mời dùng trà.” Hạ Yên Nhi thấy Vân Lãnh Ca vẫn ngồi yên tĩnh liền dịu dàng nói.

“Đa tạ.” Vân Lãnh Ca hơi hột thọt lên hai chữ, vẫn ngắn gọn như trước.

Thu hồi ánh mắt xuất thần. Vân Lãnh Ca liếc mắt nhìn qua Hạ Yên Nhi ngồi đối diện, lập tức di chuyển ánh mắt, ánh mắt động lòng người, hơi nước làm nó sáng lên, tự tin và cơ trí trong đôi mắt ấy khiến người ta không sao dời đi được.

Bàn tay trắng nõn nâng ly trà, diện~dan&leDquyQQQQdonnnnnVân Lãnh Ca mở miệng nhắp một ngụm, mùi hương thoang thoảng, dư vị dài lâu, sau đó liền hạ ly trà xuống không bưng lên nữa.

“Vân nhị tiểu thư không thích trà này? Đây chính là Bích Loa Xuân tốt nhất, mặc dù không thể sánh được với trà được dâng vào trong cung, những cũng không khác là mấy.” trong mắt Hạ Yên Nhi mang theo một chút tìm kiếm, nhìn về vẻ mặt trầm mặc không nói của Vân Lãnh Ca.

“Không phải, ta không thích dùng trà.” Vân Lãnh Ca làm như không quan tâm đến Hạ Y Nhiên, vẻ mặt vẫn thanh thản như cũ, trả lời đơn giản rõ ràng.

Trong lòng Hạ Yên Nhi có chút nôn nóng, nàng tự xưng là mình đã duyệt qua vô số người, trong kinh chẳng có mấy người mà nàng không đoán ra được tâm tư, những người khác ở trước mặt nàng đều không che giấu được, không lường đến được, Vân Lãnh Ca chỉ là một tiểu thư bình thường, cũng khiến nàng có chút cảm giác bó tay.

Thấy không phá được phòng tuyến của Vân Lãnh Ca, Hạ Yên Nhi đường vòng lối tắt (tìm một con đường khác), bắt đầu cùng Vân Xuân Ca và Vân Thu Ca tâm sự, nói bóng nói gió hỏi thăm chuyện của Vân Lãnh Ca.

Môi mỏng của Vân Lãnh Ca khẽ nhếch lên, tự động ngăn chặn tiếng lải nhải nói chuyện của nữ tử trong xe ngựa, buộc lỗ tai lẳng lặng nghe tiếng bánh xe vang lên trên đường cái, còn có tiếng gào to của chủ quầy ven đường, lúc này mình lại cảm thấy thoải mái vui vẻ.

“Vân nhị tiểu thư, khoảng một ly trà nhỏ nữa chúng ta sẽ đến nơi.” Hạ Yên Nhi ân cần mở miệng giải thích, đừng nói chuyện với hai người Vân Xuân Ca.

Từ cuộc nói chuyện đơn giản vừa rồi, nàng đã đoán được tình hình sinh hoạt trong Tướng phủ của Vân Lãnh Ca, một nữ tử hoa si mất thể diện không lâu trước, giờ lại biến hóa thành một giai nhân thông minh, thay đổi của nàng thật sự là ngoài dự kiến của mình rồi.

“Ừm” Vân Lãnh Ca khẽ cười với Hạ Yên Nhi.

Tất cả mọi người cùng đi trên một cái xe ngựa, thăm dò trong lời nói của Hạ Yên Nhi dĩ nhiên Vân Lãnh Ca đều nghe được, sợ là trong thời gian ngắn nàng sẽ tìm ra không ít chuyện của nàng ở Tướng phủ đi, vậy thì thế nào, cũng không phải chuyện không thể cho người khác biết, huống hồ mọi người trong Tướng phủ đều biết.

Bốn người trong xe ngựa đều có tâm tư riêng, cũng không lên tiếng nữa, mọi người sửa sang lại trang sức cùng quần áo mặc trên người, nghĩ muốn lưu lại ấn tượng tốt trong mắt các vị công tử kia.

Xem ngựa chậm rãi dừng lại, xa phu cung kính nói: “Tiểu thư, đã đến tửu lâu.”

“Vậy chúng ta xuống thôi.” Hạ Yên Nhi dơ tay kéo làn váy có chút nhăn, hơi khom lưng đi xuống, tay nhỏ bé đặt trên tay thị nữ đã sớm chờ ở bên cạnh xe ngựa, tao nhã xuống xe.

Đám người Vân Lãnh Ca cũng được nha hoàn chậm rãi đỡ xuống khỏi xe ngựa.

Trước cửa tửu lâu, làm người khác chú ý nhất là khối bảng hiệu được dựng ở tầng hai, “Xuân Thượng lâu”, chữ to màu vàng, hùng hồn cứng cáp, mỗi một nét đều có thể dễ dàng nhìn thấy được lực đạo mạnh mẽ của người cầm bút.

Tiểu thư chưa xuất giá đứng ở trên đường dù sao cũng không ổn, Vân Lãnh Ca chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua, tiếp đó nhanh chóng theo sau Hạ Yên Nhi đi vào tửu lâu.

Một gã sai vặt lạnh lợi đã sớm chú ý tới đoàn người Hạ Yên Nhi, tuy các nàng đều là nữ tử, nhưng quần áo tao nhã, mùi thơm theo gió xông vào mũi, mọi nhất cử nhất động đều khiến cho người ta cảm thấy các nàng đều là người được giáo dưỡng tốt.

“Tiểu tư, xin hỏi người có đặt trước không?” Gã sai vặt đi lên phía trước khom người hỏi.

“Ta là Hạ nhị tiểu thư của phủ Hạ tướng quân, ca ca và đại tỷ của ta đã đặt trước một phòng riêng.” Hạ Yên Nhi dậm chân, vẫn chưa vênh mặt hất cằm sai khiến, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng, nhỏ giọng nói.

Vẻ mặt gã sai vặt càng thêm cung kính, dien~ dan~ le~ quyyyy~ donnnnn trên mặt cũng không thấy bấy kỳ một chút a dua nịnh nọt nào, ngôn ngữ cung kính nhưng vô cùng thân thiện, “Hạ tiểu thư, xin mời đi theo ta.”

nói xong, liền làm thế “Mời”, nghiêng người đi lên lầu, từ đầu đến cuối đều duy trì khoảng cách nhất định với nữ tử sau lưng.

Trong lòng Vân Lãnh Ca kinh ngạc, một gã sai vặt mà lại có thể thông minh lanh lợi như vậy thật là hiếm thấy.

Lầu dưới của Xuân Thượng lâu đã sớm chật kín khách quý, Hạ Yên Nhi lớn giọng đi vào như vậy, đã sớm dẫn tới sự chú ý của những khách nhân, tất cả ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy khuôn mặt và quần áo xinh đẹp như hoa của mấy vị tiểu thư, vượt qua cả thần tiên rồi, ngay cả nha hoàn bên cạnh cũng xinh đẹp động lòng người, trong nhất thời liền nổi lên lòng hiếu kỳ, nhao nhao xì xào bàn tán suy đoán xem đây là tiểu thư nhà nào.

Vân Lãnh Ca theo Hạ Yên Nhi lên lầu, đi qua một đoàn hành lang nhỏ nhỏ.

Gã sai vặt dừng lại: “Hạ tiểu tử, nơi này là nhã gian của Hạ công tử.” Lập tức khẽ giọng gõ cửa.

“Két...” Cửa gỗ tinh tế chậm rãi được mở ra, thấy rõ người ngoài cửa, Hạ Ngữ Nhi vui mừng mở miệng cười nói: “Rất cuộc các người đã đến, đợi các người lâu quá rồi.”

Gã sai vặt khom người cáo lui, mọi người đi vào, chậm rãi ngồi xuống theo hướng dẫn của Hạ Ngữ Nhi.

“Đại ca đi tiếp Mộ Dung thế tử, vừa đúng lúc chúng ta có thể tùy ý tâm sự.” Hạ Ngữ Nhi cười vui vẻ, “Nhưng mà đại ca sẽ trở lại.”

Hai mắt Vân Lãnh Ca nhìn quanh bốn phía căn nhã gian, tao nhã mà không mất đi khí khái, không làm cho người ta cảm thấy được làn gió của thương nhân, mỗi chiếc bàn chiếc ghế đều được tuyển chọn cẩn thận.

Giờ phút này đã là chính Ngọ, cửa sổ nhĩ gian mở rộng, dĩ nhiên đây là nhĩ gian có thể nhìn thấy đường phố, tầm nhìn mở rộng, chỉ cần đứng ở trước cửa sổ cúi đầu là có thể nhìn thấy mọi thứ ở phố dài bên dưới.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Màn Trình Diện Thanh Thế Quy Mô

Editor: nhuandong

"Vân nhị tiểu thư, mau nếm thử trà này đi, đây chính là "tuyệt lý hồng" nổi danh nhất Xuân Thượng lâu, nước pha trà lấy từ nước tuyết trên đỉnh núi tuyết cách đây vạn dặm, lá trà này cũng rất ít, ở kinh thành chỉ có trong Xuân Thượng lâu." Hạ Ngữ Nhi dường như quên hết các việc không vui với Vân Lãnh Ca trước đó, nhiệt tình nói.

Trên bàn trong nhĩ gian đã sớm chuẩn bị đủ các loại điểm tâm, mùi hương bay vòng quanh xông vào mũi, khéo léo tinh xảo, chỉ yên lặng đặt ở đó cũng đã khơi dậy con cơn trùng tham ăn trong bụng mọi người.

"Cảm ơn Hạ đại tiểu thư." Vân Lãnh Ca hơi gật đầu, mỉm cười nhìn Hạ Ngữ Nhi đang châm trà cho mình.

"Hạ đại tiểu thư, hôm nay chỉ có mấy người chúng ta thôi sao?" Vân Xuân Ca ở một bên thấy tiêu điểm của hai tỷ muội Hạ gia đều đặt ở trên người Vân Lãnh Ca, như muốn thể hiện sự hiện hữu của mình, giọng nói hơi đề cao, giọng điệu mang theo sự không vui khó phát hiện, mở miệng hỏi.

"Hôm nay ta muốn giao hảo một chút tình cảm cùng ba vị tiểu thư, không có gọi người ngoài, dù sao bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, cũng bất lợi với chúng ta khi nói chút lời thân thiết." Hạ Yên Nhi mặt mày cong cong, ôn nhu mở miệng đáp trả.

"Hạ nhị tiểu thư nói đúng lắm, vốn dĩ phủ Tướng quân và Tướng phủ đều là trụ cột của quốc gia, về lý thì nên đi lại nhiều hơn một chút.' Vân Thu Ca tận dụng mọi thứ, phụ họa nói ra.

Phủ tướng quân chính là nguyên lão hai triều, dòng dõi võ tướng, tay cầm binh quyền, tuy tôn hoàng đế kế vị, triều đình nhiều lần đổi chủ, binh quyền Hạ phủ cũng bị tịch thu không ít, danh vọng không được như xưa, nhưng Hạ lão tướng quân tòng quân nhiều năm, võ tướng nhậm chức ở dưới tay ông nhiều vô số kể, khó bảo đảm trong đó không có võ tướng tử trung với phủ tướng quân.

Mình làm tốt quan hệ với Hạ phủ, vô cùng có ích với Tướng phủ, chắc chắn phụ thân sẽ tán dương mình.

Tâm tư nhiều lần chuyển đổi, Vân Thu Ca tự cho đó là phương pháp tốt, nụ cười trên mặt càng thêm rõ ràng.

Hạ Yên Nhi chỉ cười không nói, chỉ ngồi yên nếm thử nước trà trước mặt.

Trong mắt Hạ Ngữ Nhi nhanh chóng hiện lên một tia trào phúng, Vân Lãnh Ca_ chính nữ Tướng phủ bọn ta còn chưa vừa mắt, người một thứ nữ thấp kém, nói chuyện với người chẳng phải là tự hạ thân phận?

Nhớ tới lời nói của Hạ Yên Nhi lúc trong phủ, Hạ Ngữ Nhi lại tức giận. Nếu không phải Nhị muội tới từ độ nông sâu của Vân Lãnh Ca, làm sao mình đến nông nổi phải hạ mình bán rẻ tiếng cười với hai thứ nữ thân phận thấp kém này chứ? Trong mắt Hạ Ngữ Nhi mang theo chút oán giận liếc Hạ Yên Nhi đang mỉm cười thưởng thức trà kia.

Tất nhiên Hạ Yên Nhi cảm nhận được ánh mắt nén giận của đại tỷ nàng, ngược mắt thản nhiên nhìn nàng một cái, cho nàng một ánh mắt trấn an.

Tiếp nhận tin tức trong đó, tâm tình có chút xao động của Hạ Ngữ Nhi bình phục lại, khôi phục thành bộ dáng dịu dàng ấm áp, ấm giọng nói: "Vân Tứ tiểu thư nói rất đúng."

Mặc dù tạm thời nàng nhẫn nại không phát tác, nhưng trong lòng nàng, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n căn bản thứ nữ không có tư cách nói chuyện với nàng, nàng chịu trả lời đã là rất nể tình rồi, cho nên chỉ đơn giản ứng phó một tiếng.

Vân Thu Ca thấy Hạ Ngữ Nhi chỉ thản nhiên một câu đã đuổi nàng ra, có chút không cam lòng, dù sao Hạ Ngữ Nhi không nói tiếp, nàng ta cũng không thể mày dạn mặt dày tiến lên hỏi lung tung này kia.

Trong nhất thời nhĩ gian yên tĩnh, mọi người đều có tâm tư, tiếng chạm nhau thanh thúy củacốc trà và nắp cốc vang lên.

Vân Lãnh Ca nhìn sắc mặt khác nhau của mọi người trong nhĩ gian, trong lòng âm thầm so sánh mấy người trước mặt này/ Trong bốn người Hạ yên Nhi tuy tuổi nhỏ nhưng tâm tư sâu nhất, ngay cả mình cũng không thể nhìn thấu tâm tư của nàng, Vân Xuân Ca đứng thứ hai, dù sao nàng ta hoàn toàn chiếm được chân truyền của Nhị Di Nương, còn nhiều hơn một phần không nóng không vội so với Nhị Di Nương, tâm cơ chỉ hơi kém Hạ Yên Nhi một chút.

Về phần Hạ Ngữ Nhi và Vân Thu Ca, cái đồ diện mạo không có đầu óc, đồ đầu óc suy nghĩ quá mức đơn giản, hai người như vậy, nếu thật sự đánh nhau với Hạ Yên Nhi, chỉ sợ không cần hai hiệp đã phải quỳ xuống đất cúi đầu xưng thần.

Làm cho Vân Lãnh Ca hoang mang chính là, Hạ Yên Nhi mọi thứ đều mạnh hơn tỷ nàng, nhưng trong kinh lại không có nửa điểm truyền đến thanh danh của nàng ta. Mỹ danh đệ nhất Tài nữ tại sao lại rơi lên đầu Hạ

Ngũ Nhi đầu óc ngu si, chẳng lẽ chỉ do dung mạo của nàng ta kém hơn Hạ Ngũ Nhi?

Tuy đệ nhất Tài nữ tiếng tăm trong nước thật lớn, nhưng nữ tử nhiều vòng nguyệt quế, cho đến cùng vẫn tốt hơn so với không có tiếng tăm gì nhiều.

"Thùng thùng thùng..." Xa xa truyền đến tiếng chiêng trống, cắt đứng không khí bình tĩnh trong nhĩ gian.

Mọi người trong nhĩ gian chăm chú liếc nhau, đều tự trao đổi ánh mắt.

"Chắc là Mộ Dung thế tử sắp vào thành." Trên mặt Hạ Yên Nhi hiện lên một phàm thâm ý mỉm cười, mở miệng nói trước.

"Chúng ta đến cửa sổ phía trước quan sát đi." Hạ Ngũ Nhi nghe vậy có chút sốt ruột khó nén, vội vàng đứng dậy đi về phía cửa sổ phía trước.

Âu Dương Phong cũng sẽ có mặt nghênh đón, tình lang của mình xuất hiện, không có lý do gì mà Hạ Ngũ Nhi không nóng vội.

Những người khác đều đứng dậy đi đến cửa sổ phía trước, Vân Lãnh Ca hạ mắt nhìn xuống, chỉ thấy trên đường phố trong nháy mắt có vô số dân chúng xông ra. Cùng lúc đó, quân thủ vệ kinh thành đã xuất hiện, vây dân chúng ở hai bên đường phố, tránh cho quân đội đi đến ngộ thương dân chúng.

Tiếng hoan hô lớn của dân chúng, bay thẳng đến tai Vân Lãnh Ca, rất lâu không dứt. Vân Lãnh Ca nhíu mày, bách tính bình thường luôn luôn có nhiều hơn một phần kính trọng và khâm phục đối với anh hùng chiến thắng trở về, huống chi lần này đặc biệt trở về chính là "chiến thần" thanh danh hiển hách.

Trong lòng người dân bình thường, Hoàng đế và quan viên là ai cũng không quan trọng, chỉ cần có thể cho bọn họ an cư lạc nghiệp đều được hết. Mộ Dung Diệp quanh năm bảo vệ biên cương, bảo vệ cho lãnh thổ nước Đông Dương không bị người khác xâm phạm, Mộ Dung Diệp ở trong lòng mọi người chính là "Thần thủ hộ" của Đông Dương, chỉ cần có hắn, tất nhiên an nguy của Đông Dương sẽ không đáng ngại.

Vân Lãnh Ca định thần nhìn lại xuống dưới đường phố, đám người chen chúc, xô xô đẩy đẩy, mỗi người đều duỗi dài cổ nhìn chung quanh, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n đều muốn thấy mặt Mộ Dung thể tử, trong mắt là sự nóng bỏng và sùng bái đến chói mắt.

Cũng không biết người trong Hoàng thất nhìn thấy tình cảnh này, sẽ có tâm tình gì? Tuy Mộ Dung Diệp rời khỏi kinh thành phồn hoa, một mình thủ hộ ở địa phương khổ lạnh bên kia, nhưng hắn vẫn là thần tử, danh vọng lại cao hơn Đế vương, không khỏi có chướng ngại công cao hơn chủ, thần tử quyền khuynh vua và dân, mặc dù trung thành tận tâm, cũng sẽ gặp phải kiêng kị của thiên tử.

"Lộp cộp lộp cộp..." Tiếng vó ngựa trên mặt đất vang lên, mọi người trong nhả gian đều ghé mắt nhìn về phương hướng đó.

Phía trước có mấy người cao to cưỡi ngựa, dẫn đầu mấy trăm Ngự lâm quân phóng kỵ mã đi về phía bên này.

Người dẫn đầu dáng người cao ngất, khuôn mặt tuấn lãng, đều mang trên thân khí chất tôn quý, không ai ngoài Vân Lãnh Ca biết lãnh thần "khuôn mặt khối băng", "Nam nhân cận bả" Âu Dương Phong. Vân Bá Nghị thịnh lộ liệt hắn vào trong đó, còn có hai nam tử nàng chưa từng thấy.

Hạ Yên Nhi nói qua Hoàng thượng muốn Thái tử nghênh đón thay, một người trong đó chắc là thiên tử tương lai của Đông Dương. Nước Đông Dương họ Thượng Quan, Thái tử tục danh là Thượng Quan Hạo, nam tử

mặc áo măng bào* màu tím sậm dẫn đầu đội ngũ phía trước kia chắc hẳn là Thượng Quan Hạo, đi song song phía trước còn người khí độ đáng người tương đương kia, chắc cũng là một vị hoàng tử nào đó trong Hoàng thất, cũng không biết là vị nào trong năm vị Hoàng tử khác nữa.

Áo măng bào: Lễ phục quan lại thời nhà Thanh, Trung Quốc.

Dưới gối Hoàng đế Đông Dương đơn bạc, chỉ có sáu vị Hoàng tử, trưởng tử Thượng Quan Hạo vừa qua lễ nhược quán*, chính là con của Hoàng hậu sinh ra. Là con trai trưởng lại là trưởng tử, thân phận tôn quý, vừa ra đời đã được phong là Thái tử, nhỏ tuổi đã ổn thỏa Đông cung.

*Nhược quán: Nam tử thời xưa đến 20 tuổi là đến tuổi nhược quán, làm lễ nhược quán, giống như nữ tử thì làm lễ cập kê vậy.

Năm vị Hoàng tử còn lại đều được sinh bởi các phi tần hậu cung, nhỏ nhất mới bi bô tập nói, Hoàng tử trưởng thành tính cả Thái tử là bốn người.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THU

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thế Tử Hào Hoa Phong Nhã, Độc Nhất Vô Nhị

Editor: Bunn.

Thái tử dẫn đầu mọi người, dừng lại cách đó Xuân Thượng lâu không xa, nhìn về phía ngoài cửa thành.

"Xem ra chúng ta đến hơi sớm rồi." Thượng Quan Hạo nắm chặt dây cương, ánh mắt nhìn phong cảnh xa xa ngoài cửa thành, khóe miệng ẩn chứa ý cười ôn hòa, mở miệng nói.

"Thái tử Hoàng huynh, kinh thành khó có hôm nào được náo nhiệt như hôm nay, dù sao Mộ Dung thế tử cũng là Chiến thần Đông Dương, dân chúng cũng muốn giành lên trước để nhìn thấy vẻ ngoài kiêu ngạo của Mộ Dung thế tử." Một nam tử có khuôn mặt khôi ngô cười ngửa chạy song song với Thượng Quan Hạo nhìn quanh phố dài một vòng, trên mặt lập tức thoáng hiện nụ cười có ý tử sâu xa, chậm rãi mở miệng nói.

Thượng Quan Hạo nghe vậy hí hóp mắt, nhanh chóng đánh giá bốn phía ngã tư đường, bên tai nghe thấy âm thanh dân chúng xung quanh hô vang tên Mộ Dung Diệp không dứt, trong giây lát, mặt hắc trầm xuống, đáy mắt thoáng hiện vẻ âm trầm.

Võ tướng Đông Dương không nhiều lắm, lúc phụ hoàng kế vị cũng phải đề phòng binh quyền trong tay lão tướng dần phát triển chắc chắn, ông lấy thế sét đánh thu hồi không ít binh lực và binh phù trong tay võ tướng, bây giờ trong chúng võ tướng Đông Dương mới, ngoài Mộ Dung Diệp suất chúng ra thì chẳng còn ai có thể được trọng dụng được.

Sau năm mươi lăm tuổi Mộ Dung Diệp tông quân xuất chinh ấy, chưa đến sáu năm đã lập được vô số chiến công, quân công hiển hách, tướng sĩ tài ba dưới trướng nhiều vô kể, đến nỗi bây giờ phụ hoàng muốn áp chế cũng không được, chỉ sợ lần này phụ hoàng triệu Mộ Dung Diệp hồi kinh là muốn để hấn rời xa biên cương, chậm rãi thu hồi binh lực trong tay hấn.

Bản thân là Thiên tử Đông Dương tương lai, cửu ngũ chí tôn, tự mình xuất cung nghênh đón, dân chúng thấy hấn lại không có vẻ hưng phấn, mà Mộ Dung Diệp còn chưa vào thành, dân chúng trong thành lại càng thêm sùng kính, tôn thờ. Biểu hiện như vậy làm sao hấn có thể không cáu giận.

"Ngũ đệ, Mộ Dung thế tử là xương cánh tay của Đông Dương, rường cột nước nhà, dân chúng kính yêu hấn cũng là chuyện bình thường." Mắt Thượng Quan Hạo liếc thấy vẻ cười như không cười trên mặt Thượng Quan Thành, trong lòng hơn căng thẳng, vội vàng thu liễm vẻ dao động trên mặt, nghiêm giọng nói.

Thấy trên mặt Thái tử đã mất vẻ khiêm tốn lúc trước, khoe miệng Ngũ Hoàng tử Thượng Quan Thành nhếch lên, ý cười càng sâu, không thèm để ý nhướn mày.

Thái tử thấy Thượng Quan Thành không thèm để ý tới lời nói của bản thân, giận dữ đến tái mặt, đang định nói vài câu châm biếm.

Vân Lãnh Ca đứng ở cửa sổ phía trước quan sát nhất cử nhất động của đám người Thái tử, mặc dù khoảng cách giữa nàng và người phía dưới khá xa nhau, nghe không được rõ, nhưng gần đây nàng tu luyện nội công, ngũ giác có được nâng cao, hơn nữa nàng có thể đọc được khẩu ngữ, những điều đám thái tử nói nàng cũng có thể nghe được tám chín phần mười.

Vân Lãnh Ca trầm ngâm, nhanh chóng lật mở trí nhớ về Hoàng thất Đông Dương trong đầu, đáng tiếc trong đầu Vân Lãnh Ca trước đó, ngoại

trừ Âu Dương Phong mà nàng ta tâm tâm niệm niệm thì những người đáng đến Hoàng thất, nàng ta biết rất ít.

Suy nghĩ không có kết quả, Vân Lãnh Ca hơi nghiêng đầu nhìn mấy người trong nhĩ gian, ánh mắt Hạ Ngữ Nhi, từ lúc Âu Dương Phong xuất hiện thì không rời khỏi người hắn nửa khắc, trong mắt tràn đầy tình yêu, khoe miệng hàm xuân, hai tay nâng cằm, ánh mắt có chớp cũng không rời Âu Dương Phong, mắt đẹp dịu dàng đến mức nước cũng sắp trào ra.

Mặt Vân Xuân Ca đỏ bừng, nhưng cũng chỉ ngồi lẳng lẳng nhìn Lãnh Thần ở phía trên.

Hai mắt Vân Thu Ca giống như hai chiếc đèn pha thay phiên nhau quét về phía nam tử quyền quý, giống như đang suy nghĩ xem rốt cuộc vị nào có thể vào mắt thần, trở thành phu quân cả đời của nàng ta.

Ngay cả Hạ Yên Nhi trước nay nhìn không thấu cũng đánh mất vẻ bình tĩnh vốn có, không thềm để ý đến ánh mắt đánh giá của Vân Lãnh Ca, đôi mắt long lanh như làn nước mang theo vẻ chờ đợi nhàn nhạt nhìn chăm chăm về phía cửa thành, hàm răng trắng khê cắn đôi môi đỏ hồng, như đang đè nén tâm trạng kích động.

"Thái tử, Ngũ Hoàng tử, Mộ Dung thế tử vào thành rồi." Vân Bá Nghị ở phía sau thấy tình hình không tốt, mở miệng nhắc nhở.

Vân Bá Nghị dứt lời, mắt Hạ Yên Nhi sáng lên, trên mặt dần hiện vẻ sáng ngời làm cho người ta chói lòa, ngay cả Vân Lãnh Ca ngồi trước mặt cũng có cảm giác sáng chói.

Trong lúc nhất thời, Thái tử cùng Ngũ Hoàng tử đều thu hồi tâm tư nơi đáy mắt, nhìn về phía ngoài thành, quả nhiên thấy một chiếc xe ngựa chậm rãi đi về phía trước.

Hai bên xe ngựa là tướng sĩ Đông Dương, mang theo ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, nghiêm túc và trang trọng đặc biệt của người lính, chậm rãi đạp yên ngựa tiến về phía trước.

Tất nhiên là Vân Lãnh Ca nghe được âm thanh của Vân Bá Nghị, thu hồi tầm mắt, hơi ló đầu, cũng muốn nhìn xem rốt cuộc nam tử được xưng tụng là 'Chiến thần' là thần thánh phương nào.

Một chiếc xe ngựa đen như mực mang phong cách cổ xưa vào thành, chậm rãi đi vào trong.

Dân chúng đều nhìn thấy trên bài tử bên ngoài xe ngựa có khắc hai chữ 'Mộ Dung', mạnh mẽ hữu lực. Trong phút chốc, âm thanh reo hò chào hỏi cao thấp nối tiếp nhau, đình tai nhức óc.

"Mộ Dung thế tử, vì sao hôm nay lại không cưỡi ngựa vào thành?" Thượng Quan Hạo thấy xe ngựa của Mộ Dung Diệp dừng trước mặt mình, mở miệng hỏi, trong giọng nói mang theo ý thử.

"Bản thế tử chạy suốt đêm, nhiễm phong hàn, không tiện xuống xe, mong Thái tử thứ lỗi." Bên trong xe ngựa truyền ra âm thanh trầm thấp khàn khàn, dứt lời, còn kèm theo một trận ho khan kịch liệt.

Dân chúng trong thành thấy Mộ Dung thế tử nhiễm phong hàn, lập tức ngừng âm thanh, yên lặng lo lắng nhìn xe ngựa.

Thượng Quan Hạo thấy âm thanh của Mộ Dung Diệp hoàn toàn thay đổi, quan tâm hỏi: "Mộ Dung thế tử không có chuyện gì chứ, chuyện quan trọng là phải giữ gìn sức khỏe, Thế tử là Chiến thần Đông dương, biên cương còn phải nhờ Thế tử trấn thủ."

Trong mắt Thượng Quan Thành thoáng hiện vẻ trào phúng, quả nhiên không thể khinh thường Thái tử, một câu nói ngắn gọn, đã ở trước mặt dân chúng tỏ vẻ Hoàng thất coi trọng quan tâm Mộ Dung Diệp như thế nào, lại

ngầm hỏi có phải Mộ Dung Diệp kiêu ngạo kể công, chiếm lấy binh quyền không chịu buông tay hay không.

"Thái tử quá lời rồi, Đông Dương quốc mệnh mông rộng lớn, có bản thể tử hay không thì cũng giống nhau thôi." Dường như bên trong xe ngựa truyền ra tiếng cười khẽ, rồi lại có tiếng khàn khàn hồi đáp.

Trong lòng Thượng Quan Hạo có chút không vui, không quá hài lòng với câu trả lời của Mộ Dung Diệp, trên mặt vẫn duy trì nụ cười hiền lành, mở miệng nói: "Hình như bệnh tình của thể tử có chút nghiêm trọng, không bằng vào cung mời Thái y tới xem một chút."

Mộ Dung Diệp có võ công cao cường, thân thể cường kiện, mấy năm chinh chiến sa trường cũng ít khi bị thương, mặc dù hắc dầm nắng dầm sương quay trở lại kinh thành, có chút mệt nhọc, nhưng cũng không đến mức nhiễm phong hàn như thế.

"Vương phủ cũng có đại phu, không cần làm phiền đến Thái y đâu." Mộ Dung Diệp biết Thượng Quan Hạo có nghi ngờ với bản thân, cũng không có cách nào khác, ngón tay thon dài, hiện rõ các khớp xương nhẹ nhàng vén màn xe lên, lộ ra khuôn mặt hào hoa phong nhã, độc nhất vô nhị.

Mái tóc đen như mực của Mộ Dung Diệp dùng kim quan khảm bảo buộc lên, lộ trán trơn bóng, mặt như bạch ngọc, lông mi nho nhỏ tỉ mỉ, đôi mắt sáng rõ như ngôi sao, ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, giống như điêu khắc Hy Lạp, môi có chút trắng bệch, khóe miệng hơi gợn lên, tạo thành độ cong tuyệt mỹ, mặc dù mang theo nụ cười yếu ớt, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác xa cách mãnh liệt, dáng người thon dài như trúc, thanh tao lịch sự, tự nhiên.

Đây là lần đầu tiên dân chúng trong kinh thành tận mắt nhìn thấy dáng vẻ của 'Chiến thần' Đông Dương, không nhận được cùng hít một ngụm khí

lạnh, trong lòng cảm thấy Mộ Dung thế tử trời sinh còn xinh đẹp hơn nữ tử vài phần.

Mặc dù kiếp trước Vân Lãnh Ca gặp nhiều mỹ nam tử, nhưng cũng không nhìn được giạt mình, nhưng mỹ nam tử đó, không biết là nhân tạo hay là tự nhiên, đều không có người nào có thể so sánh với Mộ Dung Diệp.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tứ Tiểu Thư Xuân Tâm Nhộn Nhạo

Ngây người trong nháy mắt, ánh mắt Vân Lãnh Ca chuyển sang hướng khác, lén bấu môi, nam sắc họa nhân, yêu nghiệt như thế vẫn là kính nhi viễn chi thì tốt hơn.

Mộ Dung Diệp nghe thấy tiếng chung quanh hít khí lạnh, độ cong nơi khoe miệng càng lớn hơn, phút chốc cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía mình, ánh mắt tùy ý liếc nhìn lên Vọng xuân lâu.

Hạ Yên Nhi đứng bên cửa sổ nhìn sườn mặt tuyệt mỹ của Mộ Dung Diệp, ánh mắt si ngốc, hồn nhiên quên mất bản thân đang ở đâu, đến khi Mộ Dung Diệp kéo màn xe ra, lộ hình dáng, ánh mắt ái mộ mới dờn khỏi mặt hân.

Có thể là do ánh mắt quá mức nóng bỏng, Mộ Dung Diệp nhìn lướt qua bên này, đương nhiên thấy được ánh mắt Hạ Yên Nhi chất chứa bao nhiêu thâm tình, bóng dáng phản đối của Vân Lãnh Ca cũng thu vào đáy mắt, nhất thời đôi mắt đào hoa của Mộ Dung Diệp hơi hơi nhướng lên, nhếch môi mỉm cười đầy tà mị, lười biếng với lâu trên.

Động tác bấu môi của Vân Lãnh Ca còn vương ở khoe môi, rồi đột nhiên thấy Mộ Dung Diệp nhìn lên lâu, thầm nghĩ không tốt, ai biết vị Chiến thần đại danh鼎鼎 này có phải là người có thù tất báo như tiểu nhân không, trong lòng ảo não, bản thân lập tức thu cảm xúc hòa nhã lại, còn phải giáp mặt gặp đương sự nữa.

Nhìn mắt thiếu nữ thanh lệ chợt lóe lên tia ảo não, trong mắt Mộ Dung Diệp mang theo nghiền ngẫm nhìn nàng một cái, chỉ thấy nàng mặc một

thân bạch y, dung mạo thoát tục, khuôn mặt nhỏ nhắn đơn thuần, tuổi tuy nhỏ, nhưng quanh thân tràn đầy tự tin và khí độ trầm ổn, khiến cho người ta nhìn không khỏi ghé mắt quan sát nhiều hơn.

"Mộ Dung Thế tử ở nhìn cái gì?" Khóe miệng Thượng Quan Hạo khẽ nhếch lên cười hỏi, một ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm dung mạo mỹ lệ của Mộ Dung Diệp.

Thượng Quan Hạo là nam tử, trước kia đã từng gặp Mộ Dung Diệp trong yến hội, đương nhiên cũng không đến nỗi nhìn hẩn đến ngơ ngẩn như những người khác, cho nên Mộ Dung Diệp mới yên lòng dời tầm mắt sang chỗ khác.

"Nhìn con mèo nhỏ đầy ngạo khí vừa chạy trên lầu." Mộ Dung Diệp thu hồi tâm tư, trả lời không chút để ý.

Mọi người đều bắt chước Mộ Dung Diệp nhìn lên lầu, Vân Lãnh Ca vội co người lại, trước ánh mắt của mọi người nàng đành lui vào nhã gian, âm thầm nghĩ rằng, người mới là con mèo nhỏ đấy, cả nhà người mới là con mèo nhỏ. --

Trong lòng Hạ Yên Nhi cảnh giác cũng muốn nhanh chân rời khỏi cửa sổ, không ngờ Mộ Dung Diệp liếc mắt một cái đã khiến nàng mất hết hồn phách, mặt đỏ tim rộn, tuy lòng thúc giục bản thân rời đi, nhưng chân không nỡ bước mắt vẫn dính trên người hẩn.

Dân chúng và đám người Thượng Quan Hạo thấy dáng người xinh đẹp ở Vọng xuân lâu, trước cửa sổ có mấy dáng người yếu điệu dịu dàng, dân chúng đứng ở xa không thấy rõ khuôn mặt của nữ tử trước cửa sổ, nhưng đám người Thượng Quan Hạo thường ngày đều luyện võ, nhãn lực đương nhiên người thường không thể so sánh được, liếc mắt một cái đã nhận ra một trong hai người đó là dòng chính nữ của Hạ tướng quân.

Thượng Quan Hạo nhìn thấy ánh mắt tình tứ sâu nặng của Hạ Yên Nhi, đồng tử hơi co lại, nếp nhăn giữa lông mày càng rõ hơn.

Thượng Quan Thành không buông tha chút biểu cảm nào trên mặt thái tử, chăm chú nhìn biểu hiện nhàn nhạt trên mặt hắn, nụ cười giả ý lúc trước càng trở nên rõ ràng hơn.

"Tiểu miêu mị thì không thấy, con cừu nhỏ tình thâm thì bốn hoàng tử thấy rồi." Thượng Quan Thành ngụ ý, cố ý làm cho Thượng Quan Hạo cảm thấy ngọt ngào, lơ đãng nhìn thoáng qua cửa sổ, miễn cưỡng nói.

Trên đó rõ ràng chỉ có đại gia tiểu thư, làm gì có con mèo nhỏ hay con cừu nhỏ nào chứ, dân chúng thu hồi tầm mắt, có chút nghi hoặc nhìn Mộ Dung Thế tử cười tà mị, nhưng Thế tử đã nói có mèo chạy tới, thật giả cũng không cần kiểm tra, nhưng người có tâm tư đoán rằng, e là con mèo nhỏ trong miệng Mộ Dung Thế tử muốn chỉ vị khuê tú trong cửa sổ đó thôi.

"A, cũng có thể là bản Thế tử hoa mắt rồi." Mộ Dung Diệp thấy Vân Lân Ca lắc mình một cái đã rời khỏi trong nháy mắt, mắt phượng ngưng lại, trong lúc nhất thời cảm thấy có chút tẻ nhạt vô vị, buông màn xe xuống, không muốn vòng vèo với mấy người này nữa, lập tức mở miệng nói, "Thái tử hãy mang bản thế tử vào cung phục mệnh trước đi, để hoàng thượng khỏi sốt ruột chờ, là sai lầm của bản thế tử."

Hạ Yên Nhi thấy dân chúng trên đường đều nhìn về phía nàng, trong lòng tràn ngập tức giận, nàng đường đường là dòng chính nữ của Tướng quân, thân phận cao quý, dung mạo hơn người, làm sao có thể để một đám người thân phận đê tiện nhìn thẳng vào mình được, trong lúc nhất thời tức giận hòa với niềm vui sướng trong lòng, cắn giận kéo tay Hạ Ngữ Nhi rời khỏi cửa sổ.

Tất nhiên Vân Xuân Ca là tiểu thư khuê các không thể xuất đầu lộ diện trước mặt mọi người, nên đã thu hồi tâm tư, thu biểu cảm lại, cũng

bước nhanh đi vào nhà gian.

Nữ tử trước cửa sổ chỉ còn lại Vân Thu Ca, nàng không chút chú ý tới mấy người bên cạnh đã đi khỏi, trên mặt luôn hàm chứa nụ cười e lệ, không biết đạo lý nữ tử phải né tránh ánh mắt của nam tử, hai mắt tràn đầy kinh diễm, hiển nhiên là đã bị dung nhan của Mộ Dung Diệp làm lóa mắt.

Mà đối với ánh mắt của dân chúng nhìn về phía nàng, Vân Thu Ca dương dương đắc ý, nàng trời sinh mỹ mạo, ngày thường ru rú trong hậu viện Tướng phủ, hôm nay khiến cho dân đen trên đường này mở rộng tầm mắt cũng tốt, Tướng phủ cũng có một vị dung mạo hơn người, không kém gì Vân Lãnh Ca, tứ tiểu thư.

Hạ Yên Nhi bên cạnh đã sớm không còn bộ dáng si tình như vừa rồi, cười nhạt chăm chú nhìn nàng, hàm ý trong mắt không thể khiến nàng không phiền chán.

Hôm nay Vân Thu Ca theo mình xuất phủ, nếu nàng truyền ra thanh danh không tốt hoặc ảnh hưởng đến danh dự của nữ tử, chỉ sợ Tam di nương nhất định sẽ níu chặt mình không tha, vốn đang chuẩn bị quan hệ hợp tác chắc chắn sẽ lập tức tan biến, bên lão phu nhân nàng cũng không thể nói gì.

"Tứ muội, nội dung 《Nữ Giới》 ra sao đã quên rồi à? Muốn khi về phải sao chép à?" Vân Lãnh Ca đã ngồi an ổn từ sớm, thu biểu cảm dương dương đắc ý của Vân Thu Ca vào trong mắt, bưng lên nước trà trên bàn, cái miệng nhỏ lướt qua, ần ần mở miệng nói, nhắc nhở nàng chớ quên đức hạnh nữ tử.

Vân Thu Ca như từ trên cao nhìn xuống, đang hưởng thụ nghe mọi người khen ngợi, nghe vậy lưng chợt lạnh một chút, nhất thời đắc ý khiến bản thân luống cuống, nhà gian còn có người ngoài ở đây, chẳng những để

cho người khác chê cười bản thân, còn khiến Vân Lãnh Ca có được cơ hội ỷ vào thân phận dòng chính nữ mà răn dạy mình.

Không tự chủ được nắm chặt khăn lụa trong tay, Vân Thu Ca trên mặt thì ngượng ngùng, trong lòng thì giận Vân Lãnh Ca không thức thời, không để ý đến sắc mặt Hạ Yên Nhi và Hạ Ngữ Nhi đang xem kịch vui, quay đầu trừng mắt liếc nhìn Vân Lãnh Ca một cái, xoay người đi vào nhã gian không cam lòng ngồi xuống.

"Mộ Dung Thế tử tuần mỹ như thiên nhân, khó trách trông mắt mọi người đều nhìn đến ngây người, Hạ nhị tiểu thư, tiểu thư nói phải hay không?" Chỉ để người khác nhìn mình diễn trò không phải là tính tình của Vân Lãnh Ca, nghiêng mắt thấy ánh mắt cười nhạo của Hạ Ngữ Nhi và ánh mắt ầm ầm mang theo thâm ý của Hạ Yên Nhi, Vân Lãnh Ca nhìn lướt qua Hạ Yên Nhi, tay nhỏ bé vuốt ve ti đái mềm mại nhẵn nhụi bên hông, giọng nói nhàn nhạt.

"Nhị tỷ nói không sai, hôm nay ta cũng là lần đầu tiên thấy được thế tử, Thế tử chẳng những tuần mỹ như vậy, mà còn là chiến thần đông dương, thiếu niên anh hùng chính là nói người nam tử như vậy rồi." Vân Thu Ca có chút xấu hổ, vừa mới ngồi xuống đã nghe Vân Lãnh Ca nhắc tới Mộ Dung Diệp, kèm nén tâm tư trong lòng sắp dâng trào, sốt ruột khó nén tiếp lời.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tính Toán Trong Lòng Hạ Yên Nhi

Khóe mắt Vân Lãnh Ca liếc thấy bộ dáng thiếu nữ hoài xuân của Vân Thu Ca, biết Vân Thu Ca đã xác định mục tiêu, trong lời nói có sự tán dương càng bộc lộ suy nghĩ trong lòng nàng, nhìn qua một lần là biết Tứ tiểu thư Tướng phủ coi trọng Mộ Dung Diệp.

Hô hấp Hạ Yên Nhi cứng lại, Vân Lãnh Ca là đang cười nhạo ánh mắt mê muội nàng nhìn Mộ Dung Diệp, còn chưa kịp đáp trả một cách mỉa mai, lời nói của Vân Thu Ca lại khiến nàng lô lẳng, ánh mắt không vui liếc Vân Thu Ca vẫn còn đang chìm trong ảo tưởng tốt đẹp của mình.

Mộ Dung Thế tử phong thần tuần lãng, tuần mỹ không vô vàn, thân phận càng thêm tôn quý, không người nào có thể so sánh, tốt đẹp như vậy, một thứ nữ lại dám mơ tưởng?

Tất nhiên Vân Lãnh Ca nhận ra sóng ngầm bắt đầu khởi động trong gian phòng trang nhã này, cảm thấy hài lòng, nàng không cần hạ thấp Hạ Yên Nhi nữa, tiết kiệm thời gian nàng ta nhàm chán bàn tính lên người nàng, thực không có ý tứ.

Dân chúng vây xem thấy nữ tử trên lầu không hẹn mà cùng dời đến trước cửa sổ, cũng thu hồi tầm mắt nhìn về phía đám người Thượng Quan Hạo muốn rời đi.

"Mời Mộ Dung Thế tử theo ta tiến cung." Thượng Quan ngẩng đầu nhìn sắc trời, ra ngoài cũng đã nửa canh giờ rồi.

"Đa tạ thái tử." Cách màn xe, vang thêm giọng nói yếu ớt của Mộ Dung Diệp.

Thái tử ôn hòa cười một tiếng, quay đầu ngựa lại, mang người tiến về hoàng cung, xe ngựa chậm rãi chạy theo.

"Mộ Dung Thế tử đã đi, tỷ muội chúng ta cũng nên cáo từ." Vân Lãnh Ca uống cạn một ly trà, mở miệng nói. Hôm nay nàng còn phải nhanh chóng tới gặp bà vú, không rảnh ngồi đánh đố với mấy người này, thừa nước đục thả câu.

Trái lại Vân Xuân Ca không có dị nghị gì, nàng xuất phủ vốn là vì được gặp mặt Lãnh Thần, nay tâm sự đã thành, gò má đỏ ửng còn chưa tan hết, Vân Xuân Ca khó có khi gạt đầu phụ hoặc với đề nghị của Vân Lãnh Ca, cười mở miệng: "Nhị muội ới phải, dù sao canh giờ cũng không còn sớm."

Vân Thu Ca có phần không muốn, hôm nay nàng mới nếm thử được cảm giác được mọi người chú ý, còn chưa kịp khoe hết, đã phải hồi Tướng phủ tuân theo quy củ tuân thủ lễ nghĩa của đại gia tộc, tất nhiên là không vui, nhưng hai người Vân Lãnh Ca đều đã mở miệng, quả thực nàng không thể phản bác.

Một là dòng chính nữ Tướng phủ, một là trưởng nữ Tướng phủ, tên bản chim đầu đàn, hôm nay thật sự là nàng nóng vội, vẫn nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Ba người Vân Lãnh Ca đứng dậy cáo lui, hạ Yên Nhi cũng không giữ lại, chỉ mỉm cười đứng dậy đáp lễ, sau đó đưa mắt nhìn ba người ra cửa.

"Nhị muội, hôm nay có thể kiểm tra cái gì?" Ba người Vân Lãnh Ca vừa mới rời đi, Hạ Ngữ Nhi không nhin được mà hỏi.

"Đại tỷ, Vân Lãnh Ca thực sự thông tuệ." Hạ Yên Nhi đưa tay gọi nha hoàn vẫn giữ ngoài cửa vào nhả gian, lại tự mình động thủ khóa cửa cẩn thận, lúc này mới chậm rãi mở miệng.

"Điều này đương nhiên là ta biết, người xem bộ dáng Vân Lãnh Ca bây giờ nào phải kẻ ngu." Lăng phi khuôn mặt tươi cười hồi lâu mà chỉ nhận được một câu không nhẹ không nặng, Hạ Ngữ Nhi bất mãn, không nhin được nói.

"Chỉ sợ bây giờ nhân giới Vân Nhị tiểu thư cao hơn, đến Âu Dương Thế tử nàng ta cũng không đặt vào mắt." Dĩ nhiên Hạ Yên Nhi biết suy nghĩ trong nội tâm Hạ Ngữ Nhi, không hề do dự nói ra suy đoán trong lòng, khuôn mặt không còn tươi cười nữa, trở nên âm trầm, chậm rãi ngồi xuống, khóe miệng chứa nhàn nhạt châm chọc, nói.

Mặc dù vừa mới bước vào, đầu óc nàng có chút trì trệ, nhưng tâm tư nàng một khắc không rời khỏi người Mộ Dung Diệp, tất nhiên không bỏ qua được cái nhìn tùy ý đảo qua kia của hắn, hơi lưu lại trên người Vân Lãnh Ca, ánh mắt đầy hứng thú, mặc dù nhanh đến nỗi không bắt được, nhưng nàng tin tưởng điều đó đã xảy ra.

"Người có ý tứ gì?" Đáp án miêu tả sinh động, Hạ Ngữ Nhi nhưng có chút không tin, kinh ngạc nói, "Làm sao có thể, chẳng lẽ Vân Lãnh Ca coi trọng Mộ Dung Thế tử?"

Trong mắt nàng, Kinh Thành tài俊 ngoài Mộ Dung Diệp không có người nào có thể so sánh với Âu Dương Phong, Vân Lãnh Ca bị Âu Dương Thế tử chán ghét vứt bỏ, nữ tử như vậy lại muốn vượt qua nàng, quay đầu trèo lên gốc cây cao Mộ Dung Diệp, nàng quả thực vạn vạn không tiếp thụ nổi.

"Nàng ta dựa vào cái gì? Bằng khuôn mặt có thể so sánh với kỹ nữ thanh lâu ư?" Đáy mắt Hạ Ngữ Nhi lóe lên tia âm độc, ngoài miệng càng

không lưu lại chút tình cảm và thể diện nào.

Từ xưa tỷ muội một thể, nàng và Hạ Yên Nhi còn là song sinh một bọc, tỷ muội ruột thịt, từ nhỏ cũng biết Nhị muội thích Mộ Dung Diệp, dĩ nhiên không thể để kẻ khác cướp tình lang của muội muội, nhất là Vân Lãnh ca trơ trên kia.

"Nhị muội, cho dù bây giờ Vân Lãnh Ca không ngu xuẩn giống trước kia, nhưng nàng cũng không thể như người nghĩ được. Mộ Dung thế tử có phong thái tiên nhân, chắc chắn không thể nào coi trọng nữ tử lỗ mãng." Hạ Ngữ Nhi thấy Nhị muội chỉ trầm mặt không nói lời nào, bộ dáng tâm sự nặng nề, lo lắng nàng nghĩ quẩn mà đi sai đường, trong mắt lóe lên sự lo lắng, vội đi lên trước dịu dàng an ủi.

Tài hoa và nỗ lực của Hạ Yên Nhi, nàng xem trong mắt, mấy năm nay vì có thể xứng đôi với Mộ Dung thế tử, cầm kỳ thi họa, mọi thứ đều khổ công rèn luyện, vì có thể có một nàng đủ tư cách đứng bên cạnh Mộ Dung thế tử, trở thành thê tử của hắn.

Cho dù nàng một thân tài hoa, nhưng vì Mộ Dung Diệp, nàng thủy chung kìm lại ánh sáng bản thân, nguyện không có danh tiếng gì trong kinh thành, luôn chờ ngày hãnh trở về, mặc dù có lúc bản thân cũng thực sự ghen tị tài hoa hơn người của muội muội, nhưng nhị muội vốn không tranh đoạt gì với nàng, chỉ riêng với Mộ Dung thế tử là nhất kiến chung tình, nên đối với muội muội ruột thịt này vẫn thực sự có cảm tình, tất nhiên không muốn nàng thương tâm khổ sở.

"Đại tỷ, lòng ta thương nhớ hắn không phải chỉ một hai năm, mười tuoit, từ lúc vô tình gặp được hắn trong Ngự Hoa viên, trong đầu ta vẫn luôn hiện lên bóng dáng hắn, muốn quên cũng không quên được." Hạ Yên Nhi trầm mặc hồi lâu, sâu kín nói, ánh mắt phức tạp hòa ngọt ngào.

Có lẽ là chợt nghĩ đến bản thân mình ngày nhớ đêm mong, Hạ Yên Nhi trong lòng sôi sục, rồi lại phát giác người kia không vui vẻ như nàng tưởng tượng, trong lúc nhất thời cảm xúc hỗn loạn, có phần không kìm nén được ý định của mình, xa nay vốn không lộ rõ tâm tư, Hạ Yên Nhi cấp bách tìm người bày tỏ, chia sẻ.

"Ừ, Nhị muội, ta sẽ giúp người, Mộ Dung Thế tử nhất định sẽ là của người." Hạ Ngũ Nhi nói chắc như đinh đóng cột, chắc chắn nói, mặc kệ là từ thân tình hay lòng riêng nảy mầm, nàng đều rất muốn thành toàn cho muội muội.

Xe ngựa Tướng phủ trước Xuân Thượng Lâu.

"Đại tỷ, Tứ muội, ta muốn đi Vân Lai cư một chuyến, các người có muốn đi cùng không?" Vân Lãnh Ca đứng cạnh một chiếc xe ngựa, mỉm cười nói, nếu như mình nói có chuyện muốn rời khỏi, chắc chắn các nàng sẽ nghi ngờ hoặc liên tưởng, chắc gì lúc trở lại Tướng phủ lại không thêm mắm thêm muối cáo trạng nàng, như vậy phải nói chuyện rõ ràng, không cao minh nhưng cái cố này cũng dùng được.

Vân Lai cư là cửa hàng điểm tâm lớn nhất kinh thành, tên bảng hiệu lấy từ điển cổ “Khách tới Vân Lai”, rượu và thức ăn ở đây không nổi danh lắm, nhưng nói đến điểm tâm, quả thực là nức tiếng kinh thành.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Nhũ Mẫu Khẽ Kể Chuyện Năm Đó

Editor: nhuandong

Giờ phút này Lâm ma ma thụ sủng nhược kinh, bà tuyệt đối không nghĩ tới cách mười năm mà mình còn có thể nhìn thấy tiểu thư, mà tiểu thư lại còn là người quan tâm như vậy, trong chốc lát nhớ tới cuộc sống cùng phu nhân ở trong Tướng phủ, buồn thương trong lòng, đôi mắt ảm đạm khẽ rơi một giọt lệ nóng hổi.

Vân Lãnh Ca nắm lấy đôi tay khô gầy của Lâm ma ma, điều khiển để tay khẽ di động trên mặt mình, đôi tay nhũ mẫu không hề mềm nhũn, nhưng loại cảm giác ấm áp này lại giống như đúc trong trí nhớ.

Lâm ma ma sững sờ nhìn dung nhan Vân Lãnh Ca rất giống phu nhân, cảm nhận được bàn tay non mềm của tiểu thư, ánh mắt mênh mông, thần sắc ngơ ngác, cả người giống như ngây dại.

Vân Lãnh Ca vươn tay, dịu dàng lau đi nước mắt trên khóe mắt giúp Lâm ma ma, cười yếu ớt nói: "Nhũ mẫu theo ta hồi phủ, từ nay về sau Ca nhi sẽ chăm sóc người thật tốt."

Lâm ma ma thấy hiện giờ Vân Lãnh Ca trở mã làm rung động lòng người, lại kiên cường như thế, trong lòng có chút an ủi, rũ mắt xuống, khóe miệng của Lâm ma ma hiện lên một nụ cười khổ, có chút tự ti nói: "Tiểu thư, thân thể tàn phế này của nô tỳ đã không còn dùng được nữa rồi, không có tư cách lại tiếp tục chăm sóc tiểu thư."

Tâm nguyện tận mười năm mới được đền bù, Lâm ma ma như được an ủi, thấy tiểu thư càng xuất sắc vĩ đại hơn các khuê tú trong kinh thành, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n liền biết tiểu thư sống rất tốt, bản thân thủy chung không phụ lòng nhờ vả, phu nhân dưới tuổi vàng cũng có thể an tâm.

Trong lòng Vân Lãnh Ca hiểu được Lâm ma ma sợ liên lụy đến mình, dù sao năm đó bà bị Nhị Di Nương sắp đặt rời khỏi Tướng phủ nhiều năm như vậy, hiện tại muốn trở về tất nhiên có chút khó khăn, lão phu nhân và Vân Bá Nghị mà biết thì sẽ khổ.

Vận Nhi đứng ở sau lưng Vân Lãnh Ca đã sớm khóc không thành tiếng, khoảnh khắc chính mình nhìn thấy Lâm ma ma kia, tay nhỏ cầm khăn không nhìn được vụng trộm gạt lệ, nghe được hiện tại Lâm ma ma bộ dáng như thế này rồi mà vẫn không chịu hồi Tướng phủ, không để ý trên mặt mình còn đầy nước mắt, khàn giọng nói: "Nhũ mẫu, người trở về cùng tiểu thư đi."

Vân Lãnh Ca vẫn cười nhạt vỗ vỗ tay Lâm ma ma, an ủi: "Nhũ mẫu, không cần phải lo lắng cho Ca nhi, Ca đã có đối sách, chẳng lẽ nhũ mẫu không muốn ngày ngày ở bên cạnh ta? Ca nhi vẫn còn cần nhũ mẫu giúp đỡ đấy."

Nói xong, Vân Lãnh Ca còn như làm nũng ôm cánh tay Lâm ma ma, đôi môi nhỏ phẩn hồng nhếch về hai bên, nghịch ngợm trừng mắt nhìn bà.

Lâm ma ma thấy bộ dạng tiểu thư làm nũng khoe mẽ rất đáng yêu, trong chốc lát gánh nặng trong lòng thoáng tan đi không ít, hai má nổi lên một nụ cười tươi tắn, cực kỳ khổ tâm và vui mừng sự lo nghĩ của tiểu thư.

Bà cũng đã một bó tuổi rồi, năng lực có hạn, chỉ có thể giúp tiểu thư quản lý những việc đơn giản trong cuộc sống, nhưng tiểu thư vì không để

cho bà cảm thấy mình vô dụng, thiện ý thêu dệt lời nói dối hi vọng mình có thể theo nàng hồi phủ.

Nhưng Lâm ma ma cũng rất buồn bình, vẫn không chịu buông: "Tiểu thư, nha đầu Thủy Lục ta đã dạy bảo rất lâu rồi, có lẽ có thể dùng được một chút, nàng.."

Vân Lãnh Ca cười nhạt cắt đứt lời nói của Lâm ma ma... lắc lư cánh tay gầy còm của bà vài cái, dịu dàng nói. Không cần, Ca nhi không nở xa nhũ mẫu, Ca nhi đã nghĩ kỹ đón nhũ mẫu hồi phủ chăm sóc tuổi già."

"Tiểu thư, người biết rõ ta chỉ là một nô tỳ bình thường, cũng không phải là nhũ mẫu của tiểu thư." Lâm ma ma có chút khó xử mở miệng.

Bởi vì khi còn bé Vân Lãnh Ca có người cho nàng bú sữa riêng, nhưng Lâm thị nhớ mãi công lao vất vả trong những năm này của Lâm ma ma, cố ý dặn dò Vân Lãnh Ca gọi Lâm ma ma là nhũ mẫu, chính là hi vọng nàng có thể tri ân báo đền, đừng quên những năm này Lâm ma ma hết lòng chiều cố bà.

Tất nhiên Vân Lãnh Ca hiểu được ý của Lâm ma ma, nàng nhẹ nhàng tựa đầu trên vai Lâm ma ma, trong mắt thoáng nhớ lại, cúi đầu mở miệng nói: "Nhũ mẫu, ta đã không có mẫu thân rồi, người còn muốn rời khỏi Ca nhi sao?"

Vân Lãnh Ca biết rõ nếu như mình không bốc thuốc nặng, chắc chắn Lâm ma ma sẽ không đồng ý hồi phủ cùng mình, mắt chợt lóe ánh sáng, Vân Lãnh Ca có chút ủy khuất tiếp tục nói: "Chẳng lẽ nhũ mẫu trách Ca nhi không sớm đi đón người hồi phủ?"

"Tiểu thư, nô tỳ không có ý này, nô tỳ cứ tùy tiện hồi phủ như vậy, trong phủ sẽ không có lời tốt." Cuối cùng Lâm ma ma cũng lộ ra chút nông nóng, sốt ruột giải thích, cũng thổ lộ băn khoăn trong lòng mình.

Nói quá nhanh, Lâm ma ma không kịp hít thở, lớn tiếng ho khan vài tiếng, Lâm ma ma hoảng sợ tranh thủ quay đầu, tránh ho đến tiểu thư.

Vân Lãnh Ca cũng không hề có ý ghét bỏ, vươn tay khẽ vỗ ngực Lâm ma ma, điều hòa hơi thở cho bà, trong mắt mang the ý tứ không muốn rời xa: "Ca nhi đã sớm tính toán ổn, nhũ mẫu chờ ta mấy ngày, rồi cùng ta hồi phủ được không?"

Lâm ma ma thấy tiểu thư cười ấm áp, còn có trong mắt là kiên trì không cho cự tuyệt, không khỏi thở dài một hơi, mấp máy môi: "Tiểu thư đã kiên trì, nô tỳ có mất mạng cũng sẽ bảo vệ tiểu thư."

"Chúng ta sống càng tốt, những người lòng dạ hiểm độc kia mới có thể càng khó sống. Nhũ mẫu yên tâm, sớm muộn gì Ca nhi cũng sẽ báo thù cho mẫu thân." Vân Lãnh Ca thấy cuối cùng Lâm ma ma cũng đồng ý, thoải mái cười, ngay sau đó híp híp mắt, che khuất ánh sáng nguy hiểm trong mắt, chậm rãi mở miệng nói.

Thấy tiểu thư nhắc tới phu nhân, đôi mắt có chút đục ngầy của Lâm ma ma tức thì bắn ra một vòng căm hận đến tận xương. Từ khi hai mươi tuổi bà đã bắt đầu chăm sóc cho phu nhân, những năm đó phu nhân vẫn luôn đối với bà ân trọng như núi, bà chưa bao giờ dám quên. Năm tiểu thư bảy tuổi phu nhân bị Nhị Di Nương hại chết, bà gần như khóc mù hai mắt, về sau bị Nhị Di Nương xếp đặt đuổi ra khỏi Tương phủ, nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n tâm như bụi hoa chết bất đắc dĩ theo chỉ thị khi còn sống của phu nhân, hoàn thành chuyện năm đó người đã nhẫn nhủ.

Lâm ma ma chỉ hận người mình sức yếu lực mỏng, không thể báo thù rửa hận cho phu nhân.

"Tiểu thư, nhất định phải giết Nhị Di Nương, nhất định phải." Lâm ma ma khàn giọng hô, kích động nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Vân Lãnh Ca,

nằm khiến Vân Lãnh Ca có chút thấy đau.

"Đã biết, nhũ mẫu, nhất định sẽ như vậy." Vân Lãnh Ca cũng không tránh tay ra, tay kia dịu dàng che lên mu bàn tay đầy gân xanh của Lâm ma ma, nhẹ giọng an ủi. Dừng một chút, thấy gương mặt căng cứng của Lâm ma ma dần buông lỏng: "Nhũ mẫu không thể nói cho ta biết chuyện năm đó xảy ra như thế nào?"

Tâm tình vừa buông lỏng của Lâm ma ma lập tức căng lên như dây cung, đau đớn nhắm mắt lại, trong miệng mang theo một tia hồi ức: "Năm đó tiểu thư còn chưa lấy chồng, nhưng dung mạo rất xuất sắc, lại là tiểu thư dòng chính duy nhất Phủ Tả Tướng, mà Vân Bá Nghị cũng vừa lên chức Hữu Tướng, lúc đó đường làm quan rộng mở, không rõ nguyên nhân mà sai người cầu hôn phu nhân. Căn bản Tướng gia không đồng ý, nói hai tướng triều đình kết thân cây to đón gió gì đó, tất yếu sẽ có nghi kỵ, lại sợ hắt có mưu đồ khác, không thực tâm yêu mến phu nhân. Nhưng Vân Bá Nghị quyết tâm giống như có mối tình thâm thiết với phu nhân, nói với Tướng gia không phải phu nhân không cưới, còn đưa ra yêu cầu muốn đổi mặt với phu nhân. Nếu như phu nhân không có chút cảm giác với hắn, hắn ta sẽ biết khó mà lui, sẽ không đề cập đến hôn sự nữa. Tướng gia thấy tấm lòng Vân Bá Nghị thành khẩn, cũng động lòng trắc ẩn, liền đồng ý phu nhân và Vân Bá Nghị gặp nhau trong hoa viên nhỏ của Tướng phủ.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nhị Tiểu Thư Gặp Mặt Bà Vú

“Nhị muội muốn đi mua điểm tâm sao?” Vân Xuân Ca ra khỏi tửu lâu trước, nha hoàn bên người đã mang đến cho nàng một cái mạng che mặt, cách mạng che mặt, ánh mắt Vân Xuân Ca lộ ra vẻ nghi hoặc, hơi thở thơm mùi lan, hỏi.

“Đúng vậy, khó có khi được xuất phủ, nghe hạ nhân thường nói điểm tâm của Vân Lai Cư rất ngon, ta muốn đi mua một chút thử xem, mọi người muốn đi không?” Vân Lãnh Ca mỉm cười gật đầu, làm như rất hi vọng các nàng cùng đi, đôi mắt lộ ra vẻ chờ đợi, tiếp tục nói: “Nếu mọi người không bận thì đi cùng ta đi, nếm thử để có thêm một chút kiến thức cũng được.”

“Nhị tỷ, ta không muốn đi, tỷ đi một mình đi.” Vân Xuân Ca còn chưa trả lời, Vân Thu Ca đã cướp lời mở miệng nói trước.

Đường đường là tiểu thư của Tướng phủ mà lại chưa từng ăn điểm tâm Vân Lai cư, ngộ nhờ gặp người quen ở đây, vậy không phải là vứt hết mặt mũi đi sao?

Hiển nhiên là Vân Xuân Ca cũng băn khoăn đến điểm này, mà hôm nay nàng mới nhìn thấy Lãnh thế tử, còn muốn trở về phủ hồi tưởng lại cảm giác ngọt như mật trong lòng, không muốn đi nửa vòng kinh thành để mua một phần điểm tâm có cũng được mà không có cũng chẳng sao với Vân Lãnh Ca.

“Vậy Nhị muội đi đi, ta và Tứ muội hồi phủ.” Vân Xuân Ca mở miệng nói, cùng Vân Thu Ca một trước một sau lên xe ngựa, “Ta và Tứ muội ngồi một chiếc xe ngựa trở về.”

Hôm nay trừ Vân Lãnh Ca dẫn theo ba nha hoàn, hai người Vân Xuân Ca chỉ dẫn theo một người, cho nên bốn người ngồi cùng một chỗ không hề cảm thấy chật chội.

Vân Lãnh Ca nhìn hai người Vân Xuân Ca mang theo nha hoàn lên xe ngựa chậm rãi rời khỏi Xuân Thượng lâu.

“Đi Vân Lai cư.” Vân Lãnh Ca phân phó xa phu một câu, được Vận Nhi đỡ lên xe ngựa.

Xa phu cung kính đáp một tiếng, sau đó liền điều khiển ngựa chạy tới Vân Lai cư.

Xe ngựa dừng trước cửa Vân Lai cư, Vân Lãnh Ca đeo khăn che mặt xong phân phó xa phu hồi phủ trước, giờ ngọ lại tới nơi này đón mình, liền xuống xe ngựa, cùng ba người Vận Nhi đi vào Vân Lai cư.

“Tiểu thư, xe ngựa đi rồi.” Vận Nhi lăm la lăm lét thu hồi cái đầu đang nhìn cửa sổ, tinh nghịch cười, nói.

Vân Lãnh Ca cong miệng cười yếu ớt,quỳnh_in.diennn.dan.leeey.donnnn lập tức đưa mắt ra hiệu cho Ngâm Cầm, Ngâm Cầm hiểu ý gật đầu, chỉ thấy Ngâm Cầm mang theo Vân Lãnh Ca xuyên qua hậu viện, đi tới một con hẻm nhỏ tương đối hẻo lánh.

Trước đó Vân Lãnh Ca đã mệnh cho Ngâm Cầm tìm hiểu rõ ràng hoàn cảnh về bà vú của mình, phát hiện viện của bà vú các hậu viện Vân Lai cư không xa, lúc này mới có màn đi mua điểm tâm vừa nói.

Ngâm Cầm dừng lại trước một khu nhà lụp xụp, dơ tay gõ ba tiếng của khung cửa gỗ, bên trong liền truyền đến một giọng nói thanh thúy trầm thấp của nữ nhân, “Ai đó?”

Vân Lãnh Ca nhú mào, có chút kinh ngạc, vì sao trong nhà bà vú lại có nữ tử trẻ tuổi, liếc mắt nhìn thoáng qua Ngâm Cầm, Ngâm Cầm mấp máy môi, bày tỏ nàng cũng không biết.

“Là ta.” Ngâm Cầm nhỏ giọng nói. Người bên trong nghe thấy tiếng của người tới, lập tức mở cửa ra.

Chỉ thấy bên trong là một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, có chút gầy yếu, sắc mặt biến vàng, đáng vẻ thiếu chất dinh dưỡng, thiếu nữ kia tỏ ra khó hiểu nhìn đám người trước mặt, ánh mắt kinh ngạc, rõ ràng cho thấy không nghĩ sẽ có nhiều người đến như vậy.

“Hôm nay Lâm ma ma có khỏe không?” Vân Lãnh Ca mỉm cười, dịu dàng nói.

Thiếu nữ kia bị nụ cười của Vân Lãnh Ca làm cho hoảng sợ một phen, giật mình nửa ngày, mới phục hồi lại tinh thần, cung kính thi lễ, “Nô tỳ Lục Ý thỉnh an tiểu thư.”

Lục Ý nhìn dáng đứng đoan trang thùy mị khôn khéo của Vân Lãnh Ca, khí chất dung mạo đẹp như vậy, đây là Vân Nhị tiểu thư mà mấy năm nay ma ma nhớ mãi không quên.

Vân Lãnh Ca cười nhìn Lục Ý, lặp lại câu hỏi lần nữa, “Bà vú có khỏe không?” Nếu Lục Ý kêu nàng là tiểu thư, vậy hẳn là nàng biết thân phận của mình, cho nên liền thay đổi cách xưng hô

“Vài năm trước ma ma bệnh mãi không khỏi, vào mùa đông đầu mùa xuân bệnh cũ sẽ tái phát, nô tỳ đã mua thuốc cho ma ma dùng, nhưng mà cũng chỉ trị được phần ngọn không trị được phần gốc.” Thiếu nữ cung kính vừa nói vừa đưa Vân Lãnh Ca vào trong một phòng nhỏ.

Mọi người đi tới phòng phía trước, Lục Ý đẩy cửa gỗ khép chặt ra.

Trước khi đi vào trong phòng, Vân Lãnh Ca dặn dò Ngâm Cầm: “Điểm tâm Vân Lai cư cung không đủ cầu, người đi qua xếp hàng, để trách mua không được, giờ Ngọ chúng ta gặp lại ở Vân Lai cư.”

Ngâm Cầm thấp giọng đáp, phúc thân với Vân Lãnh Ca xong liền rời khỏi tiểu viện.

Lúc này Vân lãnh Ca mới chú ý đến căn phòng trước mặt, chỉ thấy mùi thuốc đông ý nồng nặc xông vào mũi, hợp với những mùi thảo dược gay mũi khác, khiến cho Vân Lãnh Ca không khỏi nhú mày.

“Khụ khụ khụ...” Mà lúc này, phòng trong truyền đến một trận tiếng ho khan.

Vân Lãnh Ca vội vàng đi vào phòng trong, một gương mặt già nua, tràn đầy nếp nhăn đập vào mắt Vân Lãnh Ca.

Đây là lần đầu tiên Vân Lãnh Ca nhìn thấy bà vú, trong trí nhớ ngày xưa bà vút thướt tha thùy mị, dien.dan.leeeee.quy.donnnn do được bảo dưỡng tốt nên qua tuổi bốn mươi nhưng vẫn có thể thấy được dáng vẻ khi còn trẻ, mà lão phụ nhân ở trên giường trước mặt hoàn toàn không giống với bà vú năm đó, năm mươi tuổi mà cứ như bảy mươi, trên mặt dày đặc nếp nhăn, xương gò má nổi lên, không nhìn thấy một chút huyết sắc.

Sợi tóc hơi bạc càng khiến lòng Vân Lãnh Ca cảm thấy đau đớn, sợ hãi tràn ra trong mắt, Vân Lãnh Ca tự trách, hối hận, phẫn nộ, giờ phút này tất cả cảm xúc như muốn phun trào ra.

“Lục Ý, ai vậy.” Lâm ma ma vùng vẫy vài lần muốn đứng lên pha trà cho khách, nhưng có lòng mà không có sức, nặng nề ngã trở lại giường, môi khô quắt thở hỗn hển, vài lần đứng dậy vừa rồi dường như khiến nàng hao hết tất cả sức lực.

“Ma ma, đây là tiểu thư.” Lục Ý đứng lại gần, đi tới trước Vân Lãnh Ca đỡ Lâm ma ma dậy, thấy mắt ma ma lộ vẻ nghi hoặc, liền mở miệng giải thích, “Là tiểu thư đến thăm người.”

Nghe vậy, Vân Lãnh Ca liền thấy ánh mắt âm đạm của Lâm ma ma lộ ra vẻ kích động, hai tay cố gắng chống lên giường muốn chạm vào Vân Lãnh Ca, hơi thở đứt quãng gọi, “Tiểu thư, tiểu thư...”

Vân Lãnh Ca cảm thấy hai mắt chua xót, lập tức khéo mạng che mặt xuống, một dung nhan xinh đẹp lập tức hiện ra trước mặt Lâm ma ma.

“Tiểu thư, người thật sự rất giống phu nhân.” Lâm ma ma sững sờ thất thần nhìn Vân Lãnh Ca, miệng thì thào nói, mặc cho thân thể của mình vô lực rơi xuống.

Vân Lãnh Ca bước nhanh đến, cùng Lục Ý đỡ lấy nàng, nhìn mái tóc đen của Lâm ma ma đã có vài sợi tóc bạc, nhất thời trong lòng liền cảm thấy ghen ngào, “Bà vú, là Ca nhi không tốt, Ca nhi đến muộn.”

Lâm ma ma hoảng hốt nhìn Vân Lãnh Ca, bên tai vẫn vang lên biệt danh mình xưng hô với tiểu thư ngày trước, nhất thời tỉnh mộng, có chút cảm giác không chân thực.

Đôi tay gầy gò xương run rẩy giơ lên muốn vuốt ve gương mặt của Vân Lãnh Ca, lại đột nhiên nhớ tới bộ dạng của mình lúc này, còn có tư cách gì mà chạm vào mặt tiểu thư như trước kia, ánh mắt Lâm ma ma nhất thời trầm xuống.

Vân Lãnh Ca nắm chặt lấy cánh tay đang muốn thu về của Lâm ma ma, cảm giác như đang nắm cành cây khô, Vân Lãnh Ca kiên cường cười một cái, chậm chậm đặt tay Lâm ma ma lên mặt mình.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ngọn Nguồn Và Quá Trình Sự Việc

Editor: Bunn.

Nói tới đây, Lâm ma ma không nhin được ho khan một tiếng, Vân Nhi đã sớm bưng một ly trà, thấy thế vội vàng đưa cho Vân Lãnh Ca, Vân Lãnh Ca tiếp nhận đưa tới trước đôi môi khô khốc của Lâm ma ma.

Lâm ma ma vốn muốn tự mình lấy ly trà qua uống, nhưng lại bị Vân Lãnh Ca ngăn lại, vẫn khăng khăng để Lâm ma ma uống xong ly trà nhỏ miệng trong tay mình.

Nước mát chảy từ yết hầu chậm rãi chảy qua nội tâm, môi khô nhận được cảm giác dễ chịu, Lâm ma ma hắng giọng một cái tiếp tục nói: "Thời còn trẻ Vân Bá Nghị có địa vị rất cao, vẻ ngoài ngọc thụ phong lâm, làm việc nho nhã lễ độ, cách nói chuyện cũng không tầm thường, qua một lần gặp gỡ, phu nhân đã có ấn tượng tốt với Vân Bá Nghị, sau đó liền ngầm thừa nhận tiếp tục kết giao với Vân Bá Nghị, cứ như vậy một tháng, rề rề của phu nhân với Vân Bá Nghị đã đậm sâu, không phải quân không gả, tướng gia thấy không lay chuyển được phu nhân, chỉ có thể bất đắc dĩ chuẩn bị đồ cưới, dùng cảnh tượng náo nhiệt gả cho phủ hữu tướng."

Vân Lãnh Ca cúi mắt không nói, ngay từ lúc đầu đã là lẳng lặng ngồi nghe.

"Phu nhân nghe nói tướng gia đồng ý, trong lòng vô cùng vui mừng, liền bắt đầu thuê giá y cho bản thân suốt đêm, nói Vân Bá Nghị chính là phu quân cả đời này của mình, nhưng..." Lâm ma ma nói tới đây, dường

như không đành lòng tiếp tục nhớ lại, bà dừng lại, thống khổ nhắm hai mắt lại, tùy ý để nước mắt chảy đầy xuống gương mặt già nua.

Vân Lãnh Ca nâng khăn lụa trong bàn tay trắng nõn lên, lau những giọt nước mắt loang lổ trên mặt cho Lâm ma ma, dịu dàng nói: "Nếu vú cảm thấy khổ sở, thì không cần nghĩ lại nữa."

"Không, tiểu thư, nô tỳ thật sự rất hận, năm đó chính là tuổi đẹp nhất của phu nhân, lại sớm trưởng thành, nếu cùng so sánh với các tiểu thư khác trong kinh thành, phu nhân cũng là hạng nhất tiểu thư khuê các, nếu không phải năm đó Vân Bá Nghị lòng muông dạ thú, nói khéo như rót mật lừa gạt phu nhân, thì làm sao phu nhân sẽ rơi vào kết cục vì buồn bực mà chết chứ." Lâm ma ma phần nộ năm giữ bàn tay đang lau nước mắt cho mình của Vân Lãnh Ca, oán hận nói.

Con mắt đen như đá quý của Vân Lãnh Ca mang theo ý cố vũ nhìn Lâm ma ma, Lâm ma ma bình ổn chút xao động trong lòng, chậm rãi buông tay Vân Lãnh Ca ra, tiếp tục nói: "Nào biết phu nhân vừa gả cho Vân Bá Nghị mới một tháng, tên hữu tướng bạc tình này lấy cớ con nối dòng làm trọng nạp Nhị di nương Vạn thị, không bao lâu sau Tam di nương Lý thị, cùng Tứ di nương Trần thị cũng được mang vào cửa, thời gian vào cửa của hai người cũng không cách nhau bao lâu, phu nhân nhìn ở trong mắt, đau trong lòng, nhưng quy định của nữ tử hiền thực rất nghiêm, đành phải mỉm cười nhìn Vân Bá Nghị liên tiếp sủng ái thiếp thất, chưa từng có một câu oán hận."

Dừng một chút, ánh mắt Lâm ma ma giống như thuốc độc được tôi luyện, lạnh giọng nói: "Nhị di nương đáng giận dựa vào sự sủng ái của Vân Bá Nghị, không thềm tôn trọng phu nhân, thường xuyên ăn nói lỗ mãng, dùng thủ đoạn nhỏ, chính là muốn kéo phu nhân tự vị trí chính thất xuống, rồi để chính nàng cướp lấy rồi thay thế. Vân Bá Nghị lại tai điếc tâm câm, chẳng quan tâm đến khổ sở của phu nhân, luôn thiên vị tiểu thiếp, làm cho

phu nhân uất ức không nhịn được, uất ức đến mức sinh bệnh nằm trên giường."

"Sau này, mãi đến hai tháng sau, phu nhân mới phát hiện mình hoài tiểu thư, liền vui vẻ hơn rất nhiều, thân thể cũng dần tốt lên, dứt khoát không quản chuyện gây phiền lòng ở hậu viện, chỉ an tâm trong viện dưỡng thai, sau mười tháng liền sinh tiểu thư." Lâm ma ma nhìn dung nhan Vân Lãnh Ca, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên dịu dàng. Nhưng ngay sau đó lại trở nên ngoan lệ, cắn hận nói: "Khi phu nhân hoài tiểu thư, Vạn thị cũng truyền ra nàng có thai một nàng, ai ngờ đứa nhỏ này của nàng lại sinh non, cường bạo đoạt đi danh hiệu trưởng nữ của Tướng phủ, khiến tiểu thư gánh vác dòng chính nữ không danh vọng, nhưng lại không phải là đích trưởng nữ của tướng phủ, phu nhân tức giận, vốn đang trong tháng điều dưỡng không tốt, cứ tiếp tục như vậy, thân mình càng thêm suy yếu không chịu nổi."

"Năm tiểu thư bảy tuổi, phu nhân vì buồn bực không vui bị bệnh qua đời, nô tỳ cảm thấy có chút kỳ lạ, coi như thân thể phu nhân yếu đuối, nhưng ngày thường lại ăn không ít dược liệu trân quý, không hiểu tại sao trẻ tuổi như thế liền buông tay nhân gian, nô tỳ âm thầm điều tra, mới phát hiện, Nhị di nương lòng dạ hiểm độc, hạ thuốc ở trong dược của phu nhân, thuốc này không thể nghiệm ra được, nhưng lúc uống vào phu nhân luôn ho ra máu, ép buộc đến lúc phu nhân không còn một giọt máu mới có thể chết đi."

"Tiểu thư, là nô tỳ có lỗi với phu nhân, nếu nô tỳ tinh táo hơn, phu nhân sẽ không bị người khác ám toán, làm hại tiểu thư còn nhỏ mà không có mẫu thân che chở, một mình một người ở tướng phủ đau khổ chống đỡ qua ngày." Lâm ma ma cố gắng chống đỡ thân thể quỳ trên giường, không ngừng dập đầu với Vân Lãnh Ca, khóc không thành tiếng nói.

Trong giây lát, Vân Lãnh Ca không kịp ngăn Lâm ma ma lại, thân mình có chút phát run, hơi thở hung ác, khát máu không ngừng tràn ra từ

đáy lòng, đây là phản ứng theo bản năng trước đó của thân thể Vân Lanh Ca, loại tình huống này ngoại trừ tận mắt nhìn thấy cha mẹ mình bị giết ngay trước mặt ở kiếp trước khi Vân Lanh Ca chưa bao giờ như vậy.

Đầu bắt đầu lại đau, Vân Lanh Ca day huyệt thái dương, trong giọng nói có chút cô tịch mà thê lương: "Vú Lâm, người đã chết, nhưng mẫu thân vĩnh viễn sống trong lòng ta, những người đó, tự nhiên ta sẽ không bỏ qua."

Lâm ma ma nghe xong, tâm tình vốn đang đè nén trong giây lát òa ra, bất chấp tôn ti chủ tớ, đứng thẳng lên ôm cổ Vân Lanh Ca: "Tiểu thư..." Nhưng chưa nói xong, nước mắt đã không thể kiềm chế được trào ra ngoài.

Vân Lanh Ca vỗ vỗ lưng Lâm ma ma, thu lại cảm xúc đang dao động, âm giọng nói: "Vú Lâm, toàn bộ đều đã qua rồi, đừng thương tâm nữa, mẫu thân cũng không muốn nhìn thấy đâu."

Mặc dù nói thế, nhưng tâm Vân Lanh Ca vẫn giống như rơi vào hầm băng, hoàn toàn lạnh lẽo, những điều Lâm ma ma nói và những điều bản thân suy đoán cũng không khác biệt quá lớn, nhưng đến lúc được chứng thực toàn bộ, tâm vẫn không thể chịu được mà bắt đầu kết lạnh.

Hay cho Vân Bá Nghị giả tạo, bạc tình. Vì tiền đồ của bản thân mà hại cuộc đời của một nữ tử.

Lời của Vú Lâm đánh thức nàng, mười lăm năm trước Vân Bá Nghị vừa được thăng làm hữu tướng, mặc dù quyền cao chức trọng, nhưng trong triều đình lại không có người của mình, bất đắc dĩ mới phải mượn hôn nhân đại sự để dựa thế cho bản thân, mà ngoại tổ phụ lại là tả tướng đương chức nhiều năm, căn cơ ổn định, vốn không phải là người vừa được phong làm hữu tướng như ông ta có thể so được. Đúng lúc đó danh tiếng của mẫu thân lan xa, ông ta liền đánh chủ ý lên mẫu thân, vừa có thể khiến ngoại tổ phụ trở thành hậu thuẫn kiên cố nhất của ông ta, vừa có thể cưới được một thiên

kim tiểu thư bàn về dung mạo hay là tài nghệ đều thượng thừa, vậy thì sao không làm? Vân Bá Nghị chính là muốn một hòn đá ném hai con chim.

Nhưng ông ta mới vào triều đình, tuổi trẻ cao ngạo, chỉ nghĩ đến cường cường liên thủ, phát triển thế lực của bản thân vững vàng, cho nên không thèm lo lắng đến chuyện Đế Vương luôn kiêng kị, chèn ép thần tử. Ở một nước, hai tướng kết thông gia, hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào? Nhất định cho rằng thần tử có lòng quấy rối, không trực tiếp diệt tộc là nể mặt lắm rồi.

Nhất định lúc Vân Bá Nghị cười mầu thân vào cửa, liền lọt vào đả kích cường lực của Đế Vương, sau khi ông ta nghĩ thông suốt lợi hại trong đó, liền cho rằng nữ nhi tả tướng chẳng những không mang lại lợi ích gì cho ông ta, mà còn khắp nơi khiến ông ta bị liên lụy, cho nên Vân Bá Nghị thẹn quá hóa giận, mới cố ý thiên vị tiểu thiếp, vắng vẻ Lâm Thị.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Tứ Tiểu Thư Đỏ Mắt Thầm Hận

Edit: La Na

Hoàng đế giao trọng trách cho người là hãn coi trọng người, mà khi người làm chuyện hãn không thể tha thứ, hãn cũng sẽ tàn khốc nói cho người biết một đạo lý, quân muốn thần tử thần không thể không tử, buồn cười là năm đó Vân Bá Nghị một lòng theo đuổi quyền lực, muốn nhanh chóng đứng vững gót chân, lại xem nhẹ đạo quân thần.

"Nhị di nương hạ được không tra ra được gì à?" Vân Lãnh Ca khẽ nhú mày, chờ Lâm ma ma nằm xuống, nhẹ giọng hỏi.

"Vì để ngừa Nhị di nương ngầm sai người ngáng chân, bất kì chén thuốc nào phu nhân dùng cũng được nô tỳ dùng ngân châm thử qua, phát hiện châm không đổi sắc mới cho phu nhân dùng." Giữa lông mày Lâm ma ma cũng hiện lên một tia không hiểu, Nhị di nương cũng chỉ là một phụ nhân, tại sao lại biết được loại thuốc nào ngân châm không phát hiện, nếu không phải bà nghe lén hai người nha hoàn trong viện Nhị di nương nói chuyện, sợ là cũng không thể ngờ được Nhị di nương đã động tay động chân.

Vân Lãnh Ca trầm ngâm hồi lâu, ngân châm thử độc không phải vạn năng, cũng sẽ có sơ hở, loại thuốc chẳng những không có hại, ngược lại còn có ích với cơ thể, nhưng một khi phối hợp với một loại gì đó, sẽ trở thành lợi khí giết người không thấy máu.

Lần trước mơ mộng thảo và loại độc Nhị di nương đều rất hiếm có, có phải là sau lưng Nhị di nương có cao nhân chỉ điểm cho bà? Vân Lãnh Ca

híp híp đôi mắt phượng, không thể không thừa nhận, mình đã xem nhẹ Nhị di nương, suy cho cùng bà có nhà mẹ đẻ không kém để dựa vào, mọi việc đều có thể giúp đỡ một hai, đây cũng là lý do mấy năm nay Nhị di nương nắm quyền ở tướng phủ.

"Nhị di nương tuyệt đối không thể khinh thường, tiểu thư nhất định phải cẩn thận." Lâm ma ma thấy Vân Lãnh Ca cau mày, bà lo lắng nói.

"Vú không cần lo lắng, ca nhi biết rồi." Không đành lòng để Lâm ma ma phí tâm tư vì nàng mà bệnh tình thêm nặng, Vân Lãnh Ca thu hồi tâm tư, an ủi bà, rồi dặn dò, "Ngâm Thư bắt mạch cho vú đi, viết phương thuốc xong, cần được liệu gì thì buổi tối ta sẽ bảo Ngâm Cầm đưa tới."

Ngâm Thư lập tức tiến lên ngồi ở mép giường bắt mạch cho Lâm ma ma, Vân Nhi tha thiết mong chờ nhìn bàn tay gầy gò của Lâm ma ma, cảm thấy rất đau lòng.

"Tiểu thư, không cần phải phiền toái như vậy, hôm nay nô tì đã uống thuốc rồi, mấy ngày nữa sẽ khỏe lên thôi." Lâm ma ma chối từ.

Vân Lãnh Ca mỉm cười lắc đầu không nói, lẳng lặng chờ Ngâm Thư chẩn mạch xong.

"Tiểu thư, chỉ cần ngày sau điều trị cho tốt, chắc chắn sẽ khỏi hẳn." Ngâm Thư thu tay, cẩn thận giúp đặt bàn tay để bên ngoài của Lâm ma ma vào trong chăn, lúc này đứng dậy đáp lời.

Bên tai vang lên tiếng thở dài nhẹ nhõm của Vân Nhi, trong lòng Vân Lãnh Ca cũng thư thái hơn, thấy sắc trời bên ngoài không còn sớm, nàng đứng dậy cáo biệt, "Vú à chớ lo lắng cho ca nhi, ca nhi còn đang chờ người điều dưỡng cơ thể cho thật khỏe rồi đến giúp ca nhi đấy."

Lâm ma ma nén lệ gật đầu, trong lòng âm thầm thề phải vì tiểu thư, mình phải chăm sóc cho mình thật tốt, miễn cho tiểu thư ở Tướng phủ bị

người khác ăn hiếp, Lâm ma ma căn môi dưới, lưu luyến không rời nhìn theo bóng Vân Lãnh Ca rời đi.

"Thủy Lục, chăm sóc vú cho tốt, buổi tối ta sẽ sai người đưa thuốc tới, phải sắc thuốc cho vú điều dưỡng thân thể đó." Trước khi đi Vân Lãnh Ca lại dặn dò một tiếng.

"Vâng, tiểu thư." Thủy Lục cung kính phúc thân.

Vân Lãnh Ca đeo mạng che mặt lên, đi qua nội thất, xuyên qua đình viện, rời khỏi nơi ở của Lâm ma ma, Vận Nhi lại lo lắng nhìn chăm chăm Lâm ma ma, dưới ánh mắt thúc giục của bà mới đi theo tiểu thư ra nội thất.

Đi đến cửa lớn Vân Lai cư, Ngâm Cầm ôm hai hộp giấy tinh xảo đã chờ từ sớm, Vân Lãnh Ca đi lên phía trước hội họp với Ngâm Cầm, rồi cùng rời khỏi Vân Lai cư.

Lúc này xe ngựa Tướng phủ đúng lúc tới cửa Vân Lai cư, Vận Nhi đỡ Vân Lãnh Ca lên xe ngựa, rồi mới dặn xa phu cẩn thận lái xe.

"Ngâm Cầm, lần sau đi tìm Ngâm Thư lấy phương thuốc, buổi tối mang theo dược liệu đến cho vú nhé." bên trong xe ngựa của Tướng phủ, Vân Lãnh Ca ngồi vào chỗ của mình xong, sắc mặt nặng nề, mở miệng nói.

"Vâng, tiểu thư." Ngâm Cầm trịnh trọng gật đầu, lập tức cười hì hì nói, "Tiểu thư, phần điểm tâm này cực kì thơm luôn, Vân Lai cư chỉ bán có hai mươi phần thôi, có loại còn có hoa quế thiên tăng cao, đáng tiếc nô tì đến trễ, đành phải mua hoa quế đường chưng lịch phấn cao và kim ti quyển, hỏi sao lại không chảy nước miếng." Dứt lời, còn hít hít cái mũi nhỏ, dùng sức ngửi mùi hương bay ra từ hộp giấy, khuôn mặt nhỏ nhắn ôm hộp giấy tràn đầy vui mừng.

Tâm tình rầu rĩ của Vân Lãnh Ca hơi tản đi, nàng bật cười lắc đầu, "Các em xem Ngâm Cầm kìa, đúng là con mèo nhỏ tham lam."

Thấy Ngâm Cầm bị Vân Lãnh Ca chế nhạo như thế, Vận Nhi và Ngâm Thư đều hé miệng nở nụ cười, Ngâm Cầm có chút không thuận theo dấu cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng lên, không phục nói, "Tiểu thư, đúng là thơm lắm đó, không tin người ngửi một chút đi." Nói xong đưa hộp giấy đang cầm trong tay đến trước mặt Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca vênh cao cái mũi khề nhúc nhích, khề ngử ngử, thịnh danh chi hạ vô hư sĩ*, danh tiếng Vân Lai cư rất lớn, điểm tâm quả thật không tệ, chẳng những ngửi mùi thơm ngọt, còn mang theo loại mùi hoa quế nhàn nhạt.

Thịnh danh chi hạ vô hư sĩ: có danh ắt không tệ.

"Ta không thích ăn ngọt, hoa quế đường chưng lịch phẩn cao đưa tổ mẫu, kim ti quyền thì các em chia làm ba ăn đi." Vân Lãnh Ca cười mở miệng nói.

Nói chuyện phiếm một lúc, xe ngựa đã đến cửa tướng phủ.

Vận Nhi nhảy xuống xe ngựa, sau đó đỡ Vân Lãnh Ca xuống ngồi vào kiệu.

"Đi Phúc Thọ đường trước." Buông màn kiệu xuống, đồng thời Vân Lãnh Ca thấp giọng nói. Ngâm Thư gật gật đầu, bảo người khiêng kiệu đến Phúc Thọ đường, còn mình thì xoay người về Liên lãnh uyển.

Vốn tưởng rằng lúc này đã quá giờ dùng cơm trưa, tất cả mọi người đã lui xuống nghỉ ngơi, không ngờ Vân Lãnh Ca vừa bước vào, từ trong sân đã nghe thấy có tiếng người trò chuyện.

Vân Lãnh Ca nhú mào, áp chế nghi ngờ trong lòng, sai Mai Hương đi vào bấm báo, sau khi được chấp thuận, Vân Lãnh Ca tiếp nhận hộp giấy trên tay Ngâm Cầm bước vào nội đường.

"Cháu gái bái kiến tổ mẫu." Lúc này lão thái thái đang ngồi trên cao, sắc mặt vui mừng có giấu thể nào cũng không giấu được, Vân Xuân Ca và Vân Thu Ca ngồi bên dưới, một mặt không biểu cảm, một mặt trầm xuống nín chặt khăn lụa trong tay.

Thấy Vân Lãnh Ca đi tới, lão phu nhân vẫy vẫy tay với nàng, ý bảo Vân Lãnh Ca đến gần mình, cầm lấy bàn tay nhỏ bé non mềm của nàng, thuận tay kéo nàng ngồi xuống cạnh mình, vuốt vuốt sợi tóc rơi trên trán nàng, giả vờ cả giận nói, "Sao không về sớm một chút, đầu mùa xuân bên ngoài lạnh lắm, bị đông lạnh thì phải làm thế nào."

Nghe vậy, trên mặt Vân Lãnh Ca nổi lên thần sắc cảm động, tự động xem nhẹ ba phần tức giận thật sự trong lời nói của lão phu nhân, chân thành nói, "Không phải cháu gái nghe nói tổ mẫu thích điểm tâm ở Vân Lai cư đó sao, cháu gái vì muốn tần hiếu với tổ mẫu thôi mà, tổ mẫu đừng trách cháu gái nhé."

Nói xong, còn nghịch ngợm chớp chớp mắt, hai tay dâng hoa quế đường chưng lịch phấn cao còn nóng hổi lên.

Lão phu nhân thấy Vân Lãnh Ca về trễ là vì mua điểm tâm cho mình, chút không vui vừa rồi cũng tản hết, ánh mắt lộ ra nhiều điểm vừa lòng.

"Nhị tỷ thật là may, gạt chúng ta nói là mình muốn đi nếm điểm tâm thử, lại sau lưng chúng ta nịnh bợ tổ mẫu." Trong lòng Vân Thu Ca vốn rất tức giận, nhất thời lửa giận nổi lên bốn phía, nếu Vân Lãnh Ca sớm nói rõ là đi mua cho tổ mẫu, mình cũng sẽ bắt cơ hội nói hòa theo.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THU

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cung Yến Đón Gió Tây Trần

"Có tâm ý thì cần gì người khác phải nhắc nhở." Vân Lãnh Ca nhàn nhạt quét Vân Thu Ca một cái, tay nhỏ bé không ngừng mở hộp điểm tâm ra, chỉ cảm thấy một mùi thơm ngát xông vào mũi.

"Tâm ý Lãnh Ca tổ mẫu cũng hiểu được." Lão phu nhân có vẻ không vui, trong mắt ẩn hàm cảnh cáo liếc mắt nhìn Vân Thu Ca còn muốn mở miệng, ngoài miệng tán dương, trong bụng lại thêm một phần yêu thích với Vân Lãnh Ca.

Trong lòng lão phu nhân đã có phê bình kín đáo, Vân Lãnh Ca hiểu tâm với bà nàng ta không biết xấu hổ thì thôi, còn cười nhạt trào phúng, chẳng lẽ bà không đảm đương nổi một phần hiếu kính của của tôn nữ ?

Lão phu nhân dứt lời, Vân Thu Ca lập tức sợ hãi căng thẳng, vội vàng cúi đầu lại không dám lên tiếng, oán khí trong lòng như tấm lưới khổng lồ lồng vào nhau.

"Tổ mẫu, mau nếm thử món này, ăn ngon." Ánh mắt Vân Lãnh Ca tràn ngập chờ mong, tha thiết mở miệng thúc giục.

Khóe miệng Lão phu nhân hiện lên nụ cười, nhận lấy khăn ướt nha hoàn đưa qua lau tay sạch sẽ, bốc một miếng bánh ngọt nhỏ đưa tới bên miệng cắn một ngụm. Nhai kỹ nuốt chầm vào bụng, sau đó vừa lòng nói : "Ừm, không hổ là điểm tâm Vân Lai cư, hương vị đúng thực là độc nhất vô nhị, nhiều năm ăn điểm tâm, vẫn là nơi này ngon nhất, nhưng thường xuyên mua thì óc vẻ khá phiền toái. "

Vân Lãnh Ca nhận lấy điểm tâm trong tay lão phu nhân, giao bánh ngọt cho Vân ma ma bên cạnh lão phu nhân, sau đó tự mình châm một ly trà nóng, ân cần nói, "Tổ mẫu, ăn xong điểm tâm uống ngụm trà nóng càng thêm thư thái, nếu tổ mẫu thích ăn, sau này tôn nữ sẽ thường xuyên mua cho tổ mẫu, được không ? "

Lão phu nhân nhận lấy ly trà trong tay Vân Lãnh Ca, vén nắp trà lên, uống một hớp, trong bụng càng thêm hài lòng với biểu hiện của Vân Lãnh Ca, cười nói, "Khó có được hiểu tâm của Lãnh Ca."

Vân Lãnh Ca khiêm tốn cười một tiếng, cũng không kiêu ngạo giành công, "Tổ mẫu an khang thì tôn nữ mới an lạc."

Lão phu nhân càng thêm vui vẻ, đặt ly trà trong tay xuống, dừng một chút, cuối cùng cũng nói đến vấn đề chính, "Hôm nay trong cung sai người đưa bái thiếp tới, Mộ Dung Thế tử chiến thắng khái hoàn về thành, ngày mai Hoàng thượng muốn cử hành cung yến hoan nghênh Thế tử, đón gió tẩy trần cho hân, đến lúc đó quan viên và gia quyến tam phẩm trở lên đều đi dự tiệc, trước đó vài ngày Tổ mẫu đã đưa sổ đo các người cho Tú Y Phường, đặt may ba bộ quần áo, xong sẽ đưa đến trong viện các người, mấy người chọn một bộ ngày mai đi dự tiệc.

Tú y các là cửa hàng cắt may y phục nữ tử lớn nhất Kinh Thành, chỉ tiếp đãi phu nhân, tiểu thư trong phủ các quan lại quyền quý, nên rất nổi danh trong giới danh gia vọng tộc kinh thành, sổ đo vóc dáng của các tiểu thư đều được ghi lại hết, trừ phi chiều cao hoặc dáng người biến đổi quá nhanh, phủ báo tin cho tú y đến đo lại, bằng không thường là dựa theo sổ đo trước đó làm xiêm áo đưa tới từng phủ.

Bởi vì mấy ngày trước lão phu nhân đã bắt tay vào làm y phục mùa xuân cho các tiểu thư, nay Mộ Dung Diệp vào thành, xiêm áo này cũng coi như có đất dụng võ.

Vân Lãnh Ca nghĩ đến chuyện đi hoàng cung dự tiệc, trở nên đau đầu, thử hỏi, "Đại tỷ Tứ muội và tôn nữ cùng nhau đi sao?" Một người vui không bằng mọi người vui chứ sao.

Chính là không nhắc tới Vân Hạ Ca, bây giờ hiền nhân lão phu nhân không muốn gặp nàng.

"Trên bái thiếp chỉ nhắc đến chính nữ mới có thể tham gia, thứ xuất không thể đi." Lão phu nhân cười giải thích, thấy hai mắt Vân Lãnh Ca có chút hoang mang, cho là một mình nàng đi không thích ứng được hoàn cảnh, an ủi, "Tổ mẫu sẽ đi cùng, Lãnh Ca không cần lo lắng."

Hai chữ "thứ xuất" trong miệng lão phu nhân không thể nghi ngờ làm đau tâm hai người ngồi phía dưới, Vân Xuân Ca hơi nhú mày, khuôn mặt coi như bình tĩnh, chính là hai tay ẩn dưới tay áo lại nắm chặt thành quyền.

Vân Thu Ca vốn đang cúi đầu nghe vậy lập tức ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đẹp là hừng hực lửa giận, đối với Vân Lãnh Ca, sự bất mãn đã chất đầy trong đầu óc nàng.

Tại sao Vân Lãnh Ca, tuy là dòng chính, nhưng thanh danh lại chẳng ra gì, hạng vô tài vô đức như vậy mà được tham gia cung yến, trong khi nàng, dung mạo, tài hoa không gì là không mạnh hơn nàng ta, chỉ thua một điểm, rằng mẫu thân nàng không phải chính thất mà kém một bậc.

"Tổ mẫu, tôn nữ cũng muốn đi." Không cam lòng, Vân Thu Ca đột nhiên mở miệng.

Khuôn mặt vốn vui mừng của lão phu nhân đột nhiên trở nên rét lạnh, nhú mày, có chút chán ghét mở miệng : "Đông Dương tôn ti khác biệt, hoàng cung là nơi luật lệ nghiêm minh, há có thể không tuân theo." Trong bụng chỉ cảm thấy Vân Thu Ca thật không hiểu chuyện, chỉ sợ bà tùy tiện dẫn nàng đi trước, chẳng những bị mấy phu nhân quan gia kia giễu cợt, ngộ

nhờ bị Hoàng thượng phát giác, chắc chắn sẽ sinh nhiều bất mãn với Tướng phủ.

Vân Lãnh Ca thông thấu ý định của hai người, từ lúc Nhị Di Nương bị phạt cấm túc, rõ ràng Tam di nương sinh động lên nhiều, Vân Thu Ca ngày xưa trầm mặc ít nói, mọi chuyện mọi chuyện đều thích tới gần phía trước một cước, chẳng lẽ Tam nương cho rằng bản thân chắc chắn sẽ thắng lợi nên không muốn tiếp tục nhẫn nhịn nữa ? Điều này mới khiến cho Vân Thu Ca không biết sợ dám phản bác lão phu nhân?

Vân Thu Ca không vui, nhưng cũng không dám phản bác lão phu nhân, hung ác trợn mắt nhìn Vân Lãnh Ca, sau đó lại cúi thấp đầu xuống, chỉ là hình thù kỳ quái của khăn lụa nơi tay tiết lộ bất mãn trong lòng nàng ta.

Vân Lãnh Ca chịu tai bay vạ gió, sờ cánh mũi một cái không nói thêm gì nữa, cũng không phải là nàng không cho nàng ta đi, nàng ta giận cá chém thớt sang nàng làm gì chứ ?

"Con trở về đi, buổi tối nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai đừng đến thỉnh an, dưỡng tinh thần tối mai cùng ta vào dự tiệc." Lão phu nhân nhìn lên nhìn xuống đánh giá Vân Lãnh Ca một hồi, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hơi trắng bệch, có chút lo lắng mở lời.

Trong lòng Lão phu nhân không khỏi may mắn, may mà Vân Lãnh Ca không có bộ dáng ngu xuẩn như trước kia, nếu không dù được vào cung cũng sẽ trở thành chuyện cười.

Vân Lãnh Ca không khỏi cười lạnh, chỉ sợ là muốn nàng ăn mặc xuất sắc một chút, sau đó đi cầu rùa vàng tạo thế lực cho Tướng phủ chứ gì, trong lòng khinh thường, ngoài mặt lại cười ấm áp, dứt tiếng nói: "Dạ, tởm, tôn nữ cáo lui." Nói xong bèn đứng dậy hành lễ cáo lui.

Dẫn cửa Ngâm Cầm và Vận Nhi chờ ở ngoài rồi khỏi Phúc Thọ đường, Vân Lãnh Ca trở lại Thương Lãnh uyển.

"Tiểu thư, hôm nay ngài không dùng ăn trưa, bây giờ chắc là đói bụng lắm." Vân Lãnh Ca mới vừa nằm xuống giường êm, Vận Nhi đã bưng mấy đĩa điểm tâm tinh xảo bước vào.

Vân Lãnh Ca hiểu ý mỉm cười, có lẽ Vận Nhi không nhạy bén như Ngâm Thư, nhưng đối với nàng, cho tới bây giờ nàng ấy chăm chút đến từng chi tiết, chu toàn mọi thứ.

"Tiểu thư, nha hoàn mấy ngày trước ngài còn chưa xử trí đấy." Ngâm Thư đi tới nhỏ giọng nói.

"Người nào?" Đầu óc Vân Lãnh Ca có chút mơ hồ, hỏi ngược lại.

"Chính là nha hoàn buổi tối hôm đó thay Nhị Di Nương gán tội cho tiểu thư, rằng người yếm bùa lão phu nhân." Ngâm Thư giải thích, cặp mày hiểm khi lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, hiển nhiên nha hoàn đó cũng để lại ấn tượng không tốt với nàng.

Vân Lãnh Ca thoải mái nhướng mày, bưng tỉnh hiểu ra, mấy ngày nay rất nhiều chuyện, khiến nàng cũng quên mất có một người như thế.

"Đi, tới phòng chứa củi nhìn xem người của Nhị Di Nương bây giờ đang có cảm tưởng gì." Khóe miệng Vân Lãnh Ca hiện lên nụ cười châm chọc, đứng dậy nói.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cung Yến Sắp Bắt Đầu (Hết Quyển Một)

Vân Lãnh Ca từ trong nội thất đi đến phòng chứa củi, đến cửa, Vân Nhi vượt lên trước đẩy cửa gỗ của phòng chứa củi ra, một cỗ khí lạnh ẩm ướt đập vào mặt.

Nha hoàn kia vẻ mặt mệt mỏi quỳ rạp trên mặt đất, hai mắt nhắm lại, bộ dạng uể oải, bộ dạng xinh đẹp cũng tiêu tụy đi nhiều, hơn nữa lâu ngày chưa được rửa mặt chải đầu, cả người không khác gì nữ khất cái trên đường.

Dưới thân nha hoàn vẫn còn một lớp chăn, bằng không mùa xuân này, nàng ngốc ở địa phương u ám lạnh lẽo như vậy, trên người còn mang theo vết thương, khẳng định là không chịu đựng được.

“Tiểu thư, nô tỳ sợ nàng không cẩn thận bị đông chết, cho nên mới ném chăn mềm cho nàng.” Thấy mắt tiểu thư dừng lại ở trên chăn mềm kia, Ngâm Cầm liền giải thích.

Vân Lãnh Ca gật đầu, mình đúng là sơ xuất, dơ tay phủi tro bụi không hề tồn tại trên y phục, chậm rãi đi vào phòng chứa củi.

Nha hoàn kia vừa thấy cửa bị đẩy ra, giương mắt lên nhìn, trong mắt ẩn chứa vui mừng, rồi đột nhiên liền nhắm mắt lại khi thấy ánh sáng chiếu vào, nha hoàn theo bản năng dơ tay che ánh mắt, đến khi thích ứng được với ánh sáng chói mắt mới buông tay xuống, nhìn người tới đứng ở cửa, Vân Lãnh Ca bị ánh nắng từ bốn phía chiếu vào, khiến cho nàng cảm thấy người đến như là tiên nữ đạp nắng xuống trần.

“Người tên là gì?” Vân Lãnh Ca nhắc chân đi đến bên cạnh nha hoàn kia, nhìn xuống hỏi, đồng thời cổ cũng không tự giác rụt lại một chút, phòng chứa củi quanh năm không thấy ánh mặt trời, trước khi nàng đi vào cũng không mặc thêm y phục, bây giờ chỉ cảm thấy khí lạnh từ cổ xuyên xuống dưới.

“Tiểu thư, người để ý nha đầu này làm gì, mình bị đông lạnh cũng không thỏa đáng.” Trong mắt Vận Nhi có chút đau lòng, nhú mào nói.

“Nô Tỳ Tự hà, bá kiến Nhị tiểu thư.” Tự Hà thấy người tới không phải là người trong suy nghĩ của nàng, mong đợi trong mắt liền tắt đi, nhưng mất ngày nay sống trong phòng chứa củi rõ ràng đã mài rũa cho nàng không ít bén nhọn góc cạnh, trở nên nghe lời hơn rất nhiều, vùng vẫy đứng dậy gian nan hành lễ với Vân Lãnh Ca.

“Tên không tệ.” Vân Lãnh Ca chỉ thản nhiên khen một tiếng, liếc mắt nhìn sắc mặt có chút bất an của Tự Hà, trong cổ tựa hồ vang lên một tiếng cười nhẹ, “Người đi đi.”

Nói xong, Vân Lãnh Ca cũng xoay người chuẩn bị rời khỏi phòng chứa củi.

Thân thể Tự Hà lung lay như sắp đổ, nghe vậy liền chấn động, có chút không dám tin vào lỗ tai mình, ngẩng đầu nhìn Nhị tiểu thư chuẩn bị rời khỏi phòng, dưới tình thế đó liền vội vàng nói, “Nhị tiểu thư, người nói thả nô tỳ đi?” Trong lời nói còn mang theo chút mừng rỡ.

“Chủ tử của người không muốn cứu người, ta việc gì phải làm khó một người đáng thương chứ.” Vân Lãnh Ca quay đầu, thản nhiên nhìn sắc mặt trắng bệch của Tự Hà.

Tối hôm ấy mình không cho Nhị di nương biết mình đã giam giữ Tự Hà, nhưng dựa vào cơ sở ngầm của Nhị di nương và những nha hoàn trở về bẩm báo, sao nàng ta lại có thể không biết, mấy ngày nay nàng ta đều

không có động tĩnh gì, rõ ràng là muốn mặc cho mình xử lý, định bỏ xe để bảo vệ tướng đây mà.

Trong lòng Vân Lãnh Ca khẽ động, liếc mắt nhìn khuôn mặt vàng như đất của Tự Hà liền nhếch miệng cười, sau đó cất bước rời khỏi phòng chứa củi.

Tự Hà nhìn bóng lưng Nhị tiểu thư rời đi, lúc này lại thất thần, Tự Hà không biết mình nên đi nơi nào.

“Tiểu thư, sao người lại thả nha hoàn to gan lớn mật kia vậy, đêm đó nàng không tôn kính tiểu thư, nô tỳ nhìn bộ dạng khinh thường của nàng ta liền tức giận, thả nàng chúng ta cũng không đòi được chút lợi ích nào.” Vừa mới tiến vào nội thất, Ngâm Cầm liền không nhịn được mở miệng lải nhải, nàng đã nghe nói chuyện của tiểu thư và Tự Hà.

“Không hẳn.” Vân Lãnh Ca quăn sợi tóc trước ngực vào ngón tay dài của mình, miệng thốt lên hai chữ có ý vị sâu xa kia.

“Tiểu thư, người có tính toán gì không?” Ngâm Cầm trở nên vui vẻ, hỏi.

Vân Lãnh Ca chậm rãi buông tóc dài xuống, cũng không vội vàng giải thích nghi hoặc của Ngâm Cầm, mà chậm rãi đi đến bàn nhỏ rót trà uống vài ngụm.

Ngâm Cầm bị tiểu thư kéo dài hứng thú, chân chó vội vàng đưa khăn của mình cho nàng, Vân Lãnh Ca có chút buồn cười tiếp nhận khăn, khẽ lau khóe miệng còn đọng chút nước, đáy mắt hiện lên vẻ cười cợt, trong ánh mắt trông mong của Ngâm Cầm, nàng chậm rãi nói, “Buổi tối giúp ta đi đưa cho ngoại công một phong thư.”

Nụ cười của Ngâm Cầm nhất thời trở nên cứng lại, nàng cười khổ nói, “Tiểu thư, đừng giày vò người như vậy chứ.”

Vân Lãnh Ca nhìn Ngâm Cầm khổ sở như vậy, vẻ mặt làm nũng giống như chó nhỏ

trước đây nàng từng nuôi, đáy mắt không tự chủ liền xuất hiện một chút sủng nịnh, cầm khăn trong tay trả lại cho nàng, dịu dàng nói, “Ngoan, mấy ngày nữa người sẽ biết, bây giờ ta đi viết thư cho ngoại công.”

Ngâm Cầm nghe tiểu thư dỗ nàng giống như một con mèo nhỏ, liền không cam lòng dấu môi, xoay người đi chuẩn bị giấy bút viết cùng nghiên mực cho tiểu thư.

Vân Lãnh Ca trải xong giấy viết thư, cầm bút chấm mực nước, đôi mắt trầm xuống nghĩ một chút, sau đó nhắc bút lên chậm rãi viết chữ.

Viết xong, Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng cầm tờ giấy lên đưa đến môi đỏ mọng thổi nhẹ cho khô những chữ trên giấy.

Liên Hạ uyển.

“Ầm, ầm.” Vân Hạ Ca biết trong hoàng cung mở yến tiệc, nhưng người có thể đi chỉ có dòng chính nữ Vân Lãnh Ca, nàng tức giận đập bể tất cả đồ sứ bài trí trong phòng.

Mắt thấy trong phòng không còn cái gì có thể đập, Vân Hạ Ca cũng đã mệt mỏi, ngồi ở trên giường thở hổn hển, ngực đẩy đà lên lên xuống xuống theo từng hơi thở, quả nhiên là tức giận không hề nhẹ.

“Dựa vào cái gì mà chỉ có kẻ tiện nhân Vân Lãnh Ca kia được đi, di nương cũng thật là vô dụng, lâu như vậy mà chưa giết chết nàng.” Trong lòng cảm thấy khó thở, nét mặt Vân Hạ Ca hung dữ vung tay lên, quét tất cả ly trà trên bàn nhỏ xuống dưới đất gần chân Hương nhi khiến nàng run rẩy.

Hương nhi biết khi chủ tử nhà mình nổi giận tính tình sẽ không tốt, diendanlqdonnnnnnnn bị dọa khẽ run rẩy, chân mềm nhũn không tự giác quỳ xuống.

Vân Hạ Ca nghe thấy tiếng đầu gối chạm đất, vừa thấy Hương nhi đang quỳ trên đất, bỗng cảm thấy nha hoàn của nàng là người vô dụng, nghĩ đến lời nhảm hôm qua di nương mới gửi cho mình, Vân Hạ Ca liền bốt tức giận, miệng hừ một tiếng, khinh thường nói: “Đứng lên đi, một chút việc nhỏ đã bị dọa thành như vậy, thật không biết ta giữ phế vật như người có lợi ích gì?”

Trong lòng Hương nhi cảm thấy khó chịu, nhưng lại không dám mở miệng, nếu không chắc chắn sẽ bị Tam tiểu thư đánh mắng.

“Đến đây, đi đến chỗ di nương truyền lời của ta.” Vân Hạ Ca lười biếng nằm nghiêng xuống, thản nhiên ngáp một cái, vẫy vẫy tay gọi Hương nhi đang quỳ trên mặt đất.

Hương nhi lập tức đứng lên, quỳnh.in.ddlqd, cẩn thận tiến đến gần Vân Hạ Ca, sau khi nghe thấy lời dặn dò của nàng, trong mắt Hương nhi liền hiện lên một chút ánh sáng khó hiểu, lướt qua trong giây lát liền biến mất, vẻ mặt cung kính lên tiếp hồi đáp, rồi phúc thân cáo lui.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Mật Báo

Thương Lãnh uyển, trong phòng.

Vân Lãnh Ca có chút nhàm chán tùy ý gảy đàn cổ đặt ở trên đùi, cây thanh cầm này từ lúc mua về đến giờ nàng còn chưa thử qua, trong đầu nhanh chóng nhớ lại, ngón tay tùy ý gảy nhẹ lại trôi chảy phát ra một chuỗi tiếng nhạc nhẹ nhàng dễ nghe.

Cảm thán trong lòng, Vân Lãnh Ca có chút cảm kích người sư phụ kiếp trước của mình, ngày thường dạy nghề có chút không theo ý nàng, mà nàng muốn học võ thời xưa nhưng sư phụ vẫn luôn che giấu không chịu giảng dạy.

Vân Lãnh Ca cười khở, đối chiếu với tình huống hiện tại của mình, võ công đối với mình mà nói thì có cũng được mà không có cũng không sao, hiện đang là chế độ cổ đại quân chủ chuyên chế, người có sức mạnh hơn nữa cũng không thể nghi ngờ chính là bộ ngựa đấu xe, không đảm đương được trọng dụng, nhưng trong giới thượng lưu quý tộc này, nữ tử không biết cầm kỳ thư họa thì sẽ bị các quý phụ nhân và các tiểu thư cười nhạo.

"Tiểu thư, nô tỳ vừa mới đến phòng bếp gặp phải Hương Nhi, nàng vụng trộm kín đáo đưa cho nô tỳ một tờ giấy." nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Vận Nhi đầy bụng nghi hoặc tiến đến bấm báo, móc một tờ giấy nhỏ từ trong tay áo ra.

"A?" Đuôi lông mày của Vân Lãnh Ca khẽ nhếch lên, dùng một đoạn nhạc réo rắt kết thúc công việc, đưa tay nhận tờ giấy: "Thu thanh cầm vào thôi."

Hôm nay chỉ tập luyện cảm xúc mà thôi, dù sao từ xưa đến nay mình gảy đàn cổ cũng không tệ, nhưng vì trong cung yến đột nhiên phát sinh tình huống vẫn nên phòng ngừa vạn nhất gảy đàn thuần thực thì hơn.

Vlv mở tờ giấy, khi thấy nội dung bên trong giấy, sắc mặt từ trước đến nay vẫn luôn tỉnh táo cũng không nhịn được hơi đổi, mưa to gió lớn từ trong mắt thoáng chốc nổi lên, lập tức toàn bộ tâm tình đều lặng đi, xiết chặt tờ giấy trong tay vò thành một cục, không nói một câu.

"Tiểu thư, làm sao vậy, chuyện gì xảy ra ư?" Vận Nhi nhìn sắc mặt biến hóa của tiểu thư, lo lắng hỏi.

"Gọi Ngâm Thư đến!" Vân Lãnh Ca cũng không trả lời, lạnh nhạt phân phó, nghiêng đầu nhìn đám mây trắng đang bay trên bầu trời bao la ngoài cửa sổ.

Hai đầu lông mày của Vận Nhi lộ vẻ lo lắng, cũng biết tiểu thư tìm Ngâm Thư khẳng định có chuyện quan trọng, vội vàng lui ra tìm người.

"Tiểu thư!" Thời gian một chum trà, Ngâm Thư đi vào trong nội thất.

"Ừ." Vân Lãnh Ca nhàn nhạt lên tiếng, thu ánh mắt từ cảnh sắc bên ngoài về, tay mềm vén tay áo rộng thùng thình lên, lộ ra cổ tay trắng ngọc khê đặt lên đùi.

Ngâm Thư hiểu ý, lập tức quỳ một chân lên đất bắt mạch cho tiểu thư.

"Hả?" Ngón tay đặt ở trên mặt, cảm nhận được mạch tượng khác với người thường, Ngâm Thư biến sắc, ghen ngào nói: "Tiểu thư, cái này..."

"Có vấn đề gì?" Tất nhiên Vân Lãnh Ca chú ý đến sắc mặt đổi đi của Ngâm Thư, lạnh nhạt hỏi.

"Tiểu thư, xin chờ một chút, để nô tỳ trở về tìm sách cổ." Ngâm Thư không đợi tiểu thư đáp ứng liền vội vàng hành lễ cáo lui.

Cái này có liên quan đến an nguy của tiểu thư, không thể chủ quan qua loa, để khẳng định suy đoán trong lòng, vẫn nên xác nhận lại cho đúng.

"Tiểu thư." Rất nhanh Ngâm Thư đã trở lại.

Ngâm Thư vẻ mặt có chút khó coi, hàm răng cắn chặt môi dưới, sắc môi có chút tái nhợt, giống như trong lòng đang đè nén sự tức giận cực lớn, hiển nhiên là biết được kết quả làm cho lòng nàng phẫn nộ.

"Không sao, nói đi." Vân Lãnh Ca cười khẽ một tiếng, giống như châm chọc, giống như cười nhạo.

"Tiểu thư trúng mộng hồn thảo." Ngâm Thư bình tĩnh trả lời, hô hấp lại không tự giác dồn dập hơn chút.

"A? Mộng hồn thảo?" nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Vân Lãnh Ca nhíu mày trầm ngâm, nghiền ngẫm lại chữ trên mặt câu, mày liễu nhăn lại: "Có quan hệ với mơ mộng thảo lần trước hay sao?"

Thấy tiểu thư trong nháy mắt đã nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, Ngâm Thư thầm khen một tiếng quả nhiên tiểu thư thông tuệ lập tức nghiêm mặt nói: "Hai loại dược thảo này chính xác là cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, nhưng hai thứ này khác nhau quá nhiều, mặc dù mơ mộng thảo rất ít nhưng vẫn có không ít thầy thuốc đại phu biết được, sẽ có cơn ác mộng quấy rối thân, nhưng chỉ cần không tiếp tục dùng thì bình yên vô sự."

Dừng một chút, Ngâm Thư siết chặt sách cổ trong tay: "Mà mộng hồn thảo chỉ cần dùng một lần thì sẽ luôn làm cho người ta cảm thấy buồn ngủ, tác dụng của dược sẽ chậm rãi lắng đọng trong người không dễ phát giác, mà bệnh trạng cũng không quá mức rõ ràng. Xem mạch của tiểu thư, lượng

thuốc quá ít, trong thời gian ngắn tiểu thư ngủ hơn bình thường một chút thôi, cũng không không thích hợp lắm. Nếu thời gian dài, có thể nặng thêm." Tay nắm sách có thể mơ hồ nhìn thấy gân xanh, khê cắn răng, Ngâm Thư tiếp tục nói: "Thời gian ngủ sẽ càng ngày càng dài hơn, cho đến khi lặng yên chết trong giấc mộng."

Vân Lãnh Ca khê nheo mắt lại, khoe miệng câu lên một ý vui vẻ: "Giải như thế nào?"

Khó trách mấy ngày trước đây bản thân cảm thấy không đúng, cho dù ngày xuân có lười nhác trở nên thích ngủ hơn, nhưng với trình độ ngủ của mình cộng thêm sự cảnh giác phòng người trời sinh thì sẽ không tới mức như thế, đầu thường xuyên đau đớn không theo chu kỳ cũng chỉ sợ là hiệu quả của mộng hồn thảo.

"Khó giải, chỉ có thể dùng phương pháp khơi thông chậm rãi dẫn mộng hồn thảo trong cơ thể ra ngoài, tối thiểu phải mất một tháng mới có thể giải triệt để." Ngâm Thư suy tư nửa ngày, đáp.

Lần này mình quá sơ suất, Tướng gia phân phó mình và Ngâm Cầm bảo vệ tiểu thư cho tốt, hai người một y một võ chính là hi vọng thân thể tiểu thư khỏe mạnh, tâm tư thoải mái, nhưng tiểu thư bị người ám sát đến mức này, nàng lại không chút phát giác, âm thầm tự nhủ, từ nay phải cẩn thận hơn.

Thấy thân thể hơi gầy của Ngâm Thư khê phát run, Vân Lãnh Ca biết trong lòng của nàng ta đang áy náy, mỉm cười an ủi: "Có thể chữa là tốt rồi, lần này là ta quá khinh địch, không nghĩ tới phía sau Nhị Di Nương còn có người thao túng, từ nay về sau chúng ta càng thêm tỉnh táo hơn." Nghĩ đến nội dung vừa rồi trong tờ giấy, Vân Lãnh Ca lặng lẽ cười, không đổi sắc mặt dời chủ đề: "Xem ra, chúng ta phải chính đồn lại trong viện một chút, bằng không ít người ăn cây táo rào cây sung nào đó coi Thương Lãnh Uyển

trở thành đá kê đặt chân của các nàng, các nàng sẽ không sợ đá cao sẽ ngã chết mình hay sao?

Chuyện phát triển đến hiện tại, Vân Lãnh Ca đã hoài nghi người phía sau màn của Nhị Di Nương tuyệt đối không chỉ là Phủ Thị Lang nhà mẹ đẻ của bà ta. Vạn Thị Lang chính là quan viên tam phẩm, nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, ông ta sẽ mạo hiểm đắc tội hai tướng để mưu sát chính mình hay sao? Bản thân mình cũng chỉ là một tiểu thư khuê phòng bình thường, vòng giao lưu trước kia của Vân Lãnh Ca thật sự là hẹp vô cùng, đến tột cùng ai sẽ mượn tay Nhị Di nương để trừ khử mình?

"Tiểu thư?" Ngâm Thư khó hiểu, ý của tiểu thư là trong viện này của các này có phản đồ?

Vân Lãnh Ca chuyển tờ giấy bị vò thành một cục ở trong tay, ý bảo Ngâm Thư mở ra nhìn một chút. Tiếp nhận giấy, khi xem hết mặt chữ trên giấy Ngâm Thư hoang mang hỏi: "Tiểu thư?"

"Đổi góc độ của giấy, dòng thứ nhất lấy chữ đầu, dòng thứ hai lấy chữ thứ hai, theo thứ tự có thể suy ra." Vân Lãnh Ca cười khê đáp, thuận tay vén sợi tóc mai rơi ra ra sau tai, Hương Nhi là nha đầu thông minh, cách biểu đạt sẽ mịt mờ khó hiểu.

"Cuối cùng, đọc, có, mảnh..." Ngâm Thư dựa theo nhắc nhở của tiểu thư, nói ra từng chữ từng chữ, đọc lên hết mới biết hàm nghĩa của chữ trên giấy, đột nhiên mở to hai mắt.

Năm chữ ngắn ngủi này thì có ba chữ sai chính tả, nếu không phải Ngâm Thư từng xâu chuỗi chữ, chỉ sợ không nghĩ ra bí quyết giữa các chữ.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tính Toán

Editor: Bunn.

"Tiểu thư, sẽ là ai?" Ngâm Thư nôn nóng hỏi.

Đồ ăn ngày thường của tiểu thư đều do một tay Vận Nhi chuẩn bị, cho nên hẳn là không có người nào có thể tiếp xúc được.

"Đi hỏi Vận Nhi xem trên đường có ai chạm qua đồ ăn hoặc có ai tìm cơ hội đến gần nàng không?" Đôi môi đỏ hồng của Vân Lãnh Ca nâng lên, tạo thành độ cong tuyệt mỹ, mang theo vẻ dụ hoặc không thể kháng cự, lại giống như hoa anh túc có thể chết người khiến người ta cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

"Vâng, tiểu thư." Ngâm Thư bừng tỉnh đại ngộ, muốn động tay động chân ở đồ ăn, thì nhất định phải lôi kéo hoặc dời sự chú ý của Vận Nhi mới có thể làm được.

Ngâm Thư cáo lui: "Tiểu thư, nô tỳ đi viết đơn thuốc nấu thuốc, lát nữa sẽ đưa tới cho tiểu thư."

Vân Lãnh Ca mỉm cười gật đầu, trong lòng tự định giá, không ngờ trong lúc vô tình lấy được một bản sách cổ lại có thể phơi bày quý kế lần trước của Nhị di nương mà lần này còn gián tiếp cứu mình một mạng.

Xem ra không thể tiếp tục thụ động để người khác đánh, có lẽ phải chủ động xuất kích rồi. Ý cười trong đôi mắt Vân Lãnh Ca đầy quý dị, nếu Nhị

di nương không thức thời, thì nàng sẽ tới đầu một trận, xem đạo hạnh của ai cao.

"Tiểu thư, nô tỳ có tội." Vận Nhi đỏ mắt đi vào, không nói hai lời liền quỳ gối trước mặt Vân Lãnh Ca.

"Chỉ cần em không phải bội ta, những chuyện khác cũng không tính là cái gì." Vân Lãnh Ca buông quyển sách trong tay vừa mới tùy ý lấy ra xem xuống, nhìn hai con mắt sưng húp giống như quả đào nhỏ, trong lòng dâng lên cảm giác đau lòng nhàn nhạt, bình tĩnh hòa nhã nói.

"Nô tỳ không phản bội tiểu thư, chẳng qua nô tỳ trời sinh ngu xuẩn, lại hại tiểu thư một lần nữa, lần này khiến tiểu thư suýt nữa khó giữ được tính mạng, đều là lỗi của nô tỳ." Vận Nhi cắn môi lắc đầu liên tục, nước mắt không ngừng lăn xuống, chuyện thạch tín lần trước bản thân vốn nên cảnh tỉnh một chút, thật không ngờ đám người lòng dạ hiểm ác kia lại lập lại chiêu cũ, thậm chí nàng dùng ngân châm cũng không nghiệm ra.

"Không sao, còn sống là tốt rồi." Vân Lãnh Ca cười cười, Vận Nhi là nữ tử thiện lương, đáy lòng mềm mại, nhận được ân huệ của người khác thì nhất định sẽ tích thủy chi ân đương dùng tuyên tương báo, có câu nói có lợi có hại, mặc dù tính tình như vậy sẽ là trung thành không hai lòng, nhưng tật xấu dễ mềm lòng cũng sẽ khiến những người khác lấy lỗ hổng đó thừa dịp mà vào.

(1) Tích thủy chi ân đương dùng tuyên tương báo: sơ lược là: làm ơn thì chỉ bằng một giọt nước nhỏ, còn báo ơn đền ơn người khác như một dòng suối mạnh mẽ, ý đề cao sự ơn nghĩa đối với người có ơn.

"Vận Nhi, trong tương phủ người muốn hại chúng ta rất nhiều, nếu mọi chuyện đều mềm lòng không cẩn thận như thế này thì người chết trước chính là chúng ta, em hiểu không?" Vân Lãnh Ca nhìn ánh mắt có chút sương mù của Vận Nhi, ánh mắt lóe lóe, trong lời nói có chút ý vị sâu xa.

Vận Nhi nghe vậy, trong ánh mắt lụn bại của nàng thoáng hiện chút ánh sáng, bất tri bất giác nắm chặt quả đấm nhỏ, trong giọng nói càng tăng thêm cảm giác tuyên thệ: "Tiểu thư, nô tỳ hiểu rồi, sau này nô tỳ nhất định sẽ không mềm lòng để mấy người đó có cơ hội."

Từ nhỏ cha mẹ nàng mất sớm, trên đời này ngoại trừ tiểu thư và Lâm ma ma thì không còn người thân nào, mình gây phiền toái cho tiểu thư hết lần này đến lần khác nhưng tiểu thư lại chưa bao giờ trách mắng, nàng thâm cảm kích nhưng cũng rất tức giận, nghĩ tới chuyện Ngâm Thư vừa mới hỏi, lực đạo căn môi dưới của Vận Nhi càng lúc càng mạnh.

"Ừ." Vân Lãnh Ca cười nhạt gật đầu một cái, Vận Nhi cũng không ngốc, chẳng qua trời sinh lương thiện khiến nàng bỏ quên rất nhiều chi tiết, trải qua mấy chuyện này tự nhiên nàng có thể tính toán ra thâm ý trong đó, mình chỉ cần chỉ điểm một chút rằng nên làm thế nào thì tự nhiên nàng sẽ biết được.

"Đứng lên đi, đừng để chuyện này ở trong lòng, hoa mai hương chuốc khổ hàn lai (2), phải trải qua một số chuyện không sạch sẽ thì mới trưởng thành được." Ánh mắt Vân Lãnh Ca trong trẻo lạnh lùng, cầm quyển sách vừa đặt ở một bên lên tiếp tục đọc.

(2) Bảo kiếm phong tòng ma lệ xuất, Mai hoa hương tự khổ hàn lai: Bảo kiếm được rèn từ lửa đỏ, hương hoa mai nuôi được dưỡng ở xứ lạnh.

"Vâng, tiểu thư, sau này nô tỳ tuyệt đối sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài." Vận Nhi đứng lên, mặc dù tiểu thư không để ý, nhưng nàng sẽ không thể quên được chuyện này.

Buổi tối, Vân Lãnh Ca uống chén thuốc, tắm rửa xong, nhỏ giọng phân phó đủ loại chuyện cho Ngâm Cầm.

Hôm sau, sáng sớm Vân Lãnh Ca đã bị Vận Nhi hầu hạ rời giường, tắm rửa, thay quần áo.

Vân Lãnh Ca ngồi trước kính trang điểm, Vân Nhi chải đầu, trang điểm cho nàng, thần sắc của Vân Nhi không còn suy sút như hôm qua, hẳn là đã nghĩ thông suốt, Ngâm Cầm và Ngâm Thư ở bên cạnh cũng bận rộn trong trong ngoài ngoài không ngừng.

Người của Liên Lãnh Uyển ít đi, có một số việc không giúp được, chờ vú và Lục Ý vào phủ thì tốt hơn rồi.

Trong gương là cô gái da trắng như tuyết, tóc như mực, búi kiểu vân kế, tóc dài sau gáy buông trước ngực, khoe môi anh đào căng mọng lóng lánh, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo thâm thúy, Ngâm Cầm vô ý nhìn một cái mà không rời mắt nổi.

Trong lòng khê than, Vân Lãnh Ca bị lặn qua lặn lại có chút mệt mỏi, tác dụng của thảo dược mộng hồn vẫn còn đó, suy cho cùng vẫn ảnh hưởng tới cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi thường ngày, yến hội trong cung cử hành lúc chạng vạng, sáng sớm đã trang điểm có phải là quá sớm rồi không.

Nha hoàn ngoài cửa bẩm báo: "Nhị tiểu thư, tứ tiểu thư cầu kiến."

"Cho mời." Vân Lãnh Ca hiểu rõ suy nghĩ của Vân Thu Ca, e là nàng ta muốn năn nỉ mình dẫn theo nàng ta vào cung.

"Nhị tỷ, hôm nay tỷ thật xinh đẹp." Vân Thu Ca vào nội thất, trực tiếp chạy về phía Vân Lãnh Ca, ánh mắt mang theo vẻ tán thưởng, cười nói.

Vân Lãnh Ca buồn cười nhướn mày, lúc này trên người nàng vẫn còn mặc độc y đơn giản, trên búi tóc cũng không dùng trâm cài, trên tay cũng không đeo đồ trang sức, nàng ta nhìn ở đâu ra được hôm nay bản thân xinh đẹp, vì vào cung, rõ ràng là Vân Thu Ca đang nói những lời trái lương tâm.

"Mộ Dung thế tử lớn lên tuần mĩ, còn là rường cột của Đông Dương, dựa vào tài mạo của Nhị tỷ, nhất định có thể điểm áp quần phương, bắt

được tâm của thế tử." Vân Thu Ca tiếp tục tán dương, mặt mày cong cong.

Vân Lãnh Ca thăm bữu môi, nói thế sợ là có dụng ý khác, muốn dùng cái này để dò xét xem mình có ý với Mộ Dung Diệp, gây trở ngại cho con đường phàn long phụ phượng (3) của nàng ta hay không.

(3) thấy người sang bắt quàng làm họ; dựa dẫm vào người có quyền thế (bám vào vảy rồng, núp vào cánh phượng để bay lên cao).

"Tứ muội lo thừa rồi." Vân Lãnh Ca không nhanh không chậm đứng dậy: "Người đâu, pha trà cho Tứ tiểu thư." Nàng thật sự tò mò, rốt cuộc Vân Thu Ca sẽ dùng biện pháp gì để mình có thể mang nàng ta cùng đi dự cung yến.

Thấy Vân Lãnh Ca vẫn không đề cập tới trọng điểm, Vân Thu Ca lên cau mày, lặng lẽ nén vẻ phiền não, nhìn nội thất một vòng, thần bí nói: "Nhị tỷ có thể cho người ra ngoài không? Muội có chuyện muốn nói."

"Có chuyện gì cứ nói, đừng ngại." Vận Nhi bưng trà lên, Vân Lãnh Ca ngồi trên giường êm, cầm cốc trà lên, khẽ uống một ngụm nói.

Thấy trong nội thất chỉ có ba nha hoàn thiếp thân của Vân Lãnh Ca đang bận rộn, Vân Thu Ca khinh thường liếc mắt nhìn Vận Nhi đang bận rộn châm trà giúp nàng ta, cũng không quan co lòng vòng nữa, nói thẳng: "Nhị tỷ mang ta vào cung dự tiệc, ta sẽ khiến di nương nói chuyện năm đó mẫu thân qua đời như thế nào, được không?"

Đáy mắt Vân Lãnh Ca lạnh xuống, đặt ly trà trong tay xuống, thì ra nàng ta có chủ ý này, e là hôm nay nàng ta kiểm cũi ba năm thiêu một giờ.

Nội thất yên tĩnh không tiếng động, đột nhiên Vân Lãnh Ca đặt ly trà xuống bàn, tiếng vang khi ly trà chạm mặt bàn đánh vào tâm trạng khẩn trương chờ đợi của Vân Thu Ca, kiềm chế xao động trong lòng, Vân Thu Ca thăm nghĩ, nhắc tới chuyện này chắc hẳn Vân Lãnh Ca sẽ thỏa hiệp với

mình, giống như lần trước đi nương mượn chuyện này ép nàng ta phải liên thủ, tuyệt đối là thử lần nào trúng lần đấy, dù sao cũng không có nữ nhi ruột thịt nào buông tha việc mẫu thân mình chết oan mà không để tâm.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Mới Vào Hoàng Cung

Edit: Lana

"Tứ muội, không phải là ta không muốn mang muội theo, nhưng mà, hoàng thượng đã hạ chỉ, chỉ có dòng chính nữ quan gia mới được vào dự tiệc, muội là thứ nữ, không được sự phê chuẩn của hoàng thượng thì không thể tự tiện vào cung, đó là phạm tội khi quân đấy." Ngụ ý, thứ cho ta bất lực.

Đương nhiên Vân Lãnh Ca sẽ không mang nàng đi dự tiệc, thứ nhất nếu trong yến hội có rắc rối gì, bản thân mình mang nàng cung vào cung cũng sẽ phải chịu trách nhiệm, thứ hai vạn nhất hoàng thượng phát hiện mình tự tiện làm chủ mang nàng vào cung, bị trách phạt là nhẹ lắm rồi.

Lui một vạn bước đến giảng, dùng lời của Vân Lãnh Ca nói thì là: Nàng không quen người này, vậy nên không đáng để nàng phải mạo hiểm.

Vân Thu Ca còn đang dương dương đắc ý, khóe miệng cười dài đến mang tai, nghe vậy có chút không thể tin được, phập phồng nói, "Chẳng lẽ Nhị tỷ thờ ơ với cái chết của Lâm thị? Thì ra Nhị tỷ không tôn mẫu thân, không biết hiếu đạo, uống là thân nữ của Lâm thị."

Dưới cơn tức giận, ngay cả từ mẫu thân cũng không gọi, mở miệng ngậm miệng đều là Lâm thị.

Đôi mắt Vân Lãnh Ca lạnh đi, trầm tĩnh nhìn chăm chú vào gương mặt đang giận dữ của Vân Thu Ca một lát, hờ hững nói, "Mẫu thân của ta

không phải là mẫu thân của muội à? Tứ muội càng lúc càng thực dụng rồi đó."

Vốn Vân Thu Ca tưởng rằng chuyện nằm trong lòng bàn tay, nhưng không ngờ mình đã biết chân tướng sự việc từ bà vú, nếu nàng muốn biết chuyện năm đó, cần gì phải cầu cạnh mà hỏi nàng ta.

Lời nói không mấy may dao động như tạt một chậu nước lạnh lên đầu Vân Thu Ca, dập tắt kiêu ngạo đang nóng hừng hực của nàng ta, lập tức biến sắc, Vân Thu Ca ấp úng giải thích nói, "Nhị tỷ, chỉ là ta nóng nảy, mong Nhị tỷ đừng để bụng."

Vân Lãnh Ca lời nói vô lực thì trong lòng cười lạnh, trước mặt mình mà dám nói mẫu thân mình như vậy, sau lưng còn không biết nói khó nghe như thế nào.

"Mẫu thân ta dù qua đời cũng là chính thất của Tướng phủ, có người bất kính với bà, ta chính là người đầu tiên không tha thứ cho họ." mắt Vân Lãnh Ca tỏa sáng, nhìn lướt qua mâu quang đang loạn của Vân Thu Ca, cảnh cáo nói, "Tứ muội, chỉ một lần này thôi lần sau không giải quyết như vậy thôi đâu, hiểu không?"

Vân Thu Ca nông cạn, liễu lĩnh khiến cho người ta cảm thấy không thú vị, vốn nàng ta cũng chỉ là quả hồng mềm, như so Vân Hạ Ca nông cạn chả biết gì thì biết thời thế hơn mà thôi, lúc trước ngoan ngoãn để bảo vì đã có mái hiên để che, bây giờ thấy danh vọng Nhị di nương không được như xưa, lập tức vội vàng chạy ra.

"Tứ muội, ta còn phải tiếp tục trang điểm, muội cứ tự nhiên nhé." Vân Lãnh Ca lấy cớ này hạ lệnh đuổi khách, không muốn tiếp tục tốn nước miếng với nàng ta nữa.

Vân Thu Ca vừa nghe muốn đuổi nàng ta đi, đôi mắt đẹp như phun lửa, lại không thể ngang ngược ở lại, dù sao đây cũng là sân của Vân Lãnh

Ca, mà vừa mới lại đắc tội với Vân Lãnh Ca, tạm thời tìm không được lý do, đành phải tức giận phất tay áo rời đi.

"Tiếp tục." Vân Lãnh Ca ngồi lại trước gương trang điểm, ý bảo Vận Nhi tiếp tục trang điểm cho nàng.

Giờ Thân hai khắc, Vân Lãnh Ca mang theo Ngâm Thư, Vận Nhi cùng với lão phu nhân lên xe ngựa vào cung dự tiệc.

Bên trong xe ngựa, lão phu nhân tinh tế đánh giá từ đầu đến chân Vân Lãnh Ca một phen.

"Hôm nay Lãnh Ca trang điểm cực kỳ đáng yêu, ngay cả tổ mẫu cũng bị hoa mắt rồi." Thấy Vân Lãnh Ca nhả mày hay cười một cái đều là càng nhìn càng đẹp, trong mắt lão phu nhân khó tránh khỏi sự hài lòng, cười trêu ghẹo.

"Phật nhờ Kim trang, người nhờ ăn mặc, đều là do y phục tổ mẫu có tác dụng thôi." Vân Lãnh Ca cười trong sáng, nhỏ nhẹ nói.

Hôm qua có ba bộ xiêm y được đưa tới, Vân Lãnh Ca chọn một bộ lấy sắc trắng làm nền, gấu váy là vân yên thanh thủy, phần tay áo được thêu thêm nhiều ngân tuyến, trắng trong thuần khiết không đoạt mất nổi bật với người khác, nhưng chỉ cần thoáng đi lại, Ngân tuyến gặp ánh mặt trời sẽ phát sáng lấp lánh, cũng không bôi nhọ thân phận dòng chính nữ Tướng phủ của nàng.

Hôm nay nàng trang điểm hết sức trang nhã, diện thánh mà trang điểm quá nhạt thì là không tôn trọng thiên tử, mái tóc đen mượt được búi thành kiểu lưu vân, bên trái được cắm thêm một cây trâm bạch ngọc hồ điệp, tuy nàng trang điểm không đậm, nhưng mà hiếm khi thấy nàng trang điểm, nên lão phu nhân mới thấy mới lạ mà thôi.

Dù sao hôm nay vào là để chứng kiến vinh hoa của Mộ Dung Diệp, nên nếu quá mức xuất sắc chắc chắn sẽ khiến những người khác ghét bỏ không vui.

"Lãnh Ca quá khiêm nhượng, dựa vào tư sắc của con, chắc chắn không thiếu tâm của các con cháu quý tộc hướng về con đâu." Lão phu nhân cười nhẹ nhàng, khen nài.

Nhìn cháu gái ngày càng đẹp ra này, trong lòng lão phu nhân cũng nở hoa.

Nghe lời của lão phu nhân và Vân Thu Ca không khác nhau lắm, trong lòng Vân Lãnh Ca vô cảm, trên mặt lại mang vẻ mỉm cười, hơi đỏ mặt, "Tổ mẫu, cháu gái thầm muốn cả đời này hiếu kính người thật tốt."

Nghe vậy, mặt lão phu nhân cười như Hoa Cúc nở rộ, thầm nghĩ quả nhiên là nữ nhi gia dễ ngượng, bà vốn không tính hỏi nhiều, nhưng bà thêm xác định trong lòng Vân Lãnh Ca là tâm tư thuần khiết, bản thân càng nắm chắc.

Không buông tha đề tài này, lão phu nhân buồn bã thở dài, từ ái nói, "Lãnh ca năm nay cũng 14 rồi, sắp phải cập kê, cũng có thể bắt đầu xem xét đến đối tượng đính hôn rồi, không biết Lãnh Ca thích dạng nam tử gì, tổ mẫu dựa theo tâm ý của con mà sớm tính toán cho con."

Ý thăm dò trong lời nói khiến trong lòng Vân Lãnh Ca hơi căng thẳng, giả bộ ngượng ngùng cúi thấp đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, "Lệnh của cha mẹ lời của mỗi mai, tổ mẫu vừa lòng thì đương nhiên cháu gái cũng thích."

Lão phu nhân vừa lòng cười cười, không tiếp tục dây dưa nữa, cười cười nói, "Đương nhiên tổ mẫu phải chọn người tốt nhất cho cháu gái ta yêu nhất chứ, dứt khoát còn một năm nữa, chúng ta không cần gấp."

Vân Lãnh Ca như ngượng ngùng gật đầu, nói khẽ, "Cháu gái đều nghe theo tổ mẫu."

Thấy nàng nghe lời như thế, lão phu nhân trù mển giúp nàng sửa sang lại búi tóc và trang sức một chút, thân thiết lôi kéo tay nàng nói chuyện phiếm.

Không bao lâu, xe ngựa chạy đến cửa hoàng cung thì dừng lại, lão phu nhân cùng với Vân Lãnh Ca theo thứ tự đi ra khỏi xe, ngược mắt nhìn lại, hơn mười chiếc xe ngựa xa hoa xếp ở chỗ không xa, phu nhân tiểu thư các phủ, cười cười nói nói với nhau .

Theo hướng dẫn của cung nữ, Vân Lãnh Ca và lão phu nhân dẫn theo nha hoàn từ từ đi vào hoàng cung, cùng với các phu nhân và dòng chính nữ khác, đều bị dẫn đến Ngự Hoa Viên.

Hôm nay vốn Vân Bá Nghị cùng đi với các nàng, nhưng sau khi lâm triều ông không trở về, chỉ nhờ người truyền lời bảo các nàng đi trước đi đừng chờ ông, ông sẽ trực tiếp từ cung đi đến Ngự Hoa Viên.

Vân Lãnh Ca và lão phu nhân theo cung nữ, từ từ ngồi xuống.

Ngược mắt quét một vòng Ngự Hoa Viên lộ thiên, Vân Lãnh Ca thầm khen, quả nhiên Đế Vương cổ đại hết sức xa xỉ, đình đài thủy tạ không gì không đẹp, không gì không mỹ lệ, chạm trổ điêu lan ngọc thể.

Trong ngự hoa viên hoa thơm cỏ lạ rất nhiều, Mẫu Đơn, Thược Dược, Phong Tín Tử linh tinh chỗ nào cũng có, các loại ngoài dân gian hiếm gặp thì trong này cũng tùy ý gặp được, lúc hoa nở đúng là tươi đẹp, trong đó mẫu đơn chiếm đa số, Mẫu Đơn đại đóa gấm hoa rực rỡ, từ xa nhìn lại như phồn hoa rực rỡ, biển hoa như thủy triều, chớp mũi Vân Lãnh Ca khẽ ngửi, lan huân quế phức, mùi dạt dào

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đối Chọi Gay Gắt

Edit : Huong August

Vân Lãnh Ca chỉ nhìn lướt qua cảnh sắc chung quanh hoa viên liền chuyển mắt nhìn yến tiệc.

Trung tâm Ngự Hoa Viên trải một khối thảm cực lớn, trên thảm thù đủ các loài hoa phù dung điểm lệt, chung quanh điểm tuyết tường vân màu vàng kim, ngoài chủ trì phía trên, tất cả hai bên đều chuẩn bị khách yến, hiển nhiên là để cho khách nhân ngồi.

Vân Lãnh Ca và các tiểu thư khác đều ngồi bên trái phu nhân, nam tân ngồi bên phải.

Lúc này còn chưa khai tiệc, trong bữa tiệc đã lác đác vài người, tất cả chỗ ngồi đều phân bổ theo chức quan lớn nhỏ, các nàng ngồi ở vị trí thứ tư.

"Biểu tỹ." Vân Lãnh Ca đang chìm trong suy nghĩ của mình, nghe thấy một giọng nói thanh thúy, như chim hoàng anh, khiến nàng phải hồi thần quan sát.

Một nữ tử xinh đẹp đứng cách nàng chừng hơn mười thước, vẫy vẫy khăn lụa trong tay, thướt tha đi tới bên này. Vân Lãnh Ca cho là dòng chính nữ của quan gia khác, nhưng kkhhi thấy rõ khuôn mặt người tới thì theo bản năng bèn nhúu mày.

Người đến là tôn nữ duy nhất của ngoại công, cũng chính là dòng chính nữ duy nhất của phủ Tả Tướng - Lâm Thư Hàn, năm nay mới vừa

tròn mười ba, nhỏ hơn nàng một tuổi.

Vân Lãnh Ca nghiêng đầu dùng ánh mắt xin ý kiến lão phu nhân bên cạnh.

Lão phu nhân mỉm cười gật đầu, "Đi đi, biểu tử muội nên đi lại nhiều một chút."

Vân Lãnh Ca đứng lên, tiến lên trước nghênh đón, cười nói, "Biểu muội, đã lâu không gặp, càng ngày càng xinh đẹp."

Toàn thân Lâm Thư Hàn mặc một bộ y phục màu xanh biếc, đai lưng to bản buộc chặt phần thắt lưng, càng lộ ra eo nhỏ chưa đầy một nắm tay, búi tóc cài ngọc trâm hoa phù dung bằng lam. Màu xanh như đại dương càng khiến người ta cảm thấy sáng khoái vui tai vui mắt, theo bản năng muốn thân cận với nàng. Mặc dù dung mạo không thể coi là quốc sắc thiên hương, nhưng đôi mắt lại cực kì linh động, chỉ cần liếc một cái cũng tỏa sáng lấp lánh.

"Biểu tử, đã lâu chưa thấy tử, Hàn Nhi thực nhớ tử." Lâm Thư Hàn đến gần, đầu tiên là tinh tế quan sát Vân Lãnh Ca một phen, đối với dung nhan thanh lệ thoát tục của nàng trong mắt lóe lên một tia tán thưởng, ngay sau đó hờn dỗi nói.

Vân Lãnh Ca đưa ra tay nhỏ bé cũng nắm lấy hai tay Lâm Thư Hàn đưa tới, tuy không biết vì sao nàng lại có hành động thân thiết với mình như vậy, nhưng nghĩ tới là tôn nữ ngoại công, khuôn mặt cũng hiện lên nụ cười chân thành hiếm thấy, cáo lỗi nói : "Là ta không phải, sau này chắc chắn sẽ đến quấy rầy, mong rằng biểu muội sẽ không ghét bỏ."

Hai người nắm tay nhau, song song chào đối phương, sau đó bèn nhìn nhau cười.

Chẳng biết tại sao, đối với Lâm Thư Hàn, nữ tử chân chính gặp mặt lần đầu, nàng lại có hảo cảm.

Nghe vậy, khóe môi Lâm Thư Hàn cong cong, cặp mắt to trong xuốt khom thành hình vầng trăng khuyết khả ái, có vẻ ngọt ngào động lòng người, nàng ngọt ngào nói : "Ta thích biểu tỳ còn không kịp , sao dám ghét bỏ, ngược lại biểu tỳ ghét Hàn Nhi rồi, nếu không luôn là thứ tỳ muội kia thay tỳ đi Tướng phủ, thật là không có ý tứ."

Nhìn nụ cười của nàng, Vân Lãnh Ca giật mình, mặc dù Lâm Thư Hàn không phải là mỹ nhân đệ nhất, nhưng khi cười lên lại có lực hấp dẫn chấn nhiếp lòng người, giống như trong nháy mắt cả vườn hoa vì nàng mà thất sắc, cảm giác ấm áp thân cận đó khiến người ta không khỏi muốn đến gần.

"Vậy sau này biểu tỳ phải thường xuyên thăm hỏi Hàn Nhi nhiều chút, đến lúc đó biểu muội cũng đừng thấy phiền mà ghét bỏ ta." Nhìn bộ dáng tiểu cô nương bĩu môi của Lâm Thư Hàn, Vân Lãnh Ca Tiểu trêu ghẹo nói.

"Sẽ không, Hàn Nhi thích biểu tỳ."

Lúc này mấy phu nhân tiểu thư khác cũng bắt đầu lục tục đến, Lâm Thư Hàn hỏi thăm cung nữ dẫn nàng tiến cung vị trí của mình ở đâu, sau đó vui mừng nói: "Biểu tỳ, ta và tỳ ngồi chung một chỗ đấy."

Nhìn nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không giấu được kích động, Vân Lãnh Ca cười trả lời, "Vậy chúng ta tới ngồi trước, lập tức sẽ mở yến rồi, lần sau ta bá kiến tổ phụ sẽ chuyện trò tiếp."

Hai người liền buông lỏng tay, chậm rãi hướng chỗ ngồi đi tới, nhỏ giọng nói chuyện.

"Biểu muội, một mình muội tới dự tiệc sao?" Vân Lãnh Ca quan sát chung quanh Lâm Thư Hàn một chút, thấy chỉ có hai nha hoàn bộ dáng thị nữ, nhíu mày hỏi.

Một cô gái khuê phòng, một mình tiến vào hoàng cung nguy hiểm bực này, rất khó không khiến người ta cảm thấy lo lắng.

"Đúng vậy, đại ca và nhị ca theo phụ thân vào cung trước, Tam ca viện cố từ chối rồi, tổ phụ lâm triều còn chưa trở về, nên không thể làm gì khác hơn là một mình muội ngồi xe ngựa tới." Lâm Thư Hàn cũng nhỏ giọng trả lời, ngược mắt nhìn thấy Vân Lãnh Ca đang lo lắng nhìn mình, trong lòng ấm áp, an ủi, "Không phải còn có nha hoàn tỳ nữ ư, muội rất khỏe, biểu tỳ không phải lo lắng."

Nhìn hai má lúm đồng tiền trước mặt Lâm Thư Hàn, Vân Lãnh Ca cũng cười nhẹ trong lòng lại nồng đậm đau lòng.

Mặc dù ngoại công tại triều nhiều năm, vị trí Tả Tướng vững vàng không ngã, nhưng năm gia tang thê còn chưa từng tái giá, ngay cả nàng cũng chưa từng gặp qua ngoại mẫu, sau khi sinh hạ trưởng tử Lâm Viễn Hàng, trưởng nữ Lâm Huệ Tâm cũng chính là mẫu thân của nàng liền qua đời.

Tình cảm của ngoại công với ngoại tổ mẫu rất sâu đậm, không chịu tái giá, tiền triều và hậu viện Tướng phủ bận bịu không nghỉ, hầu như là tự tay nuôi lớn cữu cữu và mẫu thân.

Sau mẫu thân lại cố ý gả cho Vân Bá Nghị, cữu cữu cũng cưới trưởng nữ Lý Minh phủ Lý quốc công làm thê, nhưng hai người cũng coi như cầm sắt hòa minh, tương kính như tân, cũng không nghĩ đến không lâu sau khi sinh hạ Lâm Thư Hàn, lâu ngày thành bệnh, một thời gian sau bệnh không dậy nổi cũng rời đi nhân thế.

Ông ngoại và cữu cữu đều không có tiểu thiếp thông phòng, nam nhân Tướng phủ đông đảo, âm suy dương thịnh, đáng thương Tướng phủ lớn như thế, hoàn toàn không có một nữ chủ nhân, khiến sau khi lớn lên Lâm Thư Hàn phải một mình chường quan việc bếp núc trong phủ!

Tả Tướng và nhi tử hần đều là vợ cả mất sớm, cho dù rất nhiều người hiểu rõ lý do là vì họ thâm tình, nhưng từ đó trên lưng nam nhân Tả Tướng phủ cũng gánh xú danh khắc thê, trực tiếp dẫn đến chuyện ba nhi tử mặc dù mọi người đều là nhân tài nhưng đến nay cũng chưa lấy vợ.

"Về sau có biểu tỹ bồi Hàn Nhi, Hàn Nhi không phải một thân một mình nữa." Nhìn đáy mắt Vân Lãnh Ca đậm vẻ buồn rầu, Lâm Thư Hàn trấn an nói, "Biểu tỹ cũng không thể xa lạ với Hàn Nhi vậy được, sau này chớ gọi biểu muội biểu muội, người ta không vui đâu đấy."

Mặc dù Lâm Thư Hàn cười thoải mái, nhưng Vân Lãnh Ca vẫn nhìn thấy khổ sở che giấu bên khóe miệng nàng, lập tức không chọc phá nữa, theo ý nàng nói, "Tốt, Hàn Nhi."

Lâm Thư Hàn ép tâm tình sa sút xuống, kéo Vân Lãnh Ca đi tới chỗ ngồi của mình.

"Chào Lão phu nhân." Lâm Thư Hàn cung kính hành lễ.

Lão phu nhân tự giữ thân phận, cũng không đứng dậy, gật đầu một cái, trong miệng khách khí nói, "Lâm tiểu thư." Coi như lên tiếng chào.

Vân Lãnh Ca chân thành ngồi xuống, Lâm Thư Hàn ngồi cạnh nàng, cách nhau không xa lắm, ngồi vào chỗ mình, trừng mắt nhìn Vân Lãnh Ca.

Cứ như vậy chốc lát sau, trong ngự hoa viên đã sớm ngồi đầy người, Vân Lãnh Ca nghiêng đầu ghé mắt, trái lại nữ tử hoàn phi yến gầy loại nào cũng có, loại yến hội này đều là chính thất mang theo dòng chính nữ đến dự tiệc, nữ tử cổ đại thành thân sớm, hơn nữa thường ngày mười ngón tay không dính nước, sống an nhàn sung sướng đã quen, hơn ba mươi, dù đã trở thành thiếu phụ nhưng lại có một phen phong tình khác.

Chẳng phải Nhị Di Nương dù đã sinh hai nữ nhi nhưng vẫn bảo trì bộ dáng xinh đẹp như trước kia, khiến Vân Bá Nghị tâm ý viên mãn đó sao?

"Hoàng thượng giá lâm, hoàng hậu giá lâm, chư vị hoàng tử đến, các vị đại nhân đến." Đang nghĩ đến đây, chỉ nghe thanh âm lạnh lạnh của thái giám từ xa xa truyền đến.

Vân Lãnh Ca cười rộ lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hành lang cửu khúc đằng kia, một nam tử trung niên dắt tay một mỹ phụ, trong sự vây quanh của thái giám đông cung chậm rãi mà đến, phái sau là đại thần trong triều,

Cho nên mọi người đứng dậy, quỳ xuống đất, hô to, "Hoàng thượng (Ngô Hoàng) vạn tuế vạn tuế vạn tuế, nương nương Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế."

"Bình thân." Thanh âm trầm thấp vang lên, mang theo uy nghiêm đặc hữu của bậc Đế Vương.

"Tạ hoàng thượng." Mọi người cùng nhau hô to.

Sau khi ngồi xuống, Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng nâng tay, hoàng thượng đã ngồi ở chủ vị, mặc long bào hoàng kim, ngũ quan tuấn tú trong sáng, màu sắc mang theo uy nghiêm cơ trí, còn có cực đoan sâu không lường được, dáng người cao lớn có lực, mặc dù đã qua tuổi lập gia đình, lại nhìn thật trẻ tuổi, thậm chí lại có thêm khí độ trầm ổn thành thục hơn hẳn những nam tử trẻ tuổi.

Hoàng hậu ngồi bên người Hoàng thượng, cười đoan trang hào phóng, một thân phượng bào quý giá, nàng cùng tuổi với Hoàng Thượng, cũng hơi lộ ra nét tuổi tác, khi cười lên khóe mắt hiện nếp nhăn nhàn nhạt, sao sánh với dung mạo anh tuấn của Hoàng đế, cao thấp thế nào nhìn là biết được.

Đối diện khách khứa bên dưới, thủ tọa là thái tử Thượng Quan Hạo nàng có gặp qua một lần, bên dưới theo thứ tự là Tam Hoàng tử Thượng Quan Vũ, ngũ hoàng tử Thượng Quan Thành, ba người tuổi tác không sai biệt lắm, đã tuổi thành niên, Lục hoàng tử và Bát hoàng tử một người mười

tuổi, một người mười tuổi, một người còn được quần trong tã lót, hôm nay cũng không xuất hiện trong bữa tiệc.

Thái tử mặc triều phục minh hoàng, đội cổn miện dùng bạch châu chín lưu, tơ hồng làm thành, Tam hoàng tử và Ngũ Hoàng Tử theo thứ tự cách hẳn mà ngồi, ba người đều là Nhân Trung Long Phượng, thiên chi kiêu tử. Hoàng đế trời sinh anh tuấn, hậu cung phi tử ai ai cũng đẹp như hoa, tất nhiên con cháu sinh ra nhất định dung mạo bất phàm.

Vị trí trống trung gian này hẳn là của Mộ Dung Diệp .

Ánh mắt quét về phía Âu Dương Phong ngồi hướng 8 giờ, Vân Lãnh Ca nhanh chóng dời mắt, hôm nay các đại vương phủ ngoài thế tử, vương Gia vương phi đều không một người xuất hiện.

Vân Lãnh Ca nhú mày, hôm nay nam nữ trẻ tuổi rất nhiều, chẳng lẽ đây là bữa tiệc xem mắt biến tướng đang được cử hành? Nhưng cũng không giống vậy, Hoàng đế coi như rồi rãnh hơn nữa cũng sẽ không lo liệu chuyện nhà quan viên như vậy đi, huống chi triều thần nhiều như vậy, hẳn cũng không thể tứ hôn từng người.

Hai mắt trong trẻo lạnh lùng của Vân Lãnh Ca đột nhiên sáng lên, kiềm lại hoang mang trong lòng, nụ cười ấm áp nhìn về lão nhân thần thái sáng láng, lão nuôi râu dài, mặc quan phục thêu Tiên Hạc Đồ Đằng, trên mặt mặc dù có vết nhăn sâu hoắm, thân thể lại kiêu hùng thẳng tắp, mắt nhìn thẳng ngồi ở chỗ đó, biểu cảm nghiêm nghị người có địa vị cao hẳng năm.

Bên cạnh lão nhân là cữu cữu Lâm Viễn Hàng, đại biểu ca Lâm Tiêm Nhiễm, nhị biểu ca Lâm Tập Mặc.

Lão nhân nhận thấy ánh mắt thiết tha hướng về phía mình, nhất thời cũng bắn ánh mắt càn quét tới phía đó, khi thấy rõ đối diện là Vân Lãnh Ca đang che miệng mỉm cười thì hơi tức giận nhìn về phía nàng.

Lâm Viễn Hàng cũng cảm giác được vẻ mặt của phụ thân, theo ánh mắt của ông quét qua, nhìn thấy Vân Lãnh Ca cười nghịch ngợm, cười hòa khí với nàng.

Vân Lãnh Ca thầm vui mừng, ngoại công là bảo đao không lão, người già nhưng tâm không già, ở trường hợp chính thức vẫn là hình tượng một thần tử đức cao vọng trọng, lén lút cũng là muốn bị lão đầu thu thập, thừa dịp người khác đều đang đợi phân phó của hoàng thượng, Vân Lãnh Ca hài hước trừng mắt nhìn.

"Mộ Dung Thế tử đến." Thanh âm chói tai vang lên lần nữa, Lâm Hải Bác không thể không dừng lại ý niệm dạy dỗ Vân Lãnh Ca một trận, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, trên mặt treo nụ cười khách sáo.

Vân Lãnh Ca cũng căng thẳng, yêu nghiệt tới, lên tinh thần quay đầu, nhìn về phía Mộ Dung Diệp đang đi vào ngự hoa viên.

Hôm nay Mộ Dung Diệp không mặc trang phục dành cho Thế tử, một thân cẩm bào tử y, tuần mỹ vô đào, phong hoa tuyết đại, khóe miệng như có như không mỉm cười yếu ớt, tú nhả tiêu sái đi tới, thoáng chốc mê đảo tất cả ánh mắt của các nữ tử dòng chính trong hoa viên.

Trong lòng giận dữ, tên yêu nghiệt này vừa bước vào, cả vườn xuân sắc cũng biến thành làm nền cho hắn.

"Vi thần gặp qua Ngô Hoàng."

"Bình thân, không cần đa lễ, ngồi xuống thôi." Hiển nhiên Hoàng thượng có điểm bất đồng với Mộ Dung Diệp, trong lời nói mang theo mỉm cười.

"Tạ hoàng thượng."

Các nữ tử dòng chính hoảng thần, ánh mắt mang theo thương thức lẫn xấu hổ rồi rít ném tới trên người Mộ Dung Diệp, sắc mặt đều nhàn nhạt ửng hồng.

Vân Lãnh Ca nhếch khóe miệng, bỗng nhiên nghĩ đến vết xe đổ lần trước, cũng vội học dáng vẻ ngoại công, ngồi ngay ngắn đoan chính, cup mắt nhìn ngón tay giết thời gian.

Về phần Vân Bá Nghị ra sao đã bị nàng tự động xem nhẹ.

Một phụ thân trên danh nghĩa, còn là một nam nhân bạc tình bạc nghĩa, không đáng giá nàng lãng phí bất kì vẻ mặt hòa hảo nào.

Mọi người đông đủ không sai biệt lắm, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

"Lần này Mộ Dung Thế tử đại thắng về triều, trăm thực sự rất vui mừng, kính Thế tử một ly." Hoàng thượng mỉm cười nâng ly rượu bạch ngọc trước mặt lên, hướng về phía Mộ Dung Diệp nâng chén.

"Thần sợ hãi, vi thần chỉ làm theo chức trách mà thôi." Mộ Dung Diệp tà mị cười một tiếng, cầm ly rượu lên hô ứng với Hoàng thượng.

"Cạn." Hoàng thượng cũng không nhiều lời, ngửa đầu uống cạn rượu trong chén.

Mộ Dung Diệp cũng vậy, làm xong còn làm động tác xoay ngược ly rượu.

"Hảo hảo hảo, Đông Dương có Mộ Dung Thế tử lo gì không có một ngày cường đại?" Hoàng thượng cười lớn một tiếng, quay đầu lại nói với Tổng Quản Thái Giám bên cạnh, phân phó, "Diễn ca múa."

Tiếng đàn sáo lượn lơ vang lên, vũ nữ mỹ lệ mặc sa mỏng, tay cầm cây quạt lông chim năm màu nối đuôi nhau mà vào, âm thanh nhạc khí

duyên dáng cất lên, cử động vòng eo tinh tế, nâng bước sen lịch sự tao nhã, biểu diễn.

Nam tử đối diện vừa nâng ly cạn chén trò chuyện đầy lý thú, vừa nâng mắt nhìn chăm chăm vũ nữ diễm lệ trong hoa viên.

Khách nữ trong bữa tiệc là các phu nhân và nữ tử dòng chính đều mang theo vẻ khinh thường nhìn vũ nữ phanh ngực hở chân, trong mắt các nàng, vũ nữ đều là có cũng được mà không có cũng chẳng sao, đều là hạng đồ chơi thấp hèn, trong lòng không kiên nhẫn, nhưng cũng biết, các nàng không thể không làm bộ như say mê, cười dịu dàng nhìn vũ cơ nhảy múa.

Một khúc xong, hoàng thượng nâng tay, ngăn lại màn biểu diễn tiếp theo.

"Thế tử giống như không thích vũ điệu này?" Hoàng thượng mỉm cười hỏi, thường thức nhìn Mộ Dung Diệp đang vuốt vuốt ly rượu trong tay,

Lúc này trời sắc đã mờ mờ, khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, nến cháy lay động, Mộ Dung Diệp rũ mắt xuống in một tầng mờ nhạt lên khuôn mặt, tùy ý dùng cánh tay chống đầu, vẻ mặt lười biếng.

Vân Lãnh Ca nhàn nhạt khép hờ mắt, Mộ Dung Diệp tinh thông cầm quân, nhưng trước mặt thiên tử đều là bộ dáng việc gì cũng không liên quan đến mình, chẳng lẽ hẳn không sợ hoàng thượng sẽ trách tội?

"Tà âm thôi, xem nhiều rồi, có chút nhàm chán." Mộ Dung Diệp nhàn nhạt đánh ngáp một cái, nhìn chăm chăm ly rượu trong tay đến mất hồn, từ từ trở lại.

Mộ Dung Diệp trả lời không cung kính lắm, Hoàng thượng lại không có ý trách tội chút nào, ngược lại cười phụ họa nói, "Thế tử nói rất đúng, mỗi ngày xoay tới xoay lui cũng là mấy điệu múa này, không mới mẻ gì cả, Thế tử không thích cũng là hợp tình hợp lý." Dừng một chút, Hoàng thượng

quét mắt nhìn hai bên phía dưới, tầm mắt hơi dừng ở khách nữ trong bữa tiệc, mới chậm rãi mở miệng nói, "Không bằng xin các vị tiểu thư hiển nghệ biểu diễn, Thế tử cảm thấy thế nào?"

"Như thế rất tốt." Mộ Dung Diệp vẫn bộ dáng lười biếng như cũ, khuôn mặt trắng trẻo không có bất kì vẻ chờ mong nào.

"Không biết vị nào lên trước? Biểu diễn tốt trăm sẽ ban thưởng." Hoàng thượng nâng ánh mắt đầy ý cười nhìn về hoàng hậu bên cạnh.

Hoàng hậu mỉm cười sáng tỏ, nghiêng đầu phân phó tỷ nữ đứng phía sau mình đi xuống chuẩn bị.

Vân Lãnh Ca nhìn bộ dáng nhao nhao muốn thử của các vị tiểu thư quan gia phía dưới, hôm nay cả Hoàng thượng, Hoàng hậu và các vị hoàng tử đều ở đây, nếu biểu diễn xuất sắc, chắc chắn sẽ lấy được tán dương, nếu được truyền đi nhất định sẽ trở thành câu chuyện được mọi người ca tụng, cũng là một phần đảm bảo cho sự lựa chọn gia thất sau này, vừa được Hoàng thượng ban thưởng, lại còn được gắn mỹ danh, nghĩ như thế, các tiểu thư rồi rít rục rịch góc đầu dậy.

"Hoàng thượng, thần nữ khải một khúc đàn ăn mừng Mộ Dung Thế tử khải hoàn." Một lúc sau, một nữ tử diện mạo đẹp đẽ rời chỗ ngồi bước lên thềm cầu, mắt đẹp hàm chứa tình ý không chút nào che giấu nhìn Mộ Dung Diệp đang tự rót rượu uống.

"Rất tốt." Hoàng thượng khẽ mỉm cười, đáp.

Nữ tử xinh đẹp tiếng đàn hết sức tuyệt vời, bắn ra chính là tình khúc, âm sắc mềm mại mang theo tình ý như khóc như tố, cảm động uyển chuyển, lại không khiến người ta cảm thấy sốt ruột, trong không trung nhẹ nhàng lưu chuyển, hấp dẫn tâm tư những nam tử đối diện.

Một khúc kết thúc, mọi người rồi rít vỗ tay, nhất là bên các nam tân, vỗ tay rất nhiệt liệt.

"Thần nữ bêu xấu." Nữ tử xinh đẹp mang theo một tia vui vẻ mở miệng hành lễ, hiển nhiên hết sức hài lòng với màn biểu diễn vừa rồi.

"Khúc này không tồi, chính nữ Trương Ngự sử thực sự lan tâm huệ chất." Hoàng thượng gật đầu, tán dương, "Mộ Dung Thế tử nghĩ thế nào?"

Mọi người đều duỗi dài lỗ tai muốn nghe một chút rốt cuộc Mộ Dung Diệp đánh giá như thế nào, theo bọn hắn nghĩ, vị chính nữ nhà Ngự sử có tài đánh đàn quả thực phi phàm, có lẽ sẽ khiến Mộ Dung Thế tử khen một câu.

"Hoàn hảo." Hai chữ không mặn không nhạt, đánh nát sự chờ đợi trong mắt Trương tiểu thư, đáy mắt lập tức hiện lên một tầng hơi nước, khiến người ta không khỏi thương tiếc.

"Vậy thì chờ các vị tiểu thư biểu diễn xong rồi, Mộ Dung Thế tử lại đánh giá, có được không?" Hoàng thượng hỏi,

Mộ Dung Diệp gật đầu một cái, cũng không đáp lời.

Vân Lãnh Ca quả thật vì Mộ Dung Diệp mà hiện một tầng mồ hôi lạnh, ở kiếp trước mặc dù nàng biết cổ đại có vài quyền thần thế lực ngấp trời, thường không coi thiên tử vào trong mắt, nhưng trên sách vở đều có rất nhiều nội dung, trải qua dòng chảy của lịch sử vĩnh viễn bị chôn vùi, rất nhiều việc thực đều biến mất hầu như không còn, hôm nay tận mắt nhìn thấy, vừa vô cùng rung động lại vừa không hiểu.

Nữ tử xinh đẹp hai mắt ngậm sương ướt át linh thiêng, yên lặng cáo lui xuống.

Tiếp đó, tôn nữ phủ Lý quốc công thổi một khúc sáo, tiểu thư Hình Bộ Thượng Thư Ngô tiểu thư nhảy một điệu nhảy hấp dẫn, khiến mọi người rối rít ghé mắt, khuê tú Lễ Bộ Thị Lang Vạn tiểu thư bên đánh đàn bên ca hát càng thêm xuất sắc, mấy phen như vậy, mỗi người mỗi vẻ, cân sức ngang tài, trong ngày thường những tiểu thư này sẽ không dễ dàng xuất đầu lộ diện, khó được hôm nay thừa dịp này bộc lộ tài nghệ ẩn giấu bấy lâu, trong lúc nhất thời trong hoa viên tiếng vỗ tay như sấm động, trải qua hồi lâu không ngừng.

"Biểu tỹ, tỹ không lên à?" Lâm Thư Hàn nhìn qua, thấy có chút không thú vị, nhỏ giọng hỏi.

Vân Lãnh Ca chỉ cười nhạt lắc đầu một cái, chuyện nàng dây dưa với Âu Dương Phong lúc rơi xuống nước mặc dù đã bị người trong cuộc bác bỏ tin đồn, nhưng sóng gió còn chưa hết, thời điểm này, nàng chưa nên ra mặt cho thỏa đáng, tránh gặp phải kẻ ghét hận.

Không cầu công lao, chỉ cầu không thất bại.

"Họ chạy tới chạy lui không thấy nhàm chán sao." Lâm Thư Hàn đảo con ngươi, hận không thể lập tức rời sân.

Chuyện hậu viện Tả Tương Phủ đều là một tay nữ tử yếu đuối như nàng xử lý, không ai giúp đỡ, đưa đến nàng mỗi ngày vội vàng xử lý chuyện lông gà vỏ tỏi, nàng trời sinh lại không hứng thú với mấy chuyện này, ngoại công và cữu cữu cả ngày bên ba trong triều đình, với nàng cũng sơ sót một hai.

"Vậy muội diễn ảo thuật đi." Vân Lãnh Ca biết nàng không thích, dịu dàng khuyên giải nói.

Những thiên kim tiểu thư này đều thể hiện tài nghệ khổ luyện nhiều năm, mặc dù tinh tú không nhiều, nhưng hưởng thụ thị giác vẫn phải có, Vân Lãnh Ca cũng quan sát say sưa.

Lâm Thư Hàn vui hân lên, làm như đồng ý gật đầu, xem lại ý định, quả thật theo ý biểu tở mà làm, trông cũng có phần hăng hái.

"Thế tử thấy thế nào?" Hoàng thượng lại lần nữa hỏi thăm Mộ Dung Diệp.

Tâm tư các Đại thần chuyển động, Hoàng thượng coi trong Mộ Dung thế tử như vậy, không tiếc gọi các tiểu thư thế gia lên biểu diễn trợ hứng cho hân, còn thân thiết hỏi thăm có hài lòng hay không, ngôn hành cử chỉ không có một chút nghi kỵ của quân vương, thật sự khó lường, nhưng đó cũng là vinh hạnh đặc biệt.

"Rất tốt." Mộ Dung Diệp nhướn mày cười yếu ớt, trông mắt ngậm xuân, trong lúc nhất thời càng thêm khuynh đảo chúng sinh.

"Thế tử giống như không hài lòng lắm." Thái tử Thượng Quan Hạo đột nhiên mở miệng, ôn thanh nói, "Phụ hoàng, nhi thần nghe nói Lâm tiểu thư Tả Tương Phủ tài nghệ siêu quần, không giống bình thường, nếu không để nàng biểu diễn, chắc hân Mộ Dung Thế tử sẽ thích."

Vẻ mặt khoan thai tự đắc của Lâm Thư Hàn biến đổi, con người xoay vòng lưu chuyển thật nhanh sau đó cũng không động nữa.

"Hả?" Hoàng thượng hình như có chút ngạc nhiên, mở miệng nói, "Lâm ái khanh, thái tử nói là thật?"

"Hoàng thượng, chuyện lớn nhỏ trong phủ cựu thần đều do tôn nữ Thư Hàn xử lý, trong phủ nam tử chiếm đa số, khó tránh khỏi có điều sơ sót với nàng, Thư Hàn thiếu người dạy dỗ cũng không thông thạo thơ văn hay tài nghệ, kính xin Ngô Hoàng minh giám." Lâm Hải Bác đứng dậy, cung kính trả lời .

Vốn người định xem kịch vui nghe vậy cũng có chút không đành lòng, Tả Tương Phủ nữ tử ít đến thương cảm, những năm này ngoài Lâm Huệ

Tâm giả vào phủ Hữu Tướng sớm đã mất, nay chỉ có Lâm Thư Hàn là tôn nữ bảo bối duy nhất, tâm tư nam tử không tỉ mỉ bằng nữ tử, thấy Lâm Thư Hàn còn nhỏ đã không có mẫu thân, cô đơn lớn lên, đối với tài nghệ khó tránh khỏi thiếu sót, cũng có thể hiểu được, vì vậy trong lúc nhất thời càng thêm đồng tình với nàng.

"Thái tử hoàng huynh, lần sau chớ nghe mấy lời nói vô căn cứ như vậy, huynh nói vậy chẳng phải rắc muối lên vết thương người ta?" Ngũ Hoàng Tử Thượng Quan Thành vẫn uống rượu đột nhiên ngoài cười nhưng trong không cười mở miệng nói.

Trong mắt Thượng Quan Hạo lóe lên một tia tức giận, cứng ngắc mở miệng cười nói, "Là Bốn cung không phải, xin Tả Tướng không lấy đó mà phiến lòng."

"Thái tử nói quá lời, Thư Hàn thường ngày không xuất phủ, không biết chuyện cũng là lẽ thường." Lâm Hải Bác thay Thượng Quan Hạo thuận thế tạo bậc thêm xuống (*giải vây).

"Bốn cung còn biết Tả Tướng có một ngoại tôn nữ con vợ cả, không bằng mời nàng lên?" Tả tâm Thượng Quan Hạo vẫn không chết, lại muốn sinh sự.

Vân Lãnh Ca tức giận, hận không thể hất ly trà trước mặt lên mặt Thượng Quan Hạo, kẻ này da mặt thật dày, ngoại công đã cho hấn ta một bậc thang, hấn không cảm ơn thì cũng thôi đi, bây giờ khen ngược, lòng tham không đáy cảm thấy bậc thang này còn chưa đủ còn muốn thang mây.

Khuôn mặt tươi cười của Lâm Hải Bác cũng trầm xuống, một từ "bất trí" (*dây dưa không dứt), khuôn mặt Lâm Viễn Hàng càng thêm băng sương, thái tử đây là cậy vào chính mình đứng đầu Đông cung, Lâm Tiêm Nhiễm và Lâm Tiêm Mặc cũng tức giận bất bình, nhưng cũng biết chuyện

này không thể mở miệng nói lung tung được, nếu không vừa không giúp được biểu muội vừa chọc thêm phiền toái cho nàng.

"Thái tử hoàng huynh, hôm nay vì sao ngươi luôn nhắm gai vào Tả Tướng vậy, chẳng lẽ là vừa rồi Tả tướng bác bỏ đề nghị của ngươi ở ngự thư phòng? Trong tâm bất mãn?" Thượng Quan Thành làm như cố ý muốn làm trái ý thái tử, chỉ cần là thái tử mở đầu, hẳn nhất định sẽ phản bác.

Khuôn mặt Thái tử lạnh xuống, đối với đệ đệ nhiều lần đối địch với hắn càng thêm chán ghét, nói: "Ngũ đệ ngươi suy nghĩ nhiều, đối với chuyện Mộ Dung Thế tử không hài lòng, Bốn cung chỉ muốn khiến hắn cười một tiếng thôi."

Thấy Thái tử trắng trợn lấy lòng như thế, Mộ Dung Diệp chậm rãi khoát khoát ly rượu trong tay, cười nhìn rượu trong chén gợn sóng dập dờn.

"Chẳng lẽ Thế tử là khó cầu mỹ nhân? Cho nên Thái tử hoàng huynh muốn gia nhân cười một tiếng?" Thượng Quan Thành bật cười một tiếng, trêu chọc nói.

"Ngươi." Thái tử giận dữ, cũng không biết nên tiếp lời như thế nào, lúc này cũng phản ứng kịp mình nói sai.

Coi như hắn muốn lôi kéo Mộ Dung Diệp, cũng chỉ được âm thầm lén lút tiến hành, hiện tại phụ hoàng vẫn còn khỏe mạnh, mình lộ chuyện như vậy, không biết phụ hoàng có thể tâm sinh phòng bị với hắn không? Nhưng mình là Thái tử, sớm muộn gì giang sơn Đông Dương không phải đều là của hắn ư?

Mặc dù Thượng Quan Thành dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn vẻ mặt biến đổi trong nháy mắt của Thái tử.

Hoàng thượng nhìn hai nhi tử sóng lớn mãnh liệt, đối chọi gay gắt, cũng không mở miệng khuyên giải, hàm chứa mỉm cười yếu ớt nhìn bọn họ

cãi vãi, giống như bọn họ chỉ đang trêu ghẹo với nhau mà thôi.

Vân Lãnh Ca đưa mắt nhìn vị Hoàng hậu cao cao tại thượng lộ ra ánh mắt nôn nóng, ngại vì trường hợp này không thể nói rõ, chỉ đành phải dùng sức nháy mắt ra dấu muốn nhắc nhở thái tử.

Triều thần không hề nói chuyện với nhau nữa, hai mặt nhìn nhau, khách nữ bên này cũng câm như hến không dám lên tiếng.

"Hoàng thượng, thần nữ nguyện dâng lên một bộ thư họa biểu lộ tấm lòng." Vân Lãnh Ca đứng dậy hành lễ tỉnh táo nói.

Sự yên tĩnh trong ngự hoa viên nháy mắt bị phá vỡ, Vân Lãnh Ca lập tức trở thành tiêu điểm, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nàng.

Hôm nay Thượng Quan Hạo quyết định chủ ý nhằm vào ngoại công, nếu để Thái tử và Ngũ hoàng tử tiếp tục tranh cãi, chỉ sợ mọi người sẽ bàn tán không hay về nàng và Lâm Thư Hàn, cho rằng các nàng làm bộ làm tịch không chịu biểu diễn, lấy được chú ý của hai vị hoàng tử, cân nhắc thiệt hơn, Vân Lãnh Ca bất đắc dĩ đứng dậy.

Mặc dù Lâm Thư Hàn đơn thuần, nhưng không ngu ngốc, hiểu hành động của Vân Lãnh Ca là vì nàng, cắn chặt môi, tầm mắt vẫn lo lắng dán vào người nàng.

Vận Nhi và Ngâm Thư khẩn trương nhìn tiểu thư, ngừng thở, tâm tư nặng nề, Vận Nhi cũng may, thấy được trâm hoa của tiểu thư lần trước, cũng có chút lòng tin.

"Rất tốt." Hoàng thượng lẳng lặng nhìn Vân Lãnh Ca một cái. Nói.

Phượng mâu hẹp dài của Mộ Dung Diệp đưa giời quan sát Vân Lãnh Ca, thì ra nàng chính là nữ tử ở Xuân Thượng Lâu hôm đó, trái lại lại thú vị hơn đám nữ tử khô khan kia.

Vân Lãnh Ca không để ý tới lời bàn luận xôn xao của mọi người trong hoa viên, phân phó cung nữ mang những vật dụng cần thiết lên, mỉm cười đứng trước bàn, cầm họa bút chuẩn bị vẽ tranh.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 55+1: Thế Tử Yêu Nghiệt

Editor: Quỳnh In.

Đêm nay rất nhiều nữ tử đánh đàn, nếu như còn đánh đàn khó tránh khỏi không có gì mới mẻ độc đáo, vẽ tranh cũng rất tốt, nhưng lại không có cảm giác muốn hưởng thụ, mà hiện giờ mình cũng không tệ, lại tránh quá mức nổi bật.

Suy nghĩ một chút quyết định vẽ đồ vật, Vân Lãnh Ca hơi xoay người, cầm bút lông đã thấm đẫm mực lên, dần dần trong số tay ít ỏi liền xuất hiện một đóa mẫu đơn cực lớn, động tác trong tay càng lúc càng nhanh, như nước chảy mây trôi, tùy ý tiêu sái.

Ánh sáng mờ nhạt chiếu vào trên người Vân Lãnh Ca, lúc sáng lúc tối, khiến cho người ta không thấy rõ biểu cảm của nàng, quần áo màu trắng baybay trong gió, tay áo giống như nước đang vung những tia sáng bạc trong ánh sáng mờ mịt, càng tôn lên cánh tay trắng ngần của nàng, mắt như ngọc đen.

Âu Dương Phong cảm thấy có chút khó tin, Vân Lãnh Ca đây dựa với mình lâu như vậy, chưa bao giờ nghe nói nàng biết vẽ tranh, chẳng lẽ nàng đang cố làm ra vẻ huyền bí? Nhưng diễn xuất lại không giống như vậy nha.

Vẽ xong một nét bút cuối cùng, Vân Lãnh Ca buông bút vẽ xuống, nhìn nét mực chưa khô trên cuốn tranh, xoay người hành lễ nói: "Thần nữ bêu xấu."

Thấy nàng vẽ xong, hai cung nữ đứng ở bên cạnh tự động cầm cuộn tranh lên, tiến đến gần bàn Hoàng đế cách đó không xa để hần có thể nhìn thấy gần hơn.

"Đây là mẫu đơn?" Hoàng thượng chăm chú nhìn cuộn tranh vài lần, giương mắt hỏi.

"Hồi Hoàng thượng, vâng." Vân Lãnh Ca cúi đầu đáp.

Ngự hoa viên lấy mẫu đơn là chính, mẫu đơn lại là quốc hoa, hôm nay phi tần chỉ có Hoàng hậu xuất hiện, xem như là mượn hoa hiến phật.

"Thật là thông minh." Ánh mắt Hoàng thượng hàm chứa thâm túy đánh giá Vân Lãnh Ca một chút.

Thấy Hoàng đế vừa liếc mắt một cái liền nhìn ra được tâm tư của mình, trái tim Vân Lãnh Ca trở nên cảnh giác, hành lễ nói, "Thần nữ tạ hoàng thượng khen ngợi."

Nàng hơi cúi đầu xuống, không nhìn thấy rõ biểu cảm trên gương mặt, chỉ có thể nhìn thấy sự hoảng hốt trên mặt, cùng với lời nói của bản thân chưa hề toát ra bất kỳ sợ hãi hay là hưng phấn nào, không kiêu ngạo không siểm nịnh, chỉ cung kính cúi đầu đứng thẳng, xung quanh người lại hoàn toàn lạnh lùng.

Trong lòng Hoàng đế không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ với nàng, phàm là nữ tử trong thiên hạ nhìn thấy hần đều không hề bận tâm giống như nàng. dường như mặc kệ là ai đều không hề có bất kỳ quan hệ gì với nàng, nghĩ một chút, hoàng thượng liền nghĩ muốn gây khó dễ cho nàng một chút.

"Bức tranh này không tệ nhưng lại không có thần, hữu hình lại vô vận, năng lực của Vân tiểu thư chỉ có thể sao? Hay là cố ý giấu diếm?" Tâm mắt Hoàng thượng trở lại trên cuộn tranh, từ từ cho đánh giá, Đế vương đảm

mình trong quyền mưu nhiều năm, mỗi lời nói cử chỉ của hân đều khiến cho người ta có cảm giác bí hiểm.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán Lão phu nhân và Vân Bá Nghị, lúc trước Vân Lãnh Ca vẽ mẫu đơn, trong lòng liền có chút cao hứng, không nghĩ tới vui vẻ lại không được lâu dài, lời kế tiếp của Hoàng thượng khiến cho bọn họ như bước trên một tầng băng mỏng, thầm nghĩ trong lòng, chỉ cần Vân Lãnh Ca không gây phiền hà cho Tướng phủ là tốt rồi.

Vân Lãnh Ca suy nghĩ một chút, xoay người cần lấy ly trà thơm đã được chuẩn bị từ sớm trên bàn, sau đó theo quỹ đạo hất lên cuốn tranh, nước dần dần thấm, trong lúc nhất thời mộ nụ hoa mẫu đơn tinh xảo đang chậm rãi nở rộ, phần thiếu xót trên cánh hoa trở nên no đủ, tựa như đang ngủ bấy giờ đều tỉnh lại, từng đóa, từng đóa, từng cánh hoa lười biếng nở lớn, nở tốt, xung quang một bông hoa mẫu đơn lớn là từng đóa hoa nhỏ sống động, như đang trình diễn lại toàn bộ quá trình mẫu đơn nở hoa, ở trong cái nhìn chăm chú của mọi người, nhanh chóng hoàn thành, thoáng chốc dẫn tới tiếng kinh hô của mọi người trong vườn.

Lúc này, từ trong bụi cây rất nhiều bướm bướm với đủ màu sắc bay tới, giống như bị mẫu đơn nở rộ kia hấp dẫn, bay xuống đỗ trên giấy hút mật, cánh nhỏ nhẹ nhàng chuyển động.

"Vân tiểu thư có thể vẽ được như vậy, thật làm cho người xem cảm thấy khó quên." Từ đầu đến cuối ánh mắt đuôi mày của Mộ Dung Diệp đều hiện lên vẻ tán thưởng, không để ý thay đổi cánh tay, chống cằm, nghiêng đầu cười nói.

Mọi người trong vườn đều kinh thán (kinh ngạc + thán phục) không thôi, không có lời nào để nói về cảnh tượng trước mặt này.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 55+2: Thế Tử Yêu Nghiệt (Tiếp)

Editor: Quỳnh

Mới đầu bức vẽ mẫu đơn của nàng, miễn cưỡng coi như qua đi, nhưng sau khi hắt nước trong cốc trà lên một cái, thật thần kỳ khiến cho mẫu đơn vốn khô khan giống như được giao cho sinh mệnh, ngạo nghễ nở rộ trước mặt mọi người, cảm giác giống như gặp được mẫu đơn quốc sắc thiên hương chân chính, làm cho bướm bướm không hẹn mà cùng bay tới nghỉ chân.

Âu Dương Phong nhìn Vân Lãnh Ca không chuyển mắt, nàng xinh đẹp đứng ở giữa, thân mình tuy có chút đơn bạc không nơi nương tựa, nhưng giờ phút này lại rực rỡ không một ai có thể sánh bằng.

Lãnh Thần luôn luôn lạnh lùng đối với người khác cũng kinh ngạc liếc mắt nhìn Vân Lãnh Ca vài lần.

Trên mặt Lâm Hải Bác lại lộ ra vẻ an ủi, trong lòng muốn cất tiếng cười to, quả nhiên là nữ nhi của Huệ Tâm, quả nhiên là trò giỏi hơn thầy mà.

Các phu nhân tiểu thư chụp đầu vào nói nhỏ, khắp nơi trong kinh thành đều đồn đại Vân Lãnh Ca vô tài vô đức là người ít học, nhưng bức tranh tuyệt diệu kia lại có thể do nữ tử ấy vẽ được sao?

"Tốt, không hổ là nữ ngoại tôn của Tả Tướng, hoạt bát khéo léo, thường." Hoàng thượng nhìn thoáng qua vẻ mặt bình tĩnh của Vân Lãnh Ca, sau đó chậm rãi nói.

Hoàng hậu mỉm cười phân phó ma ma phía trong tiến lên trước đưa một cái khay cho Vân Lãnh Ca, bên trên đặt hai hộp gấp, một đôi vòng tay đá quý được bày bên trong hộp.

Trong ánh mắt của Hoàng hậu lộ ra nhiều điểm vừa lòng, hiển nhiên là bức họa mẫu đơn này đã giành được rất nhiều hảo cảm của nàng, hơn nữa nàng lại chủ động xin biểu diễn trước, gián tiếp giải vây cho Thái tử.

Vân Lãnh Ca xoay người cúi đầu cung kính tiếp nhận phần thưởng, vừa nhìn đã biết hai vòng tay này có giá trị xa xỉ, màu sắc đá quý chói lọi, vàng lượng tràn đầy khuôn mẫu tròn, hoa văn đều khắc phức tạp, vô cùng tinh xảo.

"Vân tiểu thư, bản cung rất thích bức họa này, đưa cho bản cung được không?" Lần đầu tiên trong tiệc tối Hoàng hậu mở miệng nói.

"Nương nương thích bức họa vụng về của thần nữ, là vinh hạnh của thần nữ." Vân Lãnh Ca đang lo không biết có nên chủ động mang tranh về hay không, ngổ nhờ nó chẳng may lưu lạc vào trong tay nam tử, đến lúc đó bị người khác phát hiện, vậy bản thân mình có lý cũng không nói rõ được.

Hoàng hậu càng thêm vừa lòng, nếp nhăn theo ý cười nơi khóe mắt càng trở nên tinh tế, phân phó cung nữ tiếp nhận bức họa mẫu đơn trong tay.

"Xem ra lời đồn không tin được, dân gian đều nói dòng chính nữ Vân phủ không biết chữ, cực kỳ thô tục, thì ra đều là giả." Thượng Quan Hạo không nghĩ tới bản thân trộm gà không được còn mất luôn năm gạo, nghĩ có biện pháp nhục nhã Tả tướng, lại chó ngáp phải ruồi để cho Vân Lãnh Ca nổi bật.

Miệng Thượng Quan Hạo nói không thể tin, nhưng lại không có một chút ý tứ tán thưởng, đem những lời bình luận ở trên phố nói ra, rõ ràng là có ý muốn cười nhạo nàng.

"Ngũ hoàng tử vừa mới nói với Thái tử không cần quá tin tưởng những lời nói vô căn cứ này, mới đảo mắt một cái mà Thái tử đã quên rồi sao?" Thượng Quan Thành còn chưa kịp trả lời lại một cái mĩa mai, trong mắt Mộ Dung Diệp mang theo ý cười, lại nghiêng mắt lệch sang một bên, chậm rãi nói.

Tất cả mọi người ở đây đều cả kinh, Mộ Dung thế tử đang tỏ ra bất bình cho Vân Lãnh Ca sao?

Vân Lãnh Ca lặng lẽ quan sát, có rất nhiều ánh mắt ái mộ của chúng thiên kim tiểu thư nhìn về phía Mộ Dung Diệp, một giây sau, ánh mắt ghen tị nồng đậm chuyển về phía mình, một trong số các vị đó còn hận không thể ăn sống nuốt tươi mình.

Trong lòng Vân Lãnh Ca không ngừng kêu khổ, chuyện này mắc mớ gì đến nàng, tục ngữ nói hồng nhan họa thủy, vậy giờ đây nam sắc cũng không kém nha.

"Có thể gần đây Thái tử hoàng huynh khí huyết không thông, tích tụ trong lòng, luôn níu chặt lấy một ít việc nhỏ không tha, trí nhớ dễ dàng bị suy yếu, có thể lý giải được." Thượng Quan Thành đảo mắt nhìn qua Thái tử và Vân Lãnh Ca đang đứng một chút, nhìn khuôn mặt xanh mét của Thái tử, thâm tình vô cùng tốt mở miệng nói.

Thượng Quan Thành đây là muốn cười nhạo Thái tử lòng dạ hẹp hòi, bởi vì một chút việc nhỏ mà ghen ghét người khác, làm cho khí huyết bản thân tắc nghẽn.

"Ngũ hoàng tử nói có lý, bản Thế tử cảm thấy không cần nói cũng có thể hiểu, kính Ngũ hoàng tử một chén." Trong mắt Mộ Dung Diệp tràn đầy ý cười, khóe miệng cong lên, khoảnh khắc ấy khiến cho mọi người cảm thấy như băng tuyết khắp nơi đang bị hòa tan.

Cười vui giảm bớt, bên trong vườn sát khí đằng đằng tuôn chảy.

"Vân tiểu thư về chỗ đi." Khi Vân Lãnh Ca đứng đến mức hoa mày chóng mặt, rốt cuộc cũng nghe được một tiếng mệnh lệnh của Hoàng thượng, âm thanh ấy đối với nàng mà nói giống như tiếng của trời, vội vàng hành lễ chuẩn bị cáo lui.

Không biết có phải do nàng đứng lâu, khiến nàng sinh ra ảo giác hay không, lúc hành lễ nàng giống như bắt gặp đôi mắt phong lưu cực hạn của Mộ Dung Diệp đá lông nheo với nàng, thân mình quỳ trên đất không khỏi run rẩy, nhưng lúc nàng nhìn lại, lại giống như mây khói thổi qua, biến mất không còn chút dấu vết.

Vân Lãnh Ca không phải người nhiều chuyện, nhìn thấy không có gì, liền dứt khoát trở về chỗ ngồi của mình, chịu đựng từng đợt đau đớn từ trong não truyền đến.

"Lãnh Ca người không sao chứ." Vân Lãnh Ca đang chuyên tâm đối phó cơn đau trong đầu, lão phu nhân bên cạnh quay đầu lại giống như quan tâm hỏi nàng.

Không nghĩ tới từ sau khi Vân Lãnh Ca tỉnh lại, không chỉ trở nên có tri thức hiểu lễ nghĩa, mà còn là nữ tử có tài nghệ xuất chúng như vậy, là tôn nữ có cả sắc và nghệ như thế, đây nhất định là chuyện cực kỳ tốt đối với Tướng phủ.

"Tổ mẫu, cháu gái không sao." Sắc mặt Vân Lãnh Ca trở nên trắng bệch nhưng vẫn cố tươi cười nói.

Lão phu nhân là người giả nhân giả nghĩa, vừa rồi Thái tử nhắm vào nàng, lão phu nhân và Vân Bá Nghị không ai dám mở miệng nói, sợ mình liên lụy đến Tướng phủ các nàng, bây giờ chẳng những mình giải vây được còn thẳng được phần thưởng, lập tức liền giả dạng một hình tượng từ ái đến ân cần quan tâm thăm hỏi mình.

Bức tranh này thoát nhìn vẽ cực kỳ đơn giản, nhưng thật ra không phải vậy, kỹ thuật này là do đời trước nàng muốn lấy lòng sư phụ nên mới học, tất cả đều phụ thuộc vào độ mạnh yếu của nét bút, nếu Hoàng thượng vừa lòng mẫu đơn lúc trước, vậy nàng sẽ không cần phải sử dụng đến ly trà thơm, về sau Hoàng thượng lại cố ý gây khó dễ, Vân Lãnh Ca không có biện pháp. chỉ có thể dùng tới thứ đã chuẩn bị ở phía sau, đành dựa vào thứ đã lưu lại hắt ly trà thơm lên bức tranh, mới có cảnh mẫu đơn nở rộ trong thính yến như vậy.

Không thể không nói nàng đã dùng rất nhiều tâm tư, vẽ tranh với nàng đã là một thứ mới lạ, vận dụng tất cả tâm tư để nhớ lại những kiến thức trước kia, hắt trà cũng phải hắt đúng lúc, bằng không chẳng những mẫu đơn không nở rộ, mà còn có thể làm nét mực loang lổ, rồi tinh rồi mù, đến lúc đó nhất định sẽ khiến mặt rỗng tức giận.

Về phần bướm bướm, nàng đã sớm thả phấn hoa trong tay áo vào trong ly trà từ trước, bướm bướm người thấy hương mà tết, tất nhiên sẽ đậu trên bức họa.

Cung yến đến lúc này, Vân Lãnh Ca cho rằng nên vẽ một dấu chấm tròn rồi.

"Hôm nay trẫm thấy Vân tiểu thư vẽ mẫu đơn nở rộ, nghĩ mẫu đơn trong ngự hoa viên cũng vừa vắn nở, các vị ái khanh và phu nhân tiểu thư liền lưu lại ngắm hoa đi, trẫm sẽ sai người chuẩn bị bữa tối." Một câu nói như thiên lôi cuồn cuộn, trong lúc nhất thời như muốn tróc da lột thịt Vân Lãnh Ca.

Tất nhiên là mọi người không dám từ chối, đều cười xưng bọn họ cũng có ý đó, tạ Hoàng thượng ân điển.

"Các người tùy ý." Hoàng đế cười nói, liền cùng Hoàng hậu đi đến ngự hoa viên.

Các phu nhân và tiểu thư thân mật líu ríu đi thành từng đám, làm bạn cùng ngắm hoa.

"Biểu tỷ, chúng ta đi ngắm hoa đi, ngự hoa viên thật sự có rất nhiều hoa đẹp." Thấy mọi người ào ào rời đi, Lâm Thư Hàn cũng không khỏi động tâm suy nghĩ, hưng trí dạt dào nói.

"Các người đi đi, ta vừa nhìn thấy mấy tỷ muội muốn qua gặp tâm sự một chút, người trẻ tuổi ở cùng nhau vui đùa thoải mái chút đi." Lão phu nhân cười nói.

Vân Lãnh Ca cười cáo lui, tùy ý để Lâm Thư Hàn kéo mình đi đến chỗ sâu nhất trong ngự hoa viên.

Chạng vạng đầu xuân có chút lạnh, một trận gió nhỏ thổi đến làm cơn của Vân Lãnh Ca dịu đi rất nhiều.

"Biểu tỷ, vừa rồi đa tạ người." Đứng bên cạnh một bồn hoa thược dược, Lâm Thư Hàn hốc mắt đỏ ửng nói chuyện.

Nếu mình cũng có cầm kỳ thư họa, sẽ không khiến tổ phụ khó xử như vậy, biểu tỷ vì nàng mà phải lên đài khiến Thái tử cười nhạo.

"Nghĩ gì vậy, chính Thái tử điện hạ là người điểm ta lên biểu diễn, chuyện này không liên quan gì đến người." Vân Lãnh Ca cười nhẹ một tiếng, chỉ chỉ lên chóp mũi của nàng ta.

"Biểu tỷ, ta không phải là tiểu hài tử, những cái này ta đều biết." Thấy Vân Lãnh Ca coi nàng như một tiểu hài tử mà lừa gạt, Lâm Thư Hàn bất mãn, miệng hừ một tiếng, nói.

Vân Lãnh Ca kinh ngạc, mười ba tuổi ở thời hiện đại còn chưa học hết chín năm giáo dục bắt buộc đâu, ở triều đình cổ đại này lại có chút hiểu

biết, cảm thấy thốn thức không thôi, quả là hoàn cảnh tạo con người, một phương khí hậu dưỡng lên một người, không thể đánh đồng.

"Đúng đúng đúng, người lớn rồi, hai năm nữa có thể tìm được một lang quân như ý để thành thân rồi." Vân Lãnh Ca đối với vẻ mặt luôn luôn ôn hòa của nàng đều cười nói.

"Biểu tỳ thật là hư, ta mới không cần lập gia đình đâu." Lâm Thư Hàn thất vọng đau khổ mặc dù bình thường là cô nương có chút thành thực thông minh, nhưng đến cùng cũng chưa nhìn thấy sự đời, mặt đỏ bừng bừng, chạy đi.

Dem những lời đã nói với Vân Lãnh Ca quên hết không còn một mảnh.

Hai mắt Vân Lãnh Ca hàm chứa đầy ý cười, tâm tình phiến muộn cũng trở nên thoải mái không ít, nhưng gió lạnh khê thổi khiến nàng chợt tỉnh ngộ, đây là nơi nào, vừa rồi Lâm Thư Hàn kéo nàng tới nơi này, mình đau đầu cũng chưa kịp quan sát đường đi, hiện giờ nàng chạy mất, mình nên trở về đường cũ như thế nào, nghĩ đến đây, Vân Lãnh Ca có chút ảo não, oán hận bản thân mình không nên nhất thời nhanh mồm nhanh miệng để cho nàng rời đi.

Nơi này cực kỳ hẻo lánh, yên tĩnh không tiếng người, trong lòng nghĩ chắc phải chờ nàng ta tới tìm mình trở về thôi, Vân Lãnh Ca thả lỏng tinh thần, rảnh rang nhìn hoa nở, đây chính là đơn thuần thưởng thức cảnh đẹp.

"Vân tiểu thư cũng ở trong này, xem ra bản Thế tử và người tương đối có duyên đấy." Tâm tư Vân Lãnh Ca đang bay bổng trên chín tầng mây, phía sau chợt truyền đến thanh âm lười nhát, còn mang theo một chút ý cười không dễ phát hiện.

Tay Vân Lãnh Ca đang vuốt ve đóa hoa thược dược chợt cả kinh, quay đầu nhìn lại.

Mộ Dung Diệp đang lười biếng dựa vào cây đại thụ lớn cách đó năm thước, một trận gió thổi qua, những cánh hoa nhỏ màu trắng trên cây bay bay trong gió, rơi xuống vạt áo của hắn, tóc dài đen tuyền búi cao hơi tung bay, càng làm lộ ra khuôn mặt tai họa của thế nhân, những sợi tóc bị thổi bay toán loạn làm cho khuôn mặt hắn càng trở nên kiên nghị.

Vân Lãnh Ca nhìn mỹ nhân không giống người phàm này, im lặng một hồi.

Vừa rồi ở trong bữa tiệc yêu nghiệt này dẫn hoa đào tới làm hại mình bị nhiều người ghét, thành cái đích cho mọi người chỉ trích, bây giờ lại đến chào hỏi, khẳng định là không có ý tốt.

Nàng sững sờ cúi người thi lễ với hắn, thầm nghĩ chờ hắn mở miệng thôi, lấy bất biến ứng vạn biến.

"Vì sao Vân tiểu thư không nói chuyện, hay là bị dung mạo anh tuấn đến có thể giết chết một con nai của bản Thế tử mê hoặc." Thấy Vân Lãnh Ca dùng đôi mắt lơ đãng nhìn hắn, Mộ Dung Diệp cảm thấy nàng thật đáng yêu, không nhịn được muốn trêu chọc nàng.

Vân Lãnh Ca muốn học máu, cái gì mà có thể giết chết một con nai? Nghĩ nàng là người điên loạn sao.

Còn nữa, hai chữ anh tuấn này không phải để hình dung hắn, mà là yêu nghiệt mới đúng.

Vân Lãnh Ca nghe vậy liền nói, "Thế tử, dung mạo của người quả thật là thượng thừa, thậm chí còn đẹp hơn so với tiểu nữ, tiểu nữ mặc cảm, nhất thời nhìn đến thất thần, mong rằng Thế tử thứ lỗi."

Dứt lời, Vân Lãnh Ca hận không thể đánh cho mình một cái bạt tai, Mộ Dung Diệp là đại gia nghiệp lớn, võ công cao, vừa có chính sách vừa có

đối sách, không giống như mình chỉ là một nữ tử không quyền không thế không thể phản kháng.

Vừa muốn giải thích, liền nghe thấy giọng nói mang theo tức giận của Mộ Dung Diệp vang lên: "Người thật to gan, người có biết bản Thế tử ghét nhất người nào nói dung mạo của ta đẹp hơn nữ tử không? Người có biết ba năm trước có người nói như vậy đã bị bản Thế tử phạt roi ba ngày ba đêm ở biên cương không."

Vân Lãnh Ca vừa mới chuẩn bị mở miệng nói xin lỗi liền nghẹn lời, khen hãn quá đẹp cũng là sai sao?

Hơi thở của yêu nghiệt này thật là cường đại, khiến ý niệm muốn chạy trốn của Vân Lãnh Ca biến mất, hãn là chiến thần, võ công đã đạt tới đỉnh cao, mà bản thân mình đến kinh công cũng còn chưa lĩnh ngộ được, không chừng đến lúc đó chạy trốn không thành còn mang tội danh chạy tội.

Hãn có thể tùy ý xử phạt người, vậy bản thân mình không phải là đối thủ của hãn.

"Thế tử, tiểu nữ có tội, từ nhỏ mắt của tiểu nữ không tốt lắm, bị hoa mắt, kỳ thật ngài uy vũ bất phạm khí thế hiên ngang, lại là trụ cột của nước nhà, tiền đồ không ranh giới." Nghĩ đến kết cục bản thân mình ngày đêm bị phạt roi, Vân Lãnh Ca không ngừng run rẩy, đành nói lời khen tặng trái với lương tâm.

Mộ Dung Diệp không thay đổi tư thế, sắc mặt chưa biến đổi, mi dài nhíu lại, nụ cười nơi khóe môi như ẩn như hiện, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Vân Lãnh Ca một cái, sau đó lại khẽ thở dài một tiếng.

Quanh thân Mộ Dung Diệp toát lên một loại ma lực tà mị, cho dù là người có định lực như Vân Lãnh Ca cũng không tránh khỏi tim đập loạn nhịp khi nhìn yêu nghiệt này.

"Thế tử, tiểu nữ không có ý đó, nếu có mạo phạm xin ngài giơ cao đánh khẽ, tiểu nữ xin được cáo lui trước có được không?" Vân Lãnh Ca nổi lên cảnh giác, tuyệt đối không thể chọc vào nam nhân này, tính tình âm dương bất định, người này giết người đều dựa vào cảm hứng.

"Thế nào? Đắc tội với bản Thế tử lại làm như không có chuyện gì sao? Lấy một lí do thoái thác để lừa ta rồi muốn bỏ đi là xong chuyện?" Mộ Dung Diệp vươn bàn tay to, tiện tay phất đi đóa hoa nhỏ rơi trên vai, khóe miệng hơi cong, trong đôi mắt đen lóe lên một tia đùa cợt.

Vân Lãnh Ca khốn đốn, đón nhận cặp mắt thâm thúy mê người kia, mặc dù không sắc bén, nhưng lại khiến cho nàng có cảm giác toàn bộ tâm tư đều bại lộ trước mặt hắn, da đầu không khỏi run lên.

Âm thầm kêu khổ, diendaaan!le!ƯDquydQQDonnnnnn mình chẳng qua chỉ thuận miệng nói thật một câu thôi, sao Mộ Dung Diệp lại nhất quyết không tha như vậy, chẳng lẽ giống như ở Xuân Thượng lâu lần trước, hẳn đúng là tiểu nhân có cừu tất báo sao?

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 56+1: Bất Đắc Dĩ Thỏa Hiệp (1)

Editor: nhuandong

"Không biết Thế tử muốn tiểu nữ làm như thế nào?" Vân Lãnh Ca tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, cắn giận nói ra, mặc kệ tùy tùng muốn giết mình, dù sao đã chết một lần, không có gì phải sợ.

Nhìn bộ dáng Vân Lãnh Ca chuẩn bị hùng hồn hi sinh, Mộ Dung Diệp nghiêng ngẫm sờ cằm, cái lạnh như băng trong mắt được thu lại hết, bờ môi một lần nữa nở ra nụ cười yếu ớt mê hoặc lòng người, mỉm cười nói: "Đồng ý một việc với bản Thế tử ta sẽ không so đo nữa, chuyện mạo phạm ta trước đó sẽ bỏ qua, sao nào?"

"Tiểu nữ thấp cổ bé họng, không biết có khả năng giúp đỡ Thế tử cái gì?"

"Hiện tại đi đến một nơi với bản Thế tử." Mộ Dung Diệp đứng thẳng người, không nhanh không chậm tao nhã đi đến Vân Lãnh Ca đang vẻ mặt âm tình bất định ở bên cạnh nói ra.

"Bây giờ?" Trong lòng Vân Lãnh Ca căng thẳng, thử nói: "Còn yến hội thì sao? Vạn nhất có người tìm tiểu nữ thì như thế nào đây? Không bằng mời Thế tử đổi thời gian?"

Địa hình hoàng cung phức tạp, chín cong mười tám quẹo, bản thân còn chưa quen thuộc đường đi, liều lĩnh xông loạn, dường như, cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

"Người cảm thấy người có quyền lựa chọn hay sao? Bản Thế tử không phải thương lượng với người." Mắt Mộ Dung Diệp vẫn mỉm cười như trước, lại để lộ ra mấy phần lạnh như băng.

Hiện tại trong miệng Vân Lãnh Ca đẳng như ăn hoàng liên, vừa rồi Lâm Thư Hàn kéo chính mình phân phó nha hoàn không được đi theo, sau đó nàng ta chạy đi, đến giờ mình tứ cố vô thân không có lựa chọn nào khác.

"Được, không biết Thế tử muốn tiểu nữ đi cùng Thế tử đến đâu?" Vân Lãnh Ca nở ra nụ cười khổ bên môi, cảm giác hiện tại mình như cá trên thớt, chỉ có thể mặc Mộ Dung Diệp làm thịt.

Mộ Dung Diệp không lên tiếng, nhưng ánh mắt nặng nề, nhìn nàng hiện lên một chút đắc ý.

Vân Lãnh Ca nghi hoặc, nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Diệp.

Mộ Dung Diệp đối diện với đôi mắt sâu như hồ nước trong của nàng, ánh mắt mất tự nhiên, xem nhẹ rung động rất nhẹ trong lòng, giọng nói không tự giác có chút hòa hoãn xuống: "Rất đơn giản, đi theo bản Thế tử là được."

Dứt lời, Vân Lãnh Ca chỉ ngửi thấy một mùi hương hoa cỏ thanh nhã, còn chưa kịp đánh giá, bên hông đã bị xiết chặt, thấy hoa mắt, cả người liền bay lên không.

"Thì ra tốc độ khinh công cổ đại nhanh như vậy." Vân Lãnh Ca nghiêng đầu hứng phần đánh giá cảnh sắc xung quanh đang gào rít trôi qua, gió bên tai lớn như tiếng sóng, cây cối hoa cỏ trùng điệp di động rất nhanh mờ lung như ảo ảnh.

"Thế tử, nam nữ thụ thụ bất thân, mời buông tiểu nữ ra." Được chứng kiến khinh công thần kỳ, Vân Lãnh Ca kinh ngạc giật mình nhận thấy eo của mình bị Mộ Dung Diệp ôm, lập tức giận dữ, mặc dù mình đồng ý cùng

đi với hần rồi, hần ta cũng không thể dùng tư thế mập mờ như vậy chiếm tiện nghi mình chứ.

Mộ Dung Diệp dùng cánh tay dài có lực ôm Vân Lãnh Ca, giữa hai người vẫn có chút khoảng cách, thấy ban đầu Vân Lãnh Ca lộ ra ánh mắt hưng phấn nhìn về bốn phía một hồi, trong lòng còn cảm thấy có chút buồn cười, rốt cuộc cũng là tiểu thư khuê các thường ngốc ở trong phủ, kinh ngạc nhìn xung quanh.

Nhưng trong nháy mắt nàng lập tức tỉnh táo lại, đôi mắt đẹp bừng lên lửa giận, dùng sức giãy dụa muốn trốn tránh cánh tay đang ôm của mình.

"A? Nói lưu loát như thế, xem ra khinh công của bản Thế tử thật lùi rất nhiều." Mộ Dung Diệp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của Vân Lãnh Ca, cũng không biết nàng tức giận hay là xấu hổ, không rõ sao tâm tình tốt hơn, chẳng những không tức giận Vân Lãnh Ca đang trợn mắt nhìn mình, còn nhếch môi cười tươi, rồi đột nhiên đề cao nội lực, vốn tốc độ bay cực nhanh lại càng nhanh như tia chớp, theo đó độ cao cũng tăng lên không ít.

Lập tức thân thể Vân Lãnh Ca mất thăng bằng, cái đầu nhỏ liền đập lên lồng ngực cứng rắn của Mộ Dung Diệp, đáy lòng không vui, đang định mở miệng trách cứ, đột nhiên cảm nhận được áo bào trên người bay phần phật, mãnh liệt rung động, hù bay mất suy nghĩ trong đầu, thân thể mềm mại co rụt lại bên cạnh, hướng thẳng vào trong ngực Mộ Dung Diệp, cánh tay mảnh khảnh càng ôm chặt eo Mộ Dung Diệp.

Cảm nhận được bộ dáng hương thơm trong ngực, nhuyển ngọc ôn hương, mềm mại không xương liên tục dựa vào trong lòng hần, tâm tình Mộ Dung Diệp càng tốt, đáy mắt xẹt qua nụ cười, thuận tay ôm thật chặt Vân Lãnh Ca, để cho nàng dựa gần thêm mình hơn một chút.

Chóp mũi nhận nhạo hương thơm từ mái tóc Vân Lãnh Ca truyền tới, Mộ Dung Diệp không nhận được có chút tâm viên ý mãn, lập tức nhếch môi

cười, tâm tình mình khi nào dễ dàng được gọi lên như vậy chứ, cũng không phải là trẻ con, sao nổi lên loại tâm tư này đối với tiểu nữ tử chưa cập kê?

Vân Lãnh Ca bị Mộ Dung Diệp ôm chặt vào trong ngực, đáy lòng vừa nóng vừa giận, bàn tay nhỏ bé trắng thuần chống ở trên ngực Mộ Dung Diệp, giật giật thân thể, cánh tay người này lại như sắt kìm chặt nàng khiến cho nàng tránh không thoát được, trong lòng ngoài tức giận còn có chút sợ hãi, ngẩng đầu trừng Mộ Dung Diệp, giận dữ nói: "Thế tử có thể hơi buông tiểu nữ ra một chút được không?" Tuy nói như thế, nhưng khóe mắt thấy mình vẫn còn ở mười mét trên không trung, tay không dám buông lỏng, vẫn ôm chặt eo Mộ Dung Diệp không dám buông ra, miễn cho Mộ Dung Diệp vui giận thất thường trong lúc này oán hận vứt nàng xuống từ giữa không trung, kết cục hài cốt cũng không còn.

Mộ Dung Diệp khinh công như thế, bay nhanh như vậy, tuyệt đối không thể kêu hản buông mình ra, nhưng nàng cũng không muốn để cho người ta trắng trợn chiếm tiện nghi.

"Phụt." Một tiếng cười vui vẻ truyền đến từ trên đỉnh đầu, hiển nhiên là lời nói của Vân Lãnh Ca khiến Mộ Dung Diệp bật cười, thân thể thon dài có chút run run, tâm tình hết sức tốt giải thích nói: "Lập tức tới ngay thôi, Vân tiểu thư không cần gấp."

Mộ Dung Diệp vui vẻ và Vân Lãnh Ca phần nộ tạo thành đối lập mãnh liệt. Trong lòng vân lãnh ca bùng lên tức giận, nhưng vô kế khả thi, chịu đựng lửa giận không ngừng sinh sôi trong lòng, đè nén xúc động muốn đánh một quyeend lên gương mặt đẹp hơn cả nữ tử của Mộ Dung Diệp, cố gắng điều hòa hỗn hển thở.

Trong lúc này, ngoại trừ tiếng gió, tiếng áo bay phần phật, tiếng hít thở của hai người, không còn thêm động tĩnh gì nữa.

"Đến." Tiếng nói lười biếng của Mộ Dung Diệp vang lên bên tai, cảnh vật đang chuyển đổi dừng lại.

Mộ Dung Diệp có chút lưu luyến buông vòng eo nhỏ nhắn của Vân Lãnh Ca ra.

Cảm nhận được nơi đến là nơi an toàn, Vân Lãnh Ca nhắm mắt lại khẽ lắc đầu, hất văng choáng váng trong đầu đi, nâng cao tinh thần vẫn còn chút hoa mắt đánh giá nơi đến.

Đây là một tòa cung điện xa hoa, không lớn nhưng vô cùng hoành tráng tinh xảo, hành lang gấp khúc đình nghỉ tinh tế. Hiện tại nàng đứng ở một chỗ trong một hoa viên nhỏ, nhưng bốn phía đều không có tiếng người, yên tĩnh đến mức tiếng hoa rơi, chim chóc kêu cũng nghe rõ mồn một.

"Thế tử, không biết tiểu nữ cần làm gì?" Suy nghĩ không có kết quả, Vân Lãnh Ca nhíu mày, hỏi Mộ Dung Diệp vẫn không nói ở một bên.

Thời gian mình đi không ngắn, nếu không sớm tụ hợp lại với Lâm Thư Hàn, đến lúc đó nhất định các loại phiền toái sẽ nổi gót đi tới.

Thấy đôi mắt tĩnh mịch sâu như hồ nước bình tĩnh lại, trên mặt cũng khôi phục lại bộ dáng không sợ hãi của bình thường. Mắt Mộ Dung Diệp dừng ở trên người nàng, mang theo tia dò xét và tìm tòi nghiên cứu như muốn nhìn tới chỗ sâu nhất trong lòng nàng.

tất nhiên Vân Lãnh Ca cảm nhận được tầm mắt mang theo sự tìm tòi rơi ở trên người mình, đáy mắt xẹt qua tia không vui, nàng cực kỳ chán ghét ánh mắt này của người khác, không khác với lão phu nhân tham lam và Vân Bá Nghị bạc tình, giống như trong lòng đang cân nhắc rốt cuộc mình còn có được bao nhiêu lợi, đáng giá bọn họ có thể bóc lột đến khi nào.

Mộ Dung Diệp đáng giận, vốn dĩ mình không quen biết với hắn ta, hôm nay chính là lần đầu chạm mặt, hắn ta nhìn mình như vậy, thật sự là tiểu nhân.

Vân Lãnh Ca trầm mặc cẩn thận nhìn xung quanh, chỉnh lại tâm tư, khinh công của Mộ Dung Diệp rất cao, bay tới tòa cung điện này cũng chỉ mất một chung trà, vậy chắc hẳn nơi này là nơi cực kỳ vắng vẻ trong hoàng cung rồi, chẳng lẽ là lãnh cung... Đây là đâu? Nhưng kiến trúc nơi này lộ ra sự hoa mỹ và quý trọng, căn bản không hợp với rách nát lạnh lẽo, vậy cuối cùng nơi này là ở đâu?

"Đây là Tê Nhạc cung, cung điện chuyên môn dùng để chiêu đãi vương công quý hầu tạm nghỉ, bình thường ngoại trừ có người quét dọn, thì đều vắng lặng không có người ở." Đoán được nghi ngờ của Vân Lãnh Ca, Mộ Dung Diệp hiếm khi tốt bụng giải thích, khẽ nói.

"Hôm nay Thế tử nghỉ ngơi ở Tê Nhạc cung?" Vân Lãnh Ca nhếch môi cười, hỏi ngược lại, giọng điệu vô cùng khẳng định.

Nghe vậy, đôi mắt sâu thẳm của Mộ Dung Diệp trầm xuống, một tia sáng bắn về phía Vân Lãnh Ca.

Thấy Mộ Dung Diệp nhìn chăm chăm vào mình, đáy mắt Vân Lãnh Ca nở ra nụ cười yếu ớt, độ cong nơi khóe miệng cũng vênh cao hơn chút ít, đôi mắt trong suốt phát ra ánh sáng rạng rỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn bạch ngọc chói lọi, dung nhan tuyệt sắc lóe lên ánh sáng tự tin.

Quả nhiên mình đã đoán đúng.

"Vân Lãnh Ca, lần sau đừng nở nụ cười như vậy nữa, bản Thế tử rất không thích."

Vân Lãnh Ca bị Mộ Dung Diệp áp chế hơn nửa ngày, thật vất vả tìm về chút tự tin, có chút dương dương tự đắc đang tự hỏi chính mình, đột

nhiên nghe thấy tiếng nói âm trầm của Mộ Dung Diệp.

Mấy chữ lạnh như băng vẫn còn bên tai Vân Lãnh Ca, bàn tay trắng nõn vuốt vuốt cái trán hơi đau, Vân Lãnh Ca bất đắc dĩ đối mặt với đôi mắt chẳng biết tại sao trở nên nguy hiểm của Mộ Dung Diệp, muốn tìm ra dụng ý thực sự của hắn ta.

Thật là tiểu tử tông mà, Vân Lãnh Ca than nhẹ trong lòng, vừa rồi về mặt còn ôn hòa nói chuyện, trong nháy mắt liền đổi thành bộ mặt muốn ăn thịt người, nhưng mình cũng không có đắc tội với anh ta mà, hắn ta hung ác nhìn mình chăm chăm là sao chứ?

Hạn chế tự do của mình, còn muốn giam cầm nụ cười của mình nữa ư, chẳng lẽ quý tộc cổ đại đều không bình thường như vậy? Đầu óc thường xuyên ngớ ngẩn?

"Thế tử nói rất đúng, từ nay về sau tiểu nữ tuyệt đối sẽ không cười trước mặt ngài." Nghĩ nghĩ tình cảnh của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Lãnh Ca tan đi sự vui vẻ, mím môi cúi đầu trả lời, bên yếu thế là nàng, nàng có thể ăn tội bất cứ lúc nào.

Phát giác được ánh mắt khẩu thị tâm phi của Vân Lãnh Ca, Mộ Dung Diệp chớp mắt, ương ngạch hừ một tiếng, xoay người đi về phía cung điện.

Không được tự nhiên sờ sờ mũi, người này thật sự là đoán không ra, Vân Lãnh Ca nhắc chân đuổi kịp bóng dáng nhanh chóng đi về phía cuối đường.

Đi qua đường mòn trái đầy đá cuội, đi vào trong điện, Mộ Dung Diệp đi như bay về phía thư phòng, Vân Lãnh Ca phí hết toàn lực mới miễn cưỡng nhìn thấy vật áo như ẩn như hiện.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 56+2: Bất Đắc Dĩ Thỏa Hiệp (2)

Editor: nhuandong

"Mài mực cho Thế tử."

Vân Lãnh Ca vừa bước nhanh vào thư phòng, còn chưa được nghỉ một chút, tiếng nói trầm thấp đã chậm rãi vang lên.

Ngước mắt nhìn lại, Mộ Dung Diệp ngồi trên mặt ghế sau bàn gỗ rộng lớn, đều thu lại vẻ tùy tâm sở dục một chút cũng không để ý đến của dĩ vãng, sắc mặt nghiêm túc và trang trọng không biết đang suy nghĩ cái gì, thân thể cao to cũng ngồi thẳng tắp đoạn chính, hoàn toàn không giống vẻ tùy ý không tập trung như ở trong yến hội.

Mộ Dung Diệp như vậy, như là một bảo kiếm được rút ra, sắc bén sáng lóng lánh, lộ ra sự sắc sảo, làm cho Vân Lãnh Ca rụt rè từ trong đáy lòng, mơ hồ cảm thấy đây mới thật sự là Mộ Dung Diệp.

Vậy hẳn ta biểu hiện như vậy ở trước mặt người ngoài, đều là do hẳn ta ngại trang rồi, nhưng như vậy là không muốn cho người khác biết, tại sao lại phải để cho mình thấy?

Biết càng nhiều nhuận bí mật, càng dễ bị cuốn sâu vào dòng nước xoáy, kéo theo sự tranh đấu vĩnh viễn không có ngày yên.

"Thế tử như thế này là sao?" Vân Lãnh Ca cũng không có bất kỳ động tác gì, đứng thẳng ở trước cửa thư phòng, đôi mắt tĩnh mịch như giếng cổ nhìn Mộ Dung Diệp nhàn nhã dựa ở trên ghế.

Lời nói không được đáp lại, hiển nhiên vẫn còn có dư âm cứu vãn, nếu mình mở cửa sổ trên mái nhà ra, chỉ sợ đành phải bước trên con đường không lối về.

Nghe được câu hỏi lập lờ nước đôi của Vân Lãnh Ca, Mộ Dung Diệp nhú mày, trong mắt hiện lên một hào quang nghiền ngẫm không rõ hàm xúc, đối chủ đề nói: "Không vì sao, chỉ là muốn cho Vân tiểu thư mài mực cho Thế tử, đối lại là hóa giải tội bất kính mà người vừa phạm."

Thấy Mộ Dung Diệp không muốn giải thích cho động tác của hắn ta, Vân Lãnh Ca khẽ cắn môi dưới, híp híp mắt, chậm rãi đến gần bên bàn viết, nghe lời mài mực giúp hắn.

Trong lòng hạ quyết tâm hôm nay coi như người mù, dựa theo phân phó của hắn mau chóng làm tốt yêu cầu của hắn, có thể sớm trở lại yến hội.

Mộ Dung Diệp như ngôi sao bí ẩn, biến hóa khó lường, như có điều suy nghĩ nhìn bàn tay nhỏ bé đang chuyên tâm mài mực của Vân Lãnh Ca, trong lúc này thư phòng im lặng, chỉ có tiếng mực ma sát với nghiền mực mà thôi.

"Thế tử, nước mực quá nhiều dễ dàng khô cạn, nếu Thế tử cảm thấy đã đủ có thể mang tiểu nữ rời đi?" Vân Lãnh Ca vòng tay mài mực, không chớp mắt nhìn chăm chăm nghiền mực trên bàn, lặng lẽ hỏi.

"Nói một chút xem hôm nay người thấy cái gì? Vừa rồi nghĩ cái gì?" Đột nhiên Mộ Dung Diệp không đầu không đuôi hỏi một câu.

Lúc này Vân Lãnh Ca hoài nghi không biết Mộ Dung Diệp có phải là rảnh rồi đến bị khủng không có việc gì tìm mình chơi rồi hay không nữa, không có gì đặt cho nàng một tội danh rồi mang nàng đến cái nơi yên tĩnh này mài mực cho hắn, nhưng hắn lại giống như không có suy nghĩ muốn viết chữ trong đầu, lại hỏi vài vấn đề mà mình không hiểu.

Thấy hần hỏi hôm nay mình chứng kiến việc gì, tay mài mực của Vân Lãnh Ca dừng lại, nghi hoặc quanh quẩn trong lòng thật lâu mà không tan, cẩn thận đáp: "Thế tử có tư thế của người trời, thần nữ ở bên trong vườn ngẫu nhiên gặp Thế tử, hành lễ rồi lập tức cáo lui."

Lời nói quanh co vừa phải, không nói bản thân mình đi theo Mộ Dung Diệp đến Tê Nhạc cung, bảo toàn danh tiết, lại nói mình ngẫu nhiên mới gặp hần, miễn cho Mộ Dung Diệp bịa đặt cho mình cái tội danh bất kính.

"Không đúng, người ngẫu nhiên gặp bản Thế tử ở trong vườn, như là hận không gặp sớm hơn, vì vậy thoải mái tán gẫu một phen." Mộ Dung Diệp nhìn thần thể hấp dẫn hoạt bát của Vân Lãnh Ca khẽ run lên, đôi mắt đen hiện lên một tia gì đó, lại biến mất quá nhanh, làm cho người ta không kịp bắt lấy.

Thấy Mộ Dung Diệp mặt không đỏ thỏ không gấp nói chuyện căn bản không có, Vân Lãnh Ca chán nản, xem ra bản thân đánh giá hần ta quá thấp, hần ta chẳng những là tiểu nhân, còn rất vô lại.

Nếu mình theo lời của hần ta mà trả lời, chỉ sợ sẽ thành cái bia trong trường luyện võ cho người người luyện bắn, đoán chừng nữ tử toàn thành sẽ hận không thể rút gân lột da nàng ra, người người hận không thể gặp mình là giết mất.

Nhưng vì sao Mộ Dung Diệp lại để ý khoảng thời gian chung đụng với mình như vậy. trong lòng Vân Lãnh Ca khẽ động, chỉ sợ Mộ Dung Diệp dùng kế điệu hổ ly sơn, muốn mình làm bằng chứng giả cho hần ta?

Điều mình không muốn nhất chính là bị cuốn ở trong vòng xoáy tranh đấu, nhưng cuối cùng vẫn không tránh được.

"Ừ, vậy không bằng nói thật? Vân tiểu thư không cần khó xử đến tận đây, cũng tốt, từ trước đến nay bản Thế tử luôn luôn thành thật, cũng không

muốn miệng đầy lời nói dối, tình hình thực tế vẫn nên nói thì hơn, Vân tiểu thư cho rằng như thế nào?" Thấy đôi mi thanh tú của Vân Lãnh Ca khép lại, lực đạo mài mực tăng thêm rất nhiều, khóe môi khó xử mím chặt, Mộ Dung Diệp mặt không đổi sắc, thong dong yếu ớt cười tiếp tục nói.

Một tiểu thư bình thường không nghĩ đến cũng đoán được dụng ý của hã, xem ra nàng cũng không tính là không biết, có chút thông minh, làm cho người như vậy đối mặt với vấn đề khó dễ, cũng như là một chuyện tốt.

Vân Lãnh Ca giật mình trong lòng, quả thực là tức giận không cam lòng, rõ ràng hã ca ngợi mình thành thực, nếu thật là thành thực thì lời nói... cũng sẽ không nói ra lời hận chỉ không gặp sớm thoải mái tán gẫu trong vườn, mà trong lời nói lộ ra ý uy hiếp khiến cho nàng cau chặt đôi lông mày lại.

Cũng được, gì đó mà hôm nay cùng ở một chỗ với Mộ Dung Diệp, cũng không tính là nói dối, đến khi hã muốn lợi dụng thời gian này như thế nào, đó là chuyện của hã ta, không hề có nửa phần quan hệ với nàng.

"Tiểu nữ ngẫu nhiên gặp Thế tử, không khéo tiểu nữ lại lạc đường, Thế tử tốt bụng, dọc đường dẫn tiểu nữ rời đi." Nghĩ đến đây, Vân Lãnh Ca so sánh nguy hại đối với hai bên, hai người đều không thể làm, vì vậy nói ra một phương pháp xử lý an toàn, hi vọng vị Thế tử Mộ Dung bắt bẻ cay nghiệt này có thể vừa lòng.

Nếu như nói mình và Mộ Dung Diệp không coi ai ra gì nói chuyện phiếm ở hoa viên, tin đồn truyền ra sẽ nói nàng chủ động thông đồng với Mộ Dung Diệp, muốn trở thành thế tử phi của vương phủ Mộ Dung, chẳng những dẫn tới bất mãn, ghét hận của những người yêu mến Mộ Dung Diệp, mà thanh danh của mình cũng tràn đầy nguy cơ. Nhưng nếu nói sự thật, đầu tiên tội danh đắc tội với Mộ Dung Diệp sẽ khiến mình khó lòng giải bày, không nói đến hạch tội mà địa vị mình vất vả mới đứng vững tông Tể tướng phủ cũng lập tức bị phá vỡ, lật úp cuộc sống yên ổn mình muốn.

Lại đến việc hai người cùng trong một thư phòng, nếu như người bên ngoài biết rõ, Vân Lãnh Ca ngấm lại cảm thấy lông tơ dựng đứng.

Mộ Dung Diệp đã không muốn viết chữ, Vân Lãnh Ca cũng lười làm chuyện vô ích, tay ngừng mài mực, dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn về phía Mộ Dung Diệp, ánh mắt trong sáng mang theo một tia cầu khẩn.

Thả nàng một con đường sống nha, nàng ăn nói khép nép cầu khẩn như vậy rồi.

Đuôi lông mày của Mộ Dung Diệp khẽ nhúc nhích, hiếm khi thấy được bộ dáng khiêm tốn cẩn thận như vậy của Vân Lãnh Ca, nhưng quả thật mình bức nàng quá, trên gương mặt xẹt qua một tia cười nhạt, mục đích đã đạt, cũng không muốn làm khó con mèo nhỏ này thêm.

Mộ Dung Diệp có ý định khác chậm rãi nói: "Vân tiểu thư vô cùng thông tuệ, nhưng ngàn vạn không cần phải thông minh quá sẽ bị thông minh hại, miễn cho mâu thuẫn trước sau làm mất đi phần nhu thuận lành lợi trời sinh, bản Thể tử cực kỳ chán ghét loại người này, để cho ta không nhận được ném nàng vào sông cho cá ăn."

Ánh mắt mỉm cười của Vân Lãnh Ca đông lại, đây là cảnh cáo mình từ đầu đến cuối, nói chuyện không cần phải trước sau không giống, bằng không nhất định hẳn sẽ không bỏ qua cho mình. Mộ Dung Diệp quyền thế ngật trời, ở trong kinh thành có thể đi ngang, nghĩ muốn xử trí một nữ tử tay trái gà không chặt là quá dễ dàng.

Đương nhiên Vân Lãnh Ca không làm chuyện ngu như vậy, kích cần khom mình, nhẹ giọng nói cảm ơn: "Tiểu nữ hiểu được, tiểu nữ là một người lười, chuyện phí sức mà chẳng có kết quả tốt tất nhiên sẽ không làm."

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 57+1: Mỗi Người Đều Có Tâm Tư(1)

Editor: Bunn.

Đây là tỏ rõ thái độ của mình với hân rồi.

Quả nhiên là nữ tử có suy nghĩ nhanh nhẹn, Mộ Dung Diệp nhìn nàng hồi lâu, chợt cười một tiếng như trăm hoa đua nở, trong đôi mắt lại lóe lên ánh sáng trầm tối: "Rất tốt, thức thời là trang tuấn kiệt, điểm này Vân tiểu thư làm rất tốt."

Thấy Mộ Dung Diệp cười như đông nhật xuân dương, mặc dù vẻ ấm áp nhàn nhạt vẫn luôn xen lẫn vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, cử chỉ đáng vẻ cả người càng thêm vẻ bất cần đời vô hại, nhưng mồ hôi trên trán Vân Lãnh Ca đã chảy ròng ròng, tốc độ biến đổi sắc mặt của Mộ Dung Diệp có thể so với tốc độ lật trang sách, hân giống như hoa ăn thịt câu hồn diễm lệ, dùng mỹ lệ ôn hòa để miêu tả đáng vẻ bỗng nhiên làm loạn nhân tâm, đóa hoa bình thường vốn ôn nhu vô hại, lại tràn đầy nguy hiểm, hơi không chú ý, sẽ bị hân nuốt vào trong bụng ngay cả da lẫn xương.

Hân là người trên vạn người dưới một người, nàng không đặc tội nổi, phòng bị Vân Lãnh Ca đối với hân trong nháy mắt tăng lên một độ cao chưa từng có, những coi thường cùng với hiểu biết trước kia đối với hân đều bị xóa bỏ, nàng không dám xem thường từng tiếng nói cử động của hân.

Vân Lãnh Ca phúc thân lần nữa, giọng nói cung kính: "Đa tạ thế tử."

Cuối cùng nhìn khuôn mặt biết vâng lời của nàng một cái, Mộ Dung Diệp cất tiếng cười to, đứng dậy sải bước đi ra ngoài.

Vân Lãnh Ca từ trong tiếng cười kia không nghe ra cái gì, căn răng đuổi theo bước tiến của hắn.

Ra khỏi cung điện, Vân Lãnh Ca cúi đầu cẩn thận diệp bộ diệp xu(1) đi theo sau lưng Mộ Dung Diệp.

(1)nhắm mắt theo đuôi; rập khuôn theo kẻ khác.Trang Tử, Điền Tử Phương: "phu tử bộ diệp bộ, phu tử xu diệp xu". Có nghĩa là: thầy đi trò cũng đi, thầy chạy trò cũng chạy, ví với bản thân không có chủ đích riêng, hoặc là muốn lấy lòng người khác mà mọi việc đều nghe theo người khác.

Từ lúc vào điện có chỗ khác biệt, dù trong nội tâm Vân Lãnh Ca nóng nảy như thế nào, bước chân của hắn vẫn không lớn không nhỏ, vẫn vô cùng thanh tao lịch sự tiêu sái.

Bước ra khỏi cửa, Vân Lãnh Ca mãi lo suy nghĩ tới nguyên nhân giải thích vì sao mình biến mất không thấy gì nữa, vẫn đi về phía trước, không để ý liên đụng phải lưng Mộ Dung Diệp ở phía trước đột nhiên dừng bước lại.

Mộ Dung Diệp không có chút cảm giác nào với va chạm này, hắn vẫn đứng yên không nhúc nhích, còn Vân Lãnh Ca thì bước chân không yên, lùi về phía sau, lão đảo, khó khăn lắm mới ổn định thân hình được, trong đôi mắt đẹp có chút lửa giận, không tiếng động chỉ trích hắn vì sao không nói một tiếng nào đã ngừng lại.

"Vân tiểu thư rất thích bản thể tử? Muốn chạm vào bản thể tử như vậy sao? Hay là chúng ta tìm hiểu sâu sắc một chút?" Mộ Dung Diệp xoay người trầm ngâm nhìn dung nhan kiều mỹ của Vân Lãnh Ca, nhìn ý nghĩ thoáng qua rồi biến mất trong mắt nàng, hài hước trừng mắt nhìn, khẩu khí có vẻ hơi nhu hòa, khoan thai nói.

Lời của Mộ Dung Diệp luôn dễ dàng phá vỡ trấn định mà mình vất vả tạo nên, đang yên đang lành vào miệng hắc trong nháy mắt lại biến đổi mùi vị, hết lần này tới lần khác khiến người khác không có cách nào tiếp lời được.

Hắn giống như một con hồ ly giả hoạt lại mang thù, hoặc là một con yêu nghiệt thành tinh, Vân Lãnh Ca thầm nói, không nên chấp nhậ với hắn.

Nàng bất đắc dĩ hạ thân hành lễ nói: "Thế tử tha lỗi, tiểu nữ nhất thời không quan sát kỹ đụng phải thế tử."

Mộ Dung Diệp nường mày cười một tiếng, tính toán canh giờ một chút, cũng không so đo nhỏ mọn với Vân Lãnh Ca nữa, duỗi dài cánh tay ra, Vân Lãnh Ca liền bị kéo vào trong ngực.

Vận công đề khí, mũi chân chạm nhẹ một cái, kéo tay Vân Lãnh Ca về phía ngực, mang theo nàng, nhanh chóng tới địa điểm tổ chức yến hội trong Hoàng cung.

Lần này Vân Lãnh Ca đã có kinh nghiệm, đành hoàng vòng qua hôn của hắn, đầu cách ngực của hắn một đoạn ngắn, cơ thể nằm yên tĩnh bất động trong ngực của hắn, quanh mũi vương vấn mùi hương cỏ xanh trên nười Mộ Dung Diệp, khiến tâm tư đang vô cùng hỗn loạn của nàng bình tĩnh lại như một kỳ tĩn.

Mộ Dung Diệp nhìn Vân Lãnh Ca bị hắn giam cầm trong ngực, nhu thuận nhắm mắt không nhúc nhích, lông mi vừa dài vừa cong khẽ rung động, hai mí mắt gặp nhau tạo thành hình cung vô cùng đẹp đẽ, trong bụng thầm vui vẻ, cái này mới đúng mà, mèo con dĩ nhiên phải mềm mại nghe lời mới đáng yêu, hình ảnh dưng lông dĩ nhiên không làm cho người ta yêu thích.

Khi chân Vân Lãnh Ca thực sự chạm xuống mặt đất thì nàng mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi mở mắt ra, mở mắt liền thấy khóe miệng Mộ

Dung Diệp thoáng hiện nụ cười ranh mãnh, cánh tay vẫn giữ chặt eo nhỏ của nàng như cũ.

"Thế tử, xin buông tiểu nữ ra." Dùng ánh mắt ý bảo Mộ Dung Diệp buông tay ra, thế nhưng hẫng lại giống như không nhìn thấy ánh mắt của nàng, lực ở cánh tay không giảm đi một phần nào, Vân Lãnh Ca không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng nhắc nhở.

"Vân tiểu thư đây là đang muốn qua sông rút cầu sao? Bản thế tử liên tục chạy hai chuyến không ngừng nghỉ, nội lực suy kiệt, cánh tay có chút vô lực, nhưng không ngờ Vân thế tử lại không thể chờ đợi muốn bỏ bản thế tử sang một bên như thế, thật sự khiến bản thế tử thất vọng và đau khổ vô cùng." Mộ Dung Diệp một tay giữ Vân Lãnh Ca, tay còn lại nắm thành quyền đặt nhẹ lên ngực, vẻ mặt buồn bã, lông mi dài hơi nhú, giống như vô cùng khó chịu.

Vân Lãnh Ca cố gắng im lặng nhìn phần biểu diễn vừa hát vừa xướng này, thật ra thì nàng cũng muốn nói: "Màu sắc khỏe mạnh trên mặt người khiến ngay cả ta cũng rất hâm mộ, đáng vẻ không có nửa phần khó chịu, vậy nên thế tử ngài đừng đóng kịch nữa."

Võ công Mộ Dung Diệp vô cùng cao cường, làm sao có thể mới thi triển hai lần khinh công mà lại suy kiệt nội lực? Dù đồ lừa gạt mình cũng phải có lý do mới có thể thuyết phục người khác chứ.

Câu nói lượn hai vòng ở khóe miệng, Vân Lãnh Ca vẫn nuốt xuống, tính tình của hẫng giống hệt như đứa trẻ, không chừng còn phập phồng thay đổi giống như khí trời, một giây trước còn giống như xuân phong hóa vũ, một giây kế tiếp lại nóng nảy giống như ăn phải bom, không làm người khác thịt nát xương tan thì không thể bỏ qua.

Bây giờ lại ngây thơ giống như trẻ nhỏ.

Hẹp hòi, thích mang thù, thích giận chó đánh mèo người khác, vẻ ngoài yêu nghiệt lại có lòng dạ vô cùng hiểm độc.

Nhưng những điều hần nói vô cùng chuẩn xác, đáng vẻ vô cùng xác thực, Vân Lãnh Ca không dám dễ dàng đập vào khu vực đặt mìn của hần, thân thể cứng ngắc bị Mộ Dung Diệp ôm vào trong ngực, đôi mắt xinh đẹp cẩn thận quan sát gương mặt coi như vô cùng tuần tú của hần, thử dò xét hỏi: "Thế tử, nơi này là Ngự hoa viên, nhiều tai mắt, bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt, tiểu nữ cũng là vì danh tiếng của thế tử ngài."

"Thì ra là như vậy, là bản thế tử trách lầm nàng rồi." Lúc này Mộ Dung Diệp cũng dễ nói chuyện, thuận theo buông cánh tay đang ở vòng eo của Vân Lãnh Ca ra, nhưng trước khi rời đi mặt vẫn không đổi sắc bấm nhẹ vòng eo mềm mại nhỏ nhẹ của nàng một cái, ngậm cười nói.

Cảm nhận bên hông truyền tới cảm giác đau đớn, Vân Lãnh Ca tức giận nâng mắt lên, lần nào Mộ Dung Diệp này cũng khiêu khích điểm giới hạn của mình, không ngừng nảy sinh ấn tượng mới về hần trong lòng mình.

Thì ra hần còn là kẻ háo sắc.

Cảm giác của tay không tệ, Mộ Dung Diệp định xuống một nhận định, thật ra thì hần cũng không hiểu vì sao mình lại làm hành động hạ lưu như vậy, chẳng qua là trong đầu hần đang suy nghĩ, cho nên tay cũng thuận tay bấm xuống.

"Vân tiểu thư sao thế?" Mộ Dung Diệp làm như không biết lửa giận của Vân Lãnh Ca từ đâu mà đến, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm một chút, như không có chuyện gì xảy ra hỏi.

"Không sao, thế tử đưa tiểu nữ tới đây là được rồi, tiểu nữ cáo lui trước." Vân Lãnh Ca hít sâu một hơi, đè ép ý tưởng muốn đánh Mộ Dung Diệp một trận, cắn cắn môi dưới, hạ thân hành lễ nói.

Đợi hăn cùng đi, khó bảo toàn mình sẽ không bị tức giận đoán mệnh mất đi ba năm rưỡi.

"Ừ, rất tốt." Nhìn lựa giận lập lòe nơi đáy mắt của Vân Lãnh Ca, Mộ Dung Diệp mất tự nhiên nghiêng nghiêng đầu, lệch khỏi tầm mắt của nàng, trong lời nói mang theo vẻ lạnh lẽo.

"Nay bản thể tử ước định với Vân tiểu thư, vậy mới có thể giữ được cái mạng nhỏ này của nàng."

Lại đổi sắc mặt, Vân Lãnh Ca bất đắc dĩ thầm nghĩ ở trong lòng, hỏa khí có lớn hơn nữa cũng bị giọng nói lạnh lẽo âm u tĩnh mịch uy hiếp tưới tắt: "Tiểu nữ hiểu được nặng nhẹ, tiểu nữ cáo lui."

Dứt lời, phúc thân hành lễ, tách ra với Lâm Thư Hàn đi về phía con đường kia.

Mộ Dung Diệp nhìn bóng dáng rời đi của Vân Lãnh Ca, đôi mắt còn sáng hơn cả ngôi sao thoáng qua vẻ phức tạp.

Lúc này khắp nơi trong ngự hoa viên treo các loại đèn lồng, mặc dù vẫn còn có chút tối nhưng cũng không gây trở ngại việc mình tìm đường, nơi Mộ Dung Diệp dừng lại rất kỳ diệu, liếc mắt một cái có thể thấy ngay phía trước chính là con đường bọn họ rời đi, chỉ cần lượn quanh một cái là có thể tụ hợp với Lâm Thư Hàn ở con đường kia.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 57+2: Mỗi Người Đều Có Tâm Tư (2)

Editor: Bunn.

Đi thẳng tới con đường nhỏ trái đá kia, thật sự nhìn thấy Lâm Hàn Thư dẫn hai nha đầu của mình đứng ở đó nhìn đông ngó tây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn toàn vẻ nóng nảy.

"Hàn Nhi." Vân Lãnh Ca cười gọi một tiếng.

Lâm Hàn Thư xin xung quanh, trong giây lát mắt hiện lên vẻ vui mừng, đây là giọng của biểu tử, vội vàng quay đầu, thấy Vân Lãnh Ca đang mỉm cười chậm rãi đi tới.

Vội vàng nghênh đón, cho đến lúc cầm bàn tay nhỏ bé có chút lạnh mang theo mồ hôi của Vân Lãnh Ca, Lâm Thư Hàn mới lặng lẽ đặt tảng đá lớn trong lòng xuống, thở phào nhẹ nhõm đồng thời mở miệng trách mắng: "Biểu tử đi đâu vậy, để cho ta tìm được là tốt rồi, may mà ta không dám nói cho lão phu nhân Vân Phủ biết, không dám báo cho bà ấy là tỷ mất tích."

Thấy bên cạnh không có người khác, căng thẳng trong lòng Vân Lãnh Ca mới buông lỏng một chút, có thể thấy được Lâm Thư Hàn không phải là người hoàn toàn không hiểu chuyện gì, cũng là người có tâm tư khéo léo, trên mặt không tiết lộ bất kỳ tâm tình gì, giả bộ tức giận một chút, giơ tay lên véo gương mặt trắng hồng của Lâm Thư Hàn, cả giận nói: "Còn không phải do muội, lôi kéo ta chạy tới chỗ này, còn mình lại chạy nhanh như làn khói, ta lại không biết đường, vội vàng chạy cả hoa viên tìm muội, cả khu vực này đều yên lặng, không thể hồ đồ xông ra ngoài được, may mà sau đó

gặp được Mộ Dung thế tử, hẳn dẫn ta tới nơi này, nếu không bây giờ ta đang còn ở đâu đó gấp gáp muốn chết ấy."

Lâm Thư Hàn lễ lười xin lỗi, chặc lưỡi hít hà nói: "Ai bảo biểu tở cố ý trêu chọc ta đâu." Thấy ánh mắt của Vân Lãnh ca nén giận, giống như lại muốn tới véo mặt mình, sợ rụt cổ lại, lui thật thanh về phía sau một bước, nhanh chóng chuyển đề tài: "Vận khí của biểu tở thật tốt, Mộ Dung thế tử đang ở đâu thế?"

Thấy nàng ấy nhìn xung quanh quan sát bốn phía, Vân Lãnh Ca cười một cái, tròn mắt trêu ghẹo: "Hàn Nhi cảm thấy hứng thú với Mộ Dung thế tử như vậy, không lẽ là thích hẳn?"

"Ui, biểu tở lại trêu chọc ta." Lâm Thư Hàn tức giận giậm chân, muốn lập lại chiêu cũ chạy đi, đột nhiên nghĩ nếu mình chạy đi thì nhờ biểu tở lại đi lạc thì sao, trong lúc nhất thời có chút trù trừ, xoay người nhìn thấy hai nha hoàn của biểu tở vẫn còn ở đấy thì thoải mái hơn, sau đó chạy đi.

Vân Lãnh Ca liếc mắt một cái, da của nha đầu này cũng quá mỏng đi, lại để một mình mình ở đây, may mà Ngâm Thư và Vận Nhi đều ở đây, cũng không lo không tìm được đường.

Vừa định để Ngâm Thư dẫn đường thì Vận Nhi lại hỏi: "Tiểu Thư, chúng ta trở về yến hội như thế nào đây?"

Vân Lãnh Ca sững sốt, hỏi: "Các em cũng không biết sao? Không phải biểu muội dẫn các em tới, các em phải nhớ đường mới đúng chứ."

Ngâm Thư và Vận Nhi liếc mắt nhìn nhau, lát sau, âm thanh yếu ớt của Vận Nhi vang lên: "Lâm tiểu thư nói nhỏ vào tai nô tỳ là không thấy tiểu thư, sau đó lôi kéo nô tỳ chạy về hướng này, chạy nhanh quá, vốn không nhìn thấy gì."

Vân Lãnh Ca cũng không có cách nào, vẫy tay một cái: "Từ từ tìm được trở về vậy." Trong lòng quyết định lần sau trên đũa Lâm Thư Hàn, nhất định phải níu lấy y phục của nàng, để tránh việc không tìm thấy nàng, nếu không sẽ như hiện tại vậy, thật sự đúng là tự đào hố cho mình nhảy vào, vô cùng bất đắc dĩ.

"Vân tiểu thư lại lạc đường sao? Vậy thì đi theo bản thể tử thôi." Đang lúc Vân Lãnh Ca do dự nhìn hai ngã rẽ nhỏ thì âm thanh quen thuộc khiến người ta nghiêng răng nghiêng lợi từ phía sau vang lên.

"Vâng, tiểu nữ đa tạ, làm phiền thể tử rồi." Thật sự là trời sinh đã đối đầu, Vân Lãnh Ca cau mày, bắt đầu cảnh giác.

Vân Nhi và Ngâm Như cũng yên lặng hành lễ một cái, đứng sau lưng Vân Lãnh Ca cúi thấp đầu.

"Đi sau lưng Bản thể tử, đúng lúc bản thể tử cũng muốn đi yến hội." Mộ Dung Diệp thân nhiên nhìn nàng một cái, giọng nói có vẻ lãnh nhạt, dần dần đi vào một trong hai con đường kia.

Vân Lãnh Ca và Mộ Dung Diệp từ đầu đến cuối vẫn duy trì một khoảng cách không dài không ngắn, không sợ mất dấu, lại có vẻ khách sáo lễ độ.

"Ôi, biểu tỷ, ta quên mất nha hoàn của tỷ cũng không nhớ rõ đường." Người chưa tới nhưng âm thanh thanh thúy lại tới trước.

Chỉ trong giây lát, Lâm Thư Hàn ở phía trước dùng hai tay nâng làn váy lên thật cao, chạy như bay về phía này.

Nàng thấy Mộ Dung Diệp thì ngẩn ra, bỗng nghĩ đến dáng vẻ hiện tại của mình, không có chút dáng vẻ của đại gia khuê tú nào, mặt đỏ lên, khẽ thả làn váy xuống, nhẹ nhàng hành lễ nói: "Ra mắt Mộ Dung thể tử."

Mộ Dung Diệp chỉ gật đầu một cái.

Lướt qua Mộ Dung Diệp, Lâm Thư Hàn mang vẻ mặt áy náy đi tới trước mặt Vân lãnh Ca, nhăn nhó nói: "Biểu tỷ, thật xin lỗi, ta quá lỗ mãng rồi."

Vân Lãnh Ca biết nàng ấy thật sự vô tâm, cũng không để trong lòng, huống chi trước đó là mình trêu đùa nàng, trong miệng giả bộ thở dài một cái, hung ác nói: "Muội đó, giống như con mèo nhỏ vậy, chỉ không để ý thôi mà thoáng một cái đã không thấy, lần sau có trêu muội thì nhất định phải hung hăng níu lấy đuôi nhỏ của muội, xem muội còn có thể bỏ ta lại không."

Vận Nhi sau lưng nghe thấy tiểu thư hình dung Lâm tiểu thư như con mèo nhỏ, không khỏi hé miệng cười một tiếng thật thấp.

Lâm Thư Hàn trợn mắt nhìn Vận Nhi một cái, làm nũng nói: "Biểu tỷ, ta không phải là mèo nhỏ, ta là cọp lớn." Nói xong còn làm động tác giương nanh múa vuốt, hai con mắt ngó bên nọ ngó bên kia, cực kỳ linh động, khiến Vận Nhi cười to hơn.

Nghe thấy tiếng cười đùa của mấy người sau lưng, Mộ Dung Diệp ở phía trước dừng chân lại, đáy lòng có chút không vui, trong lòng cho rằng mèo con là mình định gọi Vân Lãnh Ca, không ngờ đảo mắt một cái bị nàng đưa cho người khác, vừa nghĩ đến đây, vẻ lạnh lẽo cố ý thu lại thoáng chốc từ trong cơ thể tràn ngập ra ngoài.

Lâm Thư Hàn đang khoa chân múa tay cười vui vẻ, không phát hiện ra điều gì, Vân Lãnh Ca nhạy cảm thấy rõ không khí xung quanh trở nên lạnh hơn rất nhiều, giống như tuyết mùa xuân đột nhiên rơi xuống làm người ta không tự chủ rét run.

Tổ tông tức giận, Vân Lãnh Ca cảm thấy không ổn, nhất định là ghét bỏ mình quá chậm trễ, cho nên không chờ được.

Nhưng Lâm Thư Hàn đã trở về, nếu hẳn có việc thì cứ trở về trước đi.

"Hàn Nhi, chúng ta mau đi thôi, dạ tiệc sắp bắt đầu rồi." Vân Lãnh Ca cầm thay đang cào loạn của Lâm Thư Hàn, nhắc nhở.

Đại nhân phía trước không thu cảm giác lạnh lẽo lại thì vẫn nên mau chóng rời đi, tránh cho bút trưởng đó rơi xuống đầu mình.

Lâm Thư Hàn nghe lời để mặc Vân Lãnh Ca kéo tay, đi về phía trước, Mộ Dung Diệp ở phía trước cũng cất bước đi.

Mấy người đi tới ngự hoa viên - nơi tổ chức yến hội, bữa tối còn chưa chuẩn bị xong, mọi người chia thành các nhóm nhỏ vây quanh một chỗ nói chuyện vui đùa, trong hoa viên cũng vô cùng hòa hợp.

Các nàng và Mộ Dung Diệp một trước một sau xuất hiện, ngoại trừ lúc Mộ Dung Diệp tới đưa đến rất nhiều tiếng hoan hô cùng cái nhìn chăm chú của các cô nương ra thì nàng ra sân cũng không để người khác phát hiện, trong bụng lén thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao khoảng cách của mình và Mộ Dung Diệp vẫn rất xa, nhưng người khác cũng thi nhau ngắm hoa xong lại trở lại chỗ ngồi, cái này cũng không làm cho người khác cảm thấy đột ngột.

Vân Lãnh Ca ngồi xuống, lão phu nhân bên cạnh thấy nàng trở lại, ân cần hỏi han: "Sao nửa ngày không thấy bóng dáng, ngự hoa viên rất quanh co, cẩn thận lạc đường."

"Tổ mẫu, người nói quá đúng, vừa rồi Hàn Nhi mang cháu gái vào trong hoa viên du ngoạn, cháu gái mới chỉ trêu ghẹo nàng mấy câu, không ngờ tiểu nha đầu này vô cùng thẹn thùng, nhét một mình cháu gái vào nơi vắng vẻ, làm hại cháu gái bị lạc đường, may mà gặp Mộ Dung thể tử đi ngang qua, dẫn cháu gái tới yến hội, người nói xem nha đầu này có đáng

đánh không." Vân Lãnh Ca ôm lấy cánh tay lão phu nhân, bắt mãi bữu môi, ngậy thơ nói.

Lần này chủ yếu là nói chuyện Lâm Hàn Thư chạy đi, nàng không cần thận lạc đường, tiện thể nói chuyện Mộ Dung Diệp dẫn đường cho nàng ra ngoài, nếu Mộ Dung Diệp sắp xếp đã biết nói gì, thì chuyện này sớm muộn cũng có người hỏi, lúc đó lão phu nhân nhất định sẽ biết, còn không bằng đánh một châm dự phòng xem bà ấy có phản ứng gì, nhưng lúc nói đến chuyện Mộ Dung Diệp dẫn đường nàng chỉ sơ lược lại, cũng không biểu đạt rõ ràng chuyện gì, lại nói luôn cả chuyện mờ mịt trước đó ra.

"Là Mộ Dung thế tử thuận đường dẫn con tới yến hội?" Mắt lão phu nhân sáng lên, cũng không chú ý tới vấn đề Lâm Thư Hàn có đáng đánh không, trong giọng nói mang theo vẻ vô cùng vui vẻ, hỏi ngược lại.

"Vâng ạ, may mà Mộ Dung thế tử thiện tâm, nếu không cháu gái ở trong hoa viên giống như con ruồi không đầu, xông loạn thì chẳng biết lúc nào mới có thể trở về đây đâu, Hàn Nhi thật đáng đánh đòn, tổ mẫu nói có đúng hay không?" Vân Lãnh Ca không giải thích, sau đó giống như tức giận chuyện Lâm Thư Hàn bỏ lại nàng một mình, giờ giờ quả đấm nhỏ tỏ vẻ mình rất tức giận.

Lâm Thư Hàn ở bên cạnh tự biết đuối lý, quay về phía lão phu nhân xin lỗi, cười lấy lòng một tiếng.

"Đúng, đúng, đúng là đáng đánh." Lòng lão phu nhân vui vẻ, trong miệng nói phụ họa, dù sao loại ý định này, còn có người ngoài ở đây, không thể biểu lộ quá mức rõ ràng.

Mộ Dung thế tử là thanh niên tuần tài số một Đông Dương, thực quyền trong tay hẳn càng không có người nào có thể sánh bằng, nếu mà có thể trở thành con rể của hữu tướng phủ, thì việc Bá Nghi một bước lên trời không còn là chuyện không tưởng, đến lúc đó nói không chừng không cần

nhìn sắc mặt âm dương quái khí của Lâm Hải Bác, tướng phủ mượn quyền vị của Mộ Dung thế tử leo lên, vinh hoa sắp tới rồi.

Nhìn Hoàng thượng tin chiều Mộ Dung Diệp, nhất định đến lúc đó sẽ yêu ai yêu cả đường đi, nói không chừng sẽ bỏ đi phòng bị hơn một năm qua với hữu tướng phủ, sau đó cũng sẽ tín nhiệm Bá Nghị, những ngày an nhàn của bọn họ còn có thể xa sao? Lão phu nhân càng nghĩ càng cảm thấy đây là mối hôn sự tốt, Lãnh Ca giống như không có bao nhiêu cảm giác với Mộ Dung thế tử, vừa rồi nhắc tới hắn cũng giống như là chỉ nhắc qua, cái này không thể được, mình còn phải chỉ điểm nhiều cho hợp lý.

Trong lòng viết xong kế hoạch, lão phu nhân cười híp mắt, nhưng chỉ nói: "Ý tốt của Mộ Dung thế tử, chúng ta cũng không thể thất lễ, sau khi trở về phủ tổ mẫu sẽ sai người đưa quà tạ lễ tới Mộ Dung vương phủ."

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Phong Vũ Đến

Sắc mặt và tâm tư của lão phu nhân đều bị Vân Lãnh Ca thu hết vào tầm mắt, nàng đoán mình nên sớm nói như vậy, lão phu nhân chẳng những không trách tội nàng, mà ngược lại niềm vui hiện rõ trên mặt, cho rằng con cá lớn trên trời rơi xuống Tướng phủ, cực kì tác hợp cho nàng và Mộ Dung Diệp, mượn hân để đề cao địa vị hữu tướng phủ.

Lão phu nhân chỉ nhìn thấy trước mắt, như thế cứ một bên suy nghĩ, càng nghĩ thì lại càng thấy có khả năng.

Mẫu thân gả cho Vân Bá Nghị, tả tướng phủ và hữu tướng phủ liên kết tạo nên hây quả gì, vẫn chưa đủ để bà rút ra kinh nghiệm xương máu sao? Có thể thấy được có người trong mắt chỉ nhìn được lợi ích trước mắt, hoàn toàn không để ý đến những hệ lụy sau này.

Vấn đề này một khi truyền ra, các tiểu thư khác dù có ghen ghét mình thì chuyện như ván đã đóng thuyền, nhưng chỉ cần lão phu nhân và Vân Bá Nghị vui vẻ nhìn thấy, thì tình huống cũng không tệ lắm.

Trong lòng thầm khẽ than thở, tiện đường đưa mình đến yến hội vốn chỉ là chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu, vốn chẳng đáng nhắc tới, tại sao đến dị giới này, chẳng những khiến người khác xem thường, còn khiến mình một thân rối rắm.

"Vâng, tổ mẫu, xác thực nên như thế." Vân Lãnh Ca cười trả lời.

Lão phu nhân thoả mãn, xem ra hôm nay là một ngày tốt lành, chẳng những Lãnh Ca biểu diễn họa kĩ được cả sảnh đường ủng hộ, tự nàng lập

danh, cũng vì Tướng phủ thêm danh tiếng, càng có thêm cơ hội làm quen với Mộ Dung Thế tử, thanh danh Tướng phủ lên cao thì sẽ cơ hội sẽ tới ngay.

Vân Lãnh Ca cầm lấy ly trà trên bàn, nhẹ nhàng nhấp môi, dư quang trông thấy cách đó không xa có mấy tiểu thư đang to nhỏ trò chuyện, ánh mắt soi mói không ngừng dạo qua bên này, bàn tay cầm khăn lụa thảnh thọa chỉ trở vào mình.

Rất rõ ràng rằng, nữ tử xinh đẹp luôn thấy nhau không vừa mắt, không cần bất kì một lý do gì, tâm lý ganh đua so sánh sẽ khiến các nàng thường xuyên châm chọc người khác, nói mấy lời không lọt tai nổi. Thanh danh của mình không tốt mà lại được hoàng thượng tán thưởng, các nàng vốn tự xưng là thiên kim tiểu thư cao quý đương nhiên là không nhìn được, nếu như yến hội hôm nay không phải trong hoàng cung, chỉ sợ lúc này các nàng sẽ cùng đi lên bởi móc mỉa mai mình.

Thứ khiến cho Vân Lãnh Ca cảm thấy kinh hãi chính là, một tiểu đoàn dò xét mình đang đợi ở bên trong, chất nữ nhà mẹ đẻ Nhị di nương là dòng chính nữ Vạn Minh Thanh của Lễ Bộ Thị Lang, đích nữ Lý Xảo Tuệ phủ Lý Quốc Công cũng bỗng nhiên ở trong đoàn này.

Vạn Minh Thanh nhắm vào mình cũng là điều dễ hiểu, đơn giản là vì thấy bất bình thay Nhị di nương thôi, nhưng Lý Xảo Tuệ lại là người nhà mẹ đẻ của vợ cữu cữu mình, tuy nói Lý thị mất sớm, nhưng cữu cữu vẫn chưa tái giá, Tả tướng phủ vẫn còn giao tình với phủ Lý quốc công, thường ngày cũng hay lui tới, hơn nữa quan hệ của bốn người biểu ca, ngày thường cũng coi như thân thiết.

Mình với cữu cữu lại là huyết nhục chí thân, thêm một tầng quan hệ ràng buộc này, tại sao Lý Xảo Tuệ lại theo Vạn Minh Thanh cùng hận mình.

Dù sao ánh mắt hung ác này, Vân Lãnh Ca nhìn, đúng là không giống giả bộ.

Trước kia mình đã từng đắc tội với nàng ra ư? Nhưng ngoại trừ ngẫu nhiên chạm mắt ở yến hội, trước kia Vân Lãnh Ca đâu có tiếp xúc nhiều với nàng ta đâu, trong lòng Vân Lãnh Ca sinh nghi, đúng là trăm mối nan giải.

Đang nghĩ ngợi, tiếng thái giám vang lên, "Đưa bữa tối lên, các vị đại nhân phu nhân tiểu thư mời về chỗ ngồi."

Rất nhiều cung nữ bưng khay trên tay từ từ bước vào, tuần tự mang thức ăn đặt lên bàn theo thứ tự cho mọi người, mọi người cũng không nói chuyện với nhau nữa, đoan trang ngồi ngay ngắn tại chỗ, ưu nhã dùng bữa tối trước mặt.

Ăn không nói ngủ không nói, Vân Lãnh Ca sớm đã hơi đói bụng, tâm tư rộng mở chuyên tâm dùng bữa.

Chẳng biết tại sao, hoàng thượng và hoàng hậu đi mà không về, đến bữa tối cũng chưa trở lại yến hội, chỉ là dặn dò thái giám đứng đầu hầu hạ tại ngự tiền truyền lời nói dùng bữa xong sẽ có người đưa bọn họ xuất cung.

Những đồ ăn thoạt nhìn tinh xảo này Vân Lãnh Ca ăn trong miệng như đang nhai sáp, tẻ nhạt vô vị, vốn tưởng rằng ngự thiện của hoàng cung hẳn phải có chỗ khác, không ngờ so với tay nghề của đầu bếp Tướng phủ cũng không khác mấy, hương vị cơ bản là giống nhau, chỉ là trang trí dễ nhìn hơn một chút.

Ăn vài miếng Vân Lãnh Ca liền buông đũa xuống, thản nhiên uống trà, trà này không tệ, là Long Tĩnh Tây Hồ thượng hạng, cho vào miệng nghe ngọt, dư vị vẫn còn đọng lại.

Thấy nàng uống hết trà, tiểu cung nữ sau lưng châm thêm trà, Vân Lãnh Ca thừa dịp màn khói trà lượn lờ, cách màn khói朦胧 lung như có như không liếc nhìn Mộ Dung Diệp đang ngồi đối diện.

Lúc này mới phát hiện Mộ Dung Diệp đối diện hoàn toàn không động đũa, không hề động vào bàn đồ ăn trước mặt, không ngừng tự rót tự uống một mình, miệng nhỏ uống rượu một mình thoải mái vui vẻ.

Khẩu vị đúng là gian xảo, đồ ăn trong hoàng cung cũng không vào được miệng của hắn, Vân Lãnh Ca âm thầm cú cu, không ngờ mình cũng như vậy, trong lòng xấu hổ, tầm mắt có chút hốt hoảng đã bị Mộ Dung Diệp bên này bắt được, hai người cách thăm thăm Diêu Diêu chính giữa mà nhìn nhau, Mộ Dung Diệp nhếch miệng cười, lộ ra một loạt răng trắng nõn.

Mọi cử động của Mộ Dung Diệp bị người có tâm tinh tế quan sát, thấy đột nhiên hắn nhếch môi cười, thái tử và Ngũ Hoàng Tử ngẩng đầu theo ánh mắt của hắn nhìn về đối diện.

Mộ Dung Diệp nổi danh trong giới quý tộc là trời sinh lạnh bạc với nữ tử, bọn họ cũng rất tò mò rốt cuộc là vị giai lệ nào có thể khiến hắn thoải mái cười.

Tân khách nữ tử trẻ tuổi bên này từ lúc Mộ Dung Diệp nhìn sang bên này cười cười, đều không hẹn mà cùng xấu hổ đỏ mặt, buông đũa trúc xuống, đều tự sửa sang lấy y phục trên người, e sợ trước mặt Mộ Dung Diệp làm mất dung nhan.

Vân Lãnh Ca vội cúi đầu, không dám nhìn loạn bốn phía, đôi mắt đen chuyên tâm nhìn vào lá trà chìm chìm nổi nổi bên trong cốc màu xanh biếc.

Thái tử và Ngũ Hoàng Tử tìm không ra kết quả, nữ tử quý tộc đối diện người nào cũng bày ra bộ dáng muôn hoa đua sắc, nếu tâm tư Mộ Dung Diệp đơn giản như vậy thì bọn họ chỉ cần liếc một cái đã nhìn thấu, vậy cái

danh "Chiến thần" cũng chỉ là chiếc vỏ, hai người thích thú thu hồi nhân thần, tiếp tục dùng thiện.

Bữa tối hoàn thành trong im lặng, không ai dám lớn tiếng xôn xao, ngoại trừ một số nữ khách không an phận dùng ánh mắt hàm xuân mị nhân liên tiếp phóng qua Mộ Dung Diệp ngồi đối diện, Mộ Dung Diệp lại như lão tăng nhập tịch, uống rượu một cách tự nhiên, ngẫu nhiên nâng má vuốt ve ly rượu trên tay, một người như cách xa ngàn so với tiếng hi hi ha ha trong yến hội có vẻ không hợp lắm.

Cuối cùng buổi yến tiệc hữu kinh vô hiểm hôm nay cũng kết thúc, các cung nữ theo thứ tự đưa các phu nhân, tiểu thư rời cung.

Lúc ngồi trong xe ngựa về Tướng phủ, lão phu nhân lại nhắc câu cũ, dò xét hỏi, "Cháu cảm thấy Mộ Dung Thế tử là người như thế nào?"

Vân Lãnh Ca vờ như nghe không hiểu thâm ý trong đó, ngậm miệng không nói chuyện Mộ Dung Diệp khắc sâu ấn tượng với mình, thành thật đáp, "Mộ Dung Thế tử là Chiến thần Đông Dương, con người thì hơi lạnh lùng, có chút không câu nệ tiểu tiết."

Lời này không hề mang chút tình cảm nào, chỉ là miêu tả Mộ Dung Diệp mang tính biểu tượng mà thôi, do đó chỉ phác họa đơn giản vài câu.

Lão phu nhân không hài lòng lắm, nhưng không muốn trước mặt một tiểu bối như Vân Lãnh Ca biểu lộ tâm tình của mình, thầm nghĩ trong lòng, dù sao lần này Mộ Dung Thế tử về thành, vốn định cư một thời gian dài ở kinh thành, lúc gặp gỡ nói chuyện phiếm cũng còn nhiều, không cần phải vội vã vào lúc này.

"Tổ mẫu, vì sao phụ thân vẫn ở còn trong cung, có chuyện gì à?" Vân Lãnh Ca không muốn để lão phu nhân tư lự một mình, nên tùy ý chọn một đề tài để hỏi.

"Ừ, hình như nghị sự với hoàng thượng, nên chưa hồi phủ." Lão phu nhân nhíu hai hàng lông mày lại, nói ra lo lắng trong lòng.

Vân Bá Nghị cưới Lâm Huệ Tâm, hoàng thượng mờ ám chen áp hữu tướng phủ những viên quan khác ngoài sáng trong tối dần xa lánh ông, hôm nay ngoại trừ lúc ở yến hội mới thấy mờ mờ Vân Bá Nghị, cũng không kịp hỏi hẳn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bản thân làm sao có thể không suy nghĩ.

Vân Lãnh Ca rũ mắt xuống, trầm tư một lát, chỉ e là mọi chuyện không tầm thường, triều thần lâm triều xong không hồi phủ mà lại vào thẳng nội cung, về sau lại trực tiếp đi vào Ngự Hoa Viên dự tiệc, yến hội tan cuộc ngựa không dừng vó đón đã đi thương nghị, ở Đông Dương không hề khởi binh gây chiến, lại càng không có thiên tai dân oán, rốt cuộc là chuyện gì mà hoàng thượng liên tục triệu kiến các vị đại thần?

Cực kì kì lạ.

Nhất là Mộ Dung Diệp vô duyên vô cớ nói với mình một phen như vậy, nhìn sơ thì không thấy liên quan gì với việc các vị đại thần nghị sự, nhưng từng hạt từng hạt xâu nên nội dung không thể không khiến người khác suy nghĩ sâu xa.

Tâm tư Vân Lãnh Ca xoay mấy vòng, nàng vốn không có ý định gả vào hoàng thất vương phủ, hai nữa là không muốn có chút liên lụy gì với Mộ Dung Diệp yêu nghiệt kia, nghĩ nhiều như vậy làm chi, mà việc không liên quan đến mình thì mắc gì phải quan tâm làm gì.

Nghĩ thế, Vân Lãnh Ca ném nghi ngờ qua một bên, vừa cười vừa nói, "Phụ thân là Hữu Tướng, hoàng thượng coi trọng là chuyện đương nhiên, qua một thời gian nữa phụ thân sẽ tiến thêm một nấc." Nhìn sang đôi mắt nặng trĩu âu lo của lão phu nhân, mí mắt sụp xuống, đổi lời, "Hôm nay có

nhiều đại thần cùng ở lại, lúc phụ thân từ trong cung về cũng có người đi cùng, cháu gái cũng an tâm."

Vân Lãnh Ca nói làm cho lão phu nhân bừng tỉnh ra, nàng nói rất đúng, hoàng thượng cũng không phải giữ lại một mình Vân Bá Nghị, địa vị cao thần đều bị giữ lại trong cung, mình quan tâm tất sẽ loạn, trong lòng thoải mái, trên mặt bà giờ mới nở nụ cười được một lần, "Cháu nha đầu quý linh tinh này, phụ thân cháu đã là Hữu Tướng, làm sao có thể nâng lên một nấc chứ."

Tuy lão phu nhân nói như thế, nhưng dự vọng trong mắt vẫn lộ rõ toan tính của bà.

"Tổ mẫu à, cháu gái lại không cho là như vậy, leo lên là việc không ngừng nghỉ chứ ạ." Vân Lãnh Ca không cho là đúng, "Phụ thân là trụ cột trong nhà, cháu gái hi vọng phụ thân ngày hôm nay tốt hơn ngày hôm qua, càng ngày trèo càng cao mà."

Trèo cao, té đau, đạo lý này phải xem Vân Bá Nghị có biết hay không thôi.

Nếu người khác nói câu này, lão phu nhân nhất định là trách cứ, nhưng người nói lời này là người trong nhà, đặc biệt là đích nữ của Vân Bá Nghị, lão phu nhân không suy nghĩ nhiều, đối với việc Vân Lãnh Ca cãi lại lời bà bà chẳng những không tức giận, mà còn vừa cười vừa nói, "Đúng là một tiểu quý nha đầu, có phần tâm tư này thì rất tốt, nhưng đừng nói ra bên ngoài biết không?"

Lão phu nhân tuy nói lời trách cứ, nhưng trong câu nói lại hiện rõ sự vui mừng, chút giận Lâm Tuệ Tâm mà giận chó đánh mèo sang Vân Lãnh Ca cũng không cánh mà bay, cho cùng thì Lãnh Ca cũng là con cháu Vân phủ, nói gần nói xa đều hướng về người trong nhà, chỉ điểm này mà so với nàng ta thì tốt hơn nhiều.

"Cháu gái nào có gốc đâu chứ, chẳng lẽ người nhà với người ngoài không phân biệt được ư?" Vân Lãnh Ca làm mặt quỷ với lão phu nhân, khiến bà cứ cười mãi không thôi.

Một đường vui vẻ về tới Tướng phủ.

"Lãnh Ca, hôm nay cháu đã vẽ tranh lại thêm lạc đường, hẳn cũng mệt mỏi rồi, ngày mai đừng đến thỉnh an nữa, nghỉ ngơi cho khỏe đi." Hai người vào phủ, trước khi tách ra, lão phu nhân nói một câu.

Vân Lãnh Ca cười yếu ớt đáp, phúc thân nhìn lão phu nhân đi xa, rồi dẫn Ngâm Thư và Vận Nhi về Liên Lãnh Uyển.

Ngâm Cầm đã chờ ở cửa viện từ sớm, thấy tiểu thư về, bước lên phía trước thấp giọng bẩm báo, "Tiểu thư, chuyện của Lâm ma ma đã giải quyết thỏa đáng, sức khỏe đã khỏi hẳn, tướng gia cũng thay đổi thân phận cho bà, nếu cho người thăm dò cũng không tra ra được gì."

"Rất tốt, ngày mai ta sẽ đích thân thương lượng với tổ mẫu, nói trong viện của ta còn thiếu một ma ma quản sự và vài nha hoàn." Vân Lãnh Ca mỉm cười.

Ngoại công đúng là người khẩu thị tâm phi, ngoài mạnh trong yếu, chỉ cần là chuyện của mình, ông sẽ cố sức xử lý tốt, mặc dù trong tướng phủ này không ai đáng để mình tin tưởng, nhưng có ngoại công luôn quan tâm mình, nàng sẽ không cảm thấy bản thân đơn độc chiến đấu.

"Tiểu thư anh minh." Ngâm Cầm chân chó nói.

Vân Lãnh Ca buồn cười nhìn nàng một cái, rồi trong mắt hiện rõ sự lạnh lùng, nàng nói, "Đi nói cho Hương Nhi, trò hay chuẩn bị thu hoạch, bảo nàng tỉnh ngủ một chút, ta nói lời giữ lời, không liên lụy đến nàng ta đâu, bảo với nàng ta đừng để lộ sơ hở trước mặt Nhị di nương."

"Vâng, tiểu thư." Ngâm Cầm cười lạnh đáp, trước mặt mình mà dám hạ độc tiểu thư, sử dụng chút 'Bất nhập yêu nga tử', vậy thì đừng trách nàng sửa trị đến cha mẹ nhìn cũng không ra.

Nhìn ngoan sắc trong mắt Ngâm Cầm, Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng cười, thân nhiên nói "Để lộ tin tức ra đi, ba người các em quan sát sân nhỏ lâu như vậy, giữ mấy nha đầu có thể tin lại, qua mấy ngày nữa, thanh trừ mấy nha hoàn một bụng xấu xa đi, trên chỗ ở của mình mà còn nhiều sâu mọt như vậy, đúng là không thoải mái chút nào, các nàng nhảy lên cũng đã lâu như vậy, nên cho bọn họ vui một chút."

Thấy tiểu thư nói như mây trôi nước chảy, cười dịu dàng bộ dáng dễ thân, nhưng ý nhị trong lời nói lại làm cho lông mày Vân Nhi bất giác nhíu lại, nếu không phải mấy người kia ăn cây táo, rào cây sung dùng chút thủ đoạn bí ối gì đó, tiểu thư cũng không tự mình bị liên lụy.

Lời nói của Vân Lãnh Ca khiến Ngâm Cầm vui lên, cười hì hì nói, "Tiểu thư nói quá đúng, người cứ yên tâm đi, nô tỳ bảo đảm sẽ làm cho bọn họ vui đến quên cả trời đất."

Bộ dáng đắc ý vênh váo khiến người an tĩnh như Ngâm Thư không dám gật bừa, ngược mắt trừng Ngâm Cầm.

Vân Lãnh Ca khẽ mỉm cười, đưa tay đỡ trâm cài tóc trên đầu, bình tĩnh bất động nhìn người lén lút chạy trốn sau gốc cây.

Ngâm Thư giỏi về nhìn mặt nói chuyện, một ánh mắt của Vân Lãnh Ca bọn họ đã hiểu được, theo ánh mắt tiểu thư, dưới ánh trăng, Ngâm Thư thấy có một bóng co đầu rụt cổ in trên mặt đất, trong lòng cười nhạo một tiếng, nháy mắt người không tìm không thấy, Ngâm Cầm, còn đang cười.

Hai người Ngâm Thư cùng Ngâm Cầm bên cạnh nhau không phải là một ngày hai bữa, nhiều năm ăn ý lập tức khiến Ngâm Cầm ý của ánh mắt.

Ngâm Cầm vội vàng đỡ Vân Lãnh Ca đã lung lơ lung lay, quan tâm nói, "Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Vân Lãnh Ca có chút đau đầu, vuốt vuốt cái trán, giọng nói đè nén đau đớn, "Không đáng ngại, có thể là hôm nay lạc đường và lại đi lại quá nhiều, nên bây giờ đầu vầng mắt hoa, không sao cả, vịn ta đi vào nằm."

Thật ra lúc này Vân Lãnh Ca không phải hoàn toàn giả vờ, công hiệu của thuốc kia vẫn còn khá sâu, hôm nay nàng lại vất óc tìm kế vẽ tranh, về sau lại đấu trí đấu dũng cùng Mộ Dung Diệp, tâm lực rất mệt mỏi, dưới mắt cũng có chút chống đỡ không nổi.

"Tiểu thư, gần đây người ngủ nhiều thật đó, có phải là ngã bệnh không, nhưng Ngâm Thư bắt mạch cho người không thấy gì, nô tỳ lo lắng quá." Trong lòng Ngâm Cầm thầm khen tiểu thư diễn quá giỏi, nếu không phải nàng đã sớm biết kế hoạch của tiểu thư, nhất định cũng sẽ nghĩ bây giờ tiểu thư đang khó chịu thật.

Nghe Ngâm Cầm tiết lộ tin tức ra ngoài, đáy mắt Vân Lãnh Ca lập tức xuất hiện ý cười.

"Ngày xuân khó tránh khỏi lười một chút, thích ngủ một chút cũng là chuyện thường." Vân Lãnh Ca lơ đãng nói, "Chúng ta vào đi thôi, ta ngủ một giấc thì không sao nữa."

Ngâm Cầm cùng Vận Nhi người bên trái kẻ bên phải dìu Vân Lãnh Ca đi vào bên trong, nàng bước mỗi bước nhỏ cũng thập phần gian nan, nhìn như được hai người khiêng vào bên trong hơn.

Trong phòng, Ngâm Cầm cẩn thận ngồi chồm hổm trước cửa sổ chỉ để lộ vền vền hai mắt quan sát tình hình trong sân, quả nhiên cái bóng đen kia lặng lẽ đi ra từ sau gốc cây, nhìn ngó chung quanh một chút, thấy bên trong tối đen, cho là chắc hẳn nhị tiểu thư đã ngủ, nên xoay người đi ra Liên Lãnh Uyển.

"Tiểu thư, nàng đi mật báo rồi." Ngâm Cầm che khe cửa sổ lúc này nhìn coi lại, xoay người báo cáo.

Ngâm Thư đốt đèn lồng thấp sáng trong phòng, bóng tối bên trong lùi đi.

"Có phải là nha hoàn có dáng dấp không tệ không, nàng ta tên là gì?" Vân Lãnh Ca ngồi trên giường, đặt một tay lên bàn con chống đầu, nửa nhắm mắt hỏi.

Tuồng sắp bắt đầu, nhất định cực kì đặc sắc.

"Là tên gì nhỉ." Ngâm Cầm khó xử gãi gãi đầu, đối với mấy người râu ria thường thì nàng không chú tâm, cho nên cũng không biết rõ lắm, quay đầu hỏi, "Vận Nhi, tên gì?"

"Tiểu thư, tên gọi là Nha Nha." Hầu như Vận Nhi không cần suy nghĩ đã thốt ra.

Khi Ngâm Thư là có phải nha đầu kia hỏi thăm mình thì nàng đã biết nha đầu kia độc hại tiểu thư rồi, cái tên đó mỗi ngày đều bị bọn họ niệm cho vài lần, làm sao có thể không rõ chứ.

"Lúc trước thấy nàng là một người không an phận, quả là đúng." Vân Lãnh Ca miễn cưỡng thở dài một hơi, vẫn nhắm mắt như cũ, cảm thán nói.

Ánh mắt của một người luôn biểu hiện rõ nội tâm của một người, ngày hôm đó lúc chọn nha hoàn, nàng liếc liền nhìn ra Nha Nha tâm thuật bất chính, vốn cũng không muốn chọn nàng, mà khi đó nha hoàn mà Nhị di nương bố trí trong ngoài, đã thừa ra vài người rồi.

Nha hoàn này vừa nhìn đã biết đã tâm bừa bừa, tuyệt không cam lòng chỉ làm một nha hoàn tam đẳng quét quét dọn dọn, về sau Ngâm Thư cùng Ngâm Cầm nâng lên thành nhất đẳng, nha hoàn nhị đẳng của Liên

Lãnh Uyển cũng không nâng thêm ai lên, cách chia cấp nha hoàn như thế này thì bọn nha hoàn không cần lo nghĩ ngoài phạm vi của mình, ba người Vận Nhi phụ trách việc vặt của mình, những người khác thì chịu trách nhiệm trong sân và những nơi khác, phân công cũng coi như rõ ràng, vốn tưởng rằng có thể bình an vô sự, xem ra vẫn còn bỏ sót, bây giờ mình còn phải dùng chút thời gian dọn dẹp sân nhỏ này một phen.

Nghĩ nếu mà nàng ta an phận trong sân, nâng nàng ta lên đại nha hoàn cũng không đáng ngại, nhưng mới không bao lâu, đã bị Nhị di nương thu phục, chiêu mộ qua đó rồi.

Có vài người, trời sinh ra là mệnh làm mật thám, không phải sức người có thể thay đổi.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Gặp Mặt Đầu Thành

Edit: Huong August

"Trong sân còn có những thứ không sạch sẽ, chờ chuyện này kết thúc, Ngâm Thư người tìm lý do đuổi toàn bộ ra ngoài, ngày mai lúc chọn nha đầu bà tử, người và Vận Nhi chọn mấy người đảng hoàng làm nha hoàn tam đẳng, có thể lưu lại thì nhị đẳng lại nói sau." Vân Lãnh Ca hơi mệt mỏi, đánh ngáp, ừ xừ nói.

"Bằng không tiểu thư cứ ngủ trước đi." Thấy gương mặt Vân Lãnh Ca nồng đậm mệt mỏi, Ngâm Thư quan tâm hỏi.

"Ai, thời buổi rối loạn, đáng thương cái thân thể bây giờ của ta, còn phải quan tâm lo lắng khắp nơi." Vân Lãnh Ca bĩu môi, tay nhỏ bé thuận thế dụi mắt, thở dài nói: "Cũng được, người tài phải chịu vất vả, ai bảo trời sinh ta đâu, tất phải làm được việc lớn, các người nói có phải không?"

Vừa mới dứt lời, Vân Lãnh Ca bị lời khoe khoang của mình làm thú vui, không khỏi nở nụ cười rầu rĩ, buồn lòng mi có chút rung rung xuống, đường cong khóe miệng cũng lớn hơn.

"Tiểu thư nói rất đúng, năng lực của ngài siêu quần, không người nào có thể so sánh, tự nhiên phải lao tâm lao lực." Vận Nhi và Ngâm Thư còn chưa kịp phản ứng, Ngâm Cầm vội vàng lấy lòng nói, tiến lên trước mấy bước, ngồi trên đất ân cần xoa bóp chân cho Vân Lãnh Ca.

"A, Ngâm Cầm." Vân Lãnh Ca đột nhiên mở mắt ra, nhìn khuôn mặt đang cười vui vẻ của nàng, kỳ quái hỏi, "Người đột nhiên đối tốt với ta như

vậy, vỗ mông ngựa vô cùng vang dội, mọi chuyện chu đáo sẵn sóc, ta rất hoài nghi có phải người làm chuyện có lỗi với ta hay không, cố ý ân cần để che giấu sự chột dạ của người." Dứt lời, nguy hiểm nheo mắt lại cố ý quan sát nàng.

Ngâm Thư nghe vậy, vẻ mặt vốn không tốt đã bắt đầu trở nên cứng nhắc nhìn Ngâm Cầm.

"Tiểu thư, nô tỳ oan uổng mà, còn không phải là tướng gia gọi nô tỳ hầu hạ tiểu thư cho thật tốt, sau đó nhân cơ hội báo cho tiểu thư một tháng nữa chính là đại thọ 60 của ngài, muốn dụ dỗ tiểu thư đưa một phần thọ lễ thật tốt." Thấy ánh mắt hoài nghi của các nàng quăng lên người mình, nhất thời đầu Ngâm Cầm phình to như cái đầu, oa oa kêu oan, vội vàng khai ngọn nguồn không chừa một mống, trong lòng bi thương, tướng gia, cũng không phải nô tì bán đứng ngài, ngài ngàn vạn lần không được trách tội nô tỳ nha.

Vân Lãnh Ca ngẩn ra, thì ra là có chuyện như vậy, dĩ nhiên nàng nhớ sinhnh thần của ngoại công, quà tặng cũng đã sớm có ý định, nhưng nàng chỉ là một nữ tử bình thường, ngay cả bạc cũng là do Ngâm Cầm lấy ra, lễ vật quý trọng nàng cũng không biết lấy đâu ra, vì sao ngoại công lại đau lòng với thọ lễ của nàng như vậy? Phí nhiều công sức như vậy khiến Ngâm Cầm nịnh nọt nàng, thọ lễ của nàng vốn chỉ là một phần tâm ý mà thôi.

"Tiểu thư, cho dù không có tướng giaphân phó, thường ngày nô tì cũng sẵn sóc rất chu đáo." Vân Lãnh Ca còn chưa nói gì, Ngâm Cầm lại bất mãn nói.

Thật là tâm lớn, Vân Lãnh Ca bày nổi lòng, vượt vượt trán, hỏi, "Ngoại công có nhắc nhở người phải chuẩn bị thọ lễ gì không?" Nghĩ tới nghĩ lui, chính nàng hai bàn tay trắng, đúng là không có gì để lấy ra, bắt đắc dĩ phải hỏi Ngâm Cầm, muốn hỏi ra căn nguyên.

Ngâm Cầm "A" một tiếng, nói, "Tướng gia nói bản vẽ phi đao của tiểu thư không tệ, muốn hỏi tiểu thư xem có thể vẽ mấy bức cùng loại hình đó không." Thấy bộ dáng thì ra là vậy của Vân Lãnh Ca, dừng một chút, tiếp tục nói, "Nếu như tiểu thư không có, bộ phi đao kia phải tính làm thọ lễ rồi, tiểu thư muốn thì phải để sau."

Dứt lời, Ngâm Thư đã ngượng ngùng cúi đầu, nàng da mặt mỏng, trước kia ở trước mặt tướng gia đều là bất cầu ngôn tiếu (*ăn nói có ý tứ, thận trọng), đột nhiên nghe Ngâm Cầm hình dung như vật, cảm thấy mất thể diện thay tướng gia.

Trải qua chuyện tình mấy lần trước, Ngâm Cầm cũng nhìn quen lắm rồi, năng lực chịu đựng được nâng cao rất nhiều, tốc độ bình thường nói xong.

Vân Lãnh Ca kích động trợn trắng mắt, tức giận nói, "Đúng là một tao lão đầu tử(*ông già hóm hèm), cần vét sạch đáy rương của ta mới bằng lòng bỏ qua ư?

Nhìn thấy biểu cảm tròn mắt ba nha đầu sắp ra ngoài, Vân Lãnh Ca cười ngượng ngùng, cơn giận còn sót lại chưa tiêu, ho một tiếng, nói: "Đi nói cho ngoại công, ông tuổi lớn, đồ nguy hiểm như vậy vẫn không nên đụng thì tốt hơn, ngộ nhỡ không biết sử dụng tự cắt tay mình, chính ngoại tôn nữ ta đây lại phải chịu tội rồi. "Dừng một chút, cảm giác mình nói hình như hơi quá mức, có chút không nhận được bổ sung, "Bảo ông ấy yên tâm, tự ta sẽ cho ông ấy một thọ lễ hài lòng, đảm bảo ông vui vẻ đến nỗi cười rụng răng."

Ngâm Cầm nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, lại có chút hiếu kỳ, rốt cuộc là thọ lễ gì mà khiến tướng gia có kiến thức uyên bác lại cười rụng răng?

Một hơi còn chưa thở, nhìn thấy vẻ mặt tiểu thư muốn nói lại thôi, hỏi, "Tiểu thư, còn có gì phân phó sao?"

"Ách, ngoại công lớn tuổi, tính tình cũng lớn, câu lão già hòm hèm kia là ta nhất thời lỡ miệng, không biết lựa lời, cũng không cần bẩm báo ông." Vân Lãnh Ca nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, lúng túng nói.

Ngoại công cũng 60 rồi, nếu bị mình làm tức giận nổi trận lôi đình, chạy loạn khắp phòng, không chỉ mất mặt mũi riêng ông mà chính nàng cũng thấy bần khoản.

Ngâm Cầm cố gắng nín cười, trả lời: "Tiểu thư, nô tỳ hiểu được." Coi như tiểu thư không phân phó, nàng cũng không dám, ngộ nhờ tướng gia bị tức giận, có mệnh hệ gì, lỗi nàng rất lớn.

"Ra ngoài xem, võ công của người tốt, nhìn xa một chút, Nha Nha trở lại thì bẩm báo một tiếng." Vân Lãnh Ca vội vàng đổi chủ đề, nói.

Nhị Di Nương bị thua thiệt, nhất định làm việc sẽ càng thêm ổn thỏa cẩn thận, việc hỏi thăm nhất định cũng toàn diện hơn, nhưng xem chừng như vậy hẳn cũng sắp trở lại rồi.

Khuôn mặt Ngâm Cầm còn ửng đỏ do cố nén cười, nghe thấy tiểu thư phân phó vội đáp một tiếng, cười đi ra ngoài.

"Lưu lại một nén nhỏ để cháy là được, trong phòng quá sáng sẽ lộ chân tướng."

Vận Nhi lập tức dập tắt mấy chiếc đèn lồng còn lại, chừa lại một chụp đèn sáng sáng tốt tốt đựng đưa, ngọn nến lay động khiến nội thất lúc sáng lúc tối, trên mặt mấy người cũng hắt lên một tầng sắc xám.

Vân Lãnh Ca nhớ tới yến hội, vốn bầu trời đang tươi đẹp chợt phủ kín một tầng mây đen, đưa tay đẩy ra một góc cửa sổ, nghe thấy tiếng gió lay động ào ào bên ngoài, thầm than quả thực mưa gió sắp tới, Tướng phủ lại sắp không bình tĩnh rồi, chỉ sợ khi Mộ Dung Diệp hồi triều, triều đình Đông Dương cũng gió nổi mây phun, đao quang kiếm ảnh.

Vân Lãnh Ca rũ mắt xuống, nhìn lá cây không nơi nương tựa, chỉ có thể tùy ý mặc cho gió thổi phiêu tán xung quanh, nếu có một ngày nàng cũng trở thành lá cây ấy, chỉ sợ có thể sẽ phải chịu cảnh chôn trong đất vàng đi, nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng Vân Lãnh Ca mỉm cười, sao hôm nay nàng lại đa sầu đa cảm như vậy, làm gì tự coi nhẹ mình, vó thể hoàn cảnh chung quanh rất hợp với tình hình, nghĩ nhiều làm gì, làm sư ngày nào, gõ mõ ngày ấy, con đường phía trước có gian nguy thế nào đi nữa không phải cũng bước từng bước mà tới ư?

Ngâm Thư nhạy cảm phát giác quanh thân tiểu thư dao động cảm xúc, có hơi kinh ngạc, ngay sau đó lại có chút hiểu ra, tuy tiểu thư tuổi nhỏ lại có tính cách chừng chạc bản lĩnh, nhưng cho dù có mạnh đến đâu, tiểu thư vẫn chỉ là một nữ tử còn chưa thành niên, thành thạo cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, muốn được dựa vào.

"Nha Nha trở lại, tắt đèn thôi." Ngâm Thư đang muốn an ủi, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vân Lãnh Ca đã vang lên.

Vận Nhi cầm chụp đèn lên, dập tắt cây nến bên trong, Vân Lãnh Ca đóng lại cửa sổ, thu lại tất cả cô đơn và mê mang.

"Tiểu thư, nha đầu kia trở lại." Ngâm Cầm đi tới bẩm báo, nhìn thấy nội thất đã một mảnh tăm tối, kinh ngạc một chút, chỉ là trong người có nội công, nhìn trong ban đêm cũng không thành vấn đề, vững vàng bước tới trước mặt Vân Lãnh Ca.

"Ừ, chờ nha đầu kia trở về phòng, bảo Tứ di nương đến đây đi." Vân Lãnh Ca giơ tay lên dè mi tâm, nhin xuống cảm giác khó chịu chợt xuất hiện, nhàn nhạt nói.

"Hôm nay tiểu thư đã sớm mệt mỏi, những chuyện phí tâm này, ngày mai nghỉ ngơi tốt rồi lại làm tiếpi." Thấy bóng dáng Ngâm Cầm cáo lui đi xuống, Vận Nhi lo lắng nói.

"Không có gì đáng ngại, ngày mai mới bắt đầu thì không an tâm." Vân Lãnh Ca quả thật có chút mệt mỏi, nhưng lại không thể không vực lại tinh thần tiếp tục nói, "Vận Nhi, hôm nay ta còn chưa uống thuốc, người đi nấu đi, nếu có người nhìn thấy, nói là nấu canh an thần cho ta."

Trước khi vào cung cố ý để lại Ngâm Cầm chuẩn bị chuyện vụn vặt trong viện, vì thế để phòng ngộ nhỡ, nàng đã sớm lệnh cho nha hoàn bà tử đi nghỉ ngơi, nhưng chút tính toán nhỏ này khẳng định cũng kinh động đến chân tay đã sớm nắm được đầu mối truyền lời cho Nhị di nương

"Dạ, tiểu thư, nô tỳ nhất định cẩn thận." Nghĩ đến trên người tiểu thư còn dư độc tố, nhất thời lòng Vận Nhi nhất thời lòng như lửa đốt, bước nhanh đi ra ngoài.

"Ngâm Thư, người ngồi đi, ta thấy người nghiêm túc đứng cũng cảm thấy mệt mỏi thay." Hơn nữa ở trong hoàn cảnh đen như mực, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng màu đen, đáng sợ cực kỳ.

Tiểu thư nói lời này quá nhiều nên Ngâm Thư cũng không tiện cự tuyệt nữa, cộng thêm mấy ngày chung đụng với tiểu thư, cũng biết nàng âm thầm không để tâm đến mấy thứ lễ nghi kia, sau khi nói cảm ơn vèn cời giầy ngồi xuống tấm nệm dưới đất.

Thấy Ngâm Thư cuối cùng cũng nghe mình, Vân Lãnh Ca cười yếu ớt một tiếng, trong nội thất yên tĩnh, cực kỳ dễ nghe.

"Tiểu thư, Tứ di nương tới." Rèm che va chạm phát ra tiếng đình đàng, giọng nói Ngâm Cầm cũng vang lên.

"Ngâm Thư đốt đèn đi, Ngâm Cầm đi giữ cửa, nhìn thấy có người tới đây thì đuổi xuống cho ta." Vân Lãnh Ca ngẩng đầu liếc nhìn Ngâm Cầm và Tứ di nương trong bóng tối.

Ánh nền sáng lên, "Tỳ thiếp gặp qua Nhị tiểu thư." Giọng nói Tứ di nương đầy uất ức.

"Ngược lại là ta không phải, không được Tứ di nương chấp thuận đã để cho Ngâm Cầm tới mời người." Thấy rõ Tứ di nương đứng ở trước mặt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vân Lãnh Ca thoáng qua một tia kinh ngạc, lần nữa chăm chú quan sát nàng.

Tứ di nương là vị di nương đứng hàng chót nhất trong tướng phủ, cũng là người trẻ tuổi nhất, ban đầu bị Vân Bá Nghị nạp thiếp mới chỉ ở độ tuổi dậy thì 15, hiện giờ Tứ di nương chưa tới 30 cũng đã có phong phạm lão thái, trông như cùng tuổi với Nhị Di Nương quyến rũ, Tam di nương nhu nhược vốn không nằm trên một vạch xuất phát.

Nàng ta mặc một bộ váy thô xanh dương cắt may mà thành, màu sắc có chút cũ, tóc chỉ búi theo kiểu phụ nhân đơn giản, ngoại trừ cài trâm bạc, cũng không dùng bất kỳ trang sức nào khác, khuôn mặt đã sớm không còn cảm giác trắng nõn non mềm của nữ tử trẻ tuổi, da thịt đã có phần phù thũng, sưng vù, dưới cặp mắt coi như sáng ngời có một bọng mắt màu xanh nặng nề

"Vì sao Tứ di nương trôi qua kham khổ như thế, có phải hạ nhân Tướng phủ khắt khe hay không, ta nhất định sẽ vì di nương mà đòi một lời giải thích." Vân Lãnh Ca liếc mắt nhìn sắc mặt có vẻ khổ sở của Tứ di nương, hỏi.

Nàng ta mặc thành ra như vì sự thật là như thế, hay là chỉ vì muốn chiếm được đồng tình của nàng, cố ý ăn mặc thành như vậy để dò xét nàng?

Trong khi Vân Lãnh Ca quan sát Tứ di nương, Tứ di nương cũng đồng thời không dấu vết quan sát Nhị tiểu thư đột nhiên tỉnh táo lại này.

Thấy nàng hoàn toàn không có cảm giác nóng vội của tuổi trẻ, quanh thân đều là hơi thở trầm ổn và tự tin, khí độ tiểu thư đại quan hiển lộ không thể nghi ngờ. Mà sự lạnh nhạt ẩn trong sự bình tĩnh từ ánh mắt nàng càng khiến nàng ta cảm thấy không được tự nhiên, lòng thầm kinh ngạc, bất tri bất giác thu hồi ánh mắt, vội vàng cúi thấp đầu xuống.

"Nhị tiểu thư, nô tỳ đã sớm niên lão sắc suy, tướng gia đã quên tỳ thiếp, huống chi mấy hạ nhân Tướng phủ kia lại gió thổi chiều nào theo chiều ấy." Khóe miệng Tứ di nương hiện lên nụ cười khổ, đáy mắt xẹt qua tia uất ức, khổ sở nói.

Vân Lãnh Ca nghe vậy, bất động, cũng không lộ nửa điểm xúc động, thản nhiên nói, "Mời Tứ di nương ngồi, Ngâm Thư dâng trà đi."

Ngâm Thư còn chưa đáp, Ngâm Cầm canh giữ ở cửa đã sớm bưng một bầu nước trà nóng hổi đi vào, đưa cho Ngâm Thư, vừa cười hì hì đi ra.

Có vẻ như Tứ di nương có chút thụ sủng nhược kinh, run rẩy nhặt một cái ghế gần đấy ngồi xuống, khăn lụa nằm trong tay đã sớm không nhìn ra màu sắc vốn có, lo lắng nói, "Tỳ thiếp đa tạ nhị tiểu thư."

Vân Lãnh Ca nhìn bộ dáng giả bộ của Tứ di nương cảm thấy không thú vị, hôm nay Mộ Dung Diệp nói nhăng nói cuội đã khiến nàng sớm mệt mỏi, không muốn người tới ta đi thăm dò lẫn nhau nữa.

Bưng lên ly trà trên bàn, Vân Lãnh Ca khẽ nhấp một miếng, thanh thanh nói, "Tứ di nương, chúng ta người sáng không nói chuyện tối, ta cần người nắm giữ quyền lớn trong Tướng phủ, không biết Tứ di nương có nguyện ý nhận chuyện xui xẻo này?"

Lần trước Ngâm Cầm trộm dạo tiến vào nội thất Tứ di nương, nàng chẳng những đã sớm phát giác, còn an tĩnh nhìn mỗi tiếng nói, cử động của Ngâm Cầm, phần tâm tính gặp phải loại chuyện này mà vẫn hiền hòa bất loạn, nhãn lực không phải là nữ nhân vâng vâng dạ dạ trước mắt có thể có.

Tứ di nương tuyệt đối không phải là người có thể khinh thường, nói không chừng, còn có thể có chút võ công, nếu không tại sao có thể biết được Ngâm Cầm lạng lẽ xuất hiện.

Thấy Vân Lãnh Ca phát hiện dụng ý của mình, vả lại còn không kiên kị nói thẳng ra, tay nâng ly trà của Tứ di nương run lên, dùng sức ổn định nước trà sắp vẩy ra, vẻ mặt bất định, trầm mặc hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói, "Tại sao Nhị tiểu thư lại chọn tỳ thiếp, tỳ thiếp cũng không thể hồi báo ích lợi như vậy cho ngài."

Cho dù nàng có phần cảm tình với người kia, nàng cũng không thể bởi vì Tứ tiểu thư dễ dãi mà tin tưởng, nếu không nhiều năm trù tính của nàng sẽ hỏng phí.

Cuối cùng cũng chịu nói thật? Vân Lãnh Ca chau mày, không chút hoang mang thối nước trà nóng bỏng trong ly, nhìn chăm chăm mặt nước dao động hồi lâu, sưởi ánh mắt gấp rút của Tứ di nương mới dằng dặc mở miệng nói, "Ta cùng với Nhị Di Nương đã là Thủy Hỏa Bất Dung, Tam di nương là một kẻ qua cầu rút ván, không dựa vào được, ta cũng cần một người trong hậu viện Tương phủ không đối nghịch với mình, ta đang nói gì, hẳn là Tứ di nương hiểu chứ?"

Dứt lời, ánh mắt trong suốt va chạm với ánh mắt phức tạp của Tứ di nương.

Lời nói này nói trực bạch thấu đáo, Vân Lãnh Ca biểu diễn đầy đủ thành ý, nàng cũng không muốn người bề ngoài xưng thần, sau lưng lại vụng trộm hợp tác làm chuyện xấu như Tam di nương, đối tượng này phải là người trung thành, vả lại không giữ lại chút nào tin tưởng nàng, như vậy sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái.

Ánh mắt Tứ di nương kinh nghi bất định, chỉ là sắc mặt đã thản nhiên rất nhiều, sự thành thật vừa rồi của Vân Lãnh Ca đã lược đi không ít băn

khoản của nàng, nhưng lại không thể khiến nàng hoàn toàn tháo bỏ phòng bị hợp tác với một Nhị tiểu thư không hề có căn cơ trogn Tướng phủ, liên thủ đối phó với Nhị di nương vốn đã có thể lực ăn sâu bám rễ, trong lúc nhất thời cũng không quyết định được.

"Có câu, cầu phú quý trong nguy hiểm, chẳng lẽ Tứ di nương còn muốn uất ức để hạnh phúc trôi qua như thếuốt cả đời? Nếu như chí hướng của Tứ di nương chỉ dừng lại tại bước này, vậy thì ta đã không còn gì để nói được rồi, coi như hôm nay người chưa từng tới đây." Tất nhiên Vân Lãnh Ca hiểu rõ ý tưởng Tứ di nương, nàng ta ở Tướng phủ thận trọng cẩn thận sống qua ngày, nếu muốn hoàn toàn không phòng bị tin tưởng nàng, không phải là chuyện nhất thời mà được.

"Không." Nghĩ đến cảnh cả đời sống không bằng chết, qua ngày tại nơi hoang phế kia, sắc mặt Tứ di nương trắng nhợt, bật thốt lên, chỉ là giây kế tiếp nhìn thấy nụ cười yếu ớt của Vân Lãnh Ca, liền kinh ngạc vì sự luống cuống của mình, sợ hãi đứng dậy lộn xộn giải thích, "Nếu có thể, người nào lại nguyện ý trôi qua cuộc sống người không ra người quý không ra quý chứ, tình thế vội vã, tỳ thiếp cũng là bị bất đắc dĩ."

"Tình thế tùy thời có thể biến đổi, hiện tại cơ hội đành đặt ở trong tay Tứ di nương, có dám nhận hay không thì phải nhìn vào bản lĩnh của người." Thấy nước trà nóng hổi trong tay đã biến thành ấm áp, Vân Lãnh Ca nếm miệng nhỏ, nước trà trượt vào trong bụng, mang theo một cỗ ấm áp nhàn nhạt.

"Ta cũng không cần Tứ di nương vì ta làm cái gì, gặp nguy hiểm tự ta sẽ đứng mũi chịu sào, không chút nào liên lụy đến người, ta coi trọng cũng chỉ là người, chớ học đòi lòng dạ hiểm độc như Tam di nương, làm vậy chờ tá ma giết lừa đi." Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Vân Lãnh Ca quét Tứ di nương một cái, nhàn nhạt nói.

Bị sát khí nhàn nhạt trong mắt Vân Lãnh Ca đảo qua, Tứ di nương cảm thấy da đầu tê dại, thấy nàng thủy chung vẻ mặt tỉnh táo, con người đen như mực lóe lên ánh sáng tự tin, không khỏi nảy sinh tâm tư nhất định nàng sẽ thắng, nghĩ lại nữ nhân kia đối với mình đủ ngoan đủ độc ác, trong lòng đã định, khuất tất quỳ xuống, cắn răng nói, "Tỳ thiếp quyết vì nhị tiểu thư làm tùy tùng, quyết không phụ ân cất nhắc của ngài."

Cùng lắm thì liều một phen, không thành công thì thành nhân, còn kết quả như thế nào, liệu có thể so sánh với sự bất bất hiện tại của nàng ư? Giúp nhị tiểu thư càng thêm thành toàn ân cứu mạng năm ấy của người đó.

Thấy nàng hạ quyết tâm, khuôn mặt Vân Lãnh Ca vẫn lạnh nhạt như cũ, "Chúng ta hợp tác lẫn nhau là được, theo như nhu cầu, ta không cần người thần phục." Có vết xe đổ Nhị Di Nương, nàng cũng không tính nói ra quyết êm lằn này.

Tứ di nương ngẩng đầu liếc nhìn Vân Lãnh Ca, muốn nói lại thôi.

"Nếu đã vậy, về sau chúng ta cùng ngồi trên một con thuyền, có chuyện nói thẳng."

"Nhị tiểu thư, mặc dù tỳ thiếp không tính là người tốt lành gì, nhưng đạo lý tri ân đồ báo tỳ thiếp vẫn hiểu rõ, có chuyện về sau xin nhị tiểu thư phân phó." Tứ di nương khăng khăng giữ ý kiến, nói.

"Ta chỉ là vì mình, không coi là ân đức gì." Vân Lãnh Ca bình thản uống trà, trong lòng cũng không có bất kỳ gợn sóng nào, cũng không ngẩng đầu lên nói.

Thấy nhị tiểu thư hiển nhiên không tin mình, miệng Tứ di nương tràn đầy khổ sở, cũng trách mình không sớm tỏ rõ cõi lòng với nhị tiểu thư, rõ ràng năm đó người kia bảo nàng phải chiếu cố nhị tiểu thư thật tốt, quả thực bản thân đã đồng ý, sau bản thân lại sống chết vẫn chưa thực hiện lời hứa, thật sự là mờ heo mờ muội mới có thể làm loại chuyện hồ đồ này.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Đầu Trộm Đuôi Cướp

Editor: Quỳnh in

Tứ di nương sụt sịt than một tiếng, lâu ngày sẽ biết nhân tâm, mình thành tâm tương trợ sớm muộn gì Nhị tiểu thư cũng sẽ nhìn thấy.

"Ngày mai người bắt đầu qua lại trong Tướng phủ, nhất là Phúc Thọ Đường của tổ mẫu, cần phải ân cần một chút." Vân Lãnh Ca mặc kệ vì sao trên mặt nàng ta có biểu cảm cô đơn, nàng chỉ nhắc nhở những việc phải chuẩn bị cho sự xuất hiện ở Tướng phủ vào ngày mai.

"Hay là mặc kệ trước đi, người dưỡng thân mình cho tốt mới là chuyện quan trọng." Vân Lãnh Ca liếc nhìn sắc mặt xanh xao vàng vọt của Tứ di nương, bộ dạng này xuất hiện ở trước mặt tổ mẫu, nàng cũng không thể vui vẻ được.

Đầu tiên muốn người ta đồng cảm phải xem mình có ung dung thông thả không đã, tay nhỏ bé cầm khăn lụa không lên tiếng mà phải là lệ đi trước, mỹ nhân tiêu điều cô đơn rơi lệ, hình ảnh này không chỉ đẹp mắt à còn khiến người ta càng thêm đau lòng, nữ nhân thích cái đẹp cũng không ngoại lệ, chẳng ai muốn nhìn thấy một nữ tử bộ dạng xấu xí ăn mặc lôi thôi thối đang khóc gào, rất khó làm cho người ta sinh ra hảo cảm.

Tứ di nương cho rằng Nhị tiểu thư quan tâm nàng, cảm kích hơn rất nhiều, càng thêm nhận định về sau nhất định phải trung thành, cười nói: "Đa tạ Nhị tiểu thư quan tâm, tì thiếp dùng xong một ít dược đặc chế mới bị như vậy, chỉ cần trở về ăn giải dược là sẽ khôi phục nguyên trạng thôi."

Vân Lãnh Ca nhếch môi cười, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt vàng vọt của nàng ta, quả thật là Tứ di nương nghĩ rất chu đáo, nếu nàng vẫn xinh đẹp như trước đây, cho dù là lui đến góc, Nhị di nương cũng sẽ không bỏ qua cho nàng ta, dứt khoát muốn thay đổi hoàn toàn dung mạo của ta, trở nên xấu xí dọa người, cho dù Vân Bá Nghị tự nhiên nhớ đến nàng ta, nhìn thấy bộ của Tứ di nương cũng sẽ chán ngán, Nhị di nương cần gì phải nghĩ đến chuyện trừ bỏ nàng ta nữa.

"Được rồi, dọn dẹp một chút, sáng mai còn phải cùng Phụ thân và tổ mẫu dùng bữa sáng." Vân Lãnh Ca thản nhiên để lộ ra tin tức mà nàng ta muốn biết.

Hai mắt Tứ di nương sáng ngời, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ sáng, đôi mắt càng trở nên câu hồn người: "Tì thiếp tạ Nhị tiểu thư chỉ điểm." Dứt lời, liền cung kính dập đầu một cái.

Ánh mắt này của nàng ta thật đúng là câu hồn đoạt phách, nếu như khôi phục diện mạo như trước đây, chắc sẽ không chỉ là một người hầu hạ đơn giản, mắt phượng của Vân Lãnh Ca nhú lại, sau đó liền cười nói: "Tứ di nương trở về đi, ta sẽ để cho Ngâm Cầm thường xuyên truyền tin tức cho người."

Tứ di nương lại cung kính hành đại lễ một lần nữa, sau đó đứng dậy nhìn thoáng qua ý cười của Vân Lãnh Ca, cất bước kéo mở cửa, gập đầu với Ngâm Cầm đứng ngoài cửa, cũng giống như lúc đến, rời đi không một tiếng động.

"Tiểu thư, người không sợ nàng ta sẽ giống như Tam di nương sao?" Ngâm Cầm khép chặt cửa, xốc rèm châu lên, nói.

"Tam di nương lòng dạ quá mức hẹp hòi, tay cũng dài quá dài, nhất là nữ nhi của nàng lại càng không chịu yên ổn, không khiến người bớt lo, Tứ di nương này đã rèn luyện mười mấy năm, chắc chắn xử lý mọi chuyện

sẽ khỏe léo hơn, nàng lại không có con bên người, không cần phải đối nghịch với ta." Vân Lãnh Ca buông ly trà xuống, cười nói, lập tức nghĩ đến câu nhân tâm khó dò, hơi vô ý nghiêng đầu sang bên cạnh nghĩ, có gì chắc chắn đâu, nếu tương lai Tứ di nương trở thành kẻ thù của mình, sợ là sẽ khó đối phó hơn so với Tam di nương.

"Nô tì cũng cảm thấy Tứ di nương nhân hậu hơn so với Tam di nương." Ngâm Cầm suy tư một hồi, nói, hành vi cử chỉ của Tứ di nương cũng khiêm nhường hơn nhiều so với Tam di nương.

Vận nhi đẩy cửa ra, vội vàng bưng dước tiến vào, gấp gáp nói: "Tiểu thư, dước đã nấu xong, vừa rồi Hồng Diệp hỏi nô tì, nô tì chiếu theo những gì tiểu thư dặn dò nói với nàng."

Vân Lãnh Ca tiếp nhận chén thuốc, đặt ở trên bàn cho nguội bớt, bờ môi cong lên một chút: "Lại một kẻ tham vọng quá cao, Liên lãnh yên miếu nhỏ của ta, dung không được đại phạt các nàng."

"Tiểu thư, người nói?" Vận Nhi hiểu được.

"Cứ để các nàng đi, tiểu thư không có ngăn cản các nàng." Ngâm Cầm kinh thường việc bọn họ làm, cười nhạt nói.

Bàn tay trắng nõn của Vân Lãnh Ca đưa qua đưa lại quạt cho chén thuốc nguội bớt, nhìn bát nước tối đen như mực, thở dài, một tay bịt mũi, trực tiếp uống vào bụng.

Hương vị đắng ngắt ngập tràn trong khoang miệng, khuôn mặt nhỏ của Vân Lãnh Ca nhăn lại, Ngâm Cầm thấy thế liền nhanh tay lẹ mắt lấy một quả mút đưa đến bên môi nàng.

Vân Lãnh Ca há miệng ăn mút quả trên tay Ngâm Cầm, cảm nhận vị ngọt đang từ từ xuất hiện trong miệng, đến khi cảm thấy vị đắng đang dần dần biến mất, liền nói: "Ngâm Cầm còn đồ ăn không? Nóng một chút cho

hai người các nàng, người giúp ra chuẩn bị nước tắm, dùng bữa xong thì đi nghỉ sớm."

"Tiểu thư, nô tì đã chuẩn bị xong từ sớm, bằng không nô tì sợ hai người các nàng đói là đi thì chết." Ngâm Cầm hì hì cười nói.

Ngâm Thư lườm nàng một cái, cái tính này của nàng một chút cũng không thu liễm lại được.

Vận Nhi cùn hắng giọng nói: "Ngâm Thư người còn dám chê cười bọn ta, xem ta có vả miệng người không." Dứt lời liền đánh tiếp.

Ngâm Cầm làm bộ xin khoan dung, hai người cười đùa chạy đi.

Ngâm Thư cũng cười cáo lui.

Chỉ chót lát sau, Ngâm cầm liền mang nước đã chuẩn bị xong đến dục thất (1) sát vách, sau đó các nàng đều đi nghỉ ngơi, một mình Vân Lãnh Ca ngồi rải đầy cánh hoa vào trong nước nóng, nhắm mắt dưỡng thần, mệt mỏi toàn thân liền trở thành hư không, ngay cả cơn đau đầu cũng tiêu tán rất nhiều.

(1) Dục thất: phòng tắm

Đột nhiên, một trận tiếng vang lọt vào tai, Vân Lãnh Ca lơ đãng, trời sắp đổ mưa, gió mạnh quất vào cửa sổ gây tiếng động cũng không có gì kỳ lạ.

Vân Lãnh Ca ngửa đầu dựa vào mép dục dũng (2), vươn hai cánh tay trắng nõn vỗ vài cái vào cái lưng mỏi, cảm giác nước ấm dần dần rơi xuống, định mặc quần áo trở lại nội thất nghỉ ngơi.

(2): Dục dũng: thùng tắm, bồn tắm.

Nàng ngẩng đầu phát hiện trung y bị vắt ở bình phong bên ngoài cách đó mười bước, chắc Ngâm Cầm sợ nàng không cẩn thận làm ướt xiêm y.

Đi ra khỏi dục dũng, Vân Lãnh Ca dùng khăn bông vải lau khô nước trên người, đi đến trước tấm bình phong liền khiêng chân lấy trung y xuống.

Đang muốn mặc vào, đột nhiên cách bình phong không xa truyền đến một trận tiếng ho khan.

Vân Lãnh Ca đang chuẩn bị cho tay vào trong tay áo liền giương mắt nhìn, trong lòng chợt cả kinh, não bộ trống giông vài giây, ngay sau đó chợt phản ứng lại, cầm lấy trung y chắn ở trước người, giọng điệu lạnh lẽo quát khê: "Ai?"

"Vân tiểu thư không cần lo lắng, Bản thể tử cái gì cũng không thấy." Giọng nói lười nhát chợt vang lên.

Trong kinh ngoài trừ Thế tử Mộ Dung Diệp ra không ai dám cả gan đi làm loại chuyện này, cũng không có người nào khác để chọn.

"Mộ Dung thế tử, nửa đêm xâm nhập khuê phòng nữ tử, không khác gì hành vi của bọn tiểu nhân đầu đường xó chợ, như vậy, chỉ sợ dân chúng Đông Dương biết được, sẽ liên lụy đến thanh danh của ngài." Hai mắt Vân Lãnh Ca bốc hỏa, đan xen với sợ hãi, nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi phản bác nói.

Cho dù ban ngày Mộ Dung Diệp chiếm tiện nghi của mình, nhưng nhớ hân hỉ nô vô thường một mực nhẫn nhịn, không nghĩ tới mới qua mấy canh giờ ngủ, Mộ Dung Diệp lại càng vô pháp vô thiên, học thói của bọn đầu trộm đuôi cướp tự tiện xông vào khuê phòng của mình, nhìn thấy mình tắm, còn không lui không tránh hào phóng nghỉ chân quan sát.

Tuy là cách một bình phong, nhưng Vân Lãnh Ca vẫn cảm thấy mặt mình bị hai mắt hắt nhìn chăm chăm, trong lòng không khỏi nháy dựng lên, vừa định hô hoán nhưng trong đầu lại lập tức nhớ ra đây là khuê phòng của mình, vậy mới có thể áp chế được nỗi sợ trong lòng.

Nếu mọi người biết được ban đêm có nam tử xông vào Liên Lãnh Uyển, còn ngay lúc mình tắm, danh dự cả đời nàng liền bị hủy hoàn toàn.

"Bản thể tử đến nội thất chờ người." Mộ Dung Diệp nhìn chăm chăm mỹ ảnh yếu điệu mộng lung đằng sau bình phong, con người đen càng trở nên sâu thẳm, tiếp tục tận lực che giấu tiếng bước chân của bản thân, thông thoáng rời khỏi dục thất.

Vì hành động tùy hứng của Mộ Dung Diệp làm ra chuyện gì cũng khiến nàng tức giận, Vân Lãnh Ca cắn chặt răng, cấp tốc mặc trung y, trên người còn khoác thêm một kiện ngoại bào rộng rãi, oán hận rời khỏi dục thất.

Nàng cho rằng trong sân có ám vệ canh gác, an nguy được bảo đảm, liền dung túng thả lỏng bản thân, cho dù ám vệ của ngoại công lợi hại, nhưng xem ra vẫn kém Mộ Dung Diệp một bậc.

Mình thật sự quá sơ suất rồi.

Đi đến nội thất, khi Vân Lãnh Ca nhìn thấy người nằm trên giường của nàng, không khỏi hít một hơi lạnh.

Thân thể thon dài của Mộ Dung Diệp nằm nghiêng ở trên giường, cánh tay gấp khúc chống lên, mắt nhắm một nửa, lông mi của hắn hạ xuống phác họa đường viền mí mắt, ánh mắt ít đi một phần băng lạnh như ngày thường, khuôn mặt tuần tú có vẻ dịu dàng vô hại hơn rất nhiều, tóc dài dùng kim quan buộc lên như thác nước rơi xuống gối ở trên đầu giường, một bàn tay vuốt ve thường thức viên ngọc Bát Bảo Như Ý màu xanh.

"Xin Mộ Dung thế tử đừng nhằm lẫn, đảo khách thành chủ, thật sự làm mất thân phận của ngài." Vân Lãnh Ca trợn trừng hai mắt nhìn Mộ Dung Diệp, lạnh giọng nói.

"Vân tiểu thư cần gì phải thẹn quá hóa giận như vậy, bản thế tử đã nói vừa rồi không nhìn thấy gì, người không cần phải giận chó đánh mèo cùng bản thế tử đâu?" Mộ Dung Diệp lạnh nhạt bất động, khẽ mở cánh môi, lười biếng nói.

Cái gì gọi là đối trắng thay đen, hôm nay Vân Lãnh Ca đã được lãnh giáo, Mộ Dung Diệp này mở mồm thật sự có thể làm người sống tức chết.

Bình phong này dùng lụa mỏng tốt nhất dệt thành, cực kỳ trong suốt, làm sao có thể không nhìn thấy gì.

"Không biết Thế tử tìm tiểu nữ có chuyện gì, đã rất muộn tiểu nữ muốn nghỉ ngơi." Vân Lãnh Ca không nghĩ sẽ đấu võ mồm tiếp, liền lạnh giọng nói.

Hai mắt Mộ Dung Diệp đột nhiên mở ra, đối diện với đôi mắt hàm chứa hờn giận của Vân Lãnh Ca, "Bản thế tử và Vân tiểu thư quan hệ nồng hậu, đã lâu không gặp mặt nói chuyện tâm tình, Bản thế tử có thể vì Vân tiểu thư mà gác chuyện chính sự qua một bên."

Thấy con người đen thâm sâu của hắn phát sáng, trong đôi mắt ấy Vân Lãnh Ca còn đọc ra ý cười, không cần đoán cũng biết hiện giờ tâm tình của Mộ Dung Diệp rất tốt.

Trong lời nói còn mang theo quấy rối, Mộ Dung Diệp ngoại trừ áp chế mình, trước đó quan hệ của bọn họ có nồng hậu sao? Còn nữa cung yến mới kết thúc không lâu, tại sao lại bảo lâu rồi không thấy?

"Chẳng lẽ Mộ Dung thế tử nhằm chán? Lấy chuyện trêu đùa nữ tử làm vui?" Hàm răng của Vân Lãnh Ca va vào nhau kèn kẹt, khó thở nói.

Nhưng mà, tâm tình của Mộ Dung Diệp tốt, còn tâm tình của Vân Lãnh Ca thì toán loạn, tự nhiên lại bị một nam tử nhìn thấy thân thể mình, làm sao nàng có thể vui được.

"Bản thể tử không trêu đùa người, trước kia chưa từng nói với người, Bản thể tử rất thành thật, không lấy chuyện gạt người tìm niềm vui." Mộ Dung Diệp dùng ánh mắt vô tội lên tiếng, nhưng khóe miệng hằn lại cong lên, giờ phút này trên môi hằn không chỗ nào không hiện ra ý cười, không chỗ nào không thể hiện tâm tình của hắn đang rất tốt.

"Thế tử có việc gì mời nói thẳng, hôm nay tiểu nữ làm trò cười cho Thế tử đã rất mệt rồi, muốn đi nghỉ sớm." Vân Lãnh Ca đau đầu đưa tay lên nhéo nhéo giữa lông mày, cảm giác không khỏe vừa tan đi trong khoảnh khắc lại xông đến.

"Hả?" Hai mắt Mộ Dung Diệp hơi nheo lại, hai mắt xuất hiện một chút nguy hiểm, nụ cười trên mặt lộ ra một tia u ám, chẳng lẽ bởi hắn nói chuyện lại là làm trò cười? Còn cảm thấy rất mệt? Tâm tình vốn tốt đẹp giờ biến thành hư không, Mộ Dung Diệp vội vàng đứng dậy, bước một bước, đảo mắt liền đi đến bên cạnh Vân Lãnh Ca, cánh tay dài duỗi ra, thô bạo kéo tay Vân Lãnh Ca, trong nháy mắt thân thể nàng đã tựa vào trong ngực Mộ Dung Diệp.

Một tay để ở cổ tay nàng, một tay khác gắt gao ôm chặt lấy eo nàng, không cho nàng có cơ hội rời đi.

Mùi hương thơm ngát thì nhau bay vào trong mũi Mộ Dung Diệp khiến cho tâm thần hắn rung động, cúi đầu nhìn Vân Lãnh Ca ở trong ngực, thấy sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, ngón tay đang không ngừng nắn nhẹ giữa lông mày, giống như đang chịu đựng đau khổ mãnh liệt, trong lòng hắn không khỏi mềm nhũn, Mộ Dung Diệp ôn nhu nói: "Người làm sao vậy."

Đầu Vân Lãnh Ca rất đau, nhất thời không có biện pháp né tránh tay hấn, liền để tùy ý hấn ôm mình, Vân Lãnh Ca không ngừng thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: "Đa tạ Mộ Dung thể tử quan tâm, tiểu nữ không có việc gì, xin Thế tử buông tiểu nữ ra."

Thiên hạ trong lòng yếu đuối dựa vào trên người hấn, trán trơn bóng có rất nhiều mồ hôi trong suốt, đôi mắt hơi nhắm, môi đỏ hồng, da thịt chạm nhau, trong lòng Mộ Dung Diệp có chút cảm giác khác thường, là loại cảm giác mà hấn chưa bao giờ thử qua, lấy lại bình tĩnh, Mộ Dung Diệp vỗ vỗ người trong lòng, một tay nắm giữ tay nàng thay nàng bắt mạch.

"Mộng hồn thảo?" Mộ Dung Diệp kinh ngạc nhíu mày, cúi đầu nhìn Vân Lãnh Ca vẫn còn đang nắn nhẹ giữa lông mày, lông mày khẽ nhíu lại, thấp giọng nói: "Vân Lãnh Ca, đừng nắn."

Nghe trên đầu truyền đến tiếng nói, Vân Lãnh Ca theo bản năng ngừng tay, mê muội ngược mắt nhìn.

Mộ Dung Diệp cúi đầu cùng Vân Lãnh Ca bốn mắt nhìn nhau, thấy thần thái hồn nhiên trong sáng như họa của nàng, dung nhan tinh xảo trắng ngần như búp bê sứ, môi nhỏ hơi mở, từng trận mùi hương ấm áp từ cơ thể truyền đến, ánh mắt Mộ Dung Diệp càng thêm sâu, con ngươi nhiễm lên xuân sắc mông lung, không tự giác cúi đầu muốn âu yếm.

Khi đôi môi hai người sắp chạm vào nhau, Vân Lãnh Ca chợt đau đớn kêu lên một tiếng, kéo hấn trở lại trong hiện thực, Mộ Dung Diệp thi hồi sâu thăm trong mắt, buồn bực xẹt qua trong đáy mắt, hôm nay làm sao vậy, luân phiên động tâm tư với tiểu nha đầu trong ngực này.

Vân Lãnh Ca bị mùi cây cỏ vây quanh, hương bị nhàn nhạt như vượt lên đầu nàng, cảm giác đau đớn, cuối cùng bắt được một tia thanh tỉnh trong não chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn mình gần Mộ Dung Diệp trong gang tấc, mùi hoa cỏ nhàn nhạt dường như làm rối loạn tâm tư của nàng, Vân Lãnh Ca nghĩ muốn đẩy hẳn ra, lại phát hiện hai tay nàng bị Mộ Dung Diệp gắt gao nắm lấy, trong lòng giận dữ, muốn mở miệng châm biếm.

"Người cho ta ăn cái gì?" Lời cho còn chưa kịp thoát ra, Mộ Dung Diệp đã nhét một viên đan dược trong tay vào trong miệng nàng.

Dược này vừa miệng đã tan, Vân Lãnh Ca muốn nôn ra cũng không được, đan dược đã tan rồi chảy vào trong bụng.

"Dược kia dùng thiên sơn tuyết liên chế thành, có thể giải bách độc, mặc dù mộ hồn thảo không tính là độc, nhưng ít nhất cũng giải được sáu phần." Mộ Dung Diệp thích thú nhìn nàng một cái, chậm rãi nói.

Vân Lãnh Ca sốt ruột, thấy môi với răng nàng đầy hương thơm mát, quả nhiên là cơn đau đầu giảm đi không ít, từng cơn đau đớn truyền đến cũng biến mất vô tung, trong lòng biết mình hiểu lầm ý tốt của người ta, lại còn vệt chết cứng mồm nói: "Nếu không phải Thế tử đêm hôm xông vào khuê phòng tiểu nữ, tiểu nữ cũng không tức giận đến mức khiến cho mộ hồn thảo phát tác."

Mộ Dung Diệp liếc mắt lườm Vân Lãnh Ca một cái, khẽ cười, không nói gì, thấy tinh thần nàng sáng khoái đầu vô mồm với mình, đột nhiên cảm thấy nàng nhanh mồm nhanh miệng như vậy thật đáng yên, ý tưởng này vừa xuất hiện, trong lòng liền có chút kinh ngạc, nhú nhú mày, buông tay ôm ở eo Vân Lãnh Ca ra.

Vân Lãnh Ca lắc lư cánh tay có chút đau của mình, thù ghét đối với Mộ Dung Diệp cũng bởi vì hẳn không duyên không cớ cho mình thiên sơn tuyết liên mà phai nhạt đi một chút, khôi phục lại bình tĩnh như cũ, thấp giọng nói: "Thế tử có gì dặn dò, xin cứ nói rõ với tiểu nữ."

Đầu óc trở nên rõ ràng, suy nghĩ cũng cẩn thận hơn, Mộ Dung Diệp nửa đêm tìm mình, chắc chắn là không phải tìm việc đến trêu chọc nàng.

Thấy Vân Lãnh Ca nghĩ thông suốt, đáy mắt Mộ Dung Diệp hiện lên một tia tán thưởng, khéo miệng xuất hiện một chút trào phúng, xoay người khoanh tay nhìn màn hình che trước giường, lạnh nhạt nói: "Người không cảm thấy thọ yến hôm nay thiếu mấy người trọng yếu sao?"

Thấy Mộ Dung Diệp không nói tiếp, trong lòng Vân Lãnh Ca biết chắc chắn mấy người trong câu hỏi của hắn là đầu mối rất quan trọng, nhúu mày suy tư nửa ngày, một ý tưởng kỳ quái xuất hiện trong đầu, nhưng không chứng thực được, nàng cũng không thể dễ dàng kết luận, vì vậy liền trả lời: "Không có ai ngoài đại thần lớn tuổi cùng Vương gia và Vương phi chưa tới cung yến, khiến tiểu nữ tương đối thấy lạ là con gái của Hạ tướng quân không tham dự."

Lúc tham gia cung yến Vân Lãnh Ca cảm thấy rất suông sẻ, có chút gì đó không thích hợp, sau đó nàng an toàn xuất cung, còn tưởng rằng mình đa nghi, đối với cảm giác trông gà hóa cuốc của bản thân liền thấy buồn cười, giờ nghe câu hỏi của Mộ Dung Diệp, cuối cùng nàng cũng hiểu rõ, hai tỷ muội Hạ Ngữ Nhi và Hạ Yên Nhi, một người ái mộ Âu Dương Phong, một người có tâm với Mộ Dung Diệp, trên yến hội hai người này đều sẽ cùng xuất trận, nhưng kỳ lạ là hai tỷ muội này lại không đến tham dự, đây không phải là rất kỳ quái sao? Chắc chắn là các nàng có chuyện tình không thể không ứng phó, nếu không với trình độ nhớ thương của hai tỷ muội các nàng, chẳng phải là rất kỳ lạ sao?

Vốn cho rằng Mộ Dung Diệp chỉ thuận miệng nói với mình một chút, trước mắt xem ra, trong đó là nước sâu không đáy.

"Hạ tướng quân và Bản thể tử có giao tình sâu đậm, trước khi tiến cung đã ôn chuyện với ta, sau dĩ nhiên có nói công chúa và hai nữ nhi của

hắn thập phần kính nể ta, nhân tiện dẫn theo các nàng đến Tê Nhạc Cung." Mộ Dung Diệp đứng dậy, tay ngọc phủi phủi nấp nhả trên y phục.

Trong mắt Vân Lãnh Ca hiện lên một chút dị sắc,điedanlqdonnnn chuyện này liên lụy đến rất nhiều người nha, chính mình cũng bị Mộ Dung Diệp lôi vào kế hoạch này.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Thế Ngoại Cao Nhân?(1)

Editor: nhuandong

“Sau này sẽ có người truyền người tiến cung, lúc đó người có thể nói nhiều thêm một câu.” Giọng Mộ Dung Diệpnhư từ Cửu Trọng Thiên truyền đến, mơ hồ làm cho người ta nghe không rõ.

“Câu đó là câu gì?” Vân Lãnh Ca nắm chặt ngoại bào trên người, lên tiếng hỏi.

“Người ngẫu nhiên thấy bản Thế tử ở hoa viên, trông thấy ta cùng một nam tử thâm tình ôm nhau, người vì kinh hãi nên vô ý bại lộ vị trí, bị bản Thế tử bức hiếp không được nói ra, sau đó chúng ta cùng đi đến yến hội ở Ngự Hoa Viên.”Đột nhiên Mộ Dung Diệp xoay người, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào đôi mắt khó có thể tin của Vân Lãnh Ca, đôi mắt lóe sáng, trầm giọng nói.

Tâm tình của Vân Lãnh Ca thực sự là không phải dùng hai chữ khiếp sợ để hình dung nữa, đôi mắt đẹp mở to nhìn Mộ Dung Diệp tròn mắt như sắp rớt ra, cái miệng nhỏ nhắn đóng mở mấy lần cũng không phát ra được tiếng.

Mộ Dung Diệp khẽ nhú mày, dường như hơi khẽ cười, vuốt vuốt mi tâm, bất đắc dĩ nói: “Cứ thuận theo mà làm, từ trước đến nay bản Thế tử không để ý đến ánh mắt của người đời làm việc tùy theo sở thích của mình, người cần gì phải có bộ dáng kinh hãi này chứ.”

Vân Lãnh Ca ở trước mặt hắn vẫn luôn dùng sắc mặt không hề thay đổi, làm việc không sợ hãi, ngoại trừ việc ngẫu nhiên bị chính mình chọc cho tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đây vẫn là lần đầu tiên trông thấy bộ dáng ghen hòng trăn trối nhìn mình, thú vị nhìn nàng khẽ mở đôi cánh môi hồng nhạt.

Vân Lãnh Ca nghĩ quả nhiên là không tầm thường, đúng là yêu nghiệt, loại biện pháp này cũng có thể nghĩ ra được, lại còn đặt ở trên người hắn, nói mây trôi nước chảy, điềm nhiên như không như vậy, cái loại da mặt này có thể so với độ dày của tường thành. Trong lòng Vân Lãnh Ca không khỏi cũng có chút khâm phục.

“Vân Lãnh Ca có chuyện gì người cứ nói thẳng, ánh mắt né tránh nhìn bản Thế tử như vậy là chuyện gì?” Thấy bộ dạng Vân Lãnh Ca muốn nói nhưng lại do dự, trong mắt Mộ Dung Diệp thoáng hiện chút tức giận, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu nhíu, hắn nhận tội như vậy nàng không chào đón?

“A, ý tiểu nữ là Thế tử nhìn xa trông rộng, ngài làm việc thật có phong cách, tiểu nữ vô cùng bội phục.” Vân Lãnh Ca run rẩy người, khoe môi cong cong, mỉm cười nói. Buổi tối đầu xuân vẫn còn rất lạnh, nhất là ngày mai còn muốn mưa, lúc này lại có cơn gió mát lướt qua, làm cho nàng cả người chỉ mặc một bộ trung y khẽ run lạnh.

“Vân Lãnh Ca, thực sự vượt mong ngựa không phải là phong cách của người, người càng nói như vậy bản Thế tử càng chán ghét, nói thật đi.” Không đếm xỉa đến Vân Lãnh Ca đang lạnh run, Mộ Dung Diệp như cười mà không phải cười lạnh lạnh liếc nàng một cái, hừ một tiếng nói.

Vân Lãnh Ca trừng mắt nhìn, trên đời còn có người không thích được người vượt mong ngựa ư, nghiêm mặt nói: “Có ngàn vạn biện pháp, vì sao Thế tử lại chọn cách không giống người thường vậy, tiểu nữ khó hiểu.” Nhấn mạnh chữ “không giống người thường” một chút.

“Bản Thế tử không thích phiên toái, phương pháp này một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.” Đột nhiên trên mặt Mộ Dung Diệp toát ra một chút vui vẻ, nghiêng đầu, ánh mắt sâu xa nhìn nàng, thấp giọng nói: “Chẳng lẽ người không cho rằng thật sự bản Thế tử thích nam sắc ư?”

Vân Lãnh Ca vừa khôi phục lại bình tĩnh đột nhiên lại bị kinh hãi, ánh mắt sắc cao thấp nhìn kỹ Mộ Dung Diệp một phen. nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.nHắn cũng không động, tùy ý Vân Lãnh Ca cẩn thận dò xét, đáy mắt thoáng qua tia chờ mong nhưng lại được che giấu rất tốt.

Mộ Dung Diệp lớn lên tướng mạo còn đẹp hơn nữ tử ba phần, trên thế gian này muốn tìm dung mạo hơn được hắn chắc là không có mà hắn lại là Chiến thần Đông Dương nắm quyền thế, uy danh lan xa khắp đất nước này, muốn tìm nữ tử hoàn toàn xứng với hắn quả thật là khó tìm, có lẽ nam tử thì có chút hi vọng.

Vân Lãnh Ca càng tự đánh giá càng càng thấy có thể, cực kỳ đồng ý với câu hỏi của hắn, từ trước đến giờ Mộ Dung Diệp nói chuyện luôn là bản tên có đích, có lẽ hắn thật sự thích nam tử?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Vân Lãnh Ca trở lên lung linh rực rỡ, ánh sáng chói mắt cực lực phát ra từ trong mắt nàng.

Ừ, nàng quyết định một chủ ý, tạm thời không thể nói, sau khi xác nhận mới bắt đầu hành động.

“Ha ha, Thế tử không phải là người thường, phương pháp này rất tốt rất tốt.” Đột nhiên Vân Lãnh Ca thay đổi giọng điệu, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như được trải lên một tầng ngũ sắc, xinh đẹp động lòng người, nói cười ríu rít tán dương.

Mộ Dung Diệp kinh ngạc nhìn nàng một cái, một màn chuyển biến từ kinh ngạc sang kinh diễm sáng rọi của nàng đều ở trong mắt hắn, có chút tò

mò vì sao nàng chuyển biến nhanh như vậy, giọng nói còn vô cùng chân thành, cố tình muốn tìm hiểu một phen. Nhưng nghiêng mắt nhìn thấy nàng không ngừng xoa xoa bàn tay nhỏ bé, nghĩ đến trên người nàng còn có độc tính chưa hết lại cảm mạo khó tránh khỏi làm trễ nải kế hoạch của mình, đúng lúc thời gian không còn sớm nữa, không thể tiếp tục trì hoãn, vô số ý nghĩ trong đầu đều hóa thành giọng nói ôn nhu ân cần: “Bản Thế tử đi, người nghỉ ngơi sớm đi.”

Thấy vị tôn đại phật gia này cuối cùng cũng muốn đi, trong lòng Vân Lãnh Ca khẽ thở dài một hơi, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Tạm biệt Thế tử.”

Trong lời nói của Vân Lãnh Ca kèm theo sự sung sướng và chút vui vẻ làm cho khuôn mặt trắng như ngọc của Mộ Dung Diệp có chút tức giận, tay đang chuẩn bị đẩy cửa sổ liền dừng lại, quay đầu nhìn thẳng vào Vân Lãnh Ca đang phúc lễ, giọng điệu mang theo hàn ý: “Bản Thế tử phải đi người rất vui vẻ?”

Không đợi nàng mở miệng, Mộ Dung Diệp nhìn thoáng qua dáng người xinh đẹp của nàng, thần sắc mang theo sự vui vẻ như có như không, tiếp tục nói: “”Mỹ nhân mộc dục/Vụ ải mộng lông/Xuất thủy phù dong/Diệp doanh ngọc hoạt.*” Dứt lời, trong cổ tràn ra tiếng cười trầm thấp vui vẻ, đẩy thẳng cửa sổ ra, đẩy mũi chân, thân thể thon dài nhẩy lên, trong nháy mắt cả người liền biến mất vô ảnh vô tung.

*Mỹ nhân tắm rửa/Sương mù mộng lung/Hoa sen mới nở/Hay doanh ngọc trơn. Câu cuối ý anh ấy nói làn da trắng mịn, trơn bóng, ngực đủ đầy xinh đẹp, tuyệt vời.

Tâm tình của Vân Lãnh Ca thay đổi rất nhanh từ yên lặng đến kinh sợ, khi nàng hoàn toàn hiểu được ý tứ trong lời nói của Mộ Dung Diệp, mắt đẹp mở to, thấp giọng phun một câu: “Trả thù trần trụi, nói người tiểu nhân một chút cũng không sai.” Lời này cũng chỉ dám nói sau lưng Mộ Dung Diệp mà thôi.

Cái gì mà phá thơ, tuyệt không gieo vần, Vân Lãnh Ca nghe được tiếng nói tổn hơi thừa lời của mình, còn nói không nhìn thấy, thật sự là lừa mình dối người, đồ dê xồm, đồ lưu manh.

Nghĩ đến cả người mình đều bị hấn nhìn hết sạch, trên mặt Vân Lãnh Ca hậu tri hậu giác ửng đỏ, toàn thân vô duyên vô cớ đều có chút khô nóng, nhiệt độ thiêu đốt đuổi đi sự lạnh giá vừa rồi.

Khẽ cắn môi dưới, Vân Lãnh Ca âm thầm nói: “Thoạt nhìn áo mũ chỉnh tề, hóa ra là tên bại hoại đùa giỡn nữ tử thanh lịch.”

Tật xấu của Mộ Dung Diệp quá nhiều rồi, khó khách là không dám thích nữ tử, nữ tử trong thiên hạ ai chịu được tính tình của tổ tông này chứ?

Vân Lãnh Ca kìm nén bức bối không có chỗ nào xả, vươn tay giạt ngoại bào đang khoác trên người xuống, như là cho hả giận ném ra thật xa, sầm nảo đóng cửa sổ, bò lên giường ngủ.

Hôm sau, Vân Lãnh Ca ổn định lại tinh thần không tốt của mấy ngày trước, mặt mày hớn hở sáng sớm đã dậy nghĩ lễ vật cho ông ngoại.

Tuy Mộ Dung Diệp là người mặt cực kỳ dày, tật xấu cũng quá nhiều, nhưng đồ của hấn đúng là vô cùng tốt. Viên thuốc được chế từ Thiên Sơn tuyết liên kia sau khi được thẩm thấu qua một đêm, dược tính đã phát huy công hiệu, mộng hồn thảo đúng như hấn nói, biến mất rất nhanh.

“Tiểu thư, hôm nay Tứ di nương đến Phúc Thọ đường thỉnh an lão phu nhân, nô tỳ nghe hạ nhân bàn luận nói Tứ di nương đẹp hơn so với trước kia, tướng gia thấy Tứ di nương thì vô cùng cao hứng. nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Trông thấy nàng ta mặc xiêm y còn kém hơn so với nha hoàn trong phủ, nổi giận, lôi quản gia ra đánh thập tử nhất sinh, còn thưởng rất nhiều đồ trang sức xiêm y đưa vào viện nhỏ của Tứ di nương.” Ngâm Cầm tiến vào thần thần bí bí bẩm báo: “Tướng gia còn muốn ban Thanh Phong uyển cho nàng ta, đây chính là uyển tốt nhất

ngoại trừ Tích Ngô uyển của Nhị di nương. Thuốc bổ lại như nước chảy hướng về phía viện của nàng ta, rất là được sủng ái.” Mi tâm của Ngâm Cầm lộ ra vẻ vui mừng không thể che hết được.

Bàn tay nhỏ của Vân Lãnh Ca vuốt một khối ngọc bội được điêu khắc từ Thanh Ngọc, mỉm cười nói: “Trong dự liệu thôi, những năm này tình cảm của phụ thân hướng tới Tam di nương, cố kỵ thế lực nhà mẹ đẻ của Nhị di nương, mười mấy năm qua chưa từng nạp thiếp. Nam tử đều là có mới nới cũ, mặc dù Nhị di nương Tam di nương có xuân sắc, tư sắc không bình thường, nhưng ở lâu cùng một chỗ khó trách phụ thân sẽ cảm thấy nhàm chán. Hiện nay Tứ di nương bệnh nặng mới khỏi, dung mạo càng đẹp hơn trước kia, lại là thiếp thất danh chính ngon thuận của phụ thân, sao hẳn có thể nhịn được chứ?”

“Tiểu thư, nam tử trên đời này luôn là hạng người bạc tình bạc nghĩa, nô tỳ tình nguyện cả đời không lấy chồng.” Đầu óc Ngâm Cầm đôi khi không nhanh nhạy, nhưng càng biểu lộ tâm hồn thuần khiết của nàng, đối với tình yêu là trung trinh không đổi.

“Tỷ tỷ của muội là ta còn chưa có gả, muội đã muốn bỏ ta đi tìm chồng hả?” Vân Lãnh Ca bị bộ dáng của Ngâm Cầm, nhịn không được trêu gọi.

“Tiểu thư, người nói gì vậy, nô tỳ chỉ biết múa thương lộng côn, ngay cả nữ công cũng không biết, nhất định là không gả đi được rồi, đến lúc đó còn muốn tiểu thư cho nô tỳ dưỡng lão bên người đấy.” Ngâm Cầm cao lớn thô kệch đã quen, nhắc đến chuyện lấy gả của nữ tử mà nàng cũng không đỏ mặt chút nào, nói nghiêm trang.

“Vô cùng cam tâm tình nguyện.” Khóe miệng Vân Lãnh Ca khẽ nhếch lên, cười nhẹ nói: “Đi với ta đến thăm tổ mẫu.”

Ra sân nhỏ, Vân Lãnh Ca ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, nhúu nhúu mây. Nàng đoán hôm nay mưa to tầm tã, rõ ràng là báo hiệu sắp mưa, bầu trời bao la với màu sắc âm trầm lại xen lẫn tia sáng màu vàng như ẩn như hiện, khí trời thật không bình thường, màu sắc mờ mịt lại xuất hiện những tia sáng màu vàng mờ lung, yếu ớt lại mang theo vẻ đẹp mang sắc thái riêng. Tâm tư Vân Lãnh Ca đảo mấy vòng, chớp mắt lại tiêu tan, mặc dù có dấu vết trời sắp mưa gió, nhưng điều dị thường trước kia cũng không phải là không phát sinh qua, thích thú thu lại nội tâm có một chút dự cảm không tốt.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 61+2: Thế Ngoại Cao Nhân

Editor: nhuandong

Vân Lãnh Ca chậm rãi một đường đến Phúc Thọ đường.

“Tổ mẫu, Lãnh Ca tới thăm người.” Vân Lãnh Ca vừa bước vào cửa đã nũng nịu kêu lên.

Lão phu nhân đã lớn tuổi, thích náo nhiệt, thích con cháu quăn đầu gối, ngẫu nhiên nũng nịu một chút sẽ quyến rũ tình cảm mẹ hiền của bà, nhưng không thể quá mức, nếu không sẽ biến thành cố ý nịnh nọt tranh thủ tình cảm, trong lòng phải có cán cân cân nhắc đúng mực.

Vân Lãnh Ca một bộ nghĩ không thể chờ đợi biểu tình thân mật của lão phu nhân, lại vẫn kiên trì cúi chào xong, dưới gương mặt mỉm cười của lão phu nhân, thân mật ngồi ở bên cạnh khoác lên tay của bà, làm nũng nói: “Tổ mẫu, ăn sáng rất tốt cho sức khỏe, người ăn ngon không?”

Lão phu nhân hơi ngửa đầu ra cười, khẽ gõ lên trán của Vân Lãnh Ca, xoay người cười nói với Vân ma ma: “Người xem nha đầu này kìa ngay cả bữa sáng của bà lão như ta cũng quản nữa.”

Nói là quở trách, nhưng sự sủng ái trong lời nói không ai nghe không ra, Vân ma ma hiểu được, hiện tại Nhị tiểu thư ở trong lòng lão phu nhân thật không bình thường, lập tức cười trả lời: “Nhị tiểu thư chỉ quan tâm tới lão phu nhân thôi mà.”

Vân Lãnh Ca khẽ gật đầu, phụ họa nói: “Vẫn là ma ma hiểu lòng Vân Lãnh Ca nhất, mà tổ mẫu lại hiểu lầm tôn nữ, tôn nữ không đồng ý đâu.”

Dứt lời, cái miệng nhỏ nhắn giả bộ hờn dỗi khẽ nghiêng người một cái.

“Cháu nha, thật sự là nghịch ngợm, đương nhiên là tổ mẫu hiểu được Lãnh Ca khéo hiểu lòng người nhất rồi.”
nhuandongd.i.e.n.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n Lão phu nhân thấy nàng một bộ trẻ con, xinh đẹp đáng yêu, hoàn toàn không giống như mấy đứa con đầy tâm kế thâm trầm của Nhị di nương, làm việc vừa đoan trang lễ phép, đối với người tổ mẫu như bà lại càng thêm cung kính, trong mắt hiện lên nụ cười nói.

Vân Lãnh Ca xoay người cười tươi tắn, trong mắt tràn đầy cảm động, bỗng dừng như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, ôm cánh tay lão phu nhân nhẹ nhàng lay: “Tổ mẫu, tôn nữ thiếu vài nha hoàn hầu hạ...”

“Đúng lúc sáng nay Tứ di nương khỏi bệnh, hiện đang ở Thanh Phong uyển chọn nha hoàn ma ma, cháu thuận tiện tới đó chọn vài người là được.”
Mấy ngày nay ba mẹ con của Nhị di nương đều bị cấm túc, lão phu nhân bớt bị quấy rầy làm phiền, hôm nay lại được Vân Lãnh Ca dụ dỗ quá mức cao hứng, không hỏi một tiếng liền đáp ứng.

“Tôn nữ cảm ơn tổ mẫu.” Vân Lãnh Ca đứng dậy hành lễ, trên mặt mang theo sự áy náy, ngưỡng ngừng nói: “Trong viện của cháu có bảy nha hoàn, thực là không đủ dùng, bằng không cũng sẽ không làm phiền tổ mẫu rồi.”

“Cháu đứa nhỏ này, cháu là tôn nữ của ta, có gì mà làm phiền chứ.”
Lão phu nhân không đồng ý nhìn nàng một cái, vô cùng thỏa mãn với việc Vân Lãnh Ca trình bày giải thích mọi chuyện với bà.

“Vâng, tôn nữ vô cùng cảm ơn tổ mẫu.” Vân Lãnh Ca mỉm cười nói: “Tôn nữ đi chọn nha hoàn ạ.”

Cúi chào xong cáo lui ra hỏi Phúc Thọ đường Vân Lãnh Ca một mình trở về Thương Lãnh uyển, để cho Ngâm Cầm đến Thanh Phong uyển mời chủ buôn người.

Một lát sau, Ngâm Cầm dẫn theo chủ buôn người và một đám nha hoàn ma ma chờ được chọn đi tới sân nhỏ.

Vân Lãnh Ca cũng không ra khỏi nội thất, để cho Ngâm Cầm và Vận Nhi tuyển vài nha đầu ma ma. Không cần hỏi nàng, tự mình quyết định là được.

Từ khi không có Nhị Di Nương cản trở, Ngâm Thư lại là người có tâm kế, chắc chắn sẽ an bài chuyện này thỏa đáng.

“Tiểu thư.” Một tiếng gọi mang theo vẻ vui mừng cắt đứt suy nghĩ trong đầu của Vân Lãnh Ca, ngẩng đầu thấy Lâm ma ma được Ngâm Thư dẫn vào trong thất, trong lòng bà đang vui mừng, không nhận được liền gọi một tiếng.

Ánh mắt hàm chứa nụ cười của Vân Lãnh Ca nhìn bà một cái, ý bảo còn có người ở ngoài, đừng để người bên ngoài nhìn ra tin tức gì.

Vân Lãnh Ca ngồi thẳng người, theo thứ tự nhìn, trừ Lâm ma ma và Lục Ý còn có bốn nha đầu khác, đôi mi thanh tú chau lại, nói: “Ta không có gì để giáo huấn các người, yêu cầu của ta không cao, thành thật làm tốt bổn phận của mình, đường đường chính chính làm người.”

Dứt lời, sáu người đồng loạt hành lễ, cung kính nói: “Nô tỳ ghi nhớ lời tiểu thư phân phó.”

Thấy mấy nha đầu này cũng mười phần đôn hậu, yên lặng rũ đôi mắt, lòng Vân Lãnh Ca khẽ động, theo thường lệ thưởng cho mỗi người một hà bao rồi cho các nàng đi xuống, lập tức nháy mắt cho Ngâm Thư.

Ngâm Thư hiểu ý, dẫn đám nha hoàn xuống, phân phó công việc của mình cho các nàng, lần nữa mang theo Lục Ý và Lâm ma ma đi vào nội thất.

“Tiểu thư.” Lâm ma ma kích động, vội vàng đi lên trước hông nhịn được cầm bàn tay nhỏ bé của Vân Lãnh Ca dịu dàng vuốt ve, lực rất nhỏ, sợ làm nàng đau.

“Nhũ mẫu, Ca nhi không sao, có người ở bên cạnh ta cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.” Vân Lãnh Ca vỗ nhẹ hai tay có chút run rẩy của Lâm ma ma, thấy trên mặt bà đã khôi phục chút hồng nhuận, mặc dù thân thể còn chưa tốt, nhưng chỉ cần điều dưỡng tốt, chắc chắn sẽ không đáng lo.

“Từ nay về sau người chính là ma ma quản sự của Ca nhi, đỡ cho ta luôn phải phiền lòng vì chút chuyện nhỏ trong viện, nhưng cũng làm phiền nhũ mẫu rồi. Tạm thời ủy khuất Lục Ý phải làm nha hoàn nhị đẳng, ở bên cạnh hầu hạ ta.” Đối với một người già toàn tâm toàn ý đối tốt với mình, trong lòng Vân Lãnh Ca ảm áp, nghịch ngợm nói.

“Chắc chắn lão nô sẽ chuẩn bị tất cả vì tiểu thư.” Lâm ma maxoa xoa nước mắt nơi khóe mắt, ghen ngào nói.

“Nhũ mẫu còn chưa khỏe hẳn, trước đi nghỉ ngơi đi.”

Giờ mậu một khắc, sắc trời còn chưa tối hẳn, giữa trưa Vân Lãnh Ca chỉ ăn một chút, hiện tại cảm thấy có chút đói bụng nên dùng bữa tối sớm. Đang ngồi trên giường viết chữ tiêu thực, Vân ma ma bên cạnh lão phu nhân đến Thương Lãnh uyển truyền lời, sắc mặt nghiêm túc và trang trọng, ánh mắt nặng nề, cũng không nói nhiều lời. Chỉ nói nàng đến Phúc Thọ

đường một chuyến, bên Tướng gia và các vị chủ tử trong phủ cũng đã phái người đi báo, sau đó sẽ đến Phúc Thọ đường.

Dẫn theo Ngâm Thư rời khỏi Thương Lãnh uyển, qua hoa viên gặp Tứ di nương đang thẳng hướng đến Phúc Thọ đường.

Mặt mũi nàng đã khôi phục bộ dáng thiếu nữ, vóc dáng người thướt tha, phong tình vạn chủng. Mặc dù những năm này cố ý che giấu sắc đẹp, nhưng nhiều năm mặt không dính phấn son bột nước đầy chì, làn da tinh tế như nữ tử trẻ tuổi, một chút cũng không giống da mặt của thiếu phụ tuổi ba mươi. Đồ trang sức trang nhã cũng thật là đẹp mắt, Liễu Diệp Mi, nhất là cặp mắt xếch cố ý trang điểm tỉ mỉ, sóng mắt đảo quanh, đoạt hồn người, quả thực là có thể hút hồn phách của nam nhân.

Mặc một bộ váy hoa đào Vân vụ Yên La thêu đóa hoa đào điểm lệ, đường viền trên ống tay áo đều là dùng kim tuyến thêu lên, càng thể hiện rõ đóa hoa vô cùng sống động, hoa thơm cỏ lạ xinh đẹp. Trên đầu là búi tóc mây đơn giản, cài ngọc trâm hình một nhánh hoa đào, cả người giống như hoa đào xuân tháng ba, phấn trang điểm lộ rõ nhu tình, xinh đẹp lại không tục tằn, mi hoặc giống như Nhị Di Nương, nhưng lại nhiều hơn một phần thiếu nữ thanh xuân, dung mạo lại càng xinh đẹp hơn.

“Nhị tiểu thư.” Tứ di nương mỉm cười vừa mức, khẽ hành lễ nói: “Nô tỳ nghe nói có một vị thể ngoại cao nhân đặc đạo đến Tướng phủ, lão phu nhân gọi tất cả chủ tử trong Tướng phủ đến chẳng lẽ là muốn cho chúng ta dính chút tiên khí? Không biết Nhị tiểu thư nghĩ như thế nào?”

Hôm nay nàng mới bước ra khỏi bốn góc của bức tường trong phòng, không hiểu chuyện ở bên ngoài lắm.

Dân chúng Đông Dương thờ phụng Phật giáo, chùa miếu lớn nhỏ nhiều vô số kể. Cao tăng Phật giáo có viên tịch Niết Bàn, hòa thượng

tuổi càng lớn, lí lịch càng dày, trong mắt người đời càng cao không thể chạm tới. Tất cả đều cho rằng bọn họ sẽ tùy thời Niết Bàn trở thành thần tiên trên trời chỉ có thể nhìn, dần dần đối đãi hòa thượng già như tiên nhân, khí tức trên người cũng bị truyền thành tiên khí.

Vân Lãnh Ca rũ mí mắt xuống, món khai vị tuồng vui này hóa ra lại rất quý hiếm, đáy mắt xẹt qua một tia hiểu ra, càng khẳng định tính toán có vài phần phỏng đoán của mình, trên mặt hàm chứa vui vẻ nói: “Nếu là cao nhân đặc đạo, sao có thể bước vào trong chốn hồng trần, tùy thời để dơ bẩn thế gian nhiễm lên quần áo thánh khiết của Phật giáo chứ?”

Chỉ sợ là hạng người mua danh chuộc tiếng mà thôi.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Trong Kế Có Kế

Editor: Bunn.

Tứ di nương không phải là người tin Phật, nhưng ngoài mặt vẻ tôn kính tối thiểu nàng ta vẫn phải có, thấy mặc dù Nhị tiểu thư nói cung kính, nhưng trong trong lời nói hàm chứa kia vẫn phát hiện ra nàng chẳng thêm ngó ngang tới Phật, cẩn thận dò xét nói: "Nhị tiểu thư không tin Phật sao?"

"Nếu trên thế gian thật sự có Phật thì vì sao vẫn còn nhiều người giãy giụa trong biển khổ như vậy? Nhân gian dựa vào Phật để trục lợi, Tứ di nương cảm thấy Phật là cái gì? Không phải ta nhắm vào Phật trông coi chúng sinh mà mềm lòng vạn vật, chỉ là nhắm vào những người mượn lý do Phật từ bi mà tới khắp nơi giả danh lừa bịp người khác mà thôi." Vân Lãnh Ca trừng mắt lên, lạnh nhạt đuôi lông mày vẫn quanh quẩn không tiêu tan, nói: "Coi như thật sự có Phật độ vì vui vẻ, thì cũng thật sự sẽ không vì danh lợi mà bước vào thế gian lừa gạt thế nhân."

Trước kia Vân Lãnh Ca không tin những thứ quỷ thần kia chút nào, thần tiên cũng vậy, nhưng việc nàng trùng sinh là chuyện thực không thể thay đổi được, có lẽ trong tối tăm tự có thiên ý, thiên ý có lúc cũng là bởi vì thần tiên cũng từ người bình thường tu luyện thành thần, người cường đại là thần, cho nên nàng cũng không quá phản ứng về cái chết, dù sao có thể trùng sinh trở lại, đáy lòng nàng vẫn là cảm kích.

"Thật sự là Phật tổ hay giả hòa thượng, không phải đợi chúng ta tới đăng trước xem một chút là sáng tỏ sao?" Ánh mắt Vân Lãnh Ca từ biểu tình sáng tỏ của Tứ di nương chuyển hướng lên trời, lẳng lẳng nhìn sắc trời

yêu dị một hồi, trong giọng nói không mang theo bất kỳ tâm tình gì, lạnh nhạt nói.

"Dạ." Tứ di nương trả lời một tiếng, đi tới trước mặt Vân Lãnh Ca, thấp giọng nói: "Nhị tiểu thư, tỳ thiếp chỉ sợ đây là quý khách của Nhị di nương."

Giọng nói của nàng ta hết sức dễ nghe, thì thào nhỏ nhẹ như tình nhân, khéo léo dịu dàng.

"Xóa hai chữ chỉ sợ đi." Vân Lãnh Ca liếc mắt nhìn Tứ di nương rõ ràng còn chưa nói xong, rõ ràng nói, cũng coi như là giải thích khó hiểu của nàng ta.

Tứ di nương không ngờ Vân Lãnh Ca sẽ nói thẳng như thế, biến sắc, trái tim hàng năm ẩn cư trở nên có chút khiếp nhược mơ hồ có chút chột dạ, liền vội vàng hỏi: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Tâm cơ Vạn thị sâu không lường được, thủ đoạn càng thêm ùn ùn, đối phó với người khác sẽ tìm điểm yếu, một kích tất trúng, ban đầu tỳ thiếp chính là nhất thời không quan sát kỹ." Ngừng nói, nghĩ tới những chuyện đã trải qua, mặt Tứ di nương trắng bệch, trong đôi mắt mê người kia thoáng qua nét sợ hãi, chuyện năm đó như âm ảnh vẫn còn khắc sâu vào tim của nàng ta.

"Tính tình Tứ di nương cò xát mười mấy năm, vẫn còn chưa nghĩ rõ rốt cuộc người thua Nhị di nương ở điểm nào sao?" Vân Lãnh Ca trực tiếp đi thẳng về phía trước, ra bên ngoài chừng vài thước, nghỉ chân dừng lại, nói một câu nhẹ nhàng: "Đổi cách suy nghĩ, nếu người là Nhị di nương, người sẽ làm thế nào? Nếu nàng ta là người, nàng ta sẽ hành động ra sao? Khi người có thể hoàn toàn sở hữu bản tính của nàng ta, hiểu rõ cách xử sự của nàng ta, người sẽ hiểu."

Dứt lời, liền trực tiếp đi tới Phúc Thọ đường của lão phu nhân, đến cửa viện, Vân Lãnh Ca thấp giọng phân phó bên tai Ngâm Cầm một phen,

mắt Ngâm Cầm sáng lên, cáo lui.

Tứ di nương đứng tại chỗ, khóe mắt khẽ động, sắc mặt chợt hồng chợt trắng, trong lúc nhất thời thay đổi nhiều loại màu sắc giống như cầu vồng, vì mấy câu nói của Vân Lãnh Ca mà thất thần, nhưng cũng biết đây là nhị tiểu thư đang đánh thức nàng ta, nếu không dựa vào nàng, người vừa mới bước ra cửa thâm tỏa nặng nề, mà chỉ dựa vào việc hôm nay tướng gia mới sủng ái nàng một ngày mà muốn lật đổ Nhị di nương, thì không thể nghi ngờ chính là người ngu nói mơ.

Gió ngấm trong tường phủ di chuyển, lay động hoa nhài vừa mới nở rộ vài ngày trong viện, mùi thơm ngào ngạt, mùi thơm mờ mịt u tối, hút vào trong không khí mãi không tiêu tan.

Một đường đi thẳng, Vân Lãnh Ca bước từng bước nhỏ, mang theo nụ cười phù hợp đi vào Phúc Thọ đường của lão phu nhân, ngược mắt đã thấy hòa thượng trán sáng bóng ngồi bên cạnh phía dưới lão phu nhân.

Áo khoác màu vàng nhạt, quàng áo màu đỏ thẫm, đuôi lông mày trắng toát rủ xuống, từ mi thiện mục, trên đầu chấm 12 chấm chứng tỏ trình độ đức cao vọng trọng của hắn, trong giới hòa thượng cũng chia tầng lớp, 12 chấm đại biểu là "giới Bồ Tát" cao nhất trong giới luật.

Vân Bá Nghị ngồi đối diện hòa thượng, trên mặt mang nụ cười khách sáo.

"Tổ mẫu, phụ thân." Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng hành lễ.

Đại đa số nam tử cầu thần bái phật đều giữ lấy cách nhìn kỳ thác tâm linh, trong đôi mắt trong suốt như làn nước của Vân Lãnh Ca không nhìn được nổi lên ý cười nhàn nhạt, Vân Bá Nghị rõ ràng cho thấy ông ta không tin Chư thiên thần phật, từ trước Nhị di nương vu hãm mình "nước quỷ ám ảnh" liền nhìn ra, còn lão phu nhân thì lại là người tin mà không nghi ngờ, bà ta làm nhiều chuyện xấu, trên tay người thẳng trong đại viện nhà cao cửa

rộng nào mà không dính máu tươi đáng sợ? Cho nên cũng học thể nhân bái phật muốn cầu một chỗ an ủi tâm linh.

"Lãnh Ca, ngồi bên cạnh phụ thân." Vân Bá Nghị cười quay đầu nói với Vân Lãnh Ca, mặc dù ông ta đã sớm qua ngũ tuần, nhưng vóc người lại không phát phì như mấy người trung niên tầm thường, thân thể cân xứng thon dài, bởi vì là quan văn, trên người con mang theo phong độ nho sĩ đặc biệt của người trí thức, hữu tướng diện mục tuấn lãng của một nước, khó trách năm đó Lâm Tuệ Tâm bị ông ta mê hoặc đến thất điên bát đảo, dù hiện tại cô nương hơi lớn tuổi chưa từng xuất giá ở Đông Dương cũng ôm lòng hảo cảm với ông ta.

Người nào biết phía dưới da mặt một người ôn văn nhã nhĩ như vậy lại ẩn chứa lòng nham hiểm bạc tình quả nghĩa đây?

"Vâng, phụ thân." Vân Lãnh Ca cười dịu dàng, nhẹ nhàng bước về phía trước, ngồi bên cạnh Vân Bá Nghị.

"Lãnh Ca, đây là Tuệ Vân Đại sư Phổ thế tự." Ánh mắt trong ngày thường luôn cười quá mức khôn khéo của lão phu nhân cũng híp cả lên, Tuệ Vân Đại sư chủ đến khiến bà ta cảm thấy rất vui mừng, cho nên mặt đầy vui vẻ giới thiệu cho nàng.

Phổ Thế tự là tự miếu lớn nhất Đông Dương, truyền thừa đã qua trăm năm, thời gian phồn hoa nhất là được Đế Vương tiền nhiệm tôn phong làm Tự Đông Dương quốc, trong lúc nhất thời danh tiếng vô lượng, vượt qua tất cả tự miếu ở Đông Dương, hương khói cường thịnh, mỗi ngày dân chúng cùng quan lại quyền quý tới bái phật xin xăm đếm không xuể, phồn thịnh một triều đại. Mãi đến về sau, khi thái tử lên ngôi, cũng chính là đương kim hoàng thượng kế vị, hắn là người không tin phật, cũng không chủ trương quan viên cùng dân chúng Đông Dương dựa vào suy nghĩ cầu phật trong lòng, cho nên những năm này, Phổ Thế tự dần dần có hiện tượng suy bại,

nhưng làm sao Đại tự trăm năm có thể dễ dàng lật đổ trong một buổi sáng được?

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, hơn nữa cũng không thiếu số ít dân chúng lao thẳng đến tôn sùng Đại sư trong miếu thành vị thần, cho nên dù Phổ Thế tự không còn rầm rộ như lúc hoàng đế tiền nhiệm, nhưng ảnh hưởng của nó đã xâm nhập lòng người, ở Đông Dươn vẫn được xưng tụng là đệ nhất tự.

Đối diện lão hòa thượng này, quy cách ăn mặc đều không phải là tăng lữ bình thường, vừa từ Phổ Thế tự nguyên viễn lưu trường(1) tới, người trường đức cách xa như thế lại chịu đặt chân vào tướng phủ, làm sao có thể khiến người quen đặt phật trong lòng như lão phu nhân không vui đây?

(1) bắt nguồn xa, dòng chảy dài, sự việc có lai lịch từ xa xưa.

"Tiểu nữ bái kiến Tuệ Vân Đại sư." Đáy mắt Vân Lãnh Ca không gọn sóng, đứng dậy hành lễ với Tuệ Vân.

"Vân tiểu thư không cần đa lễ." Tuệ Vân đại sư nhìn tuyệt sắc mỹ nhân trước mặt này, ánh mắt có chút vẫn đục thoáng qua chút ánh sáng âm tà, đảo mắt liền biến mất, mặt mũi hòa khí cười nói.

Vân Lãnh Ca luôn nghiêm túc quan sát vẻ mặt cùng thần thái của Tuệ Vân đại sư, sao có thể không chú ý tới vẻ âm thầm trong mắt hắc kia, vị Đại sư đức cao vọng trọng này thoát nhìn đã qua thất tuần, còn có loại suy nghĩ hạ lưu xấu xa này, vốn bản thân chỉ cho rằng hắc được Nhị di nương thu mua đi ngang qua sân khấu lừa gạt lão phu nhân mà thôi, bây giờ xem ra e rằng vị đại sư này tám chín phần mười là giả mạo rồi.

Mặc dù nàng không tin Phật, nhưng kiếp trước hòa thượng chân chính nàng cũng đã từng gặp, tuyệt sẽ không giống kiểu vào cửa không còn bản khoản cá màu nhân gian như hắc.

Đã biết đích nữ tướng phủ hành lễ khuất thân cho hần, vậy mà hần vẫn còn tự giữ thân phận yên ổn ngồi nhận lễ, chỉ nhìn mỗi điểm này, đã không phải là đại sư chân chính.

Vân Lãnh Ca khẽ mỉm cười hơi gật đầu, sau đó cúi đầu ôn thuận lui trở về chỗ ngồi của mình.

"Thỉnh an lão phu nhân (tổ mẫu)." Lúc này, Nhị di nương mặt mũi có chút tiêu tụy dẫn theo hai nữ nhi chân thành tới.

Mấy người này ăn mặc cũng quá mức long trọng, nửa cúi thấp đầu thướt tha đi vào, mang theo từng đợt từng đợt mùi thơm son phấn.

Tâm tình lão phu nhân hôm nay rất tốt, Đại sư Phổ Thế tự như trên mây tự mình vào phủ, lập tức cũng không còn nhăn mặt, không vui vẻ với Nhị di nương nữa, mang theo mỉm cười lại giới thiệu với mấy người một lần, ôn hòa nói: "Ngồi đi, đây là Vân Tuệ Đại sư Phổ Thế tự."

Nhị di nương, kể cả hai nữ nhi của nàng ta cùng hành lễ với Tuệ Vân Đại sư đang ngồi, lúc Nhị di nương ngược mắt vô tình liếc mắt nhìn Tuệ Vân, nhìn như không có gì đặc biệt, nhưng trong mắt Vân Lãnh Ca, sợ là có một phen thâm ý khác.

Tuệ Vân nhìn nữ quyến một phòng này, từ nương bán lão Nhị di nương vẫn còn dư âm đáng vẻ thùy mị, còn có mấy nữ nhân tướng phủ này, ai cũng là thiên tư quốc sắc, dung mạo mỹ lệ, nhất là cô nương trước đó, dung mạo càng thêm thoát tục, không người nào có thể so sánh, nghĩ tới làn da trắng nõn, ngọc thể lung linh dưới lớp váy áo của cô nương kia, mặt Tuệ Vân chợt xuất hiện một chút kích động, tay trong cổ áo cà sa không nhìn được chà xát, hầu kết động dậy, nuốt dòng nước miếng sắp chảy ra xuống.

Hần tất nhiên tiếp thụ lấy ánh mắt bình thản ẩn chứa tin tức của Nhị di nương, âm thầm báo cho mình, không cần nhanh chóng nóng nảy, tránh

hồng đại sự, chờ làm xong việc này, vị mỹ nhân quốc sắc thiên hương đó sẽ là của mình, không cần nhất thời nóng lòng.

Đám người Nhị di nương chậm rãi ngồi xuống, hai mẫu tử Tứ di nương cùng Tam di nương chân trước chân sau cũng đến, sau khi hành lễ cũng ngồi xuống.

Vân Lãnh Ca nhìn một phòng toàn các cô nương mập gầy này, trong lòng có chút buồn cười, trong phủ quả nhiên là âm thịnh dương suy, đến nay nam tử ngoại trừ một mình Vân Bá Nghị thì không có một nam anh nào rơi xuống.

Hiển nhiên lão phu nhân cũng chú ý tới tình huống này, lông mày khẽ chau lại, nụ cười trên mặt cứng đờ, đáy mắt thoáng tình huống suy nghĩ sâu xa.

Vân Lãnh Ca mặt mũi dịu dàng, hơi mỉm cười, có suy nghĩ muốn xem kịch vui này diễn cho xong nên cũng suy nghĩ, nhìn lướt qua Tứ di nương vừa bước vào liền nhìn nàng chăm chăm.

Sợi mây đen giữa hai hàng lông mày của nàng ta đã tiêu tán, trong đôi mắt ngoại trừ bình tĩnh cùng mừng rỡ thì không còn gì nữa, ngay cả lúc nhìn thẳng vào mắt Nhị di nương cũng không còn sợ hãi nữa mà ngẩng đầu ưỡn ngực mỉm cười đối mặt, khiến Nhị di nương tức giận thầm cắn chặt môi dưới.

Xem ra nàng ta cũng không quá đần, Vân Lãnh Ca bưng ly trà đã sớm chuẩn bị tốt trên bàn nhỏ bên cạnh lên, mở nắp trà, chậm rãi nhấp một ngụm.

"Đại sự, hôm nay ngài tới tướng phủ là có chuyện gì?" Lão phu nhân khôi phục nụ cười, đưa mắt lên người Tuệ Vân, cười hỏi.

"A di dà Phật, thật sự có chuyện quan trọng." Tuệ Vân đại sư thu cặp mắt đang liếc loạn đánh giá xung quanh về, trong đôi mắt tràn đầy trịnh trọng, hai tay chắp thành chữ thập, nói: "Không biết lão phu nhân cùng tướng gia có chú ý tới sắc trời dị thường hôm nay không?"

"Sắc trời có chút dị thường, chỉ là quá khứ cũng đã từng có, không biết vì sao đại sư lại nói vậy?" Trong mắt Vân Bá Nghị thoáng qua tia lạnh, trầm giọng hỏi, vừa rồi ông ta nhìn rất rõ ánh mắt xoay vòng quanh mấy nữ nhân trong nhà của vị hòa thượng này, trong bụng có chút hoài nghi với vị Đại sư tới từ Phổ Thế tự này.

Tuệ Vân không nhìn thấy âm lãnh trong mắt Vân Bá Nghị, còn tưởng rằng ông ta đang quá mức chú ý, trên mặt mang theo vẻ tự mãn, nói: "Các vị nên biết hiện tượng này rất không bình thường, tiểu tăng có nghiên cứu đôi chút về sắc trời, rõ ràng sắp mưa mà lại xuất hiện một vệt sáng, đây là Phật tổ ám hiệu cho đệ tử, có yêu nghiệt sắp xuất hiện, tầng tầng ánh sáng kia là Phật tổ đang hết sức áp chế yêu nghiệt đang làm loạn kia."

Thấy ánh mắt mọi người đều tập trung trên người mình, đặc ý trên người Tuệ Vân càng phát ra rõ ràng: "Mà phần yêu dị của bầu trời lại trên đỉnh Tượng phủ, tiểu tăng lo sợ yêu nghiệt quấy phá trong phủ, cho nên mới vội vàng xuống núi chạy tới đây giúp các vị quý nhân cùng nhau diệt yêu nghiệt hại nhân gian kia."

Sắc mặt Vân Lãnh Ca vẫn như thường, không thấy nửa điểm tâm tình, tròn mắt rũ xuống thoáng qua nét châm chọc, sắc trời khác thường, đây là điềm thông thường mọi người đều biết, vậy mà vị hòa thượng ngụy trang cao nhân lại nói là có chút nghiên cứu sắc trời? Loại trò hề dọa người không lên được mặt bàn này, chắc chỉ có thể lừa gạt được mấy vị phu nhân tiểu thư không ra khỏi cửa lớn kia thôi.

Vân Bá Nghị quả thật lơ đãng, trên mặt đã hiện rõ tức giận, nếu hòa thượng này chỉ tới để nói mấy loại lời nhảm nhí này, ông ta không muốn

nghe.

Lão phu nhân lại giống như thật sự tin, liên tục xoay chuyển phật châu xanh biếc trong tay, sắc mặt có chút khó coi, vội vàng lo lắng hỏi: "Đại sư, vậy làm thế nào mới tốt?"

"Yêu nghiệt này đã tu luyện thành hình người, hơn nữa tùy thời biến đổi thành bất kỳ hình dạng gì ẩn thân trong đám người, không dễ phát hiện, cho nên mới dẫn tới trên trời giáng xuống hiện tượng kỳ dị. Phật tổ công khai, sợ là khó đối phó." Hai hàng lông mày trắng của Tuệ Vân nhíu lại một chỗ, nếp nhăn giữa lông mày càng thêm rõ, giống như khiến hẳn thật sự khó xử.

"Kính xin đại sư ban thường pháp thuật, khiến yêu nghiệt hiện hình." Chỉ cần một người liên lụy sẽ ảnh hưởng đến an nguy toàn gia, sẽ một tắc vuông đại loạn, lúc này lý trí khôn khéo gì đó hoàn toàn không có, lão phu nhân hoàn toàn tin tưởng người này thật sự là vị "Tuệ Vân đại sư" tới từ Quốc tự này, mà yêu nghiệt trong miệng hẳn, càng làm lão phu nhân cảm thấy sợ hãi, chỉ sợ yêu nghiệt đó sẽ mưu hại bà ta.

Vân Bá Nghị cau mày liếc lão phu nhân thần sắc kinh hoảng, mắt lóe lóe, không nói gì.

"Xin lão phu nhân yên tâm, trước lúc tiểu tăng xuống núi đã làm, phát hiện ngoài mặt yêu nghiệt này lợi hại, nhưng bên trong đã suy yếu không chịu nổi, ngài chỉ cần tra một chút xem bên trong phủ có ai gần đây thân thể suy yếu thường phải dùng dược, thì chính là yêu nghiệt bị thương đang lợi dụng nước thuốc dưỡng thương." Tuệ Vân nói chuẩn xác.

Vân Lãnh Ca đã hiểu toàn bộ tính toán của Nhị di nương, trên mặt cười nhạt, đôi mắt như ngọc đen khẽ chuyển động, liếc mắt nhìn ba mẫu tử Nhị di nương hôm nay lại an tĩnh.

Nói vậy Nhị di nương đã sớm báo cho Vân Hạ Ca, nếu không với tính tình khinh cuồng tự đại như nàng ta, sớm đã không nhịn được nói năng lỗ mãng rồi.

"Trong tướng phủ người đông đảo, muốn tra đoán chừng tốn không ít thời gian, không biết Đại sư có thể chỉ điểm một chút không?" Giọng nói của lão phu nhân từ lúc ban đầu ngưng trọng dần dần chuyển thành lạnh lẽo có thể khiến người khác lạnh như băng.

"Yêu nghiệt này chính là hồ ly tinh biến thành, lấy vẻ ngoài mỹ lệ, lấy hình người trà trộn vào trong tướng phủ, khẳng định không cam lòng lấy thân phận hạ nhân cho mình, chắc chắn sẽ biến thành đáng về chủ tử để mê hoặc mọi người, cũng dễ dàng ra vào hơn, đạt được mục đích ban đêm hút tinh khí của con người để luyện tà thuật của nàng ta." Sắc mặt Tuệ Vân nặng nề, nhắm hai mắt, giống như có chút không đành lòng nói.

Lời vừa dứt, cả sảnh đường tĩnh lặng.

Hắn thể hiện thần thái trách trời thương dân như vậy, càng khiến lão phu nhân thêm tin tưởng những điều hắn nói không phải là giả, nghĩ đến có hồ ly tinh đặc biệt hút tinh khí người như vậy ở trong tướng phủ làm loạn, cả người lão phu nhân đã cảm thấy rét run, không rét mà run, lại nghe nói yêu nghiệt biến thành chủ tử tướng phủ, vậy khẳng định bản thân cũng đã từng tiếp xúc với nó, thì cảm thấy lông măng trên người cũng dựng thẳng cả lên, khó trách gần đây cảm thấy giấc ngủ không yên, nhất định là do yêu nghiệt hút tinh hoa cho nên cả người mới trở nên vô lực.

Lão phu nhân càng nghĩ càng sợ, ngón tay gầy gầy nắm chặt chuỗi phật càng thêm trắng bệch.

Vân Lãnh Ca liếc nhìn lão phu nhân từ kinh ngạc chuyển thành khiếp sợ, cảm thấy vô cùng châm chọc.

Đây chính là người tự mình ám thị(2), một khi có thầy thuốc nói người ngã bệnh, người liền cảm giác mình thật sự bị bệnh, trà nước không vào, cuộc sống hàng ngày không yên, thân thể gần đây liền trở nên gầy trơ cả xương, đến lúc đó lại thật sự ngã bệnh, từ đầu đến cuối cửa từng hoài nghi với đại phu từng chuẩn đoán bệnh.

(2) một loại ảnh hưởng tâm lý, hướng khiến người khác hành động, suy nghĩ theo ý mình bằng các thuật tâm lý.

Hiện tại lão phu nhân đang tự hành hạ mình, tự tạo cho mình rất nhiều loại áp lực không thể giải thích được, nếu bà ta lấy ra một nửa khôn khéo trong ngày thường, suy nghĩ nhiều một chút, sẽ phát hiện ra rất nhiều chi tiết, như bây giờ, đáng vẻ nghe gió chính là mưa, đâu còn đáng vẻ mạnh mẽ vang dội đứng đầu hậu viện nữa?

Sắc mặt Nhị di nương không ngoài dự đoán bình tĩnh như mọi người, chỉ là cặp mắt kia mơ hồ mang theo vẻ chờ đợi nhìn quanh phòng khách một vòng, nghiêng đầu liếc mắt Vân Hạ Ca có chút rục rịch, cảnh cáo nàng ta không được làm hư đại sự của mình, nhỏ không nhin sẽ loạn mưu lớn, mỗi một cảnh hôm nay nàng ta an bài, sẽ khiến Vân Lãnh Ca đặt mình trong địa ngục, để cho nàng vạn kiếp bất phục, cuộc đời này sẽ không thể lật người.

Vân Lãnh Ca cười nhạt nhìn Nhị di nương đang dùng ánh mắt cảnh cáo Vân Hạ Ca, nếu nàng ta biết bản thân mình đã sớm trù mưu từng bước như nàng ta thì nàng ta sẽ nghĩ như thế nào? Nhất định sắc mặt sẽ hết sức dễ nhìn.

Vạn thị đảo mắt liền nhìn thấy đôi mắt hàm chứa ý cười yếu ớt đang nhìn mình của Vân Lãnh Ca, bốn mắt hai người giao nhau, gần như trong nháy mắt, giống như có hàn quang bắn qua.

Chờ đến lúc tiện nhân người rơi vào tay ra, xem người còn có thể cười ra tiếng hay không, Nhị di nương mang theo hận ý trừng mắt liếc Vân Lãnh Ca, đưa mắt quay lại, cúi đầu, đành hoàng diễn nhân vật ngoài cuộc.

Vân Lãnh Ca thu hồi ánh mắt, bờ môi nổi lên nụ cười duyên dáng.

Ở trong hoa viên Tứ di nương nói không sai, Vạn thị thật sự nắm giữ điểm yếu của mỗi người, nàng ta chắc chắn nhất định lão phu nhân sẽ tin những loại lời vô căn cứ này, mặc dù lần trước quý thần nàng ta dùng qua, nhưng biệp pháp tốt không kể mới cũ, chỉ cần có tác dụng là được, lần này an bài hòa thượng giả mạo tên cao nhân, nói ra bên trong phủ có yêu nghiệt, cộng thêm hiện tượng thiên văn dị thường này, lão phu nhân thật sự tin, mà nàng ta lại không đếm xỉa tới nhìn diễn.

Có điều, ta cho phép người mở diễn, cho phép người ca diễn, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép người là người làm ảnh hưởng đến màn diễn này, ai mới là người nắm ván cờ này, sau đó sẽ vì người mà công bố, nhưng sau cái giá sau khi biết được, liền xem người có thể nhận nổi hay không.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Nuôi Hổ Gây Họa

Editor: Thanh Na

"Gần đây các người có ai sức khỏe không tốt cần dùng thuốc không?" Ánh mắt lão phu nhân mang theo lãnh ý quét bên dưới một vòng, trong lời nói không mang chút, chỉ có rét lạnh thấu xương.

Mọi người đối mặt nhìn nhau, trong lòng tràn ngập nghi ngờ, nhất là Tam di nương, nàng thật không rõ, chỉ đến Phổ Thế tự gặp đại sư một lát, không lý nào lại dính líu tới mình chứ.

Đúng vào lúc này, Vân ma ma vào bẩm báo, "Lão phu nhân, nha hoàn nhị tiểu thư trong sân, nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo."

Lão phu nhân có chút không vui cau mày lại, hiện giờ tra ra yêu nghiệt mới là việc quan trọng nhất, những thứ râu ria này nha đầu đó vào làm loạn cái gì? Hơn nữa Tuệ Vân Đại Sư còn đang làm khách trong phòng, mặt mũi của ông sao có thể để một tiểu nha đầu thân phận ti tiện vào xem được?

"Vào đi." Lão phu nhân trầm giọng nói.

Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng dùng nắp trà khuấy trà, nghe thấy nha hoàn trong viện mình có việc bẩm báo, cũng chỉ là ngược mắt nhìn thoáng qua nhàn nhạt, ngay sau đó lại cúi đầu chuyên tâm khuấy trà.

Nhìn Vân Lãnh Ca sóng nước chẳng xao, bộ dáng bình thản như nước, lông mày dài của Nhị di nương khẽ chau lại, trong lòng bất giác có chút run sợ.

Vân ma ma dẫn theo một nha hoàn đi vào, quả nhiên là Nha Nha, trong lòng Vân Lãnh Ca thở dài một tiếng, sao tuồng vui này lại dẫn đến vài nha hoàn không có ý tốt ở Liên Lãnh Uyển? Lập tức lại cảm thấy buồn cười, chỉ có hôm nay mình mới tự chọn nha hoàn, trước kia thì được bảy người Vận Nhi hầu hạ, không biết ngoại trừ ba người Ngâm Cầm, bốn người kia có mấy người vì mục đích riêng?

"Nô tỳ bái kiến lão phu nhân." Nha Nha đi vào hành lễ.

"Có chuyện gì?"

"Nô tỳ là muốn hỏi tiểu thư, chén thuốc hôm nay vẫn chưa uống, hiện giờ đã hơi nguội mất rồi, có phải là đợi tiểu thư hồi tiểu viện, nô tì mới lại mang vào không ạ?" Nha Nha rủ mắt xuống cẩn thận nhìn thoáng qua Vân Lãnh Ca đang uống trà, thấy không khí trong phòng nặng nề, sợ hãi nói.

Nha Nha nói xong, thần sắc mọi người khác nhau ánh mắt đều nhìn về phía Vân Lãnh Ca.

"Lãnh Ca, gần đây thân thể con không khỏe sao? Đang dùng thuốc gì vậy?" Ánh mắt Lão phu nhân ần ần mang theo hoài nghi nhìn về phía Vân Lãnh Ca, hỏi dò, mặc dù lời nói xem như hiền hoà, nhưng hàn ý nhàn nhạt bên trong, là người thì cũng hiểu.

Trên mặt Nhị di nương, xuất hiện một nụ cười lạnh không dễ dàng phát giác, Vân Lãnh Ca, đây chỉ là bắt đầu thôi, hôm nay người tuyệt đối sẽ không chạy thoát, tính cả mười mấy năm trước lão nương tử quý kia của người nợ ta, nhất định người phải trả cho ta gấp trăm ngàn lần, mẫu nợ nữ bồi, hôm nay chính là lúc người phải trả nợ.

Mặt Vân Lãnh Ca vẫn như thường, dường như không phát hiện hàn ý trong mắt lão phu nhân, nhẹ nhàng nói, "Gần đây cháu gái hơi lười, ngủ cũng nhiều hơn một chút, nhưng giấc ngủ không sâu, ác mộng cứ mãi quần

thân, cho nên trước khi ngủ cháu sai người chuẩn bị canh an thần, uống vào thì ngủ an ổn hơn một chút."

Nàng theo ý Nhị di nương nói một phen khiến nàng hài lòng, khẳng định là đối với kế hoạch của nàng càng thêm hữu ích, trong lòng nhất định đang khai hoa.

Quả nhiên trong mắt Nhị di nương khi thấy được màn kia cực kì vui mừng, nhưng nháy mắt đã biến mất.

Vân Bá Nghị thở dài một hơi, vốn ông không tin vào Tuệ Vân Đại Sư không rõ lai lịch này, nghe hẳn ta bày trò nói dóc này đã là thập phần không kiên nhẫn, hẳn nói trong phủ có yêu nghiệt, ông không tin chút nào, nhưng lão phu nhân lại cảm thấy rất quan trọng, ông cũng không dám nghịch ý lão phu nhân người, cho nên tùy người này tìm yêu nghiệt trong phủ.

Lúc nghe nha đầu kia báo Vân Lãnh Ca đang dùng thuốc, trong lòng thầm cả kinh, đã biết hòa thượng này vốn nhằm về phía nàng, bây giờ Vân Lãnh Ca đối với mình hay đối với tướng phủ đều có chỗ dùng không lỗ, tuyệt đối không thể vì chuyện vô căn cứ này mà phá hủy được, cho nên khi nàng giải thích chỉ là canh an thần thì lại cảm thấy không có gì lớn, mất ngủ gặp mộng là chuyện ai cũng thường xảy ra, nấu chút canh an thần trợ ngủ cũng nhân chi thường tình, chính ông cũng hay dùng, không đủ kì quái.

Nhìn đến nha hoàn đang đứng trong chính sảnh kia, Vân Bá Nghị mang theo ánh mắt không hài lòng liếc nha hoàn đó một cái, nếu không phải nàng nhiều chuyện, lại đi chọn giờ phút này đến bẩm báo chuyện bé như hạt vừng này, cũng sẽ không dẫn ra nhiều phiền toái như vậy.

Theo ý của ông, cứ để cho lão phu nhân tùy ý điều tra một phen, cuối cùng tra không ra cái gì. Thì sẽ không có gì để giải quyết.

Nha Nha rũ mắt, nàng cũng đang lặng lẽ đánh giá tướng mạo bất phàm của Vân Bá Nghị, tướng gia quyền cao chức trọng, bộ dáng đẹp mắt, nếu

mình có thể thông phòng làm của hẳn, sau đó mang thai chắc chắn sẽ được nâng lên làm thiếp, nếu có thể một lần nữa sinh con trai cho tướng gia, địa vị của nàng nhất định có thể trực tiếp vượt qua Nhị di nương, ngoại trừ lão phu nhân ra mình sẽ trở thành nữ tử có địa vị tối cao trong phủ.

Phải biết rằng, tướng gia đến nay vẫn chưa có nhi tử, mình thì còn trẻ như vậy, mang thai khẳng định không thành vấn đề, nếu trưởng tử của tướng gia từ bụng mình chui ra, vinh hoa phú quý chỉ ở trong mộng của nàng không phải là dễ như trở bàn tay?

Tâm tư đang chuyển thì gặp ánh mắt tướng gia quét qua mình, Nha Nha lập tức mừng rỡ, đôi mắt đẹp mang theo nhẹ nhàng ba phần nước và hàm ý xấu hổ nhìn Vân Bá Nghị.

Lòng Vân Bá Nghị khẽ động, lập tức hiểu rõ dụng ý của nha đầu này, cẩn thận đánh giá nàng một phen, thấy thân thể nàng kiều mỹ, mặc dù dung mạo không được coi là tuyệt sắc giai nhân, nhưng cũng được xem là thiếu nữ hiếu phong tình, hơn nữa toàn thân dào dạt thanh xuân càng động lòng người.

Không quyến rũ giống Phượng Ngô, không giống kiều thương (đẹp kiểu yếu đuối) như Tam di nương, so với tứ di nương động lòng người sáng nay thì nàng thêm khí tức của thiếu nữ.

Chút không hài lòng lập tức tan đi, mang theo vui vẻ nhìn nha hoàn xinh đẹp này, từ trước giờ ông không phải là chính nhân quân tử, mỹ nhân có tâm tư với ông, đương nhiên là ai cũng không từ chối nổi, sau đó không phải cũng chỉ là một thông phòng bỏ đi thôi sao.

Trong lòng Nha Nha như ăn mật đường, bộ dáng xấu hổ như hờn dỗi nhìn tướng gia, then thùng cúi đầu.

Trong sảnh sự chú ý của mọi người đều đặt ở lão phu nhân và Vân Lãnh Ca, ai mà chú ý đến một tiểu nha hoàn hèn mọn, trên mặt Vân Lãnh

Ca cười quái dị, vừa rồi Vân Bá Nghị liếc mắt đưa tình với Nha Nha bị nàng thu hết vào mắt không bỏ sót tí nào.

Nếu Nhị di nương biết nanh vuốt do mình bồi dưỡng lại đi đánh chủ ý lên Vân Bá Nghị, không biết có bị chọc tức đến hộc máu không? Kế hoạch lúc đầu phải đổi một chút, chuyện đùa tốt vậy, sao mình lại có thể không cho nó lên sân khấu được.

Lão phu nhân ngưng mắt suy tư một hồi, canh an thần cũng không coi là thuốc gì, chỉ có tác dụng an thần mà thôi, như thế xem ra, hẳn là không phải yêu nghiệt mà đại sư nói.

Phải xác nhận, cúi đầu hỏi Nha Nha, "Nhị tiểu thư chỉ dùng canh an thần thôi sao? Bên trong có cho được liệu gì khác không?"

"Hồi lão phu nhân, nô tỳ không biết, bất quá có đôi khi tiểu rất mệt, thậm chí có lần suýt nữa ngất đi." Nha Nha biểu lộ chân thành tha thiết, diễn một nha hoàn tận tâm giống như đúc.

"Hả? Có lần ta suýt ngất đi?" Đột nhiên Vân Lãnh Ca mở miệng, không có bất kỳ dấu hiệu tức giận nào, chỉ là nhàn nhạt lặp lại lời của nàng một lần nữa, ánh mắt mang theo thờ ơ nhìn Nha Nha, lúc thối cốc trà để lại tiếng vang nhẹ nhẹ, "Tại sao bản thân ta lại không biết? Người chỉ là nha hoàn tam đẳng trong sân, bình thường ngoại trừ lúc ta xuất môn ta đi thỉnh an, người có thể trông thấy ta ra, thì người thấy ta sắp té xỉu lúc nào?"

Sắc mặt Nha Nha biến thành xám trắng, đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, run giọng nói, "Tiểu thư, buổi tối hôm đó người và lão phu nhân hồi phủ, nô tỳ đi tiểu đêm vừa vặn trông thấy ngài tinh thần không khá, bộ dạng sắp đã bất tỉnh, nô tỳ chỉ là lo lắng cho người, không có ý khác, xin tiểu thư minh giám."

"Ngược lại là ta trách oan cho người?" Vân Lãnh Ca nhú mày, đôi mắt thâm thúy mang theo lửa giận ẩn giấu, "Vì sao ngày đó ta tinh thần

không khá, bằng không người hỏi tổ mẫu xem một chút? Giỏi cho tâm tư của người thật, người nói mấy lời đó định làm gì?"

Giỏi cho một nô tài trung tâm hộ chủ, chuyển từ trộm nhìn sang bắt cần thấy được, trong lời nói để lộ các tình huống cho lão phu nhân biết, còn mình thì bị bẻ sạch sẽ, không phải là người ngu.

Vân Lãnh Ca chỉ nói vài lời thật thật giả giả đã làm Nha Nha đỏ mặt hôi lạnh trên trán, không xong, nói quá rồi.

"Tổ mẫu, ngày đó thân thể cháu đúng là không thoải mái, ngài là người rõ nhất." Vân Lãnh Ca có chút nghiêng đầu, nói với lão phu nhân.

Ánh mắt lão phu nhân chuyển từ Vân Lãnh Ca sang trên người Nha Nha: Lúc này mình chỉ hỏi có phải Vân Lãnh Ca chỉ dùng canh an thần thôi không, nha đầu này lại thêm mắm thêm muối ám hiệu rất nhiều, là muốn mình hoài nghi Lãnh Ca, ý nàng ta là gì?

"Ngày đó Lãnh Ca ở phòng lớn hiến nghệ, hao tâm tổn trí, về sau vô ý bị lạc đường trong ngự hoa viên, phải đi nhiều đoạn đường vô ích, nàng là một quý tiểu thư mảnh mai, đương nhiên thân thể không khỏe." Lão phu nhân thấy ánh mắt của nàng, trầm giọng giải thích với mọi người.

Vân Hạ Ca thật sự không được lửa giận trong mắt, ánh mắt ngoan lệ nhìn Vân Lãnh Ca, nếu không phải nàng làm hại mình bị cấm túc, yện hội ở hoàng cung cũng là một cơ hội tốt để mình tạo danh tiếng.

"Lãnh Ca, ta thấy nha đầu này của cháu không phải là một nha hoàn tốt, chủ tử chưa hỏi, nàng ngược lại đã một năm một mười hận không thể nói hết tất cả các việc nhỏ ra, bất trung bất nghĩa như vậy, đánh." Ngừ khí Lão phu nhân lạnh lùng.

Một nha hoàn hạ đẳng cũng dám chưa chủ tử đồng ý đã tự ý đến nơi ồn ào, nếu ngày nào đó trong phủ có chuyện gì, chắc chắn sẽ bị nàng lan

truyền không còn một mảnh, bà tuyệt đối không cho phép có nô tài như vậy sinh sự trong Tướng phủ.

"Tổ mẫu, có lẽ nàng lo lắng cho cháu gái thôi, cho nàng một cơ hội lấy công chuộc tội đi ạ." Ánh mắt Vân Lãnh Ca tươi mát tự nhiên nói với lão phu nhân, rồi lập tức nhìn sang Nha Nha, đồng tử tĩnh mịch đến cực hạn, như một vòng xoáy khổng lồ đang từ từ chuyển động, "Ta chỉ cho người một cơ hội duy nhất, nếu còn có lần sau thì ta sẽ không che chở cho người nữa."

Khí thế khiếp người của nhị tiểu thư khiến hô hấp Nha Nha hơi cứng lại, trong đầu lập tức trống rỗng, hồi lâu sau mới hiểu được, nhị tiểu thư đang châm biếm mình, ngoài sáng thì cầu tình lão phu nhân lần này bỏ qua cho sai lầm của mình, kì thực là muốn nói với mình, chuyện phản bội nàng nàng đã biết rồi, nếu mình không biết tốt xấu, lần sau nàng sẽ không nương tay.

"Tạ lão phu nhân, tiểu thư khoan thứ nô tỳ tội mở miệng mà không suy nghĩ đi ạ." Nha Nha phản ứng thần tốc, lập tức dập đầu tạ tội.

"Nếu Lãnh Ca đã tha thứ cho nha đầu này, mẫu thân hãy bỏ qua lần này đi." Vân Bá Nghị đương nhiên không đành lòng mỹ nhân hãn mới vừa ý còn chưa yêu thương một phen đã bị mang đi bán mất, nương theo Vân Lãnh Ca thuận đường cầu tình thay nàng.

Vẫn là Lãnh Ca thiện lương, dù cho nha đầu này suýt nữa khiến nàng bị lão phu nhân hoài nghi, nàng vẫn mở một cửa xin lão phu nhân mà bảo vệ nàng, rốt cuộc vẫn là đáy lòng nữ nhân lương thiện mềm yếu nhất.

Thấy nhi tử và cháu gái đã mở miệng, lão phu nhân cũng không phạt nhiều, đại sư còn ở đây, vạn nhất để lại ấn tượng cho ông mình là một người tâm địa độc ác, vậy chắc chắn ông sẽ không giúp mình tìm yêu nghiệt nữa.

"Được rồi, người đi xuống đi, từ nay về sau trông chừng cái miệng của người, nếu có lần sau, ai cũng không bênh vực người được đâu." Giọng nói của lão phu nhân trầm thấp, cảnh cáo.

Nha Nha cuống quít cáo lui, trước khi ra cửa còn nhìn thoáng qua nhị tiểu thư đang cười ấm áp với mình, làm mồ hôi lạnh vừa được gió thổi khô lại chảy tiếp, nhị tiểu thư đúng là một nhân vật lợi hại, từ nay về sau không phải vạn bất đắc dĩ ngàn vạn lần không được đối địch với nàng, lại nghĩ, làm một nha hoàn thô sử không phải là ước nguyện ban đầu của mình, dù sao tướng gia cũng coi trọng mình, sớm muộn gì cũng đến cục diện đối địch với nhị di nương, còn không bằng đầu quân vào nhị tiểu thư, vì mình mưu một tương lai tốt, ngày sau phú quý không phải chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay?

Tình thần Nhị di nương tập trung đặt trên người trên người Vân Lãnh Ca khiến bà không bắt được thần sắc phức tạp của Nha Nha, cùng những chuyển biến trong nội tâm.

Vân Lãnh Ca biết Nha Nha là cố ý hãm hại nàng, vì sao nàng còn cầu xin cho Nha Nha thả địch vào sân của mình, chẳng lẽ nàng không sợ lần sau có thể lặp lại tình huống như vậy ư?

Vân Lãnh Ca nhàn nhạt cười cười, trong nụ cười mang theo lãnh ý: Vốn Nha Nha không thể giữ lại, nhưng tâm nàng ta quá cao, quá coi trọng mình nên mới dám nghĩ đến phụ thân, vậy mình tốt bụng giúp nàng một tay, thúc đẩy chuyện tốt – của nàng và Vân Bá Nghị, trong tướng phủ, nhất chi độc tú không bằng trăm hoa đua nở.

Kể không thành, Nhị di nương thâm hận, cần rằng, bất động thanh sắc đưa một ánh mắt về phía Tuệ Vân Đại Sư.

Tuệ Vân ngầm hiểu, đưa về một ánh mắt an tâm cho nàng, lần nữa cải trang thành bộ dáng thế ngoại cao nhân trầm giọng mở miệng nói, "Lão

phu nhân, yêu nghiệt ra, nhẹ thì vài mạng người sẽ mất, nặng thì sẽ liên lụy đến cả hữu tướng phủ, kính xin lão phu nhân gia tăng tốc độ."

Tuệ Vân cố ý khuyếch đại nguy hại lên vô số lần, ý chính là muốn lão thái thái thấy rõ tầm quan trọng của chuyện mà mau chóng hạ quyết định, quả nhiên một lời của hã khiến lão phu nhân thoáng chốc như kiến bò trên chảo nóng, đốt chung quanh, không ngờ thực sự làm cho Vân Bá Nghị đã sớm không còn kiên nhẫn giận tím mặt, cả khuôn mặt cũng xụ xuống, hay cho một hòa thượng độc ác, dám nguyên rủa Tướng phủ, cho là hã đã chết hay sao?

"Hồ ly tinh bình thường hay biến thành nữ tử tuổi trẻ mỹ mạo, thứ cho tiểu tăng lăm miệng một câu, trong phủ có tiểu thư nào cách đây không lâu suýt bỏ mình hay không? Nếu quả thật có, chỉ sợ chính tiểu thư đó đã sớm chết đi, yêu nghiệt này chiếm cứ thể xác của nàng, mang theo trí nhớ lưu lại trong cơ thể kia, mới có thể không bị ai phát giác, an toàn trốn tránh trong tướng phủ." Tuệ Vân nhắm mắt lại, nặng nề nói ra một "Sự thật" như vậy.

Trong sảnh, mọi ánh mắt đều nhìn về phía Vân Lãnh Ca, đại sư nói chắc chắn như thế, người trong phủ suýt chết chỉ có nhị tiểu thư, thật chẳng lẽ chính là nàng? Nàng chính là yêu nghiệt sao?

"Lời nói vô căn cứ, lời nói vô căn cứ, nữ nhi của ta đang yên ổn ở đây, đại sư kính xin người không được nói chuyện không có chút căn cứ nào, quấy rầy an bình trong phủ." Vân Bá Nghị giận dữ, đôi mắt trợn như chuông đồng, vỗ thật mạnh lên bàn một cái, lực đạo mạnh đến nỗi khiến tách cũng động, đột nhiên đứng người lên, lời nói cùng ánh mắt hung ác nhìn về phía Tuệ Vân.

Lão phu nhân sợ nữ tử xông tới đại sư, khẽ trừng mắt liếc hã một cái, quay đầu cười xòa nói, "Đại sư, ngài không nên tức giận, có phải sai rồi hay không? Lãnh Ca là dòng chính nữ của Tướng phủ, dịu dàng tri lễ, hào phóng chu đáo, hã là không thể nào."

Vân Bá Nghị hít sâu vài ngụm khí, ép tức giận xuống, ngồi xuống trầm mặt không nói một câu.

Trong lòng Lão phu nhân mê mang, tại sao lại nhắm vào Lãnh Ca, liên tưởng đến việc "Quý nước" lần trước, dù cho lão phu nhân luôn duy trì tôn kính đối với vị đại sư này, trong đầu lại không hiểu ra sao, lần trước là Nhị di nương cố ý hãm hại Lãnh Ca mượn danh quý nước bịa đặt vu oan cho nàng, lần này lại là một tội danh không khác lắm, chẳng lẽ lần này là nàng mua đại sư về lặp lại chiêu cũ?

Lão phu nhân trong lòng không ngừng suy nghĩ, người trong sảnh đa số cũng nghĩ đến phương diện đó, chủ tử Tướng phủ có mấy ai là tâm tư đơn thuần đâu.

Nhị di nương cảm nhận được ánh mắt mang nhiều ý nghĩa khác nhau trên người mình, trên mặt không chút nào kinh hoảng, dương dương tự đắc mỉm cười, lời nói của một bên đương nhiên không đủ để làm lão phu nhân và lão gia tin phục, làm sao nàng lại có thể không đầu óc diễn lại màn diễn thất bại hôm đó, nàng đã sớm làm vài thứ chuẩn bị, mặc kệ chuyện phát triển như thế nào cuối cùng đều có thể đạt tới mục đích của mình, vật chứng, bằng chứng như núi cùng dùng để chứng minh việc này có thật, chuyện Vân Lãnh Ca là yêu nghiệt, là chuyện thực không ai có thể thay đổi được.

Lão phu nhân thấy Nhị di nương thoải mái, không có bất kỳ chột dạ nào, trong lúc nhất thời không nắm được, bối rối trong lòng càng thêm dày đặc, vội vàng nói, "Đại sư, kính xin ngài tự mình bắt lấy yêu nghiệt này, để cho nàng có miệng khó cãi."

Chuyện phát sinh, lý do thoái thác đều đã sớm chuẩn bị trước, Tuệ Vân tự tin nói, "Từ nhỏ yêu nghiệt đã bị bệnh dịch tả thương sinh, đến khi vào trong phủ, chắc chắn là sẽ dùng tà thuật nguyên rửa các vị chủ tử, phái

người đi đến sân của các vị tiểu thư tra xét một chút, sẽ biết lời tiểu tăng nói đều là lời tâm huyết."

Tâm tư Lão phu nhân dao động bất định, ánh mắt lần lượt nhìn mọi người trong phòng, nửa ngày, truy cứu là an nguy của bản thân đã chiến thắng chút hoài nghi đáy lòng, "Vân ma ma, đi tra xét trong phòng bốn vị tiểu thư, cẩn thận một chút, nhìn xem có vật nào dùng làm tà thuật như đại sư nói hay không."

Vân ma ma lĩnh mệnh lui xuống.

Vân Lãnh Ca hứng thú ngẩng cao đầu nhìn màn kịch vui này, nghe vị Tuệ Vân này không thể chờ đợi được muốn quăng tên yêu nghiệt lên cho mình, đột nhiên cười một tiếng, tươi cười trong nháy mắt này sáng lạn như đóa hoa mùa xuân vừa mới mở, năng chú khiến cho không ai có thể nhìn thẳng, Tuệ Vân sắc tâm không thay đổi, nhìn chăm chăm nữ nhân động lòng người cười một tiếng, hô hấp cứng lại, tâm cũng nhảy lên, tạm dừng vài giây.

Bỗng nhiên nghe trong sân truyền đến một tiếng tiếng mèo kêu nho nhỏ, độ cong khóe môi Vân Lãnh Ca càng rộng.

"Đại sư, tiên hoàng ngự tứ Phổ Thế tự là đệ nhất quốc tự, ngài biết rõ điều này nghĩa là gì không?" Con mắt Vân Lãnh Ca lóe sáng kinh người, thản nhiên nói.

Tuệ Vân hoàn hồn, có chút không hiểu ý trong lời nói của nhị tiểu thư này là có ý gì, nhưng lệnh lão phu nhân đã phát ra, không thể nào thu hồi, đợi tí nữa vật chứng được trình lên, nàng sẽ bị nhận định là yêu nghiệt, mình cũng xem như công đức viên mãn rồi, tràn ngập kiêu ngạo nói, "Đương nhiên là tiên hoàng ân điển với bốn tự, càng lộ rõ coi trọng của ngài."

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 64+1: Cao Tăng Thật Giả

Editor: Quỳnh in

Chờ đến khi lão phu nhân muốn xử trí Vân Lãnh Ca, tự mình nói cần phải đưa yêu nghiệt này đến miếu đế siêu độ, là có thể danh chính ngôn thuận mang theo nhị tiểu thư quốc sắc thiên hương rời khỏi chỗ này, tha hồ hưởng thụ cá nước thân mật.

“Đúng không.” Vân Lãnh Ca mỉm cười, băng lãnh trong mắt nàng làm cho người ta phát lạnh, gằn từng chữ: “Phổ thế, là nói phổ độ thế nhân, nhưng đại sư ngụy trang rất giỏi, có thể lừa gạt mọi người trong Tướng phủ, người phổ độ cái gì, độ thế nào? Sẽ không sợ ngày nào đó bại lộ, bị người ra chửi là tiểu nhân vô sỉ chứ?”

Vân Lãnh Ca vừa dứt lời, người trong phòng liền sợ hãi, bị những lời đại nghịch bất đạo của nàng nói dọa cho không dám lên tiếng.

Khó tin nhìn nàng chăm chăm, thăm nghĩ, chẳng lẽ Vân Lãnh Ca điên rồi sao?

Hòa thượng Tuệ Vân biến sắc, mặt nạ đức cao vọng trọng nứt ra từng mảnh, hoàn toàn mất đi thần thái nên có, đứng lên lạnh lùng nói: “Nhị tiểu thư thỉnh ngài chú ý lời nói, tiểu tăng được phật báo mộng, đặc biệt muốn ta xuống núi giúp đỡ tiêu diệt yêu nghiệt ở Tướng phủ, nhị tiểu thư không cảm tạ thì thôi, còn nói xấu tiểu tăng khắp nơi, khó đảm bảo người không phải là có tật giết mình.”

“Ta có tội giết mình?” Vân Lãnh Ca cười lạnh một tiếng, con người u ám đen thui hiện lên một tia giễu cợt, không để ý tới ánh mắt nén giận của lão phu nhân đang bắn tới mình, nhìn về phía Tuệ Vân đang tức giận: “Đại sư, cao nhân cũng nên bày ra bộ dạng cao thâm, người vào phủ, một chưa thực hiện, hai chưa xem xét, chỉ bằng hiểu biết trời đất mà làm qua loa tắc trách, sau này càng khó ăn nói, không bằng không chứng nói bên trong phủ có yêu nghiệt quấy phá, ngược lại ta muốn hỏi đại sư một chút, người dựa vào cái gì mà chắc chắn là như thế? Chẳng lẽ người có bằng chứng gì chứng minh thân phận đại sư của người sao?”

Dừng một chút, Vân Lãnh Ca liếc mắt nhìn khuôn mặt đã biến sắc của lão phu nhân, nói: "Tổ mẫu, không phải cháu gái không tôn kính đại sư, mà là thân phận của hãn thật sự rất khả nghi, cháu gái không muốn có người tùy tiện tìm một người giả danh là đại sư để lừa bịp mọi người, xin tổ mẫu suy nghĩ nguyên nhân sâu xa trong đó."

Lời nói của Vân Lãnh Ca vang lên rất hùng hồn, nói năng có khí phách, trong lúc nhất đả kích toán tính trong lòng mọi người.

Sắc mặt lão phu nhân buông lỏng một chút, nhìn khuôn mặt hiền lành của Tuệ Vân xuất hiện nhiều hận ý, ánh mắt lộ ra độc ác càng giống như một con rắn hổ mang nham hiểm, làm cho người ra sợ hãi.

“Phụ thân, tổ mẫu, ánh mắt của đại sư thật là dọa người.” Trong phút chốc Vân Lãnh Ca thu hết hàn ý phát ra trở về, đôi mắt còn mang theo một tầng hơi nước, hai vai gầy run khẽ, tránh ở bên cạnh Vân Bá Nghị, kéo tay áo của hãn cẩn trọng nhìn sắc mặt trắng bệch của Tuệ Vân.

Vân Bá Nghị và Lão phu nhân bị lời nói đầy sợ hãi của Vân Lãnh Ca làm cho bừng tỉnh, cả hai người đều nhìn Tuệ Vân, mà hãn còn chưa kịp thu ánh mắt ngoan độc của mình lại, vì thế liền bị hai người nhìn thấy.

Vân Bá Nghị vốn đã rất đồng ý lời nói của Vân Lãnh Ca, mà lão phu nhân cũng không cho Tuệ Vân sắc mặt tốt, thấy hấn bị hai câu nói của Vân Lãnh Ca làm cho á khẩu, bộ dạng hận như muốn giết người, rõ ràng cho thấy người này có tật giết mình!

Nhị di nương ngồi không yên, nàng nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới, Vân Lãnh Ca dám to gan ngang nhiên làm trái lại ý của Lão phu nhân, hơn nữa những câu nói của nàng tựa như châu ngọc, tất cả đều có lý khiến người khác không phản bác được.

“Nhị tiểu thư, nếu người không phải yêu nghiệt trong miệng đại sư, cần gì phải sợ hãi, dùng thủ đoạn không đứng đắn để hãm hại đại sư như vậy, phải biết rằng hấn là sứ giả do phật tổ phái đến, người bôi nhọ hấn cũng chính là gián tiếp bôi nhọ phật tổ đấy.” Nhị di nương xả những lời này lên người Vân Lãnh Ca, không hề đề cập đến thân phận của Tuệ Vân này có khác thường hay không, lần nữa nhấn mạnh hấn chính là cao nhân, còn nói Vân Lãnh Ca lòng muông dạ thú muốn sỉ nhục phật tổ, không dấu vết thay Tuệ Vân kéo cục diện sắp lộ tẩy trở về.

“Đúng đúng đúng, Nhị di nương nói rất đúng.” Tuệ Vân lau mồ hôi lạnh trên trán, không còn một chút bộ dạng cao tăng đắc đạo, hấn thở dài nhẹ nhõm, ổn định lại trái tim hoảng loạn, nỗ lực muốn cười hiền lành một cái, nhưng lại không cách nào nặn ra được, chỉ có thể cứng ngắt nói: “Nói xấu tiểu tăng không quan trọng, nếu đắc tội với Phật tổ, sẽ là đại họa cho Nhị tiểu thư người, cũng là đại họa cho Tướng phủ.”

Mở miệng một tiếng nói xấu, chửi bới, thật sự muốn khếp Vân Lãnh Ca vào tội bất kính, dường như càng muốn lệch hướng trọng tâm đề tài trước đó.

Quả nhiên, Nhị di nương vừa chuyển đến phật tổ cao cao tại thượng này, mí mắt lão phu nhân lại trầm xuống, đứa nhỏ Lãnh Ca này thật không hiểu chuyện, nếu đắc tội làm Phật tổ nổi giận giáng xuống Vân phủ thì sao,

nàng tuổi còn nhỏ, không hiểu nặng nhẹ, đến lúc đó nàng chính là đầu sỏ gây nên phiền hà cho Tướng phủ.

Tuy ánh mắt vừa rồi của Tuệ Vân đại sư này thật sự rất đáng sợ, nhưng hăn đường đường là cao tăng, lại bị Vân Lãnh Ca một nữ tử khuê phòng hoài nghi như vậy, ắt sẽ tức giận, tượng đất còn có ba phần tính tình, huống chi lại bị người nghi ngờ đại sư?

Nghĩ đến đây, lão phu nhân mặt lạnh nhìn thoáng qua Vân Lãnh Ca, trách mắng: “Đại sư ở đây, không được hồ ngôn loạn ngữ.” Nói xong lại quay đầu chưa tiêu tức giận Tuệ Vân nói: “Đại sư, Lãnh Ca là trẻ nhỏ, nếu có vô ý xúc phạm ngài, ngài đừng để trong lòng.”

Trong mắt Tuệ Vân vẫn còn âm ngoan, vì không để người khác nhìn thấy, hăn nhắm mắt lại, giả bộ bình tĩnh, cố gắng ôn hòa nói: “Nhị tiểu thư là tiểu nữ không rành thế sự, tất nhiên tiểu tăng không chấp nhất với nàng.” Trong lời ngoài lời, để phê phán triệt để Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca biết hăn vẫn ghi hận trong lòng, cũng không thèm để ý, đang chuẩn bị đánh đòn phủ đầu hăn, xem hăn mang mặt nạ giả nhân giả nghĩa nữa hay không.

“Đại sư, Nhị tiểu thư không có ý như vậy, ngài có thể lấy chứng cứ chứng minh trong sạch ra không, chứng minh người thật sự là cao tăng phổ độ chúng sinh.” Tứ di nương chột mồm mở miệng, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ mặt không nhìn thấu, điềm đạm bình tĩnh.

Vân Lãnh Ca có chút kinh ngạc, mở miệng vào lúc này rất dễ dàng sẽ tự rước họa vào mình, như vậy giống như biến thành đối tượng nghi ngờ của lão phu nhân, biết rõ là sẽ rước họa vào thân nhưng di nương vừa mới xuất đầu lộ diện này lại dám đối đầu với lão phu nhân, là muốn tiến thêm một bước mang bản thân mình ra làm trung tâm sao? Hay là nhìn thấy Vân

Bá Nghị khinh thường Tuệ Vân, nên muốn dùng hành động lần này để hấp dẫn sự chú ý của hắn?

Nhưng hôm nay nàng ta vừa mới ra ngoài, Vân Bá Nghị còn chưa kịp sủng ái nàng ta, phần cảm giác tươi mới này còn tồn tại, nàng ta không nhất thiết phải mạo hiểm lớn như vậy, cũng không cần phải phiêu lưu để tìm kiếm sủng ái.

Tứ di nương kiên trì thừa nhận ánh mắt trách cứ của lão phu nhân và ánh mắt oán hận đầy phẫn nộ của Nhị di nương, cùng đánh giá như có như không của Tam di nương, ánh mắt này khiến nàng ta đứng ngồi không yên, vừa mới nói hai câu ngăn ngại, gần như hao hết dũng khí của nàng ta.

Sắc mặt lão phu nhân căng thẳng, trong lòng sinh ra chán ghét đối với Tứ di nương mười mấy năm chưa gặp mặt, Lãnh Ca là tiểu hài tử, không thể nói chuyện được, nhưng nàng ta là người mấy chục tuổi, còn không hiểu hết tầm quan trọng của chuyện này sao?

“Lão phu nhân, Tam công tử và Tứ tiểu thư Tả tướng phủ bái phỏng.”
Nha hoàn Lan Hương bên người lão phu nhân tiến vào bẩm báo.

Lão phu nhân và Vân Bá Nghị liếc nhau một cái, dường như là đã hiểu hàm ý trong mắt nhau.

“Mời bọn họ vào đi.”

Lần trước Tam công tử Tả tướng phủ Lâm Tập Phong không tham gia cung yến, cho nên Vân Lãnh Ca ngoại trừ ấn tượng trong trí nhớ, trên cơ bản không tính là quen biết, không nghĩ tới lần này lại là hắn.

Rất nhanh, Lan Hương dẫn Lâm Tập Phong và Lâm Thư Hàn đi vào Phúc thọ đường.

Lâm Tập Phong còn kém một tuổi nữa là cập quán, tươi cười trên mặt không giảm, chậm rãi đi tới phía này, một thân cẩm bào màu lam nhạt, viền vàng áo trên cẩm bào được khảm hoa lệ, châm tuyến tinh mịn, hoa cỏ mây mù được thêu cực kỳ sống động, chân đi một đôi giày đen mới tinh, tay cầm một cây quạt ngọc, mây núi trên quạt giống hệt như trên xiêm y, tôn nhau lên rực rỡ, mặt mày tuấn tú ngóảnh lại nhìn đầy rực rỡ, rất là phong lưu.

Lâm Thư Hàn tươi cười đoan trang, mặt phủ một lớp phấn bạc, càng tôn lên da thịt mịn màng, trên tóc mây cài một cây trâm hải đường, trên người mặc váy trắng điệp như ý nguyệt, mặc dù đơn giản nhưng cũng không làm mất dịu dàng uyển chuyển, mỗi cái giơ tay nhắc chân đều mang theo lễ nghi được giáo dưỡng kỹ lưỡng.

Còn có một hòa thượng đi theo phía sau bọn họ.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 64+2: Cao Tăng Thật Giả

Editor: Quỳnh In

Khuôn mặt giống y như Tuệ Vân, nhưng Vân Lãnh Ca vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra được chỗ khác nhau của hai người, hòa thượng đi theo sau Lâm Tập Phong, ánh mắt từ đầu đến cuối luôn rủ xuống, trầm tĩnh giống như không bị bất kỳ chuyện gì của thế nhân quấy rầy.

“Lão phu nhân an.” Huynh muội Lâm Tập Phong hai người cùng vấn an lão phu nhân.

“Dượng, biểu muội.”

Vân Bá Nghị nhìn Lâm Tập Phong phong lưu phóng khoáng, liền thở dài trong lòng, Lâm Hải Bác cưới một người vợ cả, lại còn mất sớm, nhưng vợ cả lại sinh cho hắn một nam một nữ, tuy Lâm Viễn Hàng cũng là số khắc thê, nhưng hắn cũng có ba nam nhi, một nữ nhi, nghĩ đến bản thân mình, từ trước đến nay đều không vừa mắt Lâm Hải Bác bây giờ con cháu đầy đủ, con nối dõi vờn quanh, mà hắn ngay cả một người có thể kế thừa Tướng phủ cũng không có, mặc dù hắn tuổi trẻ đã có địa vị sao, nhưng lại vẫn một mất một còn.

“Hôm nay Tập Phong và Thư Hàn đến Tướng phủ có chuyện gì sao?” Vân Bá Nghị cười nói.

Tuy rằng Hữu tướng phủ và Tả tướng phủ không vừa mắt nhau, nhưng ngoài mặt vẫn là thông gia, thời điểm trước mặt người ngoài, nên vẫn luôn có lễ nghi và xưng hô tránh mất mặt mũi.

“Lần trước cung yên chưa kịp tham gia, hôm nay cố ý đến gặp Lãnh Ca biểu muội.” Ánh mắt Lâm Tập Phong như có như không dừng lại ở trên người Vân Lãnh Ca, thấy nàng thật sự giống như muội tử nhà mình miêu tả, khí chất dịu dàng, dung nhan tuyệt mỹ, trên mặt thoạt nhìn hòa hợp dịu dàng, đáy mắt lại lộ ra lạnh nhạt và khôn khéo làm cho người khác cảm giác không dễ thân cận.

“Tam biểu ca, biểu muội.” Vân Lãnh Ca mỉm cười, đứng lên phúc thân trước hai người.

Lâm Thư Hàn ủy khuất đáp lễ, Lâm Tập Phong đối lại nửa lễ với nàng.

Ánh mắt Vân Lãnh Ca lướt qua hai người Lâm Tập Phong dừng lại trên người hòa thượng đứng sau lưng bọn họ, trong lòng đã biết người này là người phương nào, nhưng lại giả bộ nghi hoặc hỏi: “Tam biểu ca, vị đại sư này là?”

Nghe được câu hỏi của Vân Lãnh Ca, ánh mắt mọi người đều chuyển qua trên người hòa thượng.

Không chờ Lâm Tập Phong giới thiệu, Hòa thượng hai tay tạo thành chữ thập, nói: “Lão nạp chính là Hòa thượng Phổ thế tự, gặp qua các vị thí chủ.”

Hòa thượng vừa dứt lời, tất cả mọi người đều cả kinh, nhìn lại Tuệ Vân, trong mắt mang theo hoặc là nghi hoặc, hoặc là kinh ngạc khác nhau.

Nỗi lòng Tuệ Vân vừa trở lại bình thường lập tức lại dậy sóng, sắc mặt bỗng chốc trở nên tái mét, đôi mắt hiện lên vẻ rối loạn, mặc kệ ánh mắt đánh giá của mọi người, nóng vội đưa một ánh mắt cầu cứu về phía Nhị di nương.

Trái tim của Nhị di nương cũng treo ngược lên, lúc nghe thế công tử và tiểu thư phủ Tả tướng đến bái phỏng, nàng đã cảm thấy chuyện không ổn, trong lòng muốn ngăn cản nhưng lại không có biện pháp, chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ đi tới, đến khi nhìn đến Hòa thượng sau lưng bọn họ, bình tĩnh trước đó sớm đã bị đánh vỡ, đồng tử co rút nhanh, cắn chặt môi dưới nhanh chóng suy nghĩ phương pháp ứng biến.

Thu được ánh mắt cầu cứu của Tuệ Vân, trấn tĩnh Nhị di nương khó khăn duy trì lại càng lung lay sắp đổ, thật sự là ngu xuẩn, chẳng may đây là do Tả tướng phủ bắt chước làm theo, muốn học cách của mình thì sao, hăn ngược lại, giấu đầu lòi đuôi, thật sự là một người ngu xuẩn không chịu được.

Trong lòng Vân Bá Nghị sáng ngời như gương, nhưng cho tới giờ hăn cũng không theo Tả tướng phủ, ánh mắt lóe sáng, giả bộ không hiểu hỏi: “Này cũng thật khéo, vị Tuệ Vân đại sư này cũng tới từ Phổ thế tự, chủ động xuống núi đến Tướng phủ ta, nói là trong phủ có yêu nghiệt, hay là đại sư cũng? Chẳng lẽ Tả tướng phủ thật sự có yêu nghiệt sao?”

Một lời nói ra, đã nói rõ châm chọc thân phận rất đáng làm người ta hoài nghi của Liễu Tuệ Vân, lại vừa âm thầm châm biếm là Tả tướng phủ gia phong bất chính, dẫn tới yêu nghiệt xâm phạm.

Lâm Tập Phong mắt diếc tai ngơ trước lời nói xấu của Vân Bá Nghị, giống như không thèm để ý đến châm biếm của hăn, chậm rãi nói: “Không Liễu Đại sư chính là Sư đệ của phương trượng Phổ thế tự, Phật pháp cao thâm, cũng không dễ gì có người giảng Phật pháp, lão phu nhân tin Phật nhiều năm, hăn là biết tục danh của đại sư.”

“Thí chủ tán thưởng, lão nạp tu hành còn thấp, chưa nói tới hai chữ cao thâm.” Không Liễu nhã nhặn nói, ánh mắt bình thản như mặt nước lặng sóng, hỏi lão phu nhân đang ngồi: “Bảy năm trước thí chủ đã từng đến Phổ thế tự dâng hương, lão nạp đã từng giải một quẻ cho thí chủ, trên quẻ nói

cầu mà không được, yên tâm bớt buồn rầu, quý nhân đập cửa, chỉ đợi thời cơ, không biết lão phu nhân còn nhớ hay không?”

Đáy mắt Vân Lãnh Ca giấu một chút ý cười, nàng vốn chỉ muốn ngoại công có thể giúp đỡ tìm một vị cao tăng, không nghĩ tới có gặp phải ruồi, thế mà lại mời được Không Liễu đại sư đã từng gặp mặt lão phu nhân một lần.

Ánh mắt cảm tạ nhìn thoáng qua Lâm Thư Hàn, ánh mắt Lâm Thư Hàn luôn ở trên người biểu tỳ, thấy nàng nhìn mình tỏ vẻ cảm tạ, xảo quyết trừng mắt lại với nàng.

Ánh mắt phong lưu của Lâm Tập Phong không chịu ở yên một chỗ, từ lúc tiến vào liền bắt đầu đánh giá, sau khi nhìn thấy ánh mắt của muội tử nhà mình với Vân Lãnh Ca, không cam lòng bị rút lại phía sau, liền ném cho Vân Lãnh Ca một ánh mắt đầy xuân ý.

Khuôn mặt mỉm cười của Vân Lãnh Ca cứng đờ, bữu môi, Đại biểu ca và Nhị biểu ca đều là người vô cùng ổn trọng đôn hậu, sao Tam biểu ca này lại bất cần đời như vậy, nhưng hãn sinh ra đã vô cùng tuần tú, tuần tú không kém gì Mộ Dung Diệp, ánh mắt hơn hẳn Lô Hỏa Thuần Thanh, có thể thấy được số lần hơn cũng không thiếu.

Đem ánh mắt chuyển đến trên người lão phu nhân, vẻ mặt bà vui vẻ, từ khi hòa thượng báo thân phận, bà liền làm một bộ như đắm chiêu suy nghĩ, sau lại nghe Không Liễu đại sư nhắc đến lần bọn họ gặp mặt vẫn có chút chưa tin, nhưng khi nghe thấy nội dung của quẻ không sai một tí nào, tất cả nghi ngờ đều tiêu tan hết, trên mặt không che giấu được vẻ vui sướng, vừa rồi đối với vị Tuệ Vân đại sư kia còn có chút không tin, nhưng thân phận của Không Liễu đại sư này lại tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Đây thật sự là sư đệ đứng cao vọng trọng của Phượng trượng, bao nhiêu quan lại quyền quý tự mình đến tự mời mà hãn cũng không đồng ý.

“Không Liễu đại sư, thật không ngờ sau bảy năm còn có thể nhìn thấy ngài, ngài vẫn còn nhớ chuyện trước kia.” Lão phu nhân ngồi không yên, trực tiếp đứng dậy nói.

“Mấy chục năm Không Liễu đại sư đã không xuống núi, lần này đột nhiên lại xuất môn không biết là có chuyện gì không thể không nói ra phải không?” Nhị di nương còn đang cúi đầu khổ sở nghĩ đối sách, nhất thời đã quên nhắc nhở Vân Hạ Ca.

Dứt lời, lão phu nhân giận tím mặt, lớn tiếng trách cứ: “Nơi này có chỗ cho người nói chuyện sao? Ít nói một chút không ai nói người câm đâu.”

Lời nói nghiêm khắc đầy tức giận như vậy, lão phu nhân chưa bao giờ nói, có thể thấy bà thật sự tức giận, Vân Hạ Ca cắn môi, muốn khóc ra thành tiếng, dựa vào cái gì mà vừa rồi Vân Lãnh Ca phản bác phản bác Liễu Tuệ Vân đại sư, tổ mẫu chỉ mắng một tiếng trẻ nhỏ qua loa tắc trách liền thôi, đến khi mình mở miệng, lão phu nhân lại nói quá đáng như thế, đều là nữ nhi Tướng phủ, lão phu nhân có thể nào phân biệt đối xử khắc nghiệt như vậy.

Nhị di nương vội vàng kéo ống tay áo Vân Hạ Ca, híp mắt lắc đầu với nàng, ý bảo nàng không thể lỗ mãng nữa.

Vân Hạ Ca khó chịu, nghiêng đầu nhìn ra ngoài sân, ánh mắt vô cùng hung ác, tay bé nhỏ nắm thành quyền, móng tay thật dài khảm vào da thịt non, Vân Xuân Ca không buồn không vui nhìn nàng một cái, bộ dạng tiểu thư khuê các được biểu hiện cực kỳ nhuần nhuyễn trên người nàng.

Vân Lãnh Ca lắc đầu bật cười, nếu muốn phản bác lão phu nhân cũng phải có chứng cứ trật tự rõ ràng, một bên tình nguyện bắt bẻ, đây không phải là muốn đánh vào mặt lão phu nhân trước mọi người sao? Huống chi nàng ta vốn không được lão phu nhân yêu thích.

“Tuệ Vân đại sư cũng đến từ Phổ thế tự, không biết sư phụ có biết hăn hay không?” Vân Bá Nghị chột mở miệng, giọng nói trầm thấp, vở kịch náo nhiệt hôm nay đã đủ phiền não rồi, còn phải gặp người phủ Tả tướng, nếu không giải quyết sớm một chút, không biết Hữu tướng phủ bọn họ sẽ bị bao nhiêu cười chê cười.

“Lão nạp không biết.” Cho dù biết rõ Tuệ Vân giả danh Phổ thế tự đức cao vọng trọng, nhưng Không Liễu đại sư cũng không tức giận, thản nhiên nhìn hăn một cái, bình tĩnh nói.

Một câu nói của Không Liễu đại sư triệt để đánh vỡ thân phận giả mạo của Liễu Tuệ Vân, hăn vội vàng đứng lên, kinh hoàng nói: “Tiểu tăng là một người vân du tứ hải, tình cờ thấy yêu nghiệt quấy phá trong phủ Tả tướng, có tâm tương trợ Tướng phủ, lại sợ lão phu nhân và tướng gia không tin tiểu nhân, rơi vào đường cùng mới ra hạ sách này, mặc dù tiểu tăng nói dối, nhưng đều là vì muốn trừ hại cho Tướng phủ.”

Có hòa thượng này ở đây, không thể không thối phòng thân phận, đành phải đường vòng lối tắt, trong đầu Tuệ Vân hết hoảng lo lắng, trong phút chốc liền nghĩ ra một lý do có thể dùng được này.

Trên mặt Vân Lãnh Ca phảng phất ý cười, ánh mắt lướt qua, lấy cớ này thôi, ngược lại còn thông minh, điều kiện tiên quyết là những lời hăn nói hôm nay cũng có thể hiểu theo vậy, bằng không chuyện bại lộ lấy cớ này sẽ bị phủ định, còn có thể bị chụp mũ bịa đặt, đặc tội nói xấu nữ nhi quan gia.

Sắc mặt lão phu nhân khó coi, trong mắt tức giận hừng hực thiêu đốt, không nghĩ tới thật sự bị Lãnh Ca nói trúng rồi, Tuệ Vân này là giả mạo, lời nói của hăn còn đáng tin sao?

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Sự Việc Bại Lộ

Editor: Thanh Na

“Người xuất gia không nói dối, vị thí chủ Tuệ Vân này, nếu người thật là người trong Phật môn, hẳn là nói thật, theo như lời người nói thì trong phủ có yêu nghiệt, chỉ cần người có căn cứ, ắt lão phu nhân và tướng gia sẽ tin tưởng.” Tuệ Vân hạ mắt nói.

“Vâng ạ, đại sư nói rất đúng, tiểu tăng chỉ là nhất thời nóng vội nên mới nghĩ ra hạ kế này.” Trên gáy Tuệ Vân Tranh toàn là mồ hôi, hung hang vênh váo khi này không còn nữa, xám xịt nói: “Nhưng tiểu tăng cũng đã xuất gia một thời gian ngắn, quả thực trong tướng phủ có yêu nghiệt.”

Hai hòa thượng, một vị thông dong bình tĩnh, một vị kinh hoàng vội vàng, cao thấp thật giả nháy mắt đã rõ.

“Lão phu nhân, trong phòng của bốn vị tiểu thư không có gì cả, nhưng nô tỳ đi ngang qua Ngô uyển thì trông thấy một nha đầu lén lén lút lút định làm chuyện gì không muốn để mọi người biết, nô tỳ theo nàng một đường đến phòng Nhị di nương thì phát hiện thứ này.” Vân ma ma nhanh tay nhanh chân kiểm tra, bấm báo lại, sắc mặt của bà hơi âm trầm, bà ở phủ này đã lâu, món dơ bẩn gì bà cũng từng thấy, vốn tưởng rằng không thể nó không thể xuất hiện trong tướng phủ này...

Nói xong, Vân ma ma lấy từ trong tay áo ra mấy con rối màu trắng có dạng người, hai tay dâng lên lão phu nhân.

Lão phu nhân nhận con rồi, xem kĩ từ trước ra sau, đồng tử co lại, trong mắt toát ra lửa giận, lạnh lung liếc nhìn sắc mặt đang biến đổi đa dạng của Nhị di nương, hỏi: “Người xác định người phát hiện thứ này tại Ngô uyển chứ?”

“Vâng thưa lão phu nhân, nô tỳ vốn tưởng nha đầu đó vào Ngô uyển trộm đồ, sau đó nô tỳ phát hiện mấy thứ này trong sân cỏ, phía trên còn cắm đầy kim châm nho nhỏ, nô tỳ sợ thương tổn đến lão phu nhân nên đã nhổ chúng ra rồi ạ.” Vân ma ma lấy ra một chiếc khăn màu trắng, mở khăn ra, ngân châm sáng ánh lấp lánh.

“Nhị di nương, người thật to gan, dám dùng vu thuật nguyên rửa Bá Nghị và ta, đúng là coi trời bằng vung mà.” Lão phu nhân tức giận đến toàn thân run lên, sắc mặt xanh trắng, môi tím lại, đập con rối trong tay về phía nhị di nương, ngay ở đỉnh đầu, hù nhị di nương sợ hãi đứng dậy, quỳ rạp xuống đất.

Bà nghĩ sao cũng không hiểu, rõ ràng mấy thứ này chôn dưới gốc cây ở chỗ Vân Lãnh Ca, tại sao Vân ma ma lại nói tìm được chúng ở chỗ bà? Là Vân ma ma bị mua chuộc sao? Hay là Hương Nhi lúc trước phản bội bà, tiết lộ bí mật của bà cho Vân Lãnh Ca? Con rối trên không có ngân châm, nhưng Vân ma ma lại tìm ra.

Tình thế xoay chuyển trong nháy mắt, đến đây đã là chuyển biến rung trời, đầu Nhị di nương mơ hồ, vốn không thể bình tĩnh suy nghĩ đầu óc như một đồng bòn nhào nhoét.

“Đây là thứ gì?” Vân Bá Nghị khó hiểu rồi cuộc là thứ gì lại khiến Lão phu nhân giận dữ tới vậy, xoay người nhặt hình nhân lên, chăm chú nhìn những chữ nhỏ li ti như lỗ kim phía sau, không thể tin được: “Vu cổ thuật?”

“Đây là di nương mà con sủng ái đấy, ta thấy là bị con chiều đến lớn gan rồi, cả gan dùng tà thuật nguyên rửa ta và con, còn thứ gì nàng ta không dám làm nữa chứ.” Ngực lão phu nhân phập phồng, tức giận không ít, nghĩ đến nhị di nương dám dùng biện pháp ác độc này nguyên rửa mình, bà mắng luôn cả Vân Bá Nghị.

Vân Bá Nghị hơi đắn đo một chút, nhìn sắc mặt lão phu nhân không tốt lắm, cân nhắc mở miệng: “Mẫu thân, có lẽ không phải là nhị di nương, có kẻ hãm hại nàng cũng không chừng.”

Vân Lãnh Ca chậm rãi nâng môi lên, đôi mắt phát ra tia sáng âm đạm, đến lúc này mà ông còn che chở cho bà ta, chơi quá sâu? Giương mắt nhìn nếp nhăn giữa lông mày Vân Bá Nghị, chút lo lắng chìm nơi đáy mắt, Vân Lãnh Ca nâng mí mắt lên, gợi nụ cười yếu ớt mang hàm ý khác, Vân Bá Nghị chơi mà thành thật, lâu ngày sinh tình, sợ đúng là ông đối với nhị di nương dần dần mang chút tình yêu, có lẽ đến chính ông cũng không phát giác ra.

“Con còn biện hộ thay nàng ta sao?” Lão phu nhân thấy đích tử của mình còn cầu tình cho người hại hai mẹ con bà thì tức giận đến nói không ra lời, đến hồi lâu mới thở phò nói: “Đến lúc nàng ta nguyên chết tất cả người trong phủ, người mới tin nàng ta là một phụ nhân lòng dạ rắn rết phải không?”

“Mẫu thân bớt giận, nhi tử không có ý này.” Vân Bá Nghị vội vàng đi tới giúp lão phu nhân thuận tức, đỡ bà ngồi xuống.

Lão phu nhân khoát khoát tay, cường chế hít vào một hơi rồi nói: “Hậu viện trật tự con mới an lòng bôn ba chốn triều đình, nhưng tướng phủ có vài người độc ác không cam lòng, muốn hại chúng ta, đẩy tướng phủ chúng ta vào chỗ nguy nan, con phải nhớ kỹ điểm này.”

Lúc này nhị di nương đã phản ứng lại, cuống quýt dập đầu, búi tóc chinh tề thoáng chốc hơi tán loạn, cất giọng run run: “Lão phu nhân, nhất định là có người vu oan, tỳ thiếp yêu tướng gia tha thiết, sao tỳ thiếp nỡ hại người chứ, xem như tỳ thiếp dùng vu thuật thì tỳ thiếp cũng sẽ không để chỗ mình đâu ạ, lão phu nhân, xin người hãy minh giám.”

Nhị di nương khóc lóc than thở, khàn giọng van xin, bà biết bây giờ là thời khắc sinh tử, nếu thật bị lão phu nhân nhận định thì chờ bà sẽ là kết cục vô cùng bi thảm.

Vân Hạ Ca đã đại ra, không phải người bây giờ nên quỳ xin là Vân Lãnh Ca sao? Sao chuyện như vậy lại rơi trên đầu mẫu thân mình, nhìn sắc mặt lạnh lung của lão phu nhân và nhị di nương đang đau khổ cầu xin trên đất, trong lòng nàng vô cùng sợ hãi, nếu nhị di nương bị đuổi ra khỏi phủ vậy mình chẳng khác nào đứa trẻ mồ côi, đến lúc đó còn ai coi trọng mình nữa, Vân Lãnh Ca tốt xấu gì cũng là đích nữ dòng chính, còn nàng chẳng qua chỉ là một thứ nữ, làm sao có chỗ dựa ở tướng phủ.

Nghĩ đến đây, Vân Hạ Ca “phịch” một tiếng quỳ gối bên cạnh nhị di nương, cầu xin, “Tổ mẫu, phụ thân, di nương không làm như vậy đâu ạ, không phải đại sư nói Vân Lãnh Ca mới đúng là yêu nghiệt sao? Mọi người hẳn nên hỏi nàng ta mới đúng chứ.”

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THU

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Vương Bài Hộ Mệnh

Editor: Quỳnh In

Mà Vân Hạ Ca ngu dốt không biết tính toán bên trong của Vân Lãnh Ca, nàng ta thiếu đầu óc tính cách dễ nổi giận cũng sẽ trở thành một con dao sắc trên tay nàng ta, không biết có tác dụng lập tức không?

Hôm nay cho dù đại sư xuất hiện không xuất hiện, Vân Lãnh Ca cũng có thể dễ dàng giải quyết phiền toái này, nhưng mà quá chút có chút rắc rối hơn một chút, hơn nữa cuối cùng chỉ có thể lấy được chút máu của Nhị di nương, còn xa mới có thể đạt được kết cục trong tưởng tượng của nàng, cho nên đại sư xuất hiện không chỉ làm phá vỡ thân phận của Tuệ Vân, mà một khi chuyện bị bại lộ, Tuệ Vân vì muốn tự bảo vệ mình, nhất định sẽ lật lọng đổ trách nhiệm lên trên người Nhị di nương, xuất hiện tình huống chó cắn chó, chân tướng sẽ nổi trên mặt nước, tất cả lời nói dối đều tự sụp đổ.

Mà nàng từ đầu đến cuối đều hoàn hảo sắm vai một người bị hại đứng xem, tuyệt sẽ không khiến lão phu nhân hoài nghi và kiêng kỵ gì.

Trận diễn này, kết thúc, nàng không vạch trần âm mưu của Nhị di nương, nhưng nàng chỉ đẩy một cái nho nhỏ sau lưng thôi.

Chỉ cần người nắm chắc tính cách và tâm tư của một người, vậy người có thể khống chế nàng, dẫn dắt nàng tự mình đi trên con đường tốt đã trải từ trước.

Có một chuyện duy nhất nằm ngoài dự đoán của Vân Lãnh Ca, là Vân Bá Nghị sinh ra một chút chân tình với Nhị di nương, và tính toán cao ngất

trong lòng của Vân Xuân Ca.

“Vị tiểu thư này, tiểu tăng và các người không có quen biết gì nhau, tiểu tăng là người xuất gia, tiền bạc là cần bả, làm sao có thể thông đồng làm bậy với các người?” Thấy Vân Hạ Ca run rẩy nói ra giao dịch giữa bọn họ, Tuệ Vân giống như bị sét đánh, trước mắt một mảnh đen tối, thân thể cao lớn suýt chút nữa cảm đầu ngã quỵ, lại không cam lòng muốn ra sức một trận, tức giận nói.

“Đủ.” Lão phu nhân đứng ở một bên đã sớm tức giận, trong miệng thở hỏn hển, trên mặt đầy tức giận nói: “Có phải từng người các người đều ăn gan báo rồi phải không, là muốn ép Tướng phủ gà chó không yên các người mới an tâm sao?”

“Phượng Ngô, vì sao phải làm như vậy?” Vân Bá Nghị không rõ, vì sao Nhị di nương luôn luôn dụ dỗ hiếu lễ nghĩa, gần đây lại liên tiếp phạm sai lầm, bao giờ thậm chí vì muốn trừ bỏ Vân Lãnh Ca, còn mua chuộc ngoại nhân đến làm Vu Cổ thuật, cái này mà truyền ra ngoài, nhất định sẽ mất đầu.

Tam di nương thở dài, nói: “Đúng vậy Vạn tỷ tỷ, trước đây lão phu nhân trách phạt tỷ, cũng là bởi vì tỷ làm sai chuyện, sao lại có thể oán hận nguyên rửa nàng như vậy?”

Mỗi chữ mỗi câu của nàng đều cường điệu oán hận nguyên rửa, bởi vì chuyện nói xấu nữ địch nữ nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không phải là lớn, chỉ thua kém nguyên rửa Tướng gia và lão phu nhân, lớn mật!

“Không phải di nương, di nương không phải loại người độc ác như vậy, nhất định là người bị oan.” Vân Xuân Ca tức giận quay đầu lại nói.

Vân Lãnh Ca thản nhiên nói: “Đại tỷ, ở đây có rất nhiều người, muốn chối cũng không được, mới vừa rồi Nhị muội nói thật, cho dù tỷ thương tiếc di nương, cũng không nên che chở như vậy, ngược lại là ngày thường,

nếu tỷ thường xuyên khuyên nhủ người, người cũng không đến mức hồ đồ làm ra chuyện như vậy, phải biết rằng dùng Vu Cổ đến nguyên rửa Tổ mẫu và phụ thân, thứ nhất là chuyện đại nghịch bất đạo, thứ hai bệ hạ nghiêm cấm Vu Cổ thuật, người hạ lệnh nếu có người dùng phương pháp này, nhẹ thì lưu đầy, nặng thì xử tử, nếu một mình Nhị di nương thì cũng thôi, chẳng lẽ còn muốn liên lụy đến Tướng phủ sao? Nói xấu ta không quan trọng, phụ thân và Tổ mẫu là bầu trời của Vân phủ, nếu ngã, tỷ sẽ thế nào?”

Tam di nương dùng khăn che khuất ý cười lạnh trên môi, nói: “Đúng vậy, không bức tường nào trong thiên hạ không bị gió lửa, nếu chuyện này truyền ra ngoài, toàn bộ người của Vân phủ đều sẽ bị người liên lụy rồi.”

Vạn Phượng Ngô căm giận nhìn những người này, trên mặt mang theo một tia thê lương, vài phần tuyệt vọng, quay mặt nhìn Vân Bá Nghị, không một tiếng cầu xin.

Lão phu nhân gắt gao nhíu mày, một tay trên bàn nhỏ đột nhiên quét hết cốc trà trên bàn xuống, tiếng đổ vỡ loảng xoảng, đồ sứ rơi toán loạn, từ sớm đã cảm thấy Nhị di nương là người thích âm ỉ, lại không nghĩ rằng nàng ta có gan làm loạn đến mức này.

“Khi Tiên đế còn tại thế, không phải Tiền phụ Mã đô úy, An Nhạc công chủ, còn có Ngọc phi nương nương đều vì Vu Cổ mà chết sao? Mỗi lần nhắc đến Vu Cổ, chắc chắn chỉ có một con đường chết, đến lúc đó nếu bị đồn ra ngoài, người sẽ phải chịu tội, Tướng phủ cũng không thể tránh được, người nên quyết định sớm đi.”

Lão phu nhân và Vân Bá Nghị là mẫu tử nhiều năm, không thể nói là hiểu biết mười phần, nhưng năm sáu phần là chắc có, tìm đúng chỗ hấn chú ý nhất đâm xuống, mới có thể làm cho hấn hạ quyết tâm, hạ nhãn tâm.

Nghe xong lời này, một chút nhu tình cuối cùng của Vân Bá Nghị hoàn toàn biến mất, hạ quyết tâm, lạnh lùng nói: “Phượng Ngô, người làm

ta thất vọng quá, từ hôm nay trở đi, người phải đi Thanh Liên am, ta sẽ nói với người ngoài, người bị bệnh đã chếtm từ nay về sau, người không cần trở về nữa!”

Đó là am ni cô, còn lệnh cưỡng chế mình vĩnh viễn không được trở về, Vạn Phượng Ngô mở to hai mắt, không khống chế được nói: “Tướng gia, người muốn ta xuống tóc làm ni cô?”

Mình yêu Vân Bá Nghị nhiều năm như vậy, thế nhưng hăn lại nhẫn tâm đến mức này, nàng hoàn toàn không thể tin được!

Vân Bá Nghị xoay người, không nhìn nàng.

Tam di nương lại thật sự không hài lòng với kết quả này, bọn họ phạm vào tội không thể tha thứ, vậy mà Tướng gia lại còn bỏ qua cho nàng ta một mạng? Đây không phải là luyện tiếc thì là cái gì?

Vân Lãnh Ca không tiếng động cười lạnh, rốt cuộc Vân Bá Nghị vẫn còn nhớ đến ân tình và mặt mũi của Vạn thị lang, để lại một con đường sống, nhưng đưa Nhị di nương đến am ni cô, ngược lại là trợ giúp cho hai tỷ muội Vân Xuân Ca, thật là một người cha tốt!

Nhưng nói với bên ngoài Vạn thị bệnh nặng bỏ mình, vậy chẳng khác nào nàng ta phải ở lại am ni cô cả đời, cả đời này đừng mong xoay người!

Tam di nương nghĩ đến đây, tuy rằng bất mãn như lại không lên tiếng chất vấn, ánh mắt cười nhạt cùng đặc ý nhìn Nhị di nương chậm rãi đứng lên, phút chốc thấy đôi mắt âm u của nàng ta xuất hiện một ánh sáng quý dị, lông mày khẽ nhíu lại, dự cảm không tốt càng ngày càng lớn.

“Nhị di nương, thu dọn một chút quần áo, đi thôi.” Sắc mặt lão phu nhân có chút mệt mỏi, phát phát tay, giọng nói có chút trầm thấp, cố gắng áp chế tức giận.

Vạn Phương Ngô đột nhiên nhếch môi cười, hai mắt bình tĩnh nhìn Vân Bá Nghị, lớp trang điểm trên mặt càng tôn nộ cười quỷ dị khiến người ta kinh sợ, vỗ vỗ tro bụi trên y phục, mang theo một tia hận ý nói: “Tướng gia, người đuổi ta đến am ni cô, là người không không cần đến hài tử nữa sao?”

Vân Bá Nghị đang đi đột nhiên quay lại, sắc mặt kinh ngạc xen lẫn một chút vui mừng, hần lặn lộn ở trên triều đình nhiều năm như vậy, làm sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của Nhị di nương: “Người có ý gì? Người có thai hả?”

Lời vừa dứt, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

“Đúng, hơn một tháng.” Vẻ mặt Nhị di nương kiêu ngạo, giống như người vừa mới quỳ xuống đất cầu xin tha thứ không phải nàng ta, ánh mắt khiêu khích nhìn một vòng quanh trong phòng, thấy ánh mắt không thể tin của mọi người, nhếch mày, khéo môi mướt mà nhếch lên, nói: “Tướng gia và lão phu nhân có thể mời đại phụ đến bắt mạch cho tì thiếp.”

Dù nàng và lão phu nhân trở mặt, khẩu khí ác liệt chút cũng có thể khiến cho tâm tình nàng vui sướng đặc ý, Tướng gia ngày đêm mong ngóng có người kế tục, đứa nhỏ này vốn muốn đợi sau khi trừ bỏ Vân Lãnh Ca, trong lúc đó từ từ giải quyết mẫu thuẫn giữa mình và lão phu nhân, đến thời cơ thích hợp, đứa nhỏ này chắc chắn sẽ làm cho bọn họ vui mừng hưng phấn, cho đến đây, thế lực nhà mẹ đẻ nàng và mình mang thai đứa nhỏ, càng khiến cho khả năng phủ chính tăng lên gấp đôi.

Không nghĩ tới lần này có kênh rạch lại lật thuyền, ra trận thất bại, chỉ có thể lấy đứa nhỏ này ra bảo toàn mệnh trước, bằng không, chờ mình bị đưa đến am ni cô thì tất cả đã muộn, đáng hận, đều do tiểu tử Vân Lãnh Ca kia gây khó dễ, khiến nàng không thể không xuất quân bài cuối cùng này ra, tính toán phù chính tạm thời không được, nhưng mà, có đứa nhỏ này,

còn có cơ hội, cùng lắm thì làm lại từ đầu, tính toán kỹ hơn, chỉ cần một ngày nàng còn ở Tướng phủ, ngày đó sẽ không nhận thua.

“Lão nạp hiểu được một chút xem bệnh bắt mạch, để ta bắt mạch cho ngài.” Không Liễu đại sư tiếp nhận ánh mắt ám chỉ của Lâm Tập Phong, thở dài một hơi nói.

Lão phu nhân đột nhiên thấy Nhị di nương nói ra tin tức mang thai, tuy rằng không vui nhưng cũng muốn phải chẩn đoán chính xác trước một chút, nghe Không Liễu đại sư nói, vội vàng vui mừng nói: “Đại sư y thuật cáo siêu, người người đều biết, xin đại sư chẩn đoán tốt một chút.”

Vân Hạ Ca sau khi nghe được tin tức tốt, mặt mày đã sớm đầy ý cười, dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, vội vàng dắt ý đồ Nhị di nương ngồi xuống, đặt cổ tay trắng ngần của nàng ta lên trên bàn, Không Liễu đại sư để một cái khăn vải lên trên tay nàng ta, cách một tầng vải chuyên tâm bắt mạch ở bên cạnh.

Thời gian trôi qua một ly trà nhỏ, trong tâm tình khác nhau của mọi người sốt ruột chờ đợi, Không Liễu đại sư thu tay, đứng dậy chậm rãi nói: “Thật sự là hơn một tháng.”

Nhị di nương nói là một chuyện, xác nhận có thai lại là chuyện khác, sắc mặt của Lão phu nhân và Tam di nương càng trở nên khó coi, ánh mắt khẩn trương chớp động, trầm mặc không nói chuyện.

Vân Lãnh Ca có chút thất vọng, cơ hội tốt như vậy, vốn tưởng là có thể đuổi Vạn Phượng Ngô ra khỏi Tướng phủ, bản thân mình có thể nhắm mắt làm ngơ an nhàn sống qua ngày, không nghĩ tới nàng ta còn ẩn giấu một tay, hiện giờ mang thai chính là phù hộ mệnh của nàng ta, Vân Bá Nghị nhiều năm không có nhi tử, muốn nhi tử đến mức phát điên rồi, bây giờ Nhị di nương mang thai, Vân Bá Nghị tuyệt đối sẽ không buông tay cơ hội ngàn năm có một này, đi am ni cô là điều không thể rồi.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 66+2: Vương Bài Hộ Mệnh (2)

Editor: Quỳnh in

Vân Bá Nghị vừa buồn vừa vui, nếu lúc khác hẳn nghe thấy tin mang thai này, sẽ cực kỳ cao hứng, nhưng mà lúc này Nhị di nương mua chuộc ngoại nhân hãm hại Vân Lãnh Ca, lại bị tra ra dùng vu cổ nguyên rửa mình và lão phu nhân, nữ nhân rắn rết như vậy sinh ra con nối dõi của hẳn, một mẫu thân thất đức tâm ngoan, còn có năng lực đi xa được sao?

Đại sư Phổ thế tự và người của Tả tướng phủ ở trong này, tất phải xử lý chuyện này công bằng, không thể không công bằng được, nhưng Nhị di nương lại hoài thai đứa nhỏ của hẳn, dù thế nào hẳn cũng không thể ném cốt nhục thân sinh của mình nuôi lớn ở am ni cô được.

“Nhị di nương ở trong Tích Ngô uyển dưỡng thân mình, ngày thường không được ra khỏi viện một bước, chờ đến khi bình an sinh đứa nhỏ ra, lập tức đưa đến Thanh Liên am.” Vân Bá Nghị gian nan ra quyết định, nhưng so lợi ích của mình với của Tướng phủ, một chút tình cảm đối với Nhị di nương cũng không coi là đáng kể gì.

“Phụ thân, mẫu thân mang thai, sao người còn vô tình như thế, đưa nàng đến am ni cô.” Tâm Vân Hạ Ca vừa bay tới trên mây, cho rằng hôm nay di nương có thai tất cả mọi chuyện cũ đều sẽ được bỏ qua, nhưng không nghĩ tới trong phút chốc lại bị rơi xuống dưới bùn dơ bẩn, phụ thân vẫn kiên trì đuổi người đến am ni cô, chỉ khác là muộn mấy tháng thôi.

“Câm miệng, ta còn chưa có phạt người đâu, người dám mạnh miệng, người đâu, kéo tam tiểu thư xuống đánh ba mươi trượng.” Lão phu nhân

thấy Nhị di nương được giữ lại đã không thể ngăn cản, tâm tình buồn bực, nghĩ tới Vân Hạ Ca cũng đồng lứa nguyên rửa nàng, trước mắt còn dám cuồng ngôn loạn ngữ, nhất thời tức giận nói.

Mắt Vân Hạ Ca đầy lửa giận, cuồng loạn kêu lên: “Vân Lãnh Ca mới là người phía sau, tổ mẫu người không giáo huấn nàng, hay là người lớn tuổi nên hồ đồ rồi sao?”

Vân Lãnh Ca khẽ lắc đầu, bên môi nở nụ cười lạnh nhạt, đều nói mẫu này nữ đấy, Vân Hạ Ca không học được một chút tiến thoái thỏa đáng nào Nhị di nương, tính toán từng bước, ngược lại học được mười phần tâm ngoan thủ lạt của nàng ta, nếu Nhị di nương chuyển dời hết yêu thương Vân Hạ Ca lên trên người Vân Xuân Ca, thì cục diện hôm nay cũng hoàn toàn khác hẳn rồi.

“Phản, phản rồi.” Lão phu nhân nổi trận lôi đình, liều lĩnh xông lên tát Vân Hạ Ca một cái, cái tát này có khí lực rất lớn, đánh cho cả khuôn mặt của nàng ta lệch hẳn sang một bên.

Vân Hạ Ca thất thần một chút, sau đó giận tới cực điểm, tóc tai bù xù không quan tâm, kêu to: “Nên đánh phải là tiểu tiện nhân Vân Lãnh Ca kia mới đúng, dựa vào cái gì một đứa mồ côi nương lại chiếm vị trí dòng chính nữ, ta có chỗ nào không bằng nàng, cả đám các người đều là người mù.”

Nhị di nương bị lời nói hỗn loạn của Vân Hạ Ca dọa cho mất hồn, nàng vừa mới từ trong nguy hiểm bước ra, vốn còn chưa hết hoảng sợ, nhìn nữ nhi giống như phụ nữ điên ngỗ nghịch với lão phu nhân, còn ra những nhiều bất hiếu như vậy, nàng mang thai không chịu nổi kinh hách quá độ, trợn mắt một cái, trước mắt liền tối sầm lại, thân mình mềm nhũn, ngất đi, đầu không có lực dựa vào trên ghế.

Sắc mặt Vân Bá Nghị đỏ bừng vì tức giận, dùng ánh mắt xa lạ nhìn Vân Hạ Ca, giống như là nữ nhi lần đầu tiên nhìn thấy người xa lạ, cho tới

bây giờ hẳn cũng không nghĩ tới, nữ nhi bên ngoài nhu thuận dịu dàng hiểu chuyện, tâm cơ sau lưng lại tàng độc như vậy, cũng bởi vì nàng luôn luôn oán hận thân phận dòng chính nữ của Lãnh Ca, cho nên nàng trăm phương nghìn kế muốn trừ bỏ chương ngại vật này, cũng bởi vì mình không phù Nhị di nương lên làm bình thiê, không để nàng trở thành con vợ cả, cho nên nàng hận mình, nàng cũng giống mẫu thân ngoan độc kia, nguyên rửa mình và lão phu nhân.

Tuy nàng là thứ nữ, nhưng Vân Bá Nghị đặt tay lên ngực tự hỏi, hẳn chưa bao giờ khắt khe quá với nàng, đối với nàng còn hơn cả Vân Lãnh Ca, vậy mà nàng còn chưa thỏa mãn.

“Người đâu, đánh Tam tiểu thư năm mươi đại bản, cấm túc trong Liên Hạ uyển, bất luận kẻ nào cũng không được đến thăm, không có lệnh của ta, không được ra ngoài.” Vân Bá Nghị nổi gân xanh đầy trán, đột nhiên cảm thấy khuôn mặt của nữ nhi trước mắt này, khiến hẳn cảm thấy đáng sợ, nhìn về phía ngoài cửa hét lớn một tiếng: “Người đâu? Chết hết rồi sao? Còn không mau kéo Tam tiểu thư xuống cho ta, đánh thật mạnh.”

Đây là giam lỏng rồi, Vân Lãnh Ca nhắm mắt lại, che giấu cảm xúc trong đôi mắt, như vậy cũng tốt, việc này khiến Nhị di nương thống khổ, khiến nàng tâm mắt thấy bản thân mình kéo hai nữ nhi của mình xuống địa ngục, nhận hết mọi khổ sở.

Từng bước từng bước xâm chiếm tin tưởng của nàng ta, làm tan dã ý chí của nàng ta, khiến nàng ta vô lực thay đổi, lại căn rằng không thể không thừa nhận.

Bà tử ngoài cửa chen chúc tiến vào, giữ chặt Vân Hạ Ca đang không ngừng giãy dụa đấm đá, kéo nàng ta ra ngoài: “Phụ thân, tha cho ta đi, không phải người luôn thương nữ nhi nhất sao, nữ nhi nhất thời hồ đồ, mới nói ra những lời đó, người tha cho ta đi.” Đợi đến lúc thật sự bị kéo xuống, Vân Hạ Ca mới yên tĩnh trở lại, hối hận không kịp, da thịt mình mềm, năm

mười đại bản đánh trên người nam nhân còn không chịu nổi, huống chi là một tiểu thư khuê các như nàng.

Vân Bá Nghị bất vi sở động, trầm mặc khoát khoát tay.

Rất nhanh, ngoài sân liền vang lên tiếng “bốp bốp” của đại bản rơi lên da thịt, nhưng không có tiếng kêu đau vang lên, tất cả mọi người đều biết, đây là bị chặn miệng rồi.

Trong phòng là một mảnh tịch mịch.

“Lão nạp xuống núi cũng đã lâu, nên cáo từ rồi.” Không Liễu đại sư đánh vỡ yên tĩnh trong phòng.

“Chuyện hôm nay xin đại sư đừng nói ra ngoài, bốn tướng sẽ vô cùng biết ơn.” Trong lời nói của Vân Bá Nghị còn mang theo một chút cầu khẩn, sắc mặt thật sự khó coi, lại chỉ có thể nở nụ cười, người ở bên ngoài nhìn, tươi cười này thật sự quá khó coi, Không Liễu đại sư là cao tăng đặc đạo, tất nhiên là không thể đe dọa, nhưng chuyện hôm nay nhất định không thể truyền ra ngoài, bằng không sẽ là đại họa của Tướng phủ, không bằng bí mật dụ dỗ, đóng chặt miệng.

“A di đà phật, tiểu tăng vào cửa phật nhiều năm, đã sớm vứt bỏ mọi chuyện của thế tục, thí chủ yên tâm, hôm nay lão nạp chưa từng đến Tướng phủ.” Không Liễu đại sư lắc lắc đầu, nói.

Nghe Không Liễu đại sư cam đoan, trong lòng Vân Bá Nghị thở phào nhẹ nhõm, hẳn đây mới xứng với danh hiệu thế ngoại cao nhân, thành tín làm gốc, không nói dối.

“Chúng ta tiễn đại sư.” Lâm Tập Phong “phạch” một tiếng mở chiếc quạt, phơi bày ra bộ dạng công tử, tươi cười ôn hòa nói.

“Lãnh Ca và các người là biểu huynh muội, về sau tiểu chất và chất nữ thường xuyên đến phủ, trong phủ chỉ có một mình con vợ cả, khó tránh khỏi cô độc.” Vân Bá Nghị quét mắt về phía Lâm Tập Phong, lời nói tương đối có thâm ý.

“Dĩ nhiên, tổ phụ thương yêu Lãnh Ta, ta làm biểu ca, đương nhiên cũng yêu ai yêu cả đường đi rồi.” Lâm Tập Phong làm như không hiểu ý tứ trong lời nói của Vân Bá Nghị, không chút để ý tiêu sái cười, nói.

Đây cũng được coi là một cam đoan gián tiếp, tảng đá trong lòng Vân Bá Nghị cuối cùng cũng được thả xuống, hẳn cũng không lo lắng Tả tướng phủ sẽ vui sướng khi người nhân cơ hội này phá hủy Vân phủ, chỉ cần một ngày Lãnh Ca còn ở đây, Lâm Bác Hải sẽ nhớ nàng, kéo Vân phủ xuống, đối với Tả tướng phủ không có lợi ích gì, cân nhắc lợi hại, bọn họ cũng sẽ tuyệt đối giữ bí mật.

Lâm Tập Phong và Không Liễu đại sư cùng nhau ra cửa, Lâm Thư Hàn nhìn thoáng qua biểu cảm lạnh nhạt ung dung của biểu tỷ, có chút lo lắng, đến khi đối phương cho nàng một ánh mắt an tâm, nàng mới theo hai người kia rời đi.

Thấy người ngoài đều đã đi rồi, chỉ còn lại một Tuệ Vân đại sư, ánh mắt Vân Bá Nghị liền chuyển đến Tuệ Vân.

Người này, tuyệt đối không thể giữ lại được.

“Tướng gia, tiểu tăng chính là người không danh tiếng, là Nhị di nương tìm ta, cho ta hai trăm lượng bạc bảo ta cố ý nói trong phủ có yêu nghiệt, tiểu tăng là bị Nhị di nương mê hoặc.” Tuệ Vân cũng nghĩ tới Vân Bá Nghị là muốn giết người diệt khẩu, hoảng hốt tay run, quỳ trên mặt đất nói hết mọi chuyện.

Đối với thân phận tiểu nhân đê tiện, Vân Bá Nghị không nghĩ sẽ lãng phí võ mồm, liền phân phó thị vệ trong phủ trực tiếp kéo người xuống loạn

côn đánh chết.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tiếp Xúc Thân Mật

Editor: Bunn.

Bên trong thư phòng Tả Vương phủ, sắc trời đã sớm chuyển thành màu đen nhánh, hai người Lâm Tập Phong vừa mới bước vào cửa phủ liền được người làm báo rằng tướng gia đang ở trong thư phòng chờ hăn.

Lâm Tập Phong bất đắc dĩ lắc hai miếng ngọc, yên lặng vẩy sạch nước trên người đi, nghiêng đầu nói: "Tiểu muội, tổ phụ thật sự thương biểu muội đó, muội không ăn giấm sao?"

Lâm Thư Hàn liếc mắt nhìn hăn, ba ca ca của nàng, ai cũng anh tuấn bất phàm, năm ngoái Đại ca, Nhị ca đã tham gia kỳ thi mùa xuân, chia ra đoạt được Võ Trạng Nguyên và Văn Bảng Nhãn, được bệ hạ bổ nhiệm làm Phòng quân tướng quân và Độc học sĩ Nội Các, hai nhi tử của Tả tướng phủ đều đỗ cao, lại được bổ nhiệm vào chức vị quan trọng, khắp nơi trong kinh thành đều tán dương Lâm Phủ thật biết cách dạy con, bồi dưỡng được nhân tài trăm dặm mới tìm được một người, phụ thân cũng rất vui mừng.

Chỉ có Tam ca, ngày thường luôn cười híp mắt, dung mạo của Tam ca tốt nhất trong ba ca ca, dáng vẻ luôn giống như không thèm để ý, nhưng lại là người có tâm cơ sâu nhất, ngay cả phụ thân cũng không nhìn thấu suy nghĩ chân thật nhất của hăn. Hăn làm việc gì cũng dựa vào sở thích, cố tình làm bậy, ở kinh đô nổi danh là tài tử phong lưu.

"Biểu tỷ đối với ta khá tốt, ta sẽ không ăn loại giấm kia, tổ phụ yêu thương biểu tỷ, ta vui mừng còn chưa hết đâu." Lâm Thư Hàn liếc mắt nhìn gương mặt cười như không cười của Tam ca, le lưỡi một cái.

Lâm Tập Phong ở bên cạnh liếc nàng một cái, thấy trên mặt nàng tràn đầy vẻ ân cần cùng quan tâm đối với Vân Lãnh Ca, mắt hoa đào nhỏ hẹp ngưng lại, mặc dù thoát nhìn đáng vẻ của tiểu muội có vẻ ngây thơ chân chất, không rành thế sự, nhưng nội tâm cũng là người khôn khéo tỉ mỉ, nếu không một tiểu nữ tử yếu đuối như nàng, không có bản lĩnh thật sự thì làm sao có thể xử lý mọi việc trong hậu viện tướng phủ gọn gàng ngăn nắp được, nội tâm hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài thuần chân của nàng, không ngờ mới vài ngày, Vân Lãnh Ca đã có thể chính phục được thực tâm của tiểu muội hần, rốt cuộc nàng đã cho tiểu muội thuốc mê hồn gì?

Xuyên qua hành lang dài, hai người đi thẳng tới thư phòng bên trong của tổ phụ.

Đẩy cửa ra, thấy phụ thân, đại ca, nhị ca đều ở đây, ngay cả Vô Ích đại sư cũng ngồi bên trong thư phòng cười híp mắt nhìn nhã thưởng trà, Lâm Tập Phong liếc hần một cái, lão hòa thượng này, không phải mình thuê xe ngựa đưa hần đi rồi sao, tại sao bước chân của hần còn nhanh hơn, tới chỗ tổ phụ trước cả mình thế này.

"Tổ phụ, phụ thân gọi chúng ta tới đây có chuyện gì sao?" Dung mạo Lâm Thư Hàn xinh đẹp, giống như tiểu hài tử lại gần lôi kéo cánh tay của Lâm Hải Bác, cười nói: "Vừa rồi tam ca nói tổ phụ thích biểu tỷ thì sẽ không thích Hàn Nhi nữa đó!"

Lúc xử lý chính sự thì nàng sẽ nói năng thận trọng, cách dùng từ cũng thận trọng, phải lúc đối mặt với người thân của mình mới có thể biểu lộ tính tình giống như tiểu hài tử, hết sức dính người, hai mắt to sáng ngay cả ánh sao cũng không sánh kịp, lúc nhắc tới Vân Lãnh trong mắt cũng là ấm áp.

Lâm Tập Phong nổi đóa, cánh tay đang vẩy quạt cứng đờ, trừng mắt muôi muội sợ thiên hạ không loạn, không phải mình chỉ nói mấy lời dò xét

nàng thôi sao, ở trước mặt hăn không báo thù được, đảo mắt liền thêm dầu đổ lửa tố cáo trước mặt tố phụ nghiêm khắc nhất.

"Tam ca của người là tên hỗn tiểu tử, đừng để ý đến hăn, Hàn Nhi và Lãnh Ca đều là bảo bối trên đầu quả tim của phụ thân đấy." Lâm Viễn Hàng khẽ cười nói.

"Nhi tử của người là hỗn tiểu tử, người cũng khá hơn hăn bao nhiêu." Lâm Bác Hải mười phần tinh khí mẫn, ngay cả trước mặt nữ nhi của hăn cũng không giữ cho hăn chút mặt mũi nào.

Lâm Viễn Hàng vội vàng cười khan hai tiếng, vội vàng đổi đề tài: "Lãnh Ca có khỏe không?"

"Người kia có gì không tốt chứ?" Lâm Tập Phong đi vào, ngay cả nước cũng không kịp uống, ở nơi này bị mã bất đình đề(1), chưa kể đến chuyện tố phụ phụ thân coi hăn là người trong suốt, trong lời nói của phụ thân không hề che dấu sự quan tâm cùng thương tiếc đối với Vân Lãnh Ca, khiến hăn, một đại nam nhân nghe xong cũng ăm dấm chua, khẩu khí chua chát nói: "Biểu muội thông tuệ không ai bằng, chỉ có cái lỗ ngốc Vân phủ kia bị nàng nắm mũi dẫn đi thôi."

"Này, tên hỗn tiểu tử nhà người nói gì đấy." Lâm Hải Bác khẽ quát một tiếng, trợn mắt liếc nhìn vẻ chua như dấm toát ra trên người Lâm Tập Phong, cả giận nói: "Biểu muội người một mình khổ sở ở Vân phủ lớn lên không nơi nương tựa, Tuệ Tâm lại đi sớm, những người hám lợi kia cũng khi dễ nàng, người là ca ca, không đau lòng thì thôi, còn học nữ tử nhà người ta trình giành tình nhân, thật uổng công là nam nhi thân bảy thước."

Tròng mắt đen lúng láy của Lâm Tập Phong ngừng lại, có chút ủy khuất, nhưng còn chưa kịp biện bạch đôi câu, Lâm Thư Hàn liền nghĩa phần điền ưng(2) mở miệng nói: "Tố phụ nói rất đúng, không phải hôm nay người không nhìn thấy, Hữu tướng phủ không có ai thật lòng đối tốt với

biểu tở, nếu lần này không phải nàng bị buộc không có cách nào, sẽ không nhờ chúng ta hỗ trợ." Nói xong lời cuối cùng, nghĩ đến tình cảnh không ai thương của Vân Lãnh Ca ở tướng phủ, vành mắt Lâm Thư Hàn đã mờ đi.

(2) lòng đầy căm phẫn

Lâm Tập Phong thấy một người dùng ánh mắt khi dễ nhìn mình, có chút ngạc nhiên, lấy tay che trán, thở dài nói: "Tính tình biểu muội ngày thường đã là một trời một vực, tính tình bên bỉ, xử sự cũng cực kỳ chu đáo, mọi thứ mưu lược không kém con một chút nào, vậy thì có gì mà lo lắng."

Mặc dù hần nói như vậy, nhưng cuối cùng vẫn nói cặn kẽ những chuyện xảy ra hôm nay một lần.

Lâm Hải Bác tức giận, ánh mắt sắc lạnh, cau chặt chân mày, giữa hai hàng lông mày tạo thành một rãnh thật sâu, vô cùng rõ ràng, thấy tôn nữ tôn tử đều ở đây, đè nén tức giận nói: "Tên hôn trưởng Vân Bá Nghị kia, năm đó nói khéo lừa gạt Tuệ Tâm, nạp Vạn Phụng Ngô trong bụng đầy suy nghĩ xấu xa, lúc sinh nở hại nữ nhi vô tội của ta, Tuệ Tâm qua đời nhiều năm như vậy, nàng vẫn nhiều lần hạ độc đối với Lãnh Ca như vậy, thật là hôn trưởng."

"Lâm lão đầu, người không cần phải lo lắng vì cháu gái của người, dung mạo nàng phú quý, mặc dù đời này không ít khó hần, nhưng có hi vọng, phúc khí vẫn còn ở phía sau đấy." Vô Ích Đại sư thần nhiên tưởng thức sắc mặt biến đổi đủ sắc màu của Lâm Hải Bác, trong lòng mừng rỡ, thật lâu không thấy Lâm lão đầu hiện ra sắc mặt hỉ nộ ái ố như vậy, thấy hần tức giận đến râu mép vểnh hần lên, mới đặt ly trà xuống, thần nhiên mở miệng.

"Người khác coi người là đại sư mà cung phụng, ta cũng không tin người sử dụng thuyết pháp sáo rỗng có thể hồ lộng thể nhân, người nhiều lắm cũng chỉ là hòa thượng vô lại dựa vào miệng lưỡi kiếm miếng ăn."

Lâm Hải Bác không muốn bị lão già nhiều năm đôi đầu chê cười, vôi vàng thu liễm về giận dữ trên mặt, hạ miệng không cam lòng yếu thế chế giễu lại.

Vô Ích đại sư cũng không tức giận, rung đùi đắc ý thần thần bí bí nói: "Người đừng không tin, cháu của người là phượng hoàng chân chính, sau này lên hậu vị cũng chẳng có gì lạ."

Dứt lời, mọi người trong phòng cũng bất khả tư nghị nhìn hần.

Lâm Hải Bác biến sắc, sừng mặt lên nói: "Lão hòa thượng, lời này không thể nói lung tung, phạm phải tội lớn diệt cửu tộc đấy." Đối với quẻ xem bói của Vô Ích, tinh tượng quỳ môn độn giáp cũng biết một phần, người này mang mạng thiên quan đại sư, Lâm Hải Bác cũng tin tưởng hần không phải là ăn nói bịa chuyện.

"Giao tình bao nhiêu năm của chúng ta, huống chi hòa thượng không nói dối, gần đây xem tinh tượng, khác thường, bói một quẻ bói, cháu gái của người hiện ra ánh sao sáng rực, không một chòm sao nào có thể so sánh được, cảm thấy chính là kỳ quái, thời thế thay đổi ngày đêm thay đổi, tinh tượng không yên, khó mà nói trước được." Vô Ích đại sư ngưng trọng nói.

"Có cái gì mà khó nói, dù thế nào thì Lãnh Ca cũng là cháu gái của ta, dù nàng làm gì, dù phải bỏ qua danh tiếng tướng phủ, cũng phải tận sức để bảo vệ nàng." Mặc dù trong lòng Lâm Hải Bác chấn động, nhưng sắc mặt không đổi chút nào, giọng nói vang dội.

Người trong nhà lại cả kinh, nghĩ đến phụ thân (tổ phụ) những năm nay không có lúc nào là hối hận, khiếp sợ nhưng cũng rất rõ ràng.

"Bởi vì thiên ý, hướng đi của vạn vật đều cùng một ý niệm, Vân tiểu thư lựa chọn loại đường nào, cảnh tượng mỗi con đường đều có sự khác biệt rất lớn, mấu chốt là lựa chọn của nàng." Vô Ích đại sư thấy không khí

bên trong thư phòng nặng nề, cười ha ha, thở dài nói: "Có nhân thì có quả, nghĩ sai thì hỏng hết, nhìn nàng tiếp tục như thế nào."

Hữu tướng phủ, Liên Lãnh Uyển.

Vân Lãnh Ca ngáp một cái, có chút buồn ngủ nằm nghiêng trên giường êm, Lâm ma ma nhìn dưới mắt của tiểu thư có một tầng đen mờ nhạt, vừa đau lòng lại vừa vội vàng: "Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì lớn, ngài không thể nào nói với nô tỳ sao?"

Chờ lúc Vân Lãnh Ca trở lại đã là giờ Tuất hai khắc, sau khi nàng trở lại nàng kể lại cho Ngâm Cầm nghe trong quá trình chuyển bại thành thắng trải qua đủ loại kinh hiểm cùng khúc chiết, sợ đến mức sau lưng toát ra một tầng mồ hôi mỏng lạnh, ngay cả áo trong cũng bị thấm ướt, vội vã xác nhận tiểu thư thực sự bình yên vô sự mới yên tâm.

Vân Lãnh Ca nâng lông mi dài lên từng chút từng chút một, đôi mắt trong treo như một miếng đá đen láy tỏa ra ánh sáng kinh người, đâu còn dáng vẻ tinh thần mệt mỏi.

"Vú này, chuyện này Nhị di nương gieo gió gặt bão, cái gì Ca Nhi cũng không làm, chuyện đương nhiên là sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, ngài đừng lo lắng nữa."

Vân Bá Nghị xử tử Tuệ Vân, giam cầm Nhị di nương ở Tích Ngô Uyển chờ sinh hạ hài tử liền rời khỏi tướng phủ, Vân Hạ Ca bị đánh 50 đại bản, hấp hối, nửa chết nửa sống bị mang trở về, cấm túc không hạn, mặc dù từ đầu đến cuối Vân Xuân Ca không hề lên tiếng giúp đỡ, không có bất kỳ dấu hiệu thông đồng làm bậy với Nhị di nương, nhưng vẫn còn nghi ngờ, cũng bị cấm túc năm tháng, cấm túc đến gần nửa năm, từ trước đến nay Vân Phủ chưa có tiền lệ.

Cái gì gọi là tiền mất tật mang, Nhị di nương cùng lắm cũng chỉ như vậy, chuyện mất bao nhiêu rắc rối, cuối cùng mọi chuyện rõ ràng, Vân Bá

Nghị cùng lão phu nhân an ủi bà ta một ben, đánh bài tình thân lớn, Vân Lãnh Ca cũng kịp tình hình lau vài giọt nước mắt giả dối, cảm động thất thành mấy lần, bên trong phòng khác tràn đầy thân tình tốt mã dễ cùi(3), hết sức hòa hợp.

Giữa thân nhân với nhau mà có thể diễn trò đến trình độ này, Vân Lãnh Ca cũng là mở rộng tầm mắt, không nhin nổi nức nở nói: "Lão phu nhân cùng Vân Bá Nghị tâm tư bất thiện, người trong phủ cũng không phải đơn giản, tướng phủ như vậy, cho dù cho ta một núi vàng núi bạc, ta cũng vẫn không muốn gây ngây ngô thêm một khắc."

Lâm ma ma nghe vậy trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cuối cùng tiểu thư cũng hiểu rõ nỗi khổ tâm của phu nhân, nếu phu nhân vẫn còn ở đây, nhiều lần ngẫm ám chỉ khuyên giải tiểu thư Vân Bá Nghị không phải là phụ thân tốt, đáng tiếc tiểu thư vẫn xem thường, hiện tại tiểu thư có thể hiểu được thì phu nhân đã không còn ở đây.

"Tiểu thư, còn Nha Nha kia xử trí thế nào?" Ngâm Cầm đang xoa bóp bắp chân cho Vân Lãnh Ca ngẩng đầu hỏi.

"Người đi nói cho nàng biết, biện pháp của nàng nhất định phải nhanh chóng áp dụng, nếu không ta sẽ không tha cho mật thám cả ngay lúc trước mắt ta." Vân Lãnh Ca thoải mái hừ hừ một tiếng, luyện võ thể lực lớn, nặng nhẹ vô cùng chính xác, không kém đại sư tay nghề xoa bóp chính tông bao nhiêu.

"Vâng, tiểu thư." Ngâm cầm đáp một tiếng, nhìn tiểu thư thoải mái nheo nheo tròng mắt, thầm nói nhiệm vụ mà tướng gia giao phó có hy vọng, hạ tay tăng thêm lực đạo, cười nói: "Còn Hồng Diệp thì sao? Nô tỳ đoán chắc nàng cũng là mật thám, còn có một người tên Liễu Nhi, thường xuyên chạy tới Tích Ngô uyển."

"Sau này những chuyện như vậy giao cho nhũ nương đi, không cần chuyện gì cũng hỏi ta, báo cho ta một tiếng là được." Vân Lãnh Ca hưởng thụ hai mắt nhắm nghiền, mệt mỏi từng đợt tràn vào đầu, nhẹ giọng nói.

"Tiểu thư tắm xong liền đi nghỉ sớm đi." Lâm ma ma thấy dường như Vân Lãnh Ca chuẩn bị ngủ ngay, lo lắng nói.

"A, được." Vân Lãnh Ca mở mắt ra, đứng dậy đi vào phòng tắm, có lần trước Mộ Dung Diệp xông vào dạy dỗ, Vân Lãnh Ca không cự tuyệt có người hầu hạ nàng.

Tắm rửa xong, Vân Lãnh Ca đổi sang tắm y sa mỏng xanh nhạt, Lâm ma ma hầu hạ nàng nằm xuống liền buông màn, thối tắt nển xong liền lui ra ngoài.

Mấy ngày nay quả thật rất nhiều chuyện, nếu ngày mai không ngoài dự liệu thì còn phải vào cung đối mặt với một đám khẩu phật tâm xà vì cái tên đăng đồ tử Mộ Dung Diệp kia giải quyết vấn đề.

Vân Lãnh Ca vừa mới chìm vào mộng đẹp, lại cảm giác có hai tròng mắt đang nhìn chăm chú vào mặt mình, cảnh giác sớm luyện hàng năm đã tạo cho nàng phản ứng nhạy cảm, mặc dù trong cơ thể có chút mệt mỏi nhưng vẫn quả quyết mở mắt ra.

Dù đang trong bóng tối, vẻ hài hước nhàn nhạt cùng thờ ơ trong đôi mắt trong suốt đang nhìn nàng chăm chăm ngoại trừ người khiến nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi thì còn ai vào đây?

"Mộ Dung tế tử, có phải ngài làm chính nhân quân tử đã lâu, nên muốn đoạt việc làm ăn của hái hoa tặc không?" Vân Lãnh Ca chống tay ngồi dậy, đè nén tức giận cắn răng nói.

"Thì ra ta ở trong lòng Lãnh Ca là chính nhân quân tử? Bản thể tử vô cùng vinh hạnh." Vóc dáng cao to trong bóng tối của Mộ Dung Diệp cũng

không bị che khuất, tầm mắt không lệch khỏi mặt Vân Lãnh Ca nửa phần, trong giọng nói mang theo vẻ lười nhác cùng không tập trung.

Rõ ràng tối hôm qua mới gặp nàng, nhưng mới qua một ngày, mình lại có chút nhớ dáng vẻ căn răng nghiêng lợi của nàng, bỏ lại công việc tới xem mèo con khả ái này một chút.

"Thế tử, tối hôm qua ngài đã phân phó, tiểu nữ chắc chắn sẽ không phụ nhờ vả, làm xong chuyện, vẫn là mời ngài trở về thôi." Vân Lãnh Ca vén màn che lên, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào nhìn dáng vẻ ngọc thụ phong lâm của Mộ Dung Diệp.

Nhiệt tình tràn đầy chỉ đổi được một câu trực khách lạnh nhạt, sắc mặt Mộ Dung Diệp lạnh đi, nơi cổ họng tràn ra một âm điệu trầm thấp, sóng mắt như tơ, cười nhạt, trong giọng nói ngoài vẻ lười biếng còn mang theo chút lạnh lẽo không dễ dàng phát hiện: "Lãnh Ca đang đuổi bản thế tử đi sao?"

Không biết từ lúc nào, Mộ Dung Diệp liền bắt đầu gọi thẳng tên của mình, còn gọi thân thiết như vậy, Vân Lãnh Ca vô cùng mệt mỏi, không ý thức được lạnh lẽo trong lời nói của hắn, đang định mở miệng sửa cách gọi của hắn thì màn che khẽ động, cảm thấy một luồng khí nóng phả vào mặt, trong khoảnh khắc, Mộ Dung Diệp đã thay đổi vị trí, ngồi trên giường của nàng, mặt hắn gần như dán sát vào hai má nàng.

Hô hấp Vân Lãnh Ca cứng lại, thấy Mộ Dung Diệp dựa vào gần như thế, cảm thấy không khí cũng trở nên mỏng manh, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn, đôi mắt thanh u kia bao phủ một màn sương mờ, trên mặt ngọc vô cớ mang thêm lệ khí nhàn nhạt, sững sốt, Vân Lãnh Ca biết đây là Mộ Dung Diệp nổi giận, mình vừa mới nói sai gì rồi sao? Hậu tri hậu giác nhớ tới lệnh trực khách vừa mới nói ra, tâm người này cũng quá nhỏ rồi.

Thân thể khẽ lui về phía sau, Vân Lãnh Ca cười mỉa nói: "Thế tử, tiểu nữ chỉ là một nhóc, nói bừa, ngài đừng để trong lòng."

Vân Lãnh Ca vừa mới dứt lời, lại cảm thấy mặt nóng lên, Mộ Dung Diệp không cho phép nàng lui về sau chút nào, nghiêng người về phía trước, hai tay nhanh như chớp đặt xuống đệm cạnh bên hông của nàng, tạo thành không gian hẹp thu nàng vào giữa hai cánh tay của mình, để cho nàng không có chỗ để trốn, dung nhan tuấn mỹ dán lên mặt nàng, ngửi được mùi thơm dịu mát đặc biệt nhẹ tản ra trên người Vân Lãnh Ca, cảm giác thoải mái hơn huân hương cùng son phấn nồng nặc rất nhiều.

Vân Lãnh Ca tránh không kịp, cả thân thể ngã về phía sau, trong miệng thậm chí hô một tiếng, hai tay theo bản năng ôm lên cổ Mộ Dung Diệp, lôi Mộ Dung Diệp cũng không kịp phản ứng ngã xuống giường, thân thể thon dài cách một tầng chăn bông trực tiếp đập trên người nàng, đôi môi mỏng hồng hồng của hắn thẳng tắp đặt trên môi đỏ hình thoi của Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca trợn tròn hai mắt, không thể tin nhìn gương mặt Mộ Dung Diệp gần trong gang tấc, cánh mũi đụng cánh mũi, da thịt dán da thịt, nàng thậm chí còn có thể thấy rõ mọi lỗ chân lông trên mặt hắn cùng nghe được mỗi tiếng hít thở gấp gáp của hắn, trong lúc nhất thời đầu óc có chút đình trệ, trống rỗng, tất cả suy nghĩ không cánh mà bay, đã hoàn toàn đánh mất năng lực suy tư.

Tức giận của Mộ Dung Diệp hoàn toàn biến mất, lông mi dài chớp chớp, mắt đen khẽ nheo, cảm thụ mềm mại trên môi, trong đôi mắt màu đen cuộn cuộn, môi mỏng hơi lạnh trên môi nàng trần trọc trở mình, không lại gần từng bước hôn xuống, chỉ là lưu luyến liếm cánh môi mềm mại, nghiêm nghiêm thật thật lấp kín.

Hơi thở phun lên mặt Vân Lãnh Ca, mới đầu nàng chưa kịp hiểu, giống như biến thành tượng, mãi đến lúc Mộ Dung Diệp mới khẽ cắn môi

nàng, bị đau liên kéo tư tưởng mới từ ngoài chín tầng mây của Vân Lãnh Ca về, ngũ giác trong nháy mắt tụ tập lại với nhau, khôi phục tỉnh táo, giận tím mặt, nhanh chóng buông lỏng vòng tay đang quấn quanh cổ Mộ Dung Diệp, đẩy hẳn ra: "Mộ Dung Diệp, tên khốn kiếp nhà người."

Dưới tức giận, tất cả bắn khoản đều ném ra sau gáy, lời mắng người quanh quẩn ở trong đầu.

"Nàng nói gì? Hả?" Mộ Dung Diệp bị Vân Lãnh Ca hất ra, thuận thế lấy tay chống cằm nghiêng người nằm trên giường, mắt híp một cái, trầm thấp hỏi.

Hai bên má Vân Lãnh Ca đỏ hồng nhàn nhạt, khiến khuôn mặt thanh lệ thoát tục thêm một phần xuân ý, mắt đẹp sóng sánh nước, ánh sáng lưu chuyển, giờ khắc này phong tình dịu dàng khiến Mộ Dung Diệp hoàn toàn thất thần, tâm thần nhộn nhạo, mắt phượng càng thêm theo sát mặt Vân Lãnh Ca, tầm mắt không dịch ra một phân nào.

Tay Vân Lãnh Ca siết chặt thành quyền, nếu có thể, nàng thật sự muốn trực tiếp đánh một quyền lên gương mặt ghê tởm của Mộ Dung Diệp, hai đời mình cũng không bị người khác chiếm tiện nghi lớn như vậy, bây giờ còn phải làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, sao nàng có thể nhịn được?

"Mộ Dung thế tử, sau này đêm hôm khuya khoắt, vẫn nên xin đừng không mời mà tới." Một quyền kia cuối cùng vẫn không có nâng lên, Vân Lãnh Ca than thở một tiếng, liếc mắt nhìn mắt đen chớp động mang theo tia sáng khó hiểu của Mộ Dung Diệp, sau đó khép mắt lại lạnh giọng nói.

"Nàng rất để ý?" Đáy mắt Mộ Dung Diệp là một khoảng xuân ý hòa thuận vui vẻ, liếc nhìn đôi mắt đẹp rực lửa của Vân Lãnh Ca, ung dung hỏi.

"Vâng." Đây không phải là nói nhảm sao?

"VẬY NÀNG NHỊN XUỐNG."

"..."

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Quân Vương Thăm Dò

Editor: La Na

Liên lãnh uyển.

Vân Lãnh ca buồn ngủ mở mắt nhấp nhem ra, Vận Nhi đã chờ từ sớm, nghe thấy trên giường có động tĩnh lập tức xốc màn che, thấy tiểu thư đang vận eo bẻ cổ, cười hỏi: “Tiểu thư, trời vẫn còn sớm, chi bằng tiểu thư ngủ thêm một lát?”

“Không được, hôm nay còn có việc nữa.” Giọng nói Vân Lãnh Ca vì vừa ngủ dậy nên có vẻ còn lười biếng, mang theo chút khàn khàn.

“Lão phu nhân bảo hôm nay tiểu thư không cần tới thỉnh an đâu ạ.” Vận Nhi cầm váy vân yên tán hoa như ý đến cho Vân Lãnh Ca hay, rồi nói.

“À.” Vân Lãnh Ca thở dài, bất đắc dĩ nói, “Nhất thời hồ đồ dẫn đến tai họa.”

Vận Nhi khó hiểu, có điều thấy bộ dáng không định giải thích của tiểu thư thì không dám mở miệng hỏi.

Sau khi Vân Lãnh Ca rửa mặt xong, Ngâm Cầm đã bưng đồ ăn sáng tới.

“Tiểu thư, Vân ma ma vừa đến truyền lời bảo thái hậu triệu kiến, gọi tiểu thư lập tức vào cung.” Vân Lãnh Ca vừa ăn sáng xong, Lục Thủy tiến lên bẩm báo, “Ma ma kề cạnh thái hậu đang chờ ở Phúc Thọ đường rồi ạ.”

“Trang điểm đi.” Tròng mắt Vân Lãnh Ca ngưng lại, nhẹ nhàng mở miệng.

“Tiểu thư, hậu cung trọng địa, một mình tiểu thư tiến cung, nô tỳ hơi lo lắng.” Vận Nhi đang cài sơ phát nhìn tiểu thư qua gương đồng, thấy nàng mặt mày trầm tĩnh, trên mặt không hề có chút lo lắng.

“Chỉ là hỏi chuyện bình thường thôi, ta lại chẳng làm gì sai, có gì mà lo lắng chứ?” Lý do đã sớm chuẩn bị xong, cô với Mộ Dung Diệp không có bất kì quan hệ gì, không đáng vì hấn mà nói dối, thái hậu chắc chắn sẽ không nghi ngờ.

Hoàng thượng kiêng kị Mộ Dung Diệp, nhưng vì mình là nữ tử nên phải tránh né, nàng cho rằng hoàng thượng sẽ bảo hoàng hậu triệu kiến mình, không ngờ lại là thái hậu.

Hoàng hậu ra tay không phải sẽ danh chính ngôn thuận hơn sao? Dù sao ngày yến hội đó tốt xấu gì cũng từng có chút duyên phận, thái hậu, nữ nhân tôn quý nhất Đông dương, hơn nữa hoàng thượng lại không phải là nhi tử thân sinh của bà, việc bỏ qua hoàng hậu mà triệu kiến nàng, nàng không biết trong việc này có ý nghĩ kín đáo gì không.

Ra khỏi tiểu viện, Vân Lãnh Ca dẫn theo Vận Nhi trực tiếp đi đến Phúc Thọ đường.

“Nhị tỷ phải tiến cung rồi.” Đáy mắt Vân Lãnh Ca hơi trầm, nhìn không chớp mắt từ từ đi tới, đột nhiên Vân Thu Ca từ lương đình không xa đi tới, thoáng đã nói lời hâm mộ ra.

“Ừ, lần này tứ muội có muốn năn nỉ ta dẫn muội tiến cung không?” Vân Lãnh Ca không mang chút cảm tình, nói thẳng suy nghĩ của nàng.

Nụ cười yếu ớt của Vân Thu Ca cứng đờ, nụ cười gượng gạo không dùng được, che mặt nói: “Nhị tỷ, tỷ nói gì thế, muội muội ta chỉ lo lắng cho

tỷ thôi, lễ nghi hoàng cung nhiều đến đáng sợ, nếu như tỷ không cần thận đụng phải vị quý nhân nào đó, Tướng phủ cũng sẽ bị liên lụy ấy mà.”

Vân Lãnh Ca đã nói thẳng vậy rồi, nàng không thể mặt dày mà năn nỉ nữa, dù sao nhị di nương đã đi tong, trong tướng phủ ngoại trừ mẫu thân ra, ai còn tư cách để phụ thân phù chính? Đến lúc đó mình cũng là nữ nhi dòng chính, còn sợ không thể tiến cung sao? Ai còn dám xem thường mình chứ? Bây giờ cần gì chọc nàng ta không vui, kéo nàng ta ngáng chân phá hư, vậy thì được không bù nổi mất.

Đợi di nương chân chính chính trở thành nữ chủ nhân của Tướng phủ, còn sợ về sau không thể dạy dỗ Vân Lãnh Ca sao?

“À? Ta còn chưa tới cửa cung mà tứ muội đã lo lắng chưa chắc xảy ra này à? Muội đúng làm muội muội tốt của ta đấy.” Vân Lãnh Ca nhìn nàng ta một cái, giọng nói mang theo tia lạnh lẽo.

Trào phúng không thêm che giấu khiến Vân Thu Ca vừa gượng cười lập tức sụp đổ, không biết nên phản bác như thế nào, oán hận nhìn Vân Lãnh Ca thanh tao lịch sự đi qua người mình, để lại mùi hương thanh nhã như hoa sen thơm ngát.

“Phi.” Vân Thu Ca nhìn bóng lưng của nàng, dưới ánh mặt trời, những sợi tóc mượt mà rủ sau lưng Vân Lãnh Ca như một dải lụa đen mượt, nhỏ nước bọt một cái, khinh thường nói thầm: “Sau này chắc chắn sẽ có lúc người phải quỳ xuống đất cầu xin ta.”

Vào trong nội đường, Vân Lãnh Ca kính cẩn phúc thân, thấy lão phu nhân mỉm cười gật đầu, mới đưa mắt nhìn về ma ma đang phẩm trà kia.

Ánh mắt lợi hại, sắc mặt trầm ổn, búi tóc được sơ cẩn thận tỉ mỉ, lúc tầm mắt bà ta quét tới, Vân Lãnh Ca cảm giác như bà ta đã đọc được ý nghĩ trong lòng nàng.

Ma ma này rất lợi hại, tâm tư Vân Lãnh Ca nhanh chóng trầm ổn lại, có thể làm một ma ma đặc lực bên cạnh thái hậu, ma ma cung nữ bình thường chắc chắn không thể nhìn thấu nhân tâm bà ta được.

“Đây là Quế ma ma bên cạnh thái hậu.” Lão phu nhân cười giới thiệu.

Vân Lãnh Ca reo nụ cười đúng chuẩn tiểu thư khuê các, hành lễ nghi vừa đúng mực.

“Nếu Vân nhị tiểu thư đã đến rồi thì cùng lão nô đi thôi.” Quế ma ma đứng dậy cười một chút rồi nói, bình thường bà cực ít cười, vậy nên nụ cười này trong mắt người khác có vẻ cổ quái và cứng nhắc dị thường.

Dùng ánh mắt dò xét Vân Lãnh Ca từ trên xuống dưới một lần, thấy nàng dung nhan tuyệt mỹ, quả thật là đáng vẻ khuynh nước khuynh thành, khóe miệng hơi cong lên, nụ cười đúng mực, lễ nghi đoan trang, không kiêu ngạo không siểm nịnh, khí độ trầm ổn tự tin đến ngay cả công chúa cũng kém hơn, ăn mặc thanh lệ không khoa trương, ánh mắt không tranh đoạt nhưng cũng không mất nửa điểm quy củ.

Nữ tử thông minh trong sáng như vậy, khó tránh Mộ Dung thế tử xưa nay lạnh như băng không màn thế sự cũng vì nàng mà tìm thái hậu ra mặt giúp đỡ.

Vân Lãnh Ca thoải mái đứng đó cho Quế ma ma cẩn thận dò xét, mắt thấy lão phu nhân tỏ vẻ lo lắng, bờ môi Vân Lãnh Ca hiện nụ cười, có ý bảo bà không cần lo lắng.

Theo Quế ma ma ra khỏi phủ, xe ngựa nội cung đang chờ.

Lên xe ngựa, Vân Lãnh Ca đặt tay lên đùi, ánh mắt trầm lắng an tĩnh.

Bánh xe ngựa lăn trên đất để lại dấu bánh xe mờ mờ.

Thấy Vân Lãnh Ca chỉ an tĩnh ngồi đó, không định hỏi mình câu gì, Quế ma ma tâm vốn như nước cũng hiếm khi tò mò, không hiểu sao lại bị thái hậu tuyên triệu, vị Vân nhị tiểu thư này trước sau không có tia hoảng sợ nào, ngay cả vài lời hỏi thăm nguyên nhân từ mình cũng không hỏi.

“Vân nhị tiểu thư không tò mò vì sao thái hậu lại tuyên triệu ngài sao?” Cuối cùng Quế ma ma hết nhẫn nại trước, mở miệng đánh vỡ yên tĩnh trong xe.

“Tâm tư của thái hậu há tiểu nữ đoán được sao?” Vân Lãnh Ca cười cười, đối với thăm dò của Quế ma ma chỉ lơ đãng nói, trong lòng thì “Nếu ma ma có thể nói cho tiểu nữ biết, tiểu nữ cảm kích trong lòng.”

Nàng cũng không định dùng kim ngân để đổi lấy lời Quế ma ma... tiền tài phía dùng đúng người, bà ta đã sống trong cung, thứ tốt gì mà chưa từng thấy? Trực tiếp hỏi còn dễ lấy hảo cảm của vị ma ma này hơn.

Quả nhiên, Quế ma ma cứng nhắc nghiêm túc trên mặt không biểu lộ gì, tích chữ như vàng tiết lộ: “Ngày yến hội đó, Du Nhiên công chúa và Hạ tướng quân nói nhị tiểu thư dụ dỗ Mộ Dung thế tử, nhưng thế tử lại nói ngài không ở đó.”

Lúc nghe nội dung Vân Lãnh Ca chột bưng tỉnh, cười nhẹ nói: “Đa tạ ma ma chỉ điểm.”

Nhưng trong lòng nàng lại đại chấn, xem ra kinh thành hôm nay vẫn chưa truyền ra chút tiếng gió, chỉ biết chuyện này bị hoàng cung áp chế, nhưng tại sao Quế ma ma lại nói chuyện này với mình? Bà ta là tâm phúc đắc lực bên cạnh thái hậu, chẳng lẽ là do thái hậu chỉ thị? Nhưng nàng và thái hậu vốn không quen mà.

Đối với lời dăn dò của Mộ Dung Diệp giờ phút này nàng đã hiểu ra, thì ra là hấn bảo hấn không ở đó để chứng minh.

Vân Lãnh Ca cân nhắc gì đó, vì Mộ Dung Diệp nguy tạo chứng cứ giả thì chẳng khác nào công khai đối nghịch với hoàng thượng, nếu lời nói dối của mình bị vạch trần, vậy thì đã lọt vào một cái sọt lớn, nhưng nếu nói thật, tên tiểu nhân Mộ Dung Diệp sẽ không ném mình xuống sông cho cá ăn?

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 69+1: Thích Không?

Edit: Quỳnh In

Nàng nói như vậy thật ra là rất phiêu lưu, tâm tư Đế vương là thứ khó dò nhất, khó đảm bảo hẳn không hiểu rõ mưu mô của mình, vừa rồi cố ý tạm dừng một chút không thể quá lâu, càng lâu thì sẽ làm mất công sức (thời cơ), nếu không gây ông đập lưng ông, nhưng cũng không thể nói ra một cách ung dung, biểu cảm trên mặt lại khác hẳn ý tứ trong lời nói, quá mức giả dối, giống như đã chuẩn bị từ trước.

Vẻ mặt thờ ơ của Hoàng đế lập tức tan đi, kinh ngạc trên mặt không hề biến mất, tuy là không khác gì với suy đoán của hẳn, nhưng lời Vân Lãnh Ca nói không thể nghi ngờ vẫn khiến cho hẳn khiếp sợ, Thái hậu đang chuẩn bị bưng trà nghe vậy cũng cả kinh, tay run lên, cốc trà bị nghiêng đi, nước trà chảy ra xung quanh, khiến cho mặt bàn ướt thành một mảng, kinh ngạc liêu mạng căn môi nhìn Vân Lãnh Ca, biểu cảm trên mặt không thể tiếp nhận.

"Người nói thật? Sao Diệp nhi lại thích nam tử? Nếu người dám phỉ báng không có lý do, ai gia sẽ chặt đầu người." Hoàng đế còn chưa mở miệng, Thái hậu đã vội vàng đập mạnh tay lên bàn nhỏ một cái, bỗng nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói với Vân Lãnh Ca đang quỳ.

Mộ Dung vương phủ chỉ còn lại một mình Diệp nhi, hàng năm hẳn đều ở biên cương bán mạng vì nước, đến bây giờ trong phủ đều không có thể thiếp, nếu hẳn thật sự thích nam nhân, vậy hương khói của Mộ Dung

vương phủ còn kéo dài được sao? Nàng không thể khiến Hòa Nhạc đã mất sớm thất vọng.

Vân Lãnh Ca nhìn sắc mặt sốt ruột của Thái hậu, trong lòng hiểu rõ, nàng gật đầu, sợ là Mộ Dung Diệp muốn diễn chân thật, nên ngay cả Thái hậu cũng chưa báo rõ sự tình bên trong.

"Thần nữ hẳn biết là sẽ nói, nếu không đánh chết thần nữ cũng sẽ không thể nói, Mộ Dung thế tử đã cảnh cáo thần nữ, nhưng điểm Hoàng thượng và Thái hậu hỏi thần nữ không dám giấu diếm, xin tha thứ cho thần nữ tội bất đắc dĩ." Thân mình Vân Lãnh Ca càng run lơi hại hơn, trên mặt một mảnh thê lương, như đóa hoa bị bão táp vùi dập, run rẩy không ổn định.

Tin tức này giống như sấm dậy giữa đất bằng, ngay cả Hoàng thượng cũng sửng sốt nửa ngày, Mộ Dung Diệp sớm trưởng thành lại chậm chạp không chịu cười thê nạp thiếp, lấy cớ từ chối không khác lắm với Mộ Dung vương, đơn giản chính là hàng năm không ở kinh thành, biên cương lại là nơi bần hàn lạnh lẽo, không đành lòng mang theo thê tử đi chịu khổ cùng hãn.

Lần này lấy lý do giữ hãn ở lại kinh thành, chính là vì muốn chậm rãi lợi dụng cơ này để thu hồi binh quyền trong tay hãn, hơn nữa còn muốn thực hiện theo cách của Thủy tổ Hoàng đế, làm đám hỏi giữa Hoàng thất và Vương phủ, tuy rằng trên người Mộ Dung Diệp cũng có huyết mạch của hoàng thất, nhưng Công chúa Hòa Nhạc qua đời đã lâu, máu chốt ràng buộc nhất đã mất đi hiệu lực, vì vậy phải lựa chọn một người trong cung thành thân với Mộ Dung Diệp, duy trì quan hệ hòa bình, thú nhất quốc Công chúa, thật giống như gông xiềng vững chắc mặc trên người hãn, khắp nơi sẽ phải chịu hạn chế, thân bất do kỷ, mình cũng có thể bắt đầu từ nội bộ, dần dần lấy mất quyền lực Mộ Dung vương phủ, thu hồi lại binh quyền.

Nhưng Vân Lãnh Ca nói Mộ Dung Diệp thích nam nhân, thật sự làm cho người ta kinh ngạc, Đông Dương không thiếu nam nhân đoạn tụ, nhưng

đều nuôi dưỡng nam sủng trong đáy lòng, bên ngoài vẫn sẽ lấy vợ sinh con, kéo con nối dòng, hẳn thật sự không thích nữ tử? Hay là cố ý diễn trò? Hiện giờ Mộ Dung chỉ còn một mầm rễ là Mộ Dung Diệp, chẳng lẽ hẳn không sợ chặt đứt một nhánh huyết mạch này?

"Vân nhị tiểu thư, việc này cũng không thể ăn nói bừa bãi, nếu như trăm điều tra rõ là do người hư cấu, chính là tội khi quân, coi rẻ hoàng thất, đã tội Mộ Dung thế tử, với tội danh như vậy, một nữ tử nho nhỏ như người cũng không gánh nổi được đâu." Con người đen của Hoàng đế gắt gao nhìn chăm chăm Vân Lãnh Ca, muốn qua nét mặt của nàng để bắt giữ một tia khác thường, nhưng trên mặt của nàng, ngoài trừ sợ hãi còn có chút mơ hồ nhận mệnh, không còn gì khác.

Vì sao lại nhận mệnh? Nàng bán đứng Mộ Dung Diệp, cho nên sợ hãi về sau sẽ bị trả thù sao? Hoàng đế nhìn chăm chú vào vẻ quật cường cứng cỏi trên mặt Vân Lãnh Ca, không khó nhìn ra trong vẻ kiêu ngạo trong lòng, một nữ tử có khí khái như vậy, nếu không phải bị buộc vào bước đường cùng, chắc chắn sẽ không mạo hiểm tính mạng nói ra bí mật kinh thiên động địa như vậy.

"Bệ hạ, thần nữ chỉ là một khêu nữ nho nhỏ, bình thường chỉ biết gieo hoa đánh đàn qua ngày, nếu không phải bị bắt, thần nữ tình nguyện ngày đó mình không nhìn thấy cái gì, nhưng bệ hạ hỏi thần nữ, thần nữ không dám giấu diếm, cũng không muốn bởi vì bản thân mình hồ đồ, mà liên lụy đến mọi người, nhưng bệ hạ cảm thấy thần nữ có tội, xin ban thưởng cho cái chết, nhưng xin đừng vì sai lầm của thần nữ giáng tội cho người của Tướng phủ." Vân Lãnh Ca dập đầu xuống đất, giọng khàn khàn kiệt sức nói.

Nghe ra ý tứ một lòng muốn chết trong lời nói của nàng, tâm cứng rắn như ngọc trai của Hoàng đế cũng có chút dung động, việc này vốn có liên quan gì đến nàng, nhưng không cẩn thận thấy được Mộ Dung Diệp ám muội, bản thân bị bức bách một phen, trong lòng nhất định không an ổn, giờ này khắc này, Hoàng đế đã tin lời nói của Vân Lãnh Ca năm phần.

"Vân nhị tiểu thư chuyện bé xé ra to, trăm chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, việc riêng tư của Mộ Dung thế tử người ngoài như trăm sao có thể tham sự vào, chỉ là chuyện này thật sự khó tin, khiến trăm trong lúc nhất thời không thể tin được thôi." Hoàng đế đột nhiên nở nụ cười, khuôn mặt anh tuấn càng phát sáng rực rỡ, ôn hòa nói: "Người nói thế tử uy hiếp người, tiếp đó đưa người trở về yến hội, trên đường hẳn có rời đi không? Có lẽ Thế tử chỉ đùa với Vân tiểu thư một chút thôi."

Vân Lãnh Ca vẫn quỳ ở trên mặt đất, trán chạm trên mặt sàn băng lạnh, khiến cho suy nghĩ trong đầu nàng bị kích thích càng thêm rõ ràng, đôi mắt giao hoạt chợt lóe lên, miệng cung kính nhưng vẫn mạng theo một tia ghen ngào nói: "Đây không phải là vui đùa, thần nữ tận mắt nhìn thấy sao có thể là giả, nhưng thần nữ là người hiếu nặng nhẹ, vốn giữ chuyện này ở trong lòng cả đời để bảo vệ tính mạng, cũng không dám đắc tội với Mộ Dung thế tử." Lắc lắc đầu, giống như chân thành mở miệng nói: "Vì thế tử sợ thần nữ đáp ứng trước mặt, sau lưng lại giở thủ đoạn, nên mới một đường đưa ta trở lại yến hội, trên đường không từng rời đi, ánh mắt lạnh lùng khiến trong lòng thần nữ cảm thấy bồn chồn lo lắng."

Vân Lãnh Ca thấy dù sao cũng phải mở miệng, nghe Hoàng thượng không có ý trách tội nàng, lời nói thành khẩn nói ra những gì nàng đã nhìn thấy không thiếu một chữ, Thái hậu tức giận thở hỗn hển, oán hận trừng mắt nhìn Vân Lãnh Ca, nếu không phải bận tâm Hoàng thượng còn ở bên cạnh, chỉ sợ bà đã lập tức muốn kéo nàng xuống chất vấn rồi.

"Người Mộ Dung thế tử ôm ấp, người có thể nhận ra không? Diện mạo thế nào?" Hoàng đế khẽ cười, hỏi.

"Thần nữ không biết, dung mạo cũng không tính là tuyệt sắc, thanh tú có thừa, tuấn mỹ không đủ, khác xa một trời một vực so với thế tử." Vân Lãnh Ca lại lắc đầu, nói đơn giản.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 69+2: Thích Không?

Editor: Quỳnh in

Hoàng đế từ lúc biết Mộ Dung Diệp có long dương chi hảo chỉ hơi kinh sợ, nghe xong lời Vân Lãnh Ca nói, chỉ hơi hột nhượng mảy, ngón tay thon dài đặt ở trên bàn trà, tùy ý lúc có lúc không gõ mặt bàn.

Tiếng động nặng nề không ngừng vang lên, nhưng loại tiếng động không đồng nhất này lại giống như tiếng trống hung hăng đánh vào trong lòng người, ngay cả Vân Lãnh Ca trước khi tiến cung đã chuẩn bị tốt lúc này cũng không khỏi chột dạ.

Nàng tự tin nắm chắc mọi chuyện, nhưng tâm tư Hoàng đế sao lại có thể dễ dàng để người ta suy đoán ra như vậy? Cũng không biết hắc tin bao nhiêu?

Đối với chuyện Yên Nhi và Du Nhiên công chúa ngày đó dụ dỗ mê hoặc Mộ Dung Diệp, Vân Lãnh Ca rất tò mò, Yên Nhi ưu tú hơn so với tỷ tỷ tốt mã dễ cùi kia của nàng, Du Nhiên công chúa lại có thân phận tôn quý, hai nữ tử được trời ưu ái cùng chấp bút, cũng không thể bắt được Mộ Dung Diệp, không biết Hoàng đế có tin hắc đoạn tỵ hay không, dù sao mình cảm thấy có thể tin.

“Ừ, hôm nay lời Vân nhị tiểu thư nói, trầm nghe một chút liền thôi, mẫu hậu ngài cũng giống vậy chứ?” Hoàng đế đột nhiên mở miệng, đôi mắt u ám, thâm thúy khó dò.

Yến hội hôm nay là vì Mộ Dung Diệp, cho dù Vân Lãnh Ca nói như thế nào, cũng không thể nghi ngờ là sẽ đắc tội, nhưng hãn là thiên tử, cửu ngũ chí tôn, Vân Lãnh Ca chính là một nữ nhi thần tử, tuyệt đối sẽ không vì xu nịnh Thái hậu mà nói dối quân vương, Thái hậu và Hoàng đế, cũng không phải là nàng có tội, một Thái hậu hữu danh vô thực, cùng một Hoàng đế thao túng vận mệnh quốc gia, đương nhiên nàng biết nên lựa chọn thế nào.

Kết quả đúng như hãn sở liệu, Vân Lãnh Ca lựa chọn quy phục hãn, cũng là ngỗ nghịch với Thái hậu, Thái hậu nhất định sẽ tìm cơ hội nhằm vào nàng, hãn vốn đã chiếm được manh mối mình muốn, lưu lại Vân Lãnh Ca cho Thái hậu xử lý, cũng coi như là an ủi, Thái hậu sẽ giận lây sang nàng, nhưng người nhà của Tả Hữu tướng ở đằng kia, đơn giản chỉ cần tùy tiện lôi nàng ra đánh vài đại bản, nhưng trong đầu hiện ra khuôn mặt của nàng, lại có chút không đành lòng.

Thái hậu áp chế tức giận trong lòng với Vân Lãnh Ca, lại nghe thấy Hoàng đế không chút tiếng động tạo áp lực cho bà, ý tại lời nói chính là muốn bà hôm nay làm kẻ điếc, cái gì cũng không nghe thấy, lửa giận vừa tắt lại lần nữa nổi lên, nhưng người nói chuyện là Hoàng đế, cho dù bà bất mãn thế nào cũng không thể nói, chỉ có thể phụ họa theo: “Hoàng đế nói đúng lắm, hôm nay cái gì ai gia cũng không nghe thấy, hình tượng người mù kẻ điếc này thật sự rất hợp với lão ba như ai gia.”

Đối với lời châm chọc của Thái hậu, Hoàng đế làm như không nghe thấy, chỉ ôn tồn nói: “Mẫu hậu có tâm.”

Nói xong, liền hô một tiếng ra cửa: “Người đâu, đưa Vân nhị tiểu thư xuất cung.”

Thái giám bên người Hoàng đế tiến vào, hành lễ, nói với Vân Lãnh Ca đang quỳ: “Vân nhị tiểu thư theo nô tài xuất cung đi.”

Tâm tình Vân Lãnh Ca khẽ động, hôm nay thật sự là hai bên đều không phải người, những lời lừa dối này, chỉ cần cố tình là nàng có thể bị khởi tội.

“Thần nữ khấu tạ đại ân của Thái hậu nương nương, đại ân của bộ hạ, thần nữ cáo lui.” Vân Lãnh Ca lại dập đầu, đứng dậy cúi đầu chậm rãi lui ra ngoài.

“Hình như mẫu hậu có chút mệt mỏi, sớm đi nghỉ ngơi, nhi tử cũng xin cáo lui.” Hoàng đế thấy bóng dáng Vân Lãnh Ca biến mất, dời mắt đến khuôn mặt tức giận của Thái hậu, mỉm cười nói.

“Hoàng đế đi thông thả.” Thái hậu gật đầu, có lệ nói.

Thấy Hoàng đế và cung nhân bên người hẩn rời đi, thân mình Thái hậu mềm nhũn, giống như mất hết sức lực, thân thể mệt mỏi tùy ý dựa vào trên ghế, mặt tái xanh, không nói một câu.

“Ngoại tổ mẫu tức giận?” Đột nhiên trong điện vang lên một giọng nam nhân thuần hậu, vừa dứt lời, rèm cửa bị vén lên, Mộ Dung Diệp một thân hoa bào màu tím dạt dào ý cười đi đến, đang phất phất tay với cung nhân hầu hạ bên trong điện.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Mộ Dung Diệp và Thái hậu, một người khéo miệng cong cong, vô cùng tuần mỹ. Một người lửa giận thiêu đốt, vô cùng tức giận.

“Diệp nhi, người nói cho ta biết, có phải người thật sự thích nam nhân không?” Thái hậu ngồi thẳng lưng, con ngươi nén tức giận nhìn về phía Mộ Dung Diệp đang đi tới, cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi.

“Ngoại tổ mẫu, chẳng lẽ người lại tin những lời ta để Vân Lãnh Ca nói là thật? Ngoại nhân tin tưởng chẳng có gì lạ, người là ngoại tổ mẫu của ta, ngoại tôn có ham mê đoạn tụ hay không, người còn chưa hiểu rõ?” Mộ

Dung Diệp bật cười, nghe được trong giọng nói của Thái hậu để lộ ra quan tâm với hắn, trong lòng ấm áp, trên mặt mang theo vẻ trêu đùa đi tới ngồi xuống.

Thân mẫu của hắn Công chúa Hòa Nhạc và Hoàng đế là huynh muội khác mẹ, cũng nên gọi một tiếng cậu, nhưng Mộ Dung Diệp thẳng thắn gọi là ngoại nhân, Thái hậu cũng không thèm để ý, chỉ lo lắng cho định hướng tính tình của hắn, thấy hắn phủ nhận mình thích nam nhân, Thái hậu thở phào nhẹ nhõm, tức giận ghen hờn lâu lập tức trở thành hư không, đối với chân tướng mọi chuyện cũng hiểu rõ trong lòng, trong mắt mang theo oán trách, vẻ mặt đỏ ửng nói: “Người đưa nhỏ này, cùng Vân tiểu thư liên hợp diễn trò cũng không nói với ta một tiếng, nhìn lời nói khẩn thiết của Vân tiểu thư, biểu cảm thành khẩn, vừa rồi ta thật sự bị nàng làm cho hồ đồ.”

Thấy ngoại tổ mẫu nhắc tới con mèo nhỏ này, nơi sâu nhất trong đáy mắt Mộ Dung Diệp nổi lên một tầng ý cười mỏng manh, hắn thật sự không nghĩ tới, Vân Lãnh Ca ngoài mồm miệng lạnh lợi không thua những người khác, mà ngay cả diễn trò cũng thật giả khó tìm, tốt hơn nhiều so với kết cục ban đầu mà hắn muốn, thật ra nàng nói không tính là ba hoa chích chòe, lời nói giản dị không hoa mỹ, nội dung cũng không quá chau chuốt, khiến cho người nghe không tìm thấy một kẽ hở, nàng nghĩ Hoàng đế vốn nhiều tính nghi ngờ, cố ý lưu lại sơ hở kia, chờ bị nắm bắt.

Đế vương là một người đa nghi, bình thường không có việc gì hắn cũng muốn bắt bóng bắt gió, nếu Vân Lãnh Ca kể lể lưu loát, chuyện này giống như là đã luyện tập tốt từ trước, giống như diễn viên diễn một kịch bản đã đầy đủ chuyện xưa, hoàn toàn không có một chút sức thuyết phục.

Lúc con mèo nhỏ đó nịnh nọt khuất phục nhìn đáng thương, nhưng dù như vậy, nàng cũng thật đáng yêu.

“Ngoại tôn cũng không muốn bị hắn tiếp tục nhét thêm vài cái cơ sở ngầm.” Mộ Dung Diệp cười sáng láng, vẻ mặt sáng như bạch ngọc, một tay

chống cằm đặt ở trên bàn, đôi mắt rũ xuống, đáy mắt thoáng hiện lên một chút châm chọc, miễn cưỡng nói.

“Ta chỉ có một nữ nhi thân sinh, vì giang sơn của Đông Dương quốc đến tính mạng cũng không cần, người là hài nhi duy nhất của Hòa Nhạc, ai gia tuyệt đối không cho phép Hoàng đế đánh chỉ ý lên trên người người.” Trong mắt Thái hậu hiện lên vẻ tưởng niệm, sắc mặt rời rạc, dứt lời, không tự chủ xiết chặt tay thành quyền, giọng nói tàn nhẫn.

Mộ Dung Diệp ngoảnh mặt làm ngơ, khóe miệng khẽ cong lên, mơ hồ lộ ra tươi cười, trong mắt không tìm ra thần sắc phức tạp lắng đọng, im lặng không lên tiếng, một lúc sau cười khẽ: “Ngoại tổ mẫu, ngoại tôn chẳng phải tổ phụ, không có tâm trách trời thương dân của hân, quân bất nhân, thần tử dĩ nhiên là bất nghĩa rồi.”

Cảm thấy lời nói sâu sa của Diệp nhi, Thái hậu nhắm mắt thở dài một tiếng, không khí trong điện nhất thời giống như trong hầm băng, lạnh lẽo tỏa ra tứ phía.

Khúc mắc của Diệp nhi bị chôn qua lâu, nhất thời có thể giải được sao?

“Hoàng đế dường như rất ưu ái và thương thức Vân nhi tiểu thư?” Thái hậu thấy không khí nhưng động, đè nén làm cho người ta không thở nổi, nên muốn tìm một đề tài để giảm bớt cảm xúc nặng nề của hai người, bỗng nhiên nghĩ đến lúc Hoàng đế gây áp lực cho mình vì Vân Lãnh Ca, nhìn thoáng qua thần sắc ủ rũ của Mộ Dung Diệp, chậm rãi nói.

Thái hậu vừa dứt lời, khí lạnh trên người Mộ Dung Diệp đột nhiên tăng thêm, chậm rãi thu lại đôi mắt, hai tay nắm chặt thành quyền cứng đờ, trịnh trọng nói: “Người nói là sự thật?”

Nhìn ra vẻ nghiêm cẩn trên mặt Mộ Dung Diệp, Thái hậu hoài nghi, cho hân hân chỉ đứng lúc cảm thấy hứng thú người bên cạnh Hoàng đế, liền

giải thích: “Tính tình của Hoàng đế không phải người không biết, tính toán thiệt hơn, lạnh bạc, chuyện vì lợi ích của bản thân mà mổ gà lấy chứng còn thiếu sao? Có lẽ hãn phá lệ vì Vân Lãnh Ca tạo áp lực cho ta, chính là không hi vọng ta mượn việc này xử phạt nàng, cái này không phải là ưu ái thì gọi là cái gì?”

Mộ Dung Diệp lạnh lùng, tươi cười trên mặt biến mất, cau mày, đột nhiên ngồi thẳng người, bàn tay to vỗ mạnh một cái lên bàn, tức giận nói: “Hãn dám.” Hai chữ này, gần như từ trong kẽ răng xuất ra.

Thái hậu trợn mắt há mồm nhìn ly trà vỡ thành nhiều mảnh rơi trên mặt đất, một ý nghĩ lóe lên trong đầu, hé mắt nhìn khuôn mặt giận dữ của Mộ Dung Diệp, kinh ngạc hỏi: “Diệp nhi, hay là người thích vị Vân nhị tiểu thư này?”

Nghe vậy, Mộ Dung Diệp sửng sốt một lát, ánh mắt không tự nhiên lóe sáng, đối phương ảo não trước hành động mới vừa nhất thời trong tình thế cấp bách không chú ý lực khống chế phá hỏng cái bàn của mình, có chút chật vật che lấp nói: “Ngoại tổ mẫu, người nghĩ nhiều quá, ta mới hồi kinh vài ngày, sao có thể thích một nữ tử?”

Thái hậu ngồi ở trên vị trí cao mím môi lắc đầu, không đồng ý nói: “Xem ra đứa nhỏ này ở chung tốt lắm, thật sự là không tệ, lần này chẳng những đặc biệt khiến Vân nhị tiểu thư làm chứng giúp người, đây chính là chuyện liên quan đến sống chết, người lại nguyện ý nói với nàng, vừa nghe thấy Hoàng đế ưu ái nàng, người bình thường có năng lực tự chủ rất tốt, lại không kiềm chế được lực đạo, người còn nói người không thích nàng?”

Thấy Thái hậu nói rõ tâm tư của hãn, phân tích có lý hợp tình, trong lòng Mộ Dung Diệp nhảy dựng, không có khả năng, hãn và Vân Lãnh Ca mới gặp mặt vài lần sao có thể thích nàng? Tối hôm đó hôn môi dĩ nhiên khiến hãn động tâm, nhưng đây chỉ là ngoài ý muốn thôi, bất kỳ nam nhân

đối mặt với tuyệt đại giai nhân như Vân Lãnh Ca, đều sẽ động tâm, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ thích.

“Ngoại tổ mẫu, nàng giúp ta, ta quan tâm nàng là chuyện bình thường, người đừng tò mò.” Mộ Dung Diệp khẽ nhú mày, kiên quyết không thừa nhận mình thích Vân Lãnh Ca.

“Vân nhị tiểu thư là người thông tuệ, dung mạo tuyệt sắc, tâm tư linh hoạt, lần này vì che lấp cho người mà đánh bạc với cả tính mạng của mình, người thích nàng cũng là thói thường của con người thôi.” Nói xong, Thái hậu mỉm cười, trong đôi mắt hiện lên một chút khôn khéo, tầm mắt nhìn Mộ Dung Diệp càng lộ ra vẻ trêu chọc.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Công Chúa Du Nhiên

Editor: Bunn.

Dáng vẻ trong ngày thường của cháu ngoại này của nàng luôn là vui vẻ nhẹ nhàng, làm cho người ta có ấn tượng bình dị gần gũi, thật ra thì không phải như vậy, nụ cười chỉ là sắc thái tự vệ của hần, tầng sắc thái tự vệ này quá mức vững chắc, trên căn bản không có ai có thể đánh vỡ nó, dù là tình huống không tốt bao nhiêu, nội tâm lo lắng bao nhiêu, nụ cười trên mặt hần cho tới bây giờ chưa từng mất đi.

Nhưng vừa rồi mới nhắc đến chuyện Hoàng đế coi trọng Vân Lãnh Ca, chẳng những sắc mặt hần đại biến, mà còn mất đi tỉnh táo ngày thường, dưới tình thế cấp bách còn vỗ mạnh lên bàn, phần ý nghĩ này, không phải là thích cô nương nhà người ta thì còn là gì?

Thấy ngoại tổ mẫu vốn không để lời của hần ở trong lòng, trong câu nói còn càng thêm vòng qua vòng lại đề tài Vân Lãnh Ca để trêu ghẹo, đôi mắt còn sâu thẳm hơn cả giếng cổ của Mộ Dung Diệp hiện ra vẻ bất đắc dĩ nhàn nhạt, môi mỏng đỏ nhạt mím chặt, nói: "Ngoại tổ mẫu, cháu ngoại ta đây không phải là người chỉ gặp cô nương nhà người ta một lần liền để ý, ta biết ngài rất mong ta sớm ngày thành thân sinh nhi tử, nhưng ta thật sự không thích Vân Lãnh Ca."

Nhìn ánh mắt của Thái hậu sáng lên, đang chuẩn bị động tác mở miệng, ngực cả kinh, vội vàng cáo từ nói: "Trong phủ còn có chuyện chờ xử lý, cháu ngoại cáo từ trước, ngày khác sẽ lại tới thỉnh an ngoại tổ mẫu."

Nói xong, không đợi Thái hậu đáp lời, sải bước nhanh chóng rời khỏi Từ Ninh Cung.

Nhìn cảnh tượng Mộ Dung Diệp gần như là chạy chối chết, Thái hậu ngẩn ra, sau đó bật cười, Diệp Nhi chưa từng thích một cô nương nào, tất nhiên không biết các loại tư vị yêu say đắm, đứa nhỏ này, hi vọng đừng vì hấn khẩu thị tâm phi đợi đến lúc toàn bộ đều mất đi mới suy nghĩ cứu vãn, cho đến lúc đó, toàn bộ đều không kịp rồi.

Ánh mắt Thái hậu không di chuyển nhìn chăm một chỗ, trông mắt không tiêu cự, vùi sâu vào trong chuyện thật cũ trước kia.

Vân Lãnh Ca đi theo thái giám dẫn đường đi thẳng ra trước cửa cung.

Suy nghĩ của Hoàng đế trong nháy mắt chuyển trăm mối, là vui hay là giận, hoàn toàn không có cách nào đoán được, khiến nàng rất hao phí tâm thần, lúc hấn mở miệng phân phó người dẫn mình rời đi, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy áo lót gần như bị ướt đầm mồ hôi, lo lắng thái giám thiếp thân bên cạnh hoàng đế ở bên cạnh, không dám biểu lộ ra lòng như trút được gánh nặng.

Vừa nghĩ vừa đi, không biết qua bao lâu phía trước chợt truyền đến một tiếng sai bảo.

"Xin Vân nhị tiểu thư dừng bước."

Vân Lãnh Ca đang trầm tư nghe tiếng ngẩng đầu lên, nhìn lại về phía âm thanh truyền tới, thấy một cô nương mặc cẩm y hải đường mây bay sa tanh, đầu cài trâm vàng lữ ti đính bướm ngọc đuôi hoa, tai đeo khuyên tai hình nụ hoa lan, ngũ quan tinh xảo, mi mục như vẽ, mang theo khí thế tôn quý hoàng thất trời sinh, đứng lặng ở bên cạnh giàn hoa tử đằng, nhất thời khiến cho màu sắc đoá hoa kiêu diễm cũng bị nhạt đi.

"Nô tài thỉnh an Du Nhiên công chúa." Thái giám bên cạnh hành lễ nói, cũng đang nhắc nhở Vân Lãnh Ca rốt cuộc cô nương này là người nào.

Trong mắt Vân Lãnh Ca thoáng qua ánh sáng kinh ngạc nhàn nhạt, Du Nhiên công chúa? Không phải công chúa Hoàng thất kiên cường liên thủ với Hạ Yên Nhi quyến rũ Mộ Dung Diệp sao? Mặc dù chuyện này không bị lan truyền ra ngoài, nhưng ngay cả ma ma thân tín bên cạnh Thái hậu cũng biết, việc này đại biểu cho việc trong cung người biết chuyện xấu này cũng không ít, công chúa ở trong cung quyến rũ nam tử, quả thật mất thể diện, nhưng nàng ta vẫn giống như không bị ảnh hưởng, vẫn bước chậm nhàn nhã như cũ, là do tính tình nàng ta tốt hay là da mặt quá dày?

Chỉ là từ điểm này Vân Lãnh Ca cũng có thể đoán ra được, đây là Hoàng đế bày mưu tính kế, nếu không làm sao ngay cả trừng phạt cũng không có, để nàng giống như người không có việc gì, coi như là chưa từng gây ra chuyện thị phi này đến đây đi dạo.

Vào lúc này Du Nhiên công chúa gọi mình lại, có thể cũng là liên quan đến Mộ Dung Diệp không? Nghe giọng vừa rồi mới gọi mình lại, nghiêm nghị, còn có mang theo hận ý mơ hồ.

Đây là không quyến rũ được Mộ Dung Diệp, ngược lại giận chó đánh mèo lên nàng?

Vân Lãnh Ca ngẫm sinh cảnh giác, nhẹ nhàng phúc thân nói: "Tiểu nữ Vân Lãnh Ca, ra mắt Du Nhiên công chúa."

Thượng Quan Du từ chớp mũi xuy một tiếng, khóe miệng nâng lên thành độ cong khinh thường, cất bước lại gần, nói: "Vân Nhị tiểu thư không cần đa lễ."

Thấy dường như Thượng Quan Du có ý tứ cản đường, thái giám này là thiếp thân phục vụ hoàng đế, cũng có nghe thấy chuyện ngày yến hội đó nàng ta chủ động dẫn dụ Mộ Dung thế tử, mà Thế tử lại xưng hân với Vân

Nhị tiểu thư, Du Nhiên công chúa như vậy, rất khó nói có ý tứ bởi móc hay không, vì vậy vội vàng khom lưng làm hòa nói: "Du Nhiên công chúa, nô tài phụng mệnh bệ hạ, đưa Vân Nhị tiểu thư xuất cung, bệ hạ vẫn chờ nô tài tới phục vụ, không thể đợi lâu, nếu có chỗ mạo phạm, hôm nào nô tài đặc biệt bồi tội với ngài?"

Mang Hoàng đế ra, hi vọng Du Nhiên công chúa có chỗ kiêng kỵ.

"Lý công công đừng mang phụ hoàng ra dọa ta, bốn cung chỉ hỏi Vân Nhị tiểu thư mấy câu thôi, không mất bao nhiêu thời gian, kính xin công công để bốn cung một mình nói vài lời với Vân Nhị tiểu thư." Thượng Quan Du quét mắt nhìn Vân Lãnh Ca từ trên xuống dưới một lần, lúc nhắc tới Hoàng đế lời nói có điểm thu liễm, nhưng khinh thường cũng địch ý trên mặt vẫn rất mạnh.

Lý công công nhất thời cứng lưỡi, không biết nên đối phó thế nào, từ trên nét mặt của công chúa, có thể nhìn ra nàng ta thật sự không thích Vân Nhị tiểu thư.

Thượng Quan Du không để ý tới hăn nữa, nụ cười ân cần nói với Vân Lãnh Ca: "Vân Nhị tiểu thư, mời theo bốn cung đến bên kia ngồi một lát, bốn cung có mấy lời muốn hỏi một mình người." Nói xong, cười nói với Lý công công: "Lý công công, người không cần cùng đi, yên tâm, bốn cung không phải cạo ăn thịt người, sẽ ở bên trong lương đình kia, người ở xa quan sát là được."

Dứt lời, phân phó cung nữ theo mình ở tại chỗ chờ đợi, dẫn đầu đi về phía lương đình.

Vân Lãnh Ca thầm nói lai giả bất thiện (người đến không thiện), nhưng cũng không thể phản bác, không thể làm gì khác hơn là nháy mắt với Lý công công xong liền đuổi theo bước chân của Thượng Quan Du.

Đây là nơi yên lặng trồng giàn hoa tử đằng quấn quanh, chính giữa mùa hoa tử đằng nở, từng đóa từng đóa hoa chạm nhau, từ đóa từng đóa hoa sát nhau, giống như một vùng rực rỡ màu tím nhạt, giống như thác nước, từ không trung chảy xuống, không thấy nơi bắt đầu, cũng không thấy nơi kết thúc, tươi đẹp rực rỡ, mùi hoa nhàn nhạt yếu ớt bay giữa vùng đất nhỏ bé yên tĩnh này, hương thơm khiến người ta muốn say.

"Mời Vân Nhị tiểu thư ngồi." Thượng Quan Du đã sớm không thể chờ đợi ngồi trên mặt ghế đá, nhìn Vân Lãnh Ca thấp mi thuận mắt (dáng vẻ thuận theo) một cái, giống như ban ân bảo nàng ngồi xuống.

Vân Lãnh Ca nói tạ ơn, đoan trang ngồi đối diện nàng ta.

Du Nhiên công chúa ngẩng cao cằm, cẩn thận quan sát trang phục thanh nhẹ của Vân Lãnh Ca, mắt hơi nâng lên bắn ra khí thế cậy mạnh kiêu căng, trên mặt càng thêm vẻ khinh thường, cuối cùng chỉ là nữ nhi thần tử, mặc như học trò nghèo như thế, thật đúng là không lên được mặt bàn, ánh mắt dời lên trên, thấy dung mạo thanh lệ thoát tục như hoa bách hợp của Vân Lãnh Ca, trong mắt đẹp thoáng qua sắc thái giận dữ, Diệp ca ca bị người có gương mặt giống hồ ly tinh này mê hoặc sao? Cho nên ngày đó chẳng những cự tuyệt, còn làm mình....

Càng nghĩ lại Thượng Quan Du càng cảm thấy không dám nhớ lại, toàn bộ tức giận trong mắt giống như ngọn lửa nhỏ đang hừng hực bốc cháy, dung nhan mỹ lệ cũng hơi vắn vẹo.

Diệp ca ca là cháu ngoại của hoàng tổ mẫu, từ nhỏ thường xuyên đi lại trong hoàng cung, tính tình hẩn lạnh nhạt, lúc cô đơn chỉ biết tự nói chuyện một mình, cũng coi như là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, thiên hô vạn hoán đợi đến lúc hẩn hồi kinh, lại biết phụ hoàng có tính toán làm đám hỏi với Mộ Dung Vương phủ, là công chúa Hoàng thất, số tuổi phù hợp là có quan hệ coi như thân thiết với Diệp ca ca, trừ mình ra không có người

nào phù hợp hơn, vô cùng vui vẻ, cảm thấy nhân duyên mỹ mãn này nhất định là nước chảy thành sông.

Nhưng sau đó trong lúc vô tình phụ hoàng tiết lộ, Diệp ca ca cự tuyệt đám hỏi, nói là không nhẫn tâm thê tử tương lai lúc tân hôn theo hấn tới biên cương cùng chịu khổ, dưới tình trạng không cam lòng, mình nghĩ nát óc, quyết định bí quá hóa liều, mượn cơ hội ngày yến hội đó muốn tu thành chính quả với Diệp ca ca, đến lúc đó xây dựng chuyện ngay trước mắt, hấn nhất định sẽ cưới mình.

Lạnh khủng khiếp ở biên cương có là cái gì, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với người thương, dù khổ gấp mười gấp trăm lần thì mình cũng vui vẻ chịu đựng.

Vân Lãnh Ca nhìn thần sắc Thượng Quan Du ở đối diện biến đổi, lúc chột ngọt ngào, lúc chột phẫn hận, lúc chột xấu hổ, cứng nhắc kéo kéo khóe miệng, đắc tội với khuê nữ quyền quý còn chưa tính, bây giờ lại vì chuyện này mà ngay cả Thượng Quan Du cũng hận nàng.

Trời mới biết, nàng với Mộ Dung Diệp không có nửa xu quan hệ nào.

"Vân Nhị tiểu thư, bốn cung muốn biết chi tiết chuyện người lạc đường ngắt hoa ngày yến hội đó." Sắc mặt Thượng Quan Du đối diện với ánh mắt oán độc của Vân Lãnh Ca mà kết thúc, dừng suy nghĩ lại, chi tiết ngày đó Diệp ca ca cũng đã bẩm báo sự thật với phụ hoàng, sau đó phụ nàng cũng đã nói cho nàng ta biết, nhưng nàng ta vẫn muốn tìm người trong cuộc xác nhận một lần.

"Bẩm Du Nhiên công chúa, ngày đó tiểu nữ cùng biểu muội ngắt hoa, bất tri bất giác đi tới một chỗ không có người, tiểu nữ trêu chọc biểu muội mấy câu, nàng liền xấu hổ chạy ra, tiểu nữ lại không biết đường, không thể làm gì khác hơn là chạy loạn khắp nơi, tình cờ đụng phải Mộ Dung thế tử, Thế tử tốt bụng, dẫn tiểu nữ trở về yến hội." Ngoại trừ một

đoạn Mộ Dung Diệp cùng nam tử ôm nhau kia, Vân Lãnh Ca lập lại một lần những lời vừa mới nói trong hậu điện không thiếu một chữ nào.

Mô Dung Diệp có chuyện tốt đoạn tụ là chuyện lớn, nhưng lại là chuyện riêng của hắn, Hoàng đế chỉ biết giấu chuyện đó ở đáy lòng, nếu hắn nói cho bất kỳ người nào liền hiện ra lòng dạ Tư Mã Chiêu rồi.

"Diệp ca ca có nói gì với người không?" Nhìn gương mặt trắng nõn, giống như lòng trắng trứng gà, vô cùng mịn màng của Vân Lãnh Ca, Thượng Quan Du hận không thể lập tức cầm dao vạch trên gương mặt mịn hoặc người khác của nàng nát ra, nhưng nghĩ tới đây là nơi quan trọng của hoàng cung, Lý công công bên cạnh phụ hoàng vẫn đang đứng ở xa nhìn, không thể làm gì khác hơn là kiềm chế lại.

Diệp ca ca? Vân Lãnh Ca cau mày, tới đây liền tỉnh ngộ, Mộ Dung Diệp gọi hoàng đế một tiếng cữu cữu, Du Nhiên công chúa với hắn tự nhiên là quan hệ biểu huynh muội.

"Chưa từng, chỉ là đơn giản hỏi thăm tại sao tiểu nữ lại lạc đường, sau đó liền đưa thẳng tiểu nữ trở lại yến hội." Vân Lãnh Ca buông mắt thấp giọng đáp.

Sắc mặt Thượng Quan Du hòa hoãn, giọng nói cũng nhu hòa hơn một chút: "Người cảm thấy Diệp Ca Ca là người như thế nào?"

"Thê tử là rồng phượng trong loài người, là nhân tài có một không hai." Vân Lãnh Ca tìm tất cả từ ngữ tán dương nam tử trong đầu, cảm thấy cái gì cũng thích hợp với Mộ Dung Diệp, nhưng nghĩ đến tính cách vui giận bất thường kia, nhin xuống khó chịu trong lòng, trái lương tâm tán dương.

Lúc vị công chúa này nhắc tới Mộ Dung Diệp, vẻ mặt giống như hoa đào nở rộ, nếu nàng dám nói một câu hắn không tốt, Thượng Quan Du còn không lột da hủy cốt, nghiền xương nàng thành tro sao?

Nhìn vẻ mặt Vân Lãnh Ca lúc nhắc tới Diệp ca ca chỉ là hời hợt, thần nhiên, không có thần sắc gì khác thường, liền biết nàng không có lòng ái mộ với Diệp ca ca, liền bỏ cảnh giác với nàng xuống, sắc mặt cũng nhu hòa hơn, vui vẻ xinh đẹp nói: "Miệng nhỏ của Vân Nhị tiểu thư thật ngọt, theo như người nói, xuất sắc như Diệp ca ca sẽ thích cô nương như thế nào?"

Hả? Đây là tìm nàng tới bày mưu kế sao? Vân Lãnh Ca dờ khóc dờ cười, vừa rồi còn bày dáng vẻ hung dữ rút đao khiêu chiến, chưa tới một khắc, liền lập nàng làm mưu sĩ rồi sao?

"Tiểu nữ cảm thấy phải là nữ tử ôn nhu như nước, nam tử đều không chống cự được tình cảm dịu dàng của nữ tử, hết đời này tới đời khác, oai hùng bất phàm, thiện lương hòa khí, chắc cũng vừa ý người như vậy." Vân Lãnh Ca suy nghĩ một chút, thành thật trả lời.

"Thì ra trong ký ức của Vân Nhị tiểu thư, bản thể tử tốt như vậy sao?" Vân Lãnh Ca vừa mới dứt lời, liền nghe được giọng nói lười nhác quen thuộc truyền tới.

Vân Lãnh Ca không cần quay đầu lại nhìn cũng biết là ai, tuyệt vọng khép nửa mắt, bây giờ không chỉ trong miệng kêu khổ, mà ngay cả tâm cũng khổ như vậy, lòng Vân Lãnh Ca cũng có âm thanh hối hận, đang dừng nói những thứ này làm gì chứ, tính tình Mộ Dung Diệp là có thù tấp báo, sợ là mình lại bị chinh rồi.

Mắt nhìn thấy nợ cũ vào ngày yến hội đó mới tính xong, cuối cùng không cần có bất kỳ dính dáng gì với hắn nữa, bây giờ thì xong rồi, nhất thời phí công lại thêm nợ mới, khi nào ngày vạch rõ giới hạn với hắn mới có thể tới lần nữa đây.

Biết giữ chú ý sẽ giữ được thuyền đến vạn năm(1), Vân Lãnh Ca thực sự muốn tát cho bản thân một cái, ai bảo người miệng tiện, ai bảo người nhiều chuyện, đáng đời người.

(1) Cẩn thận dùng thuyền được vạn năm: xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bổ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” (谨慎能捕千秋蝉, 小心驶得万年船) – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

Nên đối mặt không nên trốn, Vân Lãnh Ca lắc lắc đầu đứng dậy phúc lễ: "Tiểu nữ ra mắt Mộ Dung thế tử."

Đối diện Du Nhiên công chúa lúc nghe được âm thanh đã sớm ngây ngẩn cả người, khó có thể tự kiềm chế vội vã chạy qua, gương mặt mừng rỡ, thần thái sáng láng, nói: "Sao Diệp ca ca lại ở đây?"

Vân Lãnh Ca yên lặng nhìn Mộ Dung Diệp không chút lưu tình rút cánh tay Thượng Quan Du khoác lên cánh tay hắn, nước trong quá sẽ không có cá, người hèn mọn quá nhất định sẽ không có địch thủ(2), mặc dù nàng không rõ ràng lắm quá trình công chúa ngáng đường dẫn dụ Mộ Dung Diệp, nhưng chỉ dựa vào tránh né nàng của Mộ Dung Diệp, thậm chí không tiếc bỏ danh tiếng của mình, là có thể giải thích được, bấu vồn vô ý với Thượng Quan Du.

(2) Câu đầy đủ là: thủy chí thanh tắc vô ngư, nhân chí tiện tắc vô địch. Nghĩa là nước quá trong ắt không có cá, người quá hèn mọn tất sẽ vô địch. Phần đầu thì mình hiểu, nước trong đương nhiên sẽ không có cá, mấy con cá cũng không thích chỗ nước trong, rất dễ bị chim bắt. Phần sau thì tạm hiểu thế này, “nhân chí tiện” tương đương với những kẻ mặt dày, vô sỉ, không biết xấu hổ, không bị mấy cấp bậc lễ nghĩa hay những vấn đề liên quan đến mặt mũi ràng buộc, mà người như vậy thì chẳng còn sợ gì cả, cái gì cũng dám làm, do đó xác suất thành công cao hơn hẳn người thường. Bằng chứng là mấy ông hoàng đế cứ đối liên liên, trong khi thái giám thì có người làm qua tới hai ba đời vua!

Trải qua sự kiện yến hội, Thượng Quan Du mất hết thể diện, không tự kiểm điểm khiến bản thân cắt đứt niệm tưởng còn chưa tính, lại còn cọ đến nóng đầu, vẫn làm theo ý mình si mê Mộ Dung Diệp như cũ.

Đầu nàng ta nước không vào được à?

Đôi mắt yêu mị tùy ý của Mộ Dung Diệp chăm chú nhìn Vân Lãnh Ca, cười tùm tùm đi tới, vén vạt áo lên, ngồi trên ghế đá, không nhanh không chậm tiếp tục mở miệng nói: "Vân Nhị tiểu thư còn biết bản thể tử thích dạng nữ tử nào? Nói tiếp đi. Bản thể tử cũng rất muốn biết."

Vân Lãnh Ca cứng nhắc nâng khóe miệng, với Mộ Dung Diệp cũng miễn cưỡng coi là trải qua mấy ngày qua lại, biết đây là hấn nổi giận, cúi thấp đầu nhận lỗi, cười khổ không nói.

Du Nhiên công chúa đuổi theo tới nghe lời Diệp ca ca nhắm vào Vân Lãnh Ca, trái tim vui sướng, Diệp ca ca không có hứng thú với nàng, nàng ta đã nói rồi, mặc dù dáng dấp Vân Lãnh Ca không phải là trở ngại, nhưng Diệp ca ca sao có thể là người chỉ chú trọng bề ngoài của nữ tử chứ?

"Diệp ca ca, Vân Nhị tiểu thư chỉ là thuận miệng nói thôi, Diệp ca ca đừng trách nàng ấy." Nể tình Vân Lãnh Ca vì nàng ta nên mới bị Diệp ca ca gây khó khăn, Du Nhiên công chúa nhận lấy rồi thuận tay nhân tình giúp nàng giải vây.

Mặt Mộ Dung Diệp dần ra, như có như không quét qua mặt Vân Lãnh Ca, môi cong cong nói: "Vân Nhị tiểu thư không dám gật đầu, chẳng lẽ là do chột dạ?"

Nữ tử ôn nhu như nước? Hấn nói mình thích nữ tử như thế lúc nào? Tự mình vọng đoán, không biết thì đừng nói.

Vân Lãnh Ca giống như là nghe được âm thanh Mộ Dung Diệp căn rằng, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên, đập vào mắt là dung nhan tuyệt mỹ cùng nụ

cười vui vẻ kinh tâm động phách của hân.

Tim cứng lại, cảm thấy giống như bị một bàn tay kéo lấy, ngay cả hô hấp bình thường cũng khó khăn.

"Du Nhiên muội muội, người đi trước đi, bản thể tử rất muốn cùng Vân Nhị tiểu thư điều tra kiểu ý trung nhân ta vừa ý." Đôi mắt ẩn tình chăm chú nhìn kia của Mộ Dung Diệp mang theo mị hoặc cùng dẫn dụ nồng đậm, cố ý nhấn mạnh hai chữ điều tra.

Du Nhiên công chúa đã sớm bị nụ cười kia của Mộ Dung Diệp làm cho mê mết đến thất điên bát đảo, đã sớm quên mình ở nơi nào, ngây ngốc nhìn gương mặt giống như yêu nghiệt của hân, nghe được hân hân nhắc tới tên mình, mới tỉnh lại, cẩn thận liếc mắt nhìn ánh mắt không lạnh của Diệp ca ca, tính toán một chút, dù sao cũng không thể chọc Diệp ca ca mất hứng, nếu không sau này hân sẽ không nói chuyện với mình.

Thượng Quan Du không nói hai lời liền rời khỏi lương đình, nhỏ giọng giải thích một phen với Lý công công đang nhìn về phía bên này, sau đó gọi cung nữ đứng cách đó không xa đi.

Dư quang Vân Lãnh Ca thấy ánh mắt hàm chứa ý xin lỗi của Lý Công Công nhìn về phía bên này, chần chừ rời khỏi tầm mắt của nàng.

Rốt cuộc Thượng Quan Du nói gì thế? Trong lòng Vân Lãnh Ca nóng nảy, đứng yên bất an.

Mộ Dung Diệp lấy tay nâng cằm, lưỡi biếng thưởng thức đôi mắt sáng đang di chuyển xung quanh của Vân Lãnh Ca, trái tim vui vẻ, nổi lên suy nghĩ ác động, chậm rãi nói: "Vân Nhị tiểu thư giống như rất vội, có phải đang suy nghĩ loại nữ tử mà bản thể tử thích không, nghĩ xong liền đi tìm Thượng Quan Du nịnh hót lấy lòng?"

"Thế tử hiểu lắm rồi, công chúa hỏi tiểu nữ, tiểu nữ không thể không đáp, chỉ là thuận miệng nói mà thôi." Vân Lãnh Ca cắn cắn môi, nhận lỗi nói.

"Vậy nàng nói một chút, Bản thế tử thích nữ tử như thế nào, đáp đúng, bản thế tử cho nàng rời đi." Đôi mắt Mộ Dung Diệp long lanh rực rỡ sáng quắc nhìn nàng, chậm rãi nói một câu khiến Vân Lãnh Ca hộc máu.

Hắn thích nữ tử như thế nào, làm sao ta biết được, Vân Lãnh Ca buồn bực suy nghĩ, dù là may mắn đáp đúng, hắn cũng có thể phủ nhận, đúng hay sai, đều là suy nghĩ của hắn.

Hắn vốn đang cố ý.

"Xinh đẹp đáng yêu? Khéo hiểu lòng người? Thẳng thắn bạo ngược? Khuynh quốc khuynh thành? Tài tình nhất thiên hạ?" Nhịp tim Vân Lãnh Ca đập nhanh, trong nháy mắt nói ra các loại hình.

Ánh mắt Mộ Dung Diệp khẽ nheo, khói mù quanh quẩn trong lòng càng đậm hơn, nàng thật sự dám!

Mơ hồ cảm giác được hơi thở nguy hiểm đánh tới, dường như có điềm báo tức giận phát tác, Vân Lãnh Ca dùng khăn lụa lâu lâu mồ hôi rỉ ra trên trán, chẳng lẽ không đúng? Năm kiểu vừa rồi tuyệt đối là kiểu nữ tử ưu tú xưa nay chưa từng có, chẳng lẽ không có một người nào trong lòng hắn cảm thấy tốt?

"Tiếp tục, hình dung đủ 100 loại bản thế tử cũng mở từ bi thả nàng đi." Mộ Dung Diệp đổi cánh tay chống cằm, đôi mắt đủ màu sắc, thờ ơ nói.

100 loại? Rong sinh trăm con, mỗi con một khác, nhưng mỹ nhân trên đời này đều một dạng, từ ngữ không thể giống nhau, đây không phải cố tình làm khó thì là cái gì?

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Editor: La Na

Mắt phượng Mộ Dung Diệp hếch lên, tà tà nhìn thoáng qua Vân Lãnh Ca đang lao tâm khổ tứ mặt ủ mày chau kia, hần thuận miệng nói, “Không sao cả, bản thể tử không vội, nếu nàng nghĩ không ra thì cứ từ từ nghĩ.” Vì tính toán để gặp nàng, hần phải hao hết tâm trí, không để nàng nếm chút đau khổ, để nàng bớt làm chuyện khiến hần phải phiền lòng đi, dám bán đứng hần cho Thượng Quan Du Nhiên.

Nghĩ vậy, Mộ Dung Diệp lại tiếp tục tốn hơi thừa sức nói: “Từ nay về sau nàng bớt làm mấy chuyện thừa thãi đi.”

Hần là người chiến thắng một cõi đương nhiên là không vội rồi, Vân Lãnh Ca đang giận đến nghiêng răng nghiêng lợi thì chợt nghe thấy câu kia của hần, chờ chút, chuyện thừa thãi, chẳng lẽ là?

“Thế tử, người thích nam tử thật à?” linh quang trong đầu Vân Lãnh Ca chợt lóe, hơi lên giọng một chút, trong giọng nói có phần hưng phấn khó kiềm nén.

Nghe vậy, cánh tay đang nhàn nhã chống cằm của Mộ Dung Diệp run lên, cái cằm như ngọc rớt xuống mặt bàn, “Oa” hần đau đến mức phải hít một ngụm khí lạnh, vượt vượt cái cằm, không chút hoang mang ngồi ngay ngắn lại, đôi tay thon dài sờ sờ cằm dưới, đôi mắt hẹp dài đẹp vô cùng khẽ nheo lại, lộ ra vài phần nguy hiểm: “Bản thể tử thích nam tử lúc nào? Hả?”

Chữ cuối cùng hần cố ý kéo dài ra, hàm ý không vui lộ rõ.

“Không phải chính miệng thế tử nói cho tiểu nữ nghe đấy sao?” Vân Lãnh Ca cẩn cần thận thận trả lời, cho là mình đã nói trúng tim đen của hắc nên hắc mới tức giận, chuyện hắc thề thốt phủ nhận nàng đã nghĩ đến luôn rồi.

Ham mê đồng tính đúng là không dễ mở miệng, đây là chuyện không thể để lộ ra ngoài, vừa nãy đầu bị nóng nên nàng mới lỡ miệng thôi, khó trách Mộ Dung Diệp tức giận.

“Là từ nàng nghĩ ra đấy chứ, Vân Lãnh Ca, nàng lại chọc cho bản thế tử tức giận nữa rồi, nàng nói ta nên trách phạt nàng thế nào đây?” trong đầu đột nhiên xẹt qua tia chớp, chiếu sáng lòng hắc, Mộ Dung Diệp liếc nhìn đã thấu tâm tư của nàng, đáy mắt hiện lên vẻ tức giận, chậm rãi nói chuyện.

Loại âm thanh mang vẻ lười biếng trời sinh, lại tăng thêm chút dịu dàng nhẹ nhàng cũng đủ để bất cứ một nữ nhân nào nghe xong cũng phải động tâm, nhưng nội dung của lời nói ấy lại khiến Vân Lãnh Ca rùng mình.

“Lột y phục của nàng rat reo trên cửa thành, hoặc là ngày mai bản thế tử đến hữu tướng phủ cầu hôn, nói là vừa gặp nhị tiểu thư đã nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm, không phải nàng ta không lấy, nàng thấy thế nào?” Vẻ mặt giận dữ của Mộ Dung Diệp không còn nữa, hắc nhoen miệng cười khiến cây tử đằng phía sau cũng theo đó mà thất sắc, làm nền cho hắc. Ngữ điệu của hắc nhàn nhạt, khi nói đến vừa gặp Vân Lãnh Ca đã yêu thì đôi mắt đen láy khẽ lóe lên, sắc mặt không được tự nhiên nghiêng đầu nhìn về phía bụi hoa kia.

“Thế tử, người đừng đùa tiểu nữ nữa, dẫu sao chúng ta cũng xem như có chút giao tình mà, đúng không?” Vân Lãnh Ca biết người này không có ý định trách phạt nàng vì trong cách nói chuyện không có ý uy hiếp, biết rõ Mộ Dung Diệp chỉ đùa với nàng nên nàng tươi cười, dùng giọng nói uyển chuyển nhất nịnh nọt hắc.

“Đồng ý với bản thể tử ba điều kiện thì xem như xí xóa, thế nào?” Nghe tiếng nói nũng nịu như giữa đôi tình nhân của nàng, đôi mắt của Mộ Dung Diệp tối lại, trái tim như được một chiếc lông vũ khẽ chạm vào, trêu chọc tim hần run rẩy vài cái.

Mới mở miệng đã đòi ba điều kiện? Vân Lãnh Ca mở mắt thật lớn, sự tử ngạo cũng không lợi hại vậy chứ?

“Chê ít?” Mộ Dung Diệp liếc nàng, thấy đôi mắt đẹp của nàng tròn tròn, càng giống với một con mèo nhỏ đang xù lông hơn, nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

“Không ít, không hề ít.” Vân Lãnh Ca cảm nhận được ánh mắt nguy hiểm kia, vội vàng ngăn chặn xu thế sắp tăng thêm của hần, trong lòng thầm cảnh báo với chính mình, sau này bất kể ai nói đến ba chữ Mộ Dung Diệp thì nàng đều phải vờ như không nghe thấy, nếu trốn được thì phải trốn cho lẹ, không trốn được thì hòa theo, tuyệt đối không được nói bất cứ gì về tên yêu nghiệt này.

“Trên đời này có rất nhiều nữ tử mơ ước được nợ điều kiện của bản thể tử, sao tới lượt nàng thì khó thế? Nàng có phải là nữ tử bình thường không?” Mộ Dung Diệp xoay mặt lại, đôi mắt như có điều suy nghĩ nhìn nàng một lúc lâu, chậm rãi nói.

Lời này thật là có hơi tự phụ một chút, nhưng sự thật mạnh mẽ ở trước mắt, Vân Lãnh Ca cũng á khẩu không trả lời lại được, nhưng nàng thật sự không có khuynh hướng mê ngược đâu, không muốn đặt bản thân trong vòng nguy hiểm đâu.

Vân Lãnh Ca bị ghen trong lòng, trừng mắt nhìn hần, “Tiểu nữ có bình thường hay không, không phải là thể tử rõ nhất sao?” Trên cõi đời này có ai biến thái hơn Mộ Dung Diệp không?

“Vậy tại sao lúc nàng gặp bản thể tử lại không tỏ ra ngoan ngoãn nghe lời như chú mèo nhỏ chứ?” Mộ Dung Diệp nghiêm mặt suy tư một hồi rồi tỏ vẻ khó hiểu, vẻ mặt thành thật hỏi: “Nữ tử khắp thiên hạ nhìn thấy bản thể tử thì nào có ai không tâm hồn đung đưa, sao nàng không như thế?”

“Đương nhiên là dung mạo công chúa xinh như hoa, nhị tiểu thư phủ Hạ tướng quân tài hoa hơn người, nhưng không phải bị thể tử xua đuổi như giày rách sao, vậy mới nói nhìn người không chỉ nhìn vẻ bề ngoài, tâm hồn đẹp mới là vĩnh hằng. Ngài xem nhiều nữ tử đẹp khuynh nước khuynh thành, nhưng đến khi lớn tuổi, làn da nhăn nheo, nào ai thấy được nửa phần bóng dáng mỹ nhân đâu chứ.” Vân Lãnh Ca còn cho rằng Mộ Dung Diệp lại đang trêu nàng, chuyển mắt trông thấy hắc đang vuốt trán, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ việc gì đấy.

Bĩu môi, Vân Lãnh Ca nói hết toàn bộ lý luận của mình, nghĩ đến vừa rồi hắc hình dung nàng như chú mèo nhỏ, bỗng nhiên nhớ đến ánh nhìn thoáng qua ở xuân thượng lâu lần trước, tức là hắc đã biết trước người nọ trên lầu là nàng rồi, nàng lại hừ thêm một tiếng, tức giận nói, “Dù sao chẳng nữa thì thể tử cũng có nhiều nữ tử ước mơ mà, thiếu một người như tiểu nữ cũng chẳng sao cả.”

Dung nhan như thơ như họa của Mộ Dung Diệp vẫn không đổi, có chút nghi hoặc nhưng lúc nghe câu cuối của Vân Lãnh Ca thì con người xoay một vòng, ánh mắt nhu hòa làm loạn chúng sinh, hắc cười nói: “Các nữ tử khác thích bản thể tử thì nàng ăn dấm chua à?”

Một ngụm máu từ trong bụng Vân Lãnh Ca sắp trào lên cổ luôn, suýt nữa là nôn, thấy trên mặt hắc không có ý chế nhạo, hoàn toàn nghiêm túc, hiển nhiên ý trên lời nói, nàng cũng học động tác của Mộ Dung Diệp, đầu cúi xuống vuốt vuốt vầng trán, rốt cuộc là hắc có biết ghen là thế nào không, sao tình cảm của người này phong phú quá thế?

Nàng không biết mình nên khóc hay nên cười, cứ im lặng nhìn hẩn, quả nhiên đúng là người có nhiều tư duy, câu nói kia của mình có chút quan hệ nào đến chuyện ghen tuông sao? Vậy thì có thể nói tư duy của Mộ Dung Diệp thật mạnh mẽ.

EQ của người này không thể dùng chữ thấp để hình dung được, phải nói là không hề có mối đúng. (Vì nữ chính xuyên không nên chỗ này mình để EQ luôn nhé)

“Mộ Dung thế tử, tiểu nữ đề nghị ngài nên quan sát cách chung đụng giữa các cặp tình nhân đang độ nồng nàn nhiều một tí.” Vân Lãnh Ca nghĩ nghĩ rồi thành khẩn đề nghị.

“Được.” Mộ Dung Diệp nhìn khuôn mặt nhỏ biến hóa đa dạng của nàng, đáy mắt xẹt qua ý cười rất nhanh, khẽ gật đầu rồi tiếp tục nói: “Lý công công đi rồi, để bản thế tử đưa nàng xuất cung.”

Vân Lãnh Ca ghen cực thở dài cuối cùng cũng thở ra được, nhếch môi cười, trong mắt tràn đầy sung sướng, nhẹ nhàng nói: “Đa tạ, thế tử.”

Thấy khuôn mặt nhỏ của nàng ửng hồng, còn vương chút ngây thơ, như nụ hoa đang dần nở rộ, trong lòng Mộ Dung Diệp hơi động, con mèo này còn hơi nhỏ một chút.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 71+2

Mộ Dung Diệp nhú mày tự bức mình không được nhìn nàng đang vui sướng nữa, nếu không chẳng khác nào tự chịu tội. Hắn đứng dậy, dùng tay phui phui bụi trên xiêm y, cất bước đi ra ngoài.

Không lâu xong thì đi đến cửa cung.

Một cỗ xe ngựa màu tím nhạt đang đợi trước cửa cung, thấy Mộ Dung Diệp đi ra, người hầu chờ sẵn ở xe ngựa vội vàng xuống xe cung kính đứng một bên.

“Còn chưa lên?” Vân Lãnh Ca đang nhìn đông nhìn tây tìm xe ngựa lúc đưa nàng đi trong nội cung, chợt nghe thấy Mộ Dung Diệp mời nàng lên xe nói chuyện, khiến nàng giật cả mình.

“Nàng muốn đi bộ về Tướng phủ sao?” Mộ Dung Diệp không để ý đến nàng, chỉ lạnh nhạt nói sự thật, “Hoàng cung cách tướng phủ khá xa, Vân nhị tiểu thư ban ngày ban mặt mà xuất đầu lộ diện, không sợ danh dự bị tổn hại sao? Nếu nàng đã không sợ thì đương nhiên bản thể tử không xen vào chuyện của người khác nữa.” Nói xong lập tức lên xe ngựa.

Vân Lãnh Ca nghĩ hắn cũng không thể ăn thịt nàng, thế là gia tăng tốc độ chân đạp bước lên xe ngựa, dưới đùi dùng sức, nháy mắt đã bước lên xe, vén rèm xe lên nhìn thấy Mộ Dung Diệp đã nhắm mắt nghỉ ngơi nên nàng bước đến ngồi đối diện hắn.

“Vân Lãnh Ca, nàng thật là nữ tử sao? Sao lại thô lỗ thế?” Mộ Dung Diệp ngồi đối diện đột nhiên mở mắt, vẻ mặt ghét bỏ nói.

Biết hẳn ám chỉ động tác lên xe ngựa của mình, Vân Lãnh Ca hơi đỏ mặt, động tác đã khắc vào xương vào cốt há có thể dễ dàng xóa đi? Lúc bình thường nàng còn có thể nhớ đến thân phận tiểu thư khuê các của mình, lúc nào cũng tự nhắc nhở bản thân phải chú ý dáng vẻ, cẩn thận lễ độ, biểu hiện ra một nữ tử có tu dưỡng, nhưng vừa rồi xe ngựa đã che thân hình của nàng, nghĩ dù sao cũng không ai trông thấy nên trực tiếp gọn gàng lên xe.

“Vừa nãy không có người đến dìu tiểu nữ, chẳng lẽ cứ đứng đấy nhìn thế tử rời đi sao?” Vân Lãnh Ca liếc Mộ Dung Diệp một cái.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, bản thể tử làm việc tuy bừa bãi nhưng chút lễ ấy vẫn hiểu được.” Mộ Dung Diệp mặt mày ung dung, miễn cưỡng đáp trả.

“Nếu thế tử đã biết nam nữ thụ thụ bất thân thì nửa đêm canh ba đừng xông vào phòng của tiểu nữ chứ, đêm đó càng không hôn...” Vân Lãnh Ca bị tức đến váng đầu, đẩy hết oán giận của mình ra mà không thèm suy nghĩ, ngay sau đó nàng cũng ý thức được không đúng, vội vàng ngừng lại, khuôn mặt trắng noãn nhanh chóng như phủ lên tầng phấn son mỏng, đỏ bừng hết sức động lòng người.

Người đánh xe bên ngoài làm rơi cả roi, khó tin nhìn chăm chăm vào trong màn xe.

Thế tử hôn Vân tiểu thư? Đúng là làm người ta kinh hãi.

“Xích Ngôn, đến hữu tướng phủ đi.” Mộ Dung Diệp nhàn nhạt phân phó một câu, sau đó ánh mắt sâu kín liếc nhìn Vân Lãnh Ca, dừng lại trên khuôn mặt đỏ bừng của nàng một lát, ý tứ hàm xúc nói: “Thì ra Lãnh Ca đối với nọ hôn của bản thể tử nhưng nhớ mãi không quên? Nếu nàng không ngại thì bản thể tử có thể thỏa mãn tâm nguyện của nàng.”

“Nói bậy.” Vân Lãnh Ca bật dậy quát lên, “Ta chỉ là...”

Còn chưa nói dứt câu thì đầu nàng đã trực tiếp đập vào đỉnh xe, xe ngựa Mộ Dung Diệp dùng toàn gỗ tử đàn tốt nhất để làm, chặt chẽ cứng rắn, nàng lại bất ngờ đứng bật dậy, chỉ nghe một tiếng “Ầm” nặng nề, Vân Lãnh Ca cảm thấy hai mắt nổ đom đóm, choáng váng xây xẩm mặt mày ngã quỵ.

Mộ Dung Diệp đưa tay vuốt trán che mắt có chút không đành lòng, dư quang trông thấy thân thể Vân Lãnh Ca ngã về phía hăn, hăn nhếch môi cười đưa tay phải tới, hoàn toàn ôm nàng vào lòng.

Nhìn kiều nhan trong ngực, thân thể nàng mềm mại như bông tựa vào khuỷu tay của hăn, bộ dáng giương nanh múa vuốt bình thường đã cởi bỏ, ngũ quan tinh tế không chút tì vết, tóc dài phủ trước ngực, cả ngàn sợi đen tuyền như mực, dung nhan xinh tươi mơn mớn như một bức tranh thủy mặc, bức tranh ấy cuộn tròn chứ chưa trải rộng ra, nhưng không khó để đoán, tương lai bức tranh ấy sẽ trở nên tinh diệu đến thế nào.

Vân Lãnh Ca chỉ choáng đầu trong chốc lát rồi theo bản năng đưa tay xoa xoa đỉnh đầu, ưm một tiếng cố gắng mở mắt ra, đang mông lung chợt thấy khuôn mặt còn đẹp hơn nữ tử ba phần của Mộ Dung Diệp đang lắc lư trước mắt mình, thì nàng khẽ lắc đầu, hình ảnh trước mắt đã rõ hơn chút ít.

Sững sờ nhìn khuôn mặt cách mình chưa tới ba tấc, Vân Lãnh Ca có cảm giác không biết nên có cảm giác gì.

“Đây là đâu?” Vân Lãnh Ca ngơ ngác hỏi một câu.

Dường như Mộ Dung Diệp không nghe thấy, vẫn nhìn nàng không nói lời nào, đôi mắt toát lên ánh sáng vừa tinh mịch vừa lộng lẫy như ánh trăng soi sáng đáy đầm.

Vân Lãnh Ca không nói thêm lời nào nữa, trí nhớ trong đầu từ từ trở về, đột nhiên ngừng lại một khắc trước khi nàng bị té xỉu, nàng trừng lớn mắt, nghiêng đầu trông thấy cổ áo được thêu hoa văn phức tạp của Mộ

Dung Diệp, luống cuống tay chân giãy khỏi bàn tay đang đặt bên hông mình của hắn.

“Xin thế tử thứ tội, tiểu nữ lỗi mắng.” Tuy Vân Lãnh Ca trong miệng thì tạ lỗi nhưng lại không dám đứng lên hành lễ, trên đầu vẫn truyền đến cảm giác ần ần đau khiến nàng không dám nhúc nhích, chớp mũi người được mùi hương thanh thảo chỉ có trên người Mộ Dung Diệp, đột nhiên khiến nàng nghĩ đến nụ hôn hôm đó, trên mặt đỏ bừng, cúi đầu lẩm bẩm nói.

Mộ Dung Diệp để tùy nàng tránh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ tươi như ánh bình minh, cảm thấy rung động, thân thể không tự chủ được nghiêng về phía trước, muốn âu yếm vuốt ve nàng.

Vân Lãnh Ca không thấy được trạng thái lạ thường của Mộ Dung Diệp, nàng cúi thấp đầu nhẹ giọng nói: “Thế tử, không biết ba người kia yêu cầu tiểu nữ thế nào ạ?” Không khí trong xe thật quý dị, khiến nàng như đứng đông lạnh ngồi đông than, đành phải tìm đại một chủ đề nào đó để che giấu xấu hổ.

Tiếng nói này kéo lý trí Mộ Dung Diệp về, một tia ảo não xẹt qua mặt hắn, hắn nhắm mắt lại khống chế bản thân đừng nhìn dung nhan khiến hắn phải động tâm, lưng tựa vào tường xe, híp mắt, dùng âm thanh cực kì thấp nói: “Sau này nàng sẽ biết thôi.”

Vân Lãnh Ca ồ lên một tiếng, cúi đầu không nói gì, không khí vừa đi lại bắt đầu ủa về.

“Thế tử, đến hữu tướng phủ rồi ạ.” Không biết qua bao lâu, Xích Ngôn lên tiếng.

“Thế tử, đa tạ ngài đã đưa tiểu nữ hồi phủ, tiểu nữ xin cáo lui.” Vân Lãnh Ca sửa sang lại xiêm y hơi rối loạn, lấy chiếc khăn che mặt ra, nhẹ giọng nói với Mộ Dung Diệp đang nhắm mắt dưỡng thần.

Mộ Dung Diệp khẽ gật đầu, không hề mở mắt.

Vân Lãnh Ca nửa khom người vén rèm lên, xuống xe ngựa.

Vào tướng phủ, Vân Lãnh Ca đến Phúc Thọ đường của lão phu nhân trước.

Vừa vào đến viện tử đã nghe thấy tiếng cười nói như chuông ngân truyền từ trong ra, đâu đó nghe tiếng cười đùa của lão phu nhân.

Vân Lãnh Ca cong cong khóe môi, đưa tay nâng búi tóc, nở nụ cười mỉm bước vào.

Mấy ngày trước lão phu nhân đã cố ý dặn dò hạ nhân trong Phúc Thọ đường, nếu nhị tiểu thư tới thì không cần thông báo, cứ cho nàng vào.

“Tổ mẫu.” Vân Lãnh Ca dịu ngoan cười chào lão phu nhân, đồng thời khẽ gật đầu với Vân Thu Ca đang cười duyên dáng, chào hỏi một tiếng: “Tứ muội cũng ở đây à?”

“Đứa trẻ ngoan, con về đây à, mau sang đây cho tổ mẫu xem xem.” Thấy Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng đi tới, nụ cười trên mặt lão phu nhân càng đậm hơn, vẫy tay với nàng, thân mật nói.

Vân Lãnh Ca chậm rãi đi tới bên cạnh lão phu nhân, ngồi xuống bên cạnh bà.

“Hôm nay con tiến cung có thuận lợi không?” Lão phu nhân đặt bàn tay nhỏ bé của Vân Lãnh Ca vào bàn tay mình, mỉm cười hỏi.

“Rất thuận lợi ạ, thái hậu rất dễ gần, nói chuyện ôn hòa, còn lôi kéo cháu gái nói chuyện phiếm trong nhà rồi sau đó đưa con xuất cung ạ.” Vân Lãnh Ca quay đầu sang, thần thái ngây thơ.

“Chỉ đơn giản là nói chuyện phiếm thôi sao?” Lão phu nhân hơi thất vọng hỏi tiếp.

Vân Lãnh Ca lắc đầu, nói mấy việc râu ria nho nhỏ chả liên quan ra, “Không có, có điều trước khi cháu xuất cung có gặp được Du Nhiên công chúa, rồi ở trong đình nghỉ mát cùng hàn huyên một hồi, sau đó đụng phải Mộ Dung thế tử, hẳn thuận đợng đưa cháu gái hồi phủ luôn ạ.”

“Mộ Dung thế tử đưa cháu hồi phủ?” Lão phu nhân mừng như điên.

“Đúng ạ, thế tử nói dẫu sao hẳn cũng phải về vương phủ nên có thể đưa cháu về.” Vân Lãnh Ca trong lòng cười lạnh, nói đơn giản.

“Nhị tỷ tốt số thật đó, nhiều lần được Mộ Dung thế tử giúp đỡ thật.” Vân Thu Ca ghen ghét nhìn Vân Lãnh Ca, trong yến hội được phô trương danh tiếng không tính, thậm chí đến cả Mộ Dung thế tử cũng coi trọng nàng ta ba phần, nhiều lần rat ay giúp đỡ.

Nếu mình cũng có thể tham dự cung yến thì bây giờ nàng ta không thể vênh váo kiêu ngạo được đâu.

Khuôn mặt đang cười của lão phu nhân chợt tắt, bất mãn trừng mắt Vân Thu Ca không đang không ăn được nho thì chê nho xanh kia, thân phận của bản thân là gì vẫn chưa hiểu ư? Chỉ là một thứ nữ mà dám công nhiên châm chọc đích tỷ, đúng là không có lễ nghi phép tắc.

“Chỉ là trùng hợp thôi, tứ muội đừng nghĩ nhiều.” Vân Lãnh Ca nói chuyện ôn hòa, bình tĩnh nói.

Lão phu nhân hài lòng nhìn qua Vân Lãnh Ca, đúng là đứa con của đích xuất, vừa có tri thức vừa hiểu lễ nghĩa, không kiêu ngạo không nóng nảy, đúng mực, mà dung mạo và tài nghệ càng không thua nữ tử bên ngoài một chút, một đứa cháu gái vừa ưu tú vừa dễ cầm nắm như thế có đốt đèn lồng cũng khó tìm.

“Tổ mẫu, cháu gái hơi đói bụng rồi ạ.” Vân Lãnh Ca không kiên nhẫn mang mặt nạ với lão phu nhân nữa, ngượng ngùng nói.

“Bây giờ đã qua giờ dùng cơm trưa rồi, chắc là trong cung cháu không ăn được gì đâu, mau về ăn đi cháu.” Lão phu nhân quan tâm.

Thái hậu vì muốn nói chuyện với Lãnh Ca mà cố ý truyền nàng tiến cung, ngay cả Du Nhiên công chúa cũng phải chịu hạ mình nói chuyện phiếm với nàng, tướng phủ đã có nàng thì còn lo gì không thịnh vượng chứ?

“Vâng, cháu gái xin cáo từ.” Vân Lãnh Ca đứng dậy phúc lễ, dưới ánh mắt mỉm cười của lão phu nhân và ánh mắt không cam lòng của Vân Thu Ca chậm rãi bước khỏi Phúc Thọ Đường.

Vân Nhi đã sớm hỏi thăm tiểu thư đã hồi phủ chưa, vừa lúc gặp được tiểu thư cách đó không xa.

“Tiểu thư, thái hậu không làm khó tiểu thư chứ ạ?” Vân Nhi đi sau Vân Lãnh Ca nhỏ giọng hỏi.

Vân Lãnh Ca bật cười, “Thái hậu đâu phải là người không nói lý, mình thẳng thắn chính trực là được rồi, đừng quá lo lắng.”

Mấy lời nhảm nhí của Mộ Dung Diệp thì ngoài hoàng đế và thái hậu ra, tốt nhất không được để ai biết, tuy vậy người Vân Nhi không phải là nha đầu lắm miệng, nhưng càng ít người biết thì càng an toàn.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Phòng Ngừa Chu Đáo

Chuyện nói lớn không lớn nhỏ không nhỏ, nếu cả đời không bị người khác lôi ra, thì vĩnh viễn chỉ là một câu đố, nhưng một khi bị lôi ra, Tướng phủ đều không thoát khỏi được quan hệ.

Khi quân, ai có thể chịu trách nhiệm?

“Hôm nay sau khi tiểu thư tiến cung, Lâm ma ma đuổi vài nha đầu không sạch sẽ ra khỏi viện, cái người kêu là Hồng Diệp kia khóc suốt mướt tranh cãi ầm ĩ không chịu đi, còn kêu to muốn làm ồn đến chỗ lão phu nhân, cuối cùng Ngâm Thư cho nàng ăn dượng mất tiếng, nàng mới ngoan ngoãn rời đi.” Vận Nhi che miệng cười nói.

“Ngâm Thư tính tình trầm ổn, không nghĩ tới cũng không chịu nổi?”
Vân Lãnh Ca nhún mày, cảm thấy có chút buồn cười.

“Thật sự là nha đầu có chút quá phật, chua ngoa hơn cả chúng phụ nhân trên phố, Ngâm Cầm bị tức đến mức không thể đi lên đánh người, cuối cùng vẫn là Ngâm Thư không nghe được tạp âm, từ trong phòng bước ra trực tiếp cho nàng ta ăn, tiểu thư, người có phát hiện ra không, miệng của nha đầu kia rất rộng, thật không nói lên lời, nô tì nghĩ lại mà muốn cười.”
Vận Nhi nghĩ đến vẻ mặt kinh ngạc của Hồng Diệp, a nửa ngày cũng không ra tiếng, bộ dạng buồn cười chọc cho toàn bộ người của Liên Lãnh uyển cười lớn.

Chủ tử muốn đánh một nha hoàn, chỉ cần một câu nói, Vận Nhi âm thầm cười nhạo nàng ta không biết lượng sức mình, tiếp tục nhỏ giọng nói:

“Cuối cùng Lâm ma ma bị hành động vô lại của nàng ta làm cho tức giận, lập tức bấm báo lão phu nhân gọi người môi giới, bán phắt nàng ta đi rồi.”

Nếu nha hoàn bị chủ tử đuổi đi, mang theo khế ước bán thân tiếp tục tìm đường mưu sinh, nếu là bị người môi giới bán, thì không thể theo ý nàng ta nàng ta, bị đưa đến thanh lâu kỹ viện cũng là chuyện bình thường.

“Liên Lãnh uyển có nãi nương để ý, ta cũng an tâm hơn.” Vân Lãnh Ca thu lại ý cười, địa bàn của mình không an tĩnh, còn nói gì đến chuyện ổn định Tướng phủ.

Mộ Dung vương phủ.

Mộ Dung Diệp sau khi đốt xong lá thư trên ngọn nến, nằm nghiêng người ở trên nhuỷn thảo, mắt nhắm hờ trầm mặc không nói.

“Thế tử.” Xích Ngôn thấy Thế tử coi hẩn như người trong suốt giường như không tồn tại, liền nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

“Chuyện gì?” Mộ Dung Diệp lười biếng hỏi.

“Ngài thật sự hôn Vân nhị tiểu thư sao?” Xích Huyết ngập ngừng nói, nếu là chuyện khác hẩn nhất định sẽ không quan tâm, nhưng Thế tử hôn bị Vân tiểu thư kia, không thể nghi ngờ là một chuyện xảy ra ngoài dự tính của hẩn.

Thế tử đã lớn đến tuổi thành gia lập thất, ở bên ngoài tuy rằng phóng đảng không chịu bó buộc, phong lưu phóng túng, nhưng thị vệ đi theo bên người như hẩn ai chẳng biết Thế tử chán ghét nhất là có tiếp xúc thân thể với nữ tử, đừng nói là hôn môi, ngay cả ở bên cạnh Thế tử cũng sẽ không vui.

Mộ Dung vương phủ ngoại trừ Hỉ ma ma quản lý lâu năm trong phủ, còn lại toàn bộ vương phủ đều không có nha hoàn, từ điểm đó có thể thấy

được, ở phương diện này, Thế tử tuyệt đối giữ mình trong sạch.

Nếu Thế tử thừa nhận hãn hôn Vân nhị tiểu thư, đây quả thật là chuyện khiến hãn rung động hơn so với Bác Nguyệt xâm chiếm Đông Dương, dục vọng thăm dò chiếm hết cả đầu hãn.

“Người từ khi nào lại quan tâm đến chuyện Thế tử ta vậy?” Mộ Dung Diệp mở mắt ra, đón nhận đôi mắt tràn đầy hiếu kỳ của Xích Ngôn, cười như không cười hỏi.

“Chỉ có một chút thôi.” Bị ánh mắt của Thế tử nhìn đến, Xích Ngôn cảm thân bàn chân có chút lạnh lẽo, cổ rút vào một chỗ, vẻ mặt cầu xin nói: “Thế tử, ty chúc sai rồi, ty chúc một chút cũng không quan tâm, thật sự.”

Hãn ở bên Thế tử mười năm, cũng coi như là biết rõ tính tình của Thế tử, Thế tử ghét nhất là có người dám dò xét việc riêng của hãn, chẳng lẽ vừa rồi đầu mình có vấn đề? Không muốn sống hay sao mà lại đi hỏi Thế tử, lòng hiếu kỳ hại chết người mà.

Cái này thảm, không biết Thế tử sẽ trừng phạt hãn thế nào.

“Xích Ngôn.” Mộ Dung Diệp kéo dài giọng.

“Ty chúc ở đây.” Xích Ngôn cười trừ đáp, cho dù hãn bị người chém một đao thì hãn vẫn nghiêm túc, mày cũng tuyệt sẽ không nhăn một chút, nhưng nghe thấy Thế tử thở dài kêu tên hãn, trái tim ngày thường khỏe mạnh khẽ run rẩy, gần như muốn bắn ra khỏi lồng ngực.

“Hôm nay tâm tình của bản Thế tử tốt, tha cho người.” Mộ Dung Diệp toát ra ý cười, giọng nói có chút lười nhác.

Những lời này giống như âm thanh của trời, Xích Ngôn một mắt vui mừng nhìn Thế tử, trong vui mừng có điểm nghi hoặc không hiểu, khi nào thì Thế tử nói chuyện tốt như vậy, vài ngày trước Xích Ngôn không cần thận

hỏi Thế tử vì sao hôm nay hẩn thay đổi trang phục, đã bị người không chút lưu tình đưa đếm ám phòng, đến bây giờ vẫn chưa được ra.

“Chủ tử, thư tin của Vương gia.” Đột nhiên, một giọng nói từ ngoài cửa vang lên.

“Tiến vào.” Mộ Dung Diệp ngáp một cái nói.

“Ám Nhất, người có thể thay đổi trang phục không, Tam thập lục thiên cương các người cả ngày mặc như thổ phỉ chuẩn bị vào nhà cướp của vậy.” Xích Ngôn lắc đầu, nhìn vật thể một thân trang phục đen, ngay cả mặt cũng nghiêm nghiêm thực thực đi tới, ghét bỏ nói.

“Không cần người nhìn.” Ám Nhất liếc hẩn một cái, cầm thư tín trong tay cung kính đưa cho Mộ Dung Diệp.

“Người.” Xích Ngôn á khẩu, tức giận bất bình nói: “Người cả đời còn đồ, đến chết cũng không kiếm được nàng dâu.”

“Người hiện tại tìm được nàng dâu rồi hả?” Ám Nhất đứng ở bên người Mộ Dung Diệp, không cam lòng yếu thế phản kích nói.

Trên nhuyển tháp, Mộ Dung Diệp vội vàng đọc nội dung trong bức thư, thoáng ngược mắt nhìn Xích Ngôn bị chọc tức cho cả khuôn mặt đỏ bừng, bộ dạng cứng họng, tức thời cười nói: “Ám Nhất nói không sai, người cũng không khá hơn hẩn bao nhiêu, người tám lạng kẻ nửa cân, đừng đầu võ mồm nữa, đốt cho bản Thế tử.” Nói xong, đưa thư cho Xích Ngôn.

Xích Ngôn tiếp nhận thư, hừ Ám Nhất một tiếng, là ai nói người người của tam thập lục thiên cương

đều trầm mặc ít lời thành thật? Hẩn coi như nhìn thấy, mồm mép bọn họ một người độc hơn so với một người, cùng thành thật vốn không có chút quan hệ.

“Chủ tử, có gì dặn dò thuộc hạ?” Âm Nhất không để ý tới khiêu khích của Xích Ngôn, cung kính hỏi.

“Có thể dặn dò cái gì, hiện giờ tam quốc coi như yên bình, hai năm qua tạm thời không có chiến sự, lão đầu tử rời xa kinh thành đến địa phương đóng quân, trời cao Hoàng đế xa, ai cũng không xen vào được, giống như bản Thế tử, mới hồi kinh vài ngày, Hoàng đế cậu ta liền đuổi theo vội vàng muốn đưa cơ sở ngầm vào phủ, còn không bằng luôn luôn ở ngoài biên cương không trở lại.” Mộ Dung Diệp nằm trên nhuyễn tháp một lần nữa, giọng nói nhàn hạ.

Xích Ngôn đốt xong thư nghe thấy vậy, sắc mặt nhất thời phát lạnh, cả người tràn ngập sát khí của quân nhân lạnh đến thấu xương, giọng lạnh lùng nói: “Thế tử có phải tính cách của người quá tốt không?”

“Hả, người cũng cảm thấy như vậy?” Sắc mặt nặng nề của Mộ Dung Diệp bỗng vui lên: “Có lẽ bản Thế tử làm quá hồng mềm thôi?” Nhún nhún vai: “Không có biện pháp, hai ngày nay tâm tình bản Thế tử tốt, không muốn nổi giận, về sau nợ mới nợ cũ sẽ tính cùng một lượt đi.”

“Thế tử, ngài gặp chuyện gì tốt sao?” Xích Ngôn một khắc trước mới từ quỹ môn quan đi ra, quyết định về sau chú ý không tiếp tục nhiều chuyện nữa, nghe Âm Nhất tò mò hỏi, liền nở nụ cười không phúc hậu, vốn không tính toán nhắc nhở, từ từ chờ hấn bị Thế tử trách phạt.

Ai bảo hấn vừa mới cười nhạo mình chứ? Báo ứng lên trên đầu thôi? Ý trời như thế, đừng trách mình thấy chết không cứu.

“Thế nào, một đám các người người nào cũng hiểu kỳ chuyện của bản Thế tử như vậy?” Khóe miệng Mộ Dung Diệp hiện lên một ý cười mê hoặc, ngẩng đầu liếc mắt nhìn hai người, khó phân biệt vui buồn.

“Thế tử, đây là lỗi của khúc gỗ Âm Nhất, vừa rồi ngài đã tha cho ty chức, muốn phạt thì phạt hấn đi.” Thấy khẩu khí của Thế tử muốn đánh chố

giận mề, Xích Ngôn vội vàng nói.

“Thế tử, thuộc hạ lắm miệng, tự xin đi ám phòng ngục ba ngày.” Nhìn vẻ mặt khùng hoảng của Xích Ngôn, Âm Nhất cũng tỉnh ngộ lại, nhưng hăn lại thông minh không cầu tình, ngược lại chỉ động nhận sai mong thế tử có thể mở một mắt nhắm một mắt.

Ba ngày tốt hơn so với ba tháng.

“Chuẩn, Xích Ngôn cùng đi, để Xích Ngữ xuất hiện đi.” Mộ Dung Diệp gật đầu, dáng vẻ thanh tao lịch sự.

Gương mặt của Xích Ngôn nhăn như khổ qua, hung hăng trừng mắt tên đầu sỏ gây ra chuyện bên cạnh, lại biết Thế tử đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi, uể oải cáo lui đi đến ám phòng.

Âm Nhất vì may mắn của mình mà vỗ tay trong lòng, phản ứng nhanh nhẹn rời đi.

Mộ Dung Diệp nhìn một vòng quanh căn phòng trống rỗng, không hiểu sao chợt toát ra một ý nghĩ, nếu Vân Lãnh Ca vừa quật cường vừa đáng yêu cùng hăn sống ở nơi này, chắc chắn vương phủ cũng sẽ không vắng vẻ trống trải như vậy.

Liên Lãnh Uyển.

Vân Lãnh Ca thỏa mãn nằm ở trên nhụyễn tháp tạm nghỉ, ba mẹ con Nhị di nương trong thời gian ngắn không thể tạo nổi phong ba gì, Tam di nương mặc dù chiếm một vị trí quan trọng nhỏ nhoi trong lòng Vân Bá Nghị, nhưng cha nàng trời sinh bạc tình bạc nghĩa, ai có thể cam đoan trong thời gian hăn có một ngày sẽ có vị trí cho những nữ nhân kia?

Tứ di nương dung mạo tuyệt sắc, trên người lại có một phần hơi thở của thiếu nữ, mười mấy năm Vân Bá Nghị chưa sủng hạnh qua nàng, mới

nếm thử mùi vị tươi mới, dĩ nhiên là hàng đêm đều là đêm xuân.

Còn có nha đầu Nha Nha đang chờ cơ hội trong viện mình, Vân Lãnh Ca trầm tư, có nên tạm dụng mọi thứ cho nàng hay không?

“Ngâm Cầm, người nói người thay ngoại công làm việc, đã nhiều ngày cũng ân cần không lời là, rốt cuộc người là nha đầu của ta hay là nha đầu của ngoại công?” Vân Lãnh Ca cảm thấy ấm áp truyền đến từ trong lòng, trêu ghẹo nói.

“Tiểu thư, nô tỳ đương nhiên là nha đầu của người, nhưng nô tì cũng không có biện pháp, Tướng gia nói, nếu chăm sóc tiểu thư tốt, phi đao kia sẽ tạo cho nô tỳ một bộ.” Ngâm Cầm đang đấm châm cho tiểu thư vội vàng ngẩng đầu nói: “Tiểu thư ngài thật sự là đa tài đa nghe, vũ khí cũng tự thiết kế.”

Còn có ngày hai mươi tám chính là ngày sinh thần của ngoại công, chế tạo chắc không kịp, có thể hiến một bản vẽ hoàn chỉnh cho hẳn.

“Đức hạnh.” Vân Lãnh Ca giận liếc Ngâm Cầm một cái: “Đúng rồi, buổi tối trước khi người đi ngủ, đến chỗ Tứ di nương một chuyến, xin nàng nói với phụ thân, thu nha đầu Nha Nha kia làm thông phòng.”

“Tiểu thư, nàng sẽ đáp ứng sao? Thêm một người tranh thủ tình cảm với nàng, là nữ tử đều sẽ không đồng ý.” Ngâm Cầm không hiểu hỏi.

“Ai.” Vân Lãnh Ca thở dài một tiếng, trong giọng nói mang theo chút ý tứ nhìn thấu hồng trầm, nói: “Nếu là trước đây chắc chắn Tứ di nương sẽ không muốn, nhưng người xem vị phụ thân của ta, trước sau như một là một người có mới nói cũ, lấy sắc hầu người có thể cam đoan ân sủng cả đời không đổi sao? Nam tử tâm địa gian xảo nhiều không đếm xuể, người giữ được nhất thời nhưng có thể quản hẳn cả đời sao? Nam tử an phận thủ thường cuối cùng đều không tránh được muốn nạp thiếp, huống chi Vân Bá

Ngộ là nam tử bạc tình như vậy, nếu Tử di nương còn nghĩ đến sủng ái không đáng tin kia, nàng cũng không đáng giá để ta giúp nàng.”

Nghe ra tâm như tro tàn trong lời nói của tiểu thư, Ngâm Cầm ngạc nhiên nhìn khuôn mặt vân đạm phong kinh của nàng.

“Tiểu thư, có phải nam tử đều giống như Hữu tướng không, nhưng phụ tử Tướng gia, hai người đều là nam tử si tình.” Ngâm Cầm nhú mày.

“Xem ra toàn bộ Đông Dương ngoại trừ ngoại công và cậu cũng không tìm thấy người thứ ba rồi.” Dung nhan Vân Lãnh Ca như hoa sen mới nở, không dao động gì trước gợn sóng, nàng hai thế đều không có nói qua chuyện tình ái, không có nghĩa là không hiểu, kiếp trước có luật hôn nhân trói buộc, trượng phu đều ăn chơi đàng điếm ở sau lưng thê tử, ngoại tình còn ít sao, huống chi cổ đại thịnh hành nạp thê.

Cùng một nữ tử chia sẻ tình cảm? Tình yêu là hoàn chỉnh, thuần túy, bị cắt thành hình tròn, còn gọi là chân tình sao?

“Nếu sau này tiểu thư phải lập gia đình, nếu nam tử trên đời này đều như thế, vậy thì phải làm sao bây giờ.” Ngâm Cầm buồn rầu hỏi.

Vân Lãnh Ca ngẩn ra, còn chưa đầy một năm nữa là nàng cập kê, lão phu nhân nhất định sẽ tìm cho nàng một mối hôn sự, muốn mượn cái này để tìm một tảng đáng đặt chân tảng danh vọng cho Tướng phủ.

Lệnh cha mẹ lời mai mối, đây là cái thân bất do kỷ của thời đại phong kiến này, chẳng lẽ thật sự phải làm cho lão phu nhân bán nàng với cái giá tốt sao? Bằng không ba mươi sáu kế chạy là thượng sách? Vân Lãnh Ca lập tức cảm thấy loại phương pháp này không thể thực hiện được, thiên hạ rộng lớn hẳn là vương thổ, bỏ lại mình một mình rời đi, nhất định sẽ liên lụy đến người của Liên Lăng uyển.

“Ai, việc này đừng nói đến nữa.” Vân Lãnh Ca càng nghĩ càng cảm thấy choáng váng sắp ngất, ngón tay dài xoa xoa huyết thái dương, khẽ thở dài: “Còn một năm nữa, ta từ từ suy nghĩ, nhất định sẽ tìm được biện pháp vẹn cả đôi đường.”

Nhĩ một biện pháp vừa không phải lập gia đình, cũng vừa không giận cho đánh mèo.

Ngâm Cầm thấy tiểu thư nhíu mày thật chặt, tâm tư khê động, suy nghĩ xoay chuyển, quả nhiên một lúc sau thấy lông mày tiểu thư giãn ra không ít, thầm than, tuổi của tiểu thư như một đóa hoa, lúc này hẳn là phải có người che chở thật tốt, xuôi gió xuôi nước trưởng thành, nhưng ở trong Tướng phủ khắp nơi đều là kẻ thù này, nàng không thể không thận trọng, phòng ngừa chu đáo, nếu sống ở Tả tướng phủ, nàng nhất định sẽ không khổ sở như vậy, Tướng gia yêu thương tiểu thư như vậy, hận không thể hái hết sao trên trời xuống đưa cho nàng.

Giờ hội, Vân Lãnh Ca khoanh chân tu luyện nội lực.

“Tiểu thư.” Ngâm Cầm lặng yên không tiếng động đi tới, thắp sáng đèn.

“Tứ di nương rất vui vẻ đáp ứng, nói tất cả đều nghe theo phân phó của tiểu thư, nàng sẽ toàn lực phối hợp.” Trên mặt Ngâm Cầm vẫn chỉ có duy nhất một biểu cảm, nàng ấy bội phục vạn phần đối với sự suy đoán lòng người của tiểu thư.

“Tốt lắm, người tránh người khác, phân phó Nha Nha đi đến chỗ Tứ di nương khóc lóc kể lể, nói ngày đó nàng ta lỡ miệng nói Tuệ Vân hãm hại ta, bị ta ghét, mỗi ngày đều gây khó dễ, xin Tứ di nương thu lưu nàng, đừng quên dặn Nha Nha, trong phủ này Tứ di nương là người được sủng ái nhất, làm người cũng ôn nhu nhất, Thanh Phong uyển là nơi thích hợp nhất để

nàng thân cận với phụ thân.” Giọng nói trong veo lạnh lẽo của Vân Lãnh Ca vang lên.

“Như vậy có phải sẽ làm tổn hại đến thanh danh của tiểu thư hay không?” Ngâm Cầm gãi gãi đầu, có chút mê hoặc.

“Quan hệ của ta và Tứ di nương tạm thời không thể bại lộ., ta vừa khéo có lý do đối địch với nàng ở bên ngoài, Nha Nha được lắm, buổi nói chuyện của nàng ngày đó, mọi người bên trong phủ đều nhìn ra nàng là mật thám của Nhị di nương, hiện giờ Nhị di nương không có khả năng xoay người, nàng ở trong viện của ta đương nhiên sợ ta cố ý gây khó dễ rồi, muốn đi cầu một chỗ tốt cũng là chuyện dễ hiểu, Tam di nương ở ngoài mặt khúm núm với ta, người khác đều cho là ta và nàng đều cùng ở chung một chiếc thuyền, chỉ có Tứ di nương vừa xuất hiện, không giao hảo với bất kỳ kẻ nào, Nha Nha lựa chọn đến chỗ nàng, cũng là chuyện bình thường.” Vân Lãnh Ca cười giải thích: “Thứ danh dự này không thể làm cơm ăn, lại nói tâm tư ngày đó của nàng đã quá rõ ràng, chẳng lẽ ta còn dùng tâm địa bồ tát để đối với nàng như trước kia sao?”

Là người đều sẽ có lúc giận hờn, đối mặt với một mật thám lúc nào cũng nghĩ đưa người vào chỗ chết, người còn có thể nhân từ nương tay, không phải dụng tâm kín đáo chính là yếu đuối để bị khi dễ, ấn tượng lúc trước nàng lưu cho lão phu nhân coi như xe cát đã tràng rồi.

“Vâng, nô tì đã hiểu.” Ngâm Cầm gật đầu: “Nô tì đi báo cho Tứ di nương biết.”

Vân Lãnh Ca nói: “Ừ, nói với Tứ di nương để cho Nha Nha hầu hạ bên người, sau khi người trở về không cần đến bẩm báo, đi ngủ sớm đi.” Tứ di nương cư xử khéo léo, hành vi đúng mực, hẳn là nàng sẽ không cần lo lắng.

Ngâm Cầm lên tiếng, thổi tắt nến, nhẹ bước rời đi.

Vân Lãnh Ca nhắm mắt lại lần nữa, tâm tình bối rối lại không nghĩ đi ngủ, Mộ Dung Diệp hai lần đêm khuya không mời tự đến khiến trong lòng nàng có chút sợ hãi, nằm ở trên giường thoải mái, trên này còn vương lại một chút hơi thở của hắn, mùi cỏ xanh pha lẫn với mùi nam tử mạnh mẽ tiến vào mũi nàng, khiến nàng đứng ngồi không yên, ngực không hiểu sao lại xuất hiện một chút ý vị, khiến nàng phải ngồi xuống tu luyện.

Mộ Dung Diệp đáng ghét, đến không khiến nàng dễ chịu, không đến cũng làm cả người nàng không được tự nhiên.

Vân Lãnh Ca hít một hơi sâu, cảnh tượng trong đầu không ngừng nghĩ đến Mộ Dung Diệp, nàng bắt buộc bản thân mình chấn định, từ từ tu luyện.

Hôm sau, dưới mí mắt của Vân Lãnh Ca xuất hiện một vầng thâm nhàn nhạt, nàng nằm nghiêng ở trên tháp mỹ nhân chớp mắt.

Tối hôm qua tu luyện đến hừng đông mới đi ngủ, vừa ngủ chưa được hai canh giờ đã bị gọi dậy đi thỉnh an lão phu nhân, cùng tổ mẫu mặt bồ tát bụng một bồ dao găm tâm sự một hồi, càng thêm mệt mỏi, nàng liền lấy cớ hôm qua ngủ không ngon trở về Liên Lãnh Uyển.

“Tiểu thư, Nha Nha muốn gặp người.” Lâm ma ma mang theo một tấm chăn thêu đắp lên trên người Vân Lãnh Ca, thấp giọng nói.

“Kêu nàng vào đi.” Vân Lãnh Ca nhắm mắt lại, miệng nhỏ khẽ mở nói.

Rất nhanh, Lâm ma ma liền dẫn Nha Nha vào.

“Nô tì tạ ơn cứu mạng của tiểu thư.” Nha Nha vừa tiến vào liền quỳ xuống nói.

Nàng là người thông minh hiếm thấy trong đám nha hoàn, khuôn mặt Vân Lãnh Ca thản nhiên, giọng nói lạnh nhạt: “Trong lòng người nghĩ cái

gì, lòng dạ người ta biết rõ, ta cũng là người quang minh chính đại, người muốn cầu phú quý cho mình, ta có thể lý giải, cho người một cái thang, cho người gần quan được ban lộc?”

Sắc mặt Nha Nha vui vẻ, không thể diễn tả được vui mừng lóe lên trong mắt, nhưng rất nhanh, nàng thu lại sắc mặt tốt, cung kính hàm chứa một tia không xác định hỏi: “Tiểu thư cần nô tỳ làm gì cho ngài?”

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Thâm Ý Tối Thăm

Editor: Bunn.

Vân Lãnh Ca rất muốn cười, cũng thật sự buồn cười, âm thanh không lớn, lại giống như hạt ngọc rơi xuống bàn sứ, nụ cười cực kỳ du dương dễ nghe, nàng có chút hăng hái hỏi: "Nơi này là tướng phủ, tổ mẫu là người yêu thương ta nhất, phụ thân cũng rất tin nhiệm ta, bây giờ Nhị di nương rơi xuống vũng bùn, tay ta ở trước mặt bà ta, vốn không có lực đánh trả, người cảm thấy ta cần một tiểu nha hoàn như người làm gì cho ta?"

Nha Nha có mấy phần thông minh, nhưng cùng lắm cũng chỉ là thích đùa bỡn một chút thủ đoạn và chút tâm cơ thôi, nếu lúc Nhị di nương như mặt trời lúc ban trưa, nhân vật như nàng ta, cùng lắm cũng chỉ là con pháo thí thôi, thông minh quá sẽ bị thông minh hại, không gõ chuông cảnh báo trước cho nàng ta, khó đảm nàng ta không sinh ra một vài ý định không nên, đánh chủ ý lên tới đầu mình.

Mình lợi dụng nàng ta, cũng không phải để con cờ này quay ngược lại đối phó mình.

“Vậy tiểu thư là vì sao?” Về mặt xinh đẹp của Nha Nha theo lời nói của Vân Lãnh Ca mà biến đổi lần nữa, cho dù trong lòng không cam, nhưng cũng biết những điều nàng nói là sự thật.

“Người chọn con đường này, liền đại biểu hoàn toàn vạch rõ giới tuyến với Nhị di nương, Nhị di nương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nha đầu ăn cây táo rào cây sung, cái này người hiểu chưa? Ta với bà ta đã sớm thủy hỏa bất dung, chỉ cần là chuyện ngáng chân Nhị di nương, tôi cũng

nguyện ý làm, là người đối lập với Nhị di nương, ta cũng nguyện ý giúp, lần này người hiểu chưa?” Giọng Vân Lãnh Ca không thấp không cao, lại cất giấu một loại ma lực, từng chút từng chút phá hủy ý chí của Nha Nha.

Nha Nha siết chặt lòng bàn tay toát mồ hôi dính nóng nóng thành quyền, dĩ nhiên nàng ta biết, nếu thật sự chọn làm thông phòng của tướng gia, thì đồng nghĩa với hoàn toàn phản bội Nhị di nương, nhưng tên đã lấp vào cung, không bắn không được, nàng vốn dĩ đã không có đường rút lui, bây giờ đổi ý, Nhị tiểu thư tuyệt đối sẽ không tha cho nàng ta, không những không giữ được tính mạng, vinh hoa phú quý cũng hoàn toàn biến thành bọt trong nước.

Dù sao hiện tại Nhị di nương đã là cá trong chậu, tự thân khó bảo toàn, căn bản không đủ gây sợ hãi, đợi nàng ta thành thông phòng của tướng gia, sinh trưởng tử cho tướng phủ, đến lúc đó, đừng nói là Nhị di nương, ngay cả Nhị tiểu thư cũng không dám tùy tiện động nàng ta.

“Tiểu thư, mọi thứ sau này nô tỳ đều nghe ngài.” Nha Nha dập đầu như giả vờ.

Vân Lãnh Ca cười trừ, ngay sau đó thầm cảm thấy buồn cười, đây là người thứ mấy hận không được chỉ trời thề trung thành với mình? Lòng người là thứ dễ thay đổi nhất, cũng là thứ không thể nhờ cậy được nhất.

“Người có bao nhiêu khả năng thì dùng hết đi, chỉ cần người có bản lĩnh, đi cao thế nào ta cũng lười để ý.” Vân Lãnh Ca lật người, mí mắt nặng nặng không mở ra được, liền dứt khoát nhắm mắt lại.

Dục vọng của con người đúng là không ngừng không nghỉ, lòng tham không đáy, ngay cả Nha Nha cũng muốn đánh đủ xa đủ dài, hướng chỉ là Nhị di nương, loại đồ vật như quyền lợi này, không chạm được thì thôi, những người đã hưởng qua ai còn muốn đặt xuống?

“Vậy tiểu thư, nô tỳ nên làm thế nào?” Trong mắt Nha Nha thoáng qua chút vui vẻ, ý tứ của Nhị tiểu thư chính là dù tương lai nàng ta muốn làm gì thì làm đó, nàng cũng sẽ không trông nom.

“Hai ngày tới cứ sống yên ổn ngây ngô, Ngâm Cầm sẽ nói cho người biết nên làm như thế nào.” Vân Lãnh Ca chậm rãi nói: “Lần này ta giúp người chủ yếu là nhớ tới duyên phận chủ tớ, ra khỏi Liên Lãnh Uyển, sau này người giàu hay nghèo, được phụ thân sủng ái hay là luân lạc tới trình độ vạn kiếp bất phục cũng không còn liên quan tới ta nữa, từ nay về sau ta cũng chưa từng có một nha hoàn là người, hiểu không?” Dứt lời, cố gắng mở mắt ra, bắt tầm mắt lạnh lẽo về phía ánh mắt phiếm vui vẻ của Nha Nha.

“Vâng, vâng, vâng, tiểu thư, nô tỳ hiểu được.” Nha Nha liên tục không ngừng đập đầu, bị vui sướng to lớn xông vào khiến váng đầu, làm sao còn nhớ tới được phải suy nghĩ, chỉ cảm thấy cuối cùng ông trời cũng mở mắt, lúc đầu nàng ta còn không biết làm thế nào mới tiếp cận được tướng gia, hiện tại đã có Nhị tiểu thư ở giữa giúp đỡ, trở thành di nương là chuyện ván đã đóng thuyền.

“Ra ngoài đi.” Vân Lãnh Ca nhắm mắt lần nữa, phát phát tay.

“Tiểu thư, nói không chừng Nha Nha này không nhờ vả được.” Lâm ma ma nhìn bóng Nha Nha rời khỏi tầm mắt của mình, quay đầu cau mày thấp giọng nói.

“Thuận tay nhắc nàng ta lên một chút thôi, càng nhiều người diễn càng hay, Nhị di nương sẽ cam tâm nhận tội như vậy? Nhất định bà ta còn chuẩn bị đông sơn tái khởi, bản thân ta muốn nhìn một chút, nanh vuốt chính bà ta bồi dưỡng đào mắt liền thành một con bạch nhãn lang, thì sẽ có tâm tình gì.” Vân Lãnh Ca nâng người lên phía trên một chút, nói chút chuyện phiếm.

“Sau này nàng ta có thể bán tiểu thư không, nhờ nàng ta nói cho lão phu nhân rằng đây là do tiểu thư chỉ thị thì nên làm cái gì bây giờ?” Lâm ma ma vẫn cảm thấy không ổn.

“Vậy cũng phải xem lão phu nhân có chịu tin hay không đã.” Có giúp Nha Nha hay không cũng không có gì khác nhau, chủ yếu là nàng muốn nhìn Nhị di nương không thoải mái, trước kia cũng là người khác nhìn nàng diễn, có phải cũng đến lúc nên đổi vị trí rồi?

Hôm sau, Nha Nha theo biện pháp của Ngâm Cầm chạy đến Thanh Phong uyển khóc lóc kể lể nói Nhị tiểu thư khắp nơi gây khó dễ cho nàng ta, hi vọng Tứ di nương có thể phát thiện tâm chứa chấp nàng ta.

Trên mặt Tứ di nương giống như bị làm khó, có chút do dự nói: “Nhưng người là người của Nhị tiểu thư mà, ta chỉ là di nương, e là như vậy sẽ không tốt.”

“Tứ di nương, nô tỳ biết người là người lòng dạ tốt, ngài thương nô tỳ một chút, nô tỳ cũng là không còn cách nào khác, Nhị tiểu thư hiểu lầm nô tỳ, chỗ nào cũng không vừa mắt nô tỳ.” Mặt Nha Nha đầy nước, tình chân ý thiết khóc kể lể.

Tứ di nương thầm cười lạnh, nếu không phải trước đó Nhị tiểu thư đã nói trước cho bà ta, bà ta thật đúng là sẽ bị nha đầu khẫu phạt tâm xà này lừa, trên mặt vẫn bất động thanh sắc, nói: “E là không tốt lắm đâu, lão phu nhân sẽ không đồng ý.”

Trên mặt Nha Nha thoáng qua chút nóng nảy, hai ngày nay tướng gia đều nghỉ ở chỗ Tứ di nương, nếu nàng ta có thể phục vụ ở Thanh Phong Uyển, còn sợ không tìm được cơ hội thân cận với Tướng gia sao?

“Chỉ cần Di nương có thể đồng ý, chỗ Nhị tiểu thư nô tỳ sẽ nói tốt cho ngài.” Nha Nhu thút thít đáp, ủy khuất nói: “Nô tỳ cũng không phải là người

vong ân phụ nghĩa, chỉ là bây giờ Nhị tiểu thư có chút quá đáng, nô tỳ phục vụ bên cạnh ngài, nhất định sẽ chăm chỉ làm việc vì ngài.”

“Việc này...” Tứ di nương giống như vụn bất đắc dĩ, trên mặt không đành lòng, thở dài, dè dặt nói: “Được rồi, chỉ cần người có thể thuyết phục Nhị tiểu thư, thu nhận người cũng không có chuyện gì.”

“Nô tỳ đa tạ Tứ di nương.” Quả nhiên Nha Nha bày dáng vẻ cảm động đến rơi nước mắt.

Quả nhiên Nhị tiểu thư nói không sai, tính tình Tứ di nương nhu nhược ôn hòa, chủ tử như vậy mới có lợi cho việc nàng ta và tướng gia tiếp xúc thân mật.

Phúc Thọ đường.

“Tổ mẫu.” Vân Lãnh Ca khẽ bữu môi, kéo tay lão phu nhân lay lay.

“Sao thế.” Lão phu nhân mỉm cười hỏi Vân Lãnh Ca đang làm nũng.

“Cháu gái muốn đưa Nha Nha cho Tứ di nương, ngày đó suýt nữa nàng ta hai cháu gái, trong lòng cháu gái tức giận, liền trách phạt hạ nàng ta xuống, vậy mà nàng ta không chịu nổi chạy đến chỗ Tứ di nương tố khổ.” Mặt Vân Lãnh Ca bất mãn, giống như đang tố cáo.

“Lãnh Ca không thích thì đuổi nàng ta đi là được.” Lão phu nhân xem thường, nha hoàn này rõ ràng là mật thám của Nhị di nương, Lãnh Ca đơn thuần ngây thơ, nhìn không rõ lòng người, chỉ đơn giản cho rằng đó là lời miệng.

Chắc là nha hoàn này thấy Nhị di nương rơi đài, liền nhanh chóng thay đổi hướng gió đi đút lót Tứ di nương đang dần đi lên, có thể thấy được là tiểu nhân thấy lợi quên nghĩa, gặp cao đạp thấp, nô tài như vậy, ở lại tướng phủ chính là người gieo họa.

“Nhưng cháu gái không phục, tại sao nàng ta lại cảm thấy phụ thân sẽ thương Tứ di nương nhiều hơn, nàng ta còn khẳng định rằng Tứ di nương ở trong lòng phụ thân và tổ mẫu quan trọng hơn Lân Ca.” Vân Lân Ca cúi thấp đầu, buồn buồn nói.

“Con đó, đúng là hài tử.” Lão phu nhân chọc chọc trán Vân Lân Ca, cười cười nói: “Tứ di nương chỉ là thiếp thất thôi, con mới là đích nữ tướng phủ, đương nhiên là phụ thân và tổ mẫu của con sẽ yêu thương con nhiều hơn rồi.”

Nghe vậy, Vân Lân Ca cười như hoa mùa hạ, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng đỏ, tay xoắn xoắn khăn lụa: “Tổ mẫu, những lời ngài nói đều là thật sao?”

“Dĩ nhiên, trong phủ người tổ mẫu thương nhất chính là con rồi.” Lão phu nhân bật cười, thật ra những lời này của bà ta đều không hẳn là giả, trong bốn cháu gái có hai người bà ta không thích, Vân Thu Ca chỉ là thứ nữ, mặc dù miệng ngọt, nhưng cũng có lúc không tránh khỏi lễ tiết không đủ chu đáo, làm việc không đủ chững chạc.

Nhưng Vân Lân Ca là cháu gái ruột thịt của bà ta, phương diện nào cũng xuất sắc, đáng tiếc nhất chính là tính nết ôn thuận, tổ mẫu nói gì nàng nghe nấy.

“Vậy tổ mẫu thương cháu gái thêm một lần nữa có được không, con muốn cho nha đầu kia biết, trong phủ ai mới là người được phụ thân và tổ mẫu thương nhất.” Vân Lân Ca hơi hơi nâng cằm, thần thái ngậy thơ đáng yêu.

“Được, được, được, Lân Ca nói gì tổ mẫu cũng nghe theo được không?” Lão phu nhân nghe câu nói đầy tính hài tử của nàng, không thể làm gì lắc đầu, nàng đường đường là đích tiểu thư tướng phủ, cần gì so đo với một nha hoàn? Chỉ là tiểu hài tử cáu kỉnh đùa bỡn thôi, đợi ngày mai

Tứ di nương thỉnh an thì nói, bảo bà ta nhìn chăm chăm Nha Nha đó một chút, tránh cho khắp nơi gây sóng gió, khiến tướng phủ không được yên ổn.

Chờ Vân Lãnh Ca hết thích thú, liền đuổi nha đầu không biết điều đó ra ngoài là được.

“Tổ mẫu, người thật tốt.” Thấy lão phu nhân đáp ứng, Vân Lãnh Ca ôm ôm cánh tay bà ta, dựa đầu vào vai bà ta, thân thiết nói, che giấu tầm mắt phát ra ánh sang lạnh.

Thanh Phong uyển.

Tứ di nương nhìn Nha Nha chân thành ôm bọc quần áo, giấu chán ghét trong lòng xuống, cố gắng bày ra thần sắc hòa nhã vui vẻ: “Nếu Nhị tiểu thư và lão phu nhân đã đồng ý, thì người ở Thanh Phong uyển phục vụ đi, trước làm từ nha hoàn Nhị đẳng đi, biểu hiện tốt lại nhắc lên.”

Nha Nha sáng khoái đáp một tiếng, đưa khế ước bán thân của nàng ta cho Tứ di nương, thăm nghĩ chờ ta gặp được tướng gia, đừng nói là nha hoàn nhị đẳng, dù là nhất đẳng ta cũng lười làm.

Vừa tính toán, Nha Nha vừa rạo rức rời khỏi gian phòng.

“Tiểu thư, ngài thật sự tính toán liên thủ với Nhị tiểu thư?” Trong phòng có một lão ma ma chừng năm mươi tuổi hỏi.

Bà ta là người theo bên người Tứ di nương từ lúc còn chưa vào phủ, năm đó cùng bị Tướng phủ mua vào, sau đó Tứ di nương quyết không để ý tới việc tranh thủ tình cảm nữa, yên tĩnh ngủ đông tránh đời, vị Lôi ma ma này vẫn không oán không hối đi theo bên người phục vụ, là tâm phúc trung thành với Tứ di nương nhất.

Lúc không có người ngoài, Lôi ma ma kiên trì gọi Tứ di nương là tiểu thư.

“Chẳng lẽ ta thật sự ở mãi cái chỗ quỷ quái kia tự sinh tự diệt sao?” Mặt mũi Tứ di nương khổ sở, ngay sau đó giống như nghĩ tới điều gì, trong mắt thoáng qua chút ánh sang: “Năm đó phu nhân liều mạng bảo vệ ta, trước khi đi dặn đi dặn lại bảo ta giữ gìn nòng chăm sóc Nhị tiểu thư, nhưng người xem nhưng năm này ta làm chuyện gì cũng vì an nguy của bản thân, coi những lời phu nhân nhân giao phó như gió thoảng bên tai, hoàn toàn không quan tâm tới Nhị tiểu thư, nếu bây giờ ta còn khăng khăng một mực thì không phải là có lỗi với ơn cứu mạng của phu nhân sao.”

“Tiểu thư, mình ngài cũng là nửa bước khó đi mà, nếu phu nhân biết cũng sẽ không trách người.” Lôi ma ma nghe Tứ di nương nhắc tới chuyện năm đó, sắc mặt cũng trở nên có chút nặng nề, thở dài.

“Dù thế nào ta cũng còn gương mặt này, người xem hai ngày nay, hàng đêm tướng phủ ở lại chỗ này của ta.” Tứ di nương hoảng hốt giơ tay lên vuốt mặt của mình, giọng nói đùa cợt: “Nếu ta sớm ra ngoài, Nhị tiểu thư cũng sẽ không phải một mình giả vờ ngu dại mới có thể giữ được, ta có lỗi với phu nhân.”

Lôi ma ma nhớ tới ân tình năm đó của phu nhân, lắc đầu một cái, lại thở thật dài.

Mấy ngày nay, ngoài mặt tướng phủ gió yên sóng lặng, mỗi ngày ngoại trừ thỉnh an lão phu nhân, Vân Lãnh Ca chỉ viết viết, vẽ tranh, ngày trôi qua thật là thoải mái.

“Nhị tiểu thư, Ngũ Hoàng tử, Lãnh thế tử, Âu Dương thế tử, Đại công tử, Đại tiểu thư Hạ tướng quân phủ tới bái phỏng, lão phu nhân gọi ngài qua đó.” Vận Nhi đi vào bẩm báo.

Vân Lãnh Ca đặt bút lông xuống, kinh ngạc nhướn nhướn mày, tử nữ Hoàng thất, Vương thất, Đại thần đồn dập bái phỏng, ngày hôm nay cạo cái gió gì đây.

Đôi xiêm áo gặp khách, Vân Lãnh Ca mang theo Vận Nhi Ngâm Cầm tới Phúc Thọ đường của lão phu nhân.

“Tổ mẫu.” Vào trong phòng khách, Vân Lãnh Ca ưu nhã vấn an hành lễ với lão phu nhân, ngay sau đó phúc thân với đám người đang ngồi chờ bên phải: “Tiểu nữ ra mắt Ngũ Hoàng tử, Lãnh thế tử, Âu Dương thế tử, Hạ công tử, Hạ Đại tiểu thư.”

Ngồi bên cạnh tay phải là Ngũ Hoàng tử Thượng Quan Thanh, vóc dáng hảnh cực kỳ cao lớn, mặc trang phục màu lam hoa văn vân tường phù bức, đường viền cổ ống tay áo trường bào màu chàm cũng thêu hoa văn lưu vân chỉ bạc, bên hông thắt thắt lưng gấm màu xanh thêu tường vân, tóc đen buộc ngân quan, bạc ngọc trong suốt trơn bóng trên ngân quan càng khiết tóc đang chảy xuống của hảnh thêm đen bóng mượt mà, giống như tơ lụa.

Trên mặt Thượng Quan Thanh mang ý cười ôn hòa, tay nâng không khí nói: “Vân Nhi tiểu thư không cần đa lễ.”

Lãnh Thần vẫn trưng khuôn mặt lạnh băng không có chút biểu hiện nào, chẳng qua là nâng cặp mắt màu hổ phách không chút gợn sóng nào nhìn Vân Lãnh Ca hồi lâu, Âu Dương Phong và Hạ Hạo Nhiên gật đầu một cái coi như đáp lễ, Hạ Ngũ Nhi cũng đứng dậy từ từ hành lễ.

“Không biết Ngũ hoàng tử tới Tướng phủ có chuyện gì, Tướng gia không ở trong phủ.” Lòng lão phu nhân có nghi ngờ, Ngũ hoàng tử tới cửa bái phỏng, Tướng phủ không ai chọc ra cái sọt gì? Dù sao hiện giờ Ngũ Hoàng tử và Thái tử đối chọi gay gắt, Bá Nghị quyết định chủ ý không giúp ai, yên lặng theo dõi thay đổi.

“Lão phu nhân, ngày yến hội đó thuật Đan Thanh(1) của Vân Nhi tiểu thư thật sự rất tuyệt duyệt, bản hoàng tử hết sức khâm phục, lần trước nhìn không rõ lắm, muốn mời Vân nhi tiểu thư mở bút pháp thần kỳ lần nữa,

không biết Bản hoàng tử có vinh hạnh này hay không.” Thượng Quan Thành cười ôn hòa, lễ độ nói.

(1)Hội họa Trung Quốc cổ đại thường dùng màu đỏ thắm, màu xanh, cổ xưng là vẽ "Đan Thanh".

Vân Lãnh Ca ngược mắt chăm chú nhìn nụ cười ôn thuận của Thượng Quan Thành, không biết có phải do nàng nhìn sai hay không, cảm giác trong nụ cười của hắn giấu giếm rất nhiều ý đồ.

Mở miệng một tiếng bản hoàng tử, chữ trên mặt thì hỏi ý kiến của người khác, thật ra thì vốn không chịu được người khác từ chối, cho nên phong kín đường muốn từ chối của mình.

Rốt cuộc trong hồ lô của Ngũ hoàng tử bán cái gì, Vân Lãnh Ca cũng không thật sự cho rằng mấy người bọn họ đao to búa lớn tới Tướng phủ thực sự chỉ vì muốn xem kỹ thuật vẽ của mình.

“Dĩ nhiên có thể, Lãnh Ca dẫn Ngũ Hoàng tử tới vườn hoa đi.” Lão phu nhân nghe Thượng Quan Thành giải thích, nghi ngờ trong lòng không những không giảm mà sương mù còn càng thêm nặng nề.

“Dạ.” Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng phúc thân, cười đúng mức nói: “Mời Ngũ hoàng tử theo tiểu nữ tới vườn hoa.”

Sau khi thấy Thượng Quan Thành mỉm cười gật đầu rồi đứng dậy, Vân Lãnh Ca xoay người dẫn đường.

Phân phó Vận Nhi, Ngâm Cầm đi chuẩn bị giấy bút nghiên mực, Vân lãnh Ca dẫn mấy người Thượng Quan Thành đến lương đình ở vườn hoa.

“Nhị tỷ tỷ, tỷ muốn vẽ sao?” Vân Thu Ca ở giữa hai nha hoàn, ăn mặc tinh xảo đi tới chòi nghỉ mát, mặt cười tươi như hoa, kéo cánh tay Vân Lãnh Ca, đáng yêu nói.

“Ừ.” Vân Lãnh Ca cười cười.

“Tiểu nữ Vân Thu Ca ra mắt Ngũ Hoàng tử, Lãnh thế tử, Âu Dương thế tử, Hạ công tử, Hạ Đại tiểu thư.” Trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Vân Thu Ca mang theo xấu hổ e sợ, hơi phúc thân, không để lại dấu vết báo tên họ của mình cho Ngũ Hoàng tử, ngẩng đầu lên, nhưng lại cúi khép khép mi, dễ dàng bày toàn bộ vẻ xinh đẹp trên gương mặt của nàng ta ra, nhưng lại thể hiện Đại gia khuê tú được tu dưỡng tốt.

“Vân Tứ tiểu thư.” Thượng Quân Thanh giống như là không nghe thấy Vân Thu Ca báo tên, lễ phép khách sáo gọi.

Khóe miệng Vân Lãnh Ca nâng nhẹ lên thành độ cong duyên dáng, không phải là Vân Thu Ca coi trọng Mộ Dung Diệp sao? Sao Ngũ Hoàng tử vừa tới nàng ta liền di tình biệt luyện rồi? Thượng Quân Thanh là hoàng tử, tương lai có thể vinh đăng đại bảo, đúng là phẩm cấp của hoàng tử phi cao hơn thế tử phi một bậc, nếu một ngày kia Ngũ hoàng tử tranh ngôi thành công, Hoàng tử phi chính là nhất quốc chi mẫu, khó trách Vân Thu Ca vội vàng thấy người sang bắt quàng làm họ.

“Tứ muội, người giúp ta chiêu đãi Ngũ hoàng tử một cái, ta đi chuẩn bị một chút.” Vân Lãnh Ca dịu dàng cười với Vân Thu Ca, quay đầu nhẹ nói với Ngũ Hoàng tử trong đình: “Tiểu nữ cáo lui trong chốc lát.”

Trên dung nhan như tuyết ngọc của Ngũ hoàng tử đều là vui vẻ, nhẹ nhàng gật đầu.

Trên đường mòn trở về Liên Lãnh uyển, Vân Lãnh Ca ngưng mi suy nghĩ, thình lình, từ một bên bụi hoa, đột nhiên nhảy ra một gã nam tử.

Vân Lãnh Ca cả kinh, theo bản năng lui về phía sau mấy bước, định thần lại liền nhìn, Hạ Hạo Nhiên? Hắn ở sau lưng mình làm gì?

“Hạ công tử, tiểu nữ có đồ cần chuẩn bị, kính xin nhường một chút.” Vân Lãnh Ca nhìn vẻ dâm tà chột lóe trong mắt Hạ Hạo Nhiên, trong nháy mắt tức giận tràn đầy trong đầu, giọng nói cứng nhắc.

“Vân Nhị tiểu thư, ngày đó ở trên yến hội người đứng đầu ngọn gió, không phải vì muốn bám víu cành cao sao? Âu Dương thế tử đã cùng muội muội ta lưỡng tình lưỡng duyệt, người cần gì phải ở giữa phá hư tình cảm của bọn họ? Như vậy không phải là quá không biết xấu hổ sao?” Trên khuôn mặt coi như đoan chính của Hạ Hạo Nhiên tràn đầy khinh thường, nhìn chăm chăm khuôn mặt thanh lệ tuyệt tục của Vân Lãnh Ca, trong mắt không hề che giấu dục vọng.

Vân Lãnh Ca tức giận bật cười, lạnh lùng liếc Hạ Hạo Nhiên một cái, trong đôi mắt đẹp là lạnh lẽo bén nhọn như băng: “Xin Hạ công tử cẩn thận lời nói, nếu Âu Dương thế tử thật sự cùng Hạ Đại tiểu thư có tình cảm với nhau, chưa tam môi lục sính đã tự định cả đời, thật đúng là mờ ám tư tình, hành động không đúng mực, chẳng lẽ Hạ công tử không chút cố kỵ vào đối với danh tiếng của Hạ đại tiểu thư sao?”

Thấy sắc mặt Hạ Hạo Nhiên âm trầm, tay nắm thành quyền, như có như không trong thế chuẩn bị đánh người, Vân Lãnh Ca lạnh lùng cười một tiếng, vẻ mặt lạnh nhạt: “Còn nữa, Hạ công tử từ điểm nào nhìn ra tiểu nữ phá hư tình cảm giữa bọn họ, ba chữ không biết xấu hổ tiểu nữ vạn vạn không nhận được, kính xin Hạ công tử thu hồi dùng trên người mình thôi.” Hắn nói chuyện khó nghe, cũng đừng trách bản thân không giữ lại cho hắn chút thể diện nào.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Cầu Hôn

Editor: Gà

“Người...” Hai mắt Hạ Hạo Nhiên đỏ ngầu, ngũ quan dữ tợn, nhìn chòng chọc vào Vân Lãnh Ca.

Hắn không hề nghĩ tới, trước kia nếu như bị châm chọc hai câu Vân Lãnh Ca liền trở thành người đàn bà chanh chua nhưng bây giờ miệng lưỡi lại lợi hại như vậy, không những chế giễu hắn, còn ngụ ý muội muội hắn không đứng đắn, cùng nam nhân tự định chung thân.

“Hạ công tử muốn đánh người sao?” Ánh mắt sạch trong như nước của Vân Lãnh Ca chứa đựng trào phúng, âm thanh lạnh lùng nói: “Đây là Tướng phủ, không phải phủ đệ của Hạ tướng quân đâu, về sau xin Hạ công tử tìm người thỉnh giáo cử chỉ như thế nào mới là quân tử, dáng vẻ này của Hạ công tử, cũng không kém bọn du côn ở phố Trường An nhiều lắm đâu.”

Trong lời nói Vân Lãnh Ca cố ý nhắc nhở, ở địa bàn Tướng phủ dám khi dễ chủ nhân là nàng, quả thật không xem Vân Bá Nghị và lão phu nhân ra gì, có thể coi là khinh rẻ bất kính.

Hạ Hạo Nhiên tức giận ngập đầu, không nghe ra lời cảnh cáo của Vân Lãnh Ca, chỉ thấy nàng vậy mà so sánh hắn với bọn lưu manh côn đồ, nhất thời không thể áp chế lửa giận, giống như dã thú rống lên một tiếng, chuẩn bị dùng nắm đấm dạy cho Vân Lãnh Ca một bài học.

Sắc mặt Vân Lãnh Ca trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngón tay nhỏ nhắn trong ống tay áo đang kẹp một cây ngân châm, nếu như Hạ Hạo Nhiên thực

sự tiến lại đây, nàng sẽ khiến hấn đau khổ tột cùng, ăn miếng trả miếng.

“Hạo nhiên.” Âm thanh nghiêm khắc của nam nhân vang lên, giọng nói mang theo ý lạnh áp chế cơn tức trong ngực Hạ Hạo Nhiên, ngăn hành động sắp bộc phát của hấn lại.

Vân Lãnh Ca khẽ cười một tiếng, theo tiếng gọi Hạ Hạo Nhiên vừa rồi cũng đã ngăn nàng lại, nàng liền phát hiện cách đó không xa có hơi thở xa lạ của nam nhân khác, thì ra là Âu Dương Phong.

“Âu Dương thế tử, không biết có phải do sáng sớm nên có người nhàn hạ rảnh rỗi hay không, thế nhưng lại muốn khi dễ một nữ tử tay không tấc sắt?” Trên mặt Vân Lãnh Ca bao phủ một tầng sương lạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn khuôn mặt tuấn tú bất phàm của Âu Dương đang hướng về phía này.

“Vân Lãnh Ca ngươi không nên quá phận.” Ánh mắt kia của Hạ Hạo Nhiên đã trở thành màu đỏ, tơ máu thật dài tràn ngập ánh mắt, hai mắt trợn tròn hận không thể đúc mấy cái lỗ trên người Vân Lãnh Ca.

“Ta quá phận ư?” Vân Lãnh Ca hỏi lại một câu, trong âm thanh lộ ra hàn ý dày đặc, nói: “Hạ công tử nói xấu tiểu nữ thì sẽ không quá phận sao? Tiểu nữ tự hỏi ta chưa từng mạo phạm ngài, mà Hạ công tử cũng không hỏi nguyên do mà đã định tội tiểu nữ, tuy rằng tiểu nữ bất tài nhưng cũng sinh trưởng ở khuê phòng, không ra khỏi cửa lớn một bước, thì làm sao có thể chịu được việc bị miêu tả là ác độc như ngài nói?”

Đối mặt với giọng nói nghiêm túc, khí thế bức người của Vân Lãnh Ca, sắc mặt Hạ Hạo Nhiên cực kỳ khó coi, hấn cho rằng dựa theo trước kia Vân Lãnh Ca bị hấn đả kích, lập tức sẽ không để ý đến thể diện đi vào đình chất vấn Âu Dương thế tử, đến lúc đó, chẳng những mọi người sẽ đoán được Vân Lãnh Ca lạt mềm buộc chặt, cũng sẽ khiến Âu Dương thế tử chán ghét.

Kế sách một mũi tên trúng hai con nhạn này lại bị phá hủy bởi hai câu nói ngăn ngùn của Vân Lãnh Ca, khiến hấn mất hết thể diện.

“Lãnh Ca, Hạo nhiên chỉ là nhất thời cấp bách, quá quan tâm đến Ngử Nhi, bản thể tử thay hấn xin lỗi nàng.” Đứng bên cạnh Hạ Hạo Nhiên Âu Dương Phong vỗ vai hấn, ý bảo hấn bình tĩnh một chút, sau đó xoay người mỉm cười nói.

“Tiểu nữ biết liêm sỉ, hiếu quy củ, xin Thế tử gọi tiểu nữ là Nhị tiểu thư.” Vân Lãnh Ca rũ mắt xuống, sắc mặt lạnh lùng không có nửa điểm hòa hoãn, giọng điệu hờ hững cứng nhắc.

Giọng nói Âu Dương Phong dừng lại ở ánh mắt lạnh như băng của nàng.

“Tiểu nữ cáo lui, khiến khách quý đợi lâu không phải là đạo đãi khách ở Tướng phủ.” Không đợi Âu Dương Phong đáp lời, sắc mặt Vân Lãnh Ca nháy mắt khôi phục như bình thường, khách khí lễ độ nói, lướt qua hai người đi về phía Liên Lãnh Uyển. Die nd da nl e q uu ydo n

Về mặt Âu Dương Phong âm tình bất định đuổi theo bóng dáng Vân Lãnh Ca, nghĩ đến thái độ nàng nói chuyện với mình vừa nãy, cuối cùng cũng hiểu được, Vân Lãnh Ca thật sự không còn mê luyện hấn nữa! Hấn đã không còn nhìn thấy nét mặt e lệ, ánh mắt ái mộ của nàng nữa rồi.

“Hạo Nhiên, về sau không nên lỗ mãng như thế nữa, đây là đang ở Tướng phủ, người đối đãi với chủ nhà vô lễ như vậy, thật sự là trái với đạo làm khách. Mắt Âu Dương Phong trầm xuống khác thường, liếc mắt nhìn một hồi lâu thấy ánh mắt Hạ Hạo Nhiên vẫn hung ác nhìn chăm chăm hướng Vân Lãnh Ca rời đi, hơi nhú mày, có chút trách cứ nói.

“Thế tử, Vân Lãnh Ca thật sự quá kiêu ngạo, ta nói không sai đâu, nếu như nàng không ngăn cản giữa người và Ngử Nhi, các người đã sớm tu

thành chánh quả rồi.” Hạ Hạo Nhiên tức giận đến nghiến răng nghiến lợi nói.

Nghe hắt nhắt tới Hạ Ngữ Nhi, mắt trái Âu Dương Phong hơi lóe, không biết vì sao, trong ngực mạnh mẽ toát ra sự không cam lòng, trong thời gian này hắt rất ít qua lại phủ Hạ tướng quân, ngược lại vẫn còn nhớ rõ hình ảnh Vân Lãnh Ca vẽ tranh trong đình, nàng tự tin thông dong, nội tâm quật cường cùng lạnh nhạt khiến hắt trở nên mê muội.

“Bản thể tử vẫn chưa đính hôn với Ngữ Nhi, người lại công khai tuyên bố với mọi người như vậy, sẽ tổn hại danh dự của Ngữ Nhi.” Trong lòng Âu Dương Phong chua xót, giọng nói có chút nhàn nhạt khổ sở.

Hạ Hạo Nhiên không nghe ra lời nói chua chát của Âu Dương Phong, chỉ nghĩ hắt quan tâm Ngữ Nhi, lo lắng trong lòng cũng với bớt, Thế tử vẫn luôn trân trọng Ngữ Nhi như trước, do đó, dù cho Vân Lãnh Ca có cố gắng thế nào cũng không thay đổi được.

Hai người thay đổi đề tài, vừa tán gẫu vừa đi đến lương đình.

Vân Lãnh Ca gặp Vận Nhi cùng Ngâm Cầm ở cổng sân, nhỏ giọng bên tai phân phó Ngâm Cầm, đầu tiên ánh mắt nàng cực kì quái dị, sau đó chuyển thành tức giận và phẫn nộ.

Đi về phía lương đình, từ xa Vân Lãnh Ca liền nhìn thấy Vân Thu Ca nở nụ cười xinh đẹp, ánh mắt ngưỡng ngùn hàm chứa tình yêu cũng không keo kiệt dùng sức liếc mắt đưa tình với Thượng Quan Thanh, hai gò má lộ vẻ đỏ bừng, đôi mắt như sóng nước nhẹ nhàng lưu chuyển, vô cùng kiều mị.

Vân Lãnh Ca sững sốt, ai cũng nói nữ tử khi yêu say đắm đều xinh đẹp động lòng người, lời này quả thật không sai chút nào, cổ nhân đúng là không lừa gạt ta.

Đi vào lương đình, sắc mặt Hạ Hạo Nhiên cùng Âu Dương Phong bình tĩnh nói cười với nhau.

Sau khi Vân Lãnh Ca trang trọng hành lễ, đặt giấy Tuyên Thành lên bàn đá trống trong lương đình, đôi mắt đen bóng xoay chuyển, lộ ra một cổ giáo hoạt, khom lưng xuống, bút vẽ trong tay chuyển động lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi.

Bầu trời xanh sáng sủa, ánh nắng đầu xuân chiếu rọi trên người Vân Lãnh Ca, tô thêm một tầng ánh sáng vàng nhạt, hòa cùng bộ y phục màu trắng, vốn là trang phục mộc mạc cũng trở nên sáng màu đẹp mắt, càng tôn lên làn da tuyết trắng, tròn mắt đen thâm thúy của nàng.

Một trận gió nhẹ thổi qua, làn váy khê tung bay, phiêu dật uyển chuyển, như tiên tử hồng trần, lúc nào cũng có thể lướt gió mà đi, tựa như ảo mộng, khiến ánh mắt mọi người trong đình đều ngây dại, giống như chỉ cần một cái chớp mắt, nàng liền có thể biến mất không thấy nữa.

Thu bút, Vân Lãnh Ca mỉm cười cầm bức họa còn chưa khô mực, bức họa từ từ xuất hiện trước mắt mọi người.

“Đây là Vân tứ tiểu thư sao?” Đáy mắt Thượng Quan Thanh không khỏi khiếp sợ còn có một tia không thấy rõ được.

Vốn là Vân Thu Ca vô cùng tức giận khi thấy dáng vẻ vẽ tranh tao nhã của Vân Lãnh Ca, nhưng lúc nhìn thấy một mỹ nhân dịu dàng trong bức họa, giống hệt như y phục và trang sức của bản thân ngày hôm nay, tươi cười xinh đẹp, mắt đẹp sáng ngời, thể hiện tất cả thần thái của nàng ta dưới ngòi bút, biến tĩnh thành động, biến duyên dáng thành quyến rũ, nhưng so với bản thân thật sự còn xinh đẹp hơn ba phần.

“Nhị tỷ tỷ, bức tranh thật sự rất đẹp.” Đôi mắt Vân Thu Ca si ngốc nhìn mỹ nhân trong tranh, chốc lát ghen tị đều hóa thành hư không.

“Vân nhị tiểu thư, Ngũ hoàng tử muốn thấy người lại vẽ tranh thủy mặc như trong yến hội ngày đó, chứ không phải là một bức họa mỹ nhân đơn giản như vậy.” Hạ Ngũ Nhi không xem xét kỹ liền bấu môi, lần trước nàng ta cũng không đi dự tiệc, mặc dù có người nhắc qua với nàng, nhưng trăm nghe không bằng một thấy, theo nàng ta thấy mọi người ở bữa tiệc đều nói Mẫu Đơn nở rộ chỉ là muốn đầu cơ trục lợi thôi, hoặc là nhất thời may mắn, hôm nay Vân Lãnh Ca thấy có người quan sát nàng, sợ lộ chân tướng, cho nên cố ý vẽ bức mỹ nhân này để đánh lạc hướng mọi người, tránh bị mọi người phát hiện nàng nói dối.

“Muội muội nói không sai, hôm đó chúng ta có việc không thể đến dự tiệc, nghe mọi người nói Mẫu Đơn nở rộ trên giấy nên vô cùng ngưỡng mộ, chẳng lẽ hôm nay Nhị tiểu thư bất mãn với lòng hiếu kỳ của tị hạ sao?” Hạ Hạo Nhiên vẫn cánh cánh trong lòng đối với lời nói lúc trước của Vân Lãnh Ca, thấy muội muội đã tìm được cơ hội rồi, mừng rỡ trong lòng, theo lời liền đồng ý.

Thật sự là chồn chúc tết mèo, nàng đoán chừng phủ Hạ tướng quân xem nàng là phạm nhân, mỗi lần bọn họ đến đều luôn thích tìm tra, kiểm lỗi sai.

Vân Lãnh Ca lắc đầu một cái, cúi xuống đúng lúc ngọc Tô Châu chạm vào hai má, bàn tay trắng nõn cầm lấy tách trà, quần áo của mỹ nhân trên bức họa chậm rãi vung vãi, trong phút chốc, nước trà dính vào, giọt nước dần dần tản ra.

Hôm nay Vân Thu Ca mặc một bộ áo váy thêu hoa mai Bạch Thủy màu khói, làn váy thêu nụ hoa mai, trong đôi mắt mọi người hiện vẻ kinh ngạc, Vân Thu Ca cùng Hạ Ngũ Nhi không thể tin hô nhỏ, mắt thường đều có thể thấy được nụ mai nhỏ này đang chậm chậm lan ra.

Âu Dương Phong là người kinh ngạc nhất, lần trước chỗ ngồi của khách cách chính điện một khoảng khá xa, bản thân đã không thể thấy rõ

được như thế này, từng đóa hoa trắng mịn nở ra trên bức họa mỹ nhân, bức tranh như có sức sống, mỹ nhân trong bức họa thật sự như muốn bước ra ngoài.

Vân Thu Ca há to miệng, sau khi Vân Lãnh Ca hồi phủ vẫn chưa nói về việc nàng thể hiện trên đại điện ngày đó, chỉ nói là lúc ấy nàng biểu diễn kỹ thuật vẽ tranh, nàng ta cứ tưởng Vân Lãnh Ca cũng chỉ biểu hiện giống như các cô gái khuê phòng khác, lại trăm triệu lần không nghĩ đến thủ pháp nàng lợi hại như vậy.

Tuy hâm mộ nhưng vẫn cảm thấy ớn lạnh rất nhiều nguy cơ.

Vân Lãnh Ca đã là dòng chính nữ rồi, phía sau lại có phủ Tả tướng làm chỗ dựa, tài nghệ lại tinh diệu như vậy, khiến ai đã xem qua thì khó lòng quên được, một nữ tử xuất sắc cả trong lẫn ngoài như vậy, các quý công tử đều không phải đập nát cửa phủ để xin được cầu hôn sao? Nàng vĩnh viễn sẽ thấp hơn nàng ta một cái đầu không phải sao?

“Ba ba ba.” Thượng Quan Thanh là người vỗ tay đầu tiên, không hề che lấp vẻ tán thưởng trong đáy mắt, thở dài: “Bút pháp vẽ tranh của Vân nhị tiểu thư thật thần kì, sợ là trên đời khó có người sánh kịp.”

Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng cười, trên mặt không tỏ vẻ đắc ý, nhẹ giọng nói: “Chút tài mọn khó mà đến được nơi thanh nhã, khiến Ngũ hoàng tử chê cười rồi.”

“Vì sao Vân nhị tiểu thư lại nghĩ đến vẽ tranh lệnh muội? Lần trước bức Mẫu Đơn cũng rất tuyệt.” Gương mặt anh tuấn của Thượng Quan Thanh mang theo thâm ý khác tươi cười, trong giọng nói không nghe ra ý tứ thăm dò.

Vẽ nhiều tranh Mẫu Đơn cũng dễ khiến việc thưởng tranh trở nên nhàm chán, tứ muội của tiểu nữ xinh đẹp hào phóng, một thân xiêm áo này lại rất phù hợp với hoàn cảnh, cho nên tiểu nữ mượn hoa hiến Phật, dự định

sẽ tặng bức họa này cho tứ muội.” Vân Lãnh Ca giống như không phát hiện ra Thượng Quan Thanh đang có ý dò xét, ánh mắt lộ vẻ tỷ muội tình thâm yêu thương nhìn về phía Vân Thu Ca đang thưởng thức tranh, dịu dàng nói.

Lần trước không cẩn thận bức Mẫu Đơn đã giải vây cho Hoàng Hậu, hôm nay ngộ nhỡ có người lại muốn tranh của nàng, lúc đó có cho hay không lại là một vấn đề nữa.

Vì tránh cho có chuyện xảy ra, tặng Vân Thu Ca bức họa này, thứ nhất có thể tránh việc người khác muốn nàng tặng tranh, thứ hai có thể nhờ vào đó nói bóng nói gió rằng hôm nay Ngũ hoàng tử có dụng ý đến thăm Tướng phủ.

“Nhị tỷ tỷ, cảm ơn tỷ.” Vân Lãnh Ca chủ động mở lời tặng bức họa cho nàng, Vân Thu Ca cười ngọt ngào tiếp nhận, nhận lấy bức họa nét mực đã khô, ôm vào lòng như bảo bối, chuẩn bị sau khi quay về Liên Thu Uyển sẽ thưởng thức tỉ mỉ.

Vừa rồi bản thân đã ghi nhớ thủ pháp vẽ trà của Vân Lãnh Ca, chờ trở về bắt chước theo, học được tuyệt kỹ này của nàng ta, nếu chăm chỉ luyện tập, nhất định sẽ vẽ tranh tốt hơn nàng ta.

“Bản hoàng tử đang muốn được Vân nhị tiểu thư tặng cho bức họa, nếu đã tặng cho Tứ tiểu thư, bản cung sẽ không đoạt đi đồ yêu thích của người khác.” Thượng Quan Thanh cười tự nhiên, cất cao giọng nói.

Vân Lãnh Ca rũ mắt xuống, Thượng Quan Thanh nói những lời này rất có ý vị sâu xa, nếu như lúc này nàng chỉ nắm chắc năm phần, hiện tại nàng khẳng định Thượng Quan Thanh vì chính nàng mà đến, thu nhận bức vẽ của nàng, rồi sai người truyền ra ngoài, dư luận có sức ảnh hưởng vô cùng, nếu vậy, bản thân vừa khôi phục thanh danh sẽ lại trở nên rối tinh rối mù, trừ việc gả cho Ngũ hoàng tử thì không còn cách nào khác.

“Nữ nhi gia vui đùa, không thể tưởng tượng được Ngũ hoàng tử cũng cảm thấy hứng thú như vậy.” Ánh sáng trong mắt Vân Lãnh Ca thoáng lạnh, hờ hững nói, có chút căn răng nói ra ba chữ nữ nhi gia.

Thượng Quan Thanh hơi nhướn mày, nàng quả thật là một nữ tử thông minh, lời nói tựa như xuôi tai không có liên quan gì nhưng lại nghe ra hàm nghĩa khác, âm thầm nói cho hắn biết, nàng chỉ là một nữ tử, không có chút hứng thú nào với tranh đấu chốn hoàng cung.

Nhưng, con mồi hắn đã nhắm trúng, đến bây giờ đều không thể trốn thoát khỏi bàn tay hắn.

“Bản hoàng tử không có duyên phận với tranh của Vân nhị tiểu thư rồi, chỉ có điều bản hoàng tử lại cảm thấy sau này Vân tiểu thư với ta vẫn sẽ còn liên quan không ít.” Đôi mắt Thượng Quan Thanh ôn lạnh như nước, ánh mắt mỉm cười nhìn Vân Lãnh Ca.

Dứt lời, bên trong đình không còn một âm thanh nào.

Ngũ hoàng tử nói trắng ra như vậy, không chỉ Vân Lãnh Ca nghe ra hắn có ý khác, đầu gối như Hạ Ngữ Nhi nghe vậy cũng kinh ngạc nhìn Thượng Quan Thanh.

Mí mắt Âu Dương Phong trầm xuống, hiếm thấy được vẻ ngưng trọng trong đáy mắt, Ngũ hoàng tử muốn thông qua Vân Lãnh Ca kết thân với hai phủ Tả Hữu tướng, lập tức trong lòng liền nảy sinh tức giận, cô nương bị hắn vứt bỏ, dựa vào cái gì mà được gả vào hoàng thất, tìm được một mối hôn sự tốt môn đăng hộ đối chứ.

“Ngũ hoàng tử nói đùa, tiểu nữ và ngài hôm nay mới gặp lại lần thứ hai, tại sao lại nói sẽ có liên quan không ít?” Vân Lãnh Ca chán nản liếc mắt nhìn thấy hai mắt bốc hỏa của Vân Thu Ca đang trừng mắt nhìn nàng, thầm mắng Thượng Quan Thanh thật nham hiểm.

Ngũ hoàng tử này làm việc không kiêng kị gì, nói chuyện cũng rất ít quanh co lòng vòng, đúng là âm mưu ngời ngời.

“Ngũ hoàng tử, Vân nhị tiểu thư là thiên kim được nuôi dưỡng ở khuê phòng, ngài trò chuyện hay là đang muốn làm tổn hại danh dự của nàng.” Lãnh Thần từ đầu luôn thờ ơ lạnh nhạt đột nhiên cất lời, ngữ điệu lạnh như băng vang lên.

Về mặt Vân Lãnh Ca kinh ngạc, Lãnh Thần là người lạnh nhạt nội tâm lại càng lạnh hơn, không qua lại thường xuyên cùng các công tử trong kinh thành, lần này hẳn lại cầu tình cho nàng, sự tình càng ngày càng khó bề phân rõ.

“Lãnh thế tử nói không sai, dù sao Vân nhị tiểu thư cũng là một đại tiểu thư gia thế trong sạch.” Âu Dương Phong phụ họa nói.

“Do bản hoàng tử lo lắng không chutoàn rồi, sự vật trên thế gian thay đổi chỉ trong nháy mắt, ai biết được chứ?” Thượng Quan Thanh khẽ giương môi, cười nói.

Vân Lãnh Ca từ chối cho ý kiến, nhàn nhạt đáp: “Vâng.”

“Hôm nay đã làm phiền Vân nhị tiểu thư rồi, bản hoàng tử còn có việc trong cung, cáo từ.” Ngũ hoàng tử nhận thấy đã thu được lợi ích, lại cảm nhận bầu không khí bên trong đình không tốt, cười nói.

“Tiểu nữ cung tiễn Ngũ hoàng tử.” Vân Lãnh Ca rũ mắt xuống, nhẹ nhàng cúi chào.

Vân Thu Ca không muốn buông tha cơ hội hiếm có này, nhưng không thể lấy cớ ngăn cản Ngũ hoàng tử từ biệt, không cam tâm tình nguyện, cúi người, dịu dàng nói: “Thu Ca tiễn Ngũ hoàng tử.” Nói xong, còn hướng nét mặt xinh đẹp như sóng nước mùa thu về phía hắn.

Trong mắt Ngũ hoàng tử thoáng hiện lên vẻ trào phúng, hơi gật đầu, dẫn đầu rời khỏi lương đình.

Ánh mắt Lãnh Thần lảng lạng liếc nhìn Vân Lãnh Ca một cái, tựa như đang nói ra suy nghĩ của mình, cảm nhận được tầm mắt dừng trên người mình, Vân Lãnh Ca theo ánh mắt nhìn thấy Lãnh Thần, liền giật mình, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười cảm tạ về phía hắn.

Lãnh Thần khóe môi cứng ngắc khẽ hạ xuống, muốn tươi cười nhưng lại nặn không ra, đành từ bỏ, xoay người đi theo sau Ngũ hoàng tử.

Gương mặt Hạ Ngũ Nhi đều tràn đầy ý cười, vạn phần khinh thường đối với việc Vân Lãnh Ca vừa mới quyến rũ Ngũ hoàng tử trong nháy mắt lại lén lút liếc mắt đưa tình với Lãnh thế tử, nhưng nghĩ lại, như vậy cũng tốt, sớm chặt đứt niệm tưởng với Âu Dương thế tử, tránh việc trở thành vật chướng ngại ở giữa bọn họ làm vướng chân vướng tay.

Trong mắt Âu Dương Phong tức giận dày đặc quanh quẩn, cảm thấy Vân Lãnh Ca cười với Lãnh Thần kia cực kì chói mắt, vấy tay áo, sai bước rời đi.

“Nhị tỷ tỷ, thật là thủ đoạn. vậy mà lại khiến Ngũ hoàng tử càng thêm xem trọng tỷ.” Không còn thấy bóng dáng bọn họ nữa, Vân Thu Ca lập tức gây khó dễ, đỏ mắt nói.

“Tứ muội thận trọng, chúng ta đều là nữ tử có quy củ, thanh danh quan trọng nhất, đừng nên làm ra hành động lỗ mãng như vậy. Về mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Vân Lãnh Ca chưa hề thay đổi, như có điều suy nghĩ nhìn về hướng đoàn người Thượng Quan Thanh rời đi.

Vân Thu Ca ghen lời, trong đôi mắt đẹp tràn đầy phẫn nộ, Ngũ hoàng tử tuy rằng không nói rõ, nhưng lời nói lại biểu hiện ý tứ rõ ràng như vậy thì ai mà không hiểu chứ? Vân Lãnh Ca chết tiệt, còn ở trước mặt nàng giả

vờ ngu ngốc, trong lòng rõ ràng vui mừng, còn làm như không để ý, thật sự đúng là đáng vẻ tiện nhân mà!

Vân Lãnh Ca sai người đi truyền lời cho Phúc Thọ đường, rồi trở về Liên Lãnh Uyển.

“Tiểu thư, việc đã làm xong rồi, tên hạ lưu đang đồ tử kia chắc chắn đã bị giáo huấn một phen, xem hắn về sau còn dám xuất khẩu cuồng ngôn nữa không.” Ngâm Cầm cố nén tức giận, thấp giọng nói.

“Vậy là tốt rồi, hi vọng hắn sẽ thích quà đáp lễ này.” Vân Lãnh Ca cười thầm, bánh ít đi, bánh quy lại, có lẽ không đáp không phải hành vi của quân tử.

Hạ Hạo Nhiên và Hạ Ngữ Nhi vừa trở lại phủ Tướng quân, Hạ Hạo Nhiên lơ mơ cảm thấy bản thân có chỗ không bình thường, khắp cả người giống như có con kiến đang nhẹ nhàng bò qua, ngứa không chịu nổi đến mức muốn dùng tay bắt, lúc đầu còn có thể miễn cưỡng khắc chế, thời gian càng dài, cảm giác ngứa ngày càng nghiêm trọng, vắn vẹo thân mình để giảm bớt nhưng cái ngứa này lại từng đợt từng đợt tràn ra trong cơ thể.

“Không có gì, thân thể có chút không khỏe.” Hạ Hạo Nhiên không muốn bị người khác chê cười, cả người căng thẳng cắn răng nói.

“Ngữ Nhi, đại ca về phòng trước.” Hiện tại Hạ Hạo Nhiên hắn thầm nghĩ nhanh chân tìm một chỗ không người, cởi hết y phục trên người, dùng sức gãi cho đỡ ngứa.

Dứt lời, không đợi Hạ Ngữ Nhi đáp lời, Hạ Hạo Nhiên gần như lấy tốc độ cực nhanh chạy về viện.

Trong phòng, Hạ Hạo Nhiên đuổi toàn bộ người hầu ra ngoài, cởi bỏ y phục, chỉ thấy toàn là những vết nhỏ giống như đậu xanh khắp trên da thịt trắng nõn của hắn, dùng tay nhẹ gãi thử, cảm thấy một cổ đau đớn, không

gãi lại không thể nhìn được, chỉ có thể dùng tay nhẹ nhàng ma sát làn da, nhưng giật gấu vá vai, hai tay hoàn toàn không đủ dùng, trong lúc nhất thời luống cuống tay chân, Hạ Hạo Nhiên khó chịu xoay tới xoay lui, thỉnh thoảng miệng lại đầy tiếng kêu rên thống khổ.

Thư phòng Mộ Dung vương phủ.

Mộ Dung Diệp tựa nửa người vào lưng ghế, đôi chân thon dài gác trên mặt bàn trước mặt, nghe ám vệ bẩm báo tin tức, mỉm cười, giữa hai lông mày hiện vẻ cứng chiều.

“Người nói Vân Lãnh Ca vậy bột phấn lên người Hạ Hạo Nhiên sao?” Mộ Dung Diệp nâng má, trong đầu hiện lên dáng vẻ Vân Lãnh Ca giáo hoạt giả ngốc ở bên ngoài cung điện của tổ mẫu ngày đó, cười một tiếng, môi hoàn mỹ khẽ héch lên.

“Đúng vậy, thật sự một chút thua thiệt Vân nhị tiểu thư cũng không muốn ăn, Hạ công tử châm chọc nàng vài câu, nàng đã xuống tay tàn nhẫn như vậy rồi, khó trách mọi người đều nói chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó nuôi dưỡng.” Ám Nhất chép chép miệng, cảm thán nói.

“Có thù không báo mà còn phải nhin hả? Đạo lý gì vậy?” Mộ Dung Diệp không vui trợn mắt nhìn Ám Nhất, mắt lóe ra ánh sáng không rõ, “Vân Lãnh Ca thật sự càng ngày càng hợp khẩu vị của bản Thế tử.”

“Thế tử, Ngũ hoàng tử dường như cũng coi trọng Nhị tiểu thư.” Ám Nhất xui xẻo bị trừng mắt, có chút u mê, đột nhiên nghĩ đến lời nói đầy hàm ý của Thượng Quan Thanh, vội vàng nói.

“Sao hả?” Mộ Dung Diệp biến sắc, trong mắt rét lạnh, ánh mắt thoáng chốc nhìn về phía Ám Nhất, giọng nói đè nén lửa giận trở nên có chút trầm khàn: “Người nói thật?”

“Thiên chân vạn xác.” Âm Nhất không biết vì sao Thế tử lại tức giận, nhưng vẫn nói như chém đinh chặt sắt. “Ngũ hoàng tử muốn tự tay nhận được bức họa của Vân nhị tiểu thư, nhưng bị nàng tránh được, sau đó trong lời nói của Ngũ hoàng tử rõ ràng có ý với Vân nhị tiểu thư”. Dừng một chút, “Thế tử, Ngũ hoàng tử muốn mượn sức của hai phủ Tả Hữu tướng, ngài vẫn nên đề phòng thì hơn.” dinendian.lợqid]on

Mộ Dung Diệp không nghe Âm Nhất nói câu sau, trong đầu suy nghĩ quần quanh, Thượng Quan Thanh có ý với mèo nhỏ, muốn cầu hôn để mèo nhỏ làm thê tử của hắn ta, một bước lên trời sao? Nằm mơ đi.

Hắn còn chưa hiểu rõ tình cảm của bản thân đối với Vân Lãnh Ca là nhất thời hứng thú hay chỉ có thiện cảm, làm sao có thể để mèo nhỏ trốn thoát, trong mắt Mộ Dung Diệp hơi lóe, nhiều loại cảm xúc thoáng biến đổi, bỗng nhiên trong lòng vừa động, đáy mắt toát ra ý cười, vài ngày không gặp nàng, thật có cảm giác một ngày không gặp như cách ba thu.

Âm Nhất thấy Thế tử một lúc thì nhíu mày, một lúc lại giãn ra, hoang mang gãi đầu, cảm thấy tâm tư Thế tử ngày càng khó đoán, làm người khác một chút cũng không đoán ra được.

----- Lời tác giả -----

Hôm nay viết được hơn 1000 từ, lẽ ra không muốn để Diệp Diệp xuất hiện, nhưng có mỹ nhân muốn hắn đi bộ một chút, ừ, như vậy liền cung kính không bằng tuân lệnh, hì hì.

Cảm tạ cy7788, lợi hoa nguyệt phiêu, y y đất.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Nha Nha Dụ Đỗ Thành Công, Thế Tử Mạnh Mẽ Hôn

Editor: Gà

Tại Liên Lãnh Uyển, Vân Lãnh Ca đột nhiên hắt hơi một cái.

“Tiểu thư, hay là người bị cảm lạnh rồi?” Ngâm Thư đưa cho tiểu thư ly trà nóng, quan tâm hỏi.

“Không có, ta vẫn khỏe.” Vân Lãnh Ca xem thường, hít mũi, nói: “Có thể chiều hôm nay trừng phạt Hạ Hạo Nhiên, hẳn là ta đang bị ông trời báo ứng đây.”

“Tiểu thư, người đang nói gì đó.” Ngâm Thư tức giận liếc mắt nhìn tiểu thư, nhớ tới lời kể cảm tức của Ngâm Cầm, nhất thời nổi giận, nói: “Hạ Hạo Nhiên là tự làm tự chịu, ai bảo hắn dám nói năng lỗ mãng với tiểu thư, nếu là nô tì ra tay, nhất định dùng thủ đoạn lợi hại hơn bột thuốc, cho cái tên khốn kiếp kia nếm thử một chút.”

“Người còn có thứ lợi hại hơn sao? Nói ta nghe xem?” Vân Lãnh Ca rất hứng thú hỏi.

Hôm nay nàng căn dặn Ngâm Cầm tìm Ngâm Thư dùng cùng một loại phấn hoa dạng bột vụn rắc vào trong bụi hoa, toàn bộ lương đình đều bày ra muôn vàn đóa hoa hồng tím mỹ lệ, đúng lúc Hạ Hạo Nhiên ngồi gần bụi hoa này nhất, Ngâm Cầm giả vờ đi ngang qua, tùy ý rắc phấn ngửa vào nhụy hoa, nhẹ nhàng vung lên, những mảnh phấn vụn như hạt bụi này sẽ theo gió bay đến trên người Hạ Hạo Nhiên.

Mùi phấn ngựa và mùi hoa hồng giống nhau như đúc, Ngâm Thư chế ra từ thành phấn lấy trong phấn hoa, nếu có người ngửi được, cũng chỉ cho rằng nguyên nhân xuất phát từ hương hoa trong vườn.

Cho dù Hạ Hạo Nhiên trở về tìm đại phu chẩn mạch, cũng chỉ phát hiện hãn bị dị ứng phấn hoa, trong khi Hạ Ngữ Nhi đi cùng hãn lại không có việc gì, dù sao cũng không thể đổ hết lên đầu Tướng phủ được. Die nd
da nl e q uu ydo n

“Trên người nô tì cũng có một loại phấn ngựa khá giống với thuốc bột, mũi hít vào thì có thể phát huy công dụng ngay, gãi cũng không thể giảm bớt ngứa, được tính thấm sâu vào trong máu, ngoài mặt lấy tay gãi nhưng thật ra gãi không đúng chỗ ngứa, không có một chút tác dụng nào cả, sau khi sử dụng loại thuốc bột này, trong xương tủy giống như có con trùng đang bò qua bò lại vậy, trúng thuốc này người khác chỉ hận không thể cào nát da mình thôi, ngứa đến tận lục phủ ngũ tạng.” Ngâm Thư nghĩ một lát, rồi giải thích: “Phấn ngựa cũng tốt, nhưng qua một lúc, sau đó tắm rửa một phen, được hiệu cũng được giải, đối với hạng lưu manh vô lại, lần sau tiểu thư nên thử thuốc bột này của nô tì đi.”

Ngâm Thư vừa nói xong, Vân Lãnh Ca bỗng run lên, nhất thời cảm thấy cả người không thoải mái, dường như trên người cũng bắt đầu ngứa rồi.

Giờ Tuất một khắc, Vân Bá Nghị đi đến Phúc Thọ Đường chỗ lão phu nhân, thuận tiện ngồi trong thư phòng xử lý công vụ.

“Tướng gia, giờ không còn sớm nữa, ngài có muốn đi nghỉ không?”
Gã sai vật tên Dẫn Tuyên bên cạnh Vân Bá Nghị ân cần hỏi.

Vân Bá Nghị có chút khó xử, hãn vừa mới về phủ Tam di nương Lý Ngọc Nhi liền sai người mời hãn đến Tê Hà Uyển, nhưng vừa mới chỉ chừng chiều Tứ di nương có vài ngày, còn chưa thỏa mãn, nàng xinh đẹp như vậy,

dáng người lại nhỏ nhắn, làm hấn có chút muốn ngừng mà không được, còn có nha đầu ở Thanh Phong Uyển kia, nghe nói được Lãnh Ca tặng cho Tứ di nương, mỗi lần hấn ở nơi nào, nha đầu kia liền cực kì chu đáo, liếc mắt đưa tình, có ý muốn được hấn sủng ái một lần, nhưng e ngại Tứ di nương, nên cũng không làm quá mức được.

“Nô tài nghe bọn hạ nhân nói, Tứ di nương biết lão gia thích uống rượu, nên đã chuẩn bị rượu và thức ăn trong phòng chờ ngài tới, hay là hôm nay ngài đến Thanh Phong Uyển một chuyến?” Dẫn Tuyên thử thăm dò, hấn ta đã ở bên cạnh Vân Bá Nghị mười mấy năm nay, tâm tư của chủ hấn ta có thể nhìn thấy rõ ràng, biết được chủ mình muốn đi Thanh Phong Uyển, lập tức liền thuận theo nói.

“Thật vậy à? Vậy đến Thanh Phong Uyển đi.” Vân Bá Nghị đang cần một bậc thang bước xuống, nghe được lời của Dẫn Tuyên, gương mặt làm người khác thương yêu của Tam di nương chỉ thoáng hiện ra, lập tức sáng khoái đáp ứng không chút do dự nào.

“Tì thiếp bái kiến lão gia.” Tứ di nương tại Thanh Phong Uyển đã sớm nhận được tin tức, thấy Vân Bá Nghị đến, dịu dàng nở nụ cười, chân thành cúi chào.

“Tổ Lan không cần đa lễ, bên ngoài gió lớn, chúng ta mau vào trong thôi.” Nhìn Tứ di nương cúi đầu, trên mặt nở nụ cười nhẹ, mắt Vân Bá Nghị phát sáng, vội vàng nâng nàng đứng lên.

Tứ di nương nghe Vân Bá Nghị gọi khuê danh của mình, một tia hoảng hốt xẹt qua nơi đáy mắt, ngoại trừ lúc phu nhân còn sống, đã bao nhiêu năm không kêu tên mình như vậy, Tổ Lan, Tổ Lan, đều đã quên đây là tên của nàng rồi, chốc lát liền khôi phục lại như lúc đầu, khi Tứ di nương cười lên giống như một đóa Mẫu Đơn xinh đẹp, bộ váy hoa đào trên người càng tôn lên làn da trắng hơn tuyết của nàng, đôi mắt đẹp mê hồn.

Trong lòng Vân Bá Nghị khẽ động, nắm bàn tay mềm mại nhỏ bé của Tứ di nương, đi vào bên trong phòng.

Ở trong phòng, Tứ di nương đã khéo léo chuẩn bị rượu và thức ăn, thướt tha duyên dáng đứng bên cạnh Vân Bá Nghị gấp thức ăn, rót rượu cho hẳn, “Tổ Lan, nàng ngồi xuống đi, chỉ có hai người chúng ta nên nàng không cần đa lễ như vậy.” Vân Bá Nghị ngửi thấy hương thơm ngào ngạt tỏa ra từ trên người Tứ di nương, có chút ngứa ngáy trong lòng, nhin không được nắm bàn tay nhỏ bé đang gấp thức ăn của nàng.

“Vâng.” Tứ di nương nhẹ nhàng nói tạ ơn, xoay người phân phó Nha Nha đang ở bên trong nhìn trộm: “Còn không mau ra hầu hạ Tướng gia.”

Nha Nha cùng với nha hoàn tên Cẩm Tú đồng loạt đáp lời, Nha Nha dẫn đầu đi đến bên cạnh Vân Bá Nghị gấp thức ăn cho hẳn, sợ ống tay áo dính vào thức ăn, Nha Nha vén tay áo lên một đoạn, lộ ra làn da trắng mịn trơn bóng, lúc ẩn lúc hiện trước mắt Vân Bá Nghị, tuy dung mạo không xinh đẹp bằng Tứ di nương nhưng nét mặt tươi cười như hoa.

Tuy mấy ngày nay Tướng gia đều ở Thanh Phong Uyển, nhưng khổ nỗi nàng ta lại không tìm thấy cơ hội thích hợp, bây giờ Tứ di nương tự mình mở lời, phải tận dụng cơ hội hiếm có này, nhất định phải cố gắng nắm lấy không thể để vuột mất được.

Tứ di nương tao nhã chậm rãi dùng bữa, Nha Nha này cho rằng nàng đã chết rồi sao? Là khinh nàng hiền lành dễ mắc lừa sao? Nghĩ đến Phú Quý vẫn đang hôn mê, nhớ lời Nhị tiểu thư đã căn dặn, trong lòng trăm vị tạp trần, tình yêu của nam nhân quả thật không đáng tin chút nào, nắm quyền lợi trong tay mới là đúng lẽ, ngày nào đó dù cho hoa tàn ít bướm, vẫn không sợ đánh mất quyền lợi trong tay, khiến người xem thường châm chọc.

Dùng bữa xong, Tứ di nương cảm thấy đã đến lúc ngăn Nha Nha lại rồi, nếu không nha hoàn của Thanh Phong Uyển ai nấy đều học theo, không thể để viện của nàng náo loạn lên được, vĩnh viễn sẽ không có ngày nào được yên tĩnh.

“Tướng gia, tì thiếp tự mình nấu cho ngài một chén canh an thần, đây là phương thuốc mới hôm qua của đại phu, có thể giảm bớt mệt nhọc, tĩnh tâm khí, tì thiếp lo Tướng gia ngày đêm vất vả vì quốc gia đại sự, khó tránh sơ sót đối với thân thể, đặc biệt nấu cho ngài, tì thiếp đi xem thử một chút.” Tứ di nương viện cớ rời khỏi, tươi cười xinh đẹp nói.

“Sai nha đầu mang đến là được rồi, nàng tự mình làm còn ra thể thống gì?” Vân Bá Nghị nhìn Tứ di nương dịu dàng hiều lí lẽ, cảm thấy rất vừa lòng, tiếp tục lôi kéo tay nàng nói.

“Đây là tấm lòng của tì thiếp, xin Tướng gia đừng từ chối, nếu ngài cảm thấy nhàm chán, hôm nay tắm rửa ở chỗ của tì thiếp có được không?” Tứ di nương càng cười càng dịu dàng, muốn tạo cơ hội cho Nha Nha, xem nàng có thể nắm bắt hay không.

Vân Bá Nghị lưu luyến nhìn Tứ di nương thướt tha rời khỏi phòng, tìm một quyển sách ngồi trên nhụyễn tháp để giết thời gian

“Tướng gia, mời uống trà, đây là trà Bích Loa Xuân nô tì pha riêng cho ngài, ngài nếm thử xem.” Nha Nha thừa lúc Cẩm Tú đang thu dọn thức ăn thừa trên bàn, xét thấy đúng thời cơ, mạo muội dâng trà lên, nửa cúi người châm trà cho Vân Bá Nghị.

Vân Bá Nghị tùy ý ngẩng đầu nhìn, nơi ngọn đèn thấy gò má của Nha Nha nhu hòa mờ ảo lại càng lộ vẻ xinh đẹp, mặc bộ áo thấp cổ, lộ ra làn da trắng như tuyết, nhất là vẻ trẻ trung với mùi vị của xử nữ, khiến trong lòng Vân Bá Nghị ngứa ngáy.

Vân Bá Nghị đã sớm hiểu rõ tâm tư của Nha Nha, thấy trong phòng không có ai, bàn tay to lôi kéo, kéo Nha Nha vào lòng mình, khẽ ngửi mùi hương trên cơ thể nàng ta.

Trong lòng Nha Nha mừng rỡ, giả vờ sợ hãi hô nhỏ một tiếng, nói lời cự tuyệt: “Tướng gia, như vậy e là không ổn đâu.” Hai tay cũng thừa dịp ôm cổ Vân Bá Nghị, thân thể mềm mại không xương như nước dựa vào người hắn.

Bàn tay to của Vân Bá Nghị sờ soạng vẻ thướt tha mềm mại của Nha Nha đang tựa trên người mình, làm nàng ta thỉnh thoảng phát ra tiếng thở kiêu mị, rốt cuộc dục vọng nhin không được muốn bộc phát ra, Vân Bá Nghị ôm ngang Nha Nha lên, bước nhanh về phía giường lớn bên trong.

Tứ di nương bưng chén canh an thần đứng ngoài cửa phòng, nghe bên trong truyền đến tiếng động lạ, vẻ mặt lúc sáng lúc tối, Cẩm Tú một bên nhìn thấy lo lắng không thôi, cẩn thận nói: “Di nương.”

“Ra lệnh cho mọi người không ai được phép đi vào.” Tứ di nương đối với tình yêu này xem như đã chết, tâm không có chút tạp niệm nào, giả vờ biểu hiện bộ dáng đau lòng, đưa chén thuốc đang cầm trong tay cho Cẩm Tú, khuôn mặt bình tĩnh rời đi.

Cẩm Tú đồng tình nhìn dáng vẻ gầy yếu, không nơi nương tựa của Tứ di nương càng chạy càng xa, cảm thán, Tứ di nương là một chủ tử tốt, cũng không trách mắng kẻ dưới, lễ độ đối đãi với mọi người, giữ gìn bốn phận. Lại không chấp oán hận của Nhị tiểu thư, thu nhận Nha Nha, không ngờ nha đầu này lại lấy ơn báo oán, lòng lang dạ sói, chưa được vài ngày liền nhân lúc chủ tử không có ở đây, quyến rũ Tướng gia.

Nam nhân cùng nha hoàn của mình ở trong phòng mình điên long đảo phượng, Tứ di nương không đau buồn tức giận, tính tình lại ôn hòa, chắc cũng sẽ không chịu nổi, Cẩm Tú than nhẹ, cần tuân theo bốn phận bưng

chén thuốc cúi thấp đầu đứng ngoài cửa, tránh cho có người không cẩn thận quấy rầy chuyện tốt của Tướng gia.

Vân Lãnh Ca mệt mỏi nằm trên nhuyển tháp, sắc mặt Vận Nhi vui mừng tiến vào bẩm báo: “Tiểu thư, Tứ di nương vừa mới sai người báo tin, Nha Nha xong rồi.”

“Dùng biện pháp gì?” Vân Lãnh Ca nghe vậy thần kinh rung lên, ánh mắt trong suốt biểu lộ ý cười châm chọc, nhẹ nhàng hỏi.

“Tứ di nương âm thầm cho hạ nhân lui xuống hết, tạo cơ hội cho Nha Nha ở một mình với Tướng gia.” Sắc mặt Nha Nha ửng đỏ, nhẹ giọng nói.

Vân Lãnh Ca hừ một tiếng, có chút nhàm chán nói: “Thì ra còn phải nhờ Tứ di nương giúp đỡ, do ta xem trọng Nha Nha rồi, nghĩ nàng có chút bản lĩnh, xem ra cũng chỉ thường thôi.”

“Tiểu thư, mặc dù Nha Nha kia có chút thông minh, nhưng mưu lược và thủ đoạn không thể so sánh với Nhị di nương được, còn kém xa lắm.” Lâm ma ma nhớ tới mảnh khóe năm đó của Nhị di nương, có chút lo lắng con cờ này của tiểu thư không đấu lại nàng.

Hiện tại Nhị di nương cũng chỉ có thể làm chút trò vặt vãnh, nếu như Nha Nha cao tay hơn một bậc, vừa đối mặt đã đánh bại nàng, còn gì thú vị nữa chứ?” Môi mỏng của Vân Lãnh Ca mím chặt, hàm chứa một tia lạnh như băng cười nói: “Hiện tại ta lo lắng phía Tam di nương hơn.”

“Lý thị? Không phải nàng liên thủ cùng tiểu thư sao?” Lâm ma ma khó hiểu, đột nhiên hiểu được điều gì, hỏi lại: “Tiểu thư sợ nàng trở mặt sao?”

“Lúc trước ta tiện tay tiếp nhận ân tình của nàng, đồng ý giúp nàng hạ bệ Nhị di nương, hiện tại Nhị di nương sắp rơi đài rồi, cái loại tình cảm hợp

tác mỏng manh kia đã sớm tan thành mây khói, sợ là quyền chưởng gia cũng không thỏa mãn được lòng tham của Lý thị.”

“Chẳng lẽ nàng còn dám mơ tưởng đến vị trí phu nhân sao?” Lâm ma ma hiểu được ý bên trong, khuôn mặt lạnh lẽo nói.

“Ở nhà cao cửa rộng, bất kể thê thiếp nhiều hay ít, tranh đấu sẽ vĩnh viễn không ngừng.” Vân Lãnh Ca cũng không trả lời, ngậm thừa nhận, vô cùng cảm khái nói.

“Tiểu thư, phu nhân chỉ hi vọng ngài có thể gả cho nam tử một lòng một dạ đối tốt với ngài, dòng dõi không quan trọng.” Lâm ma ma nghĩ đến tiểu thư cũng đã đến tuổi nên luận bàn hôn sự rồi: “Phủ đệ càng quyền cao chức trọng thì quy củ càng nhiều, bên trong sẽ càng không yên.”

“Tuy gả thấp có thể duy trì bình yên nhất thời, nhưng ai có thể cam đoan đối phương không có mưu đồ khác, hơn nữa tuổi xuân của nữ tử có hạn, theo thời gian trôi qua, dung mạo cũng sẽ dần dần già đi, toàn bộ đều dựa vào nhan sắc, sắc tàn thì tình cảm đều phai nhạt, tình nhạt thì ân nghĩa đều cắt đứt, một đời an lạc chẳng qua chỉ là ảo ảnh không thể chạm tới mà thôi.” Vân Lãnh Ca thấy được thê thiếp ở cổ đại tranh giành lẫn nhau, đối với chế độ chung chồng không thể gặt bừa được.

“Tiểu thư, nô tì có một biện pháp, có thể tránh khỏi những tranh đấu phiền phức này, lại có thể khiến tiểu thư vô lo.” Ngâm Cầm đang ngồi trên thảm học thêu thùa khổ không thể tả, suy nghĩ đã sớm chạy thật xa theo câu chuyện của tiểu thư và Lâm ma ma, nghe vậy, trong đầu chợt lóe, hưng phấn nói.

“Nói thử xem?” Vân Lãnh Ca thực sự không tin người thần kinh thô như Ngâm Cầm sẽ nghĩ ra được biện pháp tốt gì, cười cười, tiếp lời nói.

Tiểu thư có thể gả cho Đại công tử, Nhị công tử hoặc Tam công tử mà, bọn họ là biểu ca của ngài, có Tướng gia giám hộ, cuộc sống của ngài ở Tả

tướng phủ chắc chắn sẽ trôi qua vui vẻ.” Hiển nhiên Ngâm Cầm cảm thấy biện pháp này vô cùng tuyệt, hai mắt đều tỏa sáng, ngữ tốc cực nhanh nói.

“Hả?” Vân Lãnh Ca dở khóc dở cười, giả cho biểu ca sao? Cổ đại cũng có họ hàng kết thân, nhưng khoa học đã chứng minh, con của hai người có quan hệ huyết thống phần lớn sẽ có chỗ thiếu hụt, bật cười nói: “Người đang nói biện pháp gì thế, ý tưởng này thật sự quá tệ.”

“Tiểu thư, nô tì cảm thấy biện pháp này rất tốt.” Lâm ma ma không đồng ý, lo âu vừa nãy đã biến mất, cười nói: “Tướng gia yêu thương tiểu thư như vậy, mấy vị công tử cũng cực kỳ quan tâm ngài, nếu tiểu thư gả vào Tả tướng phủ, bản khoản khi nãy của ngài cũng không còn nữa rồi.”

Vận Nhi vừa nghe, cũng đồng ý gật đầu, nói: “Đúng vậy, đúng vậy, nô tì cũng cảm thấy rất tốt.”

Ngay cả người ít nói như Ngâm Thư cũng biểu lộ sự đồng tình.

“Vậy các người nói xem, ta gả đến phủ Tả tướng, nên gọi ông ngoại là gì đây? Bối phận đều loạn lên hết cả, đừng nên mờ mịt gây rối lên.” Vân Lãnh Ca dùng tay búng một cái vào trán Ngâm Cầm, cảm thấy đau đầu, giả vờ giận dữ nói.

Vài nha đầu nghe vậy ngơ ngác nhìn nhau, không phải tiểu thư nên gọi ông ngoại mình là tổ phụ sao? Vốn là cừu cừu lại biến thành phụ thân rồi? Nghĩ vậy bọn nha đầu đều rùng mình, ừ ừ ngời cúi đầu không lên tiếng.

“Ngủ thôi, ngủ thôi, đừng nghĩ mấy cái này nữa, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đi từng bước một là được rồi.” Vân Lãnh Ca vội vã tu luyện, muốn khiến các nàng xua tan ý nghĩ hoang đường đó khỏi đầu.

Ông ngoại và cừu cừu đều là người chí tình chí nghĩa, hồ phụ vô khuyến tử, mấy vị biểu ca cũng sẽ không chênh lệch lắm, giả cho một trong số bọn họ, nàng tin chắc cuộc sống hôn nhân sau này tuy không thể giúp đỡ

nhau lúc hoạn nạn, yêu thương lẫn nhau, nhưng tôn trọng nhau như khách, cả đời đầu bạc là chuyện dễ dàng.

Nếu như không có quan hệ huyết thống, ngược lại có thể chấp nhận được.

“Tiểu thư, có cần sai người gác đêm ở gian ngoài không?” Vận Nhi đứng lên hỏi.

Chủ tử ngủ, nha hoàn bình thường sẽ có trách nhiệm phải gác đêm, nhưng mà bên ngoài trời rét lạnh, không cần thận để bị cảm lạnh, Vân Lãnh Ca đều hủy bỏ.

“Không cần, dù sao bên ngoài cũng có ám vệ trông coi.” Vân Lãnh Ca khoát tay: “Vận Nhi ở lại giúp ta thay y phục, còn lại đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Vân Lãnh Ca ra lệnh cho Vận Nhi hầu hạ thay bộ y phục ngủ màu xanh nhạt xong, nằm trên giường, nhìn Vận Nhi thổi tắt nến, liền ngồi dậy xếp bằng tu luyện như thường lệ.

Mấy ngày gần đây, nàng mơ hồ cảm thấy trong bụng có một luồng khí càng ngày càng lớn, kinh công ngày đó sắp tới rồi.

Vừa nhắm mắt lại, Vân Lãnh Ca cảm giác trên mặt có một trận gió nhẹ thổi qua, nhanh chóng mở mắt, màn che đã bị kéo ra, khuôn mặt của Mộ Dung Diệp lạnh lùng toàn thân bao trùm khí lạnh chiếu vào tầm mắt.

“Thế tử, đêm khuya đến thăm, có chuyện gì sao?” Vân Lãnh Ca đã quen với hành vi của Mộ Dung Diệp, nhìn thoáng qua vẻ mặt tức giận của hắn, nghiêng người, trực tiếp ngã xuống đệm mềm.

Đã bị hắn ôm, rồi bị hôn, hắn cũng thấy được hình tượng thiếu lễ độ của bản thân, nên lười phải giả bộ.

“Nàng muốn gả vào phủ Tả tướng sao?” Mộ Dung Diệp ngồi bên giường, đôi mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Lãnh Ca, ánh mắt tối tăm khó thấy được, dù có giải thích như thế nào, Mộ Dung Diệp đều hiểu rõ, là có chút hiếu kỳ hay nhất thời hứng thú, hoàn toàn không có cách nào lý giải được phản ứng của bản thân mấy ngày hôm nay.

Nếu không phải là hiếu kỳ, vậy thì là gì đây? Nghe Thượng Quan Thành có ý muốn hỏi cưới Vân Lãnh Ca, bản thân liền thấy không thoải mái, vừa nghe nàng muốn gả vào phủ Tả tướng, lại càng không thoải mái, nghẹn ở cổ họng, cảm thấy vô cùng chói tai, đây là đang ghen sao?

Cả đời cũng chưa trải qua cảm giác này, thật sự không ngờ đã xuất hiện rồi sao?

“Thế tử ngài cũng nghe thấy rồi sao, ngài đã ở bên ngoài quan sát bao lâu rồi vậy? Sở thích của ngài càng ngày càng kỳ quái, trước kia là do không mời mà đến, hiện tại đã biết lợi dụng thời cơ để nghe lén rồi, tiểu nữ thật sự bội phục.” Vân Lãnh Ca trở mình, đưa lưng về phía Mộ Dung Diệp miễn cưỡng nói.

Đôi mắt Mộ Dung Diệp tối đen như mực sương mù dày đặc cuộn cuộn, nhàn nhạt mang theo lời cảnh cáo nói: “Vân Lãnh Ca, bản thế tử nuông chiều nàng quá rồi phải không, nên hiện tại càng lúc càng to gan rồi hả?”

Sau lưng Vân Lãnh Ca chợt lạnh, cảm nhận được hàn ý tỏa ra trên người Mộ Dung Diệp dường như đang nhanh chóng xâm nhập vào cơ thể mình, đột nhiên cảm nhận được điều gì, vội vàng xoay người ngồi dậy mỉm cười, một loạt động tác lưu loát liền mạch, nín hót nói: “Thế tử, tiểu nữ sao dám càn rỡ chứ, ở trước mặt ngài, tiểu nữ chính là một con cừu nhỏ biết nghe lời mà, ngài có việc gì xin cứ căn dặn.”

Nhìn thấy sắc mặt của Mộ Dung Diệp khề dụi xuống, Vân Lãnh Ca rên sất khi còn nóng bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, tiểu nữ vai không thể khiêng tay không thể xách, giết người phóng hỏa đều không thể làm được rồi.”

“Vân Lãnh Ca, bản thể tử thấy nàng nhất định là thiếu dạy dỗ.” Sắc mặt Mộ Dung Diệp biến hóa khôn lường, đáy mắt sâu thẳm khó dò, phong vân chuyển động.

“Thế tử, ngài tức giận sao?” Trong phòng chỉ có ánh trăng nhọt nhạt chiếu rọi, Vân Lãnh Ca không thấy rõ vẻ mặt của hân, nhích người đến gần hơn một chút, nghiêng đầu xem xét sườn mặt góc cạnh rõ ràng của Mộ Dung Diệp: “Ngài thật sự tức giận rồi? Trong lòng tiểu nữ, ngài không phải là người dễ dàng tức giận như vậy đâu, ngài đại nhân đại nghĩa, tâm địa thiện lương, một lòng nhiệt huyết, có ân báo ân ... Ừm.”

Mộ Dung Diệp nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Vân Lãnh Ca đang lải nhải, đột nhiên nhếch môi cười, cánh tay dài bất ngờ hướng về phía trước lôi kéo, môi mỏng trực tiếp bao phủ bờ môi anh đào đang không ngừng đóng mở kia, lần này không giống với nụ hôn chuồn chuồn lướt nước như lần trước, thừa dịp Vân Lãnh Ca hoảng sợ khê mở miệng, lập tức đưa đầu lưỡi vào, tay phải nhanh chóng ôm chặt eo nàng, không cho nàng có khả năng chạy thoát.

Hương vị của nụ hôn mang theo sự tức giận lại cam nguyện bị sa vào, giống như sóng gió cuồn cuộn quét đến, khiến giác quan của Vân Lãnh Ca hóa thành mảnh vụn, cơ thể như không tự chủ được, phiêu đảng lạc mất phương hướng, môi hân thoáng lạnh, đậm hương vị nam nhân xen lẫn mùi cỏ xanh nhàn nhạt, chốc lát hơi thở hân bao phủ cả người nàng.

Vân Lãnh Ca vô ý thức lắc đầu, muốn thoát khỏi tình trạng bế tắc này, nhưng mặc cho nghiêng đầu theo hướng nào, môi Mộ Dung Diệp vẫn vững vàng ấn trên môi nàng.

Tay trái đỡ lấy đầu nàng, Mộ Dung Diệp không cho phép nàng có ý định lui bước, bắt ép cái lưỡi thơm tho của Vân Lãnh Ca đang không ngừng tránh né mút thỏa thích, nhẹ nhàng mỗ ở môi nàng khiến nụ hôn càng sâu hơn, đáy mắt sâu thẳm lóe sáng chăm chú nhìn Vân Lãnh Ca được ôm trong lòng, thấy nàng không giãy giụa nữa, chớp mũi thở không đều hô hấp dồn dập, ánh mắt sâu thẳm xẹt qua một nụ cười mỉm, lúc đầu nụ hôn như cuồng phong bão táp sau trở nên nhu hòa hơn, có một chút mùi vị mất hồn, dịu dàng lưu luyến, triền miên dai dẳng.

Thật lâu sau, Vân Lãnh Ca sắp không thể thở được nữa, Mộ Dung Diệp mới thỏa mãn rời khỏi môi nàng, dưới ánh trăng chiếu rọi, dung nhan nàng mềm mại ướt át khiến Mộ Dung Diệp nhìn như si như say.

Đầu Vân Lãnh Ca choáng váng thậm chí cho rằng mình đã bay lên chín tầng mây, nằm trên ngực Mộ Dung Diệp thở từng ngậm, qua một lúc lâu, nàng đẩy mạnh hẳn ra, cả người dịch về sau cách một khoảng, vừa then vừa giận nhìn hẳn: “Mộ Dung Diệp, ngươi. Vô sỉ.”

Mộ Dung Diệp nhìn vẻ mặt Vân Lãnh Ca then quá hóa giận, ánh mắt lúc sáng lúc tối, tầm mắt đen tối khó hiểu dừng trên cánh môi nàng, đôi môi phẩn hồng do sưng lên càng trở nên đầy đặn dụ hoặc, sắc môi sáng trong láng bóng chột nhanh chóng hiện vẻ mê người, đáy mắt Mộ Dung Diệp tỏa ra một đốm lửa nhỏ.

Mộ Dung Diệp đột nhiên nghiêng người về phía trước, cơ thể thon dài bao phủ đáng người lung linh của Vân Lãnh Ca, một tay ôm thắt lưng nàng, không đợi Vân Lãnh Ca cảnh giác nghiêng mặt qua chỗ khác, môi đỏ mọng của nàng lại bị môi mỏng của hắn chiếm lấy, kèm theo âm thanh mờ ám nhỏ giọng nói: “Ta lại muốn vô sỉ thêm chút nữa...”

Đôi môi tinh tế của Mộ Dung Diệp ma sát với đôi môi mọng đỏ, cánh môi hai người chạm vào nhau vô cùng nồng nhiệt, Vân Lãnh Ca chỉ cảm

thấy đầu “Oanh” một tiếng, cơ thể dần xụi lơ trong lòng Mộ Dung Diệp, hơi thở của hai người giao nhau, cuối cùng hợp lại, tuy hai mà một.

Mộ Dung Diệp nắm trọn vòng eo của Vân Lãnh Ca tay chậm rãi dời về phía trước, cách bộ tằm y mong manh cảm nhận làn da của người dưới thân mình cũng trở nên nóng dần, nóng đến dọa người, cùng lúc đó, tay khác của hắn cũng nhẹ nhàng tháo bỏ nút thắt hồ điệp trên người Vân Lãnh Ca, tằm y của nàng bị cởi ra, nhất thời lộ ra chiếc yếm màu trắng nhạt có thêu uyên ương nghịch nước, làn da như ngọc cùng xương quai xanh, động tác của hắn đột ngột dừng lại, tay xuyên qua tằm y phủ lên sống lưng bóng loáng của nàng, lần này không bị y phục cản trở, cảm giác trơn mềm giống như tơ lụa, tay vừa đặt lên, hô hấp của Mộ Dung Diệp cứng lại, vuốt ve một chút rồi dừng lại, thân thể dây dưa rung động, sóng ngầm trong đáy mắt bắt đầu xuất hiện, dục hỏa nồng đậm không ngừng kéo đến.

Áp chế dục vọng trong cơ thể không ngừng kêu gào, Mộ Dung Diệp ép mình giữ lại một chút lý trí còn sót lại, khẽ cắn một cái lên đôi môi mềm của Vân Lãnh Ca, buông lỏng nội tâm đang hoảng loạn ôm chặt eo nàng, ngồi thẳng người, hơi thở rối loạn hơn so với bình thường, ánh mắt sâu kín nhìn đôi má phỉm hồng của Vân Lãnh Ca nằm trên giường.

Vân Lãnh Ca suy nghĩ mông lung một hồi lâu mới hoàn hồn, chân tay luống cuống vội vàng buộc lại xiêm y, nhưng làm thế nào cũng không buộc được, kéo chần, dứt khoát cuộn người vào bên trong, không một kẽ hở.

Vân Lãnh Ca giống như một con tôm cuộn người núp ở trong chăn, khuôn mặt Vân Lãnh Ca đỏ rực như quả cà, làn da nóng bỏng bị Mộ Dung Diệp chạm qua, chán nản cố sức cắn môi, hận không thể khiến bản thân bị ngạt chết cho rồi.

“Không muốn ra sao? Trong chăn không có không khí, nín thở lâu sẽ dễ bị nghẹn chết.” Mộ Dung Diệp nhìn chăm chăm vào khối tròn nhỏ đang bọc kín ở trên giường, trên mặt âm thầm mỉm cười.

“Thế tử xin đừng chạm vào tiểu nữ, ngài đi trước đi.” Âm thanh Vân Lãnh Ca rầu rĩ có chút suy yếu truyền ra từ trong chăn.

“Ta có việc muốn nói với nàng, yên tâm, ta sẽ không chê cười nàng đâu.” Mộ Dung Diệp nhíu mày.

Vân Lãnh Ca ở bên trong trầm mặc hồi lâu, không phải chỉ bị hôn một chút thôi sao? Có gì đáng nói đâu, nàng đột nhiên xốc chăn bông lên, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng mặt đỏ bừng thở hỗn hển.

“Khá hơn chút nào không?” Mộ Dung Diệp lấy ra một chiếc khăn màu trắng nhỏ, giúp nàng lau sạch mồ hôi trên trán, giọng điệu cực kỳ ôn nhu nói.

Vân Lãnh Ca đã nghĩ đến vô số lời chỉ trích cùng tức giận nhưng thấy hăn cư xử quái lạ như vậy lời muốn nói đều biến mất, kinh ngạc nhìn tay hăn đang lau mồ hôi giúp mình.

“Hoàn hồn.” Mộ Dung Diệp lau mồ hôi trên trán nàng xong, nhìn thấy nàng có dáng vẻ như đang gặp quỷ, buồn cười vẫy tay trước mặt nàng, có trời mới biết vừa rồi khi hôn môi nàng, hăn hồi hộp biết bao nhiêu, chỉ cảm thấy tim chút nữa sẽ ngừng đập.

Vân Lãnh Ca rũ mắt xuống, gương mặt đỏ ửng, bên trong phòng không khí mờ ám khác thường khiến nàng không thể mở lời được.

“Nếu như nàng cứ tiếp tục cúi đầu như vậy, ta lại phải hôn nàng tiếp rồi?” Mộ Dung Diệp nhìn vẻ mặt xinh đẹp của nàng đang rũ xuống, giống như viên ngọc được chạm trổ, sống mũi cao thẳng, đáy lòng khẽ run, cúi đầu chuẩn bị lại gần gũi nàng.

Nghe vậy, Vân Lãnh Ca vội vàng ngẩng đầu, chướng mắt gương mặt hại nước hại dân kia của Mộ Dung Diệp, phát hiện môi hăn hơi hồng nhuận

hơn so với bình thường, đôi mắt luôn thâm thúy khó lường kia dưới ánh nhìn của nàng cũng lóe sáng không tự nhiên.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Thế Tử Động Tình, Nha Nha Thành Di Nương

Editor: Gà

“Hôm nay trong đình Ngũ hoàng tử nói như thế, có ý đồ biết hay không?” Mộ Dung Diệp nghiêng đầu hướng ánh mắt về phía ánh trăng ngoài cửa sổ, đi thẳng vào vấn đề.

“Biết một ít, rất khó nói có phải không?” Vân Lãnh Ca thành thật trả lời, không kinh ngạc khi Mộ Dung Diệp hiểu rõ tường tận những việc xảy ra trong Tương phủ, không hề bất mãn.

“Ý trên mặt chữ.”

“Ngũ hoàng tử muốn cất giữ tranh của tiểu nữ.”

“Nàng nghĩ thế nào?”

“Muốn thành thân với ta.” Không hề úp mở.

Mộ Dung Diệp khẽ rủ mắt xuống, sắc mặt hơi trầm, ý vị không rõ nói.

“Muốn gả không?”

“Không nghĩ đến.”

“Vì sao?”

“Tiểu nữ không dám trèo cao sẽ với không tới Ngũ hoàng tử.”

“Nếu hẳn cảm thấy nàng có thể trèo cao thì sao?”

“Hắn không với tới tiểu nữ.”

Vân Lãnh Ca dứt khoát nói xong, sắc mặt Mộ Dung Diệp trở nên tốt hơn rất nhiều, đáy mắt tỏa ra chút ánh sáng, trái tim đang lơ lửng cũng buông xuống, ngoan, mèo nhỏ cuối cùng cũng nói đúng rồi.

“Vậy nàng biết nên làm thế nào không?”

“Không biết.”

“Hả?” Đôi mắt Mộ Dung Diệp đột nhiên híp lại, trong lòng vừa cảm thấy yên tâm đột ngột lại nảy lên.

“Quyền lợi của Hoàng thất lớn hơn trời, nếu Ngũ hoàng tử có thể xin được Thánh chỉ tứ hôn, tiểu nữ không thể phản kháng.” Sắc mặt Vân Lãnh Ca bình tĩnh, không có một tia e lệ khi nhắc tới hôn sự của bản thân, thản nhiên chậm rãi nói ra những điểm quan trọng.

Tuy Ngũ hoàng tử có ý thành thân với mình, sau đó mượn việc này để lấy được sự giúp đỡ của hai phủ Tả Hữu tướng, nhưng lợi ích thường kèm theo đối trá, có được tất có mất, quan hệ thông gia có thể khiến cho thanh danh của hắn lên đến đỉnh điểm, đến lúc đó một khi hai phủ Tả Hữu tướng trở thành hậu thuẫn của Thượng Quan Thanh, có lợi nhất chính là lúc này, cho dù sau lưng Thái tử có nhà mẹ đẻ của Hoàng Hậu là phủ Uy quốc công chống đỡ, nhưng không thể địch lại mẫu tộc của Thượng Quan Thanh thêm sự liên thủ của hai phủ Tả Hữu tướng.

Đột nhiên Vân Lãnh Ca ý thức được, thân phận hiện tại của nàng rất nguy hiểm, giống như một món ăn khiến người ta kiếm được vô số chỗ thịt tốt, nhưng đồng thời, sau khi ăn khối thịt này xong sẽ dẫn tới một loạt các phản ứng dây chuyền, Hoàng đế còn trẻ, muốn ngồi trên long ỷ vài thập niên nữa hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng mấy người con kia của hắn đều không phải đèn cạn dầu, tuổi trẻ khinh cuồng cùng với dã tâm bừng bừng, Hoàng đế đã có ý phòng bị bọn họ, duy trì thế lực và danh vọng ở

trạng thái ngang hàng, lại muốn từ từ thu hẹp quyền lợi, cho nên thật may cho Vân Lãnh Ca, xin đạo thánh chỉ để thành thân với nàng cũng không dễ đâu, nếu Thượng Quan Thanh chủ động nói ra, chẳng những Hoàng đế không chấp thuận, còn có thể khiến cho Thiên tử kiêng kị chèn ép, quả thật là bất lợi.

Vẻ mặt Mộ Dung Diệp bất định, lảng lảng nhìn ánh mắt chớp động của Vân Lãnh Ca, đáy lòng có một vết tình ý từ dưới đất chui lên đang mạnh mẽ trưởng thành, đột nhiên ngũ diệu hắc vũ vàng nói: “Vân Lãnh Ca, làm Thế tử phi của ta được không? Cách xa tranh đấu chốn hậu cung, ta sẽ vì nàng lập ra một chốn bình yên trong vương phủ, bảo vệ nàng một đời trường an.” Ngay cả chính hắc cũng không ý thức được, không thấy được nơi khóe mắt hắc, có một chút nặng nề cùng chờ đợi. dfienddn lieqiudoon

Vân Lãnh Ca cũng không nhìn thấy, kinh ngạc liếc mắt nhìn một Mộ Dung Diệp quá mức trầm tĩnh, nghĩ hắc hay nói đùa, hoặc đồng tình với cảnh ngộ không có sức phản kháng của bản thân nàng, chậm rãi lắc đầu, làn môi có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng cười nói: “Hoa đào của Thế tử ngài nhiều lắm, tiểu nữ chỉ là một kẻ lười nhát, không muốn mỗi ngày đều phải cầm một cây kéo lớn đuổi theo sau lưng ngài giúp ngài cắt bỏ hoa đào đâu.”

Trở thành sở hữu riêng của hắc sao? Nàng không phải nữ tử dựa vào nam nhân mới có thể sống sót, phải giữ vững tính độc lập của bản thân, không thể trở thành sủng vật bị nuôi nhốt mà mất đi năng lực sinh tồn được.

“Trở thành Thế tử phi của ta thì chỉ có nàng mới ép buộc được người khác thôi, trên đời này không có một ai dám khi dễ nàng, nàng không thể suy nghĩ một chút sao?” Trong mắt Mộ Dung Diệp rất nhanh xẹt qua một chút thất vọng, sâu trong lòng thoáng hiện lên một chút bận tâm đau xót, cố gắng hết sức kiềm chế, giọng diệu bình tĩnh nói.

“Thế tử, đa tạ ý tốt của ngài, tiểu nữ biết ngài đang suy nghĩ cho ta, không phải đổi một biện pháp khác thì có thể giải quyết được sự tình, quan trọng là phải đổi mặt với nó.” Vân Lãnh Ca trừng mắt nhìn, lông mi dày vênh cao hơi vụt sáng, sau khi bàn luận xong đề tài trầm trọng này không khí mập mờ cũng từ từ trở nên bình thường, thân thể căng thẳng của Vân Lãnh Ca dần thả lỏng xuống.

“Vân Lãnh Ca, ta hỏi nàng, nàng muốn gả cho nam nhân như thế nào?” Mộ Dung Diệp khó thấy được hình dáng dí dỏm của nàng vờ như không thấy, bàn tay to để trên đầu gối vô thức nắm chặt, dường như muốn bắt được cái gì, đáng tiếc chỉ vạm ngón tay, nuốt xuống lời thiếu chút nữa sẽ nói ra.

“Giàu có sung túc? Dưới một người trên vạn người? Quan sát chúng sinh? Đứng trên đỉnh cao?” Vân Lãnh Ca nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ, bỗng nhiên bật cười, cười nói, liếc mắt thấy được ánh mắt sâu kín của Mộ Dung Diệp thoáng nhìn, vội vàng thu lại ý cười, hơi do dự nói: “Yêu cầu của ta nói cao cũng không cao, nói thấp cũng không thấp.” Dừng một chút, thần sắc hơi phiền não: “Được người tiếp đãi, nam tử đều không giống nhau.”

“Nàng nói xem?” Mộ Dung Diệp lời ít ý nhiều.

“Nguyện người một lòng, bạc đầu chẳng rời xa.” Vân Lãnh Ca không nghĩ nàng sẽ tâm bình khí hòa ngồi cùng một chỗ tâm sự với Mộ Dung Diệp như hai lão bằng hữu bình thường, trong lòng ấm áp cùng nhu tình khó tả chậm rãi tràn lan, cũng muốn bày tỏ cùng hân, thấy được kinh ngạc trong mắt hân, lập tức tự giễu cười: “Có phải cao quá rồi không? Đức hạnh chủ yếu của nữ tử là tam tòng tứ đức, mà ta chính là đồ kị, ghen tị điên cuồng, ta không chấp nhận chia sẻ phu quân mình với bất kì nữ nhân nào khác, chia sẻ dịu dàng của chàng, ánh mắt của chàng, thân thể của chàng, tất cả đều khiến ta khó chịu, ta tham lam, ích kỷ, thể xác và tinh thần của phu quân tương lai đều phải thuộc về ta, cho dù chỗ nào đó không vẹn toàn,

ta đều rất khó tiếp nhận, ta không muốn làm nữ nhân được bảo hộ dưới đôi cánh của chàng, ta hi vọng có thể cùng chàng sánh vai tiến về phía trước, đi qua bùn lầy nhấp nhô, đạp bằng hiểm lộ chông gai, cùng hội cùng thuyền, cùng sống cùng chết.” Ánh sáng trong mắt chốc lát bị dập tắt, khóe môi khổ sở: “Nghe qua rất tốt đẹp phải không? Nhưng điều này chỉ xuất hiện trong hí kịch hát khúc, ý tưởng của ta có hơi không thực tế, là một giấc mộng xa vời không thể chạm tới, nhìn như thế nào cũng không thể thấy được bóng dáng một thế tử tốt, nội trợ hiền trên người của ta.”

Bên trong yên tĩnh hồi lâu, Vân Lãnh Ca thoát ra khỏi suy nghĩ trầm luân khó cưỡng của nàng, thản nhiên cười, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm thoáng chốc hiện lên vẻ sáng rỡ, vẻ phiêu muộn vừa rồi tựa như chỉ là ảo giác mà thôi, nhẹ giọng nói: “Tiểu nữ thất lễ, ngài cứ coi như ta nói nhầm đi, lời này truyền ra ngoài quả thật là kinh thế hãi tục, tốt hơn hết không nên nhắc đến nữa.”

Rất nhiều người, mặc dù cưới được mỹ nhân nổi danh thiên hạ về nhà, nhưng vẫn trái ôm phải ấp như trước, hưởng hết phúc của đời người, mà ngay cả dân thường có gia đình đông đúc và giàu có đôi chút, đều nuôi một hai phòng tiểu thiếp, huống chi Mộ Dung Diệp luôn xem trọng quyền lợi, trong đầu Vân Lãnh Ca nghĩ ngay đến việc đó, hôm nay đầu nàng choáng váng thì phải, vậy mà lại nói ra hết cho hắn nghe, còn mơ tưởng được chấp nhận và ủng hộ, hiện tại chắc Mộ Dung Diệp nghĩ nàng điên rồi.

Mộ Dung Diệp cũng nhìn về phía Vân Lãnh Ca trước mặt, hai má lúm đồng tiền, gương mặt nhu hòa thanh lệ giấu kín một chút vẻ ngấn ngờ, khóe môi xinh đẹp luôn duy trì độ cong, nàng chưa từng vứt bỏ vẻ quật cường cùng tinh táo toát ra từ trong xương.

Từ khi nào mà nhiều mặt của một nữ tử đều đi vào tầm mắt hắn như vậy?

Là từ khi nàng thể hiện tài năng ở Từ Ninh Cung, hay do lần trước lúc nửa đêm vô tình hôn nhau? Hoặc có thể sớm hơn? Có lẽ từ lúc thoáng thấy nàng ở Xuân Thượng lâu thì nàng đã từng bước một bắt đầu đóng quân trong đáy lòng của hắn rồi?

Biết giả vờ nghe lời, bản tính giương nanh múa vuốt, dáng vẻ bối rối ngớ của nàng như vừa rồi ... Không giống hình tượng mèo nhỏ ngày thường, mỗi một vẻ đều khiến hắn mê muội, nghĩ đến một ngày nào đó Vân Lãnh Ca cũng sẽ nằm trong lòng người khác như thế này, trong lòng Mộ Dung Diệp đau vô cùng tận, bình tĩnh kiêu ngạo xưa nay gần như không thể áp chế được xúc động muốn ôm chặt nàng vào lòng.

“Nếu như cả đời này nàng không thể tìm được một nam tử như vậy, nàng sẽ làm gì?” Mộ Dung Diệp chuyển động ánh mắt phức tạp, cố gắng không nhìn vào đôi mắt trong vắt như nước kia, thanh âm hơi khàn.

“Cô độc sống hết quãng đời còn lại.” Vân Lãnh Ca không thêm để ý nhú mày, nửa đùa nửa thật nói.

“Vân Lãnh Ca trăm ngàn lần không nên quyết định qua loa như vậy, do bản Thể tử không suy tính thỏa đáng trước, đừng khiến ta nổi giận.” Ánh mắt Mộ Dung Diệp hàm nghĩa không rõ nhìn thẳng vào mắt Vân Lãnh Ca, ngưng mắt nhìn dung nhan xinh đẹp trước mặt, trầm giọng nói.

“Hả?” Vân Lãnh Ca không rõ nguyên do, ánh mắt vô tội mê muội nhìn chăm chăm vào đôi mắt đối diện, đáy mắt thâm trầm của Mộ Dung Diệp cất giấu một chút tức giận, một chút chờ đợi, còn có chút gì đó nàng nhìn không rõ ... Tình cảm chẳng?

Trong lòng Vân Lãnh Ca chấn động, vội vàng rũ mắt xuống, không nhìn thẳng vào ánh mắt hắn nữa, trong khoảnh khắc nội tâm loạn như ma, không biết nên tiếp lời như thế nào.

“Vân Lãnh Ca, nàng không nên hiểu lầm, bản Thế tử chỉ là ... Chỉ là...” Sắc mặt Mộ Dung Diệp không được tự nhiên muốn giải thích, bình thường luôn ăn nói khéo léo nay lại ấp úng nửa ngày, không thể nói ra được câu nào hoàn chỉnh, nhếch môi cảm tức không thôi, bỏ lại một câu: “Dù sao nàng cứ làm theo lời bản Thế tử đi, trả lại ba yêu cầu trước đã.” Dứt lời, đứng dậy, bóng người chợt lóe, người đã biến mất không thấy đâu.

Vân Lãnh Ca cắn răng oán hận đập xuống giường, Mộ Dung Diệp chết tiệt, nghĩ rằng khuê phòng của nàng là hậu hoa viên ở Vương phủ sao, đi lại tự nhiên như vậy.

Ánh mắt hàm chứa tình ý kia của hắn luôn lẫn quẩn trong đầu không biến mất, tâm thần loạn thất bát tao không tìm được phương hướng, không biết nên như thế nào, không phải Mộ Dung Diệp thích nam nhân sao? Chẳng lẽ vừa này ta nhìn lầm rồi? Suy nghĩ Vân Lãnh Ca hỗn loạn, nháy mắt toát ra rất nhiều ý tưởng, nghĩ không ra, gục đầu xuống thoáng thấy chiếc khăn nhỏ trên giường, khẽ ngẩn ra, đưa tay cầm khăn lụa lên, trên tay có cảm giác ôn lạnh, mềm nhẵn như nước. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Ánh mắt phức tạp nhìn chốc lát, thần sắc Vân Lãnh Ca có chút buồn bực nhét khăn tay xuống gối, nhắm mắt đắp chăn.

Mộ Dung Diệp đã xảy ra chuyện gì chứ? Đêm hôm khuya khoắt chạy tới nói mấy lời khó hiểu, khiến lòng nàng giống như con thuyền nhỏ trên biển mênh mông, đong đưa không tìm được điểm dừng.

Ngày thứ hai, hai mắt Vân Lãnh Ca như gấu mèo tinh thần uể oải rời khỏi giường.

“Tiểu thư, hôm qua ngài ngủ không ngon sao?” Tinh thần Ngâm Cầm sáng láng nhìn thấy quầng thâm dưới mắt tiểu thư, không hiểu hỏi.

“Buổi tối nằm mơ bị một con sói xám lớn cắn, sợ hết hồn nên không ngủ được.” Vân Lãnh Ca vừa mặt váy áo, vừa không yên nói.

“Tiểu thư, ngài còn sợ gặp ác mộng à, nô tỳ nghĩ ngài là người không sợ trời không sợ đất đó.” Ngâm Cầm cười hì hì, ngón tay nhẹ nhàng chạm vê, giúp nàng buộc chặt cạp váy.

“Ta cũng đâu phải thần, sợ đại sói xám thì có gì kỳ quái chứ.” Vân Lãnh Ca tức giận trắng mặt liếc mắt nhìn Ngâm Cầm một cái nói.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, Vân Lãnh Ca đang dùng điểm tâm, Thủy Lục tiến vào bẩm báo: “Tiểu thư, Tam di nương đã tới, không dẫn theo nha hoàn, sắc mặt có chút khó coi.”

Nghe vậy, Vân Lãnh Ca buống đưa xuống, tiếp nhận khăn ướt trong tay Vận Nhi, lau miệng, nói: “Mời nàng ta vào.” Nói xong, đứng lên ngồi ngay ngắn ở nhuyển tháp phía trên, nàng đoán chắc là đến khởi binh vấn tội đây.

Rất nhanh, Tam di nương tiến vào mang theo một chút uất ức, sau khi hành lễ xong, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca phất tay, giữ lại Ngâm Cầm hầu hạ bên trong phòng, Thủy Lục cáo lui cẩn thận đóng cửa lại.

“Nhị tiểu thư, trong viện Tứ di nương có một nha đầu đã bò lên giường lão gia rồi, ngài có biết không?” Mí mắt Lý thị hơi trầm xuống, thanh âm lạnh lùng.

“Còn có chuyện như thế ư?” Vân Lãnh Ca kinh ngạc nhíu mày, trên mặt đều là dáng vẻ không biết, hỏi: “Là ai? Ta quen không?”

“Chính là ả nha hoàn ngài tặng cho Tứ di nương, Nha Nha.” Tâm mắt Lý thị tìm tòi nhìn khuôn mặt Vân Lãnh Ca, không bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào trên mặt nàng, giọng điệu nặng nề, hỏi: “Chẳng lẽ Nhị tiểu thư không biết sao?”

“Là nha đầu kia tự mình cầu xin Tứ di nương, không trách ta được, ban đầu ta cũng rất phiền muộn, có chút cáu giận Tứ di nương không biết cân nhắc, nhưng lòng nàng ta cao hơn trời, chẳng lẽ ta có thể ngăn cản nàng ta theo đuổi con đường phú quý sao?” Vân Lãnh Ca nhìn thoáng qua gương mặt mơ hồ đầy lệ khí của Tam di nương, thản nhiên nói.

“Tì thiếp còn không hiểu thủ đoạn của Nhị tiểu thư sao? Nếu như ngài không muốn kinh động bất kỳ ai lạng lẽ xử trí nha đầu kia thì ai sẽ biết do ngài làm chứ, đã không đuổi Nha Nha ra khỏi phủ thì thôi, đằng này ngài tổn công tổn sức tặng ả cho Tứ di nương, hành động này của ngài không thể không khiến người khác nảy sinh suy nghĩ.” Lý thị nửa phần cũng không tin tưởng lời giải thích của Vân Lãnh Ca, mảnh khỏe của Nhị di nương ác độc như vậy mà cũng không động được đến người trong tay nàng, sự kiện vu cổ lần trước Vân Lãnh Ca trở tay dễ dàng như vậy, một nước cờ cao đánh bại Nhị di nương, nếu không có nàng nhúng tay vào, đánh chết Lý thị cũng không tin. Dieenndkdan/leeequhydonnn

“Tam di nương xem trọng ta rồi, ở nhà cao cửa rộng ai mà không có vài phần bản lĩnh chứ? Ta chưa bao giờ chủ động gây chuyện, có người trên chộc nên ta mới bắt buộc phản kích thôi, ta tặng Nha Nha cho Tứ di nương thứ nhất muốn khiến phụ thân vui vẻ, thứ hai là trong lòng không muốn bị quấy rầy, có chút cáu giận đối với hành vi nàng hầu hạ ông mà thôi.”

“Nhị tiểu thư, ngài là người thông minh, chúng ta là người sáng mắt không nói tiếng lóng, lúc trước ngài đồng ý giúp tì thiếp đạt được quyền chưởng quản Tướng phủ, hiện tại ngài qua cầu rút ván, trên đời này làm gì có đạo lý như vậy chứ.” Lý thị trong ngực tràn đầy tức giận, vừa nói vừa cắn phẫn, nói đến cùng, nàng ta vẫn không tin lý do thoái thác của Vân Lãnh Ca.

Nàng ta vừa dứt lời, ánh mắt Vân Lãnh Ca lạnh băng quét tới, tức giận im bật, hay cho một Lý Ngọc Nhi bản lĩnh đối trắng thay đen thực sự đã

phát huy một cách thành thực rồi, “Tam di nương người đúng là một chút cũng không biết xấu hổ, ta nhớ kỹ lúc trước người giúp ta nói vài lời hữu ích ta đồng ý giúp người lật đổ Nhị di nương, quyền chương gia rơi vào tay ai còn phải xem xét năng lực của người, hiện tại miệng lưỡi người thật lợi hại? Hóa ra người tính ngòi trên đầu ta phải không?” Tươi cười lạnh như băng, giọng điệu vô tình: “Nói ta qua cầu rút ván hả? Giúp người trừ đi đối thủ nhiều năm đầu đến một mất một còn như vậy, để người thuận buồm xuôi gió, chân tay không hề bị trói buộc, giờ ngược lại là lỗi của ta sao? Vậy người lại trách móc ta, ta tận lực hỗ trợ người, lại là phí sức chẳng thu được kết quả tốt gì, đây là cái đạo lý gì vậy?”

“Nhị tiểu thư, tì thiếp chỉ là nhất thời tức giận, chúng ta cũng xem như cùng thuyền, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn (có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu), tì thiếp đạt được quyền chương gia không phải cũng có lợi cho ngài sao? Hậu viện đều do ta và ngài nắm trong tay, muốn làm gì còn không phải dễ như trở bàn tay, ngài liền phát từ bì giúp tì thiếp lần này nữa đi.” Lý thị nhìn đôi mắt đẹp của Vân Lãnh Ca lóe ra sắc bén, suýt chút nữa bị nàng bắn thủng, đột nhiên nhớ tới sự lợi hại của nàng, hiện tại bản thân không phải đối thủ của nàng, cố nén lửa giận trong lòng, giọng điệu xoa dịu nói.

Nhất thời nhịn nhục chịu đựng, đổi được một đời vinh hoa phú quý, chờ khi nàng ta hoàn toàn thôn tóm được Tướng phủ, đến lúc đó, Vân Lãnh Ca không phải mặc nàng ta tùy ý bóp nặn hay sao?

Vân Lãnh Ca thấy Tam di nương nhận lỗi, uy hiếp không thành, lại dụ dỗ, chợt nghĩ đến lần trước Vân Bá Nghị không đối phó được cách làm của đại sư, hai người này, trừ việc lấy thế đè người thì không có biện pháp nào khác hả? Vân Bá Nghị tốt xấu gì cũng là Hữu tướng của một nước, quen cao cao tại thượng, còn có thể hiểu được, còn Tam di nương chỉ là một tiểu thiếp, lại là tiểu thiếp mới vừa thi triển tài năng, nàng ta rốt cuộc đang suy nghĩ gì mà cho rằng bản thân sẽ bị nàng ta mê hoặc?

“Tam di nương, ta chỉ là một nữ tử, đến tuổi cập kê thì phải gả ra khỏi phủ, tục ngữ nói nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi, sau khi đến nhà chồng ta sẽ không còn bất kỳ liên hệ nào với Tướng phủ nữa, ta không muốn tiếp tục tham gia vào tranh đấu của các người, vẫn câu nói cũ, không dựa vào người khác, tự mình đoạt được bằng năng lực của bản thân đi.” Sắc mặt Vân Lãnh Ca nhạt nhẽo, trên người tỏa ra thêm vài phần uy nghiêm.

“Nhị tiểu thư tì thiếp chỉ cầu ngài lần này, ngài thiện tâm giúp đỡ một lần thôi.” Tam di nương thấy nàng không còn kiên trì, nhớ tới Tướng gia mỗi ngày đều sủng ái Trần Tố Lan như hoa như ngọc kia, còn có ả Nha Nha dụ dỗ quyến rũ Tướng gia, trong lòng toát ra cảm giác nguy cơ thật lớn, khuôn mặt lo lắng nói, ngẩng đầu thấy Vân Lãnh Ca bất vi sở động (không chút cử động), oán hận cắn chặt răng, cá giận nói: “Chẳng lẽ Nhị tiểu thư muốn tì thiếp quỳ xuống cầu xin người ư?” Nói xong, dường như chuẩn bị quỳ rạp xuống đất bằng bất cứ giá nào.

Chóp mũi Vân Lãnh Ca khẽ xì một tiếng, cử chỉ này có khác gì bọn vô lại đâu? Nháy mắt với Ngâm Cầm, Ngâm Cầm hiểu ý, rất nhanh đi đến bên người Lý thị, hai tay giống như kìm sắt giữ chặt cổ tay nàng, cường chế không cho nàng quỳ xuống.

“Nhị tiểu thư, tì thiếp không cần mặt mũi như vậy, chẳng lẽ ý chí ngài sắt đá vậy sao?” Tứ di nương giãy giụa hồi lâu, nha đầu kia không nhúc nhích vẫn giữ chặt tay nàng, gương mặt đỏ lên ngay cả nửa phần khí lực cũng đều sử dụng hết, oán hận liếc mắt trừng Ngâm Cầm, cá giận ngồi xuống.

Ngâm Cầm thấy Lý thị ngồi xuống, lúc này mới buông lỏng tay ra, đi đến đứng bên cạnh Vân Lãnh Ca.

“Dựa vào người không bằng dựa vào bản thân, người không rõ đạo lý này sao? Một mặt ỷ vào người khác, khó bảo đảm sau này sẽ không có người uy hiếp địa vị của người, không lẽ người muốn ta giúp người cả đời

hả? Ta không trông cậy vào tri ân đồ báo, đừng nên ngay cả lòng tốt của người khác cũng không nhìn thấy.” Vân Lãnh Ca nói nửa ngày, hơi khát nước, bưng ly trà nhỏ trên bàn lên, khẽ nhấp một cái nói.

Nghe ra ý châm chọc của Vân Lãnh Ca, giả bộ ủy khuất của Lý thị thoáng chốc tan biến, từ đáy mắt phát ra ánh sáng âm ngoan, sắc mặt biến hóa không ngừng đột nhiên bình tĩnh lại, có ý định khác, nói: “Nhị tiểu thư thật sự không có ý định giúp tì thiếp sao? Thật muốn cùng ta mỗi người mỗi ngả không để ý đến nửa phần tình cảm ngày xưa sao? Ngài không sợ có ngày ngài sẽ hối hận không thôi ư?”

Đối mặt với Tam di nương liên tục chất vấn, Vân Lãnh Ca ngược mi mắt, trong lòng biết nàng ta đã tính toán muốn đối địch với mình, sợ là sau này không có đường cứu vãn, để ly trà xuống, nói: “Mọi việc không then với lương tâm, đã đến giờ rồi, ta nên đi Phúc Thọ đường thỉnh an thôi.”

Theo câu trả lời mơ hồ của Vân Lãnh Ca Lý thị biết nàng dự tính không muốn giúp mình, ánh mắt oán độc hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, lắc ống tay áo rộng thùng thình, sắc mặt mưa dầm dày đặc rời khỏi Liên Lãnh Uyển.

“Tiểu thư.” Ngâm Cầm lo lắng hỏi.

“Không sao, Lý thị không thể khiến ta sợ hãi, đi đến chỗ Tổ mẫu thôi.” Vân Lãnh Ca không hứng thú lắm, kiềm nén ánh mắt buồn ngủ, đứng dậy nói.

Đến Phúc Thọ Đường, Tứ di nương vừa vặn cũng ở đây, Vân Lãnh Ca hành lễ thỉnh an lại nhạy cảm cảm thấy giọng nói lão phu nhân có chút không vui.

“Tổ mẫu, hôm nay cháu gái đến thỉnh tội với ngài.” Hốc mắt Vân Lãnh Ca ửng đỏ, nói xong, cũng đã quỳ rạp xuống đất, khóc thút thít nghẹn ngào nói xin lỗi.

“Người đưa nhỏ này, lại không làm sai chuyện gì, Vân ma ma, mau đỡ Nhị tiểu thư đứng lên.” Lão phu nhân oán trách nói, dặn dò Vân ma ma đỡ nàng ngồi xuống.

“Tổ mẫu, nếu không phải do cháu gái hẹp hòi tính tình phát tác, cũng sẽ không hiểu chuyện lưu lại Nha Nha kia như vậy, không ngờ nàng ta. Nàng ấy.” Nói tới đây, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Vân Lãnh Ca hiện lên một tầng đỏ ửng, ngập ngừng hồi lâu.

“Lãnh Ca cũng biết rồi hả?” Lão phu nhân kinh ngạc một chút, hỏi.

“Sáng sớm Tam di nương tới nói cho cháu biết tin này, sau khi cháu gái nghe được, vừa giận vừa tức, nghĩ rằng do lỗi của bản thân mới có thể như thế này, liền tới chỗ Tổ mẫu nhận lỗi.” Đôi mắt sáng của Vân Lãnh Ca ngập nước, chứa bốn phần xin lỗi, ba phần ủy khuất nói.

“Tổ mẫu không trách con, con còn nhỏ, không hiểu được lòng người hiểm ác.” Ánh mắt lão phu nhân nhu hòa nhìn Vân Lãnh Ca, từ từ thở dài, tính tình Lãnh Ca đơn thuần, biết rất ít chuyện đối nhân xử thế, loại nha hoàn thấy người sang bắt quàng làm họ, biện pháp hạ tiện rất nhiều, cho dù Nha Nha không bị đưa đến Thanh Phong Uyển, sớm hay muộn gì cũng hành động như vậy thôi.

“Cảm tạ Tổ mẫu.” Vân Lãnh Ca cảm kích nói, ngay sau đó ánh mắt oán hận quét về phía Tứ di nương đang trầm mặc không nói, sắc mặt trầm xuống: “Tứ di nương, phiền người lần sau quản cho tốt nha hoàn trong viện của mình đi, tránh cho xảy ra chuyện rồi lại làm Tổ mẫu lo lắng.”

Trên gương mặt xinh đẹp của Tứ di nương hiện ra một chút luống cuống, giống như nai con bị hoảng sợ, lắp bắp nói: “Nhị tiểu thư, đều là do tì thiếp quản giáo không nghiêm, nhất thời không để ý, để Nha Nha thừa cơ, xin lão phu nhân trách phạt tì thiếp.” Từ đầu khi vừa bước vào thái độ lão phu nhân đã không nóng không lạnh, vừa lúc có thể mượn cơ hội Nhị

tiểu thư giả vờ gây khó dễ, chủ động thừa nhận sai lầm, khiến lão phu nhân ấn tượng nàng ta tính tình yếu đuối dễ bị bắt nạt. dinendian.lơqid]on

“Cũng không trách người, ngại phòng vạn phòng, cướp nhà khó phòng, tiểu nhân ngày đêm hầu hạ bên người người, có điều không thể tránh khỏi có sơ sót.” Lão phu nhân nhìn thoáng qua nét mặt kích động luống cuống của Trần Tố Lan, giọng nói trì hoãn, khó trách mấy năm nay nàng ta vẫn làm tổ trong góc phủ, không nóng không lạnh như vậy, không có chút tính tình đề phòng người khác, dù cho hiện tại được sủng ái cũng không thay đổi bao nhiêu, trong phủ chủ tử nào mà không hung hăng bắt chẹt nha đầu hầu hạ chứ, không để nha hoàn có bất kỳ cơ hội nào bò lên giường chủ, nhưng mà cái đầu nàng ta không dùng được, muốn tự mình săn sóc cũng không cần tự thân đi bưng canh an thần mà, hiện tại hay rồi, mất cả chì lẫn chài.

“Chẳng trách ta nghe người ta nói, di nương quá mức nhu nhược, là một vị chủ tử tính tình tốt nhất trong phủ, nhưng dù sao nha hoàn cũng là nô tài, lúc vui mừng họ sẽ nhớ tới người hả?” Vân Lãnh Ca nắm được tâm tư của lão phu nhân, trong lời nói từng câu từng chữ đều có ý khinh thường, quở trách Tứ di nương, kỳ thật không dấu vết làm cho lão phu nhân thấy được ưu điểm của nàng ta.

Một chủ tử tính tình tốt, thủ đoạn kém, vừa vặn là người mà lão phu nhân tâm tâm niệm niệm muốn tìm, bà đã lớn tuổi, hết ngày này đến ngày khác làm việc vất vả khó tránh khỏi lực bất tòng tâm, vả lại, dù sao bà cũng không phải chủ mẫu, trong thời gian ngắn năm giữ hậu viện còn nói cho qua được, nếu chiếm cứ quyền chưởng gia thời gian lâu như vậy, chắc chắn gặp chỉ trích.

Trong phủ Nhị di nương xem như phế rồi, hiện tại người có tư cách cùng lão phu nhân nắm giữ đại quyền, đơn giản chính là Lý thị Ngọc Nhi, cùng Trần thị Tố Lan.

Thời điểm Lý Ngọc Nhi sống dưới trướng Nhị di nương, cẩn thận, dè dặt, mọi chuyện thận trọng, nếu lúc Nhị di nương ngã xuống nàng ta có thể không nóng không vội giữ vững khí độ thẳng không kiêu bại không nản, đợi một thời gian địa vị cao nhất bên trong phủ sẽ là nàng ta, dục tốc bất đạt, Lý thị thầm nghĩ sốt ruột muốn tranh đoạt sủng ái của Vân Bá Nghị, làm cho lão phu nhân vui, lại không nghĩ rằng, nàng ta trước sau tương phản lớn như vậy, đã khiến lão phu nhân sinh lòng nghi ngờ, nghi kị đủ điều.

“Vâng vâng, Nhị tiểu thư nói rất đúng, tì thiếp về sau nhất định sẽ không sơ sẩy, chăm chỉ trông coi.” Trần Tố Lan sao có thể không hiểu rõ lời nói của Vân Lãnh Ca, lúc này kinh sợ dập đầu nói.

“Được rồi, người đứng lên đi, người cũng là chủ tử, không có việc gì thì không nên dập đầu nhận sai.” Đáy mắt lão phu nhân hơi lóe, xẹt qua một tia hài lòng.

Trần Tố Lan đứng lên, run rẩy ngồi xuống, rũ mắt xuống ánh mắt lướt qua nhìn Vân Lãnh Ca đối diện bình chân như vại.

Vân Lãnh Ca trừng mắt nhìn nàng, nhẹ nhàng cười.

“Sáng sớm Bá Nghị đã nói với ta chuyện này, bên trong phủ thê thiếp không nhiều lắm, nếu Nha Nha được con ta coi trọng, liền nâng lên làm di nương đi.” Lão phu nhân thản nhiên nói, khẩu âm mộc mạc nhưng không cho phép xen vào, hiển nhiên bà cùng Vân Bá Nghị đã đưa ra quyết định rồi.

Vân Lãnh Ca nâng tay nhìn về phía lão phu nhân, trong lòng kinh ngạc, cái này có chút ngoài dự liệu của nàng rồi, chủ tử sủng hạnh một nha đầu, nâng lên làm thông phòng cũng đã là ban ân lắm rồi, hiện tại bỏ qua thông phòng trực tiếp thăng lên làm di nương luôn sao? Vân Bá Nghị nhất thời có cảm giác mới mẻ nguyện ý nâng đỡ Nha Nha, nhưng lão phu nhân

cổ hủ từ trong xương, hơn nữa lần trước Nha Nha nói ra việc hãm hại đã phạm vào đại kị của bà, thú vị rồi đây.

----- Lời tác giả-----

Năm mới vui vẻ, chúng mỹ nhân ~ lễ mừng năm mới Đa Đa vẫn chăm chỉ gõ chữ, lao động cần cù giống con kiến nhỏ rồi phải không?

Ừ, Đa Đa thích tình yêu nước chảy đá mòn, chuyện vừa gặp đã yêu, Đa Đa không tin lắm, cho nên tình yêu trong văn của ta đều là chậm nóng, nhưng bản văn này viết không hài lòng lắm, tiết tấu nên nhanh hơn so với dự tính, cho nên các vị thông cảm một chút, ~ kết cục của quyển sách này sẽ chênh lệch rất nhiều so với phỏng đoán trước đây.

Cảm tạ kyy0201, nguyệt phiếu wh520301 hoa hoa, lợi hoa đích bình giới.

Cuối cùng, chúc nhóm mỹ nhân năm mới cát tường, lập tức hạnh phúc, lập tức vui vẻ, mã đáo thành công, lập tức yêu nhiều hơn, O(n_n)0.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Hưởng Gió Biển Chuyên

Editor: Gà

Vân Lãnh Ca và Tứ di nương cùng nhau đi trên con đường nhỏ bên trong phủ.

“Nhị tiểu thư, tì thiếp có nên nói tin tốt này cho Vạn thị không?” Nụ cười trên mặt Trần Tổ Lan như thế nào cũng không ngừng được, giọng điệu sung sướng thấp giọng hỏi.

“Bách túc chi trùng tử nhi bất cương (rết trăm chân, chết vẫn đứng vững – rắn chết vẫn còn nọc), mặc dù Nhị di nương đã ngã, nhưng vẫn còn hậu viện nhiều năm giao thiệp, không có chúng ta, tin tức chưa hẳn sẽ không tới.” Giọng nói Vân Lãnh Ca mát lạnh, có tác dụng an ủi lòng người, trong lòng nàng biết Nhị di nương tức quá lâu, vội vàng muốn đi xem cảnh tượng Vạn Phượng Ngô nổi giận đến thâm.

“Nhị tiểu thư, nếu khối thịt trong bụng Vạn thị kia là nam hài, thì đó chính là trưởng tử của Tướng phủ, Tướng gia tuổi trung niên mới có con trai, mặc dù là thứ xuất, nhất định vẫn xem như trân bảo, không chừng Tướng gia sẽ nể tình đứa bé này, tha thứ cho Nhị di nương.” Nội tâm nóng ran của Tứ di nương ôn hòa xuống một cách kỳ lạ, chậm rãi nói ra vấn đề nàng lo lắng.

“Dùng thuật vu cổ nguyên rửa phụ thân cùng tổ mẫu, người cảm thấy đứa bé này sẽ được mọi người yêu thích sao? Tội vu cổ không phải có thể sơ lược đơn giản, một trang lịch sử bản thủ nếu muốn hoàn toàn bỏ qua, là điều không thể, mặc dù Vạn thị bị đưa đi, vướng mắc đó của lão phu nhân

vẫn sẽ tồn tại, mà đứa bé nàng sinh ra, mỗi ngày ở trước mặt tổ mẫu lắc lư, cũng chính là luôn luôn nhắc nhở bà đã bị mẹ đẻ đứa bé này nguyên rủa, thiếu chút nữa mất mạng, tổ mẫu còn có thể thích nổi sao?” Vân Lãnh Ca liên tục bước đi nhẹ nhàng thanh thản, nhỏ giọng giải thích phân tích lợi hại, ngay sau đó lập tức lại nhìn thoáng qua Trần Tố Lan đã bình tĩnh đại ngộ: “Khối thịt kia là nam hay nữ vẫn chưa biết được, điều di nương phải làm, chính là sớm mang thai đứa bé của phụ thân, mẫu bằng tử quý, những lời này không sai đâu.”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Trần Tố Lan cứng lại, nghiêng đầu đánh giá lời nói của Vân Lãnh Ca là thực hay giả, thấy trên mặt nàng không hề dối trá, chỉ có ý cười chân thành: “Nhị tiểu thư, nếu tì thiếp sinh hạ đứa bé, ngài không tức giận sao?”

Vân Lãnh Ca bật cười, lắc đầu một cái, ánh mắt hàm chứa ý cười nhợt nhạt nói: “Lời này ta không biết đã nói với người khác bao nhiêu lần rồi, dù sao nữ nhi gia vẫn sẽ gả ra ngoài, nếu như người thật sự sinh hạ trưởng tử cho Tướng phủ, đối với ta cũng không có nửa phần xung đột, ta tức giận làm gì.”

Đây chính là điểm bất đồng giữa Trần Tố Lan và Lý Ngọc Nhi, Lý Ngọc Nhi thích đặt mọi việc ở trong lòng, tự mình liễu lĩnh suy đoán, sau đó buồn cười tạo ra một đáp án tự mình cho là đúng, thẳng thắn hỏi luôn thì tốt hơn nhiều so với hành vi ngoài mặt ngậm thừa nhận nhưng lén đâm dao sau lưng, trước mắt xem ra, Tứ di nương chính xác là một đối tượng hợp tác rất tốt.

Nàng hiểu được phải nắm chắc rộng lượng, biết đúng mực, tiến lùi cũng rất thoả đáng, cho đến nay tính tình vẫn xem như không tệ.

“Nhị tiểu thư dự tính khi nào bắt đầu dùng Nha Nha?” Tứ di nương nghe xong, trên mặt có chút ngượng ngùng, thầm mắng mình lòng dạ tiểu nhân.

“Nàng còn cần ta bắt đầu dùng sao? Người chờ xem đi, nàng ta thích nhảy lên nhảy xuống như vậy, chúng ta và nàng không có khúc mắc oán hận, miễn cưỡng cũng coi như giúp nàng ta một lần, mà nàng ta phản bội Nhị di Nương, khẳng định trong lòng Nhị di Nương đang oán hận, Nha Nha lại sợ Nhị di Nương có ngày Đông Sơn tái khởi sẽ trả thù, mấy ngày này, vở kịch hay của các nàng ấy cũng nhanh chóng bắt đầu diễn rồi.” Vân Lãnh Ca khoe miệng chứa thâm ý khác cười, liếc mắt nhìn Ngâm Cầm đang hết nhìn đông nhìn tây quan sát xem có người nhìn lên hay không, đáy mắt ấm áp hoà thuận vui vẻ.

Quan tâm người thân của mình mặc dù không ở bên cạnh, nhưng Vân Lãnh Ca lại biết, bọn họ lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh bên này, đám người Ngâm Cầm trên danh nghĩa là chủ tớ nhưng thật ra là bằng hữu, cũng thật tâm thật ý cùng nàng kề vai chiến đấu, cái thời chiến đấu một đi không về đã không còn nữa, loại cảm giác này thật sự rất tốt.

“Tì thiếp đã hiểu.” Tứ di nương nhất thời hiểu ra, ngẩng đầu lên xa xa nhìn thấy Lý Ngọc Nhi dẫn nha hoàn đi tới, Nhị tiểu thư vừa vặn cũng chú ý tới tình huống này nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

“Nhị tiểu thư, tì thiếp không phải cố tình, tì thiếp không ngờ, Nha Nha đó có động cơ không trong sáng, nếu đã đắc tội với ngài kính xin ngài trách phạt.” Trong khoảnh khắc vẽ mặt Tứ di nương biến hóa, trên gương mặt xinh đẹp mang theo uất ức, càng thêm cứng rắn nặn ra vài giọt nước mắt trong suốt.

Vân Lãnh Ca đưa lưng về phía Lý Ngọc Nhi đang hướng bên này đi đến, dường như tự hiểu ra sau lưng mình có người tới đây, trong lòng trầm trồ khen ngợi kỹ năng diễn xuất tinh xảo của Tứ di nương, cảm tức nhìn Tứ di nương hoa lệ đắm mưa trước mặt: “Nếu không phải người lơ là sơ suất, hại bản thân ta để lại ấn tượng là người ngu dốt trì độn trong lòng tổ mẫu, thì ta trách mắng người làm gì, về sau để tâm chút đi, người có lòng chứa chấp nàng ta, nàng ta lại lòng lang dạ thú, ăn cây táo rào cây sung, vượt qua

người chủ tử có chút chuyện cũng làm không nổi như người, nếu như người nhận Nha Nha, thì lẽ ra nên dưng tâm dạy dỗ lại nàng ta nhiều một chút, bây giờ bị nàng quấy nhiễu như vậy, chẳng những hại chính bản thân người mà lại càng liên lụy đến ta.” Vân Lãnh Ca không để ý tới Ngâm Cầm giả vờ nóng nảy ra dấu tay, một lòng một dạ dùng sức trách tội.

“Nhị tiểu thư, tì thiếp biết sai rồi.” Trần Tố Lan thút thít vài cái, không biện bạch cho bản thân, chỉ là không ngừng rơi lệ, thời điểm lau nước mắt nhìn thấy Lý Ngọc Nhi phong thái yếu điệu tiêu sái bước tới, giống như là đột nhiên nhận ra vội vàng phúc thân, “Gặp qua tỷ tỷ.”

Trên mặt Vân Lãnh Ca cả kinh, đột nhiên quay đầu lại, nhìn Lý Ngọc Nhi cười lạnh đi qua, trong mắt lóe lên khó chịu, nghiêng mắt trừng Trần Tố Lan đang hồng hồng vành mắt.

“Nhị tiểu thư, cho dù Tứ di nương chỉ là thiếp thất của Tướng gia, nhưng cũng là một nửa trưởng bối của người, sao người có thể dùng lời như vậy nói với nàng?” Lý Ngọc Nhi đứng lại ở bên cạnh hai người, quét một vòng về mặt của cả hai, ở đây lại xảy ra tình huống chướng mắt này, nặng nề hừ lạnh một tiếng, oán hận nói.

Vân Lãnh Ca nhú mày, Mao chủ tịch đã nói, kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, ngược lại Lý thị lại có chủ ý hay, học theo, muốn làm theo biện pháp cũ của nàng sao, liên hợp với bản thân mình đánh ngã Vạn Phượng Ngô, hôm nay trở mặt theo hướng khác, muốn liên hợp với Tứ di nương ở lật đổ mình sao? Trở mặt khá lắm.

“Tam di nương, sợ là ngài nói sai rồi, chuyện này đúng là Tứ di nương không phải, nha đầu kia do ta đưa cho nàng, nàng muốn đi, không đến hai ngày liền xảy ra chuyện bán thiu như vậy, về tình về lý ta đều có một phần trách nhiệm, nếu không phải lấy đó làm gương, bọn nha hoàn khác cũng sẽ học theo, quy củ của Tướng phủ còn cần nữa không? Dù sao phủ của chúng ta cũng không phải là tiểu gia nhà nghèo, không có quy củ, nên thủ lễ, nên

có thể thống, một dạng cũng không nên lộ, người xem có phải nên để ý cái này hay không?” Lời nói như dao, đều chậm rãi rành mạch nói ra.

Trần Tố Lan không biết tốt xấu như thế, đừng trách nàng không chừa lại nửa phần tình cảm và thể diện nào.

Tam di nương nghe Vân Lãnh Ca cố ý nhấn mạnh mấy chữ tiểu gia nhà nghèo, lòng sáng như gương biết nàng cố ý giấu cợt mình, lời của nàng hết lần này đến lần khác lại mạch lạc rõ ràng như vậy, khiến người ta tìm không ra nửa phần sai lầm, gần như cắn nát răng, tầm mắt oán hận tới cực điểm chăm chú nhìn mặt nàng, ước gì có thể nuốt nàng vào trong bụng để giải hận.

“Tỷ tỷ.” Lý Ngọc Nhi cảm thấy có người đang kéo tay áo nàng, quay đầu phát hiện vẻ mặt Tứ di nương sợ hãi kéo ống tay áo nàng ta, cắn môi nhìn nàng ta lắc đầu một cái, ý bảo nàng ta không cần mình đao mình thương đối đầu (công khai đối đầu) với Nhị tiểu thư.

Lý Ngọc Nhi cũng biết không nên chính diện phát sinh xung đột với Vân Lãnh Ca, miệng lưỡi nàng bén nhọn, lại đa tâm, nếu bàn về võ mồm, mình tuyệt đối thất bại.

“Trần muội muội, tỷ tỷ tiễn muội trở về Thanh Phong Uyển.” Lý Ngọc Nhi nhin xuống tức giận, kéo tay nhỏ bé của Tứ di nương dịu dàng nói.

Trần Tố Lan khẽ gật đầu.

“Nhị tiểu thư, tỉ thiếp cáo lui.” Hai người cùng nhau phúc thân, hành lễ nói.

Tròng mắt Vân Lãnh Ca quét một cái, nhàn nhạt đáp: “Xin cứ tự nhiên.” Thấy được lúc hành lễ Tứ di nương bất động thanh sắc nháy mắt với nàng, nhìn bước chân hai người nhẹ nhàng dần dần đi xa, Vân Lãnh Ca cố làm ra vẻ tức giận trong nháy mắt lại nở nụ cười, đáy mắt chứa ý cười

tốt bụng hỏi: “Ngâm Cầm, mới vừa rồi tiểu thư người biểu hiện được không?”

Ngâm Cầm đứng một bên đã sớm cười tươi như hoa, nghe vậy trịnh trọng gật đầu, bội phục không thôi nói: “Tiểu thư, ngài rất lợi hại.”

Vân Lãnh Ca vui vẻ cười một tiếng, kêu nàng đuổi theo, hai người trở lại Liên Lãnh Uyển.

Lý Ngọc Nhi cùng Trần Tổ Lan dắt nhau đến Thanh Phong Uyển.

“Muội muội, Nhị tiểu thư đối xử với muội như vậy, muội vẫn tâm cam tình nguyện im hơi lặng tiếng sao?” Ở trong mắt Lý Ngọc Nhi, Tứ di nương là kẻ ngu ngốc dựa vào sắc đẹp chiếm được sủng ái của Tướng gia, nhất thời may mắn bệnh cũ nhiều năm không trị mà khỏi, vốn không đáng cho nàng ta phải kính trọng, vừa ngồi xuống, lập tức giọng khách át giọng chủ đuổi hết nha đầu hầu hạ bên trong, hỏi thẳng.

“Ta chỉ là một tì thiếp của Tướng gia, vừa mới được sủng ái vài ngày, làm sao có thể đối nghịch với Nhị tiểu thư con vợ cả được, lùi một bước trời cao biển rộng, cần gì phải đối chọi gay gắt.” Trần Tổ Lan giơ tay lên khẽ vuốt chua xót ở khóe mắt, trên mặt vẫn là dáng vẻ dịu dàng vô hại.

“Muội thật là, lão gia cưng chiều, Nhị tiểu thư có thể làm gì muội, dù nàng là con vợ cả, nhưng thế nào cũng không thể so với Tướng gia, Tướng gia mới là nhất gia chi chủ (trụ cột gia đình), sao muội ngay cả một ít nhân lực cũng không có vậy.” Lý Ngọc Nhi cau mày, giọng nói có ý chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

Mặc dù nàng ta rất xem thường Trần Tổ Lan, thậm chí coi nàng ấy như cừu địch, nhưng nàng ấy đúng là ngu không chịu được, muốn mượn tay nàng đánh đổ Vân Lãnh Ca, rồi từ từ trừng trị nàng ấy cũng không muộn.

“Tỷ cũng biết, tính tình ta chính là như vậy, nhịn một chút còn chưa tính, tranh dài ngắn nhất thời thì có thể có ích lợi gì, đắc tội với Nhị tiểu thư trong phủ này còn sống yên phận thế nào được.” Trần Tố Lan cười khổ rũ mắt xuống, chặn lại ánh lạnh sâu kín dưới mi mắt, trước kia còn tưởng rằng Lý Ngọc Nhi an phận thủ thường, thì ra tất cả đều là nguy trang, Nhị tiểu thư giúp nàng ta, nàng chẳng những tri ân không báo đáp, còn toan tính mưu hại Nhị tiểu thư, dùng lòng lang dạ sói hình dung không gì thích hợp hơn rồi.

“Muội ngẫm lại xem, tâm cơ Nhị tiểu thư sâu nặng, trong mắt không cho phép chứa một hạt cát, nàng trừ đi Nhị di Nương, kế tiếp chính là muội và ta, nếu như muội còn không tỉnh táo một chút, chờ có ngày bị nàng hại muội mới tỉnh mộng, khi đó tất cả đều đã muộn rồi.” Lý Ngọc Nhi tận tình khuyên nhủ.

“Nhưng Nhị tiểu thư lợi hại như vậy, ta không đấu lại nàng, còn không bằng tạm thời kiềm chế, đợi nàng gả đi, không đáng phải đối nghịch với nàng.” Trần Tố Lan lắc đầu, ánh mắt co rúm lại.

Lý Ngọc Nhi bị dáng vẻ nhát gan sợ phiền phức của Tứ di nương làm cho tức giận xông lên đầu choáng váng một lúc, một hồi lâu mới có khí vô lực nói: “Muội muội, tốt nhất muội nên suy nghĩ một chút lời ta nói hôm nay đi, lợi hại trong đó muội biết ta biết, Nhị tiểu thư cũng biết, nếu không tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế), đợi nàng phản ứng kịp, chính là ngày chết của chúng ta rồi.” Nói xong, phúc thân qua loa rồi đi ra khỏi nội thất.

Nhìn bóng lưng rời đi của Lý Ngọc Nhi, khóe miệng Trần Tố Lan tràn ra một nụ cười lạnh lùng.

Tích Ngô Uyển.

Tuy nói là cấm túc Nhị di Nương, nhưng Vân Bá Nghị niệm tình nàng mang cốt nhục của mình, nên có đãi ngộ, nha hoàn hầu hạ của nàng, dinh dưỡng bổ sung vào cái nào cũng không thiếu.

“Ba.” Biết được tin tức Nha Nha trở thành di nương mới của Vân Bá Nghị, Nhị di Nương gần như tức nổ phổi, vung tay lên, hất trà tràn điểm tâm trên bàn rơi xuống đất, âm thanh răng rắc của đồ sứ bể, nha hoàn bên trong ai ai cũng đều sợ câm như hến, không dám hé răng.

“Hay cho một Nha Nha, lương tâm cũng bị chó ăn, ta cất nhắc nàng, nàng hồi báo như vậy đây!” Nhị di Nương giống như dã thú phát điên, thanh âm khàn lớn tiếng rống to, càng nói càng hận, tức giận thuận tay cầm lên một cái bình Thanh Hoa bên cạnh cách đó không xa, giơ quá đỉnh đầu, dùng hết hơi sức toàn thân tức giận vứt xuống đất, đồ sứ thượng hạng thoáng chốc vỡ vụn, mảnh vụn chung quanh bình văng ra lăn xuống bên chân nha hoàn đang sợ run lấy bầy.

Nha hoàn chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, đầu gối đã cong theo bản năng, vừa vịn quỳ rạp xuống chỗ mảnh vụn bén nhọn của đồ sứ, đau đớn cực hạn xông lên khắp tứ chi, nhất thời đau nàng hít vào một ngụm khí lạnh, hai mắt biến thành màu đen, thân thể méo mó ngã xuống một bên, một nha đầu khác cúi đầu xem xét, lại phát hiện nàng ta hôn mê bất tỉnh.

“Các người tất cả đều là thùng cơm, cầm bạc của ta lại cố tình làm những trò ám muội sau lưng ta, khốn kiếp, thật là khốn kiếp.” Nhị di Nương tràn đầy oán hận không chỗ phát tiết, cầm lấy một bình Ngọc Hồ Xuân dùng để đựng trang sức trên bàn, đập lên người nha đầu gần như sắp đứng không vững kia, trên không trung bình hoa xệt qua dấu vết đẹp dễ nhạt nhẽo, hai mắt nha hoàn trợn tròn, ánh mắt sợ hãi nhìn nó thẳng tắp đập vào người nàng, nàng chỉ cảm thấy ngực truyền đến một trận đau kịch liệt, thân thể đau đớn cộng thêm áp lực trong lòng quá nặng, mí mắt trợn lên, rồi cũng hôn mê bất tỉnh.

Bên ngoài nghe được nội thất truyền tới tiếng vang kinh thiên động địa, Liễu ma ma vội vàng vén rèm đi vào, cặp mắt quét một vòng nội thất, bên trong nhà một mảnh hỗn độn, mảnh vụn đồ sứ cùng điểm tâm phân tán chỗ nào cũng có, hai nha hoàn hầu hạ mà Tướng gia cố ý phân tới đây té xỉu trên đất, bất tỉnh nhân sự.

Gương mặt Nhị di Nương trưởng thành màu gan heo, ngực phập phồng đứt quãng, tay che ngực dường như đang hết sức khó chịu, thân hình gầy gò lão đảo muốn ngã, sắc mặt kém đến cực điểm khiến Liễu ma ma lo lắng không thôi.

“Phu nhân, chớ nổi nóng, tránh thương tổn tới tiểu thiếu gia trong bụng.” Liễu ma ma bước nhanh đi tới bên cạnh Nhị di Nương, nâng lên thân mình sắp ngã xuống của nàng, để thân thể vô lực của nàng tựa vào trên vai mình, từ từ chuyển đến chỗ cái sập cần thận hầu hạ nàng nằm xuống.

“Nô tỳ đi pha cho ngài một bình trà nữa, nhuận cổ họng.” Liễu ma ma thấy ly trà trên bàn đều bị quét xuống đất, liền lên tiếng hỏi.

“Quay lại.” Nhị di Nương nhắm chặt hai mắt, hơi thở mong manh ngăn trở nàng, phát tay kêu Liễu ma ma lại gần, nhỏ giọng phân phó ở bên tai nàng.

“Dạ, phu nhân.” Liễu ma ma gật đầu, lo lắng nhìn sắc mặt khó coi của Nhị di nương một lúc, ngoan độc, xoay người bước ra khỏi Tích Ngô Uyển.

Mùa xuân nồng nàn nhẹ nhàng đến, trong tường phủ các loại hoa ở hậu hoa viên nở một nhóm lại một nhóm.

“Hô, rốt cuộc cũng hoàn thành.” Vân Lãnh Ca nhẹ thở ra một ngụm trọc khí, lắc lắc cây bút cầm có chút đau tay.

“Tiểu thư, là dành cho thọ lễ của Tướng gia sao? Có thể cho nô tỳ xem trước một chút không?” Ngâm Cầm đối với võ công vũ khí có nhiệt tình

nồng hậu, thính tai nghe được giọng nói của tiểu thư, vội vàng buông xuống việc trong tay chạy tới hưng phấn hỏi.

“Không được, lễ thọ của ông ngoại đương nhiên là muốn ông mở ra đầu tiên.” Vân Lãnh Ca liếc Ngâm Cầm một cái, chậm rãi xếp bản vẽ lại, cầm lấy hộp giấy nhỏ đã chuẩn bị mấy ngày trước đây, cắt bản vẽ vào ngay ngắn, dùng tờ giấy màu đỏ thắm giống cách gói quà tặng của kiếp trước âm thầm tinh tế gói kỹ, cổ đại không có đeo ruybăng, không thể làm gì khác hơn là đối qua dùng sợi tơ hơi bền bỉ một chút rồi.

Cuối cùng buộc lại thành nơ con bướm màu hồng, Vân Lãnh Ca hài lòng đánh giá hộp quà một chút.

Người gặp chuyện tốt thì tinh thần thoải mái, hơn nửa tháng nay bên trong phủ thật yên tĩnh, Mộ Dung Diệp cũng sẽ không nửa đêm đến thăm khuê phòng của mình, Vân Lãnh Ca cả người buông lỏng, tinh thần đương nhiên rất tốt, rốt cuộc cũng làm xong bản vẽ trước thọ yến của ngoại công.

Ngâm Cầm trông mong đã lâu được nhìn thấy bản vẽ mà tiểu thư cất trong hộp, dùng một biện pháp mới mẻ độc đáo kỳ lạ chỉ chốc lát sau liền khéo léo biến một cái hộp giấy bình thường trở nên rất khác biệt.

“Những ngày qua bên trong phủ có động tĩnh gì không?” Để hộp quà sang một bên, Vân Lãnh Ca hỏi Ngâm Cầm.

“Tứ di nương truyền tin tức nói mấy ngày nay Tam di nương rất thường xuyên qua lại Thanh Phong Uyển, từng câu từng chữ đều là hy vọng có thể cùng nhau liên thủ đối phó với tiểu thư, Nha Nha. Không đúng, phải là Ngũ di nương gần đây rất xuân phong đắc ý, mấy ngày nay phần lớn Hữu Tướng cũng chỉ nghỉ ở Quan Thư Uyển của nàng ta, bên trong phủ hạ nhân đều đang sôi nổi nghị luận, nói Ngũ di nương là cá chép hóa rồng, bây giờ là chủ tử được sủng ái nhất hậu viện rồi, nha đầu nịnh hót đếm không

hết, công và sân Quan Thư Uyển náo nhiệt đến nỗi có thể so với chợ được rồi.” Ngâm Cầm suy nghĩ một chút, nói.

“Còn Nhị di Nương đâu?” Vân Lãnh Ca thú vị nhếch mày thật cao, rất có hứng thú hỏi: “Nàng sẽ không gây ra chút chuyện gì chứ?”

Quan Thư Uyển à, quan quan thư cửu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, lấy từ Kinh Thi điển cố sao? Vân Bá Nghị thật sự bị Nha Nha mê hoặc ư? Trần Tố Lan quốc sắc thiên hương, Lý Ngọc Nhi thật lòng thật dạ yêu thích cũng bị ông ném sau đầu, Vân Lãnh Ca cũng coi như có thể hiểu tám chín phần mười tâm tư của người phụ thân này, nhưng hành động lần này cũng không giống như cách ông vẫn làm.

Ngâm Cầm lắc đầu, không hiểu hỏi: “Tiểu thư, có phải Nhị di nương đã cam chịu rồi hay không? Dù sao bây giờ nàng ta đã quay cuồng không đứng lên nổi, không bằng yên lành dưỡng thai mới đúng lẽ.”

Vân Lãnh Ca giơ tay lên sờ cái gáy ê ẩm, cười nhạt mở miệng: “Nhị di Nương thế nhưng là một mãnh hổ, mặc dù đã bị nhốt sạch hàm răng bén nhọn, nhưng khí thế vẫn còn, cuộc sống đã quen thói độc bá sâm lâm chi vương (cái này cũng giống như ý nói một mình một cõi), chột thay đổi nhanh chóng như vậy, có thể chấp nhận một mình ở am ni cô cùng Phật tổ cả đời làm bạn thanh đăng trải qua những ngày thê thảm sao?”

“Tiểu thư, ý của người là nàng ta còn có hậu chiêu?” Ngâm Cầm đi tới, giúp tiểu thư xoa bóp vai, hỏi.

“Trước kia nàng ta xuôi gió xuôi nước được người nịnh nọt nhiều, lòng cảnh giác phòng bị cũng yếu đi rất nhiều, trải qua lần này không chỉ bị hủy diệt, đả kích, đầu óc cũng tỉnh táo ra, bây giờ nàng ta chuẩn bị đã không lên tiếng thì thôi đã gáy thì ai nấy cũng phải kinh ngạc, chắc chắn đang vụng trộm nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị thời cơ cho chúng ta một sát chiêu đấy.” Vân Lãnh Ca hướng mặt ra ngoài cửa sổ, nhìn hoa cỏ trong sân

oanh oanh lục lục, Ngâm Sách đang cầm một cái cuốc đào thuốc nhỏ, xới đất tưới nước cho những dược thảo kia.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Nha Hoàn Phản Bội? Di Nương Để Non?

Editor: Gà

“Minh thương dễ tránh, tiểu thư phải cẩn thận hơn đó.” Ngâm Cầm mím môi nói.

“Muốn hạ độc thủ trên người ta, thời cơ động thủ tốt nhất đã là lần kia rồi, nếu Nhị di nương thật sự đến, ta sẽ cho nàng một kinh hỉ lớn, ngộ nhờ ngay cả chỗ nàng ta dung thân như am ni cô cũng không có, cũng không thể trách ta tâm ngoan thủ lạt được.” Đáy mắt Vân Lãnh Ca thoáng qua ánh sáng lạnh, khẽ hừ một tiếng, gương mặt đột nhiên đổi thành dáng vẻ nói cười thản nhiên, cười nói: “Hôm nay còn có khách quý tới cửa, Ngâm Cầm đi pha trà đi.”

Ngâm Cầm theo ánh mắt tiểu thư nhìn lại, cách ăn mặc của Vân Thu Ca hoàn toàn đổi mới, mặc áo Ngân Vân thêu trăm điệp quần thêu hoa, trên tóc đang cài một cây trâm hồ điệp nhiều màu lấp lư dưới ánh mặt trời chiếu sáng, xa xa liền lóe kim quang.

Ngâm Cầm có chút không chịu nổi ánh sáng chói mắt ngẫu nhiên thoáng qua, cười nhạt nói: “Nhìn bộ dáng kia, đầu đầy châu ngọc, hận không thể đeo đầy kim sức trên đầu, nàng không sợ làm mù mắt người khác à.”

Vân Lãnh Ca bật cười, khoát tay bảo Ngâm Cầm dừng giúp nàng xoa bóp bả vai, xoay người đoan trang ngồi ở trên nhuyễn tháp.

“Tiểu thư, Tứ tiểu thư cầu kiến.” Vận Nhi đi vào bẩm báo.

“Cho nàng vào đi.” Vân Lãnh Ca gật đầu.

“Tam tỷ.” Toàn thân Vân Thu Ca có mùi thơm son phấn ứu nhã vào cửa hành lễ.

“Tứ muội, có chuyện tìm ta sao?” Vân Lãnh Ca cười, không vòng vèo trực tiếp nói. Nàng và Lý Ngọc Nhi đã hoàn toàn vạch rõ giới hạn, hiện tại Vân Thu Ca tới đây, tính toán điều gì, nàng rất rõ ràng, nhìn gương mặt nàng ta nở nụ cười ngọt ngào, Vân Lãnh Ca đột nhiên tò mò vì sao da mặt của nàng ta dày như vậy.

“Sắp tới chính là đại thọ sáu mươi của ông ngoại, không biết Tam tỷ đã chuẩn bị lễ thọ chưa?” Ánh mắt Vân Thu Ca hàm chứa trêu tức, đánh giá nàng, Tả tướng tại vị nhiều năm, danh vọng quyền thế Hữu tướng phủ đều không thể so sánh được, quan viên đi tham gia thọ yến đều có địa vị cao quý hoặc là trụ cột vững vàng trong triều, bá thiếp đã sớm được người đưa tới phủ, tên trên bá thiếp trừ lão phu nhân Tướng gia, cũng chỉ có mỗi Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca là ngoại tôn nữ ruột thịt của Tả tướng phủ, còn không phải chỉ một câu nói là có thể dẫn thêm người tới thọ yến sao, nếu giữa các nàng vẫn là mối quan hệ hài hòa như trước, Vân Thu Ca đã sớm tới đây năn nỉ rồi, nhưng ít ngày trước mẫu thân nói cho nàng biết, các nàng cùng Vân Lãnh Ca đã hoàn toàn đoạn tuyệt, mẹ con tất nhiên đồng lòng, nàng ta cũng không chút do dự biến Vân Lãnh Ca trở thành địch nhân cho thống khoái, nhưng nàng ta thật sự không nhịn được sự hấp dẫn của thọ yến, vẫn cố ưỡn ngực nghiêm mặt tới cầu xin.

“Không nhọc Tứ muội lo lắng, đương nhiên đã chuẩn bị tốt rồi.” Vân Lãnh Ca thật sự chán ghét loại người người tới ta đi thử thăm dò này, sắc mặt lạnh tanh vẻ mặt không hoan nghênh, lạnh giọng lãnh khí nói.

Vân Thu Ca mặc dù phách lối nông cạn, nhưng trên mặt Vân Lãnh Ca âm thầm ra lệnh đuổi khách rõ ràng như thế nàng ta sao lại không nhìn ra, nụ cười lấy lòng treo nửa ngày nhất thời biến mất, ánh mắt u ám gắt gao chăm chú nhìn nàng, tựa như đang tố cáo nàng ác độc, không nể mặt.

Vân Thu Ca đoán được Vân Lãnh Ca có lẽ sẽ nhã nhặn từ chối, thậm chí có thể động một tí là lớn tiếng chỉ trích, mặc kệ là loại nào mình cũng có biện pháp đối phó, nhưng trăm triệu lần không ngờ nàng lại vô tình như vậy, phun ra một cái đing mềm cho nàng ta đụng vào, nói không lại cũng tìm không được khe hở nào để mở miệng cầu xin.

“Ta còn phải chuẩn bị lễ thọ cho ông ngoại, không có thời gian tiếp đón Tứ muội.” Vân Lãnh Ca liếc thấy Vân Thu Ca đang trừng mắt nhìn mình, chỉ cảm thấy bị trừng nhiều hơn thôi, hiện tại không có chút cảm giác gì nữa, hoàn toàn miễn dịch rồi.

“Tam tỷ, người sẽ hối hận.” Vân Thu Ca cười lạnh, tức giận rời đi.

Mẹ nào con nấy, Vân Lãnh Ca cảm khái thật lâu, quan hệ huyết thống đúng là không chỉ nói suông, lời nói uy hiếp của hai mẹ con này đều giống nhau như đúc, thật sự khiến cho người ta cảm thấy buồn cười.

“Ngâm Cầm.” Vân Lãnh Ca nhỏ giọng bên tai phân phó một phen.

Hiếu rõ gật đầu một cái, Ngâm Cầm cười ra khỏi nội thất.

Mộ Dung vương phủ, Xích Ngôn và Xích Ngữ canh giữ ở ngoài thư phòng bàn luận xôn xao.

Đêm khuya yên tĩnh, vốn là vương phủ lạnh tanh không có ai tức giận lại càng thêm yên tĩnh ngay cả một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được tiếng vang, ở trong ám thất Xích Ngôn gần như đã bị bóc một lớp da, xem như trở về an toàn tiếp tục tấn chức tấn trách trông chừng cho Mộ Dung Diệp.

Xích Ngôn ngẩng đầu nhìn ánh trăng tròn treo trên bầu trời tản ra tia sáng, đêm đã khuya rồi, chủ tử còn ở thư phòng, gần đây có rất nhiều công sự cần xử lý sao? Nhưng Vương gia bên kia gió êm sóng lặng, biên cương cũng rất an ổn, kinh đô cũng không còn xảy ra chuyện gì, chủ tử càng được hoàng thượng miễn xá mỗi ngày lâm triều, cũng không đến mức mỗi ngày đều bận đến lúc gà gáy sáng mới đi nghỉ ngơi chứ?

Cửa, Xích Ngôn nhỏ giọng hỏi: “Ngữ, người biết mỗi ngày chủ tử bận rộn gì không?”

Nghe vậy, Xích Ngữ quay đầu liếc hắt một cái, lời nói chính nghĩa trả lời: “Chủ tử chính là chủ tử, điều ta có thể làm là phải làm tốt chức trách của hộ vệ, việc không liên quan đến mình người bớt quản đi.”

Mới thoát ra khỏi cuộc sống trong ám thất một ngày như một năm cách đây không lâu, Xích Ngữ quyết định chú ý về sau nhất định phải nói ít, làm nhiều.

“Người không tò mò sao? Chủ tử rõ ràng rất rảnh rồi, nhưng hơn nửa tháng nay mỗi ngày cũng chỉ sống ở trong thư phòng, thuộc hạ như chúng ta đây nhất định phải ân cần hỏi han mới đúng đó.” Xích Ngôn càng suy nghĩ càng thấy trong đó nhất định có mờ ám, không nhìn được muốn đem suy đoán của bản thân chia sẻ với Xích Ngữ, cùng nhau phân tích.

“Không tò mò.” Xích Ngữ trả lời rất lạnh nhạt.

“Người...chẳng lẽ người không quan tâm chủ tử một chút sao? Chủ tử bị thua thiệt đối với người không là gì à, người thật không xứng đáng với sự coi trọng của chủ tử.” Xích Ngôn cắn răng nói.

“Đừng có dùng phép khích tướng, lạc hậu rồi, không có gì mới mẻ.” Xích Ngữ hung hăng liếc hắt một cái.

“Ách.” Xích Ngôn gãi gãi đầu, chiêu này đối với hắn không phải lần nào cũng đúng sao, vì sao hôm nay không có tác dụng?

“Chỉ là để chứng minh ta trung thành với chủ tử, nói cho người một chút thôi đấy.” Xích Ngữ ngu ngơ cười.

Tay Xích Ngôn đang vò đầu cứng đờ, tim vui lên, thật là không có cốt khí, cũng biết chiêu này vẫn rất hữu dụng mà, ngay sau đó cũng không thừa nước đục thả câu, thần bí nói: “Ngày đó chủ tử nghe được Ngũ hoàng tử giống như có ý muốn cưới Vân nhị tiểu thư, người không nhìn thấy đâu, lúc ấy mặt chủ tử liền tối lại, cho nên ta đoán, khẳng định lần này chủ tử cũng có liên quan với Vân nhị tiểu thư.”

“Nội bộ Đông Dương quốc lẫn triều đình đại sự, nhỏ như lông gà vò tỏi, sao có thể lừa gạt qua mặt chủ tử, Ngũ hoàng tử muốn mượn Vân nhị tiểu thư để đạt được sự trợ giúp của hai phủ, đây cũng không phải là chuyện nhỏ, chủ tử để ý có gì ghê gớm đâu?” Xích Ngữ xem thường.

“Người thì biết cái gì, nếu như chỉ là đơn giản như vậy ta đương nhiên cũng sẽ không phỏng đoán lung tung rồi.” Xích Ngữ trợn to hai mắt, đáy mắt đột nhiên hiện lên một chút ánh sáng, để sát vào tai Xích Ngôn, nhỏ giọng nói: “Mặt đen của chủ tử ngày đó, ta vốn muốn đi ám sát lãnh phạt, nhưng ta lười, muốn nghỉ ngơi một phen rồi ngày thứ hai lại đi, buổi tối đi tiểu đêm thì ta nhìn thấy chủ tử dùng khinh công ra khỏi phủ, liền len lén theo đuôi sau lưng chủ tử, sau đó...”

Còn chưa có nói xong, liền bị Xích Ngữ vội vàng cắt đứt: “Người lại dám đi theo sau lưng chủ tử, không muốn sống nữa hả?”

Xích Ngôn đang nói đến chỗ kích động, hai mắt đều phát sáng, thấy lời nói bị hắn đánh gãy, không nhìn được nhỏ giọng nói: “Người đừng âm ỷ, bộ dáng chủ tử giống như u sầu, nên không phát hiện ra ta...ta đi theo

một đường, phát hiện chủ tử đi.... khuê phòng của Vân nhị tiểu thư!” Mấy từ cuối cùng, lời của Xích Ngôn cũng kích động khẽ run lên.

“Cái gì?” Xích Ngữ không thể bình tĩnh nổi, nhỏ giọng nói: “Người nói thật?”

Chủ tử võ công cao cường, nội lực thâm hậu, Đông Dương không ai bì nổi, nhưng ngay cả Xích Ngôn theo dõi cũng không bị phát hiện, cái này biểu thị điều gì?

“Thiên chân vạn xác (Hoàn toàn chính xác).” Xích Ngôn khẳng định gật đầu một cái, ngược lại tiếp tục phân tích nói: “Chủ tử chưa từng để tâm đối với bất kỳ một cô gái nào, nhưng hãn cự tuyệt Vân nhị tiểu thư, đêm tối chuồn êm vào khuê phòng của nữ tử, không thể không nói, phương thức chủ tử thích nữ nhân thật đúng là có phong cách riêng nha, nói không chừng Vân nhị tiểu thư cho rằng chủ tử là hái hoa tặc đấy.”

“Bản Thế tử lại không biết ta còn có danh xưng đặc biệt này, Vân Lãnh Ca thì bản Thế tử không rõ lắm, nhưng người khác đối với các người ta nhận thức rất rõ ràng.” Giọng nam trong trẻo lạnh lùng vang lên, ngay sau đó lên giọng: “Ám Nhất, Ám Nhị, đưa Xích Ngôn, Xích Ngữ đi thanh lâu, niêm phong huyết đạo của bọn hãn, phải chờ đủ ba ngày rồi mới cho trở về.”

Xích Ngôn, Xích Ngữ cứng ngắc xoay người, nhìn Thế tử nghiêng người dựa vào khung cửa bên cạnh tùy ý cười tà, lời cầu xin tha thứ còn ở khóe miệng, đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, trong nháy mắt cảnh tượng chung quanh đều biến đổi.

Mộ Dung Diệp nghe tiếng lá cây khẽ vang lên xào xạt, đôi tay ôm ngực, ánh sáng trong con ngươi xẹt qua một chút nhớ nhung.

Giờ Tuất hai khắc, Vân Lãnh Ca thanh thản cắn hạt dưa câu được câu không nói chuyện phiếm cùng Ngâm Cầm, Ngâm Thư.

“Tiểu thư, Lục Ý muốn cầu kiến ngài.” Vân Nhi đi vào bẩm báo.

“Cho vào.” Lòng mày Vân Lãnh Ca nhăn nhẹ, Lục Ý? Là ai, ngẫm nghĩ một hồi, mới nhớ tới chính là nha đầu đã đụng vào nàng sau lại được nàng phóng thích, nàng còn khen tên này rất hay.

“Nô tỳ bái kiến Nhị tiểu thư.” Lục Ý cúi thấp đầu hành lễ.

“Có chuyện gì cứ nói thẳng.” Vân Lãnh Ca nhìn nàng một cái, một tháng không thấy, gương mặt Lục Ý vốn có mấy phần thù mị nhưng đã hoàn toàn biến mất, xanh xao vàng vọt, xương gò má cũng nổi lên thật cao, đôi môi đỏ thẫm trở nên giống như vỏ cây khô héo.

“Nô tỳ muốn báo cho Nhị tiểu thư một tin tức lớn quan trọng.” Ánh mắt ảm đạm không ánh sáng của Lục Ý lóe lên giãy giụa, cuối cùng hóa thành vẻ mặt quyết tuyệt.

Vân Lãnh Ca “Ừ” một tiếng, chờ đợi đoạn sau của nàng.

“Nhị di nương cùng Tam di nương thương nghị tạm thời hợp lại muốn hại ngài, họ quyết định tối nay lập tức động thủ.” Trên người Lục Ý đều là không khí trầm lặng.

“Sau đó thì sao?” Đáy mắt đen của Vân Lãnh Ca óng ánh trong suốt thoáng hiện ra chút gì đó, nhàn nhạt hỏi: “Biện pháp gì.”

“Nhị tiểu thư có phải đưa cho lão phu nhân một đôi vòng tay hay không?”

“Đúng, mấy ngày trước đây quả thực đã đưa qua.” Vân Lãnh Ca gật đầu.

“Trong sân của ngài có phải có một nha hoàn gọi là Thủy Lục hay không, là thân tín của Nhị tiểu thư.”

“Không sai, là nhị đẳng nha hoàn, qua ít ngày sẽ được nâng lên làm nhất đẳng.” Vân Lãnh Ca nhận lấy khăn Ngâm Thư đưa đến, xoa xoa bụi hạt dưa dính trên tay, nâng mí mắt lên, nói: “Rốt cuộc người muốn nói gì?”

“Thủy Lục đã bị Tam di nương mua chuộc, nàng đã động tay chân bên trong vòng tay.” Lục Ý cúi đầu thật thấp nói.

“Ta dựa vào cái gì để tin người, Thủy Lục là nha đầu của ta, mà người là người của Nhị di nương.” Vân Lãnh Ca nói ra một cách rõ ràng, mặt không chút thay đổi, làm cho người ta nửa phần cũng tìm không ra suy nghĩ trong lòng nàng.

“Nhị tiểu thư không so đo sai lầm của nô tỳ còn phát thiện tâm thả nô tỳ rời đi, nô tỳ cảm kích trong lòng, kể từ ngày nô tỳ trở lại viện của Nhị di nương, nàng ta thấy nô tỳ bình yên vô sự trở lại, cho là đã phản bội nàng ta, nô tỳ bị nàng ta đẩy đi trong sân làm những công việc nặng nhọc nhất bẩn thỉu nhất, cuộc sống như thế trôi qua vốn không phải là của con người, tối nay nô tỳ tình cờ nghe Tam di nương đuổi hết hạ nhân lui xuống, đi tới Tích Ngô Uyển, không cẩn thận nghe được những lời đó, dưới sự kinh hãi nô tỳ cảm thấy rốt cuộc có cơ hội báo đáp ngài.” Lục Ý đột nhiên ngừng đầu, trong mắt chứa đựng chân thành cùng ân cần.

“Vậy người nói các nàng đã động tay chân như thế nào? Ta cũng nên chuẩn bị cho tốt.” Vân Lãnh Ca cười khẽ một tiếng, có ý tán thưởng nói: “Nha hoàn biết tri ân đồ báo, rất tốt.”

....

“Tiểu thư, người thật tin lời hồ đồ của nha đầu này sao?” Ngâm Cầm nhìn mặt Lục Ý tươi cười cảm phần thưởng rời khỏi nội thất, không hiểu hỏi.

“Tại sao lại không tin?” Vân Lãnh Ca yên lặng chốc lát, giọng nói nhạt nhẽo mang theo một chút đông lạnh.

Đêm khuya, Vân Lãnh Ca một thân quần áo tinh tế đầy đủ, mái tóc đen nhánh không rối loạn, chỉ dùng một cây trâm bạch ngọc búi lên, khoanh chân ngồi ở trên giường tu luyện.

“Tiểu thư, Vân ma ma tới bẩm báo nói thai khí của Nhị di nương có chút không ổn, xin ngài mang theo Ngâm Thư đi Tích Ngô Uyển chẩn bệnh cho nàng ta.” Ngâm Cầm vừa nhanh chóng thấp nển sáng lên, vừa nói.

Vân Lãnh Ca vén màn che, mặc xong giày thêu, vuốt nếp nhăn trên xiêm áo, phân phó Ngâm Cầm và người trong viện an tâm chờ tin tức, nàng đứng dậy kêu Ngâm Thư chạy đến viện của Nhị di nương.

Mới vừa đi tới gần Tích Ngô Uyển, nhìn thấy Trần Tố Lan mặc la quần có chút xốc xếch được nha hoàn dìu đến cửa viện, ánh mắt nhìn chung quanh, rõ ràng là đang đợi nàng.

Thấy Vân Lãnh Ca liền bước nhanh đi lên trước, sắc mặt Tứ di nương nhanh chóng thoáng qua vui mừng, nhỏ giọng bên tai nàng nói một phen, nghe xong, Vân Lãnh Ca liếc thấy vẻ mặt nàng có chút bất an, khéo miệng nhẹ nhàng giơ lên, chậm rãi hiện lên một nụ cười vui thích cực kì nhạt.

Thấy nét mặt Nhị tiểu thư trấn định, trên khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn không thấy chút hốt hoảng nào, Trần Tố Lan lập tức ổn định tâm thần, tâm đang treo cao chậm rãi buông xuống.

“Không cần lo lắng.” Vân Lãnh Ca khẽ nâng môi, mỉm cười an ủi.

Hai người đi vào viện, đi tới nội thất, lão phu nhân cùng Vân Bá Nghi đang ngồi ở trên ghế thái sư uống trà không nói tiếng nào, Nhị di nương cong người khuôn mặt vắn vẹo, trên trán toát ra nhiều mồ hôi lạnh cỡ hạt đậu, trong miệng gào thét rất thê lương, giống như một con sói bị thương ở trên giường lăn lộn không ngừng, tay kia che bụng cách lớp y phục móng tay càng thêm khảm vào thật sâu trong da thịt, Liễu ma ma cau mày cầm một cái khăn nóng ẩm ướm ngồi ở trước giường, vừa thay Nhị di nương lau

mồ hôi trên trán, vừa an ủi: “Di nương, phủ y lập tức tới ngay, ngài tạm thời chịu đựng một chút.”

“Gặp qua tổ mẫu (lão phu nhân), phụ thân (Tướng gia).” Vân Lãnh Ca cùng Trần Tố Lan vén rèm hành lễ, không dấu vết quan sát vẻ mặt của hai người, vẻ mặt lão phu nhân không kiên nhẫn, ước gì chuyện này sớm kết thúc một chút, cũng đúng, lão phu nhân thạo nhất là giả nhân giả nghĩa, bất luận là chuyện của kẻ nào cũng không quan trọng bằng an nguy của bà, Nhị di nương dùng vu cớ nguyên rửa bà, bà chịu tới Tích Ngô Uyển là đã nể mặt Vân Bá Nghị lắm rồi.

Về mặt Vân Bá Nghị xem như bình tĩnh, nhưng dư quang nơi khóe mắt không ngừng quét về phía Nhị di nương bên kia, tay cầm tách trà nổi đầy gân xanh, cũng có thể thấy được nội tâm của ông nhất định là sóng lớn mãnh liệt, phập phồng lợi hại.

Lão phu nhân thấy Lãnh Ca đến đây, trên mặt lộ ra một nụ cười không kiên nhẫn: “Các người đã tới rồi, nhanh ngồi xuống đi.”

Vân Lãnh Ca cùng Trần Tố Lan ngồi xuống ghế đối diện hai người, Vân Lãnh Ca liếc mắt nhìn Nhị di nương trên giường đau lăn qua lăn lại, quan tâm hỏi: “Tổ mẫu, phủ y chưa tới sao? Nhị di nương hình như đang cực kỳ đau.”

“Đã đi mời rồi, chắc cũng sắp tới, nha đầu biết y thuật bên cạnh cháu có đến không, trước tiên thay nàng ta nhìn một chút là được, trước kia cũng không phải không mang thai hài tử, sao thân thể còn như vậy, hơi đợi một chút liền động thai khí.” Lão phu nhân giận tái mặt, ngay cả tục danh của Nhị di nương cũng không muốn nhắc tới, lạnh lùng nói.

Lời nói lão phu nhân nghe như vô tâm, Vân Bá Nghị cũng nghe ra được, chỉ thấy ông theo lời lão phu nhân nhìn Vân Lãnh Ca gấp giọng nói: “Lãnh Ca, nha đầu kia đâu rồi, dẫn tới chưa?”

“Vâng, có đến đây.” Vân Lãnh Ca câu môi đáp, ngay sau đó khẽ đề cao giọng nói: “Ngâm Thư đi vào giúp nhìn xem Nhị di nương nàng như thế nào rồi.”

Ngâm Thư đang canh giữ ở phòng ngoài nghe tiểu thư gọi, vội vàng vén rèm đi vào, hành lễ xong liền đi tới bên giường.

Trên giường Nhị di nương cố sức khẽ mở mắt, hoảng hốt nhìn thấy một nha đầu đang ngồi ở bên người nàng ta nắm cổ tay của nàng ta, hai mắt lo lắng của Liễu ma ma nhìn nàng ta, ánh mắt phủ sương mù nhìn hồi lâu, Nhị di nương đột nhiên nhận ra người nắm cổ tay nàng chính là đại nha hoàn Ngâm Thư bên cạnh Vân Lãnh Ca, mắt tròn của Vạn Phượng Ngô giãy giụa, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng hồi hộp, không để ý bụng truyền tới cơn đau tê tâm liệt phế, cũng không biết hơi sức từ đâu tới, cả người dịch chuyển vào bên trong giường, vừa kêu to: “Người là do Vân Lãnh Ca phái tới hại ta phải không, biến đi, cút ngay.”

Tay Ngâm Thư để lên mạch của Vạn Phượng ngô bị đập phải bỏ ra, bất đắc dĩ lắc đầu, lẳng lặng quan sát Nhị di nương tóc tai bù xù, như chim sợ náy, sắc mặt tái nhợt dường như không nhìn thấy một chút huyết sắc nào, đôi môi khô héo như vỏ cây sắp nứt ra, bỗng nhiên phát hiện hạ thân nàng ta thậm chí có vết máu, trong lòng Ngâm Thư trầm xuống, liền vội vàng xoay người bẩm báo: “Lão phu nhân, Tướng gia, Nhị di nương đã thấy đỏ, đây là điềm báo đẻ non, nếu không cứu kịp, chỉ sợ thai nhi khó giữ được.”

Ngâm Thư vừa mới nói xong, Vân Bá Nghị đột nhiên đứng thẳng lên, sắc mặt lo âu nhất thời thay đổi, mặt mũi nặng nề, càng làm mất đi khí độ của bản thân, không để ý đến thể diện quát: “Vậy người còn không đi cứu Phượng Ngô, đứng lì ở đây làm gì?”

Lão phu nhân thấy nhi tử mình vì một tiểu thiếp dùng vu cổ nguyên rửa mẹ con bà mà sinh khí lớn như vậy, không vui liếc Vân Bá Nghị: “Bá

Nghị, an tâm một chút chờ vội nóng nẩy.” Nhắc nhở ông đừng quên thân phận của bản thân.

Vân Bá Nghị bị lời nói hàm chứa ý lạnh của lão phu nhân kéo về, thấy bên trong phòng vẻ mặt mọi người nhìn ông đầy khác thường, ho khan một tiếng giấu vẻ lúng túng, không lên tiếng nữa.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THU

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thai Nhi Khó Giữ

Editor: Gà

Liễu ma ma tất nhiên hiểu được nguy hiểm trong này, phu nhân đã thấy đỏ, nếu tiếp tục đuổi xuống, tiểu công tử trong bụng khẳng định khó giữ được, nghĩ tới đây, Liễu ma ma vội vàng tới gần bên cạnh Nhị di nương, miệng dịu dàng an ủi nói: “Di nương, phủ y còn chưa tới, nha đầu này hiểu chút y thuật, ngài để cho nàng ta giúp ngài xem một chút, lão phu nhân cùng Tướng gia đều ở đây, không có việc gì.” Trước mặt mọi người, nha đầu kia có cho mấy lá gan, nàng ta cũng không dám hạ độc thủ.

Lúc này, Lý Ngọc Nhi dẫn theo Vân Thu Ca vén rèm đi vào, trước hết hai mắt nhìn quanh tình huống trong phòng, đôi mắt đẹp hơi lóe, khoe miệng càng gợi lên nụ cười tự đắc.

“Phủ y, mau vào xem một chút.” Sắc mặt Lý Ngọc Nhi nóng nảy, không kịp hành lễ vấn an, nói.

Sau lưng phủ y vội đi vào, sau khi thỉnh an lão phu nhân cùng Vân Bá Nghị, cũng không nhiều lời trực tiếp cách màn che thay Vạn Phượng Ngô cẩn thận bắt mạch.

“Lão phu nhân, Tướng gia, tỳ thiếp khi đi tới gặp được phủ y, liền đi cùng hần tới đây.” Sau khi Lý Ngọc Nhi cúi chào xong, liền giải thích nguyên do vì sao nàng xuất hiện cùng phủ y.

“Tam di nương, người dù sao cũng là thiếp thất của phụ thân, phủ y là ngoại nam, người lại có thể không để ý đến nam nữ cấm kỵ, cho phép hai

người đồng hành, hiểu nội tình sẽ biết người có ý tốt, người không biết nhìn thấy khó tránh khỏi sẽ nói ra điều xấu, người tính đặt mặt mũi của phụ thân ở đâu? Huống chi Tứ muội muội còn đi theo bên cạnh người, nàng lại chưa xuất giá, người sao có thể làm ảnh hưởng đến khuê danh trong sạch của nữ nhi mình.” Vân Lãnh Ca cười chân thành tha thiết, khóe mắt quét Lý Ngọc Nhi lộ ra vẻ lạnh thấu xương.

Dứt lời, Vân Bá Nghị trầm mặt, một di nương cùng ngoại nam đồng hành ở Tướng phủ, tuy nói phủ y làm thuê cho Tướng phủ, cũng coi là một nửa Tướng phủ, nhưng cổ nhân có nói, thân tử đệ bảy tuổi cũng không cùng ngồi chung bàn, huống chi thiếp thất của mình đi cùng một nam tử mà nàng ta vốn không quen, nếu lời đồn đãi bị truyền ra ngoài, mặc dù hai người không có gì cũng sẽ bị dư luận nói thành có tội, vậy danh tiếng Hữu Tướng của ông thật sự bị hủy không còn gì.

“Lãnh Ca nói rất đúng, có lòng tốt nhưng làm chuyện sai lầm, chính là hồ đồ hại người hại mình, nam nữ thụ thụ bất thân, về sau chú ý một chút, đây là Tướng phủ, quy củ tất nhiên phải nghiêm cẩn.” Lão phu nhân cũng bất mãn lạnh giọng nói.

“Dạ, tỳ thiếp biết sai.” Lý Ngọc Nhi ngoài miệng thành khẩn bày tỏ biết sai, trong mắt xẹt qua vẻ tức giận, trong lòng hận không thể róc xương lóc thịt Vân Lãnh Ca, Vân Thu Ca không có làm bộ làm tịch như nương nàng ta, lại thấy Vân Lãnh Ca lên tiếng bồi nhọ danh tiết của nàng ta, trong nháy mắt đổi sắc mặt, ánh mắt phần nộ hung ác nhìn chằm chằm nàng, thiếu chút nữa trực tiếp tức giận chửi ầm lên, nhưng ngại lão phu nhân và Vân Bá Nghị đang ở bên cạnh, không dám lỗ mãng làm càn.

Lúc này, sắc mặt phủ y nghiêm túc thu tay chấn mạch, nghiêm nghị nói: “Có thể Nhị di nương dùng phải dược vật khiến xảy thai.” Nặng nề thở dài, lắc đầu nói: “Dược tính đã vào cuống rốn, tại hạ y thuật nông cạn, thai nhi sợ không giữ được.”

Vạn Phượng Ngô thống khổ kêu rên vang vọng cả phòng, nghe nói đứa bé của nàng không giữ được, nhất thời chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, tất cả suy nghĩ đều đình chỉ, hai mắt biến thành màu đen, ngất xỉu tại chỗ.

Lý Ngọc Nhi cùng Vân Lãnh Ca liếc mắt nhìn nhau, vui sướng khi người gặp họa hã hê không lời nào có thể miêu tả được, nhưng bên trong phòng tâm tư của mọi người đều đặt ở trên người Nhị di nương, không chú ý đến hai người bọn họ.

Lão phu nhân nghe được đứa bé không giữ được, vẻ mặt thật không có quá nhiều khổ sở, chỉ là con người trầm xuống không biết đang suy nghĩ gì, trên mặt Vân Bá Nghị đều là chán nản bị thương, tuy nói Vạn Phượng Ngô làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy khiến ông rất tức giận muốn một đao giết nàng ta giải hận, nhưng trẻ con vô tội mà, cốt nhục trong bụng nàng chính máu mủ ruột của bản thân, đối với thai nhi còn chưa thành hình này Vân Bá Nghị vẫn ôm một phần mong đợi.

“Hôm nay Nhị di nương đều ăn những thứ gì rồi, toàn bộ tra ra cho ta, Liễu ma ma, người nói.” Mặt Vân Bá Nghị đỏ lên, nói đến cuối cùng, đã không nhịn được tức giận ngập tràn không tự chủ rống lên.

Liễu ma ma đã sớm lòng như lửa đốt, đang ẩn nhẫn trung của Nhị di nương hi vọng nàng ta có thể sớm tỉnh lại, nghe Vân Bá Nghị giận dữ rống to, thân mình run lên, vội té quỵ nằm rạp xuống đất nói: “Thức ăn của di nương đều do lão nô một tay chuẩn bị, lão nô vô cùng cẩn thận đề phòng có người âm thầm hạ độc, nhưng không nghĩ tới vẫn xảy ra sơ sót, đều do lão nô không đủ cẩn thận, xin Tướng gia trách phạt.”

“Lỗi của người đợi nói sau đi, trước tiên nói Nhị di nương hôm nay đã ăn cái gì rồi?” Vân Bá Nghị thấy Liễu ma ma vòng nửa ngày nhưng chưa nói đến điểm mấu chốt, cố gắng điều hòa hơi thở dồn dập, cả giận nói.

“Dạ dạ dạ, thân mình di nương yếu, vẫn nôn nghén, ăn không vô những thứ khác, cả ngày cũng không ăn cơm, tận tối đêm khuya có một nha đầu bưng tới một chén chè ngân nhĩ hạt sen tẩm bổ cho cơ thể, lão nô cũng nghiệm qua, trong cháo cũng không có độc, cho nên yên tâm để di nương ăn, ai biết ăn vào bụng không tới nửa canh giờ, di nương liền la hét đau bụng.” Liễu ma ma dập đầu như bầm tởi, run rẩy nói ra tất cả.

“Nha đầu bưng cháo kia là ai?” Trong ngực Vân Bá Nghị lửa giận sôi trào, hỏi.

“Là nha đầu ngài cố ý đưa tới hầu hạ di nương.” Cả người Liễu ma ma phát run, run rẩy nói.

Vân Lãnh Ca tranh thủ nhìn thoáng qua sắc mặt khó nén đặc ý của Lý Ngọc Nhi, có chút buồn cười hơi nhướng mày, chỉ cười không nói.

“Cho Tú Nhi và Hoa Linh vào.” Vân Bá Nghị giận không kềm được, nghiêng đầu hướng về phía ngoài cửa rộng to, hai người nha hoàn này do ông cùng mẫu thân thương lượng một phen, đưa đến chỗ Nhị di nương, ngoài mặt là hầu hạ, kì thực là giám thị, dù sao lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, bản lãnh của Nhị di nương bao nhiêu ông hiểu rõ vài phần, hơn nữa nàng ta còn có nhà mẹ đẻ là phủ Thị Lang, chỉ sợ ngày nào đó nàng ta làm ra chuyện chó cùng rứt giậu, khi đó bản thân cũng sớm có tính toán rồi.

Hai người Tú Nhi và Hoa Linh chờ đợi bên ngoài lo sợ bất an, thời điểm Nhị di nương đau bụng như xoắn, họ liền cảm thấy không bình thường, nghe tiếng của Tướng gia như sấm nổ, hai người liếc nhau một cái, đều nhìn thấy sự kinh hoàng cùng vẻ sợ hãi nồng đậm từ trong mắt đối phương.

Thân mình hai người Tú Nhi cứng đờ từng bước từng bước tiến vào trong phòng, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt Vân Bá Nghị xanh mét dọa

người, “Phốc” một tiếng quỳ rạp xuống đất, run giọng nói: “Tướng gia có gì phân phó.”

“Tối nay ai đã bưng một chén chè hạt sen ngân nhĩ cho Nhị di nương uống?” Vân Bá Nghị quét mắt liếc hai người một cái, lạnh lùng nói.

“Hồi bẩm Tướng gia, là Tú Nhi,” Hoa Linh nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, đưa ánh mắt về phía Tú Nhi bên cạnh, đang luôn miệng liên tục nói không ngừng.

Tú Nhi thầm hận Hoa Linh trốn tránh trách nhiệm, nhưng thời điểm nàng ta bưng cháo rất nhiều nha hoàn ma ma cũng đã nhìn thấy, không thể không nhắm mắt thừa nhận: “Hồi lão phu nhân Tướng gia, quả thực là nô tỳ.”

“Người thật to gan, vậy mà dám mưu hại chủ tử, ta để người tới đây hầu hạ di nương, người lại làm như thế hả? Người đâu, mang xuống đánh chết.” Trên trán Vân Bá Nghị cũng nổi đầy gân xanh, nghĩ đến hài nhi của mình còn chưa ra đời đã hóa thành một vũng máu, mà đầu sở gây nên chính là nha hoàn mà ông tự mình đưa đến giám thị Nhị di nương, trong lúc nhất thời vừa giận vừa hối hận, trăm vị tạp trần.

“Tướng gia, xin tha mạng, mặc dù cháo do nô tỳ bưng đến, nhưng là Lục Ý nấu cho Nhị di nương, nô tỳ chỉ mang đến thôi.” Tú Nhi nghe thấy muốn đánh chết mình, vội dùng sức đập đầu cầu xin tha thứ, mặc dù Nhị di nương mang thai hài tử của Tướng gia, nhưng nàng ta tới đây để lưu ý từng cử động của Nhị di nương, tự mình hầu hạ tất nhiên không hề để bụng, nhất là ngày đó nàng ta làm hại chính mình bị thương ở chân, thiếu chút nữa thành người tàn tật, nên xem như kẻ thù đồng thời càng thêm lời lỏng dối với mọi chuyện, rất nhiều chuyện chỉ là nói cho có mà thôi.

Vân Lãnh Ca nghe nói đến Lục Ý, tay đựng nắp bình trà rồi dừng lại, đôi mắt giả vờ mờ mịt, gương mặt không hiểu ngắc đầu nhìn thoáng qua

Tú Nhi đang quỳ, lông mày nhẹ nhàng cau lại.

Thời khắc Lý Ngọc Nhi chú ý đến biểu tình của Vân Lãnh Ca thấy nàng có dáng vẻ như vậy, gương môi bí ẩn cười một tiếng, đáy mắt lóe lên ánh sáng quý dị đã thực hiện được quý kế.

“Lục Ý là ai?” Vân Bá Nghị sai nha đầu đi kêu Lục Ý, xoay người hướng lão phu nhân nghi ngờ hỏi.

“Trước kia bên cạnh Nhị di nương có nha đầu thân cận, sau không biết vì sao lại bị đày đến phòng bếp làm việc.” Lão phu nhân nhẹ giọng mí mắt lên, đưa tay cầm lấy ly trà trên bàn, uống một hớp, thản nhiên nói.

Lúc uống trà tay áo rộng trượt xuống, lộ ra một vòng vàng khảm bảo thạch, hoàn toàn bằng vàng ròng, hết sức quý báu, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ.

“Mẫu thân, vòng tay này?” Trước kia Vân Bá Nghị không nhìn thấy mẫu thân có vòng tay này, quan sát một hồi trên vòng tay có hoa văn cùng bảo thạch, nhìn có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không muốn đứng lên.

“Lãnh Ca đưa, con bé nói vòng tay này vô cùng thích hợp với lão bà tử ta đây, ta vốn không muốn nhận, nhưng con bé nhõng nhẽo cứng rắn một phen, cuối cùng bỏ lại vòng tay chạy mất.” Lão phu nhân thấy Vân Bá Nghị hỏi, hai mắt cười giống hệt vầng trăng khuyết, híp mắt quở trách nhìn Vân Lãnh Ca, giọng điệu vui vẻ nói.

Trong đầu Vân Bá Nghị đột nhiên nhớ tới một cảnh tượng, lòng thầm hiểu rõ, nghe được phòng ngoài vang lên một hồi tiếng bước chân nặng nề, biết nha đầu kia mang theo Lục Ý đến, trước tiên đặt lời muốn nói sang một bên không lên tiếng nữa.

“Tướng gia, tử thai của Nhị di nương cần nhanh chóng lấy ra, tại hạ đi viết phương thuốc, sai người nấu thuốc.” Phủ y cảm nhận được không khí bên trong phòng giường cung bật kiếm, hoảng hốt tay run, cổ trăn định nói.

Sắc mặt Vân Bá Nghị mỗi một khoát tay áo, đồng ý.

Phủ y hành lễ cáo lui, vội ra khỏi nội thất.

Cùng lúc đó, Lục Ý cúi người đi vào.

“Lục Ý, chén chè hạt sen ngân nhĩ kia có phải là người tự mình nấu hay không?” Vân Bá Nghị nhìn về mặt xanh xao vàng vọt của Lục Ý hồi lâu, trầm giọng nói.

“Là nô tỳ.” Lục Ý cúi thấp đầu nói.

“Có phải người oán hận Nhị di nương biếm người đến phòng bếp làm việc, cho nên muốn trả thù nàng hay không?” Vân Bá Nghị nhớ đến lão phu nhân mới vừa nói Nhị di nương đầy nàng ta đến phòng bếp làm việc, việc trong phòng bếp vừa khổ vừa mệt, hơn nữa quanh năm suốt tháng không thấy được chủ tử, không thể xuất đầu lộ diện cũng rất ít có cơ hội lấy được ban thưởng, bình thường chỉ có ma ma lớn tuổi mới có thể ở một nơi như thế này thôi, Lục Ý từ đại nha hoàn lập tức bị chuyển xuống phòng bếp, thay đổi nhanh như vậy chắc chắn không chịu nổi, nhất thời không nghĩ thông sinh ra ý định trả thù, điều này cũng không khó lý giải.

“Nô tỳ hận Nhị di nương, bởi vì nàng không hỏi nguyên do liền đuổi nô tỳ tới phòng bếp, nhưng nô tỳ cũng không phải là cái loại hoàn toàn mất hết lương tâm, người không tim không phổi, cũng không nghĩ sẽ hại chết hài tử trong bụng nàng, nô tỳ chỉ bỏ một ít dược vật có thể đưa đến đẻ non, nhưng lượng thuốc rất nhỏ, Nhị di nương chỉ đau bụng nhất thời, hoàn toàn không nghiêm trọng như vậy đâu.” Đáy mắt Lục Ý như có nước chột hiện, bị ai nói.

“Thai của Nhị di nương đã chết từ trong trứng nước, đây là lượng thuốc rất nhỏ như người nói sao? Hay cho một nô tài ân đền oán trả, chủ tử đầy người...người có tư cách gì mà oán hận chỉ trích? Dám bỏ thuốc hại ruột thịt máu mủ của bản Tướng? Bản Tướng không nghiền xương người thành tro sao có thể hả giận được.” Trong mắt Vân Bá Nghị như có ngọn lửa nhấp nháy, thường ngày trong phủ ông vẫn lấy hòa khí thiện lương đối đãi với người, dù là ở trước mặt hạ nhân, tự xưng ‘Bản Tướng’ cũng rất ít, nhưng trong lời vừa nói ông liên tục phun ra hai lần, có thể thấy được lửa giận ngập trời đến cỡ nào rồi.

“Tướng gia, cứu cứu hài tử của ta, Tướng gia, cứu cứu hài tử của ta....” Lúc này, trên giường Nhị di nương bị đánh thức, trong đầu như bị lấp từng đoàn từng đoàn miên hoa thật dày, làm tắc nghẽn suy nghĩ của nàng ta, nhưng trong bụng truyền tới cơn đau đớn không ngừng cùng bắp đùi mơ hồ ẩm ướt, thời thời khắc khắc nói rõ ràng nàng ta đang thật sự mất đi hài tử, nước mắt trong suốt giống như chuỗi ngọc bị đứt, trong khoảnh khắc làm ướt lông mi, nước mắt đầy mặt, tràn đầy chua xót lâm lâm nói.

“Phủ y, viết xong phương thuốc chưa? Mau tới đây giúp Nhị di nương thi châm.” Vân Bá Nghị nghe thấy tiếng kêu khổ sở của Vạn Phượng Ngô trên giường, nhỏ như muỗi kêu, giọng nói chứa đựng nội tâm như tro tàn không còn sức sống, trái tim bỗng nhiên dâng lên một cảm giác thương tiếc, cũng không chú tâm trừng phạt Lục Ý nữa, lo lắng hướng ngoài cửa quát to.

“Cấp bách nhưng cũng đừng đánh mất thân phận của bản thân, người là Tể Tướng một nước, hỉ nộ hiện rõ trên sắc mặt như vậy còn ra thể thống gì nữa,” lão phu nhân thấy hôm nay Vân Bá Nghị nhiều lần luống cuống vì Nhị di nương, mặt trầm như nước càng thêm lợi hại, lời nói hàm chứa cảnh cáo không vui.

“Tổ mẫu, phụ thân do quá lo lắng cho Nhị di nương, dù sao hài tử trong bụng của Nhị di nương chính là máu mủ của phụ thân, hiện tại đứa bé

không còn, phụ thân đau lòng khó tránh khỏi luống cuống, đây là nhân chi thường tình thôi mà.” Ánh mắt Vân Lãnh Ca ấm áp chứa nụ cười an ủi, sắc mặt không ngại nhìn lão phu nhân.

Vân Bá Nghị hài lòng nhìn Vân Lãnh Ca, trước kia tại sao bản thân lại không nhìn ra, đứa bé Lãnh Ca này lấy đại cục làm trọng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhất là đối mặt với nhiều lần con bé bị hãm hại, Nhị di nương hận không thể dồn con bé vào chỗ chết, vậy mà vẫn tồn tại một tấm lòng khoan dung như thế, phần khí độ này, rất ít người có thể có được.

Lý Ngọc Nhi lạnh lùng quét mắt nhìn Vân Lãnh Ca, khinh thường nghe nàng nói vài câu lập tức hóa giải không khí khẩn trương bên trong phòng, thầm nghĩ, người cứ đặc ý đi, thu về châu châu, cũng chỉ được lúc này thôi, qua tối nay, người kêu trời trời không đáp kêu đất đất chẳng hay, không còn đường sống!

Phủ y nghe được tiếng kêu, vội vàng dùng tay áo xoa mồ hôi trên trán, vội bước nhanh đến, trịnh trọng nói: “Tại hạ đã sai người đi nấu thuốc rồi, lấy ngân châm phụ trợ được vật, tử thai sẽ rất nhanh được lấy ra....” Nói đến đây, mày hăn nhíu lại, chớp mũi khẽ động, nhẹ nhàng ngửi vài cái, đột nhiên sắc mặt đại biến: “Trong không khí có mùi lạ, là mùi thuốc khiến phụ nhân mang thai có thể xảy thai dễ non.”

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Bước Ngoặt Kinh Động

Editor: Gà

Phủ y nói xong, bên trong phòng sắc mặt mọi người đều khác nhau.

“Cái gì, ý của người là có người cố ý muốn hại hài tử của ta?” Ánh mắt Vân Bá Nghị ẩn chứa tức giận quan sát mỗi người ở đây, vài nha đầu đang quỳ dưới đất ai nấy đều cúi đầu, không dám thở mạnh.

“Lão phu nhân, tại hạ đầu tiên còn cảm thấy kỳ quái, thuốc phá thai trong cơ thể Nhị di nương xác thực không nhiều lắm, không thể tạo thành hiện tượng đẻ non, hiện tại người được mùi vị này, tại hạ mới có thể xác định, loại dược này phát tán mùi hương sẽ khiến thai nhi sinh non nhanh hơn, kết hợp với bên trong cơ thể đã sớm tồn tại dược tính, mới dẫn đến thai nhi khó giữ được.” Nói xong, phủ y hít sâu một cái mùi hương nhàn nhạt quanh quần ở chóp mũi, ngay sau đó khẽ nhíu mày.

“Nhị tỷ tỷ, mùi hương trong không khí rất giống với mùi thơm trên người tỷ đó?” Vân Thu Ca đánh bạo đứng lên, theo ngọn nguồn mùi hương phiêu tán đi tìm, vượt qua hai người Trần Tố Lan, Lý Ngọc Nhi, giống như nghi ngờ ở trên người Vân Lãnh Ca người người, cao giọng nói.

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người cũng tập trung trên người của Vân Lãnh Ca, Vân Bá Nghị đè nén tức giận, lạnh lùng nói: “Lãnh Ca, đây là chuyện gì?”

“Thật sao?” Vân Lãnh Ca giơ tay lên ghé vào ống tay áo cẩn thận người chốc lát, vẻ không hiểu hiện rõ trên khuôn mặt, nhẹ nhàng nói: “Nhưng ta

chưa bao giờ dùng huân hương mà, thường ngày ngày cả túi thơm cũng chưa từng đeo, mùi thơm ở đâu ra vậy?”

“Tính tình Lãnh Ca như thế nào, con làm cha còn không biết sao? Con bé sao có thể như thế? Bá Nghị, đừng nghi thần nghi quỷ nữa, Lãnh Ca mới là nữ nhi ruột thịt của con.” Ánh mắt lão phu nhân lạnh đậm quét qua mẫu tử Lý Ngọc Nhi, lạnh giọng nói, những ngày qua gần như ngày nào bà cũng ngồi chung một chỗ nói chuyện với Lãnh Ca, Lãnh Ca thích đeo loại trang sức gì bà rất rõ ràng, trên người nàng trừ hương vị hoa cỏ tươi mát, cũng không có mùi vị gì khác.

Trải qua vài sự kiện Nhị di nương hãm hại Vân Lãnh Ca, lão phu nhân coi như triệt để hiểu rõ, mẹ đẻ Vân Lãnh Ca mất sớm, không chỗ nương tựa, nhưng lại có được danh tiếng dòng chính nữ, những cái này di nương thứ xuất đương nhiên không chịu được, từng bước trừ mưu, khắp nơi tính toán, muốn diệt trừ dòng chính nữ duy nhất của Tướng phủ, như vậy nữ nhi của các nàng cũng sẽ có lý do thuận lợi bỏ lên danh vị con vợ cả rồi.

Nghe Vân Thu Ca không phân tốt xấu vội vu oan lung tung rằng mùi thuốc từ trên người Vân Lãnh Ca tản ra, lão phu nhân trong đầu đột nhiên xẹt qua một tia sáng, cảm giác trong lòng nặng nề, e là lần này lại hướng về phía Lãnh Ca rồi.

Lần đầu tiên có thể nói thành tình cờ, lần thứ hai miễn cưỡng gọi là trùng hợp, liên tiếp lần thứ ba, lần thứ tư thì sao? Trên thế gian nào có nhiều việc tình cờ trùng hợp như vậy.

“Phủ y, người nói, rốt cuộc là ai?” Vân Bá Nghị tất nhiên cảm nhận được trong giọng nói của lão phu nhân thể hiện sự tức giận cùng chất vấn, nhìn Vân Lãnh Ca đối diện vẻ mặt uất ức lại ẩn chứa vẻ không khuất phục, khiến trong lòng Vân Bá Nghị run lên, không dám nhìn thẳng vào mắt, chỉ đành phải chuyển tức giận dời đến trên người phủ y.

Lý Ngọc Nhi nhận thấy ánh mắt lão phu nhân quét tới tràn đầy lãnh ý, ánh mắt rũ xuống lóe lên.

“Trên người Nhị tiểu thư xác thực chưa từng có huân hương, tại hạ là từ...” Về mặt phủ y khó xử, ánh mắt hết nhìn Vân Bá Nghị rồi nhìn lão phu nhân hồi lâu, môi hằn đóng mở nửa ngày, cũng không nói ra được nguyên cớ.

“Có vấn đề gì còn không mau nói ra, nếu hôm nay người không bắt được đầu sỏ gây chuyện, vậy lúc trước người chỉ nói suông không có chứng cứ, phỉ báng Tướng phủ người nên biết sẽ có kết quả gì.” Vân Bá Nghị nhớ đến hơi thở mong manh của Nhị di nương, đáy lòng nóng nảy khiến ông đứng ngồi không yên, nhìn phủ y ấp a ấp úng, nhất thời phát cáu, cả giận nói.

“Vâng vâng vâng, tại hạ là từ...” Phủ y dĩ nhiên biết tội danh phỉ báng lớn đến mức nào, dừng một chút, cắn răng nói: “Tại hạ người được từ trên người lão phu nhân.” Những lời này, ngữ tốc cực nhanh, giống như sợ mình nói chậm một chút, sẽ không nhịn được nuốt xuống yết hầu, nuốt luôn vào trong bụng.

“Lớn mật.” Lão phu nhân thấy phủ y lấy tới lấy lui cứ nhiên kéo tới trên người mình, gương mặt tức giận đỏ bừng, tay mang theo vòng tay giá trị liên thành dùng sức vỗ mạnh lên bàn gỗ Lê Hoa, phát ra tiếng vang thật lớn, phủ y sợ hãi hai chân run rẩy vội quỳ xuống đất, miệng không ngừng tạ lỗi.

“Ta một lão bà tử sắp xuống mồ, dùng những huân hương bỏ đi đó làm gì, còn nữa, trong bụng Nhị di nương khối thịt kia cũng là của tôn nhi của ta, ta không độc ác như vậy, kể sách muốn ta tự hạ độc hại tôn nhi ruột thịt của bản thân.” Lão phu nhân càng nói càng tức, nếu không phải chú ý đến trong phòng còn có người khác, sợ là đã sớm chỉ vào mũi phủ y mắng to rồi.

Trong lòng Lý Ngọc Nhi dương dương tự đắc, bản thân không có bằng chứng cụ thể nếu tùy tiện chỉ lão phu nhân, chẳng những kết quả không được như ý, còn có thể bị người khác cho rằng bụng dạ khó lường, càng sẽ khiến ra lão phu nhân chán ghét và làm Tướng gia nổi giận.

Cho nên trước tiên nàng ta giả vờ khiến Thu Ca đem nước dơ hắt lên người Vân Lãnh Ca, lấy việc lão phu nhân hôm nay sủng ái nàng, chắc chắn lên tiếng bảo vệ, mà Tướng gia dưới tình huống hai bên đều giằng co, chỉ biết tìm phủ y hỏi rõ sự tình, nàng ta chắc chắn phủ y dưới sự áp bức quyền lực của Tướng phủ, bất đắc dĩ khai ra sự thật.

Trực tiếp đắc tội lão phu nhân hay vòng vèo thông qua Vân Lãnh Ca chuyển đến trên người lão phu nhân, tội bên nào nặng bên nào nhẹ, vừa nhìn là biết, dù sao mấy ngày nay nàng ta cũng không đối đầu với Vân Lãnh Ca, lão phu nhân chỉ sợ cũng nghe được, cũng không đột ngột, Thu Ca chỉ là một hài tử, một câu nói hời hợt, hoàn toàn có thể cho rằng đang vui đùa.

Đây là tùy cơ ứng biến, tránh nặng tìm nhẹ.

“Lão phu nhân, tại hạ không dám nói bừa, trên người ngài không có loại mùi hương đó, mùi hương tản ra từ vòng tay ngài đang đeo đó.” Phủ y thấy lão phu nhân oán độc nhìn mình chằm chằm, thân thể phát run, nơm nớp lo sợ nói. Mũi người học y rất bén nhạy, mùi vị toàn thân tản ra với mùi của một thứ vật phẩm đơn độc, khác nhau rất lớn, sau khi hân phân biệt, liền đoán được mùi vị truyền ra từ chiếc vòng tay kim quang lấp lánh của lão phu nhân.

Lão phu nhân nghe vậy hàn ý trên mặt khẽ thu liễm, tầm mắt rơi vào vòng vàng trên tay nhìn một hồi, ngay sau đó ánh mắt ý vị không rõ quét Vân Lãnh Ca một cái.

“Tổ mẫu, cái vòng tay này hình như do Nhị tỷ tỷ tặng cho ngài mà. Vào cái ngày đưa vòng tay cháu và di nương đều ở Phúc Thọ đường.” Vân Thu Ca làm bộ như cực kỳ kinh ngạc, nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ Nhị tỷ tỷ cố ý bỏ được có thể khiến đẻ non vào vòng tay rồi đưa cho tổ mẫu?...” Nói đến đây, nàng đột ngột ngừng lại, tựa như cảm thấy lời này rất không thỏa đáng, vội sửa lại: “Nhị tỷ tuổi còn nhỏ, không biết mùi thuốc này sẽ hại thai nhi, bôi loạn cũng là cử chỉ vô tâm, có lẽ không cần thận bôi lên cũng là chuyện bình thường mà.” Ánh sáng hưng phấn trong đáy mắt lóe lên gian kế việc lớn sắp thành.

Lời nói lần này đầy hàm ý, rõ rệt là cầu tình cho Vân Lãnh Ca, giúp nàng lấy cớ giải vây cho ý đồ mưu hại thai nhi của Nhị di nương, nhưng thực ra, đang ám chỉ cho lão phu nhân cùng Tướng gia biết, Vân Lãnh Ca cố ý, mượn đao giết người, mượn tay lão phu nhân diệt trừ có thể là thứ trưởng tử của Tướng phủ.

Vân Bá Nghị nghe những lời này, ánh mắt kỳ quái nhìn qua nhìn lại giữa Vân Thu Ca cùng phủ y.

“Người đến nhìn xem.” Lão phu nhân không hề tức giận, tháo vòng tay xuống, đặt trong tay, đưa cho phủ y.

Phủ y cẩn thận nhận lấy vòng tay, lật qua lật lại nhìn kỹ chốt lát, lại ngửi một hồi, lúc này mới đem vòng tay cung kính trả lại cho lão phu nhân, có chút do dự nói: “Sau khi tại hạ quan sát hồi lâu, cảm thấy có chút không đúng, mặc dù vòng tay phát ra mùi hương tương tự với mùi thuốc tại hạ miêu tả khi nãy, nhưng lại có chỗ không giống, không giống chỗ nào, tại hạ vẫn chưa nói ra được.”

Ánh mắt Lý Ngọc Nhi ngạc nhiên nghi ngờ nhìn một vòng quanh phòng, mơ hồ cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng loại cảm giác này biến mất quá nhanh, chỉ là ý tưởng lóe lên, liền biến mất không tung tích.

“Nhị tỷ tỷ, người sao có thể bơi được vật khiến dễ non trên vòng tay được, sau đó tặng cho tổ mẫu, gián tiếp khiến tiểu đệ đệ trong bụng Nhị di nương không giữ được, tỷ là tiểu thư con vợ cả, hài tử của Nhị di nương chỉ là con thứ, mặc dù ra đời, đối với tỷ cũng không có bất cứ uy hiếp gì mà, tỷ cần gì phải làm như vậy.” Vân Thu Ca lòng đầy cảm phần chất vấn, đáy mắt hiện ra sắc bén, dưới mắt mọi người, vòng tay thực sự do Vân Lãnh Ca ở trước mặt rất nhiều người đưa ra, nàng hoàn toàn không thể nào chống chế.

“Đúng vậy, Tứ tiểu thư nói rất phải, nếu như Nhị di nương thật sự sinh ra thứ trưởng tử cho Tướng phủ, nhưng ngoại trừ việc không mang lại lợi ích cũng không hề mang đến một chỗ bất lợi nào cho Nhị tiểu thư, mặc dù đến lúc đó ngài có xuất giá, không có nhà mẹ cường thế làm hậu thuẫn, không thể không bị người khác khi dễ, Tướng gia có nhi tử có thể thừa kế Tướng phủ, đối với ngài trăm lợi mà không có một hại nào, ngài sao lại hồ đồ như thế?” Lý Ngọc Nhi tạm thời kiềm chế lo lắng trong lòng xuống, mặc kệ như thế nào, nhất định phải khiến cho chuyện Vân Lãnh Ca trù tính hãm hại đứa bé trong bụng Nhị di nương thành sự thật đã, trên mặt Lý Ngọc Nhi tất cả đều thể hiện nội tâm đau đớn, trong mắt đều là thương tiếc cùng không đành lòng.

Vân Lãnh Ca dịu dàng mỉm cười, gương mặt thanh lệ giống như một đoá hoa mùa hè lúc ban sơ, đáy mắt lóe sáng như nước thấp thoáng nụ cười, ánh mắt sâu thẳm liếc mắt nhìn mẫu tử Lý Ngọc Nhi đang thừa dịp bỏ đá xuống giếng, không ngừng âm thầm hãm hại, có thâm ý khác nói: “Tam di nương nói rất đúng, ta một nữ nhi gia, sớm muộn gì cũng gả đến nhà chồng, không có nhà mẹ giúp đỡ, quả thực nửa bước khó đi, nhưng ta có danh tiếng dòng chính nữ, sẽ không phải gả quá thấp, một nét bút không thể viết ra được một chữ Vân, Vân phủ thịnh vượng, ta tất nhiên vui mừng.” Nói xong, chậm rãi thở dài, cười chum chim tầm mắt nhìn thấy sắc mặt quái dị của lão phu nhân và Vân Bá Nghị đang trầm mặc thật lâu, “Nhưng đáng tiếc quá, có người trước sau đều không hiểu đạo lý này, vất óc tìm

mưu kế đào một cái hố muốn ta nhảy vào, tận lực làm ra những chuyện khiến người thân đau kẻ thù mừng, một lần rồi một lần làm lòng ta rét lạnh.” Dứt lời, còn sục sục không dứt lại thở dài.

Trên mặt Ngâm Thư hết sức nhịn cười, gương mặt ghen cực kỳ quý dị, thâm nghĩ, trò đùa của tiểu thư đã phát huy tới mức tinh xảo rồi.

“Nhị tỷ tỷ, tỷ cần gì phải nói nhăng nói cuội sang chuyện khác chứ, hài tử trong bụng Nhị di nương là thân tôn (cháu) của tổ mẫu, đệ đệ ruột của muội và tỷ, mặc kệ do tỷ vô tâm làm sai, hay cố ý, nhưng có câu nói, biết sai có thể sửa, như vậy đã là điều tốt rồi, chỉ cần tỷ nhận sai với tổ mẫu, phụ thân, cần gì che giấu không chịu thừa nhận như vậy?” Nhận thấy Vân Lãnh Ca vẫn còn phô trương nguy biện, giọng điệu trong lời nói càng thêm châm chọc, Vân Thu Ca âm thầm cười lạnh, thật không biết sống chết, tự rước lấy nhục, đã cùng đường còn muốn liều chết đánh một trận sao?

“Ta không làm vì sao phải nhận.” Khóe miệng Vân Lãnh Ca chưa từng mất đi nụ cười, không nóng không lạnh nói: “Nếu tổ mẫu và phụ thân cảm thấy ta sai, ta lập tức tâm phục khẩu phục.”

Lý Ngọc Nhi nhìn dáng vẻ nắm chắc phần thắng, tính toán trước kỹ càng của Vân Lãnh Ca, cố áp chế bất an nhất thời xông lên não, cảm giác khí thế nàng ào ạt, để nàng ta không khỏi cảm thấy chuyện ngày hôm nay không thuận lợi như đã suy tính, e là chỉ có thể hòa một ván với Vân Lãnh Ca nhưng ngược lại sẽ gây bất lợi cho cục diện của nàng ta, bỗng nhiên liên tưởng đến sự kiện vu cổ lần trước, lúc đó dưới tình huống trước sau nàng đều là kẻ thù, nàng vẫn có thể tìm được đường sống trong cỏi chết, nhưng lần này bản thân đã chuẩn bị đầy đủ, có lòng tin khiến nàng hung hăng té ngã, nhưng nhìn Vân Lãnh Ca bình tĩnh đến vô cùng, trên mặt cũng không gợn một chút sợ hãi nào, trong lòng Lý Ngọc Nhi không nhịn được đã trống rỗng.

“Ba.” Lão phu nhân ném vỡ tách trà trong tay, “Đủ rồi,” kèm theo tiếng rống giận kinh thiên động địa của bà, không khí trong phòng ngưng trệ, mọi người nín thở chờ đợi.

Lão phu nhân châm chọc cười nhạo một tiếng, trên mặt lạnh lẽo có thể làm cho ánh nến đang cháy cũng bị đóng băng, trong phòng mọi người chỉ cảm thấy từ trong lòng tràn ra cảm giác lạnh lẽo cho đến mỗi một lọn tóc đều là lãnh ý: “Tam di nương, người ăn gan hùm mật gấu phải không? Vu oan dòng chính nữ, hãm hại cái lão bà tử ta đây, tự biên tự diễn đúng là không tồi mà, còn có thủ đoạn bắn thiu gì nữa, cũng giở ra hết đi.”

Những lời này bao hàm nhiều loại cảm xúc, châm chọc, lạnh lùng, khinh thường, tức giận, khiến Lý Ngọc Nhi trong nháy mắt đổi sắc mặt, mắt đen xinh đẹp dường như không thể tin lập tức nhìn về phía Vân Lãnh Ca đang cười yếu ớt, mặc dù nàng ta còn chưa hiểu rõ đầu đuôi biến cố xuất hiện ngoài ý muốn này, nhưng từ trong đáy lòng nàng ta vẫn cho rằng, Vân Lãnh Ca cũng không thoát khỏi liên quan đến việc này.

“Tổ mẫu, ngài đang nói gì vậy, do Nhị tỷ tỷ bôi thuốc lên vòng tay, không liên quan đến di nương mà.” Vân Thu Ca thấy lão phu nhân trút lửa giận lên người Tam di nương, thu lại thần thái đắc ý vừa nãy, chỉ cảm thấy nội tâm lơ mơ phát hiện ra cái gì, vẻ mặt có chút hốt hoảng cải lại.

“Đúng vậy, lão phu nhân, chuyện này sao có thể liên quan đến tỷ thiếp, vòng tay do chính Nhị tiểu thư tặng cho ngài, lúc ấy không chỉ có mình tỷ thiếp nhìn thấy, rất nhiều người cũng nhìn thấy mà, ngài sao có thể không phân rõ nguyên do liền hỏi tội tỷ thiếp như vậy?” Tròng mắt Lý Ngọc Nhi khẽ đảo, vắt óc suy nghĩ xem rốt cuộc sơ hở ở đâu rồi.

“Ta không hỏi nguyên do? Vòng tay là ngày đó lúc Lãnh Ca hiến nghệ Hoàng Hậu nương nương tự mình chuẩn bị sai người ban thưởng, các người hoài nghi cái vòng tay này, chính là trực tiếp chất vấn Hoàng Hậu nương nương, đây chính là tội danh bất kính, các người có mấy cái đầu,

dám chất vấn hoàng gia! Chất vấn quốc mẫu! Các người không muốn sống nữa nhưng Tướng phủ còn muốn.” Hai ngón tay lão phu nhân cầm lấy vòng tay, đưa nó giơ lên trời, khiến mọi người trong phòng đều mở to hai mắt thấy rõ ràng đây là vật phẩm ngự ban, không phải con chó con mèo có thể tùy tiện xen vào.

Lão phu nhân giải thích xong, không thể nghi ngờ mặt hồ yên tĩnh bắt đầu nổi phong ba, có người ghen hòng trôn trối nhìn thẳng vào vòng tay lão phu nhân giơ lên, Lý Ngọc Nhi không thể tin được, thế nào nàng ta cũng không còn ngờ tới, ám chỉ vòng tay của lão phu nhân do chính Hoàng Hậu nương nương tự mình ban thưởng có thuốc phá thai bên trong, vật phẩm quý trọng như vậy, đại biểu cho vinh dự vô biên, cũng là vật khẳng định tài hoa của bản thân, Vân Lãnh Ca làm sao có thể tặng cho lão phu nhân mà không một chút đau lòng chứ?

“Hoàng hậu nương nương ban thưởng vòng tay vô cùng quý giá này, ta cảm thấy bản thân tuổi còn quá nhỏ khiến vòng tay có thể bị mai một, nên muốn tặng cho tổ mẫu xem như là mượn hoa hiến Phật thôi, cũng miễn cưỡng toàn tâm toàn ý làm một cháu gái hiếu tâm, không ngờ Tam di nương lại nói vòng tay này có vấn đề.” Vân Lãnh Ca nhìn tay lão phu nhân cầm vòng tay hơi phát run, biết bà thực sự nổi giận, thầm nghĩ đến lúc nên bỏ thêm năm củi rồi, trên khuôn mặt giả vờ như cực kỳ không đành lòng thở ra một hơi dài, đáy mắt mơ hồ có nước mắt chớp động, lã chã chực khóc nói: “Tổ mẫu, đều do cháu gái tự chủ trương, không báo cho người khác, nếu như báo cho các viện, cũng không có chuyện xảy ra như hôm nay rồi, cũng sẽ không làm hại Nhị di nương mất đi hài tử...”

Tính lão phu nhân thích phô trương, yêu xa xỉ, có được vật phẩm ngự ban thì ước gì ngày nào cũng đeo trên tay khoe khoang khắp nơi, nhưng lại cố ý giữ thân phận, trừ phi có người chủ động hỏi, nếu không bà tuyệt đối sẽ không nói ra tất cả ẩn tình, ngày đó tặng vòng tay cho bà, khi đó đã tặng

nó trước mặt mẫu tử Lý Ngọc Nhi, những người khác hoàn toàn không biết chuyện này.

Lý Ngọc Nhi chỉ nghĩ Vân Lãnh Ca muốn lấy lòng lão phu nhân, tự bỏ bạc chế tạo ra cái vòng tay xa xỉ này, ai sẽ nghĩ đây do Hoàng Hậu nương nương ban thưởng trong yến tiệc?

“Đứa bé ngoan, cái này cũng không trách con, chẳng lẽ con làm chuyện gì, còn phải bầm báo cho người có địa vị đề tiện như vậy biết ư? Không có đạo lý này, con cẩn thủ (tuân thủ nghiêm ngặt) bốn phận, không khoe khoang, tránh gặp phải những xem thường oán hận vô cớ, con có ý tốt, cứ nhớ như thế, quan tâm điều này thôi, không ngờ lại dẫn sói vào nhà, khai ra một đám bạch nhãn lang.” Ánh mắt lão phu nhân hàm chứa quan tâm nhìn vẻ mặt xấu hổ của Vân Lãnh Ca, an ủi.

Lão phu nhân nói lời này thật có chút nặng, có lẽ đã nói rõ đám người Tam di nương có thân phận địa vị hèn mọn, bà chế nhạo chẳng nề tình như thế, mới nghe thấy lần đầu.

“Ngộ nhờ Nhị tỷ tỷ có được vòng tay này lại cố ý bôi loạn thuốc phá thai ở trong rồi đưa cho tổ mẫu, điều này cũng có thể mà, tổ mẫu sao có thể chỉ như thế mà kết luận Nhị tỷ tỷ vô tội trong sạch được?” Vân Thu Ca thấy chẳng những không vu oan cho Vân Lãnh Ca được, ngược lại còn bị lão phu nhân chê cười, thoáng chốc tức giận mặt đỏ tới mang tai, ý tưởng lóe lên trong đầu, tự cho mình thông minh hỏi.

“Lời nói của người thật vô liêm sỉ? Người không muốn nhìn thấy tỷ tỷ mình sống yên phải không? Nghĩ trăm phương ngàn kế bôi nhọ con bé? Vòng tay này là vật phẩm ngự ban, may mắn tổn hại cũng sẽ trở thành tội lớn diệt tộc, phạm là người có đầu óc sẽ không ai đánh chủ ý lên vật này, tổ chim bị phá thì trứng còn có thể nguyên vẹn hay không? Người không hiểu biết thì bớt nói chút đi!” Khóe miệng lão phu nhân khinh thường khẽ khơi lên, lạnh lùng nói, thứ nữ chính là thứ nữ, quả thật không lên được mặt bàn,

đạo lý bình thường dễ hiểu như vậy, cũng cần người khác phải giải thích cho mình.

“Phủ y nói trong vòng tay có mùi hương, điều này phải giải thích thế nào?” Vân Thu Ca không để ý tới ánh mắt Tam di nương ra hiệu cho nàng ta câm miệng, không cam lòng hỏi.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Kết Cục Đã Định

Editor: Gà

“Phủ y người xác định mùi hương tản ra từ vòng tay là mùi thuốc phá thai ư? Đây không phải chuyện đùa.” Lão phu nhân nhìn mặt phủ y xám như tro tàn đang quỳ trên mặt đất, hỏi.

“Tại hạ không dám cam đoan, xin lão phu nhân cho tại hạ thêm chút thời gian, cẩn thận kiểm tra một phen.” Hiện tại phủ y chỉ cảm thấy đâm lao thì phải theo lao, lúc trước hắn nói chắc như đinh đóng cột rằng vòng tay của lão phu nhân tản ra mùi hương của thuốc phá thai, sau khi tỉ mỉ kiểm nghiệm lại, thì nhận thấy có chỗ không đúng, nội tâm bất ổn treo một khối đá lớn, gặp chút khó khăn, bỗng nhiên nghe Vân nhị tiểu thư nói rõ vòng tay là vật phẩm ngự ban.

Hoàng Hậu nương nương ban thưởng!

Làm tổn hại vật phẩm ngự ban là tội tru diệt cửu tộc, mà hắn lại nói trong vòng tay này có thứ không sạch sẽ, tội cũng không nhẹ đâu.

“Lão phu nhân, Tướng gia, thuốc nấu xong rồi.” Ngoài cửa nha đầu bưng một chén thuốc đen như mực đi vào.

“Bá Nghị, phụ nhân đẻ non, nội thất tràn đầy huyết khí, sẽ có xung đột, hay chúng ta đi ra ngoài chờ thôi.” Trong lòng lão phu nhân hiển nhiên đã nhận định vở kịch hôm nay do Tam di nương chỉ điểm, dù sao Vân Lãnh Ca vẫn đang ở Tướng phủ, sinh trưởng trong Tướng phủ, ngay cả tương lai khi xuất giá, cũng cần thanh danh của Tướng phủ và quyền thế của Bá

Nghị, con bé không ngốc như vậy, vì một hài tử cho dù ra đời cũng sẽ không được cưng chiều mà ra tay độc ác, làm ra loại chuyện ngu xuẩn tự tổn hại một vạn chỉ giết ba ngàn địch.

Từ việc Vân Thu Ca mập mờ vu oan cho Vân Lãnh Ca thì lão phu nhân liền mơ hồ cảm thấy đây là kế sách của Tam di nương, quan điểm tiên nhập vi chủ (ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế), nếu Tam di nương không đưa ra được chứng cứ xác thực, thì nhận định của lão phu nhân sẽ như bàn thạch, không chừa con đường sống nào.

Vân Bá Nghị lệnh cho Tú Nhi, Hoa Linh ở lại bên trong Tích Ngô Uyển phụ giúp phủ y một tay, những người khác cùng nhau đi ra phòng ngoài chờ.

“Tam di nương, người còn chưa biết tội sao?” Lão phu nhân nhìn ánh mắt Lý Ngọc Nhi lảo liên không ngừng, trong lòng biết nàng ta đang suy nghĩ biện pháp giải quyết, cười lạnh, nói.

“Lão phu nhân, không phải tỳ thiếp, là phủ y nói vòng tay có mùi thuốc, tỳ thiếp nghĩ đến vòng tay này do Nhị tiểu thư tặng cho ngài, nhất thời tình thế cấp bách, tâm bị che mờ nên tưởng lầm do Nhị tiểu thư gây nên, lão phu nhân xin ngài minh giám.” Lý Ngọc Nhi quỳ trên mặt đất buồn bã không ngừng bị ai khóc không ra tiếng.

“Tổ mẫu, do lúc trước phủ y phán đoán nên làm ảnh hưởng đến tư tưởng của di nương, di nương lo lắng quá mức nên bị rối loạn, muốn trách thì trách lão già phủ y kia ăn nói bừa bãi, đầu voi đuôi chuột, lừa gạt tổ mẫu và phụ thân.” Vân Thu Ca nhìn thấy mẫu thân nằm ở trên đất thân thể không ngừng phát run, vội vàng quỳ rạp xuống bên cạnh nàng ta, lên tiếng cầu xin.

“Câm miệng.” Lão phu nhân hung hăng trợn mắt nhìn Vân Thu Ca, thật sự là không có giáo dưỡng, trước mặt nha hoàn, hô to gọi nhỏ, khẩu

xuất cuồng ngôn, thật không có ý thức của một tiểu thư Tướng phủ, cả giận nói: “Người là tiểu thư khuê các chưa xuất giá, nói chuyện phải chú ý đúng mực.”

“Lão phu nhân, là tỳ thiếp quá mức tin tưởng phủ y, oan uổng Nhị tiểu thư, xin ngài trách phạt.” Đôi mắt đẹp của Lý Ngọc Nhi trong suốt, tràn đầy nước mắt khẩn cầu thoáng nhìn về phía Vân Bá Nghị, chung quy do nàng ta quá xem thường Vân Lãnh Ca, không ngờ nàng đã tính toán tỉ mỉ như vậy, hành động cử chỉ không một chỗ hở, bất động thanh sắc đào một cái hố chỉ chờ mình nhảy xuống.

Trong lòng Lý Ngọc Nhi không ngừng nghiến răng, hôm nay không thể loại trừ Vân Lãnh Ca, may thay tất cả những chuyện xảy ra cũng không thể không cứu vãn được, mặc dù ngấm ngấm ám hiệu Vân Lãnh Ca chính là kẻ đứng sau chủ mưu, nhưng cũng ám chỉ rõ ràng nàng ta nhất thời nóng lòng lo lắng, lão phu nhân không có căn cứ, hoàn toàn không thể làm gì nàng ta, nghĩ tới đây, tâm tình hoang mang sợ hãi của Lý Ngọc Nhi có chút thả lỏng, chỉ cần Tướng gia có thể che chở thì nàng ta có thể vượt qua tất cả mọi chuyện một cách dễ dàng.

Vân Bá Nghị thấy được ánh mắt cầu cứu của Lý Ngọc Nhi, trong lòng xẹt qua vẻ không đành lòng, dù sao nàng ta cũng cùng giường chung gối với mình nhiều năm như vậy, hơn nữa còn là tri kỉ hiểu rõ ông, vừa muốn thay nàng ta giải vây, đột nhiên trong phòng truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế, hiển nhiên là Nhị di nương đang chịu nỗi đau mất con, nghĩ đến hài nhi còn chưa ra đời có thể bị chính Lý Ngọc Nhi trước mặt này hại chết, trong lòng Vân Bá Nghị như bị nhéo một cái, đau như xoắn, lời cầu tình như xương mắc ngay cổ họng, thế nào cũng nói không ra được.

“Tổ mẫu, hiện tại quan trọng là phủ y, hãn không phải cũng không thể kết luận mùi hương phát ra từ vòng tay rốt cuộc là cái gì mà, chỉ cần đợi xác nhận rõ ràng, sẽ rõ chân tướng thôi.” Vân Lãnh Ca đột nhiên mở

miệng, không cho Lý Ngọc Nhi muốn tránh nặng tìm nhẹ, có cơ hội trốn tránh tội lỗi, hảo tâm đề nghị.

“Lãnh Ca nói không sai, ta cảnh cáo trước, Tam di nương, nếu chuyện này thật do người làm, đừng trách lão bà tử ta không cho người con đường lui.” Lão phu nhân cực kỳ hận Lý Ngọc Nhi, ai hiểu con bằng mẹ, bà biết Vân Bá Nghị đối với Lý thị chứa ba phần thật lòng, vì phòng ngừa có người giúp nàng ta biện hộ, lời nói của lão phu nhân có ý định muốn phá hỏng khả năng này.

Lý Ngọc Nhi không nghĩ đến sự tình lại nghiêm trọng như vậy, mí mắt trầm xuống, nghĩ đối sách: trong vòng tay có mùi hương là thiên chân vạn xác (hoàn toàn chính xác), Lục Ý theo lệnh của mình nói tin tức giả cho Vân Lãnh Ca, Vân Lãnh Ca tin là thật, cho nên nàng cho rằng “kẻ phản bội” là Thủy Lục đã bỏ được vào trong vòng tay, mà Lục Ý nói loại thuốc kia gặp mùi hương sẽ phát huy dược tính, sẽ trung hòa với nhau, đánh trúng ý định trong lòng của Vân Lãnh Ca, cho nên nàng ta đi đến chỗ lão phu nhân, sau đó, quả nhiên, bản thân người được mùi thuốc trên người lão phu nhân, nhưng thật ra hoàn toàn không có cái gì gọi là phản bội như vừa nói, vòng tay cũng không có mùi khác thường, vậy còn lời nói của Lục Ý, ngược lại dường như cảm thấy bản thân mơ hồ bị Vân Lãnh Ca bức vào đường cùng.

Đây vốn là một kế sách hay nhất tiến song điều (một mũi tên hạ hai con chim), vừa trừ đi hài tử trong bụng Nhị di nương, khiến ý niệm đông sơn tái khởi của nàng còn chưa áp dụng liền chết từ trong trứng nước, lại có thể lật đổ người thủ đoạn không tầm thường như Vân Lãnh Ca diệt trừ mối họa lớn trong lòng, con đường leo lên vị trí dòng chính nữ của Thu Ca cũng không còn chướng ngại vật này nữa, mới có thể đi được xuôi gió xuôi nước.

Sai ở chỗ, bản thân nàng ta vắt óc suy nghĩ cũng không ngờ được, Vân Lãnh Ca chấp tay dâng tặng lễ vật mà nàng được ban thưởng từ trong cung,

đáng tiếc ngày đó nàng ta và Thu Ca không có tư cách tham gia cung yến, không biết lai lịch của vòng tay này, nếu không hôm nay nhất định tiện nhân Vân Lãnh Ca kia chết chắc!

Khóe môi Vân Lãnh Ca nhếch lên, dịu dàng xinh đẹp, nụ cười sâu xa hiện trên gương mặt, vật phẩm ngự ban chính là chỗ sơ hở đầu tiên, Lý Ngọc Nhi tự cho rằng bày mưu nghĩ kế, nắm giữ cục diện, nhưng thật ra, khiến nàng ta kinh ngạc hơn ở phía sau còn rất nhiều đấy.

Trong tướng phủ này nhìn như sắc màu rực rỡ, hoà hợp êm ấm, thật ra ai ai cũng rắp tâm hại người, Vạn Phượng Ngô ngã xuống, Nha Nha đứng lên, đợi đến lúc Lý Ngọc Nhi mua dây buộc mình, hoàn toàn làm phai mờ tình yêu của Vân Bá Nghị với nàng ta, nàng ta cũng chỉ có thể bước lên vết xe đổ của Vạn thị.

Lão phu nhân bạc tình vô nghĩa, bà chỉ quan tâm đến sống chết của bản thân và Vân Bá Nghị, chỉ cần ở trong phủ sinh tồn một khoảng thời gian ai cũng sẽ hiểu điểm này, Lý Ngọc Nhi tất nhiên am hiểu sâu sắc, nhắm ngay vào lão phu nhân trước tiên, lão phu nhân ngồi xem trò vui sẽ dần dần lo lắng khiến bản thân không tự chủ được cũng trở thành người tham diễn, như vậy nếu Lý Ngọc Nhi hãm hại thành công sẽ đưa đến hiệu quả cực lớn, ngược lại, mưu đồ thất bại, lão phu nhân phát hiện bị nàng ta dắt mũi sẽ giận tím mặt, xuống tay hạ sát không chút mềm lòng.

Mọi người nín thở, ánh mắt rũ xuống cẩn thận liếc trộm sắc mặt lão phu nhân đang biến thành màu đen.

“Lão phu nhân, Tướng gia, tử thai trong bụng Nhị di nương đã được lấy ra, không còn nguy hiểm đến tính mạng, dưỡng tốt cơ thể về sau vẫn có thể mang thai được.” Phủ y xốc màn cửa ra ngoài, cung kính bẩm báo.

“Rốt cuộc mùi hương trong vòng tay người đã đoán được chưa?” Lão phu nhân đối với hài tử trong bụng Nhị di nương không có một cảm giác

mong đợi nào, hiện tại bà vô cùng muốn biết đầu sỏ gây nên tội này có phải là Tam di nương mà bà vẫn nhận định hay không.

“Tại hạ tỉ mỉ hồi tưởng lại lúc mùi hương phát tán ra, phát hiện mùi hương này có chút khác biệt với mùi hương trong vòng tay, khẩn cầu lão phu nhân hạ lệnh cho các chủ tử có ở trong phòng lúc ấy lấy đồ vật mang theo bên người ra, cho tại hạ kiểm tra một phen.” Phủ y cúi đầu, vô cùng áy náy và tự trách.

“Mau đặt đồ trang sức lên bàn nhỏ, cho phủ y kiểm tra.” Lão phu nhân vung tay lên, trực tiếp ra lệnh.

Lấy đồ trang sức để cho người ta kiểm tra, đây vốn là chuyện vô cùng không lễ phép, hành động không tôn trọng người khác, nhưng việc đã đến nước này, lão phu nhân không muốn trì hoãn, chỉ muốn dứt khoát, mau giải quyết chuyện này.

Mẫu tử Lý Ngọc Nhi không chút chậm chạp đặt đồ trang sức và túi thơm ở trên bàn nhỏ rồi đứng sang một bên, mùi thuốc xuất hiện ở vòng tay của lão phu nhân, bây giờ phủ y muốn kiểm tra kỹ càng, mò kim đáy biển quyết tìm ra đầu mối, nhưng trên người các nàng đều sạch sẽ, hoàn toàn không sợ kiểm tra.

Mà Trần Tố Lan từ đầu đến cuối đều cúi thấp đầu, thành thật làm theo lệnh của lão phu nhân.

“Phủ y, ta chỉ có cây ngọc trâm buộc tóc, cũng phải lấy xuống sao?” Vân Lãnh Ca cười, hỏi, lúc phải tham dự yến tiệc hoặc có khách bái phỏng nàng mới đeo một chút trang sức, hôm nay nàng để mặt mộc không trang điểm, mặc một bộ váy dệt thưa đơn giản, không có gì nổi bật.

“Nhị tỷ tỷ, tất cả mọi người đều tháo trang sức xuống, sao tỷ lại ngoại lệ được, không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ kêu cửa, tỷ che che giấu giấu, chẳng lẽ chột dạ ư?” Vân Thu Ca tức giận không chỗ phát

tiết, lập tức âm dương quái khí nói, ngụ ý nói nếu người không động thủ trên ngọc trâm, sẽ không sợ người khác biết.

“Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.” Vân Lãnh Ca hết cách lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Nữ nhi gia chú trọng dáng vẻ nhất, tóc tai bù xù là điều thất lễ, nếu Tứ muội muội hoài nghi ta, trong phòng đều là người một nhà, ta cũng không ngại.” Nói xong, giơ tay lên rút ra ngọc trâm buộc tóc, đưa cho Ngâm Thư ở sau lưng.

Trong khoảnh khắc, mái tóc đen của Vân Lãnh Ca như gấm phát ra ánh sáng rực rỡ trôi bên hông, lọn tóc xõa tung, ánh sáng vàng óng như ánh nến chột hiện ra, một vẻ đẹp khó bề phân biệt, cảm giác nhìn không rõ lắm, khiến người ta có cảm giác không thể nhìn gần.

Trong lúc nhất thời mọi người quên mất nên làm gì tiếp theo, cũng ngơ ngác nhìn Vân Lãnh Ca, ngay cả hô hấp của phủ y cũng cứng lại, quên mất phải tiến lên kiểm tra đồ trang sức.

Cho đến lúc cửa sổ truyền đến một tiếng vang giống như bị ném trúng, mọi người như bừng tỉnh rồi rít phản ứng.

Trong mắt Vân Lãnh Ca mang theo kinh ngạc khẽ nghiêng đầu nhìn cửa sổ, âm thanh này, rõ ràng do có người dùng cục đá ném vào.

“Phủ y, mau kiểm tra đi.” Lão phu nhân lạnh lùng liếc mắt nhìn đồ trang sức trên bàn, nhắc nhở.

Phủ y lên tiếng đáp ứng, đi đến đóng đồ trang sức trên bàn nhỏ bên cạnh, nhặt lên từng món tra xét một phen, lúc cầm lên một cây trâm Bát Bảo Ngọc Thạch bướm bướm, trong nháy mắt hắt đổi sắc mặt, vội vàng để gần mũi người nhẹ chốc lát, lúc này sắc mặt nặng nề nói: “Lão phu nhân, cây trâm này tỏa ra mùi hương giống như đúc với mùi thuốc tại hạ đã phán đoán.”

"Trâm này của ai?" Trong nháy mắt vẻ mặt lão phu nhân biến hóa rất nhiều, ánh mắt khôn khéo tràn đầy lạnh lẽo quét một vòng mọi người trong phòng, lớn tiếng hỏi.

Lý Ngọc Nhi "Phốc" một tiếng thẳng tắp quỳ xuống, khi nghe thấy phủ y nói như thế thì trong đầu nàng ta trống rỗng, cả người bối rối, theo bản năng mở miệng đáp: "Là của ta...." Tâm hoảng ý loạn, ngay cả xưng hô thế nào cũng quên mất.

"Chúng có xác thật, người còn gì nguy biến không?" Nét mặt lão phu nhân hiện rõ dáng vẻ quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, vẻ lo lắng nơi đáy mắt càng sâu hơn, hừ lạnh một tiếng nói.

"Tổ mẫu, lời nói của phủ y không đáng tin, lúc trước hần nói bừa rằng vòng tay có vấn đề, có thể do hần biết vòng tay chính là vật phẩm ngự ban, nên hần muốn lật lọng chuyển sang đổ lên cây trâm của di nương, lời nói trước sau bất nhất (trước sau đều không giống nhau) như vậy, chẳng phải tự mâu thuẫn sao?" Vân Thu Ca cũng hoảng hồn, lời nói thê lương cùng khẩn cầu đánh vào nội tâm, làm cho người ta không khỏi xúc động.

"Tổ mẫu lấy hai món trang sức chia ra gửi thử xem không phải sẽ rõ sao?" Vân Lãnh Ca nhìn thấy trên mặt Vân Bá Nghị biểu hiện vẻ không đành lòng cùng thương xót, trong lòng cười nhạo, trên mặt cực kỳ nghiêm túc đưa ra đề nghị.

Lão phu nhân gật đầu, nhận lấy cây trâm trong tay phủ y gửi hồi lâu, sau đó giơ tay lại gần mũi, hít sâu mùi hương từ vòng tay, ngẫm so sánh một phen, trong lòng đại khái có suy đoán.

Ánh mắt Vân Thu Ca khẩn trương không dứt nhìn theo động tác của tổ mẫu, khéo mắt liếc thấy sắc mặt Lý Ngọc Nhi chột tái nhợt, tay chân luống cuống, vội vàng âm thầm lôi kéo ống tay áo nương mình.

Thân mình Lý Ngọc Nhi run lên, chưa tỉnh hồn liếc mắt nhìn bên cạnh, mẫu tử hai người trao đổi ánh mắt.

“Mùi vị thật có chút khác nhau, không cần thận phân biệt quả thật rất dễ dàng nhầm lẫn.” Lão phu nhân nói xong tháo vòng tay đem hai món đồ trang sức đưa cho Vân Bá Nghị đang trầm mặc bên cạnh, ý bảo ông cũng ngửi thử, tránh cho có người sẽ cảm thấy bà có lòng riêng thiên vị.

“Mẫu thân nói rất đúng. Nhi tử cũng đoán được rồi.” Vân Bá Nghị không yên chia ra ngửi, nhưng xem ra, có thể nhanh chóng phân biệt sự khác nhau, Vân Bá Nghị gật đầu phụ họa, cũng đồng ý với phán đoán của lão phu nhân.

Hai chủ tử lớn nhất của Tướng phủ đều nói như vậy, vậy khẳng định sẽ không phải là giả rồi, nhất thời, khắp phòng trong mắt nha hoàn tràn đầy đồng tình, ánh mắt khinh thường, giễu cợt nhìn về phía mặt Tam di nương đã không còn chút máu, đôi môi run lập cập.

“Tổ mẫu, phụ thân, không phải di nương mà, là Vân Lãnh Ca, hôm đó con tận mắt nhìn thấy Vân Lãnh Ca đi Phúc Thọ đường tán gẫu cầm theo vòng tay này, nhất định là lúc đó, nàng bôi thuốc phá thai ở phía trên.” Vân Thu Ca thấy lão phu nhân và phụ thân cũng đồng ý với lời nói của phủ y, chuyện sắp thành kết cục đã định, đến lúc đó mẹ con các nàng chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, không để ý che giấu việc bản thân thực sự theo dõi Vân Lãnh Ca, bật thốt lên.

Chỉ cần chứng minh mùi thuốc phát ra từ vòng tay, mà mùi vị này đúng là do Vân Lãnh Ca gây nên, như vậy người hại chết bào thai trong bụng Nhị di nương là nàng, mà bản thân quá lắm chỉ mang trên lưng tội danh vụng trộm theo dõi dòng chính nữ, nhẹ hơn nhiều so với bỏ thuốc mưu hại.

“Người nói là giờ Tuất canh ba lúc ta đi Phúc Thọ đường thỉnh an tổ mẫu ư?” Đôi mắt trong suốt của Vân Lãnh Ca chớp chớp, nổi lên từng đợt gợn sóng, giống như châu ngọc rơi trên mặt hồ tạo nên ngàn vạn nhu tình, lời nói dịu dàng, nhưng hàn băng nơi đáy mắt vẫn ngàn năm không thay đổi, nhẹ nhàng nói: “Ngâm Thư gần đây chế ra một mùi hoa kỳ dị, ta cố ý mang đến cho tổ mẫu xem một chút.” Dứt lời, vươn bàn tay thon ra phía sau.

Ngâm Thư vội từ trong áo lấy ra một bình hoa hồng nhỏ nhẹ nhàng đặt trên tay tiểu thư.

“Phủ y, mùi thơm trên vòng tay đoán chừng chính là hương từ trong bình này, người kiểm tra xem, tránh cho có người nói ta rắc tâm không tốt.” Vân Lãnh Ca cầm cái bình, đưa cho phủ y đang đứng ở một bên mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Phủ y vội vàng nhận lấy, tháo nút gỗ của bình nhỏ, lại gần miệng bình, cẩn thận ngửi vài hơi thật sâu, nói: “Đúng vậy, Nhị tiểu thư nói không sai.” Ngay sau đó hẩn lại có chút hiếu kỳ hỏi: “Tại hạ chưa từng ngửi qua mùi thơm này, thứ cho tại hạ mạo muội, có thể cho tại hạ biết công dụng của nó hay không.”

“Là nô tỳ luyện ra từ nhiều loại dược thảo, mùa xuân muối rất nhiều, tiểu thư bị đốt nhiều quá, nô tỳ không đành lòng, liền luyện ra loại hương này, hun thời gian lâu dài, có thể tránh muối.” Ngâm Thư nhận được ánh mắt Vân Lãnh Ca bảo nàng giải thích, bước lên trước vài bước, phúc thân hành lễ nói.

“Thì ra là như vậy, y thuật cô nương tinh thông, tại hạ vô cùng bội phục.” Phủ y nhận ra Ngâm Thư chính là nha hoàn lần trước biết mê mộng thảo, cảm khái nói.

“Tứ muội muội còn điều gì nghi vấn không?” Vân Lãnh Ca hòa nhã cười hỏi.

“Người có gì chứng minh đây không phải là mùi thuốc có thể khiến cho phụ nhân sảy thai? Dù sao mùi thơm cũng không khác nhau lắm.” Nhân châu Vân Thu Ca xoay động, nảy ra ý hay, không phục nói.

“Tứ muội muội, nếu như muội không tin có thể tìm đại phu khác kiểm tra mà, loại mùi thơm này do Ngâm Thư luyện thành, về sau ta sẽ thường dùng, ta cuối cùng cũng sẽ không vì hại người mà hại luôn chính mình đâu.” Trong mắt Vân Lãnh Ca sáng rỡ say lòng người, giọng nói cũng thật nhu hòa, giống như trước mặt Vân Thu Ca người luôn gây sự, nhiều lần muốn hãm hại nàng chỉ là hài tử không hiểu chuyện.

“Lãnh Ca, chớ cùng nó giảng đạo lý, nó không đụng tường nam thì sẽ không quay đầu đâu, làm sai chuyện chỉ biết đẩy trách nhiệm, đúng là kẻ gây tai họa.” Lão phu nhân trợn trừng mắt, lạnh lùng nói, phủ y nhậm chức ở Tướng phủ nhiều năm, trong một ngàn người mới chọn được một người, tuyệt đối sẽ không sinh lòng phản bội.

“Lão phu nhân, tỳ thiếp oan uổng, là có người ném đá dẫu tay....” Lý Ngọc Nhi thấy Vân Thu Ca thất bại, quỳ trên mặt đất bi ai khóc như mưa, đột nhiên nàng ta ý thức được hôm nay bỏ bao công sức, thật ra đã sớm bị Vân Lãnh Ca đoán được, ngược lại tương kế tựu kế, còn lão phu nhân muốn trừng trị các nàng theo gia pháp!

Vân Lãnh Ca vốn không tin vào tin tức của Lục Ý, không chỉ không vạch trần, còn giả vờ như hết sức đồng ý, để nàng ta cảm thấy nàng đã rơi vào bẫy, kì thực đối phương đã sớm mở túi ăn thịt người chỉ chờ nàng ta cho đầu vào thôi! Mời nàng ta chui vào!

“Còn ai có thể đụng đến cây trâm mà bản thân người cài trên đầu sao? Đây là vật phẩm cận thân quý trọng, người nào cũng phải giữ gìn chặt

chẽ?” Lão phu nhân nhìn khuôn mặt Lý Ngọc Nhi hoa lê dầm mưa, khóc lóc kể lể, trong đầu liên tưởng đến kể từ sau khi Nhị di nương rơi đài, nàng ta chạy ngược chạy xuôi, giọng điệu thay đổi, đột nhiên cảm thấy cả người nổi da gà, giống như ngâm trong nước lạnh, làm bà không rét mà run.

Lý Ngọc Nhi có thể ẩn nhẫn vài chục năm để cho Vạn thị hô phong hoán vũ, cho đến khi Vạn thị hoàn toàn ngã vào trong đất bùn, nàng ta mới lộ ra cái đuôi hồ ly, hơn nữa hôm nay còn mưu toan nhất tiễn song điêu, chẳng những trừ đi hài tử của Nhị di nương, còn muốn lợi dụng tay của mình giúp nàng ta lật đổ Lãnh Ca, đến lúc đó ngao cò tranh nhau, nàng ta ngư ông thu lưới, chỗ tốt, ích lợi, đều ở trong lưới nàng ta.

Cho đến lúc này, bên trong phủ còn ai là đối thủ của nàng ta nữa chứ? Sợ là ngày nào đó, lão bà tử ta cản con đường của nàng ta, cũng sẽ bị nàng ta nhẫn tâm diệt trừ không chừa?

“Không cần nói nữa, chuyện này ta đã có quyết định.” Lão phu nhân càng nghĩ càng thấy đáng sợ, liếc mắt nhìn Lý Ngọc Nhi muốn nói lại thôi, lớn tiếng ngăn cản nói. Ngay sau đó quay đầu nhìn sắc mặt Vân Bá Nghị phức tạp, trưng cầu ý kiến của ông: “Bá Nghị, con xem nên làm gì?”

Ánh mắt Lý Ngọc Nhi thay đổi, giọt lệ như suối nhìn Vân Bá Nghị, trong mắt dần dần thể hiện vẻ tha thiết: Tướng gia đã nói nàng ta là nữ nhân ngài thích nhất, ngài nhất định sẽ không thấy chết không cứu.

Vẻ mặt Vân Bá Nghị cực kỳ phức tạp khó hiểu, xen lẫn các loại vẻ mặt khác nhau, không đành lòng, đau đớn, còn có thất vọng...

“Con à, hậu viện an tức gia đình ổn, tiểu nhân quấy phá, khuấy cho không khí Tướng phủ ngọt ngào, tâm phiền ý loạn sẽ ảnh hưởng đến sĩ đồ làm quan của con.” Ánh mắt lão phu nhân chớp động, dựa vào chỗ Vân Bá Nghị quan tâm nhất hung hăng đâm xuống.

“Tùy ý mẫu thân xử trí.” Vân Bá Nghị mở miệng, nghĩ đến Nhị di nương trong phòng gần như mất đi nửa cái mạng, hài tử trong bụng nàng là con ruột của ông, nhưng Lý Ngọc Nhi lại tổn hại mấy năm nay bản thân đối với nàng ta sủng ái không đối, lòng dạ độc ác, cướp đi tính mạng hài nhi chưa ra đời của ông, nghĩ tới đây, Vân Bá Nghị quay đầu đi, khàn giọng nói.

Nghe vậy, chút hy vọng cuối cùng trong mắt Lý Ngọc Nhi nhất thời dập tắt, tê liệt ngã xuống đất, đôi mắt một mảnh vắng lặng cùng tro tàn.

Vân Thu Ca chỉ cảm thấy mấy chữ lạnh lẽo của phụ thân dường như nặng ngàn cân, đè ở trong lòng khiến nàng không thở nổi, nửa ngày không lấy lại được tinh thần: phụ thân không quan tâm rồi sao? Hoàn toàn bỏ qua mẫu tử các nàng rồi ư?

Lão phu nhân nhìn Lý Ngọc Nhi, ánh mắt lạnh lẽo: “Tất cả đều do người gieo gió gặt bão, không trách người khác được, người đâu, cho Tam di nương uống Bán Hạ (tên một loại thuốc nam có độc tính), lập tức đưa ra khỏi thành đến thôn trang, vĩnh viễn không được trở về phủ.”

“Phụ thân, di nương hầu hạ người nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, người nể tình nương tận tâm tận lực, tha cho nương đi.” Vân Thu Ca dùng đầu gối di chuyển đến bên chân Vân Bá Nghị, lúi kéo vạt áo ông khổ sở cầu khẩn.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Âm Thầm Tương Trợ

Editor: Gà

Vân Lãnh Ca giơ tay lên vén sợi tóc có chút không an phận ra sau tai, ngẫm nghĩ: Bán Hạ chính là thuốc độc ở cổ đại, nhọt ở gáy, cổ họng, kích thích dịch tiêu hóa mãnh liệt; dùng số ít có thể làm cho miệng lưỡi chết lặng, lượng nhiều sẽ bị sưng thũng gây đau đớn, không thể lên tiếng, chảy dãi, nôn mửa, toàn thân tê tái, hô hấp chậm chạp, co rút, khó thở, cuối cùng tê dại mà chết, ở gia đình giàu có thường dùng biện pháp này để ém miệng, dù sao gia đình giàu nhiều bí ẩn, ai cũng không muốn di nường nô tỳ nhà mình nói hết ra những lời không nên nói, bị người khác cười nhạo, lão phu nhân muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, tránh cho Lý Ngọc Nhi đi thôn trang nhưng vẫn không an phận, muốn hạ độc khiến nàng ta bị câm, để nàng ta không thể nghĩ được mưu kế gì, chỉ có thể cả đời đợi ở thôn trang cô đơn tới già, trừng phạt này thật là? Hình như có phần hơi quá rồi... Xem ra lão phu nhân muốn giết gà dọa khỉ, dùng chiêu này cảnh cáo người không biết nông sâu trong phủ, nếu có người tiếp tục nhảy lên nhảy xuống, kết cục như Tam di nường chính là tấm gương của các nàng, liên tiếp xảy ra sự cố, khiến lão phu nhân vô cùng không kiên nhẫn rồi.

“Mẫu thân, hình như phạt quá nặng rồi, trực tiếp đưa đến thôn trang không được sao?” Vân Bá Nghị nhìn đáy mắt Lý Ngọc Nhi đầy tuyệt vọng và chết lặng, ngây ngốc xụi lơ trên mặt đất, không khỏi nhớ tới cuộc sống trước kia của bọn họ cầm sắt hòa bình, đặc biệt ân ái, trong lòng rồi cuộc cũng không đành lòng, khổ sở nói.

“Hài tử của con còn chưa kịp gọi một tiếng phụ thân liền bị nàng ta hại chết, chẳng lẽ con không hận chút nào sao?” Lão phu nhân đã nổi lên nghi kỵ và chán ghét đối với Lý Ngọc Nhi, đối với mấy di nương thích khích bác ly gián, lòng dạ rắn rết này lại càng hận thấu xương, giữ mạng cho nàng ta, ở thôn trang dưỡng già, đã khoan dung lắm rồi.

“Chuyện này...” Vân Bá Nghị nhìn sang lão phu nhân, lại nhìn vào phòng, bên trong từng chậu máu không ngừng được bưng ra, đôi môi hơi giật, nhắm mắt lại thở dài, không nói thêm gì nữa.

“Mang nha đầu Lục Ý này xuống đánh chết.” Lão phu nhân thấy Vân Bá Nghị chấp nhận quyết định của bà, ánh sáng hài lòng trong mắt lóe lên, liếc mắt nhìn thấy Lục Ý đang quỳ dưới đất, lạnh giọng nói.

Nghe vậy, đầu Lục Ý rũ xuống thật lâu lại ngẩng lên, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Nhi tiểu thư, đáy mắt bình tĩnh, tro tàn, còn có một tia thoải mái.

Vân Lãnh Ca ngẫm thở dài, khi Lục Ý giả vờ đầu quân cho nàng để truyền tin tức giả thì cũng biết nàng ta bị người khác ép buộc, đôi mắt là cửa sổ tâm hồn của con người, rất nhiều điều có thể thấy được từ trong ánh mắt, hôm đó trong đôi mắt Lục Ý tràn đầy sự không còn hy vọng cùng vẻ ảm đạm, rõ ràng đã tính toán được ăn cả ngã về không, không thành công thì thành nhân.

Nhưng Lục Ý là người của Nhi di nương, sao lại bị Lý Ngọc Nhi uy hiếp để giúp nàng ta đối phó với mình? Trong đó hẳn có nguyên nhân sâu xa, nhưng nếu đã làm, thì nên làm đến cùng, nhưng nguyên do rối rắm trong đó, Vân Lãnh Ca không muốn nghĩ nhiều, cũng không muốn tìm hiểu thêm, tất cả chuyện này đều kết thúc thôi, suy nghĩ nhiều vô ích.

“Tướng gia, tỳ thiếp cũng là vì ngài mà, ngài quên trước kia từng nói những gì với Ngọc Nhi rồi sao? Ngài đã nói nữ nhân ngài yêu mến nhất là ta, cả đời sẽ thương yêu, sủng ái ta...” Lý Ngọc Nhi bị vài ma ma thô thiển

kéo ra ngoài, không ngừng giãy giụa, ai oán nói những chuyện ngày xưa, muốn Vân Bá Nghị nhớ lại tình cảm đối với nàng ta.

“Phụ thân, đừng mà, nữ nhi không thể không có nương...” Vân Thu Ca đứng dậy chạy vài bước, ôm lấy thân thể Lý Ngọc Nhi, khóc đến đáng thương, mắt tràn đầy sương mù không tiếng động cầu khẩn.

Lão phu nhân không chút cử động, nét mặt không có biểu tình gì, lạnh lùng nói: “Còn không mau đem Tứ tiểu thư lôi ra, một đám các người chết hết rồi hả?”

Nha hoàn đứng ở cách đó không xa đồng loạt xông lên, nhiều người sức mạnh lớn, rất nhanh, lập tức kéo Vân Thu Ca dường như đang gắt gao dính chặt vào người Lý Ngọc Nhi ra lần nữa: “Tứ tiểu thư, đừng kích động...”

“Đám tiện nô tài các người, mau buông ta ra, nếu không ta bán toàn bộ các người.” Đôi mắt Vân Thu Ca đỏ lên, giống như dã thú bị vây trong lồng sắt, liều mạng giãy giụa, bọn nha hoàn nhiều người, nàng tránh không được, lớn tiếng uy hiếp.

“Đưa Tứ tiểu thư trở về viện, không có lệnh của ta, không cho nó ra ngoài.” Lão phu nhân tức giận cắn răng nghiêng lợi, ở trước mặt bà dám uy hiếp bọn nha hoàn như vậy, xem bà như chết rồi phải không, đều do Tam di nương dạy ra nữ nhi tốt, vô pháp vô thiên, mắt không có tôn trọng, là cá mè một lứa với Tam di nương, đều là một loại âm hiểm xảo trá, lòng dạ độc ác.

Nhưng Vân Thu Ca rốt cuộc vẫn là huyết mạch của Tướng phủ, tiểu thư hần hoi, con cháu của Bá Nghị vốn mỏng manh, không thể dễ dàng xử lý được.

Vân Bá Nghị đau xót xoay mặt đi, nhin xuống ý nghĩ thương xót ở đáy lòng, mặc cho ma ma lôi Lý Ngọc Nhi đi, nói cho cùng: nàng ta đều vì vị

trí nữ chủ nhân Tướng phủ, muốn diệt trừ kẻ địch cản trở nàng ta là Vân Lãnh Ca, còn bóp chết hài nhi trong bụng Nhị di nương tương lai có thể sẽ uy hiếp địa vị của nàng ta từ trong tã lót.

“Bá Nghị, Lãnh Ca, viện này huyết khí quá nặng, các con trở về nghỉ ngơi, nơi này do ta làm chủ.” Lão phu nhân thấy trong chốc lát phòng ngoài cũng chỉ còn lại thừa thớt có vài người, thở dài, nói: “Tứ di nương, người ở lại đi.”

Lãnh Ca vẫn chưa xuất giá, Bá Nghị lại là nam tử, ở lại không chỉ không giúp được gì, ngộ nhỡ có chuyện gì đụng chạm, liền hối hận không kịp.

“Vâng, tổ mẫu.” Vân Lãnh Ca đối với quyết định này của lão phu nhân rất vui vẻ nói gì nghe nấy, nói tạ ơn, hành lễ mang theo Ngâm Thư sau lưng rời khỏi Tích Ngô Uyển.

“Tiểu thư, lạnh không?” Ngâm Thư nhìn tiểu thư chỉ mặc la quần đơn bạc, quan tâm hỏi, sương sớm mùa xuân rất lạnh, dễ nhiễm phong hàn lắm.

“Cũng may, gần đây chăm chỉ luyện võ, thân thể tốt lên rất nhiều rồi.” Vân Lãnh Ca nhìn sang đường mòn bên cạnh đặt đèn lồng chiếu sáng, không chút để ý trả lời.

“Tiểu thư, người nói xem tại sao lão phu nhân giữ lại một mình Tứ di nương?” Ngâm Thư suy nghĩ một chút, hỏi.

“Còn có thể là gì, Vạn thị, Lý thị đều không được rồi, gia đình của kẻ có tiền trong phủ chính là như vậy, vĩnh viễn không thiếu nữ nhân, nhất là tâm hướng phú quý, nữ nhân dựa dẫm vào người có quyền thế, Vạn thị ngã xuống, Nha Nha đứng lên, hiện tại Lý thị ngừng chiến, Tứ di nương liền thuận theo tự nhiên thay vị trí của nàng ta.” Vân Lãnh Ca bước đi vô cùng chậm, nhàn nhã tản bộ, chậm rãi giải thích: “Giống như quan chức trên

triều đình vậy, Thượng Thư bị cách chức, Thị Lang lập tức được thăng một cấp, bọn họ cũng không sai biệt lắm, giống vậy thôi.”

“Vận khí Tứ di nương thật tốt, không tốn tí công nào, không dùng một thủ đoạn nào, dựa vào tiểu thư bò lên trên, tiểu thư, ngài cần gì giúp nàng đến như vậy.” Dù Ngâm Thư tính tình bình tĩnh, nhưng nghĩ tới mọi chuyện đều do tiểu thư xông lên phía trước chặn hết nguy hiểm, che gió che mưa giúp Trần Tố Lan, nàng cảm thấy tiểu thư làm vậy không đáng giá.

“Giúp nàng ta cũng là giúp bản thân ta, có gì khác đâu, mối thù của ta và Nhị di nương đều là chuyện cũ năm xưa rồi, cơ hội tính toán nửa phần cũng không có, chỉ có phân rõ sống chết, phân ra thắng bại mới có thể bỏ qua, Tam di nương...” Vân Lãnh Ca dừng một chút, thở dài thương hại: “Nàng ta có thói quen sợ hãi rụt rè, cho rằng ta giúp nàng ta nhất thời, sẽ giúp nàng ta một đời, kỳ thật ta tận lực giúp nàng ta cũng không sao, nhưng nàng ta lại quá lệ thuộc vào ta, rồi lại khắp nơi tính kế ta ... ta cũng không phải là Bồ Tát được người cung phụng trong Phật đường, thương xót chúng sinh, thích lấy đức báo oán.”

“Tiểu thư, do ngài quá tốt thôi.” Ngâm Thư tỉ mỉ nghiên ngẫm nhìn Vân Lãnh Ca một phen, cuối cùng cho ra kết luận như vậy.

“Thật sao? Người là người đầu tiên nghĩ ta như vậy đấy.” Vân Lãnh Ca không nhịn được bật cười, nụ cười nhạt nhẽo, nhẹ giọng nói: “Người nhường ta một thước, ta kính người một trượng, mọi việc suy bụng ta ra bụng người, dĩ nhân hoàn nhân (lấy mắt trả mắt, ý nói người ta đối xử với mình như thế nào mình sẽ đối xử với họ như vậy), đây chính là thái độ làm người của ta.”

“Vâng.” Ngâm Thư khẽ lên tiếng, vô cùng tán thành.

Vân Lãnh Ca trở lại Liên Lãnh Uyển, không ngại phiền toái đáp trả vấn đề của Lâm ma ma.

“Tiểu thư, quả nhiên ngài đoán không sai, Lý thị đúng là bạch nhãn lang.” Sau khi Lâm ma ma biết được đầu đuôi mọi chuyện, cau mày, tức giận nói.

“Lòng người khó dò nước biển khó đo, ma ma cần gì phải để tâm.” Vân Lãnh Ca ngồi trên ghế mi nhân, khẽ nhấp một ngụm trà, an ủi.

“Tiểu thư, ngài làm sao biết Lục Ý là người của Tam di nương?” Ngâm Cầm hiếu kỳ hỏi, mặc dù lúc ấy nàng cũng cảm thấy nha đầu kia có chỗ không thích hợp, nhưng không thích hợp ở đâu, vắt hết óc cũng không nhớ ra nổi.

“Lời nói có rất nhiều sơ hở, thứ nhất, Nhị di nương và Tam di nương kết thù nhiều năm như vậy, mặc dù giữa các nàng có chung kẻ địch là ta, nhưng sẽ không đánh vỡ khoảng cách, hợp tác đối phó ta, thứ hai, hiện tại hài tử trong bụng Nhị di nương là hi vọng lớn nhất của nàng ta, nàng ta không ngu xuẩn như vậy, chuyện vu cổ thuật mới vừa bình ổn, nên thông thả dưỡng thai, nhưng lại hành sự lỗ mãng hạ độc thủ, điều này không giống với thủ đoạn của nàng ta, thứ ba, cũng là điểm mấu chốt nhất, Thủy Lục do ma ma tiến cử, ta tin tưởng ma ma, đương nhiên cũng tin tưởng Thủy Lục.” Vân Lãnh Ca chậm rãi nói ra điểm đáng ngờ, giọng nói không nhanh không chậm, giống như nước chảy nhỏ giọt vào dòng suối, thấm vào ruột gan.

Thủy Lục đứng trong phòng xa mọi người nhất nghe vậy mặt tràn đầy vẻ xúc động ngẩng đầu nhìn về Vân Lãnh Ca, kể từ khi hầu hạ ở Tướng phủ, bên cạnh Nhị tiểu thư có Ngâm Cầm, Ngâm Thư, còn có Vận Nhi bên cạnh hầu hạ nhiều năm, đều là tâm phúc của tiểu thư nhất, nàng cho rằng tiểu thư không quá coi trọng của mình...

“Tiểu thư, cảm tạ ngài.” Lâm ma ma giơ tay dùng khăn lụa lau khóe mắt, lau nước mắt sắp tràn ra, lẩm bẩm nói.

“Các người đều là người thân của ta, giữa người thân với nhau không cần nói lời cảm tạ.” Vân Lãnh Ca lạnh mặt, không thể chịu được mọi người trong phòng ai cũng lệ nóng quanh tròn nhìn mình, trong lúc nhất thời đầu có chút ong ong, vội thay đổi đề tài hỏi, “Ngâm Cầm, người có dùng tảng đá đập vào cửa sổ phòng của Nhị di nương hay không?”

“Không có, tiểu thư, nô tỳ vẫn nghe lời của ngài đợi trong sân mà.” Ngâm Cầm ngạc nhiên hồi lâu, nói.

“Vậy thật kỳ quái, rõ ràng ta nghe được có người đánh vào cửa sổ, dùng hòn đá ... Vật nặng đập vào mới có thể phát ra tiếng vang.” Vân Lãnh Ca suy tư hồi lâu, cũng không nghĩ nổi rốt cuộc do người nào gây nên, chỉ nghĩ là chuyện nhỏ, liền để qua một bên, nhưng nàng vẫn cảm thấy nghi hoặc: “Cây trâm kia của Tam di nương do người động tay chân phải không?”

“Hả?” Ngâm Cầm nghe vậy càng thêm kinh ngạc, đối với vấn đề này của tiểu thư càng nói càng không hiểu, chỉ đành khó hiểu lặp lại lời vừa nói một lần nữa: “Nô tỳ chưa từng ra khỏi viện mà.”

“Chẳng lẽ không phải tiểu thư làm?” Ngâm Thư ngó ra, vội vàng hỏi, khi phủ y nói mùi thuốc tán ra từ cây trâm của Lý Ngọc Nhi thì nàng còn tưởng do tiểu thư làm.

Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng đầy băn khoăn, xuống tay từ trang sức cận thân của Lý Ngọc Nhi, đúng là có thể giải quyết mọi chuyện triệt để, tính toán không chê vào đâu được, nhưng ở Tô Hà Uyển đều là nha đầu tâm phúc của nàng ta, muốn thực hiện thì nói dễ hơn làm, cho nên hôm nay nếu không có chứng cứ phạm tội rõ ràng, nàng sẽ xuống tay từ Lục Ý, dù sao chạy được hòa thượng nhưng không chạy được miếu, tìm hiểu nguồn gốc từ Lục Ý, năm lửa này đương nhiên sẽ đốt tới người Lý Ngọc Nhi, nhưng mà, có chút tổn công.

Rốt cuộc là ai giúp nàng đây? Xem ra người đó đã hiểu thấu được kế sách của nàng, người đến là địch hay là bạn?

“Chẳng lẽ có người âm thầm trợ giúp tiểu thư? Có phải người của Tướng gia hay không?” Tướng gia trong lời Ngâm Cầm là Lâm Hải Bác, theo ý nàng, có thể suy nghĩ cho tiểu thư, trừ Tướng gia, không còn ai khác.

Ám vệ của Liên Lãnh Uyển chỉ là thị vệ bình thường của phủ Tả Tướng, biết giám thị, thành thạo quan sát, nhưng muốn bọn họ trong đám người dày đặc như vậy xuống tay bôi thuốc vào trang sức của Tam di nương, là tuyệt đối không thể, cho nên Ngâm Cầm loại bỏ ám vệ.

“Ừ, có thể.” Vân Lãnh Ca gật đầu, ở Đông Dương trừ ông ngoại nàng ra thật đúng là không có ai sẽ hảo tâm tương trợ nàng.

“Ngâm Thư, hôm nay nếu người ra tay, hài tử trong bụng Nhị di nương có bao nhiêu phần chắc chắn có thể còn sống.” Đáy mắt trong trẻo của Vân Lãnh Ca lóe lên tia sáng, khóe miệng cười nhẹ, đột nhiên ý tứ không rõ hỏi.

Sắc mặt Ngâm Thư có chút do dự, suy nghĩ một chút, đáp: “Năm phần.”

“Ta thờ ơ lạnh nhạt nhìn hài tử của Nhị di nương hóa thành một vũng máu, có phải vô cùng ích kỷ tàn nhẫn hay không.” Vân Lãnh Ca rũ mắt xuống, giọng nói hơi nặng nề, hôm nay nếu hài tử của Nhị di nương bình yên vô sự, Lý Ngọc Nhi quá lắm chỉ là mưu hại không thành, phụ thân tuyệt đối sẽ thương hương tiếc ngọc, dàn xếp ổn thỏa, nhưng ở trong mắt lão phu nhân, an nguy của bản thân cao hơn tất cả, bất luận hy sinh bao nhiêu người, nhất định bà đều sẽ lo lắng cho bản thân trước tiên, nàng khoanh tay đứng nhìn Vạn Phượng ngô đê non, chính là muốn mượn tay lão phu nhân trừ bỏ Lý Ngọc Nhi, mà hài tử khó giữ được, càng khiến Vân

Bá Nghị cắt đứt tình cảm trong lòng, thúc đẩy ông nhấn tâm với Lý Ngọc Nhi.

“Tiểu thư, Nhị di nương nhằm vào ngài không phải chuyện ngày một ngày hai, nàng ta quanh năm suốt tháng hại ngài còn chưa đủ nhiều sao? Nàng ta không từ thủ đoạn nào âm mưu tĩ mĩ nhiều không đếm hết, ngài không cần phải áy náy với nàng ta đâu.” Sắc mặt Lâm ma ma trong nháy mắt trầm xuống, giọng nói lại cực kỳ dịu dàng an ủi.

“Đúng vậy, tiểu thư, nếu Nhị di nương không có lòng tiểu nhân hãm hại ngài, tính kế ngài, thì sẽ rơi vào kết cục hôm nay ư.” Vận Nhi không muốn nhìn thấy tiểu thư đau lòng khổ sở, vội vàng an ủi theo Lâm ma ma.

“Nếu như ngài không đoán trước được âm mưu của Tam di nương, mà để cho quỷ kế của nàng ta được như ý, không biết giờ này tiểu thư đang ở đâu nữa? Còn nữa, từ đầu đến cuối, đều một tay Tam di nương bày ra, không hề có quan hệ tới ngài.” Ngâm Thư không giỏi nói chuyện, không biết nên an ủi như thế nào, chỉ đành nói ra sự lợi hại trong đó, phân tích cho tiểu thư.

Nghe giọng điệu bọn họ ồn ào quan tâm, Vân Lãnh Ca không nói gì, có thể được người hiểu, trong lòng vui vẻ rất nhiều.

“Khuya lắm rồi, các người đi nghỉ ngơi đi.” Khoát tay áo, sắc mặt Vân Lãnh Ca có chút mệt mỏi nói.

Đám người Lâm ma ma lo lắng liếc mắt nhìn tiểu thư, thấy ánh mắt nàng yên tĩnh, nhưng dưới mí mắt có một quầng thâm nhạt, khẳng định tiểu thư cực kì mệt mỏi, lập tức cung kính lui xuống giúp nàng đóng cửa.

Vân Lãnh Ca thở dài, phủ đệ nhà cao cửa rộng, khắp nơi sài lang hồ báo, vì quyền lợi và địa vị, ai ai cũng lòng dạ độc ác, dường như muốn đạp thi thể của người khác để bò lên trên, nếu muốn sinh tồn được nơi nhà cao cửa rộng, ngoại trừ phải thật cẩn thận, đồng thời, còn phải ác hơn, độc hơn

người khác, chỉ cần có một chút nhân từ nương tay, người chết không có chỗ chôn chắc chắn là bản thân.

“Người tốt sống không lâu, tai họa do trời, mè con, đạo lý này cần bản Thế tử dạy nàng sao?” Đột nhiên, cửa sổ khẽ động, đã bị mở ra, một bóng người quen thuộc, giọng điệu lười biếng nhảy vào.

“Thế tử, có gì cần làm sao.” Mí mắt Vân Lãnh Ca đều lười nâng, âm thanh nhẹ như sương khói, lập tức biến mất.

“Một ngày không gặp như cách ba thu, chúng ta có bao nhiêu thu không gặp rồi?” Trong nháy mắt Mộ Dung Diệp phỉu sương nhiễm trên áo, liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt uể oải của Vân Lãnh Ca, ánh mắt lóe lên, lười biếng nói.

Vân Lãnh Ca ngẩng đầu nhận nhặt liếc mắt nhìn Mộ Dung Diệp, chốc lát, lại cúi đầu.

“Có thể đánh đàn không? Đàn một khúc ta nghe xem.” Mộ Dung Diệp nhìn Vân Lãnh Ca thờ ơ, chân mày không tự chủ hơi nhíu, muốn tìm chút chuyện cho nàng làm để nàng bớt u sầu.

“Bây giờ sao? Không có hứng.” Vân Lãnh Ca nhẹ nâng mí mắt, từ trong ánh mắt của Mộ Dung Diệp dường như thấy được sự quan tâm, mi tâm hơi giật, nhẹ giọng nói: “Hơn nửa đêm đánh đàn, cũng chỉ có Thế tử mới nghĩ ra biện pháp độc đáo như vậy.” Vừa nói xong, ảo não cắn cánh môi, sao bản thân cũng học người khác giận chó đánh mèo rồi.

Mộ Dung Diệp đối với lời nói châm biếm của Vân Lãnh Ca giận quá hóa cười, ngồi xuống bên cạnh nàng, rất tự nhiên bưng chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm.

“Đây là chén trà...” Vân Lãnh Ca không kịp ngăn cản, trơ mắt nhìn hẳn uống chén trà của mình, gắp nuốt hai chữ ‘của ta’ vào trong bụng.

“Vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đấy! Đạo lý người tốt sống không lâu cần ta phải dạy nàng sao?” Khuỷu tay Mộ Dung Diệp tựa vào bàn, lấy tay nâng má, trong ánh mắt có ngọn lửa nhỏ, chói lọi sáng rực.

“Tiểu nữ hiền, nhưng trẻ con vô tội, âu sầu trong lòng thôi.” Vân Lãnh Ca liếc hẳn một cái, tự mình lấy một chén trà khác rót đầy nước trà.

“Vân Lãnh Ca, nàng hơi ngốc có phải không hả?” Mộ Dung Diệp hừ một tiếng, bờ môi kiên nghị nâng lên tạo thành đường cong đẹp mắt, môi mỏng màu hồng nhạt chậm rãi mở ra: “Cá lớn nuốt cá bé, thích giả sinh tồn (kẻ muốn sống tồn phải trải qua sự chiến thắng kẻ thù địch), nếu như nàng mềm lòng, hôm nay người bị đưa đến thôn trang chắc chắn sẽ là nàng.”

“Ai da, Thế tử ngài đêm hôm khuya khoắc không mời mà tới là để giáo huấn tiểu nữ sao?” Tâm tình Vân Lãnh Ca buồn bực, nghe được giọng điệu trưởng bối dạy văn bối của Mộ Dung Diệp, nhất thời sinh khí, giọng nói càng kẹp thương đeo gậy: “Tổ mẫu, phụ thân của tiểu nữ đều còn sống, cũng không tới phiên Thế tử ân cần dạy bảo.”

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Nội Tâm Của Thế Tử

Editor: Gà

“Vân Lãnh Ca, nàng không biết tốt xấu? Hơn nửa đêm bản Thế tử vội chạy đến giúp nàng, nàng báo đáp bản Thế tử như vậy sao?” Nếp uốn giữa hai lông mày Mộ Dung Diệp càng rõ ràng, hơi tức giận, môi mỏng khẽ mím lại, hai mắt trầm tĩnh, nhìn chăm chăm gò má Vân Lãnh Ca trầm giọng nói.

“Ngọc trâm của Tam di nương bị bôi thuốc do Thế tử gây nên?” Vân Lãnh Ca nghe ra ý của hắn, ánh sáng trong mắt thoáng lóe lên, gấp giọng hỏi.

“Nếu chỉ dựa vào nàng thẩm vấn nha hoàn kia, phải đợi đến khi nào mới có thể bắt được đầu sỏ?” Mộ Dung Diệp liếc nàng một cái, phượng mâu nhẹ nhàng lưu chuyển, thoáng chốc trong phòng tràn ngập ra ánh sáng rực rỡ.

Khóe miệng Vân Lãnh Ca nâng lên cười mĩa một tiếng, chỉ đành phải mượn động tác nâng chén trà che dấu xấu hổ trong lòng, xem ra Mộ Dung Diệp đều đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện hôm nay trong phủ, tiếng vang của cục đá đập vào cửa sổ cũng do hắn cố ý tạo ra.

“Thế tử, lúc trước tiểu nữ nhất thời nóng lòng, hiểu lầm ngài, xin ngài thứ lỗi.” Gương mặt Vân Lãnh Ca áy náy, giọng nói dịu dàng như gió xuân tháng ba.

Người ta giúp nàng, nàng còn giễu cợt giận chó đánh mèo, xác thực nên tạ lỗi.

Mộ Dung Diệp không cảm kích chút nào, hãnh nhìn dung mạo hơi nghiêng của Vân Lãnh Ca, sợi tóc mềm mại rơi xuống vai, có vài sợi hỗn độn rũ xuống đôi má bạch ngọc, tựa vũ phi vũ (giống nhảy múa nhưng không phải đang múa).

Vân Lãnh Ca kinh ngạc, Thế tử giống như một đứa bé đang tức giận vậy, nàng nở nụ cười yếu ớt coi như trấn an, nói: “Thế tử, là tiểu nữ không phải, tiểu nữ có mắt như mù, đã nghĩ ngài lòng lang dạ thú, tiểu nữ thật vô liêm sỉ...”

Mộ Dung Diệp nghiêng đầu nhìn nụ cười lấy lòng của Vân Lãnh Ca, mặt mày cong cong, tán dưới sợi tóc chưa buộc lên, mái tóc đen suôn dài như thác nước, làn da như bạch tuyết, khiến người ta nhìn đẹp mắt, cảm giác không chân thực.

“Lần sau không viện lý do này nữa.” Mộ Dung Diệp nhú mày, ngâm thở dài, trước đây hãnh cho rằng bốn chữ này hãnh vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói ra, không ngờ, trước mặt mèo con, có thể nói ra sáng khoái dễ dàng như vậy, không khó mở lời như hãnh tưởng tượng.

“Thế tử đại nhân đại nghĩa, tiểu nữ kính nể tự đáy lòng.” Vân Lãnh Ca thấy hãnh hôm nay dễ nói chuyện không khỏi ngẩn ra, ngay sau đó suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy bình thường trở lại, có thể giữa bọn họ miễn cưỡng cũng xem như đối tượng hợp tác rồi, nói chung Mộ Dung Diệp không khó hầu hạ như vậy, nghĩ thế, Vân Lãnh Ca tận dụng cơ hội vượt mong ngựa nịnh bợ.

“Bản Thế tử đại nhân đại nghĩa? Vân Lãnh Ca nàng nói láo mà không đỏ mặt sao?” Mộ Dung Diệp hừ một tiếng, đuôi lông mày khẽ nhếch, hỉ nộ khó phân biệt.

Hồngбет, vỡ trúng đùi ngựa rồi, Vân Lãnh Ca thầm nói không ổn, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ các biện pháp lấp liếm, trông mắt đen nhánh khê chuyển, nhất thời đã có chủ ý, dịu dàng nói: “Tiểu nữ muốn nói là Thế tử đối với tiểu nữ đại nhân đại nghĩa, thật tâm đối đãi, không hề che giấu.”

“Nàng thích như vậy... Ta?” Ánh mắt Mộ Dung Diệp hơi co rúm lại, tránh né không nhìn đến ánh mắt như nước kia, trong mắt thoáng qua ánh sáng cực kỳ lóa mắt, ung dung hỏi.

Vân Lãnh Ca không chú ý tới nét mặt hân hoi khác thường, cười rạng rỡ, nhẹ nhàng nói: “So sánh với dáng vẻ giả vờ nhu thuận, tiểu nhân giả quân tử, tiểu nữ vẫn ưa thích ngài hơn.”

“Ý của nàng bản Thế tử là tiểu nhân?” Sắc mặt Mộ Dung Diệp không ngừng trầm xuống, bóng dáng ánh nến trước mắt khê lay động, sáng rõ, vẻ mặt của hân có chút mơ hồ.

“Tiểu nữ không có ý này, tính tiểu nữ thích đi thẳng vào vấn đề, chán ghét cử chỉ quanh co lòng vòng, quanh đi quẩn lại, mà lời nói của Thế tử ngay thẳng, không hề che giấu mục đích của bản thân, tuy nhiều lúc khiến tiểu nữ cáu giận, nhưng vẫn tốt hơn so với tiếp xúc với những quân tử miệng lưỡi đối trá.” Lời nói Vân Lãnh Ca khẩn khoản, ánh mắt tràn đầy chân thật, Mộ Dung Diệp vui buồn thất thường, hiểu rõ, tính toán trước mặt hân chính là tự rước lấy nhục, còn không bằng mở rộng cửa lòng, nói ra suy nghĩ chân thật trong nội tâm.

“Vân Lãnh Ca, bên cạnh nàng đều là sài lang hổ báo, cuộc sống như thế, nàng không thấy phiền sao?” Mộ Dung Diệp từ chối cho ý kiến, đôi cánh tay khác chống cằm, hỏi.

“Phiền lòng chứ, nhưng mà cũng không còn cách nào, nhà ai không có những chuyện như vậy, trăm hay không bằng tay quen, nhìn ra được là tốt

rồi.” Vân Lãnh Ca bị ánh mắt nóng rực của hắc nhĩn có chút không được tự nhiên, ánh mắt chuyển động, nhìn về phía màn che cách đó không xa.

“Nếu như, bản Thế tử nói là nếu như... Sau khi nàng cập kê Hoàng thượng hi vọng nàng vào cung, nàng nguyện ý không?” Mộ Dung Diệp nghĩ đến nội dung mật hàm tối nay, trong mắt ử dột ngưng trệ, sâu kín nói.

“Thế tử nghe được phong thanh gì phải không?” Trong lòng Vân Lãnh Ca chấn động, hàm chứa sững sốt, ánh mắt khó hiểu nhìn thẳng Mộ Dung Diệp, muốn hiểu rõ câu nói này của hắc nhĩn rốt cuộc có ý gì.

“Nàng nên biết, Tể Tướng chính là văn thần đứng đầu, triều đình có hai tướng, mục đích chính là hi vọng bọn họ kiềm chế lẫn nhau, hai tướng cản tay, từ lúc Thủy Tổ Hoàng đế khai quốc đến nay, Đông Dương chưa bao giờ xuất hiện tình huống hai phủ kết thân với nhau, trước kia triều đình có đảng phái rõ ràng, cũng có thể xem như cân đối về thế lực, nhưng phụ thân và ngoại công nàng muốn phá vỡ quy luật này, mà nàng là người duy nhất có quan hệ ràng buộc với hai phủ, Hoàng đế sẽ nghĩ như thế nào, nàng hắc nhĩn nên hiểu rõ.” Mộ Dung Diệp vốn không muốn nói quá nhiều, tránh cho nhiều loạn tâm tư của nàng, nhưng nghĩ lại, mèo con thông tuệ, hữu dũng hữu mưu, nói cho nàng biết đại cục lợi hại, nói trước cho nàng để có lòng chuẩn bị mọi chuyện, để tránh tương lai phát sinh tình huống bất ngờ khiến nàng không biết làm sao.

Thật ra trong lòng, hắc nhĩn cũng rất muốn biết đáp án của Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca nhẹ nắm tay thành nắm, ánh mắt trong suốt khẽ chuyển, hoảng hốt lay động, nàng sao lại không hiểu những điều Mộ Dung Diệp nói, may là kiếp trước nàng biết được nhiều nước phát triển, cũng biết trong lịch sử chưa từng có tiền lệ hai tướng kết làm thân gia, Đế vương vô cùng đa nghi, Mộ Dung Diệp trở lại từ nơi biên cương xa xôi, thâm sơn cùng cốc, Hoàng đế cực kỳ không yên lòng, trăm phương ngàn kế tìm cơ để lấy mạng hắc nhĩn, muốn tìm cơ hội chèn ép đối phó với hắc nhĩn, tay hắc nhĩn cầm trọng

binh, quyền khuynh triều dã, nhưng, giường hẹp há lại cho người khác ngủ cạnh!

Vân Bá Nghị thú thiên kim con vợ cả được sủng ái ở phủ Tả tướng, cho dù sau khi thành thân cuộc sống rất không hài hòa, Vân Bá Nghị cũng gây cho ông ngoại rất nhiều chuyện, nhưng ở trong mắt người khác, chỉ cần bản thân nàng vẫn còn tồn tại một ngày, ràng buộc giữa hai phủ luôn vững vàng, là nhất thể, đứng cùng một chiến tuyến, mà hai vị Tể tướng đều nắm giữ tất cả quan văn trong triều đình, Hoàng đế sao có thể an tâm được, sao có thể mặc kệ, để hai phủ ngày càng lớn mạnh?

Từ xưa hậu cung của Đế vương giai lệ ba ngàn một bộ phận lớn đều là những nữ nhi của các quan viên quan trọng trong triều, một mặt vì muốn vỗ về, khiến thần tử càng thêm trung thành, mặt khác để giữ làm con tin, cảnh cáo những thần tử có dị tâm không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu không có dấu hiệu nào đó, Mộ Dung Diệp chắc chắn sẽ không nói ra lời nói có thâm ý như vậy.

“Thà làm ngọc vỡ.” Vân Lãnh Ca cắn môi dưới, trên cánh môi lưu lại một dấu vết mờ, chất giọng trong trẻo lạnh lùng càng lộ vẻ lạnh lẽo hơn ngày thường, giọng nói không có độ ấm: “Cho dù vào cung, bệ hạ có thể hoàn toàn buông lỏng cảnh giác sao? Chỉ sợ rằng, trên đời không có biện pháp nào lường toàn thôi? Nếu hy sinh bản thân cũng không bảo toàn được phủ Tả Tướng, chỉ có thể tránh vua đi lối tắt.” Thời điểm bất đắc dĩ, giữa hai chọn một, bảo vệ ông ngoại, vứt bỏ Hữu tướng!

Mộ Dung Diệp nghe được trong giọng nói của Vân Lãnh Ca trầm thấp nhưng giọng nói nặng nề thể hiện tình cảm của nàng đối với phủ Tả tướng, còn có quyết tâm không muốn vào cung của nàng, trong đầu âm thầm so sánh một phen, Lâm Hải Bác yên lặng làm mọi chuyện vì mèo con, Vân Bá Nghị trong mọi chuyện đều suy tính cho bản thân trước tiên, hám lợi, hai người đều là Tể tướng, tính tình khác biệt quá xa, khó trách cho dù Hoàng

để muốn áp chế quyền lực của Tế tướng, cũng muốn xuống tay từ phủ Hữu tướng.

“Thật ra nàng không cần lo lắng, tuy nói Hoàng đế tìm mọi cách ngăn cản hai phủ lớn mạnh, nhưng một năm nữa nàng mới cập kê, trong thời gian ngắn Hoàng đế sẽ không có hành động gì, biện pháp tốt nhất chính là trong vòng một năm nhanh chóng định ra hôn sự, đến lúc đó Hoàng đế cũng không thể bắt ép nàng.” Mộ Dung Diệp không nóng không lạnh nói ra, cổ nén nổi đau trong lòng.

Sau khi nói xong, nhất thời hần hận không thể nuốt hết lời vừa nói vào trong, nửa chữ cũng không muốn nói ra.

Thật ngu ngốc, chưa từng nỗ lực, liền đẩy mèo con trâu bảo vào lòng người khác.

Hần chưa bao giờ yêu thích cô nương nào, hoàn toàn không biết, trước đây bản thân thích Vân Lãnh Ca, lần trước xúc động hôn môi cuối cùng cũng không thể nghiệm chứng ra sự mê hoặc trong lòng, cho nên mỗi ngày hần chịu đựng nỗi khổ tương tư, hơn nửa tháng đóng cửa không ra, chỉ muốn hiểu rõ ràng loại cảm giác đó, hần cho rằng, lần đầu động tâm chỉ do hứng thú nhất thời, cũng không phải yêu say đắm, chỉ cần không gặp mặt Lãnh Ca, sẽ từ từ bình tĩnh lại, cho đến khi tất cả đều kết thúc.

Nhưng, tối nay hần đã tới, nghĩ dù chỉ vụng trộm nhìn nàng một cái thôi cũng được, nhưng lúc hần nhìn thấy ánh mắt làm bản thân nóng ruột nóng gan kia của mèo con, tim hần liền khẽ dừng lại chốc lát, cho nên, hần mới phá vỡ nguyên tắc, ra tay giúp đỡ, cũng vì mèo con thật sự xinh đẹp mất hồn khi mái tóc đen của nàng buông lỏng, khi thấy người trong phòng ai cũng nhìn nàng chằm chằm thì trong lòng hần nổi giận và ghen tỵ như măng mọc sau mưa thoáng chốc chui từ dưới đất xông ra.

Hắn thật muốn lập tức trói mèo con đang giương nanh múa vuốt này lại, giấu vào phủ của hắn, trừ hắn ra ai cũng không được thấy, ai cũng không được chạm vào, để trong mắt trong lòng nàng, đều chỉ có một mình hắn thôi.

Nếu không phải nổi lên sự ham muốn chiếm giữ đến mức biến thái như vậy, hắn cũng sẽ không phát hiện bản thân thích Vân Lãnh Ca.

Nhưng địa vị nàng hung hiểm như thế, Hoàng đế tận lực chèn ép Hữu tướng, ngay cả hôn sự của nàng cũng chú ý, Hoàng đế tuyệt đối sẽ không gả mèo con cho hắn, tất cả văn thần đều đã ở trong tay hai tướng, mà hắn là đại biểu cho võ tướng triều đình, lại là con cháu Hoàng tộc, tình cảnh của hắn nhìn như phong quang vô hạn, kì thực đặc biệt hung hiểm, sinh tồn trong khe hẹp, Vân Lãnh Ca gả vào vương phủ, liền bày tỏ văn thần võ tướng của Đông Dương đều tụ lại một chỗ, tâm tư Hoàng đế đa nghi hoàn toàn không cho phép thần tử dưới mắt ông ta chậm rãi tăng lên thế lực của mình, cho đến lúc này, thế lực tam phương hợp vào một chỗ khiến mèo con trở thành mối dẫn hỏa, sẽ bởi vì hắn thích nàng mà nàng đứng nơi đầu sóng ngọn gió.

Tình yêu của hắn sẽ mang lại cho nàng rất nhiều nguy hiểm, đó không phải là mong muốn ban đầu của hắn.

Biện pháp lý tưởng nhất, như hắn vừa nói, thừa dịp Hoàng đế còn chưa có bất kỳ động tác gì, chỉ cần mèo con gả cho con cháu quý tộc bình thường, cả đời cùng vị hôn phu sống an ổn, ân ái cả đời, đầu bạc đến già.

Nhưng, hắn không cam lòng, không muốn.

Mặc dù hắn nắm giữ hơn phân nửa binh quyền của Đông Dương, Hoàng đế kiêng kỵ nhưng ông ta lại không dám dễ dàng động thủ chèn ép hắn, bởi vì con cháu vương phủ suy tàn, trừ hắn và phụ vương vẫn chưa có chi thứ ba, mà phụ vương trấn thủ biên giới, làm việc một phen một hào

đều rất ổn thỏa, rất được lòng vua, cộng thêm hần cố ý thể hiện tính tình liêu lĩnh tùy ý, cho nên Hoàng đế có cảnh giác nhưng không có sát tâm.

Nếu hần giống người ngoài có quyền thế, phách lối phóng túng, ai cũng hết cách với hần, hần nhất định sẽ không chút do dự dùng hết tất cả thủ đoạn bắt mèo con bảo hộ trong lòng, che chở nàng bên dưới vây cánh của bản thân, giúp nàng che gió che mưa, chiếm giữ thân thể nàng, khiến nàng trở thành cô nương hạnh phúc nhất trên đời này.

Đáng tiếc, hần không phải, hần cũng cần thận trọng, mỗi một bước đi đều giống như múa trên mũi dao, nguy hiểm vô cùng, sai một chiêu, thua cả ván bài, hần không thể nói ra phần tâm tư này, chuyện liên quan đến an nguy của mèo con, hần không thể đánh cược, cũng không đánh cược được.

Vân Lãnh Ca nhú mi, đúng là biện pháp tốt, định ra hôn sự lập tức Hoàng đế cũng không thể gây đánh uyên ương, vì không hợp lễ phép, nhất định sẽ rước lấy chỉ trích, nhưng... Nghĩ đến cả đời phải nắm tay với một người xa lạ, đáy lòng nồng đậm cảm giác không được tự nhiên.

“Thôi bất đắc dĩ phải gả cho biểu ca vậy, mặc dù hai người không có tình cảm không thể trường tương tư (Tình cảm mặn nồng), nhưng nếu huynh ấy thích cô nương khác, đón về phủ là được.” Vân Lãnh Ca suy nghĩ một chút, nghĩ ra biện pháp này.

Manh trên người danh tiếng thê tử của biểu ca, ở phủ Tả tướng ăn uống dưỡng lão, cùng với ông ngoại, Hàn Nhi, sống chung một nhà, thật ra cũng không tồi.

“Gả cho biểu ca nàng rất vui vẻ sao?” Ánh mắt đen nhánh của Mộ Dung Diệp bao hàm ánh sáng nhạt, đáy mắt một mảnh xót xa, giọng nói không tự chủ trở nên đau xót hỏi.

“Không phải Thê tử đề nghị cho tiểu nữ làm vậy sao? Ngoại trừ Thê tử tiểu nữ cũng không quen biết nam tử nào khác bên ngoài, chỉ thường

xuyên qua lại với mấy biểu ca, nếu thật sự sẽ có ngày như vậy, phủ Tả tướng là lựa chọn tốt nhất rồi.” Vân Lãnh Ca cảm thấy giọng điệu hăn có chỗ không đúng, kinh ngạc quét mắt nhìn hăn một cái, nói.

Mộ Dung Diệp vì câu nói kia của nàng ‘Ngoại trừ Thế tử tiểu nữ cũng không quen biết nam tử nào khác bên ngoài’, trong lòng vô cùng vui sướng, ánh mắt khẽ chuyển, chuyển tới khuôn mặt như vẽ của Vân Lãnh Ca, bỗng nhiên trong đầu thoáng hiện lên tin tức Xích Ngôn thu thập được, có chút giận dữ nghiêng đầu, gò má gợn gàng như họa, lạnh giọng nói: “Âu Dương Phong đấy.”

Vân Lãnh Ca kinh ngạc, hôm nay Mộ Dung Diệp đúng là có chút không bình thường, hành động cử chỉ đều hết như hài tử, hơn nữa suy nghĩ vừa ra, nghĩ cái gì liền hỏi cái nấy, nàng thật sự có chút theo không kịp tiết tấu của hăn, bất đắc dĩ vuốt lông mày: “Âu Dương Phong đối với tiểu nữ mà nói, chỉ là một người xa lạ thôi.” Trí nhớ không thể xâm nhập lòng người, cho nên ấn tượng của nàng với Âu Dương Phong ít đến thương cảm, suy nghĩ hồi lâu xem có thể dùng từ gì có thể hình dung y, dùng cụm từ ‘còn không bằng người xa lạ’ là chuẩn nhất rồi.

“Vậy sao ta lại nghe nói trước kia nàng ngày ngày chạy theo sau lưng Âu Dương Phong, sau lại vì hăn mà rơi xuống ao sen.” Giữa hai lông mày đông lạnh của Mộ Dung Diệp dịu đi một chút, nhưng giọng nói vẫn hàm chứa tức giận nhàn nhạt.

“Ngài xem như lúc đó tiểu nữ không được bình thường đi.” Vân Lãnh Ca nhíu mày, không biết nên giải thích như thế nào, chỉ đành phải nói qua loa cho xong chuyện, ngay sau đó lại có chút nghi ngờ, vị Mộ Dung Thế tử này, có phải để ý quá mức đến tình cảm của nàng hay không?

Hình như nhận thấy được nghi ngờ của nàng, đuôi lông mày Mộ Dung Diệp nhảy lên, ánh mắt sáng chói phát ra thần thái say lòng người, khí định thần nhàn che giấu nói: “Ta vì lo lắng nàng đã tính toán gả vào phủ Tả

tướng, nhưng trong lòng lại không nỡ dứt bỏ Âu Dương Phong, đến lúc đó trong lòng khó xử, không biết nên lựa chọn như thế nào thôi.”

“Âu Dương Thế tử có hồng nhan tri kỷ là Hạ đại tiểu thư, theo y kiêu quy kiêu, lộ quy lộ (chuyện gì cũng sẽ không thay đổi), y đối với ta mà nói, chỉ là người không liên quan thôi, sao lại phải khổ sở.” Vân Lãnh Ca thấy hẳn để ý việc của nàng như vậy, không nghĩ nhiều, cho rằng hẳn chỉ quan tâm nàng như bằng hữu, nâng chén trà lên nhấp một ngụm nói.

“Hôm nay bản Thế tử giúp nàng ... nàng đáp tạ ta như thế nào đây?” Lấy được đáp án mong muốn, Mộ Dung Diệp không rồi rẫm cái vấn đề này nữa, khôi phục giọng điệu cao cao tại thượng như thường ngày, không muốn khiến Lãnh Ca cảm thấy hân kỳ quái, dò xét để biết được tâm tư của nàng.

Chỉ cần mèo con có thể một đời trường nhạc (vui vẻ lâu dài), mặc dù hẳn không cam lòng, không muốn, nhưng chỉ có thể thỉnh thoảng nhìn nàng từ phía sau, biết nàng sống tốt, như vậy là đủ rồi.

“Tiểu nữ làm cho Thế tử hai món ăn được không?” Vân Lãnh Ca thấy hẳn cứ giữ trong lòng việc muốn nàng đáp tạ có chút không biết nên khóc hay cười, hẳn là Chiến thần số một Đông Dương, từ nhỏ đã ngậm thìa vàng ra đời, thứ tốt gì không có chứ? Cố tình cứ muốn nàng tạ lễ, nội tâm nhỏ chẳng khác gì lỗ kim.

“Nàng biết nấu ăn sao?” Mộ Dung Diệp chớp chớp mắt phượng, lông mi nhẹ nhàng lay động, linh động như bướm bướm nhảy múa.

“Ừ, cũng coi như lên được mặt bàn.” Vân Lãnh Ca đáp một tiếng, nghĩ tới đã lâu cũng chưa chiêu đãi dạ dày của bản thân rồi, lần trước nhớ đã dọn dẹp bài trí phòng bếp nhỏ, Vạn Phượng Ngô, Lý Ngọc Nhi không thể gây ra được sóng gió gì rồi, không khí trong phủ sẽ bình yên một đoạn thời gian, làm một đại tiệc mỹ thực, tổ chức một buổi tụ hội nho nhỏ ở Liên

Lãnh Uyển, giải tỏa thần kinh căng thẳng, còn tạ lễ của Mộ Dung Diệp, cứ chọn ra hai món là được.

“Chuẩn bị khi nào làm cho bản Thế tử?”

“Tối mai giờ Tuất hai khắc kính xin ngài nhẹ nhàng hạ mình cho người tới lấy.”

“Nếu ăn không ngon thì như thế nào?”

“Thế tử muốn như thế nào?”

“Biến nàng thành đồ nhắm, mùi vị hẳn là không tồi.”

“...Tiểu nữ da dày thịt béo, ăn không ngon đâu.”

“Bản Thế tử có thể gắng gượng.”

“...”

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Thời Gian Ấm Áp

Editor: Gà

Hôm sau, Vân Lãnh Ca tỉnh thần uể oải rời khỏi giường, đi Phúc Thọ đường thảnh an, biết lão phu nhân dường như lúc gần sáng lúc mới ngủ, không muốn đánh thức, chỉ cần cho Vân ma ma bên cạnh bà biết nàng có tới, rồi trở về viện.

Mặt trời vừa ló Mộ Dung Diệp mới rời đi, Vân Lãnh Ca tràn ngập khốn khổ, sau khi trở về từ Phúc Thọ đường trực tiếp ngã lên giường, tiếp tục ngủ bù cho tối hôm qua.

Ngủ thẳng một mạch đến lúc mặt trời xuống núi, Vân Lãnh Ca hài lòng đuổi lưng một cái, chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái, đầu óc trở nên thanh tỉnh hơn bao giờ hết.

“Tiểu thư, sáng sớm hôm nay Tam di nương nhờ nha hoàn truyền lời, nói muốn gặp mặt ngài một lần, nô tỳ nói ngài đêm qua có chút cảm lạnh, thân thể khó chịu, đã từ chối rồi.” Vận Nhi vừa pha trà cho Vân Lãnh Ca, vừa nói.

“Làm ra chuyện như vậy, nàng ta còn mặt dày tới tìm tiểu thư sao? Chẳng qua chỉ là muốn cầu tiểu thư giúp một tay thôi, thật si tâm vọng tưởng.” Ngâm Cầm ngồi trên thảm đang xiêu xiêu vẹo vẹo thêu nhiều kiểu hoa văn Mẫu Đơn, nghe vậy vẻ mặt không tốt ngẩng đầu nói.

“Tam di nương xôi hỏng bỏng không, một canh giờ trước còn thêu dệt mọi chuyện, trước đó vài ngày Nhị di nương làm cho không khí trong phủ

ngọt ngát, thật vất vả mới an bình một đoạn thời gian, nàng ta liền không chịu được muốn lộ đầu ra, còn dám lợi dụng lão phu nhân để giá họa cho tiểu thư, đây không phải vừa vắn chạm vào mũi giáo của lão phu nhân sao, lão phu nhân sớm đã muốn chinh đồn hậu viện, nàng ta thay đổi trước sau khác nhau một trời một vực như vậy, ai mà không nhìn ra nàng ta muốn tính toán cái gì?” Ngâm Thư cũng không ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm quyển sách trong tay, nghe được Ngâm Cầm oán trách, tranh thủ trả lời một câu.

“Vẫn là Ngâm Thư của ta thông tuệ, bởi lẽ, lão phu nhân tuổi tác đã cao, còn muốn nắm chặt quyền lợi trong tay, không muốn nhường cho người có khả năng, bà biết rõ Vân Bá Nghị đối với Tam di nương chứa một phần thật lòng, mà Tam di nương thay đổi đã thể hiện rõ nàng ta là một người có tâm cơ âm trầm, ẩn nhẫn tốt, nếu như nói Nhị di nương là con cọp hung mãnh lợi hại, thì nàng ta chính là rắn độc ẩn núp sau lưng, người như vậy, người không chú ý một chút, sẽ bị cắn ngược lại một cái, mà kẻ có tính tình như Tam di nương nếu có được quyền chưởng gia, cùng sự sủng ái của Vân Bá Nghị càng như hổ thêm cánh, đến lúc đó, chỉ sợ sẽ không để lão phu nhân ở trong mắt, khẳng định lão phu nhân cũng phỏng đoán như vậy, mà vừa lúc phạm vào đại kỵ trong lòng bà, cho nên thừa dịp gặp chuyện không may này, bà trừng phạt Tam di nương thật nặng, bóp chết loại người này từ trong trứng nước.” Vân Lãnh Ca nghe Ngâm Thư phân tích mạch lạc, chu toàn, không khỏi gật đầu một cái, nâng chén trà lên, thổi trên mặt trà, nhìn thấy ánh mắt Ngâm Cầm nghi hoặc, lập tức giải thích cặn kẽ một phen.

“Nhị di nương, Tam di nương đều tâm cao khí ngạo, hai chủ tử trong hậu viện liên tiếp ngã xuống, lão phu nhân có thể có ý đề phòng Tứ di nương hay không?” Ngâm Thư nhớ tới tối hôm qua lão phu nhân giữ Trần Tố Lan lại, hơi nhú mày, đem sách đặt trên đùi, hỏi.

“Chắc chắn rồi, thật ra nói cho cùng, lão phu nhân đối với ai cũng không thật sự yên tâm, ngay cả ta bà cũng có ba phần nghi ngờ, nhưng Nha Nha kia rốt cuộc là như thế nào, trong phủ đều biết Tứ di nương nhân hậu, tính tình mềm yếu, nhất là ngày thường rất kiệm lời, không thân cận với những người trong phủ, hơn nữa ngoại trừ Nhị di nương không đáng nhắc đến ra, Vân Bá Nghị vẫn còn dư lại hai thiếp thất, Nha Nha mới nâng lên, tính tình càng thêm không yên, lão phu nhân mắt nhìn sáu phía tai nghe tám hướng, tính tình của người nào ra sao bà còn không rõ ràng ư? Một kẻ đàn còn biết nên chọn như thế nào.” Vân Lãnh Ca nhấp một ngụm trà, chỉ cảm thấy miệng tràn đầy mùi thơm, lười biếng nói.

“Vậy nói không chừng, lão phu nhân ngàn tính vạn tính, cũng không tính ra tiểu thư giả trư ăn cợn.” Ngâm Cầm gật gù hả hê cười hì hì nói.

“Không biết lớn nhỏ, dám nói tiểu thư người là heo.” Vân Lãnh Ca liếc nàng một cái, nhìn thấy cái đuôi nhỏ của nàng muốn vểnh lên cao rồi, giả vờ giận dữ nói.

“Tiểu thư, nô tỳ nghe nói buổi tối ngài muốn đích thân xuống bếp?” Ngâm Cầm biết tiểu thư trong nóng ngoài lạnh, sẽ không nổi giận với mình, vội để mặt lại gần thần bí hỏi.

“Đúng vậy, danh sách nguyên liệu nấu ăn ta đã viết xong rồi, đã phân phó ma ma và Thủy Lục đi chuẩn bị.” Vân Lãnh Ca khẽ nhú lông mày thon dài, nhẹ nhàng nói.

Ngâm Cầm hì hì vui sướng, vừa định hỏi xem tiểu thư chuẩn bị làm những món ăn gì, bỗng nhiên, nghe tiếng huyền não phía bên ngoài truyền đến, không khỏi nhú mày, tự hỏi: “Là ai vậy chứ?”

“Là Tứ muội muội của ta.” Vân Lãnh Ca cúi đầu chuyên tâm dùng nắp gạt vụn trà, tâm trạng như đắm chìm ở trên mặt trà, nói ra vài chữ, không phải nghi vấn, mà khẳng định.

“Nhị tử tử, cầu xin tử cứu di nương ... Nhị tử tử, ta biết sai rồi, chỉ cần tử có thể tha thứ cho di nương, cái gì ta cũng nguyện ý làm...” Phía ngoài Vân Thu Ca hình như bị cái gì cản chân, mọi người không hề xông tới, âm thanh thể lương mang theo nước nở nghẹn ngào khóc vang dội cả Liên Lãnh Uyển.

“Ngâm Cầm, ra đuổi nàng ta đi, hôm nay tâm tình ta tốt, không muốn để ý những thứ này, không muốn bản thân ngọt ngào.” Vân Lãnh Ca không ngẩng đầu lên, rũ mắt xuống nhìn chăm chăm lá trà chìm nổi bên trong chén trà, thở dài, giọng nhỏ đến không thể nghe, nói.

“Vâng, tiểu thư.” Ngâm Cầm đáp một tiếng, nghĩ tới hôm nay cảm xúc của tiểu thư quả thật rất tốt, có ý định muốn tự thân xuống bếp, mọi thứ đã chuẩn bị thỏa đáng, không thể bởi vì những người lòng dạ hiểm độc kia, ảnh hưởng đến tâm trạng của tiểu thư.

Ở cửa Liên Lãnh Uyển, tóc tai Vân Thu Ca bù xù, ăn mặc xốc xếch bị vài ma ma ngăn lại, nhưng nàng ta vẫn chưa từ bỏ ý định, vừa gào thét thể lương, vừa muốn thoát khỏi tay đám ma ma, xông vào phòng.

“Tứ tiểu thư, tiểu thư không muốn gặp ngài, ngài nên trở về đi.” Ngâm Cầm nhìn Vân Thu Ca trước mắt khuôn mặt bị tóc mai ngăn trở, đáy mắt thoáng lên ánh nhìn khinh miệt, nhưng vẫn biết tôn ti khác biệt, lời nói khá khách khí.

“Người nói cho Nhị tử tử, nói ta biết sai rồi, cầu xin tử ấy bỏ qua cho di nương, di nương đã không có thể mở miệng nói được rồi, thân thể gần như tàn phế, kính xin Nhị tử tử phát lòng từ bi, đừng để nương ta đến thôn trang chịu khổ.” Vân Thu Ca nhận ra Ngâm Cầm là nha hoàn thân cận của Vân Lãnh Ca, đáy mắt sau mái tóc lóe ra tia sáng, như bắt được một cây cỏ cứu mạng, liên tục cầu xin không ngừng.

“Đây là lão phu nhân tự mình ra lệnh, tiểu thư cũng đành bất lực.” Ngâm Cầm ước gù kẻ đã hãm hại tiểu thư Lý Ngọc Nhi này sớm bị mất mạng đi, sao có thể giúp nàng ta truyền lời, thấy Vân Thu Ca vẫn không nghe lời khuyên, lập tức xụ mặt xuống, lạnh lùng nói.

“Không, không, chỉ cần Nhị tỷ tỷ đi cầu tổ mẫu, tổ mẫu nhất định sẽ đồng ý.” Vân Thu Ca tâm hoảng ý loạn không nghe ra ý lạnh trong lời nói của Ngâm Cầm, chỉ nghĩ nàng nói chuyện này không thể cứu vãn được nữa, vội khẩn cầu.

“Tiểu thư chỉ là một cô nương, trong phủ còn có lão phu nhân và Tướng gia làm chủ, nếu tiểu thư không tuân theo quyết định của lão phu nhân, đó chính là đại bất hiếu, rất bất kính, Tứ tiểu thư ngài muốn cho tiểu thư trở thành người bất hiếu sao?” Ngâm Cầm bị tiếng khóc sụt sùi âm thanh ảm ỉ của Vân Thu Ca khiến cho tâm phiền ý loạn, không vui nói.

Không đợi Vân Thu Ca tiếp tục mở miệng, trong mắt Ngâm Cầm hàm chứa tức giận quét mắt nhìn ma ma nha hoàn trong sân một cái, lạnh lùng nói: “Đứng lỳ ở đây làm gì, lão phu nhân hạ lệnh, không có lệnh của ngài, không để cho Tứ tiểu thư ra ngoài, còn không mau đưa Tứ tiểu thư về Liên Thu Uyển! Coi chừng lão phu nhân trách tội xuống, các người cũng chịu không nổi, dám can đảm lơ là nhiệm vụ, để ta xem các người có mấy cái đầu dám xem mệnh lệnh của lão phu nhân như gió thoảng qua tai.”

Đám nha hoàn bà tử kia kiếm được chỗ tốt từ Vân Thu Ca, mắt nhắm mắt mở làm bộ lơ lơ kéo kéo đi tới viện của Nhị tiểu thư, thấy Ngâm Cầm nói trúng tim đen nhìn ra bọn họ lơ lửng, trong nháy mắt xem xét lợi hại, sắc mặt nhất thời đại biến, rồi rít sợ hãi cầu xin tha thứ: “Nô tỳ không dám, đều do nô tỳ không cẩn thận, để Tứ tiểu thư chạy ra ngoài, nô tỳ lập tức đưa Tứ tiểu thư trở về viện.” Nói xong, vốn giả vờ nên trên tay chỉ có năm phần sức lực thoáng chốc tăng thêm, cánh tay như kìm sắt, xách theo Vân Thu Ca đang ồn ào không nghĩ như xách một con gà lôi về Liên Thu Uyển.

Lâm ma ma ở phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn nghe được động tĩnh bên ngoài, vội rửa sạch tay, ra ngoài đúng lúc nhìn thấy Ngâm Cầm đã đuổi Vân Thu Ca đi, không khỏi thở dài, trong mắt hiện ra vẻ tán thưởng, bình thường nhìn nàng đơn thuần, không ngờ cũng có chút vốn liếng, quả thật không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài.

Liếc thấy nha đầu trong Liên Lãnh Uyển đứng trời trông như cọc gỗ thì sắc mặt Lâm ma ma trầm xuống, mắt từ từ quét những nha hoàn kia một vòng, cả giận nói: “Các người đều là người chết hả? Nhị tiểu thư cho các người hầu hạ không phải để các người đứng yên xem náo nhiệt, lần sau nếu giống như hôm nay nữa, lập tức đuổi hết các người ra khỏi phủ.”

“Nô tỳ không dám, xin ma ma tha cho nô tỳ lần này.” Bọn nha hoàn nghe vậy cả kinh thất sắc té quỵ xuống đất, cầu xin. Các nàng thấy Tứ tiểu thư xông tới, tuy nói Tứ tiểu thư bị lão phu nhân cấm túc, nhưng nói thế nào vẫn là chủ tử trong Tướng phủ, họ không dám lơ đãng, cho nên mới do dự.

“Chỉ lần này thôi sẽ không có lần sau.” Tầm mắt cảnh cáo của Lâm ma ma rơi trên người bọn nha hoàn đang quỳ thành hàng, trầm giọng nói.

“Vâng, nô tỳ hiểu rồi.” Bọn nha đầu nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, đứng lên nói.

Ngâm Cầm cùng Lâm ma ma lên tiếng chào hỏi, trở lại nội thất bẩm báo cặn kẽ sự việc lại một lần.

“Đã đưa Tam di nương đến thôn trang rồi sao?” Vân Lãnh Ca nghe Ngâm Cầm kể xong mọi chuyện, hỏi.

“Đưa đi rồi, Tam di nương bị ép uống thuốc, thế nhưng muốn sử dụng loại dược này cần phải cân nhắc cẩn thận, không thể sai sót một phân, sẽ tổn hại thân thể, lão phu nhân còn cố ý mời phủ y kiểm tra một phen, xác nhận chỉ làm tổn thương giọng nói, lúc này mới ra lệnh cho nha hoàn dọn

đẹp quần áo của Tam di nương, còn dặn dò bọn nha đầu gói cho nàng ta một chút vàng bạc châu báu, tránh cho nàng ta đến thôn trang nhưng trên người không tiền bạc gì, giữ lại cho nàng ta một số nô tài hầu hạ, hiện tại người trong phủ đều ngợi khen lão phu nhân tâm địa lương thiện, có tấm lòng Bồ Tát đó.” Ngâm Cầm nói ra hết tin tức mà buổi sáng bản thân nghe được từ nha hoàn nơi đó.

Vân Lãnh Ca ngẫm chê lão phu nhân giả nhân giả nghĩa, giả từ bi, thật đúng với câu ngạn ngữ, làm kỹ nữ còn muốn người ta lập đền thờ trình tiết, chính bà cũng biết rõ lần này trừng phạt quá mức nghiêm trọng, trong phủ không khỏi có người nghị luận nói bà lòng dạ độc ác, mất hết tính người, liền giả bộ không đành lòng, làm ra vẻ sẵn sàng chu đáo an bài đường lui cho Lý Ngọc Nhi, ở trong mắt mọi người, Lý Ngọc Nhi phạm sai lầm bị phạt, vốn là thiên kinh địa nghĩa, mà lão phu nhân niệm tình cũ, không quan tâm đến hiềm khích trước đây mà giúp nàng ta chuẩn bị vàng bạc và nô tài để đến thôn trang dùng, cách làm lần này thật sự là hết lòng quan tâm giúp đỡ, sau này, người ta chỉ biết Tam di nương gieo gió gặt bão, tự làm tự chịu, lão phu nhân sẽ không hề bị oán dù là nửa câu.

“Tốt lắm, các người dọn dẹp phòng một chút đi, kiếm cái bàn lớn hơn chút, chờ ta làm xong chúng ta cùng ngồi xuống ăn mừng một phen.” Vân Lãnh Ca thu hồi tâm tư, khẽ cười mở miệng nói.

Đám người Ngâm Cầm cười đáp một tiếng, vén tay áo lên bắt đầu làm việc.

Vân Lãnh Ca đi vào phòng bếp nhỏ, thấy bên trong đã dọn dẹp sạch sẽ, nguyên liệu đã được rửa sạch để ngay ngắn trên bàn.

Lâm ma ma hành lễ, cười nói: “Tiểu thư, những thứ ngài phân phó đều đã chuẩn bị xong.”

“Ừ, gọi vài ma ma biết nấu ăn lại giúp một tay, những người khác đi ra ngoài đi.” Vân Lãnh Ca lần lượt nhìn lướt qua nguyên liệu, nhẹ giọng nói.

“Tiểu thư, ngài thật muốn đích thân xuống bếp? Ngộ nhỡ bị thương ở tay thì sao?” Lâm ma ma cúi đầu nhìn mười ngón tay thon dài của tiểu thư, lo lắng nói.

“Ma ma, người cứ yên tâm đi, không chừng Ca nhi có thiên phú nấu ăn đấy?” Trong lòng Vân Lãnh Ca biết bà nghĩ mình là đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước, có chút buồn cười, nàng cũng không phải làm từ bần, sao có thể đụng một chút liền bị thương được chứ?

Lâm ma ma thấy không lay chuyển được tiểu thư, chỉ đành phải dặn dò mấy ma ma kia cẩn thận hỗ trợ, xong rồi mới chậm rãi rời khỏi phòng bếp.

Vân Lãnh Ca có chút nhức đầu nhìn đồ dùng nhà bếp thời cổ đại này, muốn có lửa, thật rất phiền toái, vì không phải khí thiên nhiên, khí than hiện đại, hay lò vi ba gì cả, phải dùng củi mới tạo lửa được, loại chuyện lật vật này cần có kỹ thuật mà nàng lại làm không được.

Phân phó một ma ma trong đó nhóm lửa, cũng dặn bọn họ chú ý nghe lệnh của nàng để chú ý tới độ lửa.

Sau đó Vân Lãnh Ca theo thứ tự lấy ra cá ngân lư, cánh gà, sườn, thịt bò từ trên giá.

Vài ma ma đứng bên cạnh vừa làm việc, vừa tò mò nhìn về phía Vân Lãnh Ca bên này, hôm nay Nhị tiểu thư này sao lại quyết tâm tự mình xuống bếp, tiểu thư thế gia đều không phải luôn sống trong an nhàn sung sướng sao? Nàng biết nấu không vậy?

Vân Lãnh Ca gọn gàng rành mạch phân phó ma ma bên cạnh hỗ trợ, còn nàng rất nhanh nếm xong gia vị, động tác thái dao hết sức linh hoạt,

mấy người bên cạnh nhìn lúu cả lưỡi, không ngờ Nhị tiểu thư còn ần giấu ngón này.

Khoảng hai canh giờ sau, mười món ăn, hai chén canh đã được làm xong.

Sai người đi lấy hộp đựng thức ăn, Vân Lãnh Ca chọn ra hai món ăn, một chén canh bỏ vào trong hộp, sai người dọn những món còn lại vào phòng.

Vân Lãnh Ca xách theo hộp đựng thức ăn, né tránh nha hoàn ma ma của Liên Lãnh Uyển, theo biện pháp tối qua, đặt hộp đựng thức ăn ở một bụi hoa trong viện.

Trở lại phòng, tám món mặn một món canh đã được đặt sẵn trên bàn tròn lớn.

“Tiểu thư, đây là những món gì vậy? Thơm quá à, trước kia nô tỳ chưa từng thấy qua.” Ngâm Cầm thấy Vân Lãnh Ca đến, vội đi lên trước hỏi.

Mắt Vận Nhi mở to nhìn chăm chăm, nhìn thức ăn trên bàn, nuốt nước miếng, gật đầu nói: “Nô tỳ cũng chưa bao giờ nhìn thấy, đẹp mắt lại rất thơm nữa. Lần trước thấy Xuân Thượng Lâu làm đồ ăn rất thơm, nhưng nô tỳ cảm thấy, hương vị đó sợ không bằng của tiểu thư làm rồi.”

Ngay cả Ngâm Thư, cũng không còn tâm tư xem sách, mặc dù cố gắng kiềm chế bản thân để không bị luống cuống như Ngâm Cầm và Vận Nhi, nhưng khéo mắt thỉnh thoảng cứ lướt nhanh qua các món ăn trên bàn.

Trong lòng Lâm ma ma vui mừng nhưng có chút chua xót, nếu không phải mấy năm nay bên cạnh tiểu thư không có ai trông nom, cũng sẽ không thường xuyên xuống bếp, cho nên tài nghệ nấu ăn mới tốt như hôm nay.

“Đều là món ăn bình thường thôi, các người đúng là mèo ham ăn, kiếm ghế ngồi xuống, cùng nhau ăn thôi.” Vân Lãnh Ca nhìn bọn họ nuốt nước miếng, nén cười nói.

“Tiểu thư điều này sợ không hợp quy củ đâu.” Lâm ma ma luôn đặt nặng lễ nghi tôn ti vội nói.

“Không sao, cứ đóng cửa lại, ai biết được.” Vân Lãnh Ca xem thường, vất vả một hồi, nếu chỉ có một mình hưởng thụ thì chẳng còn gì thú vị cả.

Lâm ma ma đành phải bất đắc dĩ nghe theo nàng, thận trọng đóng cửa lại.

Ngâm Cầm dẫn đầu hoan hô một tiếng, mọi người dọn xong ghế, có chút bất an ngồi xuống.

“Các người ngồi trên ghế mà, cũng đâu phải ngồi bàn chông đâu, sao cứ xoay tới xoay lui không tự nhiên gì cả.” Vân Lãnh Ca buồn cười nhìn vẻ mặt lo lắng của Thủy Lục và Vận Nhi, thân thể nhích tới nhích lui, khẩn trương ngay cả tay cũng không biết nên đặt ở đâu.

Hai người cười mĩa một tiếng, tay run rẩy cầm đĩa lên lại chậm chạp không dám hạ xuống.

“Đây là súp lơ xào tôm cay, rất nhẹ, khẩu vị thanh đạm có thể được ăn món này.” Vân Lãnh Ca thấy không khí vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng xa cách, khéo môi cong cong, nhiệt tình giới thiệu.

Khẩu vị Ngâm Thư xưa nay khá nhẹ, vừa nghe tiểu thư nói như thế, vội vàng gắp một cái, cho vào miệng, chợt cảm thấy hết sức ngon miệng, vừa thơm vừa mềm.

“Đây là cá đồng sốt cà, còn đây là cánh gà hấp tiêu, đây là cá ngân lư chiên đậu hũ, đây là...” Vân Lãnh Ca hứng thú bưng bưng giới thiệu tên

món ăn.

Không khí dần náo nhiệt, không khí gò bó khẩn trương vừa nãy hầu như biến mất không còn, vài người cũng đã buông lỏng tâm tình, mọi người thẳng tay gấp thức ăn trên bàn, chỉ sợ chậm một chút sẽ không còn gì để ăn.

“Tiểu thư, cánh gà này ăn thật ngon.” Ngâm Cầm vừa ăn, vừa tán thưởng.

“Nô tỳ cảm thấy món sườn xào chua ngọt ngon nhất.” Vận Nhi chưa từng ăn thức ăn mới mẻ như vậy, rõ ràng đều là nguyên liệu bình thường trong phòng bếp, nhưng qua bàn tay khéo léo của tiểu thư lật xào một phen, lại có thể nấu ra nhiều thức ăn đến vậy.

“Không đúng, rõ ràng là bao tử xào cay ngon nhất mà.” Thủy Lục từ từ dung nhập vào trong không khí ấm áp này, nghe được Vận Nhi tán dương, vội dừng ăn phản bác một câu.

....

Vân Lãnh Ca cười nhẹ, đáy mắt tràn đầy ấm áp, vui vẻ nhất là khi có người ăn thức ăn do bản thân vất vả làm ra, sau đó được nghe mọi người khen ngợi.

Trong sân trên đại thụ, Mộ Dung Diệp cầm một hộp đựng thức ăn chỉ có hai món ăn một canh, nghe trong phòng truyền ra tiếng cười nói vui vẻ, sâu thẳm trong mắt xẹt qua vẻ giận dữ.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Lễ Mừng Thọ

Editor: Gà

Hai mươi một tháng tư âm lịch, là lễ mừng thọ sáu mươi tuổi của Tướng gia phủ Tả tướng, trời còn chưa sáng, tất cả phu nhân tiểu thư trong phủ đã bắt đầu trang điểm, muốn tham gia thọ yến của Tướng phủ với dáng vẻ tốt nhất.

Tại Tướng phủ, tối hôm trước lão phu nhân nhờ người dẫn dò Vân Lãnh Ca nghỉ ngơi cho tốt, ngày thứ hai đến phủ Tả tướng chúc thọ.

Quả thật, lão phu nhân hết sức coi trọng thọ yến lần này.

Dù sao trước kia Vân Lãnh Ca không có tài năng gì, không biết chữ, lão phu nhân mang nàng ra ngoài chỉ thêm mất mặt xấu hổ, đương nhiên không muốn bị phủ khác chê cười, hơn nữa trước đây nàng cũng không thân cận gì với phủ Tả tướng, đều do hai tỷ muội Vân Xuân Ca thay nàng tham gia.

Nhưng bây giờ Vân Lãnh Ca tài đức vẹn toàn, có tri thức hiểu lễ nghĩa, thái độ làm người cũng cực kỳ ổn thỏa, trong cung yến hôm đó lại áp chế tất cả phong thái của tiểu thư các phủ khác, tài nghệ xuất chúng, cháu gái ưu tú như vậy, lão phu nhân vốn định nhân dịp thọ yến lần này đi khoe khoang một phen.

Vì vậy, vừa đến ngày hai mươi một, giờ Dần (3 giờ - 5 giờ) vừa qua, lão phu nhân lập tức sai Vân ma ma đến Liên Lãnh Uyển trước, bảo nàng mời Vân Lãnh Ca đến Phúc Thọ đường.

Hôm nay Vân Lãnh Ca cuối cùng thay la quần màu hồng nhạt thường ngày bằng váy hồ điệp màu đỏ tươi, chéo quần thêu vài con hồ điệp (bướm bướm) màu bạc đang vỗ cánh, cánh bướm dùng kim tuyến phác hoạ, cực kỳ linh động, búi tóc vẫn không quá nhiều đồ trang sức, chỉ cầm một cây trâm hồ điệp Thanh Ngọc, rủ xuống từng chuỗi trân châu, trong suốt sáng bóng, tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng.

Thọ yến của ông ngoại, bản thân ăn mặc vui mắt, ông chắc chắn sẽ thích.

Tầm mắt lão phu nhân khôn khéo tỉ mỉ quan sát Vân Lãnh Ca một lần, đáy mắt xẹt qua ánh sáng hài lòng, Lãnh Ca càng lớn, dáng vẻ tư thái cũng ngày càng lộ rõ, mặc dù trong Tướng phủ chỉ có một đứa cháu gái này có thể mang đi ra ngoài, nhưng binh quý ở chỗ tinh anh, tao nhã như vậy cũng đủ áp chế các nữ tử khác rồi.

Vân Lãnh Ca thấy lão phu nhân quan sát bản thân giống như xem hàng hóa, âm thầm nhú mày.

Lão phu nhân tự mình giúp Vân Lãnh Ca sửa sang lại búi tóc và đồ trang sức, còn cố ý dặn dò nàng chú ý mọi việc, đến giờ Thìn (7 giờ – 9 giờ), hai người lúc này mới ngồi nhuyển kiệu đi đến cửa Tướng phủ, mà lúc này, xe ngựa Tướng phủ đã sớm đợi khoảng nửa canh giờ rồi.

Hai người lên xe ngựa, lão phu nhân thân thiết lôi kéo Vân Lãnh Ca ngồi ở bên cạnh bà, nắm tay nhỏ bé của nàng nói: “Lãnh Ca, người cảm thấy Tứ di nương như thế nào?”

“Cháu gái không rõ lắm, Tứ di nương trầm mặc ít nói, rất ít qua lại với người trong phủ, nhìn qua rất thành thật, dường như chỉ có một thân một mình.” Trong lòng Vân Lãnh Ca biết lão phu nhân đang thử dò xét, giả vờ suy tư chốc lát, ‘chân chân thật thật’ nói.

“Ta dự định để nàng theo ta học quản gia một khoảng thời gian, đợi đến thời điểm nàng có thể lên được mặt bàn, lập tức giao quyền chưởng gia vào tay nàng, Lãnh Ca, con có đồng ý với cách làm của tổ mẫu không?” Lão phu nhân rất hài lòng đối với câu trả lời của Vân Lãnh Ca, hai người không an phận đã biến mất, bà cũng không muốn kiếm thêm người khác lợi hại hơn đâu.

“Cháu gái không sao cả, chỉ cần nàng có thể thay tổ mẫu chia sẻ, tránh cho tổ mẫu quá mức mệt nhọc, cháu gái tất nhiên hết sức vui mừng.” Đáy mắt Vân Lãnh Ca hàm chứa lo lắng chân thành nói.

Hiện tại trong lòng Lão phu nhân không thích nhất những người có tâm tư kín đáo, người bà không thể nắm trong tay, Vạn Phượng Ngô ngang ngược càn rỡ, làm việc liều lĩnh lại có khuyết điểm trí mạng, chính là quá mức kích động, lão phu nhân hoàn toàn không ngại những người có tính tình như vậy, nhưng Lý Ngọc Nhi có thể ẩn nhẫn hơn mười năm, có thể giấu diếm được tính tình thật sự của nàng ta với lão phu nhân, bà sao có thể không đề phòng, cho nên vì phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, bà hung ác xuống tay diệt trừ Lý Ngọc Nhi, do bởi Lý Ngọc Nhi vượt khỏi tầm kiểm soát của bà, khiến bà mơ hồ có cảm giác không thể nắm bắt.

Bây giờ lão phu nhân cần nhất là một người bù nhìn, người có thể giúp bà xử lý tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ, nhưng phải biết nghe theo lệnh của bà.

Trần Tố Lan khiến lão phu nhân cảm thấy nàng chính là loại người đó, nhưng nhìn thấy hai người Vạn Phượng Ngô và Lý Ngọc Nhi, cảnh giác của bà đã cao hơn trước, cho nên lúc này mới cần mình trợ giúp, thúc đẩy quyết định của lão phu nhân.

“Ừ, vậy trước tiên xem nàng có năng lực gánh vác trách nhiệm lớn lao này không đã.” Lão phu nhân tươi cười rạng rỡ, vỗ vỗ tay Vân Lãnh Ca, cười nói.

Sau khi xe ngựa đến cửa phủ Tả tướng, lão phu nhân dẫn Vân Lãnh Ca xuống xe, mới phát giác hôm nay phủ Tả tướng sớm bị vây chặt đến nước chảy không lọt, xe ngựa các phủ đã sớm làm đường phố rộng rãi trở nên chật kín, ngựa xe như nước, biểu hiện phủ Tả tướng ở Đông Dương quốc, có địa vị hết sức quan trọng trong lòng Hoàng đế!

Lão phu nhân thấy mặt mũi Lâm Hải Bác to lớn như thế, ánh mắt khôn khéo tản ra vẻ hăm mộ, đáy mắt có chút không cam lòng, thoáng qua rồi biến mất.

Vân Lãnh Ca tươi sáng cười một tiếng, bởi vì chuyện của mẫu thân, quan hệ hai phủ ngày càng bất hòa, thường ngày ít qua lại, chưa từng xuất hiện loại tình cảm gọi là thông gia.

Vừa đi vào trong phủ, Vân Lãnh Ca nghe có người khẽ gọi tên mình.

“Vân nhị tiểu thư.” Ánh mắt nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy xe ngựa phủ Lý quốc công cũng đang dừng trước cửa phủ Tả tướng, mà Lý Xảo Tuệ này không đợi xe ngựa ổn định, lập tức không kịp chờ đợi vén rèm xe lên phát tay với Vân Lãnh Ca!

Vân Lãnh Ca cười gật đầu, quay đầu giải thích với lão phu nhân người đến là ai, còn bản thân khẽ tiến lên vài bước, chờ Lý Xảo Tuệ xuống xe ngựa.

“Không ngờ, chúng ta có duyên như vậy, ngay cả lúc tới tham gia yến tiệc cũng chọn cùng một thời gian.” Xe ngựa vừa dừng hẳn, bọn nha đầu lập tức đỡ Lý Xảo Tuệ xuống đi tới bên cạnh Vân Lãnh Ca, ngay sau đó nhiệt tình khoác tay nàng cười nói.

Mà Vân Lãnh Ca chỉ mím môi cười một tiếng, nàng cũng không quên ánh mắt thù hận của Lý Xảo Tuệ trong cung yến hôm đó, rất bội phục nàng ta hôm nay hành động tự nhiên như vậy, nhìn thấy Lý phu nhân đi đến, Lý

Xảo Tuệ âm thầm khẽ run tay, Vân Lãnh Ca chân thành hành lễ: “Gặp qua Lý phu nhân.”

Chắc hẳn có âm mưu, nhiệt tình như vậy chỉ sợ sau lưng có âm mưu khác.

“Vân nhị tiểu thư khách khí.” Dáng người Lý phu nhân gầy yếu như tờ giấy, tựa như có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào.

“Gặp qua lão phu nhân.” Hiển nhiên Lý phu nhân và Lý Xảo Tuệ cũng nhìn thấy lão phu nhân cách đó không xa, vội phúc thân, cùng nhau nói.

Lão phu nhân gật đầu, nói câu khách khí, liền bước vào cửa chính.

Lão phu nhân được một nhóm ma ma trong phủ Tả tướng dẫn tới hậu hoa viên, đó là nơi hôm nay dùng để chiêu đãi nữ tân (khách nữ).

Vân Lãnh Ca tựa như nhẹ nhàng đi theo phía sau lưng lão phu nhân nhưng ánh mắt có chút kỳ dị quan sát quang cảnh trong phủ, cho dù là mùa xuân nhưng trong hậu hoa viên cũng không có bao nhiêu hoa cỏ, ngược lại chỗ nào cũng có cây cối xanh um tươi tốt, mỗi cảnh mỗi vật đều mang vẻ cường tráng, nhìn qua rất độc đáo, trong lòng biết nguyên nhân do trong phủ ông ngoại có nhiều nam nhân.

Mà hạ nhân trong phủ cũng không nhiều, cho dù là ma ma dẫn đường, cũng chỉ nhắc nhở các vị khách chú ý bậc thang, cẩn thận góc tường, ngoài ra sẽ nhất định không mở miệng!

Từ xa Lâm Thư Hàn đã nhìn thấy Vân Lãnh Ca đi tới bên này, vội phân phó bọn nha đầu tiếp đón phu nhân tiểu thư ngồi trong lương đình, an bài mọi chuyện thỏa đáng xong, lúc này ánh mắt mừng rỡ tiến lên chào hỏi: “Biểu tỷ, tỷ tới rồi, nếu không Hàn nhi nhịn không được sai người đến mời tỷ đó.” Nói xong, hành lễ với lão phu nhân.

Vân Lãnh Ca nhìn nàng mặc váy dài cùng màu với mình, trong lòng cảm thấy buồn cười, nói: “Chúng ta mặc y phục giống nhau rồi, đi cùng nhau người ta còn tưởng là tỷ muội song sinh đấy.”

Nghe Vân Lãnh Ca nói như thế, lão phu nhân cũng chú ý tới chi tiết này, có chút không vui, hôm nay bà vốn có ý định muốn Lãnh Ca độc chiếm danh tiếng, sao mới vừa vào cửa đã gặp chuyện không hài lòng rồi, quả nhiên ra cửa quên nhìn Hoàng Lịch, mọi chuyện đều không thuận.

Lão phu nhân tâm phiền ý loạn, tùy ý viện cớ rời đi, tìm những lão tỷ muội mà bà quen biết thôi.

Lâm Thư Hàn thấy trong mắt biểu tỷ có sự nhạo báng và hài hước, nhưng không mất hứng, liền nghịch ngợm nhếch môi cười nói: “Biểu tỷ nói đúng lắm, trước kia Hàn nhi mong muốn có một tỷ tỷ song sinh, hiện nay mơ ước thành sự thật rồi.”

“Biểu muội.” Lý Xảo Tuệ phía sau lưng Vân Lãnh Ca thấy Lâm Thư Hàn chỉ cùng Vân Lãnh Ca nói đùa, mặt cười tươi như hoa nhất thời chìm xuống, trong mắt thể hiện sự bất mãn, như muốn nhắc nhở mọi người sự tồn tại của nàng ta.

“Huệ biểu tỷ.” Lâm Thư Hàn lễ phép gật đầu, xem như chào hỏi.

“Biểu muội gọi Vân nhị tiểu thư là biểu tỷ, vì sao khi gọi ta lại thêm một chữ ‘Huệ’, chẳng lẽ trong lòng biểu muội thiên vị sao? Cảm thấy Vân nhị tiểu thư đến thì vui mừng hơn ư?” Lý Xảo Tuệ ngoài cười nhưng trong không cười, giọng điệu vô cùng kỳ quái.

“Huệ biểu tỷ quá lo lắng rồi, tăng thêm một chữ chỉ để phân biệt thôi, tránh cho lẫn lộn, Huệ biểu tỷ đừng nên suy nghĩ nhiều.” Lâm Thư Hàn tuổi còn trẻ đã có thể xử lý mọi chuyện trong hậu viện của Lâm phủ, sao có thể bị những lời châm chọc này làm khó được?

Vân Lãnh Ca nhìn sắc mặt Lâm Thư Hàn bình thản, nói chuyện hết sức rõ ràng, ánh mắt toát ra ý tán thưởng.

“Là ta suy nghĩ nhiều cho rằng biểu muội thiên vị, chỉ có muội mới rõ ràng nhất.” Đáy mắt Lý Xảo Tuệ cực kì nhạt lạnh lẽo, chanh chua nói.

“Lý tiểu thư hà tất cố tình gây chuyện, hôm nay là sinh thần của Tả tướng, kính xin chú ý đến đức hạnh một chút, tránh cho bị người cười nhạo.” Vân Lãnh Ca khẽ ghé mắt nhìn Lâm Thư Hàn, thấy nàng cũng nhìn mình, mắt to sáng ngời có chút bất đắc dĩ, khóe môi vốn nâng lên giờ đây đã mím chặt.

Vì sao Lý Xảo Tuệ chanh chua bây giờ hoàn toàn khác với vẻ mặt ôn hòa như lúc nãy? Chẳng lẽ chỉ vì một cách gọi hay sao? Nếu thật sự như thế, Lý Xảo Tuệ này bụng dạ thật hẹp hòi, nội tâm còn nhỏ hơn lỗ kim.

Hôm nay là đại thọ sáu mươi của ông ngoại, nàng quyết không cho phép có người phá hư không khí, cho dù là vợ cả của cậu cậu (cậu) ở phủ Lý quốc công cũng không được!

“Tuệ nhi, chúng ta đi thôi, không cần tức giận vì người khác, tự nhiên sẽ làm mất thân phận của bản thân.” Ánh mắt Lý phu nhân đứng bên cạnh Lý Xảo Tuệ oán hận liếc mắt nhìn Lâm Thư Hàn trầm mặc không nói, giọng nói the thé.

Vân Lãnh Ca cảm thấy âm thanh này hết sức chói tai, giống như tiếng móng tay xẹt qua tấm bảng đen, làm người ta nổi da gà.

“Mẫu thân nói rất đúng.” Lý Xảo Tuệ hả hê đáp một tiếng, cảm thấy lời của mẫu thân hết sức hợp ý nàng ta, là điều mà trong lòng nàng ta đang suy nghĩ.

Mẫu tử Lý phu nhân bỏ rơi đám người Lâm Thư Hàn, đi đến lương đình nơi mà phu nhân tiểu thư khác đang ló đầu quan sát tình cảnh bên này.

Vân Lãnh Ca qua loa quét một vòng vườn hoa, thấy không ít danh môn khuê tú, không khỏi nhỏ giọng nói: “Hàn nhi, hôm nay tân khách rất nhiều, có một mình muội sao còn vội vàng tới đây?”

“Đều có nha đầu dẫn khách ngắm cảnh chung quanh, biểu tỷ không cần lo lắng.” Lâm Thư Hàn biết được biểu tỷ đang cố ý tìm chủ đề để giúp nàng giảm bớt tâm tình ủ dột, trái tim tràn ngập ấm áp, nhẹ giọng nói.

“Ông ngoại, cứu cứu đâu hết rồi?” Trong lòng Vân Lãnh Ca hết sức khó hiểu thái độ vừa nãy của Lý Xảo Tuệ, trong đầu luôn có nghi vấn, nhưng cảm giác đây là việc nhà của người khác, cho dù là cứu cứu của nàng, cũng không tiện hỏi quá mức thẳng thắn, đành phải đặt nghi vấn ở trong lòng.

“Phụ thân và đại ca, nhị ca đang chiêu đãi nam tân ở sảnh trước, tổ phụ nói ở trong thư phòng để chờ quà mừng thọ của tỷ, Tam ca ca sáng sớm đã không nhìn thấy bóng rồi, chắc là lại đi đâu lười nhác rồi.” Lâm Thư Hàn dùng khăn che miệng cười, sau đó lại gần Vân Lãnh Ca nói hết sự việc trong Tướng phủ.

“Thừa dịp lúc này vẫn chưa nhiều người, chúng ta có thể lén lút chuồn đi, Hàn nhi dẫn tỷ đến thư phòng gặp ông ngoại trước đi.” Vân Lãnh Ca nhàn nhạt cười, nhỏ giọng nói.

Lâm Thư Hàn nhẹ gật đầu, kéo tay Vân Lãnh Ca vừa đi vừa nói chuyện, chỉ chốc lát đã đến thư phòng.

“Bình thường tổ phụ đều ở trong thư phòng tiền viện, hôm nay vì chờ tỷ, cố ý chọn thư phòng nhỏ ở hậu viện đây.” Lâm Thư Hàn gật đầu với hai thị vệ canh giữ cửa một cái, nhỏ giọng nói.

Thị vệ hiểu ý, thấy tiểu thư dẫn một vị cô nương như hoa như ngọc tới đây, lập tức biết đây là vị biểu tiểu thư mà Tướng gia quan tâm nhất, nhất thời không dám chậm trễ, chấp tay: “Gặp qua biểu tiểu thư.”

Vân Lãnh Ca thấy thế, liền biết ông ngoại đã sớm thông báo rồi, lập tức cũng không khách khí, đẩy cửa thư phòng ra, cùng Lâm Thư Hàn đi vào.

“Ông ngoại (tổ phụ).” Hai người cùng nhau cúi người hành lễ.

“Tiểu nha đầu vẫn còn nhận ra lão già này hả? Tiếng nói đồng dạng vang lên.” Trong thư phòng trừ Lâm Hải Bác cũng không có ai khác, ông ngồi trước bàn đọc sách như đã đợi từ lâu, thấy Vân Lãnh Ca cung kính hành lễ, trong miệng hừ nhẹ, nói.

“Nếu ông ngoại không muốn gặp ngoại tôn nữ, vậy cháu đi về nha.” Ánh mắt Vân Lãnh Ca xuất hiện ánh sáng giao hoạt, sau đó than thở nói: “Đáng thương cho cháu chuẩn bị lễ thọ lâu như vậy, lại trở về không công rồi, xem ra do người nào đó không có phúc hưởng thụ.”

Trên mặt Lâm Thư Hàn tràn ra nụ cười, khóe miệng hơi co quắp, nghe biểu tử nói nghiêm trang, không nhịn được muốn cười to, nhưng lại không dám chọc giận tổ phụ, cố gắng kiềm nén đến mức mặt đã đỏ bừng.

“Hừ, người đã chuẩn bị rồi, ta mà cự tuyệt chẳng phải sẽ quá đáng sao? Mau đưa đây.” Ánh mắt Lâm Hải Bác hơi lóe, nhìn thấy dáng vẻ Lâm Thư Hàn nén cười nhất thời trên mặt có chút không nhịn được, rồi lại luyến tiếc lễ thọ trong lòng luôn tâm tâm niệm niệm kia, hôm nay rốt cuộc phải lấy được lễ thọ.

Bờ môi Vân Lãnh Ca cũng chứa đựng nụ cười ranh mãnh, nhưng nàng biết chừng mực, còn nữa hôm nay là đại thọ của ông ngoại, nếu bị nàng chọc tức thì bản thân khó chối tội này rồi.

“Chúc ông ngoại phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn, niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triêu (Mỗi ngày trong năm đều có tiền vô, tuổi sống thọ và tiền vào như nước).” Vân Lãnh Ca lấy ra một cái hộp nhỏ màu đỏ, hai tay dâng lên, quỳ xuống đất nghiêm mặt hô to.

“Đứng lên, đứng lên, không cần phải quỳ, làm như ta là lão già nghiêm túc lắm không bằng.” Lâm Hải Bác nhìn thấy hai đầu gối Vân Lãnh Ca quỳ trên nền nhà lạnh lẽo, chỗ sâu nhất trong đáy mắt thoáng qua đau lòng nồng đậm, cả giận nói.

Vân Lãnh Ca biết rằng ông ngoại nghĩ một đằng nói một nẻo, khẩu thị tâm phi, không thềm để ý nhẹ nhàng cười, ngoan ngoãn đứng lên, nhưng vẫn khẽ cúi người cung kính dâng quà tặng trên tay cho ông.

Lâm Hải Bác nhìn Vân Lãnh Ca đã trưởng thành, dung mạo xinh đẹp càng lúc càng giống Tuệ Tâm, trong lòng cảm khái, Tuệ Tâm gả cho Vân Bá Nghị, nửa đời cực khổ, nhưng lại có được một nữ nhi tốt, nếu con bé dưới cửa tuyền biết được, cũng có thể nhắm mắt rồi.

Nhận lấy hộp quà trong tay Vân Lãnh Ca, Lâm Hải Bác có chút ngạc nhiên quan sát hộp quà được bao bọc hình thù kỳ quái, hỏi: “Đây là vật gì?”

“Có phải rất đẹp mắt hay không? Cháu gái rất dụng tâm chuẩn bị lễ thọ cho ngài nhé.” Dáng vẻ Vân Lãnh Ca như hài tử giành công chờ đợi khen ngợi, cười ríu rít nói.

“Bao màu sắc rực rỡ như vậy đều là dạng các tiểu cô nương ưa thích, lão già ta đã nhiều tuổi như vậy rồi, người lại gian xảo như vậy, thật không hiểu tâm tư lão nhân gia ta.” Lâm Hải Bác nhếch râu, giả vờ giận trừng mắt liếc Vân Lãnh Ca đang đắc ý, thở phì phò nói.

“Ông ngoại không thích, trả lại cho cháu gái đi.” Vân Lãnh Ca thấy lão đầu này lại phủ nhận dụng tâm lương khổ của bản thân, biết ông nghĩ một đằng nói một nẻo, cũng giả vờ tức giận đưa tay ra, như muốn đòi lại lễ vật.

“Đã tặng rồi sao còn có thể thu lại hả? Nha đầu người thật không biết lễ nghĩa gì cả.” Ánh sáng trong mắt Lâm Hải Bác chớp lóe, tay cầm bộ

sách ném mạnh vào tay đang giơ ra của Vân Lãnh Ca, trong miệng dạy dỗ.

Lâm Thư Hàn mím môi, nàng rõ ràng nhìn thấy, tổ phụ giơ bộ sách kia lên thật cao, nhìn như dùng sức rất lớn, thật ra thì đã khống chế lực đạo rơi trên tay biểu tỷ, nhẹ như lông hồng.

Vân Lãnh Ca làm một cái mặt quỷ, thu tay lại, tha thiết hỏi: “Ông ngoại, mau mở ra xem một chút đi, ngài nhất định sẽ thích, phần quà tặng này cháu gái đã tốn hết tâm huyết để làm ra đó, tuyệt đối chưa từng có ai làm tốt hơn đâu.”

“Còn nhỏ tuổi cũng không sợ đánh vỡ da trâu.” Lâm Hải Bác liếc nàng, nhưng vẫn mở hộp ra theo ý nàng, lấy bản vẽ bên trong ra.

“Ông ngoại không thể dụ dàng một chút sao, cái hộp đẹp như vậy bị phá hủy trên tay ngài rồi.” Tính tình Lâm Thư Hàn như hài tử, tất nhiên thích những thứ đồ chơi khéo léo tinh xảo như vậy, thấy ông ngoại xé rách chiếc hộp, không nhịn được oán trách.

Nhưng Lâm Hải Bác hoàn toàn không để ý tới lời nói của nàng, đôi mắt không thể tưởng tượng nổi chăm chú nhìn bản vẽ trước mặt, trong lòng kinh hãi làm nội tâm ông đảo loạn, nếu không phải do tính tình trầm ổn, chỉ sợ đã kích động hô lên rồi.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Châm Ngòi Ly Gián

Editor: Gà

Vân Lãnh Ca đắc ý nhíu mày, nàng đã sớm biết ông ngoại sẽ khiếp sợ, nhẹ nhàng cười, “Ông ngoại, có hài lòng với phần lễ thọ này không?” Thầm nghĩ, lão già nếu dám nói ra nửa chữ không, nàng nhất định phải nhéo râu mép của ông, xem như đồ chơi bện thành bím tóc nhỏ.

“Cái này thật do người vẽ hả?” Lâm Hải Bác không để ý lời nói của Vân Lãnh Ca, qua hồi lâu, mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút phức tạp hỏi.

“Những người khác có thể vẽ được sao? Cháu gái đã nói rồi, quả thật phải tốn biết bao nhiêu tâm huyết đó, ngài còn không tin.” Vân Lãnh Ca bất mãn bĩu môi, ở Đông Dương trừ nàng ra ai còn có thể vẽ ra Bạo Vũ Lê Hoa châm chứ?

“Ra tất thấy máu, không hề quay đầu, dùng lúc cấp bách, ám khí chi vương (vua của ám khí).” Lâm Hải Bác nhìn hàng chữ nhỏ cạnh bản vẽ lầm bầm nói.

“Ông ngoại, đây là Bạo Vũ Lê Hoa châm đơn giản, vật này dẹt như cái hạp, dài bảy tấc, dày ba tấc, khi bắn, bắn ra hai mươi bảy ngàn châm, một khi bắn ra, kẻ địch không chết cũng sẽ trọng thương, nhưng loại ám khí này uy lực cực lớn, chỉ sợ hai bên đều sẽ có tổn thất, do cháu gái suy tính ngộ nhờ bên cạnh ngài có tiểu nhân quấy phá, vừa vặn có thể dùng để phòng thân.” Vân Lãnh Ca nói ra nguyên lý đơn giản của Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

Lâm Thư Hàn nghe được biểu tở giới thiệu, không khỏi trợn to hai mắt, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm bản vẽ trong tay tổ phụ.

“Thời gian chế tạo có lẽ không ngắn.” Lâm Hải Bác liếc mắt nhìn bản vẽ lần nữa, nhíu mày, trầm giọng nói.

“Ông ngoại ngài thật sự tuệ nhãn như đuốc (mắt sáng như đuốc), thời gian quả thật rất dài, cháu gái cũng dự định sửa đôi chỗ, với lại ngài nên tìm người có tay nghề giỏi một chút, khoảng một năm là có thể hoàn thành.” Vân Lãnh Ca suy nghĩ một chút, nói ra tính toán của bản thân, thuận tiện nịnh bợ một phen.

“Bớt nịnh hót, ta không nghe nổi nữa rồi.” Lâm Hải Bác lườm nàng, sau đó sắc mặt có chút nặng trịch nói: “Nếu đặt vật này trên chiến trường, sẽ tạo ra bao nhiêu uy lực đây, việc thống nhất tam quốc dễ như trở bàn tay.”

“Ông ngoại ngài cũng không thể làm việc đó, thứ nhất cháu gái xin nói, loại này ám khí vừa ra tất thấy máu, thật sự không nên sử dụng rộng rãi, thứ hai, đến lúc truyền ra ngoài vật này do cháu gái nghĩ ra, bộc lộ quá mức rõ ràng, nhất định gặp rất nhiều nghi kỵ, cháu gái còn trẻ, không muốn xuống hoàng tuyền sớm vậy đâu.” Vân Lãnh Ca có chút gấp gáp, chỉ sợ ông ngoại kích động, suy nghĩ cho quốc gia, dâng Bạo Vũ Lê Hoa châm cho Hoàng đế, chẳng phải nàng sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này hay sao? Nhưng nghĩ lại, ông ngoại đâu phải người không biết nặng nhẹ.

“Quan hệ lợi hại trong đó ta đương nhiên biết, còn cần người dạy hả?” Lâm Hải Bác ghét bỏ phủi tay áo liếc Vân Lãnh Ca một cái: “Ta cũng chỉ nói vậy thôi.”

Quốc gia đại sự của Đông Dương thuộc về họ Thượng Quan, cường thịnh hay không liên quan gì tới ông, ngoại tôn nữ mới là người thân của

ông, Lâm Hải Bác sẽ không vì công danh lợi lộc mà tự nhiên làm ra loại chuyện tổn thương người thân.

Vân Lãnh Ca khẽ thở dài, võ công lợi hại kỳ thật cũng có giới hạn, trí tuệ nhân loại và khoa học kỹ thuật mới chân chính là không địch thủ, Bạo Vũ Lê Hoa châm ẩn chứa rất nhiều cơ quan, công nghệ chế tác phức tạp, thật sự không phải vũ khí nên xuất hiện ở thời đại này.

Nàng phải suy đi nghĩ lại, do dự hồi lâu mới vẽ ra bản này, phi đao phải cần nội công mới có thể đả thương người, nhưng Bạo Vũ Lê Hoa châm không giống vậy, chỉ cần lên cò, mở cơ quan, tháo nắp, nhấn nút, dù là phụ nhân tay trái gà không chặt cũng có thể sử dụng, ông ngoại không có võ công, loại ám khí này thích hợp cho ông nhất.

“Hôm nay xem như ta tịch thu bản vẽ này, hai nha đầu các người ngàn vạn lần không được nói cho người khác biết, coi chừng họa từ miệng mà ra.” Lâm Hải Bác gấp bản vẽ lại, nhét vào trong tay áo, trầm giọng nói.

“Dạ, tổ phụ, cháu gái và biểu tỷ ra ngoài trước.” Lâm Thư Hàn không chịu nổi không khí nặng nề trong thư phòng, viện cớ cáo từ.

Lâm Hải Bác khoát tay áo, đồng ý.

Vân Lãnh Ca cùng Lâm Thư Hàn cung kính lui ra khỏi thư phòng, đi trên đường mòn, Lâm Thư Hàn vỗ ngực, mắt to chớp chớp vòng vo một hồi, nói: “Biểu tỷ, tổ phụ vô cùng nghiêm túc, tỷ không sợ sao?”

“Có gì phải sợ, toàn làm bộ làm tịch thôi.” Vân Lãnh Ca nhìn vẻ mặt nàng vẫn còn sợ hãi, không khỏi bật cười, nhéo mũi nàng, trêu ghẹo nói: “Ta còn tưởng muội không sợ trời không sợ đất đấy.”

“Bình thường tổ phụ đều nói năng thận trọng, ánh mắt rất sắc bén, có thể nhìn thấu lòng người, vô cùng uy nghiêm, Hàn nhi đương nhiên phải

sợ.” Lâm Thư Hàn kéo tay Vân Lãnh Ca, nói nhỏ, sợ bị người khác nghe được nói với tổ phụ.

“Được rồi, hôm nay muội làm chủ nhà, chúng ta mau trở về thôi, tránh chậm trễ tân khách.” Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt bất giác nở nụ cười cứng chiều.

Phía hậu hoa viên, Lý Xảo Tuệ đang ngồi tán gẫu với vài vị khuê tú trong lương đình.

“Lý tiểu thư, vừa nãy có chuyện gì vậy? Sao người và Lâm tiểu thư lại xảy ra mâu thuẫn thế?” Bởi vì nhà Vạn Minh Thanh có quan hệ với cô cô, có địch ý sâu đậm với Vân Lãnh Ca, biết Lý Xảo Tuệ không phục Vân Lãnh Ca, muốn mượn tay nàng ta khơi lên mâu thuẫn giữa hai người, bản thân ngồi ngư ông đắc lợi.

“Còn không phải do Hàn biểu muội đang yên đang lành khi gọi lại thêm một chữ ‘Huệ’ sao, hơn nữa còn ở trước mặt Vân Lãnh Ca, đây không phải là đánh vào mặt ta trước mắt mọi người sao?” Tính tình Lý Xảo Tuệ kiêu ngạo, tự xưng bản thân tài trí hơn người, sao chịu bị Lâm Thư Hàn đối đãi khác nhau như vậy, lúc này cũng bắt chước đối xứng hô.

“Đúng vậy, đều là biểu tỷ, nghe cách gọi là biết quan hệ như thế nào rồi, cũng khó trách tại sao Lý tiểu thư tức giận, nếu đổi lại là ta, e rằng đã tức giận muốn chết rồi.” Nhìn mặt Lý Xảo Tuệ phẫn nộ và tức giận, khoe miệng Vạn Minh Thanh cười sâu hơn, tiếp tục thản nhiên khiêu khích.

Trong lương đình vài vị khác ăn mặc thanh lệ, gương mặt của các tiểu thư mỹ lệ lập tức lộ ra dáng vẻ xem kịch vui, hưng phấn trao đổi ánh mắt, vui sướng khi người gặp họa.

“Hàn biểu muội tuổi còn nhỏ, tất nhiên xử sự không chu đáo, nhưng chuyện này cũng hơi quá phận rồi, thật không biết bình thường dưỡng dạy muội ấy thế nào nữa.” Thấy có người phụ họa, Lý Xảo Tuệ nhất thời cảm

giác đã gặp được tri âm, giọng điệu cũng trở nên hung hăng vênh váo, giọng nói trường bối dạy dỗ tiểu bối.

“Nếu Hàn nhi có chỗ không tốt, cữu cữu sẽ tự mình quản giáo, Lý tiểu thư hà tất quá phận muốn trông coi luôn cả gia sự của Tướng phủ sao?” Lúc này, bên ngoài lương đình, giọng nói lạnh lẽo của Vân Lãnh Ca truyền đến.

Người trong lương đình đồng thời quay đầu lại, dưới ánh mặt trời, thấy Vân Lãnh Ca một thân quần áo màu đỏ tươi, trên đầu cài một cây trâm hồ điệp, bên tai cũng đeo khuyên hồ điệp, rạng rỡ phát sáng, nhìn thấy liền khó quên được, Lâm Thư Hàn đứng ở bên cạnh nàng, đôi mắt to linh động phủ một tầng sương lạnh, khẽ nheo mắt quan sát các vị tiểu thư trong lương đình.

Lý Xảo Tuệ không ngờ lời nói của bản thân lại bị Vân Lãnh Ca nghe được, lại chú ý phụ nhân tiểu thư bên này đều nhìn nàng ta, nhất thời trong lòng căng thẳng, vừa định mở miệng, lại bị Hạ Yên Nhi cách đó không xa đang đi về hướng này đoạt trước.

“Vân nhị tiểu thư, đã lâu không gặp.” Hạ Yên Nhi nhẹ nhàng bước tới, toàn thân mặc xiêm áo màu hồng nhạt, nàng ta như một đóa hoa đào xinh đẹp đáng yêu, làn da trắng nõn tinh tế chìm trong nắng ấm, óng ánh sáng bóng, khiến ánh mắt người khác không khỏi sáng lên.

Giờ phút này nghe âm thanh nhỏ nhẹ hữu lễ của nàng ta, các vị phụ nhân có nam tử trưởng thành chưa đón dâu lập tức lặng lẽ quan sát Hạ Yên Nhi.

Vân Lãnh Ca thấy Hạ Yên Nhi mở miệng chào hỏi, biết rõ muốn ra mặt giúp Lý Xảo Tuệ, ánh mắt chuyển sang Hạ Yên Nhi đang cúi người bên cạnh, cười yếu ớt nói: “Hạ nhị tiểu thư hạnh ngộ, lần trước lệnh tỷ đến

phủ làm khách, không biết tại sao không thấy Hạ Yên Nhi tiểu thư cùng đến vậy?”

Trong lòng Vân Lãnh Ca biết rõ Hạ Yên Nhi tổn thương vì bị Mộ Dung Diệp cự tuyệt, làm sao có thể theo Hạ Ngũ Nhi xuất môn chứ? Mặc dù chuyện xấu đó cũng không công khai, nhưng chính xác có tồn tại, trong lòng nàng ta chẳng lẽ không biết xấu hổ? Những lời này của mình là muốn nàng ta nhớ lại chút thê thảm đó.

Nếu nàng ta muốn ngáng chân, vậy đừng trách bản thân không nể mặt, trực tiếp chọc vào chỗ mà nàng ta không muốn nghĩ đến nhất.

Nụ cười trên mặt Hạ Yên Nhi thoáng chốc thu lại, trải qua nhiều ngày tâm tình mới trở nên thăng bằng đôi chút giờ đây trong lòng lại bắt đầu nổi sóng, bàn tay nhỏ bé trong tay áo nắm chặt thành quyền, đôi mắt âm u nhìn Vân Lãnh Ca.

Tầm mắt của hai người khẽ chạm nhau, nhất thời mặt hồ yên ả như bị hòn đá khuấy động, từng trận bọt nước gợn sóng, người ngoài chỉ cho rằng tiểu thư hai phủ đang chào hỏi lẫn nhau, không chút nào nhìn ra bầu không khí sóng lớn mãnh liệt xung quanh họ, nhưng, so sánh với Vân Lãnh Ca người đã từng lưu luyến si mê qua Âu Dương Thế tử, tất cả phu nhân tiểu thư bên trong, vui thích hài lòng Hạ Yên Nhi hơn chút, nhưng ngại vì đang ở Tướng phủ, không dám biểu hiện quá mức rõ ràng.

Trong khoảnh khắc đối mặt, hai người mặt không đổi sắc đấu với nhau.

“Tất cả mọi người ngồi đi, thọ yến sắp bắt đầu, mọi người đã đợi nửa ngày rồi.” Lúc này, tiểu thư Lâm Thư Hàn làm chủ nhà đi tới hoà giải, trực tiếp kéo Vân Lãnh Ca về phía mình để giao hảo với các vị tiểu thư trước mặt, không muốn để ý đến đám người Hạ Yên Nhi Lý Xảo Tuệ nữa.

“Thôi đi, đức hạnh quá, một nữ tử Phong ca ca không thềm, mà cũng dám nhìn mặt với Nhị muội, phi!” Hạ Ngữ Nhi đứng sau lưng Hạ Yên Nhi vẫn không nói chen vào nhìn chăm chăm bóng lưng Vân Lãnh Ca đi xa nhẹ nhàng nhõ một ngụm, nhỏ giọng nói ra.

“Đại tỷ, đây là bên ngoài nhiều người, chú ý lời nói cử chỉ một chút, tỷ nói năng như vậy, khiến những người đó nghe được, không chừng bị truyền tiếng xấu ra ngoài.” Đáy mắt Hạ Yên Nhi một mảnh tối tăm, nhưng trên mặt không lộ ra bất mãn, ngược lại cười trấn an Hạ Ngữ Nhi.

Thật ra, trong đầu Hạ Yên Nhi vẫn quanh quẩn lời nói vô tâm của đại tỷ, ‘nữ tử Phong ca ca không thềm’ ... Liên tưởng đến hôm đó bản thân chủ động dâng mình, Mộ Dung Thế tử cũng xua đuổi như rác, nàng và Vân Lãnh Ca kia có gì khác nhau đâu? Nghĩ thế, trong lòng cảm thấy tràn đầy khổ sở.

Hai tỷ muội đi vào lương đình, chào hỏi các vị tiểu thư, rồi ngồi xuống cùng nhau tán gẫu.

“Hạ nhị tiểu thư, cảm ơn người giúp ta giải vây.” Lý Xảo Tuệ lên tiếng tạ ơn, lời nói xem như đúng trọng tâm, nhưng ánh mắt lại cao cao tại thượng, tựa như việc nàng ta nói tạ ơn là một chuyện vô cùng hiếm có.

“Lý tiểu thư khách khí, chẳng qua Yên Nhi muốn chào hỏi Vân nhị tiểu thư thôi, vừa vặn mà thôi.” Hạ Yên Nhi nhìn dáng vẻ Lý Xảo Tuệ tự cao tự đại, trong lòng cười lạnh, đơn giản là bình quyền của tổ phụ phụ thân đã bị thu hơn phân nửa, nay gặp tiểu nhân lấy cao đạp thấp bỏ đá xuống giếng thôi.

“Vân nhị tiểu thư cũng thăm thương trọng nhớ người khác ư, trước kia ta thật không nhìn ra đấy.” Vạn Minh Thanh chỉ là dòng chính nữ phủ thị lang, so sánh với nhiều khuê tú khác, gia thế thấp kém hơn nhiều, nhưng nàng ta giỏi nhất nhìn mặt nói chuyện, mơ hồ cảm thấy trong lòng hai vị

tiểu thư Hạ gia cũng phần nộ với Vân Lãn Ca, vội mở miệng nói, ý đồ muốn mọi người trong đình tức giận một mình Vân Lãn Ca.

“Vạn tiểu thư nói có lý, vốn ta còn cảm thấy nàng đáng giá kết giao, bây giờ nhìn lại, nói chuyện với nàng cũng sẽ làm thân phận bản thân thêm dơ bẩn thôi.” Lý Xảo Tuệ phụ họa đầu tiên, tỏ ra đồng cảm với lời nói của Vạn Minh Thanh.

Hạ Ngữ Nhi thấy mọi người đều nhắm vào Vân Lãn Ca, trong mắt dâng lên mừng rỡ, đang muốn mở miệng chỉ trích Vân Lãn Ca, đột nhiên Hạ Yên Nhi kéo tay áo nàng ta, ánh mắt nhắc nhở nàng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, lúc này nàng ta dù không cam lòng nhưng cũng bình tĩnh lại.

Quả nhiên, trong đình trừ Vạn Minh Thanh và Lý Xảo Tuệ nhỏ giọng lảm nhảm bôi nhọ Vân Lãn Ca, những vị tiểu thư khác cũng chỉ cười cười lẳng lặng uống trà lắng nghe.

Mặt Hạ Yên Nhi đông lại, những vị tiểu thư này có ai là đèn cạn dầu chứ? Làm sao có thể dễ dàng bị Vạn Minh Thanh xúi giục vài câu liền nhắm ngay vào Vân Lãn Ca, Lý Xảo Tuệ đúng thật quá ngu, vài ba lời khích bác mà nàng ta đã trúng chiêu, không hề biết bản thân đã bị người ta cầm gậy dắt đi!

Hạ Ngữ Nhi quét mắt nhìn kẻ thù dệt mọi chuyện Vạn Minh Thanh, nhớ đến tiểu cô của nàng ta chính là di nương của phủ Hữu tướng, lập tức biết tại sao nàng ta lại cố ý hành động như vậy.

Nhưng, dù người khác có cố tình gây chuyện thế nào đều không có liên quan đến Hạ Ngữ Nhi, nhưng chỉ cần nghe được có người thăm mắng Vân Lãn Ca, tâm tình Hạ Ngữ Nhi lại vui vẻ, toàn thân thoải mái, trên mặt nở nụ cười tỉ mỉ thưởng thức tân trà (trà mới).

Lúc này Vân Lãnh Ca bị Lâm Thư Hàn kéo đến hồ sen bên kia có một nhóm người đang ngắm phong cảnh, sau khi giới thiệu làm lễ ra mắt, mọi người cũng dần dần làm quen, tính tình Lâm Thư Hàn cởi mở, hảo hữu của nàng đều hồn nhiên vả lại tâm cơ không lớn, trao đổi một phen, rồi trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

“Hàn muội muội, cái người Huệ biểu tỷ kia của muội vừa nhìn đã biết lòng dạ thật hẹp hòi, về sau muội nên ít qua lại với nàng ta đi.” Tiểu thư nhà Trương Ngự sử Trương Hiếu Vân liếc trộm lương đình một cái, nhỏ giọng nói.

Xưa nay môn hộ Ngự sử thích dùng ngòi bút làm vũ khí, đặt nặng nếp sống thanh liêm, đối với những hành động nghị luận lén lút kia luôn lấy làm hổ thẹn, Trương Hiếu Vân thừa kế tính tình trực爽 của Trương Ngự sử, tất nhiên không ưa.

Vân Lãnh Ca kinh ngạc, ngay sau đó cảm thấy buồn cười, vị Trương tiểu thư này cũng nghĩ giống như nàng rồi.

“Trương tỷ tỷ nói rất đúng, Lãnh Ca tỷ tỷ không chọc giận nàng ấy, chỉ bởi vì một cách xưng hô, mà ở sau lưng nói xấu người khác, như vậy có thể thấy được, nàng ta quá nhỏ nhen.” Một vị thiên kim khác nhà Lại Bộ Thượng Thư nghe vậy tán thành.

Sau khi nói chuyện với nhau xong, các vị khuê tú đều có ấn tượng tốt với Vân Lãnh Ca, cảm thấy nàng thanh lệ thoát tục, cử chỉ thanh lịch, nói năng ưu nhã, giọng nói nhu hòa tựa như nước chảy, khiến người ta sinh lòng hảo cảm, liền không hẹn mà cùng sửa lại, Vân tiểu thư thành Lãnh Ca tỷ tỷ.

Ánh mắt sáng ngời của Lâm Thư Hàn chán nản, giữa hai lông mày bao phủ chút vẻ u sầu, lắc đầu không nói một câu.

“Hàn nhi, mọi việc chỉ cần không thẹn với lương tâm, không cần để ý người ta nghĩ như thế nào, cứ làm thôi.” Vân Lãnh Ca thấy tâm tình Lâm Thư Hàn xuống thấp, biết nàng nhất định có nỗi niềm khó nói, kéo tay của nàng qua cầm thật chặt, lắng lắng ủng hộ nàng.

“Lãnh ca tỷ tỷ nói rất đúng, hôm nay là thọ thần, muội không thể khóc nhè, nếu không mắc cỡ chết người đó.” Trương Hiếu Vân có lòng khuyên Lâm Thư Hàn, đùa với nàng.

Mấy vị tiểu thư khác cũng ríu rít an ủi, không bao lâu, Lâm Thư Hàn không khỏi buồn cười, đôi mắt như sao lần nữa tỏa sáng lấp lánh.

“Không biết các tỷ tỷ muội muội đang đàm luận những thứ gì, vui vẻ như vậy, không bằng nói ra, cho chúng ta cùng cười!” Đang lúc Lâm Thư Hàn chờ mấy tiểu nha kia cười ngửa tới ngửa lui thì đột nhiên một âm thanh mềm mại chen vào, chậm rãi truyền vào trong tai của mọi người, đồng thời cũng cắt ngang đám người Vân Lãnh Ca đang nói chuyện với nhau.

Đám người Vân Lãnh Ca đều ngậm miệng lại, ngừng nói đùa, lắng lắng nhìn hai tỷ muội Hạ Yên Nhi đang đến gần các nàng.

Hai tỷ muội Hạ Yên Nhi phúc thân hành lễ, thấy mấy người này cũng không bày tỏ ý hoan nghênh các nàng, liền cười mở miệng trước: “Yên Nhi nhớ tới một chuyện, cố ý tới hỏi hỏi Vân nhị tiểu thư.”

“Không biết Hạ nhị tiểu thư có chuyện gì?” Vân Lãnh Ca thấy dáng vẻ Hạ Yên Nhi bất hảo, vẻ nặng nề chột lóe lên từ đáy mắt, cười yếu ớt hỏi.

“Ta mới nghe đại tỷ nhắc tới, Ngũ Hoàng tử như có ý cầu hôn Vân nhị tiểu thư làm hoàng tử phi, chuyện này có thật không?” Hạ Yên Nhi khề tiến lên vài bước, đến gần Vân Lãnh Ca, cười nói.

Lời này vừa nói ra, mấy người bên trong bao gồm Lâm Thư Hàn trong lòng ai nấy đều hết sức khiếp sợ, ánh mắt không thể tin nổi nhìn Vân Lãnh Ca.

“Hạ nhị tiểu thư đừng nên nghe lời đồn đãi, Lãnh Ca không biết là tiểu nhân bỉ ổi nào bịa đặt chuyện như vậy hãm hại Lãnh Ca, kính xin Hạ nhị tiểu thư cẩn trọng lời nói.” Đáy mắt Vân Lãnh Ca tỏa ra ánh sáng lạnh, giọng nói vang có lực, nói năng khí phách, mượn cơ hội hung hăng châm chọc Hạ Yên Nhi.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tỏ Rõ Tâm Tư

Editor: Gà

Hạ Yên Nhi nghe ra lời nói châm chọc của Vân Lãnh Ca, nhưng vẫn cười xem như không có gì.

“Vân Lãnh Ca, hôm đó ta ở Tướng phủ, ý tứ trong lời nói của Ngũ Hoàng tử biểu đạt rõ ràng như vậy, chẳng lẽ người nghĩ ta bị điếc hay sao?” Tính tình Hạ Ngũ Nhi dễ xúc động nên không chịu được Vân Lãnh Ca nói bóng nói gió mỉa mai nàng ta là tiểu nhân bỉ ổi, bước lên trước, lướt qua Hạ Yên Nhi, vẻ mặt không sợ lớn tiếng nói.

Bên này tranh chấp nhất thời đưa tới vô số ánh mắt.

Trong lòng Vân Lãnh Ca cười lạnh, hai tỷ muội này kẻ xướng người họa, chắc chắn muốn cột bản thân và Ngũ Hoàng tử vào một chỗ, không có Thánh chỉ do Hoàng thượng ngự phong, không có lời nói của cha mẹ, một khi lời này bị đồn đãi ra ngoài, nàng và Ngũ Hoàng tử được xem là âm thầm qua lại, đến lúc đó cũng đành chịu!

“Xin hỏi Hạ đại tiểu thư, Ngũ Hoàng tử đã nói gì mà khiến người hiểu lầm như vậy?” Khóe miệng Vân Lãnh Ca khẽ nhếch cười, trong đôi mắt đẹp hoàn toàn lạnh lẽo bén nhọn, nhắm thẳng vào Hạ Ngũ Nhi.

“Ngũ Hoàng tử nói ngày sau không chừng sẽ có quan hệ không ít với người.” Hạ Ngũ Nhi lập tức thốt lên không chút nghĩ ngợi, không chút do dự nào.

“Phụ thân ta là Hữu tướng Đông Dương, Ngũ Hoàng tử là thân tử của bộ hạ, Tướng phủ cùng phủ Ngũ Hoàng tử dĩ nhiên là sẽ có quan hệ không ít, về phần Hạ nhị tiểu thư mới vừa nói, thứ cho Lãnh Ca tài sơ học thiên, nghe không ra ý tứ cầu hôn trong lời nói của Ngũ Hoàng tử, sợ rằng Hạ đại tiểu thư tự mình phỏng đoán rồi hả? Tục ngữ nói, nữ tử thanh danh đại như thiên (danh tiết của nữ tử lớn như trời), lần này Lãnh Ca thật sự đảm đương không nổi lời nói ác độc bôi nhọ này của người rồi.” Trong mắt Vân Lãnh Ca tươi cười, không có nửa điểm tức giận, khóe miệng cong lên hoàn mỹ, nhưng nụ cười chưa từng đạt đến đáy mắt, giọng nói thanh đậm không nhanh không chậm.

Ánh mắt Hạ Ngũ Nhi tràn ngập tức giận, hận không thể đốt chết Vân Lãnh Ca trước mắt này, không ngờ tiện nhân Vân Lãnh Ca này ăn nói khéo léo như vậy, lại có thể giải thích quan hệ của nàng cùng Ngũ Hoàng tử thành liên hệ giữa hai phủ với nhau, cứ ngồi vững vàng như vậy, sao nàng ta không bị gán tội danh không biết xấu hổ về chuyện cùng nam nhân tự định chung thân chứ?

Hạ Yên Nhi thấy đại tỷ vừa xuất trận đã thất bại, sắc mặt nhất thời âm trầm xuống, nặn ra một nụ cười lạnh từ từ đến gần Vân Lãnh Ca, âm thanh u ám nói: “Ngũ Hoàng tử có ý này hay không, Vân nhị tiểu thư hiểu rõ nhất, nếu trong lòng người không có quỷ, hà tất nói lời hùng hổ dọa người như vậy chứ?”

“Ta và hai vị Hạ tiểu thư không thù không oán, Hạ đại tiểu thư sao lại nói lời đả thương người khác, liên tục ép ta?” Vân Lãnh Ca đón nhận ánh mắt lo lắng của Hạ Yên Nhi, cười một tiếng, lạnh nhạt nói: “Dám công khai nói ra những chuyện như vậy, Hạ đại tiểu thư có ý gì? E là lòng dạ Tư Mã Chiêu rồi.”

Vừa nói xong lời này, ánh mắt Hạ Yên Nhi càng ngày càng âm u.

Vân Lãnh Ca nhìn ánh mắt Hạ Yên Nhi hận không thể ăn tươi nuốt sống mình, không để ý cười, ánh mắt liếc thấy có vài vị tiểu thư chuẩn bị đến xem náo nhiệt, ánh mắt ngưng trọng, trầm giọng nói: “Quan hệ giữa Hạ đại tiểu thư và Âu Dương Thế tử cũng không cần ta nhiều lời.” Dừng một chút, trên mặt Vân Lãnh Ca nở nụ cười quý dị nhỏ giọng nói: “Cung yến hôm đó vì sao người không tham gia, sự tình trong đó có cần ta nói ra không?” Lời nói đầy ý ngừ tốc không nhanh không chậm khiến Hạ Yên Nhi dần dần biến sắc.

Trong mắt người ngoài, Vân Lãnh Ca thân mật cười nói tự nhiên với Hạ Ngữ Nhi, nhất thời, những người khác có chút không hiểu, hai người vừa mới giương cung bạt kiếm sao lại nói chuyện với nhau giống như tỷ muội thâm tình rồi, ngay cả đám người Lâm Thư Hàn cũng nhìn nhau, lơ mờ không hiểu, không biết trong hồ lô của Vân Lãnh Ca bán thuốc gì.

Sắc mặt Hạ Yên Nhi trắng bệch, mặt không còn chút máu, ký ức về bữa tiệc ngày đó rít gào trong đầu, thân mình lắc lư kịch liệt, thật vất vả mới đứng vững, mở to hai mắt khó tin nhìn Vân Lãnh Ca đang cười sáng rõ gần trong gang tấc, tâm thần hoảng hốt, lẩm bẩm nói: “Làm sao người có thể biết được, không thể nào...”

Vân Lãnh Ca nhú mày, xem ra chuyện đó là vết sẹo thâm nhất của Hạ Yên Nhi, chỉ mập mờ ám chỉ mấy câu, người tinh táo cơ trí như nàng ta lại mất bình tĩnh khác thường.

Vân Lãnh Ca lạnh lùng nhìn Hạ Yên Nhi đang thất thần, không hề thấy hành động đụng chạm vào vết thương như vậy là tàn nhẫn.

Bởi vì tất cả đều do nàng ta tự tìm! Nếu không phải nàng ta ác độc lớn tiếng muốn phá hư danh tiết của mình, muốn bản thân mất thể diện ở trước mặt mọi người, nàng cũng sẽ không nói ra bí mật này, nếu nàng ta tự dừng vu oan, vậy lập tức lấy gậy ông đập lưng ông, hung hăng xát muối vào vết thương chưa lành của nàng ta!

Lúc này trong lòng Hạ Yên Nhi nhất định tức giận không thể nhịn được, muốn dùng đao giết mình đi!

Nếu bản thân không ra tay tàn nhẫn, tập kích bất ngờ, chờ các phu nhân, tiểu thư tới đây, lấy tâm kế thủ đoạn của Hạ Yên Nhi, muốn tát nước bắn lên mình vô cùng dễ dàng, dù bản thân có ăn nói khéo léo thế nào, cũng hết đường chối cãi, muốn hoàn toàn rửa sạch chuyện này không thể nghi ngờ là người si nói mộng!

Đến lúc đó, quan hệ giữa bản thân và Ngũ Hoàng tử chắc chắn bị truyền ra ngoài tới tấp, trở thành đề tài trà dư tửu hậu cho người khác đàm luận! Danh tiếng vừa khôi phục cũng sẽ nát bét!

Cho nên, nàng lựa chọn nói ra điều bí ẩn này, chính xác là uy hiếp trắng trợn!

Hạ Ngũ Nhi khẽ nhăn mày, bất ngờ bị hành động của Vân Lãnh Ca làm cho kinh hãi, ngớ ngẩn hồi lâu, đột nhiên chú ý tới vẻ mặt khác thường của Hạ Yên Nhi, sắc mặt biến đổi, vội bước nhanh lên trước lớn tiếng quát: “Vân Lãnh Ca, ngươi đã làm gì rồi.”

“Dưới mắt mọi người, ta có thể làm gì đây?” Vân Lãnh Ca thoáng lui về phía sau mấy bước, cách xa Hạ Yên Nhi, giọng nói xen lẫn một tia hài hước không dễ phát giác, cười yếu ớt nói: “Hạ đại tiểu thư hỏi lệnh muội sẽ biết ngay mà.”

“Không cần người giả vờ tốt bụng.” Hạ Ngũ Nhi phẫn hận trợn mắt nhìn Vân Lãnh Ca, sau đó nhìn sắc mặt Hạ Yên Nhi tái nhợt, cầm tay nàng ta, dịu dàng hỏi: “Nhị muội, muội làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào?”

Hạ Yên Nhi thu hồi suy nghĩ rối loạn, tâm tính của nàng ta rất cuộc khác hẳn với người thường, mặc dù đã kích cực lớn, nhưng vẫn trấn định lại rất nhanh, lòng vẫn còn sợ hãi nắm chặt tay Hạ Ngũ Nhi, trong mắt tràn ngập kinh hoàng, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì, sẽ không có chuyện gì,

nhất định sẽ không có chuyện gì.” Không biết nàng ta đang an ủi Hạ Ngữ Nhi hay an ủi chính mình.

“Nhị muội, tỷ thấy hình như muội bị bệnh rồi.” Hạ Ngữ Nhi thấy Yên Nhi xưa nay luôn bình tĩnh nói chuyện ung dung bây giờ lời nói không còn mạch lạc, trong lòng không khỏi lo lắng.

“Không sao, đầu có chút choáng váng, nghỉ ngơi chốc lát sẽ tốt thôi.” Giọng nói Hạ Yên Nhi từ từ khôi phục lại bình thường, khả năng suy tính cũng bắt đầu vận chuyển, trong nháy mắt, đã nghĩ thông suốt, chuyện xảy ra hôm cung yến đã bị bệ hạ phong tỏa, không thể tiết lộ ra ngoài, trừ lúc ấy, người chứng kiến cũng chỉ là lác đác vài người, mặc dù nàng ta không biết Vân Lãnh Ca nghe được từ đâu, nhưng nếu bệ hạ không cho phép truyền ra ngoài, cho dù Vân Lãnh Ca biết được thì sao? Nàng tuyệt đối không dám mạo hiểm làm nghịch ý chỉ của Thánh thượng truyền việc này ra ngoài.

Vân Lãnh Ca nhận thấy ánh mắt Hạ Yên Nhi buồn lòng, trong lòng thầm khen, bị bao phủ bởi bóng ma vô cùng nhục nhã như thế, tâm trạng xuống dốc, lại có thể tìm được biện pháp hóa giải nhanh như vậy, Hạ Yên Nhi này thật không thể khinh thường.

“Chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì, đúng không? Vân nhị tiểu thư?” Hạ Yên Nhi trở lại vẻ lạnh lùng như cũ tầm mắt nhìn Vân Lãnh Ca, cho dù hận không thể xé nát dung mạo xinh đẹp kia, nhưng vẫn cười yếu ớt hỏi.

“Đương nhiên, mặc kệ người khác như thế nào cũng không có liên quan gì đến ta, Hạ đại tiểu thư, người cũng nghĩ như vậy chứ?” Vân Lãnh Ca nghe được giọng nói hận đến cắn răng nghiền lợi của Hạ Yên Nhi, không những không giận ngược lại trừng mắt nhìn, tươi cười xinh đẹp khéo léo hỏi ngược lại.

Ngụ ý là, vấn đề của người không có quan hệ gì với ta, ngược lại cũng thế, chuyện của ta người nên ít nhúng tay vào.

Đám người Lâm Thư Hàn mắt to trừng mắt nhỏ nhìn sự tình phát triển, không biết hai người đang bí hiểm cái gì, một câu họ nghe cũng không hiểu.

Ánh mắt Hạ Yên Nhi thoáng qua tức giận, khóe miệng cười lạnh, vẻ mặt lạnh nhạt lôi kéo tay Hạ Ngữ Nhi đi về phía trước, dự định lướt qua Vân Lãnh Ca.

Nhưng lúc này, chẳng biết tại sao, chân Hạ Ngữ Nhi như bị vướng, lão đảo, ngã xuống người Vân Lãnh Ca, Vân Lãnh Ca theo bản năng nghiêng người sang một bên, nhất thời Hạ Yên Nhi té ngã về phía trước, mắt thấy đầu sẽ đụng vào hàng rào bên hồ sen.

Mọi người vây xem đều thốt lên, không kịp phản ứng, Vân Lãnh Ca đột nhiên giang hai tay đỡ lấy eo của Hạ Ngữ Nhi.

Hai mắt Hạ Ngữ Nhi tròn tròn, đôi tay vung loạn muốn bắt được bất kỳ vật gì trước mặt để khỏi bị ngã, đúng lúc đó, tay Vân Lãnh Ca mới vừa chạm vào eo nàng ta, Hạ Yên Nhi lại nắm cổ tay Vân Lãnh Ca, sau đó kéo nàng ngã xuống đất, tay áo tung bay, mọi người chỉ nghe một tiếng ‘Phanh’ nặng nề vang lên.

Cơ thể Vân Lãnh Ca nặng nề ngã nhào xuống đất, tro bụi tung lên, nàng cảm giác toàn thân như muốn nát rời, tay chân đều đau, nhất là phần thân bên phải tiếp xúc với mặt đất, dường như đã tê rần, cổ nhin đau rên lên một tiếng.

Bởi vì Hạ Ngữ Nhi lôi kéo Vân Lãnh Ca mà hơi lệch phương hướng, vốn đầu sẽ đụng phải hàng rào nhưng bây giờ chỉ ngửa mặt ngã xuống đất, thoáng chốc sau ót đau đớn khiến Hạ Ngữ Nhi nhe răng trợn mắt.

Trong lúc mọi người ở đây vẫn còn ở sững sờ, “Vân Lãnh Ca.” Âm thanh lo lắng vang lên, một bóng dáng thon dài màu tím nháy mắt vọt vào vô cùng quý mị, trong khoảnh khắc, đã tới bên cạnh Vân Lãnh Ca, thấy hai mắt nàng nhắm nghiền, đã lâm vào hôn mê.

“Biểu tỳ.” Lâm Thư Hàn lấy lại bình tĩnh nhìn thấy sắc mặt Vân Lãnh Ca xanh trắng nằm trên đất, hô hấp yếu ớt, trong lòng khủng hoảng, kêu to một tiếng.

“Vân Lãnh Ca.” Mộ Dung Diệp nhìn Vân Lãnh Ca im lặng nằm trong ngực hắn, lần đầu tiên trong lòng dâng lên cảm giác bất lực, mắt phượng tràn đầy lo lắng hốt hoảng, bỗng nhiên, Mộ Dung Diệp ôm lấy Vân Lãnh Ca, thậm chí không để ý Lâm Thư Hàn ở một bên đau xót gọi to, liền sai bước đi đến cửa phủ Tả tướng.

Đám người Lâm Hải Bác vội vàng chạy tới nhìn thấy cảnh này, nhìn thấy mặt Vân Lãnh Ca trắng như tờ giấy được Mộ Dung Thế tử ôm trong lòng, không để ý các phu nhân, tiểu thư trong hậu hoa viên đang chỉ trỏ nghị luận âm ỉ, bước nhanh tới chỗ Mộ Dung Diệp.

“Thế tử, xin hãy để đưa Lãnh Ca cho hạ quan.” Lâm Tiêm Nhiễm mở lời, Vân Lãnh Ca là muội muội của hắn, hắn ôm Vân Lãnh Ca sẽ không khiến người khác chỉ trích.

“Không cần, ở Tướng phủ của người, Ca nhi bị trọng thương, không rõ sống chết, bản Thế tử sao dám tiếp tục để Ca nhi ở lại Tướng phủ nữa.” Lúc này sắc mặt Mộ Dung Diệp hết sức khó coi, khí lạnh tản ra không ngừng khiến người sợ hãi, không chút nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt đề nghị của Lâm Tiêm Nhiễm.

“Mộ Dung Thế tử không sợ ôm Vân nhi tiểu thư như vậy sẽ rước lấy nghị kỵ sao?” Trong lúc hỗn loạn, Hạ Yên Nhi dìu Hạ Ngữ Nhi đứng lên, thấy Mộ Dung Diệp không để ý nam nữ cấm kỵ ôm Vân Lãnh Ca trong

lòng, dưới ánh mặt trời, bóng dáng hai người như hai mà một, vô cùng hài hòa, nhất thời tức giận, lạnh lùng nói.

“Đó là chuyện của bản Thế tử, người ngoài tốt nhất nên ít can thiệp chút đi, nếu không đừng trách bản Thế tử không nể tình Hạ tướng quân.” Trên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của Mộ Dung Diệp không có biểu tình gì, ánh mắt tràn ngập sát ý nhìn Hạ Ngũ Nhi, tản ra sát khí lạnh thấu xương, trong phút chốc cả hậu hoa viên cũng nhuốm sát khí nhàn nhạt.

“Thế tử, chàng...” Hạ Yên Nhi rõ ràng nhìn thấu ánh mắt sát khí của Mộ Dung Diệp, không khỏi lui về sau một bước, ngơ ngác nhìn Thế tử lãnh khốc vô tình, từ lúc bản thân gặp được Thế tử vào cái ngày đó, nụ cười trên mặt hắn chưa từng biến mất, nhưng hôm nay, hắn lại vì Vân Lãnh Ca, muốn giết mình? Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, Hạ Yên Nhi đã cảm thấy rất khó tiếp nhận, so với lúc này bị lời nói Vân Lãnh Ca uy hiếp giờ đây càng khiến người ta khó có thể tin được.

“Nhiều năm qua bản Thế tử không trở về kinh thành, các người quên mất tính khí của bản Thế tử rồi phải không? Chuyện hôm nay, ai dám đồn đãi ra ngoài, tự gánh lấy hậu quả.” Ánh mắt Mộ Dung Diệp lạnh lẽo nhìn quanh một vòng vườn hoa, câu nói kia, từng câu từng chữ tựa như đều rít qua kẽ răng mà nói.

Nữ tân (Khách nữ) trong hoa viên nghe được lời nói của Mộ Dung Thế tử có ý cảnh cáo, sắc mặt đại biến, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới tác phong trước kia của hắn, Mộ Dung Thế tử hỉ nộ vô thường, không thể lý giải, bệ hạ cũng hết cách với hắn, để mặc cho hắn làm gì thì làm.

Nếu đắc tội với hắn, chỉ sợ toàn bộ tính mạng trong phủ đều khó bảo toàn.

Trong vườn vài khuê tú chưa gả thấy Mộ Dung Thế tử ra mặt giúp Vân Lãnh Ca, cảm thấy mệnh của Vân Lãnh Ca sao lại tốt như vậy, được

Thế tử coi trọng, nhất thời ánh mắt ghen tỵ quét tới Vân Lãnh Ca, nhưng nhìn nàng thoi thóp nằm trong lòng Thế tử lại cảm thấy không đành lòng, trong lòng trăm vị tạp trần.

Mộ Dung Diệp không để ý đến vẻ mặt khác nhau của mọi người trong hậu hoa viên nữa, tầm mắt nhìn Vân Lãnh Ca đang nằm trong lòng, ánh mắt tản ra khí lạnh lúc này thoáng chốc trở nên dịu dàng và ấm áp.

Đám người Lâm Hải Bác khiếp đảm nhìn vẻ cứng chiều nơi đáy mắt của Mộ Dung Diệp, trong lòng kinh hãi, Mộ Dung Thế tử là người không hiểu lễ nghĩa, nên hành vi như vậy cũng không thể chê trách nặng, nhưng Lãnh Ca là tiểu thư chưa gả, ở nơi đông người, bị người ôm như vậy, nếu truyền ra ngoài, hậu quả thật khó lường!

“Bản Thế tử tự mình đưa Ca nhi trở về Tướng phủ, quấy rầy yến hội của người, bản Thế tử thật có lỗi.” Mộ Dung Diệp biết chuyện hôm nay chắc chắn truyền đến tai Hoàng đế, hần gọi mèo con là Ca nhi, chính là tỏ rõ tâm tư của hần trước mặt Lâm Hải Bác.

Mặc dù cử động lần này sẽ gây ra vô số tai họa, nhưng Mộ Dung Diệp không một chút hối hận, khi hần thấy Vân Lãnh Ca thống khổ té xuống đất, trong khoảnh khắc đó tim hần như ngừng đập!

Mặc kệ như thế nào, hần phải có được mèo con! Hần sẽ dùng hết khả năng để bảo vệ Ca nhi, không để nàng chịu thêm tổn thương nào nữa.

Lâm Hải Bác nhậm chức Tả tướng nhiều năm, đối với tâm tư của Hoàng đế cũng có thể miễn cưỡng suy đoán một hai, hần biết rõ bệ hạ tuyệt đối sẽ không cho phép phủ Hữu tướng kết thân cùng phủ Mộ Dung Vương! Nhưng việc đã đến nước này, tất cả phu nhân phủ đệ trong kinh thành đều tận mắt thấy toàn bộ, hiện tại Lãnh Ca trừ ủy thân cho Mộ Dung Thế tử, cũng không có con đường thứ hai!

“Trời long đất lở, biển cạn đá mòn, tâm ý của ta đối với Ca nhi vĩnh viễn vững như bàn thạch.” Mộ Dung Diệp không xưng ‘Bản Thế tử’, dùng ‘ta’ để chứng minh quyết tâm của hắn, hắn tất nhiên biết Lâm Hải Bác khó xử, nhưng hắn cũng sẽ không thối lui!

Nói xong, Mộ Dung Diệp không lưu lại nữa, ôm người trong lòng sai bước rời khỏi phủ Tả tướng.

“Hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao Lãnh Ca lại bị trọng thương?” Lâm Hải Bác nhìn bóng lưng Mộ Dung Diệp rời đi âm trầm thờ dài, sau đó xoay người nghiêm túc hỏi.

“Là đại tiểu thư phủ Hạ tướng quân đột nhiên bị vướng chân, biểu tỳ vì cứu nàng, bị nàng ta kéo xuống đất.” Lâm Thư Hàn bị sự kiện kinh hãi bất ngờ xảy ra khiến đầu óc mông lung, nghe âm thanh uy nghiêm của tổ phụ, mới thu hồi tâm tình, bẩm báo tất cả mọi chuyện.

“Do Vân Lãnh Ca cố ý cản chân ta, ta mới bị ngã xuống.” Hạ Ngữ Nhi đã sớm không cam lòng, khinh thường nói, nàng ta nhìn Vân Lãnh Ca không vừa mắt, vì vậy lúc đi qua người Vân Lãnh Ca, cố ý giả vờ bị vướng chân, muốn đẩy nàng vào ao sen, không ngờ nàng né tránh kịp thời, thiếu chút nữa hại mình mất mạng.

“Hạ đại tiểu thư xin chú ý lời nói, nếu biểu muội cản chân người, muội ấy sao có thể quên mình để cứu người, khiến bản thân bị té trọng thương chứ?” Lâm Tập Mặc trả đũa Hạ Ngữ Nhi, chỉ cảm thấy đáng vẻ này của nàng ta hết sức ghê tởm, trong mắt ghét bỏ, lạnh lùng nói.

“Đại ca nói rất đúng, vừa nãy chúng ta đứng bên cạnh biểu tỳ, người nghĩ chúng ta đều mù hết rồi sao?” Lâm Thư Hàn vẫn còn hoảng, cảnh biểu tỳ ngã xuống trọng thương hiện lên trong đầu, thoáng chốc khó nhin được tức giận, giọng nói nhu hòa trước sau như một mang theo cứng rắn cùng chỉ trích.

“Hàn muội muội nói rất đúng, ta cũng nhìn thấy, Lãnh Ca tỷ tỷ tốt bụng cứu người ... người không cảm tạ thì thôi, ngược lại còn vu oan Lãnh Ca tỷ tỷ, lương tâm của người bị chó ăn rồi sao?” Trương Hiểu Vân cũng nói giúp cho Vân Lãnh Ca, gương mặt mỹ lệ tràn đầy giễu cợt, trong lòng âm thầm quyết định trở về nhất định phải tố cáo với phụ thân Hạ phủ dạy nữ nhi không nghiêm! Đối đãi lang tâm cầu phế với ân nhân cứu mạng của mình như thế, nàng vẫn là đầu tiên nhìn thấy một nữ tử lòng lang dạ thú như vậy, thật sự không biết xấu hổ!

Hạ Yên Nhi kéo Hạ Ngữ Nhi đang muốn mở miệng, trên mặt cứng nhắc nặn ra một nụ cười: “Là đại tỷ không đúng, đại tỷ vì quá kinh sợ, có chỗ hiểu lầm cũng dễ hiểu thôi, chờ Vân nhị tiểu thư khá hơn một chút, chúng ta chắc chắn sẽ đến thăm, cảm tạ Vân nhị tiểu thư cứu giúp.” Thuận tiện hỏi thăm một chút tâm tư Vân Lãnh Ca đối với Thế tử rốt cuộc là gì.

Chỉ cần Thế tử chưa thành thân một ngày, mình vẫn còn cơ hội! Nàng sẽ không buông tay!

“Chuẩn bị thọ yến thôi.” Lâm Hải Bác khoát tay áo, trầm giọng nói, việc cấp bách hiện tại là thương thế của Lãnh Ca và thái độ của bộ hạ đối với chuyện này, ông thật sự không muốn tranh luận đúng sai với những tiểu nữ tử có tâm tư xấu như vậy.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đột Phá Trong Tình Cảm

Editor: Gà

Lông mi Vân Lãnh Ca run rẩy, chậm rãi mở mắt ra, màn che màu tím đập vào mắt, đầu óc có chút hỗn loạn, nàng trừng mắt nhìn, cảm thấy cảnh tượng có chút quen thuộc, nhất thời suy nghĩ đình trệ, ánh mắt có chút đờ đẫn.

“Tiểu thư, ngài đã tỉnh.” Vận Nhi đứng bên cạnh luôn chú ý động tĩnh trên giường thấy tiểu thư thức tỉnh, vội vén màn che, vui mừng nói.

“À, Vận Nhi à.” Vừa dứt lời, Vân Lãnh Ca cảm thấy giọng nói có chút khàn, cổ họng như bị lửa thiêu vô cùng đau đớn.

“Tiểu thư, uống nước.” Nghe có người nói chuyện Ngâm Cầm vội bưng một chén nước ngồi trước giường, cẩn thận đỡ tiểu thư dậy, để nửa người nàng tựa vào trên vai của mình.

Vân Lãnh Ca cũng không nói thêm nữa, uống nước Ngâm Cầm mang đến xong, cảm giác ấm áp tràn vào cổ họng, cổ họng không còn khô khan nữa, nàng mới cảm giác thư thái một chút.

“Ta không phải đang ở lễ mừng thọ của ông ngoại sao? Tại sao lại trở về rồi?” Vân Lãnh Ca cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, xương cốt như bị tháo rời, trong đầu cố gắng nhớ lại, cau mày hỏi.

“Tiểu thư ngài quên rồi sao, Hạ đại tiểu thư trật chân té ngã, ngài cứu nàng ta, ngược lại bị nàng ta kéo xuống đất, ngài cũng ngã xuống đất bị

trọng thương.” Vận Nhi cầm khăn lau mồ hôi trên trán Vân Lãnh Ca, nhỏ giọng nói.

“Ông ngoại đưa ta về sao?” Trí nhớ từ từ quay về, Vân Lãnh Ca nhớ tới chuyện xảy ra ở thọ yến, ánh mắt lạnh lẽo, rõ ràng Hạ Ngũ Nhi cố ý trật chân té muốn đẩy mình vào bên trong hồ sen, mặc dù động tác Hạ Ngũ Nhi rất nhanh, bản thân không kịp phòng bị, nhưng nàng luyện khinh công lâu như vậy cộng thêm thân pháp kiếp trước, cũng không phải ngồi không, né tránh cực nhanh, lúc này mới may mắn thoát nạn.

Nhưng nếu không có vật cản, đầu của Hạ Ngũ Nhi này chắc chắn sẽ đụng vào lan can, thêm trọng lực bên dưới, sơ sót một chút, nàng ta sẽ chết ngay tại chỗ, vậy đến lúc đó nhất định bản thân thoát không khỏi liên quan, trong nháy mắt suy tính, cân nhắc thiệt hơn, nàng vẫn quyết định cứu Hạ Ngũ Nhi, nhưng không ngờ Hạ Ngũ Nhi luống cuống tay chân lại chộp được cổ tay nàng, làm hại nàng hoàn toàn không làm được gì, chỉ có thể trở mắt nhìn Hạ Ngũ Nhi kéo nàng ngã xuống đất.

“Mộ Dung Thế tử đưa tiểu thư trở về.” Vận Nhi do dự một lúc, nói.

“Cái gì?” Vân Lãnh Ca nghe xong lập tức ngồi thẳng người, lại động đến vết thương bên phải, nhất thời đau nàng hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng nàng không để ý cảm giác đau đớn trên cơ thể, giọng nói gấp gáp: “Mộ Dung Diệp đưa ta về? Chuyện gì xảy ra?” Trí nhớ cuối cùng trong đầu nàng chỉ dừng lại lúc bị té ngã, chuyện sau đó nàng hoàn toàn không có ấn tượng gì.

“Buổi sáng Mộ Dung Thế tử ôm tiểu thư đi vào từ cửa sau của Tướng phủ, tự mình ôm tiểu thư về Liên Lãnh Uyển, dặn dò nô tỳ phải hầu hạ tiểu thư chu đáo, rồi đi mất.” Ngâm Cầm thấy Vận Nhi ấp úng nói không ra, nhanh miệng đáp.

“Xong rồi.” Vân Lãnh Ca khoác tay lên trán, sắc mặt chán nản, cảm giác đầu còn choáng hơn vừa nãy.

“Tiểu thư, người không nhìn thấy, gương mặt của Mộ Dung Thế tử lúc tiến vào có thể so với đáy nồi đó, nô tỳ cũng giặt mình đấy.” Ngâm Cầm vẫn hồn nhiên văng nước bọt, hưng phấn nói, nàng là người luyện võ, vô cùng sùng bái Chiến thần Mộ Dung Diệp bách chiến bách thắng, hôm nay nhìn thấy người thật, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Vân Lãnh Ca khẽ thở dài, im lặng nhìn hai mắt Ngâm Cầm phát sáng, thì ra ở cổ đại cũng tồn tại fan cuồng đó.

“Vân Lãnh Ca, bản Thế tử ôm nàng trở về, nàng thấy khó chịu lắm hả?” Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên âm thanh lười biếng.

Vân Lãnh Ca ngẩng đầu nhìn ra cửa, thấy toàn thân Mộ Dung Diệp mặc hoa bào cấm y vén rèm đi vào, trên mặt nở nụ cười tùy ý thảnh thơi, khóe môi khẽ nâng lên, đôi mắt tỏa ánh sáng lung linh vô cùng phong tình, dáng người thon dài như trúc, lúc bước đi có vẻ phong lưu tao nhã.

“Các người lui đi, bản Thế tử có lời muốn nói với tiểu thư của các người.” Mộ Dung Diệp nhìn lướt qua hai người Vận Nhi, ngữ tốc không nhanh không chậm có ý không cho phép cự tuyệt.

Vận Nhi cùng Ngâm Cầm nghe vậy nhìn về phía tiểu thư trên giường, ánh mắt xin chỉ thị.

Vân Lãnh Ca gật đầu, nàng cũng rất muốn tìm hiểu xem Mộ Dung Diệp đang tính toán điều gì, sao lại có hành động ngoài suy đoán của mọi người thế này.

“Vết thương trên người khá hơn chút nào không?” Mộ Dung Diệp thấy hai nha đầu rời đi, cũng không đóng cửa lại, không khỏi nhú mày, chậm rãi đi đến giường, vén vạt áo lên, ngồi trên giường Vân Lãnh Ca.

“Chỉ là một chút ngoại thương thôi, ngược lại hành động của Thế tử làm tiểu nữ kinh sợ.” Vân Lãnh Ca lui về phía sau một chút, vô cùng oán niệm nói.

“Bản Thế tử làm chuyện gì để nàng giật mình?” Ánh mắt Mộ Dung Diệp lóe lên, cố ý hỏi.

“Tiểu nữ nghe nha đầu nói, Thế tử tự mình ôm tiểu nữ trở về phủ?” Vân Lãnh Ca không quanh co, nói thẳng.

“A, thì ra là chuyện này.” Mộ Dung Diệp như bừng tỉnh hiểu ra sự việc, sau đó đáy mắt xẹt qua ý cười: “Không sao, bản Thế tử sẽ chịu trách nhiệm, lúc nàng hôn mê, bản Thế tử đã nắm với hoàng thượng, thánh chỉ tứ hôn vài hôm nữa sẽ ban xuống.”

Dứt lời, Vân Lãnh Ca không thể tưởng tượng nổi nhìn Mộ Dung Diệp trước mặt đang cười tủm tỉm, cả người run lên, run rẩy nâng cánh tay trái không bị thương lên, chỉ vào mũi của hắn nói: “Ngươi.... Ngươi... Nói cái gì? Tứ hôn? Ông trời ời?” Nói xong, mí mắt trợn lên, rất muốn ngất đi.

Mặt mày Mộ Dung Diệp cong cong, thuận tay bắt lấy cơ thể mềm mại của Vân Lãnh Ca, cẩn thận tránh tay phải đang bị thương của nàng, ôm nàng vào lòng, khuôn mặt tinh xảo như tranh vẽ tràn đầy nụ cười, khẽ cúi đầu thối nhẹ bên tai trắng nõn của nàng, trêu tức nói: “Ca nhi không kì được mà vui mừng đến như vậy sao? Bản Thế tử nên sớm nói ra mới phải.”

Ca nhi? Vân Lãnh Ca cảm giác bên hông căng thẳng, cả người bị Mộ Dung Diệp cứng rắn ôm trong lồng ngực ấm áp, hơi thở nam tử trong nháy mắt bao quanh Vân Lãnh Ca, Vân Lãnh Ca không giãy giụa, trước mắt nàng choáng váng, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại suy nghĩ có chút rối loạn, ngược mắt nhìn dung mạo bạch ngọc của hắn, mặc dù giữa hai lông mày có ý trêu đùa, nhưng không khó nhìn ra cũng có chút nghiêm túc.

“Tại sao Thế tử phải làm như thế?” Vân Lãnh Ca đột nhiên tỉnh táo lại, nhẹ nhàng cau mày, giọng nói trong trẻo hỏi.

“Nàng có nhớ rõ lúc trước ta đã hỏi nàng muốn gả cho phu quân như thế nào không?” Mộ Dung Diệp dần thu lại ý cười, không còn cợt nhả như vừa rồi, ánh mắt nghiêm túc khiến trái tim Vân Lãnh Ca run lên.

Vân Lãnh Ca nghe được câu hỏi của hắn, nhớ lại đoạn đối thoại hôm đó, trái tim không khỏi nhảy loạn một cái, tay đặt trên đùi đột nhiên nắm chặt tấm y, hai mắt trợn to, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Mộ Dung Diệp gần trong gang tấc, có một cảm xúc mà ngay cả bản thân nàng cũng không nói rõ được là gì lan tràn trong tim.

“Nhớ.” Âm thanh thì thầm.

“Hữu mỹ nhân hề, kiến chi bất vong, nhất nhật bất kiến hề, tư chi như cuồng.” (Có người đẹp, gặp rồi không quên, một ngày không gặp, nhớ như cuồng). Ánh mắt Mộ Dung Diệp nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp trong lòng, ánh sáng trong mắt lưu chuyển khiến người ta say mê, nụ cười như gió xuân xẹt qua đáy mắt, âm thanh lười biếng bao hàm tình ý dạt dào.

“Thế tử là nhân trung long phượng, nữ tử trong thiên hạ chạy theo ngài như vẹt, ngài cần gì vì giúp tiểu nữ giải vây mà miễn cưỡng bản thân.” Vân Lãnh Ca và Mộ Dung Diệp nhìn nhau chốc lát, không chịu nổi tầm mắt nóng rực của hắn, ánh mắt rủ xuống, kèm chế trái tim gần như sắp nhảy ra khỏi cổ họng, cắn môi, nhỏ giọng nói.

“Vân Lãnh Ca, ta đã nói rõ ràng như thế, chẳng lẽ nàng vẫn không hiểu?” Ánh mắt Mộ Dung Diệp xẹt qua tức giận, lông mày thon dài đông cứng.

“Thế tử, tiểu nữ rất hay ghen, nếu cưới tiểu nữ thì ngài không thể ngồi hưởng tề nhân chi phúc (phúc của đời người), ngài muốn như vậy sao?”

Vân Lãnh Ca nhếch môi cười, ánh mắt nhìn Mộ Dung Diệp vừa tỉnh táo, lại xen lẫn một tia phức tạp.

“Chậm nhất là ngày mai thánh chỉ sẽ ban xuống, nàng vẫn còn hoài nghi tâm ý của ta?” Trong lòng Mộ Dung Diệp biết mèo con hết sức để ý nam tử trái ôm phải ấp, tam thê tứ thiếp, đáy mắt đen láy chứa nét cười yếu ớt lại ẩn giấu sự cố chấp làm người ta kinh động hoàn toàn hiện ra ở trước mặt nàng.

“Được.” Vân Lãnh Ca lắng nghe nhịp tim hần mạnh mẽ hữu lực, không còn lạnh lẽo, nhu thuận tựa vào lòng hần, đôi môi mở ra hồi lâu, nhỏ giọng nói.

Ở cổ đại này cấp bậc phân chia rõ ràng, hôn nhân của nữ tử tất nhiên đều nghe theo lệnh của phụ mẫu lời của mai mối, lấy sức lực của bản thân muốn thay đổi chế độ này quả thực là lời nói vô căn cứ không biết tự lượng sức mình, hôm nay, có người nguyện ý nhân nhượng ý tưởng này của nàng, tôn trọng cả đời nàng nguyện nhất thế nhất song nhân (một đời một đôi người), có lẽ, nàng nên thử dựa vào hần, nếu bản thân muốn ở thời này cả đời, nếu như muốn nàng cùng nam nhân trước mặt này bên nhau một đời, nàng cũng tình nguyện thử tiếp nhận phần tình cảm này.

“Có thật không?” Mộ Dung Diệp nghĩ bản thân nghe lầm, thật ra hần cũng không nắm chắc mèo con có đồng ý hay không, dù sao trước kia hần luôn khi dễ nàng, uy hiếp nàng làm ra những chuyện nàng không muốn, kéo ra khoảng cách giữa hai người, trong mắt Mộ Dung Diệp nở nụ cười vui sướng, tràn đầy vui mừng hỏi lại.

Thấy Mộ Dung Diệp hờn hờ ra mặt, dung mạo phong hoa tuyệt đại càng rực rỡ loá mắt, Vân Lãnh Ca cười một tiếng, gật nhẹ xác nhận: “Thật.”

“Ca nhi.” Mộ Dung Diệp đổi lại xưng hô, kéo Vân Lãnh Ca vào lòng, không nén được dùng nụ hôn chuồn chuồn lướt nước khẽ hôn lên trán nàng, sau đó vô cùng thỏa mãn nhắm mắt thở dài, người trong lòng mềm mại không xương, nhẹ nhàng không có sức nặng, nhưng ôm nàng như vậy, lại cảm giác bản thân đang ôm toàn bộ thiên hạ này.

“Thế tử dùng biện pháp gì khiến bệ hạ đồng ý chỉ hôn vậy?” Hai tay Vân Lãnh Ca vòng bên hông Mộ Dung Diệp, trên người hắt tản ra hương cỏ tươi nhàn nhạt, nỗi lòng hỗn loạn dần yên tĩnh lại, giương mắt lên, nhìn gương mặt nghiêng góc cạnh của hắn, hỏi.

“Ca nhi về sau không được kêu ta là Thế tử nữa.” Mộ Dung Diệp thấy Vân Lãnh Ca ngoảnh mặt làm ngơ, cúi đầu chạm chóp mũi hắn vào mũi nàng, nội tâm sung sướng nói.

Vân Lãnh Ca cảm thấy khí nóng phả vào mặt, khuôn mặt tuần mỹ của Mộ Dung Diệp phóng đại trước mắt, cảm nhận trên chóp mũi truyền tới xúc cảm, trong mắt thoáng qua chút ảo não, hơi không thích ứng với không khí thân mật thế này, hơi nghiêng người, kéo ra chút khoảng cách giữa hai chóp mũi: “A Diệp.”

Mộ Dung Diệp thấy Vân Lãnh Ca tránh né, có chút bất mãn, đang muốn che kín môi nàng giống như trước, lại nghe thấy nàng nhẹ nhàng gọi mình là ‘A Diệp’, âm thanh mềm mại thoáng chốc đã đánh vào tim hắn, Mộ Dung Diệp cảm thấy nội tâm nở hoa, hạnh phúc bất ngờ làm thần trí kinh hãi, bên tai như có ma âm khiến tiếng gọi ‘A Diệp’ không ngừng vọng tới, khóe môi không tự chủ cong lên, ánh mắt sáng ngời, trước kia Vân Lãnh Ca thỉnh thoảng cũng dùng giọng nũng nịu như vậy, thế nhưng đều do bị hắn uy hiếp khiến nàng phải nịnh hót hắn, không giống như dáng vẻ lần này dịu dàng, du dương như vậy?

“A diệp.” Vân Lãnh Ca nhìn Mộ Dung Diệp cười ngớ ngẩn, đáy mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, cố ý mềm giọng, thoáng kéo dài âm sắc,

giống như tình nhân đang nỉ non.

Nghĩ đến việc hai người biết nhau lâu như vậy, nếu nói không có bất kỳ cảm xúc khác thường gì với Mộ Dung Diệp, thì đó là gạt người! Chỉ là thích còn kém một khoảng nhỏ, nhưng ở cổ đại phụ mẫu toàn quyền quyết định chuyện hôn nhân của nam nữ, rất nhiều nam nữ mặt mũi còn chưa thấy đã bị bắt vào động phòng, không biết đã tạo ra bao nhiêu đôi phu thê bất hoà, mà bản thân so với những nữ tử kia, không biết may mắn hơn bao nhiêu lần!

“Hả?” Mộ Dung Diệp đang chìm trong ảo tưởng lập tức hồi phục tinh thần, bắt gặp ánh mắt hài hước của Vân Lãnh Ca, trên mặt giả vờ tức giận, khóe miệng lại không nhịn được cong lên, khóe mắt đuôi mày đều là ý cười, mắt phượng trầm tĩnh toát ra ánh sáng, tươi sáng rực rỡ.

“Mau nói cho ta biết, sao chàng có thể khiến cho bệ hạ đồng ý?” Vân Lãnh Ca khẽ bĩu môi, lông mày nhướng lên, hỏi.

(Vì Vân Lãnh Ca đã chấp nhận Mộ Dung Diệp nên ta đổi cách xưng hô của tỷ thành ‘chàng’ luôn nhé!)

“Bỏ ra một cái giá hơi cao thôi, chỉ cần có thể cưới được Ca nhi, giá cao bao nhiêu ta cũng vui vẻ chịu đựng.” Mộ Dung Diệp vốn không muốn nói, nhưng thấy trong mắt Vân Lãnh Ca quật cường cùng kiên trì, vì vậy tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Bình quyền ư?” Mí mắt Vân Lãnh Ca trầm xuống, theo thói quen cắn môi dưới, nhỏ giọng nói ra.

Trong mắt Hoàng đế, tay Mộ Dung Vương phủ cầm binh quyền cùng với hai Tướng phủ bá chiếm toàn bộ văn thần trong triều đình những cái đó đều là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của y, sao Hoàng đế có thể cho hai cái đại họa như vậy kết thân chứ? Cho bọn họ cơ hội lớn mạnh ư? Mộ

Dung Diệp cầu hôn thiên kim Tướng phủ, nếu không bỏ ra cái giá khiến Hoàng đế hài lòng, sao y có thể đáp ứng người?

“Chỉ nộp Hồ phù biên cương mà thôi, một khối đá vỡ, trừ đáng tiền có thể bán chút bạc, có thể biểu thị cho điều gì chứ? Ca nhi phải tin tưởng bản lĩnh của vi phu, có khối đá đó hay không, cũng không gấp.” Mộ Dung Diệp tà mị nhếch môi cười, ánh mắt tự tin, không gì sánh nổi.

Gần mười năm chung đụng, những Tướng lĩnh kia ở biên cương theo hãn huyết chiến nhiều năm, anh dũng giết địch, trên chiến trường chém giết tạo nên tình huynh đệ, chỉ một khối Hồ phù bình thường có thể xóa bỏ hay sao? Cho dù hãn nộp Hồ phù có thể điều động quân đội ở biên cương, Hoàng đế thay đổi Đại tướng biên quan, thế thì sao? Mộ Dung Diệp hãn cũng không phải là gổi thêu hoa, chỉ biết nói suông!

“Còn chưa thành hôn mà tự xưng là phu, không biết xấu hổ.” Vân Lãnh Ca cau giận nhìn Mộ Dung Diệp, trong lòng cảm động vì sự hy sinh của hãn, tuy nói trong quân đội uy tín của hãn vẫn còn, nhưng dù sao Hồ phù có thể danh chánh ngôn thuận điều khiển đại quân, hiện tại nộp ra, tương đương với Mộ Dung Vương phủ thiếu một tầng bảo đảm, chỉ sợ Hoàng đế sẽ có hành động.

“Ca nhi trách ta không sớm chuẩn bị hôn lễ sao? Chờ thánh chỉ hạ xuống, vi phu lập tức chuẩn bị hôn lễ, chắc chắn khiến Ca nhi nở mày nở mặt.” Mày kiếm Mộ Dung Diệp nhảy lên, nhìn thấu ánh mắt lo lắng của Vân Lãnh Ca, trong lòng ấm áp, trong lòng hồi phục cảm giác hạnh phúc quanh quẩn, cười nói.

“Ai muốn mau gả cho chàng? Mơ mộng hão huyền.” Vân Lãnh Ca liếc hãn một cái, ngay sau đó nhớ tới cái gì, hỏi: “Người đã thông báo cho tổ mẫu và phụ thân chưa?”

“Sợ bọn họ không đồng ý sao? Thánh chỉ hạ xuống, ai cũng không dám ngăn trở, Ca nhi nên sớm đi theo tốt giá y chờ vi phu tới cưới nàng qua cửa là được.” Hai mắt Mộ Dung Diệp ẩn chứa mong đợi nhìn Vân Lãnh Ca.

Chỉ thấy đôi mắt hấn hết sức mê người, giờ phút này lại chăm chú nhìn mình, gương mặt Vân Lãnh Ca không khỏi hơi ửng đỏ, khẽ cười nói: “Nói chuyện ngày càng bạo dạn rồi, ta chưa cập kê làm sao có thể thành hôn nhanh như vậy? Chàng nên mau trở về vương phủ đi, giữa ban ngày, cô nam quả nữ ở chung một chỗ thật sự kỳ cục.”

Mộ Dung Diệp thấy Vân Lãnh Ca bắt đầu đuổi người, không khỏi uất ức nói: “Vì sao Ca nhi luôn đuổi ta đi?”

“Ngoan.” Vân Lãnh Ca thấy hấn lại phát tác tính tình trẻ con, giọng nói dịu dàng dụ dỗ: “A Diệp ngoan.”

Mộ Dung Diệp nghe vậy có chút dở khóc dở cười, buông tay Vân Lãnh Ca, lòng bàn tay đầy vết chai xoa dung mạo như ngọc của nàng, nhìn đôi môi như anh đào của nàng, trong mắt tỏa sáng, nhỏ giọng nói: “Ca nhi, nếu làm bạn với nàng cả đời, cuộc đời này xem như không uổng.”

Vân Lãnh Ca nghe vậy, trái tim ấm áp, giơ tay lên cầm mu bàn tay Mộ Dung Diệp, giữ tay hấn trên gương mặt của mình, ngẩng đầu nhìn hấn gần ngay trước mắt, nhất thời trong lòng xúc động thật lâu, cảm động nhưng nhiều hơn là cảm kích, nàng chưa từng nghĩ đến bọn họ sẽ đi đến bước hôm nay.

“Còn nửa năm.” Mộ Dung Diệp thấy Vân Lãnh Ca không cự tuyệt hấn chạm vào, trong lòng được khích lệ không dứt, động tác vuốt ve mặt nàng càng mềm nhẹ hơn, có thâm ý khác nói.

Vân Lãnh Ca sao không hiểu hàm ý trong lời nói của hấn, hồng vân (ý là sắc mặt ửng hồng) vừa biến mất lại xuất hiện trên má nàng, trong đôi mắt

đẹp lay động sóng nước, càng trong suốt quynh rữ, lơ đãng toát ra phong tình trong lúc nhất thời khiến Mộ Dung Diệp nhìn đến ngây người!

“Về sau không được nhìn người khác như vậy!” Mộ Dung Diệp phục hồi tinh thần lại, bá đạo ôn Vân Lãnh Ca sát vào ngực, đáy lòng dâng lên cảm giác nguy cơ, nghĩ đến thật may là bản thân đã đi trước một bước xuống tay bắt lấy mèo con nhét vào lòng, nếu không ngộ nhỡ bị nam tử khác phát hiện vẻ đẹp của nàng, vậy chẳng phải là bản thân hối hận đã muộn?

“Bá đạo, không nói đạo lý.” Vân Lãnh Ca xấu hổ tức giận liếc hằm một cái, nhỏ giọng chỉ trích nói.

“Ca nhi, có người đến, ta rời đi trước.” Mộ Dung Diệp nghe được một loạt tiếng bước chân đang tiến đến Liên Lãnh Uyển, nhỏ giọng nói.

Vân Lãnh Ca gật đầu, Mộ Dung Diệp mỉm cười cúi đầu hôn môi nàng, giây lát, cẩn thận nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống giường, thân hình lóe lên, cả người biến mất trong nháy mắt.

Ánh mắt Vân Lãnh Ca tán thưởng nhìn khinh công Mộ Dung Diệp cực nhanh, thâm than, nội lực của cô nhân thật sâu không lường được.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Phun Ra Hồi Môn (Đồ Cưới)

Editor: Gà

Thân mình Vân Lãnh Ca hơi nghiêng dựa vào gối mềm chờ người đến.

“Tiểu thư, lão phu nhân tới.” Về mặt Vận Nhi có chút lo lắng đẩy cửa đi vào, nhìn quanh phòng một vòng, thấy Mộ Dung Thế tử đã rời đi, thở phào nhẹ nhõm, bấm báo nói.

“Ta ngủ bao lâu rồi?” Thần sắc Vân Lãnh Ca có chút lười biếng, hỏi.

“Tiểu thư, ngài hôn mê hai canh giờ, vết thương trên người đều do Ngâm Thư tự mình băng bó cho ngài.” Vận Nhi nhìn trên mặt Vân Lãnh Ca còn lưu lại một rặng mây đỏ, không khỏi có chút ngạc nhiên hỏi: “Mặt tiểu thư có chút đỏ, trong phòng nóng bức lắm sao?” Nói xong, còn duỗi cổ cảm thụ nhiệt độ trong phòng.

“Không sao, mau đỡ ta đứng lên nghênh đón tổ mẫu.” Thần sắc Vân Lãnh Ca mất tự nhiên chuyển đề tài.

Vận Nhi đáp một tiếng, cẩn thận dìu Vân Lãnh Ca ngồi thẳng lên, lúc này, lão phu nhân nở nụ cười đi vào nội thất cùng Vân ma ma.

“Tổ mẫu mạnh khỏe.” Vân Lãnh Ca cúi người hành lễ.

“Hài tử ngoan, mau dậy đi, bị thương nên không cần hành lễ.” Lão phu nhân bước nhanh về phía trước, cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Vân

Lãnh Ca, đau lòng xoa mu bàn tay nàng chốc lát, nói.

Vân Lãnh Ca cười nhạt ngồi trên giường dưới sự thúc giục của lão phu nhân, hôm nay lão phu nhân phá lệ bước vào Liên Lãnh Uyển trong lòng hẳn có nguyên do, e rằng Mộ Dung Diệp đã nói hẳn muốn cầu hôn nàng, giấc mộng quyền quý của lão phu nhân có thể thành hiện thực rồi, sao có thể không cười đến nở hoa được?

“Lãnh Ca, hôm nay con bị té ngã, chuyện đột nhiên xảy ra, ta thường hoa ở chỗ khá xa nên không chú ý tới, chờ lúc ta chạy đến, Mộ Dung Thế tử đã ôm con trở về Tướng phủ, con không trách tổ mẫu chứ.” Lão phu nhân ngồi trên nhuyễn tháp, đáy mắt chứa tia sáng chăm chú nhìn Vân Lãnh Ca, chờ câu trả lời của nàng.

“Tổ mẫu, Mộ Dung Thế tử khẳng khẳng làm theo ý mình, mặc dù hẳn chỉ muốn cứu người, không kịp bận tâm cái khác, nhưng trong vườn nhiều người nhìn thấy như vậy, cháu gái về sau nên làm thế nào đây?” Sắc mặt Vân Lãnh Ca có chút tái nhợt, bình thường vô cùng cứng rắn nhưng vì bị thương mà trở nên nhu nhược có chút buông lỏng, lại thêm mảnh mai không chỗ nương tựa, phong thái xinh đẹp động lòng người, ánh mắt lo lắng càng khiến người thương tiếc!

Vân Lãnh Ca biết lão phu nhân rất nghi hoặc hành động bất ngờ này của Mộ Dung Diệp, dù sao trong mắt lão phu nhân, ngoại trừ việc bản thân được Mộ Dung Diệp dẫn đường hai lần, bọn họ cũng không có bất kỳ giao thiệp nào, lão phu nhân muốn thử dò xét nàng và Mộ Dung Diệp rốt cuộc có khúc mắc gì, lại khiến Mộ Dung Diệp hiếm khi lộ diện lại không để ý cách biệt nam nữ mà công khai ôm lấy nàng thể hiện tình cảm, hoàn toàn không để ý đến người khác nghị luận và suy đoán như thế nào.

Cho nên Vân Lãnh Ca biến hành động của Mộ Dung Diệp thành tình thế cấp bách cứu người, gặp chiêu phá chiêu, không dấu vết đánh lui dò xét của lão phu nhân.

“Lãnh Ca không cần lo lắng, Mộ Dung Thế tử đã nói rõ mọi chuyện với ta và phụ thân con rồi, hễ nói dù sao các người cũng có hai lần duyên phận, không đành lòng thấy chết không cứu, nóng vội mới ra hạ sách này, không cần thận phá hư danh tiết của con, nhưng Thế tử đã xin chỉ thị của bề hạ, ngày mai Thánh chỉ tứ hôn hai người các người sẽ được ban xuống.” Lão phu nhân thấy Vân Lãnh Ca nói giống hết như lời của Mộ Dung Thế tử, xem như hợp tình hợp lý, nghi ngờ quanh quẩn trong lòng dần dần tiêu tán, lúc này mới thật sự lộ ra nụ cười vui vẻ, nói.

“Cái gì? Thế tử đã xin Thánh chỉ rồi ư?” Vân Lãnh Ca ngoài kinh ngạc còn có chút hốt hoảng, do dự cúi đầu nắn ngón tay, giấu đi nụ cười trong mắt, tên Mộ Dung Diệp kia bịa lý do cũng giống mình rồi, khỏi mất công nàng cố sức che lấp.

“Lãnh Ca không thích mối hôn sự này sao?” Mặt lão phu nhân ngưng trọng, có thâm ý khác hỏi.

“Cháu gái và Mộ Dung Thế tử không quen thuộc lắm, đột nhiên nghe được tin tức này, cảm thấy có chút quái dị.” Vân Lãnh Ca cố gắng làm ra dáng vẻ tiểu nữ nhi xấu hổ đợi gả, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu, cuối cùng, ngay cả bản thân nàng cũng còn nghe không rõ nữa là.

“Sau khi thành thân tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng cũng được, lúc trước tổ mẫu còn chưa gặp mặt tổ phụ con đã phải gả cho ông ấy rồi, sau này chẳng phải đều tốt đẹp bên nhau cả đời đó sao?” Lão phu nhân chợt hiểu, sau đó cảm thấy buồn cười, tâm tình của nữ tử đợi gả đương nhiên vô cùng hồi hộp, nhìn vẻ mặt Vân Lãnh Ca lo âu, lão phu nhân không khỏi nhớ lại mình lúc còn trẻ, tâm trạng nhất thời hoảng hốt.

“Cháu gái đừng đột, hôn sự của cháu gái tổ mẫu và phụ thân làm chủ là được, chỉ cần tổ mẫu hài lòng, cháu gái tất nhiên sẽ vui mừng.” Ánh mắt Vân Lãnh Ca tràn đầy hơi nước, rụt rè nói.

“Vậy con nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai chờ tiếp chi.” Lão phu nhân thấy thân thể Vân Lãnh Ca yếu đuối lão đảo muốn ngã, trên mặt không có một tia huyết sắc, ngay cả đôi môi anh đào vốn hồng nhuận nay không còn sáng bóng, không khỏi có chút lo lắng, bảo nàng nghỉ ngơi, lập tức rời khỏi viện.

“Tiểu thư, ngài thật sự muốn gả cho Mộ Dung Thế tử sao?” Sau khi Vận Nhi nghe được tin tức kinh hãi này từ lão phu nhân thì sững sốt chốc lát, sau đó sốt ruột hỏi.

Vân Lãnh Ca gơ tay day day huyết thái dương, đến khi cảm giác nhói nhói trong đầu giảm bớt chút ít, mới chậm rãi nói: “Đúng vậy, Mộ Dung Diệp nói như thế, nếu cả lão phu nhân cũng biết chuyện Thánh chỉ thì chắc hẳn sẽ không phải là giả rồi.”

“Thật tốt quá.” Trong mắt Vận Nhi vui mừng không che giấu, hưng phấn nhỏ giọng hô.

“Ta gả cho Mộ Dung Diệp khiến người vui mừng như vậy sao?” Vân Lãnh Ca nghi ngờ liếc mắt nhìn Vận Nhi vui vẻ khác thường, đuôi lông mày nhếch lên, hỏi.

“Nô tỳ nghe nói, Mộ Dung Thế tử giữ mình trong sạch, trong phủ không có trắc phi, không có tiểu thiếp, nha đầu thông phòng cũng chưa từng từng có, hạ nhân trong vương phủ đều là nam nhân, hơn nữa hàng năm Mộ Dung Vương gia đều đóng tại biên cương, vương phủ không có chủ mẫu chủ sự, sau khi tiểu thư gả qua trực tiếp có thể nắm quyền rồi, không có những những người kia làm phiền ngài, mỗi ngày trôi qua của ngài nhất định tốt hơn so với Tướng phủ.” Vận Nhi nói ra hết tất cả những gì nàng biết về Mộ Dung Vương phủ, ngữ tốc rất nhanh, như bắn liên thanh, Vân Lãnh Ca nghe được cau mày không thôi.

“Nghe người nói như thế, gả cho Mộ Dung Diệp cũng xem như không tệ.” Vân Lãnh Ca bắt được vài từ then chốt trong câu nói lộn xộn của Vận Nhi, trong đầu ý tưởng lóe lên, ánh mắt nhất thời tỏa sáng lấp lánh, giống như kim cương sáng chói rực rỡ, lóa cả mắt.

Không có tiểu thiếp, không có thông phòng, Mộ Dung Diệp này là một xử nam ư? Khóe miệng Vân Lãnh Ca cong cong, cánh môi không tự chủ cong thành hình lưỡi liềm, hai kiếp của bản thân đều chưa từng yêu, tình sử trống rỗng, không ngờ yêu nghiệt Mộ Dung Diệp kia nhìn qua vô cùng phong lưu, kì thực lại chưa trải qua chuyện nam nữ, nghĩ như thế, trong lòng Vân Lãnh Ca vốn không cam tâm gần như đã lấy lại được thăng bằng.

“Tiểu thư, ngài sao vậy?” Vận Nhi chưa từng thấy vẻ mặt này của Vân Lãnh Ca, hơi ngẩn ra, tâm tình hưng phấn quá độ giảm bớt một chút, thận trọng hỏi.

“Không có gì, phát hiện ra mình nhạt được một bảo bối thôi.” Vân Lãnh Ca cười ha ha, mặt mày ẩn chứa nhu tình không dễ phát giác, nói.

“Bảo bối gì? Tiểu thư nhạt được ở đâu?” Vận Nhi gãi đầu, ngu ngơ hỏi.

“Ở Xuân Thượng Lâu, đáng tiếc hôm nay mới phát hiện thì ra là một bảo bối, nhưng cũng không muộn, bảo bối này vẫn là của ta.” Nụ cười trên mặt Vân Lãnh Ca sâu hơn, gò má tản ra ánh sáng rực rỡ, kiều mỵ động lòng người, giọng nói hết sức nhẹ nhàng linh động.

“Lúc ấy nô tỳ cũng ở đó, sao không nhìn thấy.” Vận Nhi cau mày trầm ngâm nhớ lại, lục lọi trí nhớ về ngày hôm đó không biết bao nhiêu lần, cũng không nhớ ra bảo bối mà tiểu thư nói đó là vật gì.

“Tự mình suy nghĩ thật kỹ đi, ta ngủ một lát, bữa tối nhớ kêu ta.” Vân Lãnh Ca cảm thấy mí mắt có chút nặng nề, cơn buồn ngủ kéo đến, nhàn

nhặt ngáp, kéo chăn gấm đắp lên người mình, nằm nghiêng nhắm mắt ngủ thật say.

Vận Nhi chỉ đành phải giúp tiểu thư khép màn che lại, nhẹ giọng đi ra ngoài.

Phúc Thọ Đường, mặt mũi Vân Bá Nghị có chút nặng nề ngồi ở ngoài cửa lão phu nhân uống trà, thưởng thức nửa ngày, cũng không phẩm ra mùi vị gì.

“Mẫu thân, đối với chuyện Mộ Dung Thế tử muốn thành hôn với Lãnh Ca, ngài thấy thế nào?”

Tay lão phu nhân đang bưng trà chợt dừng lại, ngược mắt liếc Vân Bá Nghị một cái, cười nói: “Thế tử có thể nhìn trúng Lãnh Ca, là phúc khí của nó, Mộ Dung Vương phi mất sớm, vương phủ không có chủ mẫu, Lãnh Ca gả vào lập tức có thể chủ trì việc bếp núc, tương lai đối với Tướng phủ cũng có chỗ tốt mà, ta đương nhiên đồng ý.”

“Thế nhưng Mộ Dung Thế tử và Lãnh Ca không quen không biết, hãn hành động không hề báo trước như vậy, khiến trong lòng con cảm thấy lo lắng.” Thần sắc trên gương mặt xem như tuần lảng của Vân Bá Nghị quanh quẩn chút sầu lo, nếp nhăn càng hiện lên rõ ràng, hành động khác người của Mộ Dung Diệp khiến Vân Bá Nghị không hiểu ra sao.

“Mộ Dung Thế tử có lòng tốt cứu người, lúc ấy trong vườn cũng có rất nhiều người nhìn thấy, hãn ôm Lãnh Ca, ngộ nhờ chuyện này bị đồn đãi ra ngoài sao Lãnh Ca còn có thể thành gia thất được nữa? Thế tử nguyện ý gánh chịu trách nhiệm, thậm chí tự mình cầu xin Thánh chỉ, người nên vui mừng mới đúng.” Lão phu nhân không vui nói, nếu không phải có nhiều nha hoàn, ma ma ở đây, khẳng định lão phu nhân sẽ hung hăng khiển trách Vân Bá Nghị, làm cha, không vui mừng vì nữ nhi tìm được vị hôn phu tốt, ngược lại cảm thấy khó xử, thật vô lý.

“Ai, nhi tử chưa kịp chuẩn bị, đương nhiên trong lòng không yên.”
Vân Bá Nghị thở dài.

“Muốn chuẩn bị cái gì, chờ ngày mai Thánh chỉ hạ xuống, chuẩn bị hồi môn cho Lãnh Ca, để con bé phong quang vô hạn gả vào vương phủ mới đúng, Lãnh Ca là nữ nhi duy nhất trong Tướng phủ có thể lên được mặt bàn, hồi môn nhất định phải phong phú, không thể để người khác coi thường Tướng phủ của chúng ta.” Lão phu nhân xem thường lời nói của Vân Bá Nghị, ánh mắt mỉm cười, ngay sau đó nghĩ tới điều gì, mí mắt hơi trầm xuống, nụ cười thoáng thu lại, thấp giọng nói: “Ta nhớ rước kia phần lớn hồi môn của Lâm Tuệ Tâm đã bị Nhị di nương nuốt riêng, ta sẽ phải người cầm về, những thứ đó đều của Lãnh Ca, nàng ta không có lý do gì độc chiếm!” Nếu không bàn tới hôn sự, bà cũng đã quên luôn chuyện xưa này.

“Cũng qua nhiều năm rồi, hồi môn của Tuệ Tâm không biết còn dư lại bao nhiêu đây?” Vân Bá Nghị thấy lão phu nhân nhắc tới hồi môn của Lâm Tuệ Tâm, trong đầu không khỏi nhớ lại tình cảnh năm đó nàng gả vào Tướng phủ, thoáng áy náy, nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến mất không tung tích, nỗi lòng dao động như sóng gợn lập tức không còn nữa.

“Nhị di nương mượn danh nghĩa bảo quản những hồi môn, cửa hàng này, nhiều năm như vậy, hiện tại Lãnh Ca phải xuất giá, hồi môn càng nhiều càng thể hiện địa vị và khí độ của Tướng phủ, cũng khiến Mộ Dung Vương phủ xem trọng Lãnh Ca hơn, cho nên hồi môn bị nàng ta dấu riêng đều phải phun ra hết cho ta, nếu không ta lập tức dẫn nàng ta lên quan.” Lão phu nhân cười lạnh, phủ Hữu tướng không có đàn ông, bốn đứa cháu gái trừ Lãnh Ca đều không nên thân, bần nhão có cố cũng không đắp thành tường, hiện tại không dễ dàng gì Lãnh Ca mới được Mộ Dung Thế tử coi trọng, sắp gả đi làm Thế tử phi, hôn lễ nhất định phải long trọng chưa từng có, cứ để các phủ khác nhìn một chút, về sau Tướng phủ có Mộ Dung Thế tử trông nom, nhất định sẽ càng thêm thịnh vượng.

Cho nên, nhất định hồi môn của Lãnh Ca không thể nhỏ được, tránh cho người khác nghị luận Tướng phủ hẹp hòi, keo kiệt.

“Nhị di nương đã mất đi hài tử, hiện tại mỗi ngày đều sống trong viện không hề ra cửa, người cũng trở nên bơ vơ, kính xin mẫu thân xuống tay lưu tình một chút.” Nhận thấy lời nói của lão phu nhân lạnh lẽo, Vân Bá Nghị nghĩ đến tình cảnh đẻ non thê thảm của Vạn Phượng Ngô ngày đó, có chút không muốn thấy nàng bị đưa đến quan phủ.

Bởi vì Nhị di nương đẻ non mất máu quá nhiều, dinh dưỡng không đầy đủ, cho nên Vân Bá Nghị ra lệnh cấm để nàng ta điều dưỡng thân thể, cũng không lập tức đuổi nàng ta đến sơn trang.

“Chỉ cần nàng ta trả lại hồi môn không thiếu một món, ta lập tức suy tính không bắt nàng ta đến thôn trang, để nàng ở lại Tướng phủ an hưởng tuổi già.” Ánh mắt lão phu nhân lóe lên, nghĩ ra biện pháp thỏa hiệp này, chậm rãi nói ra từng câu từng chữ.

“Buổi tối nhi tử sẽ tự nói với nàng chuyện này.” Vân Bá Nghị vừa mừng vừa sợ, sợ vì mẫu thân khá kiên quyết về chuyện hồi môn, vui vì Nhị di nương có thể an ổn trong phủ hưởng thọ, sau này bản thân mình và nàng vẫn còn có thể gặp được nhau.

Lão phu nhân gật đầu, không nói thêm gì nữa, lẳng lặng thưởng thức trà ánh mắt suy nghĩ sâu xa.

Giờ lên đèn, Vân Bá Nghị đi đến Tích Ngô Uyển, nhìn chữ trên tấm bảng trước cửa điện, hơi hoảng hốt, Tích Ngô, ái tích (yêu thương) Phượng Ngô, đây là cam kết của bản thân khi Nhị di nương mới vừa vào phủ, trong nháy mắt mà vài chục năm đã trôi qua rồi, bọn họ đã không còn trẻ nữa.

Ánh mắt Vân Bá Nghị phức tạp bước vào trong viện, Tích Ngô Uyển trừ Nhị di nương, Liễu ma ma ở ngoài, những nô tỳ thả được thì thả, bán

được cũng bán rồi, còn những người khác đều bị lão phu nhân tự mình thay mới.

“Gặp qua Tướng gia.” Bọn nha đầu đang làm việc thấy Vân Bá Nghị đến, liên tục hành lễ phúc thân.

Vân Bá Nghị khoát tay áo, sải bước vào nội thất, vén rèm cửa lên, liếc nhìn liền thấy Vạn Phượng Ngô để mặt mộc ngồi trên nhụyễn tháp, mới ngần ngừn hai ngày, nàng đã khô héo, gầy như que củi, xương gò má nổi lên thật cao, tạo thành một độ cong, gương mặt quyến rũ câu hồn ngày xưa cũng đã biến thành xanh xao vàng vọt, cánh môi nứt ra tạo thành từng vết thương thật nhỏ, mơ hồ có thể nhìn thấy tia máu, khóe mắt đầy đặc nếp nhăn, vốn ánh mắt như nước trong veo đã mất đi vẻ sáng bóng, u tối như bị bụi đất che kín.

Liễu ma ma bưng một chén nước đứng bên cạnh Nhị di nương đang tận tình khuyên bảo, nhưng Nhị di nương giống như không nghe thấy, vẫn ngồi im như cũ, một phản ứng cũng không có.

Trong mắt Vân Bá Nghị xẹt qua đau thương, nhìn nội tâm Vạn Phượng Ngô khô héo như vậy, không cảm nhận được trên người nàng có bất kỳ hơi thở của sự sống nào, giống như một cái xác, còn tinh thần của nàng đã sớm không biết phiêu du nơi nào.

“Phượng Ngô.” Vân Bá Nghị nhẹ giọng đi vào, giọng nói nhu hòa, khẽ gọi.

“Tham kiến tướng gia.” Liễu ma ma đặt chén nước trên bàn, cúi người hành lễ.

Trên mặt Vạn Phượng Ngô thoáng hiện một chút bối rối, chậm rãi nói: “Tướng gia, Tướng gia.” Vừa lẩm bẩm, vừa quay đầu nhìn Vân Bá Nghị, trong mắt nàng không hề có chờ mong, lạnh lùng mà khô khan. Bỗng nhiên, như hoa đang vỡ tung, trong mắt có thần, càng ngày càng sáng, chợt

lóa hiện ra ánh sáng vui mừng, như mặt trời càng lên càng cao, càng ngày càng sáng, nàng không kiềm hãm được gọi một tiếng: “Tướng gia.” Tiếng nói đã lâu chưa cất lên, âm sắc nhỏ và lại khó nghe.

“Phượng Ngô.” Vân Bá Nghị cười yếu ớt, nắm tay nàng, dịu dàng nói: “Ta đến nói cho nàng biết một tin.”

Ánh sáng trong mắt Vạn Phượng Ngô dần dần dập tắt, rất nhanh, lập tức chỉ còn lại hai ngọn lửa nhỏ, nàng khổ sở nói: “Lão phu nhân muốn đưa tỳ thiếp đến thôn trang sao?” Mắt đưa bé, chính là mất hi vọng, ở đâu với nàng cũng không khác nhau là mấy.

“Mẫu thân đã đồng ý, chỉ cần nàng trả lại hồi môn của Lâm Tuệ Tâm cho Lãnh Ca, ngài sẽ đồng ý để nàng ở lại Tướng phủ.” Vân Bá Nghị cười dịu dàng, trấn an vỗ vỗ tay của nàng, nói.

“Hồi môn của Lâm Tuệ Tâm?” Vạn Phượng Ngô nhắc tới Lâm Tuệ Tâm, ánh mắt tỉnh mịch rốt cuộc có chút ánh sáng, không thể kiềm được hận ý trong mắt: “Không phải Tướng gia đã đồng ý ban cho tỳ thiếp những hồi môn kia, năm đó lão phu nhân cũng ngầm cho phép rồi, hiện tại vì sao đột nhiên đổi ý muốn trả lại cho Vân Lãnh Ca?” Lâm Tuệ Tâm đã chết mà vẫn còn bá chiếm vị trí chánh thê, nàng ta liền thu hết hồi môn của Lâm Tuệ Tâm vào túi, mới có thể tiêu tán bớt nỗi hận của nàng ta, bây giờ muốn trả lại, không dễ vậy đâu.

“Lãnh Ca phải gả vào Mộ Dung Vương phủ, mẫu thân muốn giữ thể diện cho con bé, nên dự định cho con bé tất cả hồi môn của Lâm Tuệ Tâm.” Tâm mắt của Vân Bá Nghị rơi vào khóe mắt đầy nếp nhăn của Vạn Phượng Ngô lên, âm thầm thở dài, nhỏ giọng nói.

“Cái gì? Vân Lãnh Ca sẽ gả cho Mộ Dung Thế tử?” Hiện tại thứ giúp Vạn Phượng Ngô tiếp tục kiên trì chống đỡ chính là hận ý đối với Vân Lãnh Ca, chỉ cần lòng vững vàng, nàng ta sẽ không suy sụp.

Vân Bá Nghị “Ừ” một tiếng, khuyên giải nói: “Những thứ đó đều là vật ngoài thân, nàng có thể ở lại Tướng phủ, Phượng Ngô nàng mau giao ra hết đi.”

“Không, không, không, ta tuyệt đối sẽ không trả.” Về mặt Vạn Phượng Ngô có chút điên cuồng, kích động tránh tay Vân Bá Nghị, kích động nói, tại sao hai nữ nhi của nàng ta bị cấm túc không có một ngày yên lành, mà con tiện nhân Vân Lãnh Ca kia lại có thể bay lên làm Phượng hoàng, nhảy một cái trở thành Thế tử phi cao cao tại thượng chứ?

Vân Bá Nghị cau mày nhìn Vạn Phượng Ngô trước mặt không còn duyên dáng mà như một phụ nhân điên cuồng, tình cảm thương tiếc nhất thời giảm đi một nửa, giọng điệu không tự chủ cứng rắn hơn nhiều: “Nếu nàng không giao ra, mẫu thân sẽ dẫn nàng đến quan phủ, giữa tính mạng và tiền tài, bên nào nặng bên nào nhẹ, nàng tự suy nghĩ thật kỹ đi, nghĩ thông rồi thì cho người tới báo với ta một tiếng.” Dứt lời, Vân Bá Nghị đứng dậy nhìn Vạn Phượng Ngô một cái, đầu cũng không quay lại rời khỏi nội thất.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Thánh Chỉ Tứ Hôn

Editor: Gà

“Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Hữu tướng phủ dòng chính nữ Vân Lãnh Ca huệ chất lan tâm, tinh dung uyển nhu (xinh đẹp khéo léo), hôm nay gả cho Mộ Dung Thế tử làm chính phi, sau khi cập kê lập tức cử hành hôn lễ, khâm thử.”

Sáng sớm hôm sau, Hoàng đế cho cung nhân truyền Thánh chỉ xuống.

“Thần linh chỉ tạ ơn!” Vân Bá Nghị hô to vạn tuế, sau đó nhận lấy Thánh chỉ.

Về mặt những người quý trên đất đều không quá kinh ngạc, phần lớn hôm qua cũng nghe được một ít tin đồn, cho nên cũng không hết sức kinh ngạc, người trong phủ cũng than thở Nhị tiểu thư vận số cực tốt, vậy mà đặc biệt được Hoàng thượng tự mình ban Thánh chỉ tứ hôn, hơn nữa được gả cho Chiến thần Đông Dương Mộ Dung Thế tử làm Thế tử phi.

Vân Lãnh Ca nửa nằm trên nhuyễn tháp, vô cùng buồn chán ngẫm nghĩ ngọc bội trong tay, chữ ‘Diệp’ trên ngọc bội như ẩn như hiện, tối hôm qua Mộ Dung Diệp sai thị vệ của hắn đưa tới, hàm nghĩa trong đó không cần nói cũng biết.

“Tiểu thư, đây là tín vật đính ước Mộ Dung Thế tử trao cho ngài sao?” Ngâm Cầm nhin cười hỏi.

“Tín vật là thật, dính ước thì không biết.” Vân Lãnh Ca lười biếng trả lời, cất ngọc bội vào ngực, nhớ đến tối hôm qua Thủy Lục bẩm báo một chuyện, nói: “Mời ma ma vào đây, nói ta có việc muốn hỏi bà.”

Ngâm Cầm vội cáo lui khỏi phòng, chốc lát, Lâm ma ma đi vào, cung kính hỏi: “Tiểu thư, có chuyện gì muốn hỏi nô tỳ?”

“Sao người không nói ta biết hồi môn của mẫu thân nằm trong tay Nhị di nương?” Vân Lãnh Ca khẽ nhíu mày, hỏi, thân thể này ngoại trừ việc chỉ biết theo đuổi sau lưng Âu Dương Phong, nàng không may mắn quan tâm đến chuyện của những người trong phủ, nếu không phải tối hôm qua Thủy Lục nghe các ma ma nha hoàn khác nhắc đến việc lão phu nhân giúp nàng đòi lại hồi môn của mẫu thân, nàng thật sự không biết còn có sự việc như thế này.

Dù sao, Liên Lãnh Uyển được trang hoàng lộng lẫy tinh tế, tiểu thư con vợ cả có đầy đủ trang sức phụ kiện, Vân Lãnh Ca chỉ nghĩ rằng đây là do mẫu thân của nguyên chủ để lại, nên không nghĩ Vạn Phượng Ngô đã nuốt riêng hồi môn của mẫu thân rồi.

“Trước khi lâm chung, phu nhân giao phó nô tỳ, những hồi môn kia có chết rồi cũng không mang theo được, không muốn tiểu thư vì tiền tài mà gây chiến với Nhị di nương, tránh rước họa vào thân.” Lâm ma ma trả lời đầu đuôi ngọn nguồn.

Mí mắt Vân Lãnh Ca ngưng trọng, đáy lòng chợt hiểu ra, nguyên chủ là một người ngốc, đừng nói là hồi môn, đều do ông ngoại giúp một tay mới có thể tránh khỏi những áp bức đòi mạng của Vạn Phượng Ngô, tâm cơ này của nàng, muốn đoạt lại hồi môn là điều hoang tưởng!

Hiện tại cũng tốt, lão phu nhân ra mặt, thủ đoạn của bà mạnh mẽ vang dội, cũng giúp bản thân tiết kiệm không ít công sức.

“Tiểu thư, ngài có biết vì sao phu nhân đặt cho ngài một từ ‘Lãnh’ không?” Thấy tiểu thư trầm tư, đôi môi khô khan của Lâm ma ma hơi giật, nhin không được muốn nói ra.

“Hả? Vì sao?” Vân Lãnh Ca nghe vậy giương mắt lên, nhìn Lâm ma ma muốn nói lại thôi, quả thật nàng có chút tò mò.

“Đầu tiên trong Tướng phủ các tiểu thư được gọi theo bốn mùa, nếu như tiểu thư cũng theo quy củ này, đây chẳng phải không khác gì những thứ xuất kia sao? Không nói đích thứ không thể trộn lẫn, trong mắt người khác, tiểu thư sẽ đánh mất danh hàm trưởng nữ của Tướng phủ, nếu tục danh giống với thứ nữ, địa vị tiểu thư sẽ như thế nào đây? Thứ hai, phu nhân hi vọng tương lai sau khi tiểu thư, mặc kệ ngài nhìn trúng vị hôn phu nào, tuyệt đối không thể phó thác tất cả hết cho hă, nam tử đều có mới nói cũ, phong lưu thành tính, nếu tiểu thư một lòng một dạ nhào vào lòng cô gia tương lai, sợ một ngày nào đó cô gia sẽ làm ra chuyện khiến tiểu thư đau lòng, lúc đó, chắc chắn tiểu thư sẽ bị tổn thương, cho nên hi vọng nhiệt tình của ngài lạnh xuống vài phần.” Trong mắt Lâm ma ma lóe lên ánh sáng kích động, nói ra tất cả những lời giấu trong lòng.

Thánh chỉ tứ hôn ban xuống, việc tiểu thư gả vào Mộ Dung Vương phủ trở thành Thế tử phi đã không thể sửa đổi được nữa, nhưng Mộ Dung Thế tử dưới một người trên vạn người, quyền thế ngấp trời, vương phủ phủ đệ cũng cực cao, tiểu thư gả qua đương nhiên sẽ chịu nhiều đãi ý, nhưng phủ đệ càng cao, yêu cầu càng nhiều, cũng không biết chuyện này tốt hay xấu.

Vân Lãnh Ca lẳng lặng nghe lời nói thẳng thắn xuất từ đáy lòng của Lâm ma ma, không ngừng suy nghĩ, tinh thần dao động, những lời này đều do từ kinh nghiệm từng trải của mẫu thân truyền lại cho mình, giống như nàng cần thủ bốn phận như vậy, một nữ tử chỉ cầu an phận cũng không thể bình an đến già, mà bản thân mưu toan mong cầu nhất sinh nhất thế nhất song nhân, sẽ đạt được ước muốn này sao?

“Tiểu thư đừng trách nô tỳ nói thẳng, tâm nguyện lớn nhất của phu nhân là mong ngài có thể sống cuộc sống không buồn không lo, tìm một nam tử một lòng một dạ với tiểu thư, che chở ngài, chăm sóc ngài, cho dù là tiểu môn tiểu hộ (gia đình nhỏ nhà nghèo) cũng tốt, chỉ cần có thể dựa vào đối phương được, thật lòng đối tốt với tiểu thư, dưới suốt vàng phu nhân biết được có thể chết cũng không tiếc rồi.” Lâm ma ma lau nước mắt sắp trào ra, nghẹn ngào nói.

“Ma ma, trong lòng Ca nhi hiểu rõ.” Vân Lãnh Ca cảm thấy bản thân đang thất thần, trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh mình và Mộ Dung Diệp chung sống, lắc đầu bỏ qua suy nghĩ lung tung kia, ép buộc bản thân an định tâm thần.

“Ừ, tiểu thư hiểu rõ nỗi khổ của phu nhân là tốt rồi.” Lâm ma ma nghĩ đến đạo gần đây tiểu thư không giống với trước kia, tảng đá lớn treo trong lòng khẽ buông lỏng, hành lễ rời khỏi phòng.

Vân Lãnh Ca lấy ngọc bội từ trong ngực ra lần nữa, xúc cảm ôn lạnh, bạch ngọc không tỳ vết, đại biểu cho thân phận độc nhất vô nhị của Mộ Dung Diệp, ánh mắt hơi lóe, nắm chặt ngọc bội trong tay, cho đến khi lòng bàn tay có cảm giác đau đớn, mới buông lỏng sức lực nhẹ nhàng vuốt ve ngọc bội.

“Vân Lãnh Ca, nàng dao động rồi phải không?” Cửa sổ vừa động, toàn thân Mộ Dung Diệp lạnh lẽo đi vào phòng, sau khi nghe ám vệ bẩm báo, hắn ném hết công vụ đang xử lý, không dẫn lòng được lập tức chạy tới.

Nghe được lời nói không vui của Mộ Dung Diệp, mâu trung (con ngươi) đen láy của Vân Lãnh Ca xẹt qua ánh sáng, ánh mắt phức tạp rơi vào gương mặt anh tuấn đang trầm như nước của hắn, khe khẽ cắn cánh môi, không nói một câu.

Mộ Dung Diệp tự xưng có thể nhìn thấu tâm tư người trong thiên hạ, nhìn thấy dung nhan gọn sóng không có chút sợ hãi nào trước mặt, nhưng hẳn lại không biết Vân Lãnh Ca rốt cuộc đang suy nghĩ điều gì, trong lòng kinh hoảng, che kín toàn bộ nội tâm hẳn.

Thân hình Mộ Dung Diệp lóe lên, thân thể thon dài thoáng chốc ngồi bên cạnh Vân Lãnh Ca, tư thế không cho phép né tránh ôm chặt nàng trong lòng, yên lặng hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Nàng đừng mơ có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta, nàng chỉ có thể là của ta thôi, người khác đừng hòng tranh giành.”

Vân Lãnh Ca nằm trong lòng Mộ Dung Diệp, nghe tim đập của hẳn hơi nảy lên, thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn gò má hẳn, chỉ thấy môi hẳn mím chặt thành một đường thẳng, đường như đang cố gắng đè nén điều gì.

Mộ Dung Diệp không nghe nàng đáp lại, trong lòng hốt hoảng kích động không yên, đỡ vai nàng kéo ra khoảng cách của hai người, mắt phượng sáng rõ nhìn thẳng vào ánh mắt trong suốt như nước của Vân Lãnh Ca, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thanh lệ làm lòng hẳn lay động, đáy mắt Mộ Dung Diệp đau đớn: “Ca nhi, nàng không thể toàn tâm toàn ý tin tưởng ta được sao?”

Vân Lãnh Ca run rẩy, cảm thấy trong lời nói của hẳn chứa nhiều cảm xúc, một Mộ Dung Diệp hèn mọn, thận trọng như vậy, hay vẫn là người như trước kia không ai bì nổi, Chiến thần Thế tử luôn tùy ý? Đột nhiên Vân Lãnh Ca chủ động quàng tay qua cổ Mộ Dung Diệp, nhất thời đôi môi đỏ mọng mềm mại chạm vào môi mỏng hơi lạnh của hẳn.

Mộ Dung Diệp sửng sốt, chỉ cảm thấy quanh chóp mũi đều là hơi thở như lan của Vân Lãnh Ca, trong lòng mừng rỡ, cánh tay cường tráng vòng qua eo nhỏ của nàng, dùng sức ôm nàng chặt vào lòng một lần nữa, không thỏa mãn nếu chỉ hai môi kề nhau, đôi môi cọ sát lẫn nhau một lát sau liền

đưa lưỡi ra cạy mở răng nàng, dẫn dụ nàng, thổ lộ hết tất cả tình cảm kích động, bị lạc trong mùi hương mềm mại đó.

Vân Lãnh Ca chỉ muốn trấn an hẩn thôi, mới không để ý e lệ chủ động hôn, thấy hẩn càng phát lớn mật, vừa định cắt đứt động tác của hẩn, nhưng giờ phút này thấy hẩn hai mắt lim dim, hai hàng lông mày bằng phẳng hơi nhú lên, vẻ mặt còn hốt hoảng nhàn nhạt, trong lòng không khỏi thoáng qua một chút đau lòng, hiểu được do lúc này nàng trầm mặc làm thương tổn tới nội tâm của hẩn, đôi tay chuyển qua vòng quanh hông của hẩn, chậm rãi nhắm hai mắt, tiếp nhận đôi môi tràn đầy tình ý của hẩn!

Chỉ chốc lát sau, Mộ Dung Diệp mới lưu luyến rời khỏi cánh môi Vân Lãnh Ca, một tay nhẹ nhàng đặt lên tóc nàng, áp đầu nàng vào lồng ngực, nhịp tim rối loạn khiến thần trí Vân Lãnh Ca có chút tan rã lập tức khôi phục lại bình thường, cũng là không nói chuyện, mà lắng nghe cảm xúc khó khống chế của Mộ Dung Diệp!

“Ca nhi, nàng thật sự không do dự nữa sao?” Giọng nói Mộ Dung Diệp run rẩy không xác định, cẩn thận hỏi.

Trong lòng Vân Lãnh Ca đột nhiên cảm thấy chua xót, hẩn vì mình chịu nộ binh phù, bản thân còn hoài nghi gì nữa? Mộ Dung Diệp hẩn vốn không để Hoàng đế trong mắt, hẩn biết rõ Mộ Dung Vương phủ ngoài mặt được Hoàng đế coi trọng, kì thực không ổn định, nhất thời vô ý, cả vương phủ sẽ bị diệt trừ, nhưng vì nàng, hẩn không tiếc dâng lên quyền lực to lớn trong tay, chỉ cầu cho hai người bọn họ có một cuộc nhân duyên!

Đôi mắt đẹp của Vân Lãnh Ca hàm chứa hơi nước lắc đầu một cái, kèm chế nước mắt sắp chảy ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẹ nhàng cọ trên ngực Mộ Dung Diệp.

“Ca nhi, nguyện người một lòng bạc đầu chẳng xa nhau, đây là cam kết của ta, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.” Mộ Dung Diệp đặt cằm trên đầu

Vân Lãnh Ca, âm thanh phiêu phiêu mơ hồ, lại mang theo quyết tâm không thể thay đổi.

“Ừ” Vân Lãnh Ca tràn ngập giọng mũi, ngoan ngoãn tựa vào ngực Mộ Dung Diệp ngửi mùi cỏ tươi nhàn nhạt tỏa ra từ trên người hắn.

“Ta nhớ trước kia gọi nàng là mèo con, cuối cùng hôm nay cũng cảm thấy thật đúng.” Mộ Dung Diệp ngửi mùi hương trên tóc nàng, nội tâm bất ổn rốt cuộc an định, tràn đầy hạnh phúc, nhìn Vân Lãnh Ca nằm trong lòng, khóe miệng cong lên, nở nụ cười.

“Mộ Dung Thế tử vẫn thích dáng vẻ trước kia của tiểu nữ à?” Vân Lãnh Ca lười biếng ngẩng đầu nhìn lướt qua Mộ Dung Diệp, hỏi.

“Có thể thấy nhiều mặt của Ca nhi, bản Thế tử vô cùng vui mừng.” Tâm tình Mộ Dung Diệp sau cơn mưa trời lại sáng, khôi phục nụ cười tà như trước.

“Ừ, A Diệp có giác ngộ này, trẻ con dễ dạy.” Âm thanh Vân Lãnh Ca mềm mại trả lời.

Mộ Dung Diệp phát hiện mỗi lần chỉ cần mèo con dùng âm thanh này nói chuyện, tim của hắn liền mềm xuống một nửa, trong mắt có ý cười nhẹ nhàng: “Chờ Ca nhi gả vào vương phủ, làm phiến Ca nhi dạy bảo nhiều hơn, có phải ta sẽ càng tiến bộ hơn không?”

“Nói không sai, đúng vậy.” Vân Lãnh Ca nhướn mày sao hừ một tiếng, chợt nghĩ đến điều gì, vội vàng giãy khỏi ngực Mộ Dung Diệp, liếc mắt nhìn sắc trời sáng choang, giữa hai lông mày có một chút nóng nảy: “Ai nha, ban ngày, làm sao chàng lại chạy đến, bị người khác nhìn thấy, không biết sinh ra bao nhiêu lời nói xấu đây.”

“Nếu không phải nàng lại bắt đầu do dự, sao ta phải bất chấp tất cả chạy đến chứ.” Tuy Mộ Dung Diệp trách cứ, nhưng trong giọng nói lại hàm

chứa chừng chiều vô hạn, sau khi hắn nghe được ám vệ bẩm báo, đã cảm thấy đại sự không ổn.

“Trong lúc nhất thời có cảm giác vậy thôi, thấy nam tử vô tình bạc nghĩa, trong lòng thật sự âu sầu.” Vân Lãnh Ca thấy hắn chỉ cảm thấy ý định của nàng dao động lập tức chạy đến, rõ ràng thật lòng với nàng, nếu không sẽ không khẩn trương như vậy, trong lòng liền dâng lên một luồng ý nghĩ ngọt ngào.

“Bản Thế tử chính là Chiến thần một nước, nhất ngôn cửu đỉnh, cho tới bây giờ đều nói là làm.” Về mặt Mộ Dung Diệp kiêu ngạo, liêu lĩnh, không kèm chế được nói, sau đó sắc mặt thay đổi, trong nháy mắt khuôn mặt tuấn mỹ tràn ra chút uất ức: “Về sau Ca nhi không được hoài nghi ta, nếu không trái tim của ta sẽ nát thành từng mảnh đó.”

Nhìn Mộ Dung Diệp như chó con đáng thương bị vứt bỏ, Vân Lãnh Ca tức cười, không tự chủ trợn mắt, giọng ghét bỏ nói: “Lời này của Thế tử gia nghe như lời của oán phụ khuê phòng từng nói, tiểu nữ nghe được thật muốn buồn nôn.”

“Ca nhi ghét bỏ ta, xem ta trừng phạt nàng như thế nào.” Về mặt Mộ Dung Diệp hung ác, động tác nhanh như hổ đói vồ mồi muốn đè ngã Vân Lãnh Ca, đột nhiên, ngoài cửa sổ truyền tới một âm thanh trầm thấp: “Thế tử, Hạ đại tiểu thư bái phỏng Tướng phủ, chỉ rõ muốn gặp Thế tử phi.”

“Còn chưa thành thân đâu, đã bắt đầu gọi Thế tử phi rồi, thị vệ của chàng cũng giống chàng, da mặt rất dày.” Tiếp xúc thời gian lâu dài, Vân Lãnh Ca cảm thấy Mộ Dung Diệp trước mặt nàng, chính là một con cọp giấy, nhìn rất hung dữ, thật ra cũng không có nhiều lực uy hiếp lắm, lời nói cũng dần dần buông lỏng, không giống trước kia phải luôn thận trọng.

Ngoài sân khoe miệng Xích Ngữ co quắp, trong lòng hô to oan uổng, đây chính là Thế tử tự phân phó, hắn cũng đâu làm gì đâu.

“Dù sao Ca nhi đã là vị hôn thê của ta, nàng muốn chạy cũng chạy không thoát.” Khóe miệng Mộ Dung Diệp chứa nụ cười hả hê, hôn lên vầng trán sáng bóng của Vân Lãnh Ca, xúc cảm mềm mại khiến hắc lưu luyện không quên, lại tiếp tục hôn, không ngừng mồi.

“Người ái mộ chàng tới tìm ta hỏi tội rồi, đầu sỏ chàng mau rời khỏi đây đi.” Vân Lãnh Ca giơ tay lên ngăn chặn cánh môi lại gần của Mộ Dung Diệp, liếc hắc, cả giận nói.

“Không sao, nếu nàng không thích, đuổi nàng ta ra ngoài là được rồi.” Mộ Dung Diệp muốn hôn, bắt được tay Vân Lãnh Ca đang che miệng liền hôn hai cái, tùy ý trả lời một câu.

“Ta còn chưa gả ra ngoài đã bị người khác nói xấu thành người đàn bà đánh đá.” Vân Lãnh Ca dùng sức che kín đôi môi của Mộ Dung Diệp, tránh cho hắc làm loạn, sắc giọng.

“Ca nhi là Thế tử phi của bản Thế tử, không tới lượt người khác phê bình, ai dám nói Ca nhi nửa câu, ta lập tức ném hắc xuống sông làm mồi cho cá.” Mộ Dung Diệp bị che miệng nhưng vẫn không buông tha, hơi mở cánh môi, đầu lưỡi khẽ liếm lòng bàn tay Vân Lãnh Ca, Vân Lãnh Ca kinh hãi cuống quýt rút tay, tức giận trừng mắt nhìn Mộ Dung Diệp đang cười ranh mãnh.

“Không để ý tới chàng, ta đi đó.” Vân Lãnh Ca đứng dậy nói, “A” một tiếng: “Nha đầu đâu rồi, sao nửa ngày cũng không thấy bọn họ đi vào?”

Mộ Dung Diệp thuận thế nằm trên nhụyễn tháp, một tay chống đầu, lưỡi biếng nhìn Vân Lãnh Ca nói: “Lúc chúng ta thân thiết Ca nhi xác định muốn cho người khác thấy?”

Vân Lãnh Ca cắn răng thầm hận nhìn chăm chăm yêu nghiệt trên giường, âm thầm dậm chân, nghiêng đầu không để ý tới nữa hắc, vuốt nhẹ

nếp uốn trên y phục, cho đến khi bằng phẳng không nhìn ra một chút dấu vết nào, cất cao giọng kêu: “Ngâm Cầm mau vào.”

“Tiểu thư, nô tỳ có thể vào sao?” Ngâm Cầm vẫn giữ ở ngoài cửa, nghe Vân Lãnh Ca kêu, vội co đầu rúc cổ trả lời một câu.

“Người rốt cuộc là nha đầu của ai? Làm gì nghe lời người khác như vậy?” Vân Lãnh Ca trừng mắt nhìn Mộ Dung Diệp đang cười tà mị mê người, then quá hóa giận nói, hăn không thông báo mà đi vào còn không nói, còn ngăn trở nha đầu của nàng, nghĩ đây là viện của hăn sao? Quả nhiên là giọng khách át giọng chủ!

“Ta chính là của Ca nhi, đương nhiên Ca nhi cũng là của ta.” Mộ Dung Diệp như đoán được suy nghĩ trong nội tâm Vân Lãnh Ca, thông thả ung dung nói.

Nói xong, Mộ Dung Diệp nhanh chóng đứng dậy hôn lên đôi môi đỏ thắm của Vân Lãnh Ca, không đợi nàng phản ứng, trong nháy mắt cả người đã biến mất không thấy dấu vết!

“Tiểu thư, Mộ Dung Thế tử đâu?” Ngâm Cầm xốc rèm đi vào nhìn chung quanh nói.

“Bị ta đánh chết sau đó chìm xuống ao cá rồi.” Vân Lãnh Ca tức giận nói.

Ngâm Cầm nghe được ý tức giận trong lời nói của tiểu thư, không dám tiếp tục đề tài này tránh cho bị vạ lây, vội vàng thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Hạ đại tiểu thư tới chơi, lão phu nhân muốn ngài đi chiêu đãi nàng, nàng đã chờ tiểu thư ở đình nghỉ mát trong hậu hoa viên.”

“Một mình nàng thôi sao?” Mí mắt Vân Lãnh Ca trầm xuống.

“Vâng”

“Đi thôi, đi cắt hoa đào rơi loạn của Mộ Dung Diệp.” Vân Lãnh Ca nhìn bản thân trong gương đồng một phen, xem bản thân có chỗ nào không ổn hay không, sau đó ra khỏi nội thất đi đến hoa viên.

Hạ Yên Nhi ngồi ở lương đình trong hoa viên, nhìn cảnh sắc mỹ lệ phía trước sắc màu rực rỡ, thưởng thức nước trà nha đầu Tướng phủ đưa đến, lẳng lặng chờ đợi nữ tử kia, Vân Lãnh Ca! Nữ tử đó đã từng cả ngày đuổi theo Âu Dương Phong, cái gì cũng làm sai, không biết chữ, Vân Lãnh Ca! Nàng có tài đức mà lọt vào mắt Mộ Dung Thế tử, thậm chí vì nàng, Mộ Dung Thế tử cam nguyện giao ra binh phù, tại sao Vân Lãnh Ca được hân ưu ái? Nghĩ đến lời của phụ thân nói, trong mắt Hạ Yên Nhi tràn qua sát ý lạnh như băng, hân không đành lòng nhìn danh tiết Vân Lãnh Ca bị thương tổn nên mới chịu trách nhiệm ư? Cũng chỉ lấy cớ thôi, chắc chắn Mộ Dung Thế tử coi trọng Vân Lãnh Ca, nếu không với tính tình liều mạng của hân, sao có thể làm ra hành động như vậy trong thọ yến hôm đó được chứ? Một Chiến thần trên chiến trường giết địch như ma cũng sẽ ‘không đành lòng’ đối với nữ tử hân không quen sao? Thật buồn cười! Chỉ có thể lừa được những người ngu muội không có đầu óc kia thôi!

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Bịa Chuyện Nói Dối

Editor: Gà

“Tiểu thư, Vân nhị tiểu thư tới.” Nha đầu Lăng Duyệt bên cạnh Hạ Yên Nhi nhìn nữ tử đang đi về phía này, cúi đầu nhẹ giọng nói ra.

Nghe vậy, Hạ Yên Nhi ngẩng đầu, nhìn nữ tử đang đến, mắt dần dần híp lại, một thân quần dài Yên Thủy màu trắng, trên vạt áo thêu hoa văn màu hồng, eo thon nhỏ, dùng một đai lưng gấm màu tím khảm Phỉ Thúy buộc lại, mái tóc đen nhánh búi thành búi tóc Như Ý, chỉ cắm một trâm hoa mai bạch ngọc, vài lọn tóc bướng bỉnh rủ xuống hai vai, trong nháy mắt càng nổi bật làn da trắng như ngọc. Trên mặt không xoa phấn, có vẻ tươi mát động lòng người, hai mắt như nước, lại mang theo lạnh lẽo nhàn nhạt, hình như có thể nhìn thấu tất cả.

Lần đầu tiên Hạ Yên Nhi cẩn thận dò xét Vân Lãnh Ca từ đầu đến chân, tay nắm chặt chén trà hạ xuống, ánh mắt hơi co lại, từ khi nào, Vân Lãnh Ca bắt đầu thay đổi, trở nên lạnh nhạt phiêu dật, hoàn toàn khác với hình tượng trước đây.

“Hạ nhị tiểu thư.” Vân Lãnh Ca nhìn đáy mắt âm u của Hạ Yên Nhi nháy mắt biến mất, không khỏi cười khẽ, khẽ phúc thân.

“Vân nhị tiểu thư.” Hạ Yên Nhi thu lại ý định, thần thái ôn hòa thông dong, đứng dậy làm lễ ra mắt.

“Hạ nhị tiểu thư mời ngồi.” Vân Lãnh Ca đưa tay mời, thấy Hạ Yên Nhi ngồi xuống, nàng cũng chậm rãi ngồi xuống theo: “Không biết Hạ nhị

tiểu thư tới đây, có chuyện gì không?”

Hạ Yên Nhi thân thiện cười một tiếng, bình tĩnh dò xét nói: “Ta nghe nói Hoàng thượng ban Thánh chỉ tứ hôn, Vân nhị tiểu thư sẽ trở thành Thế tử phi Mộ Dung Vương phủ, thật đáng mừng.” Nói xong, nhìn cung nữ sau lưng nói: “Lăng Duyệt, lấy quà mừng ra đây.”

“Dạ.” Lăng Duyệt lên tiếng, đặt một hộp gỗ tử đàn tinh xảo trên bàn đá trước mặt Hạ Yên Nhi.

Hạ Yên Nhi mở ra, trong hộp chứa một cây trâm vàng bích ngọc rực rỡ, chất lượng cực tốt, chế tạo bằng vàng ròng, tạo hình tinh mỹ, cao quý khác thường, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ, Hạ Yên Nhi đẩy tới trước mặt Vân Lãnh Ca, mỉm cười nói: “Một chút lễ mọn, chúc mừng Vân nhị tiểu thư trở thành Thế tử phi vương phủ, hi vọng không từ chối tâm ý của ta.”

Vân Lãnh Ca hơi chau mày, liếc mắt nhìn trâm cài bên trong, lắc đầu nói: “Quá quý trọng, Lãnh Ca không nhận nổi.”

Phần lớn người thông minh đều có một bệnh chung, thích quanh co lòng vòng nói bóng nói gió, hi vọng có thể hỏi ra tin tức hữu dụng với mình, Vân Lãnh Ca cảm thấy buồn cười, Hạ Yên Nhi muốn nói gì, cứ thẳng thắn, cần gì lén lén lút lút thử dò xét, thật không có ý nghĩa.

Vân Lãnh Ca nghĩ tới thọ yến ngày hôm qua, nàng nghĩ giữa nàng và Hạ Yên Nhi đã như nước với lửa rồi, không ngờ bây giờ nàng ta còn có thể vờ như vẫn chưa xảy ra chuyện gì đến Tướng phủ ân cần hỏi han, còn cố tặng lễ vật hào phóng như vậy, đối với Hạ Yên Nhi tâm cao khí ngạo luôn tự xưng là thông tuệ bất phàm mà nói, khẳng định rất khó tiếp nhận, có thể thấy được trong lòng nàng Mộ Dung Diệp phân lượng rất cao đó! Ngay cả thể diện cũng không để ý, Thánh chỉ mới vừa ban ra liền chạy đến Tướng phủ thăm dò tình huống, không biết do nàng ta yêu quá hóa rõ, hay muốn người khác trôi qua không tốt đẹp nàng ta mới cam tâm.

“Chúng ta là bằng hữu, đây là lễ vật riêng của ta, Vân nhị tiểu thư tuyệt đối nên tiếp nhận.” Hạ Yên Nhi tỏ thái độ bị tổn thương sâu sắc, trong mắt cũng thoáng qua vẻ đau đớn, ngôn ngữ khẩn thiết.

Lời đều nói đến nước này rồi, Vân Lãnh Ca chỉ đành phải nhận lấy cái hộp, cười yếu ớt dịu dàng nói: “Nếu Lãnh Ca từ chối quả thật bất kính rồi, đa tạ Hạ nhị tiểu thư.”

Thấy Vân Lãnh Ca nhận lấy, trên mặt Hạ Yên Nhi hết sức vui sướng, trong mắt lại thoáng qua một tia dị sắc cực nhanh, không biết rằng, tất cả đều bị Vân Lãnh Ca bắt được.

“Đối với ban hôn của Hoàng thượng, Vân nhị tiểu thư chấp nhận chuyện này cả đời sao?” Hạ Yên Nhi nghĩ tới mục đích thứ hai, trong mắt xẹt qua một tia sáng, hỏi.

“Có hài lòng hay không cũng đã trở thành sự thật, hơn nữa, Mộ Dung Thế tử rất tốt, Lãnh Ca rất vui mừng.” Lòng Vân Lãnh Ca khẽ trầm xuống, thái độ có chút phức tạp, tựa như vui vẻ, tựa như oán hận, nhàn nhạt thở dài, nói.

Nhìn nét mặt Vân Lãnh Ca, trong nháy mắt Hạ Yên Nhi sững sờ, nội tâm nhất thời vui vẻ, chẳng lẽ Vân Lãnh Ca không thích Mộ Dung Thế tử? Chỉ là bị hấn ôm, vì cố bảo toàn danh tiết nên mới có thể như thế?

“Thật ra, có chuyện, ta không biết có nên nói cho Vân nhị tiểu thư hay không.” Hạ Yên Nhi rũ mắt che đi nụ cười, giọng nói có chút khó xử.

“Chuyện gì? Giữa bằng hữu không cần khách khí như thế, Hạ nhị tiểu thư mời nói.” Vân Lãnh Ca thật sự rất muốn biết rốt cuộc Hạ Yên Nhi sẽ nói những thứ gì để phá hỏng ấn tượng của Mộ Dung Diệp trong lòng nàng.

Hạ Yên Nhi do dự một chút, nhìn vài nhà đầu hầu hạ xung quanh, uy nghiêm nói: “Các người đi xuống trước đi, ta có việc muốn nói riêng với

Vân nhị tiểu thư.”

“Dạ.” Trừ Lăng Duyệt và Ngâm Cầm bên cạnh Vân Lãnh Ca ra những người khác đều lui xuống.

Đối mặt với ánh mắt khó hiểu của Vân Lãnh Ca, trên mặt Hạ Yên Nhi thoáng qua vẻ giãy dụa, lập tức hai má ửng đỏ, giọng nói ấp úng hiềm thấy: “Thật ra Mộ Dung Thế tử và ta đã từng có khăn tay đính ước.” Dứt lời, Hạ Yên Nhi thận trọng ngước mắt, trong mắt có xin lỗi, hài lòng, khiêu khích, còn có một tia khấn trương không dễ dàng phát giác....

“Khăn tay đính ước ư?” Trên mặt Vân Lãnh Ca lập tức trắng bệch, sợ sệt một lát, khuôn mặt không tin, căn môi lắc đầu một cái.

“Khi Thế tử còn chưa ra chiến trường, khi đó chàng vẫn chưa đầy hai mươi, có một lần đến phủ Tướng quân làm khách, tình cờ lượm được khăn tay ta vô ý đánh mất, sau đó...” Hạ Yên Nhi cúi đầu xuống, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng, dừng một hồi, mới tiếp tục nhỏ giọng nói: “Trải qua một lần tiếp xúc gần gũi kia, ta đối với Thế tử nhất kiến chung tình, tự hứa với lòng, Thế tử cũng hứa đợi ngày chàng quay về, sẽ đến cửa cầu hôn ta.”

“Sao Thế tử lại thỉnh cầu Hoàng thượng ban Thánh chỉ tứ hôn chứ?” Vân Lãnh Ca mở to hai mắt, nhếch miệng nở nụ cười khổ sở, không thể tin hỏi. Nhưng trong lòng cười to, Hạ Yên Nhi có phải mê luyện Mộ Dung Diệp đến thất điên bát đảo rồi hay không? Cư nhiên lấy khăn tay bịa chuyện? Nếu như nàng nhớ không lầm, nguyên chủ thân thể này cũng bởi vì khăn tay mà có một đoạn nghiệt duyên người đuổi ta chạy với Âu Dương Phong, sao Hạ Yên Nhi không nghĩ ra cái gì mới mẻ hơn chứ, lấy luận điệu Trần Xoang cũ rích tới để thật giả lẫn lộn?

“Thế tử là người tâm địa thiện lương, hôm qua Vân nhị tiểu thư té ngã, dĩ nhiên Thế tử không đành lòng, lúc nhiều người như vậy nhìn thấy, nếu chàng không chịu trách nhiệm với người, thanh danh của Vân nhị tiểu thư

sao có thể chịu được.” Hạ Yên Nhi dùng một loại ánh mắt thương hại đồng tình nhìn Vân Lãnh Ca, nói ra những lời đau lòng, đột nhiên nàng giống như là nhớ ra gì đó, vòng vo hỏi: “Thương thế của Vân nhị tiểu thư khá hơn chút nào chưa?”

Trong lòng Vân Lãnh Ca cười lạnh, gượng gạo nói sang chuyện khác như vậy Hạ Yên Nhi thật sự dùng thuận tay rồi, ngoài mặt không muốn nàng biết ‘chân tướng’ sẽ quá mức khó chịu, kì thực cố ý khoe khoang, biên soạn chuyện xưa thật có khuông có dạng, nếu như không phải nàng biết rõ sự tình, sợ là sẽ bị nàng ta lừa gạt, tâm tư Vân Lãnh Ca lẩn lộn mấy phen, nhưng trên mặt không thể hiện rõ suy nghĩ thực sự trong lòng, dáng vẻ vô cùng khiếp sợ, lẩm bẩm nói: “Ý của người là Thế tử chỉ vì muốn phụ trách mới có thể như thế? Thật ra Thế tử thích Hạ nhị tiểu thư người sao? Làm sao có thể chứ, nếu như chàng thích người, vào ngày trở về thành sẽ lập tức đi phủ Tướng quân cầu hôn mới phải chứ.”

Nhìn Vân Lãnh Ca mất hồn, dáng vẻ bị đả kích, trong mắt Hạ Yên Nhi đều là không đành lòng, giọng đồng tình nói: “Ta còn chưa kể, Thế tử dự định cầu hôn, nhưng không ngờ đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, thật là việc đời khó liệu.” Dứt lời, Hạ Yên Nhi đổi mặt, gương mặt xinh đẹp dần theo một luồng oán hận, một tia khổ sở: “Hiện tại Thánh chỉ đã ban, ta và Thế tử sẽ không thể nào.” Hạ Yên Nhi ngụ ý, chính vì Vân Lãnh Ca, nên đã phá hủy lưỡng tình tương duyệt giữa nàng ta và Mộ Dung Diệp, khiến bọn họ ái mộ nhau nhưng không thể ở bên nhau.

“Bản Thế tử rất muốn biết, rốt cuộc trong lời nói của Hạ tiểu thư có bao nhiêu bôi nhọ bản Thế tử.” Mộ Dung Diệp đầu đội ngọc quan, một thân hoa bào Tử Y đứng ở lương đình cạnh bụi hoa cách đó không xa, dung nhan bạch ngọc cười như không cười, khóe miệng cong lên giễu cợt.

Vân Lãnh Ca quay đầu thấy Mộ Dung Diệp, bất mãn liếc hắt một cái, nàng nhàm chán nghe một chút chuyện xưa rồi đấu tâm thuật với Hạ Yên Nhi cũng coi như giết thời gian, đang gay cấn thì hắt chạy tới, phả hồng

một nửa lời nói dối của Hạ Yên Nhi, diễn kỹ của nàng còn chưa lên đài đầu, thật sự uổng phí mà.

Lúc này sắc mặt Hạ Yên Nhi có chút cứng nhắc đưa mắt chuyển đến gương mặt tuyệt mỹ của Mộ Dung Diệp, chỉ thấy Mộ Dung Diệp nói cười, độ cong khóe môi hoàn mỹ không thể bắt bẻ, khiến Hạ Yên Nhi nhìn đến ngẩn ngơ, một hồi lâu đến khi Mộ Dung Diệp tựa như tản bộ tiêu sái bước đến mới lấy lại tinh thần, vẻ giả vờ đỏ ửng nhanh chóng biến mất, thay thế là tràn đầy tái nhợt.

“Ca nhi, nhớ ta không?” Mộ Dung Diệp đi đến đình nhỏ, thuận thế ngồi bên cạnh Vân Lãnh Ca, nhếch môi cười, hỏi.

“Chú ý tình huống.” Tay nhỏ bé của Vân Lãnh Ca đặt trên đùi lạng lẽ dờn qua một chút, hung hăng nhéo đùi Mộ Dung Diệp, nhắc nhở hẩn chú ý hoàn cảnh, đây là ở ngoài, nha hoàn sai vặt đi qua đi lại đếm không hết, hơn nữa đối diện còn có một hoa đào thối đang tức giận muốn giơ chân, hẩn không sợ truyền đi sẽ bị người khác chỉ trích như thế nào à.

Mộ Dung Diệp trừng mắt nhìn Vân Lãnh Ca, đáy mắt phát ra ánh sáng lung linh rạng rỡ, nhưng thấy cơn giận của nàng còn chưa tiêu, hung hăng trợn mắt nhìn hẩn, biết mình quấy rầy mèo con xem kịch vui, không khỏi lấy lòng cười cười.

“Dù sao Thế tử và Vân nhị tiểu thư còn chưa cưới, ở trước mặt người khác, công khai liếc mắt đưa tình, thật sự làm trái lễ nghi thể thống.” Thấy hai người bọn họ xem nàng ta như không tồn tại, trên mặt tái nhợt của Hạ Yên Nhi máu xông lên, trong khoảnh khắc quanh thân tản ra hận ý, trong nháy mắt đôi mắt đẹp nén giận bắn về phía hai người không coi ai ra gì kia.

“Hạ tiểu thư rời đi thì sẽ không ai nhìn thấy rồi.” Hai mắt Mộ Dung Diệp không chút nào dờn đi, không nhúc nhích nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của Vân Lãnh Ca.

Da đầu Vân Lãnh Ca tê dại, nhìn Hạ Yên Nhi đối diện hận không thể róc xương lóc thịt nàng, còn Mộ Dung Diệp bên cạnh hoàn toàn mặc kệ tình cảnh có thích hợp hay không, tầm mắt nóng rực khóa trên mặt nàng, ánh mắt khác xa của hai người này không khỏi khiến Vân Lãnh Ca như đứng trên đồng lửa.

“Ca nhi không thoải mái, ta đỡ nàng trở về phòng được không?” Mộ Dung Diệp nở nụ cười, mắt phượng hưng phấn gợn sóng lẫn lẫn xẹt qua ánh sáng thâm ý.

“Thế tử không biết kiêng dè là gì sao? Xem như Thế tử không rõ ràng lắm, Vân nhi tiểu thư chắc cũng hiểu chứ.” Dứt lời, đáy mắt Hạ Yên Nhi thả ra một cỗ ánh sáng ác độc, hung hăng nhìn chằm chằm Vân Lãnh Ca trước mặt, không chịu yếu thế châm chọc nói.

“Người đâu.” Đôi mắt Mộ Dung Diệp híp lại, Vân Lãnh Ca quen thuộc tính bướng bỉnh của hắc lập tức biết hắc đang tức giận, quả nhiên, chỉ thấy Mộ Dung Diệp cười lạnh, lười nhìn Hạ Yên Nhi, hừ lạnh nói: “Đánh ngất xỉu Hạ nhi tiểu thư và nha hoàn của nàng ta rồi đưa về phủ Tướng quân, phân phó Hạ tướng quân nghiêm ngặt trông giữ, nếu lại tái phạm, tính khí bản Thế tử cũng không tốt như vậy nữa đâu.”

Dứt lời, trong nháy mắt một thị vệ không biết từ chỗ nào đến nhảy vào lương đình, nhanh chóng điểm vài cái trên người Hạ Yên Nhi và Lăng Duyệt, hai tay chia ra xách ngược cổ áo của các nàng, bóng người chột lóe, rồi khỏi hậu hoa viên!

Thấy người chướng mắt rốt cuộc rời khỏi, Mộ Dung Diệp kéo tay nhỏ bé của Vân Lãnh Ca, cảm nhận được làn da lạnh lẽo, liền cầm thật chặt tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve giúp nàng sưởi ấm.

“Không phải chàng đã đi rồi sao? Sao lại trở về?” Vân Lãnh Ca muốn rút tay về, dùng sức mấy cũng không được, chỉ đành phải thôi, đặt hai tay

của hai người ở dưới bàn, để không bị người nhìn thấy sinh ra rất nhiều nói xấu.

“Hiện tại thời thời khắc khắc ta đều nhớ nàng, làm thế nào giờ?” Mộ Dung Diệp chớp chớp ánh mắt ngập nước, giả vờ đáng thương nhìn Vân Lãnh Ca.

“Rau trộn.”* Vân Lãnh Ca lạnh lạnh nhìn Mộ Dung Diệp một cái, trong lòng không nhịn được bật cười, rồi lại vì hấn sẵn sóc mà cảm thấy uất ức, hấn sợ Hạ Yên Nhi sẽ khó xử nàng, nên mới phải cố ý chạy tới lương giúp nàng giải vây sao?

*Chỗ này không hiểu lắm, nguyên văn nó thế, thỉnh thoảng cảm cho.

“Ca nhi đã đồng ý ta với ba điều kiện còn nhớ không?” Tròng mắt đen láy thâm thúy của Mộ Dung Diệp xoay chuyển, tràn ra ánh sáng giao hoạt, nói.

“Thế tử muốn tiểu nữ làm gì?” Vân Lãnh Ca cảm thấy được nhiệt độ tay mình từ từ cao lên, nội tâm ấm áp, giọng nói không tự chủ dẫn theo làm nũng nhàn nhạt.

“Lần trước ta chỉ muốn nghe nàng đánh đàn, nàng không đồng ý, hôm nay không thể khước từ rồi.” Mộ Dung Diệp rất mong đợi phong thái đánh đàn của mèo con, không kịp chờ đợi mong mỏi đã lâu.

“Cánh tay ta còn chưa khỏi hấn, sao có thể đánh đàn.” Vân Lãnh Ca cúi đầu liếc mắt một cái không nhìn ra cánh tay bị thương chút nào, có chút bất đắc dĩ, thật ra thì hôm qua vốn bị thương không nặng lắm, chẳng qua lúc đó toàn thân đau đớn, mới có thể nhất thời hôn mê bất tỉnh, y thuật của Ngâm Thư cực tốt, nghỉ ngơi hai ngày một đêm nơi bị thương đã tốt lên nhiều, chỉ là xương cốt vẫn có chút cảm giác đau đớn mờ ảo, đoán chừng đánh đàn hơi khó khăn.

Mộ Dung Diệp ngẩn ra, hiển nhiên cũng vừa nghĩ đến điểm này, ảo não cúi thấp đầu xuống, vẻ mặt có chút uể oải, vì sao mỗi lần nguyện vọng của hắn đều sẽ thành công dã tràng?

Ánh mắt Vân Lãnh Ca vòng quanh trong hoa viên lần nữa, phát hiện không có một bóng người, hết sức yên tĩnh, không khỏi có chút kinh ngạc, tự nhủ: “Sao một đứa nha hoàn cũng không có.”

“Tiểu thư, cô gia sai người không cho đến gần bốn phía lương đình đấy.” Ngâm Cầm cười đến ghen đột nhiên lên tiếng nói.

Trong mắt Mộ Dung Diệp mang theo tán thưởng liếc mắt nhìn Ngâm Cầm, cảm thấy nha hoàn này không tệ, có thể nói, hiểu tình lý.

“Cô gia cái gì, không thể nói lung tung.” Vân Lãnh Ca trợn mắt nhìn Ngâm Cầm, nha đầu này, dù là người ái mộ Mộ Dung Diệp, cũng không thể ‘bắt cá hai tay’ chứ, đột nhiên nghĩ đến điều gì, Vân Lãnh Ca nghiêng mắt liếc nhìn Mộ Dung Diệp đang đặc ý, đáy mắt tản ra tia sáng nguy hiểm, giọng điệu không tốt nói: “Khăn tay dính ước? Mộ Dung Diệp, chàng nói cho ta nghe một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Diệp nhất thời cứng đờ, giải thích: “Khi đó võ tướng Đông Dương do Hạ tướng quân dẫn đầu, mà ta lập chí nhập ngũ, liền muốn cùng Hạ tướng quân tham thảo tình huống ở biên cương, thăm dò con đường hành quân của địch, để tránh ra chiến trường hỏi gì cũng không biết, sau đó ta thấy trong hậu hoa viên có chiếc khăn bị người đánh mất, liền tiện tay nhặt lên giao cho nha hoàn trong phủ, để nàng ta đi tìm xem do ai đánh rơi, chuyện xảy ra chính là như vậy, ngay cả mặt của Hạ Yên Nhi ta còn không thấy, Ca nhi ngàn vạn lần không được đổ oan cho ta.”

“Là như vậy?” Vân Lãnh Ca nửa tin nửa ngờ hỏi.

“Dĩ nhiên, ta khi đó mới mười lăm, sao có thể sẽ cùng nữ nhân tự định chung thân, lại nói, sáu năm trước, Hạ Yên Nhi mới hơn bảy tuổi, sao ta có thể thích một hài tử?” Mộ Dung Diệp không sợ người khác làm phiền tiếp tục giải thích, phân tích đơn giản cho nàng hiểu.

Vân Lãnh Ca chợt hiểu, quả nhiên quan tâm quá sẽ bị loạn, mặc dù nàng không tin chuyện khăn tay đính ước, nhưng đáy lòng vẫn chứa một tia nghi ngờ nho nhỏ, một chỗ sơ hở lớn như vậy trong lời nói của Hạ Yên Nhi cũng bỏ quên, không khỏi có chút ảo não, tự trách mình mất tinh táo, quả nhiên người trong cuộc mơ hồ! Vừa muốn mở lời xin lỗi, chỉ thấy đáy mắt Mộ Dung Diệp cười khê, Vân Lãnh Ca liền quyết định thay đổi chủ ý, nghiêm nghị nói: “Thì ra Thế tử đã hai mươi một tuổi rồi, đã già rồi sao.” Cố ý nhấn mạnh từ già, vẻ ghét bỏ rõ ràng.

“Vân! Lãnh! Ca!” Nghe vậy, ánh mắt hài lòng của Mộ Dung Diệp nhất thời tan thành mây khói, cắn răng nghiêng lợi lên giọng nói từng chữ một.

“Tiểu nữ tuổi còn nhỏ, lỗ tai cũng hết sức linh mẫn, Thế tử có thể nói nhỏ thôi, ta nghe được.” Vân Lãnh Ca nghe hấn lên giọng, tiếp tục cố gắng thêm dầu vào lửa, hồn nhiên không sợ hãi tức giận tản ra từ trên người Mộ Dung Diệp.

Lửa giận của Mộ Dung Diệp nhất thời dập tắt, ở trước mặt Ca nhi, càng ngày hấn càng không có uy tín, nhìn đi, nàng không hề sợ chút nào, thật khiến người ta cảm thấy nhục chí, ý định của Mộ Dung Diệp vừa động, nảy ra ý hay: “Ca nhi, tốt nhất nàng nên thừa nhận lúc này nàng vô ý, nếu không ta liền ôm nàng đi một vòng kinh thành khắp phố lớn ngõ nhỏ, không biết sẽ có hậu quả gì...” Chỉ mới nói nửa câu, nhưng ý tứ dụ dỗ rõ ràng.

“Chàng.... Vô si.” Tâm tình hả hê của Vân Lãnh Ca thoáng chốc không thể giữ nổi, đôi mắt đẹp như hai đám lửa, tức giận nói.

“Ta chỉ vô sỉ đối với Ca nhi nàng.” Mộ Dung Diệp giương môi cười một tiếng, tâm tình vui sướng nói: “Ca nhi còn không chịu thừa nhận sao? Từ trước đến giờ ta nói là làm đó nha.” Nói xong, định ôm Vân Lãnh Ca vào lòng.

“Đừng.” Vân Lãnh Ca vội vàng ngăn lại, chán nản thở dài, trong lòng an ủi bản thân, yêu nghiệt này đã thành tinh, phàm nhân như nàng thật sự không thể địch nổi, chỉ đành phải bất đắc dĩ sửa lời nói: “Thế tử còn trẻ anh tuấn, quả thật là đệ nhất mỹ nam tử ở kinh thành, lời ta mới vừa nói đều là bịa chuyện, Thế tử không nên để trong lòng.”

“Vậy nàng có vừa ý tuổi tác của nam tử này không?” Mộ Dung Diệp hài lòng cười nói, thật ra hẳn muốn hỏi, có thích hẳn hay không? Nhưng nhớ đến da mặt mèo con mỏng, liền vòng vo hỏi.

“Vừa ý.” Giọng nói Vân Lãnh Ca cứng rắn trả lời.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Mười Kế Thâm Độc

Editor: Gà

Hai ngày sau, tất cả nữ quyến trong các phủ đều đến phủ Hữu tướng chúc mừng, trong lòng Vân Lãnh Ca phiền não không thôi, nhưng lão thái thái rất vui lòng kết giao, chỉ mong tất cả phủ phu nhân tiểu thư trong Kinh thành đến để thấy Tướng phủ tiền đồ vô lượng, vì vậy Vân Lãnh Ca từ chối nói trong người không khỏe, những việc gặp mặt nhàm chán như vậy đều giao cho lão thái thái.

Thật ra, những phu nhân tiểu thư kia cố ý muốn gần gũi hơn với Vân Lãnh Ca, nhưng người tiếp đãi các nàng vẫn luôn là lão thái thái của phủ Hữu tướng, khiến trong lòng các nàng khá thất vọng!

Có Hoàng đế tứ hôn, tất cả nạp thái, văn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kỳ [1] đều thuận lý thành chương, Mộ Dung Diệp tự mình đến cửa thỏa thuận ngày thành thân với Vân Bá Nghị, định vào hai mươi mốt tháng một năm sau sẽ thành thân!

[1] Khi thành hôn có sáu lễ: nạp thái, văn danh, nạp cát, nạp tể, thỉnh kỳ và thân nghinh.

1- Lễ nạp thái: là một lễ đến nhà gái để ngỏ ý về việc đã chọn một người con gái gia đình ấy.

2- Văn danh: theo đúng nghĩa chữ văn danh, lễ này cốt để nhà trai hỏi rõ tên, tuổi người con gái và mẹ đẻ người ấy, để biết rõ hơn về thân thế cũng như sự giáo dục của người này.

3- Nạp cát: lễ này có nghĩa là nhà trai đã bói được quẻ tốt về hôn nhân giữa đôi trai gái.

4- Thỉnh kỳ: lễ này có mục đích xin nhà gái ấn định ngày làm lễ cưới dựa theo ngày tháng tốt xấu.

5- Nạp tể: đưa sính lễ tới nhà gái.

6- Thân nghinh: là lễ đón dâu về nhà trai.

Việc dòng chính nữ của phủ Hữu tướng được Hoàng đế tứ hôn cho Chiến thần Đông Dương Mộ Dung thế tử, được truyền khắp cả Kinh thành, mọi người đều cảm khái không thôi, Vân nhị tiểu thư đã từng si mê Âu Dương Thế tử vậy mà trở thành người may mắn ngàn dặm mới thấy một, được Thánh thượng ban hôn, gả cho Mộ Dung thế tử làm chính phi, đây là vinh sủng lớn bao nhiêu chứ.

Trái với sự vui mừng trong việc hai phủ đệ kết thân, thì tình cảnh của phủ Tướng quân bên kia rất bi thảm, kể từ sau khi Hạ Yên Nhi bị thị vệ của Mộ Dung Diệp xách về phủ Tướng quân, liền không bước chân ra khỏi cửa, cả ngày tự giam mình trong phòng, ngay cả gặp Tướng quân phu nhân một lần cũng không muốn!

Điều này khiến Tướng quân phu nhân sốt ruột không thể không đến thư phòng của Tướng quân, xin Tướng quân suy nghĩ một chút biện pháp làm tròn nguyện ước của nữ nhi, từ xưa mẫu nữ liên tâm, tâm tư của nữ nhi thân sinh của mình, từ mấy năm trước Tướng quân phu nhân đã biết, thật sự không đành lòng nhìn sự chờ đợi của nữ nhi trong những năm này hóa thành bọt nước.

Hạ tướng quân nhìn dáng vẻ phu nhân khóc lóc kể lể, khóe miệng cười khổ, bất đắc dĩ nói: “Tuy năm đó ta có chút giao tình với Mộ Dung thế tử, nhưng trong Hoàng cung xảy ra sự kiện kia khiến trong lòng Thế tử có khúc mắc, rất bất mãn với ta, bây giờ Thế tử còn nhớ đến tình cũ không ra

tay với Yên Nhi, đã vô cùng khoan dung rồi, nhưng tình cảm đã đứt, muốn hàn gắn là việc nói dễ hơn làm, không nói Mộ Dung thế tử đã lựa chọn tiểu thư Tướng phủ, nếu Thế tử vẫn độc thân, e rằng Yên Nhi cũng không có nửa phần có thể gả vào vương phủ.”

“Tướng quân, Mộ Dung thế tử từ trước đến nay luôn lạnh lùng, trong Kinh thành trừ phủ Tướng quân của chúng ta có vài phần giao tình với hắn ra, nhưng trong phủ rất ít người nhìn thấy Thế tử, Thế tử sẽ không tuyệt tình với chúng ta vậy đâu, có lẽ còn có thể vãn hồi mà.” Hạ tướng quân tận tình khuyên bảo không những không khuyên giải thành công, ngược lại khiến Tướng quân phu nhân nhớ về quá khứ Mộ Dung Diệp thường xuyên qua lại trong phủ, không khỏi sinh ra một chút may mắn, muốn giúp nữ nhi mưu cầu đường sống!

“Nàng vẫn chưa hiểu sao? Ta đã đứng về phía Hoàng thượng, nhưng quan hệ của Mộ Dung thế tử và Hoàng thượng như nước với lửa, rất khó có cơ hội hòa hoãn, hai phe đối địch như vậy, nàng muốn ta mọi việc đều thuận, đâu cơ trực lợi sao?” Hạ tướng quân thấy lời nói của mình không hề lọt vào tai phu nhân, có chút nổi giận, phần nộ nói, thấy trong ánh mắt bà ta còn mang theo hi vọng, càng khiến Hạ tướng quân giận dữ, nhấn mạnh, lạnh lùng nói: “Hoàng đế là thiên tử, thiên tử nắm giữ đại quyền sinh sát của cả quốc gia, muốn giết ai chỉ cần một ý niệm thôi, nàng cho rằng Hoàng đế là đứa trẻ ba tuổi sao? Để người lắc trái lắc phải sau đó ngồi ngơ ông đắc lợi sao? Nếu lập trường của ta có nửa điểm không kiên định, vậy phủ tướng quân của chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ có kết cục tịch thu gia sản chém hết cả nhà, người còn dám mưu toan đoạt ích lợi từ trong tay Hoàng thượng ư? Đúng là ý nghĩ của đàn bà, ngu không ai bằng!”

Hạ tướng quân nói xong, trong khoảnh khắc huyết sắc trên mặt Tướng quân phu nhân biến mất, kể cả sự hi vọng trong mắt cũng không còn, thân thể mềm nhũn, ngồi sững trên đất, mặc cho nước mắt trên mặt chảy xuống phá hủy gương mặt trang điểm tinh xảo, không nói một câu.

“Phụ thân, sao người phải nổi giận với mẫu thân như vậy?” Lúc này, Hạ Ngữ Nhi từ bên ngoài đi đến, đau lòng liếc mắt nhìn Tướng quân phu nhân ngã ngồi trên đất, mất hứng nói.

“Nếu con cũng đến khuyên ta giúp nhị muội con một tay, vậy không cần lên tiếng nữa, ta đã nói rất rõ ràng.” Hạ tướng quân đã không còn kiên nhẫn tiếp tục vì nữ tử đều không nhìn rõ được tình huống trên triều đình, hôn nhân đại sự của nữ nhi vốn do phụ mẫu làm chủ, nếu có thể lựa chọn đối tượng khiến bọn họ hài lòng là tốt nhất, nhưng bọn họ không có quyền nói không muốn, không thể vì một nữ nhi không quan trọng mà phá hủy cả phủ Tướng quân.

“Con thấy nhị muội không ăn uống gì cả, cả người gầy đi rất nhiều, trong lòng không dễ chịu.” Hạ Ngữ Nhi bị phụ thân lạnh lùng thoáng nhìn thì kinh hồn bạt vía, lời muốn nói ra miệng phải cứng rắn nuốt trở vào, khí thể chất vẫn yếu đi vài phần, nhưng nghĩ đến nhị muội khép chặt cửa phòng không ăn không uống, không đành lòng, mềm giọng, chỉ mong phụ thân có thể nhớ đến mình và nhị muội là nữ nhi ông ta sủng ái nhất mà suy nghĩ biện pháp.

“Mặc dù Mộ Dung thế tử là nhân trung long Pphượng, nhưng ở Đông Dương thanh niên tài俊 rất nhiều như cá diếc qua sông, đương nhiên cha sẽ chọn một vị nam nhi tốt cho Yên Nhi.” Hạ tướng quân chấp tay đưa lưng về phía hai người Hạ Ngữ Nhi, giọng nói trầm trầm nghe không ra cảm xúc. Thật ra Mộ Dung Diệp là người tài nhất Đông Dương, nếu ông ta không đứng về phía Hoàng thượng, phủ Tướng quân và Mộ Dung Vương phủ kết thân sẽ rất môn đăng hộ đối, tất nhiên ông ta sẽ vui vẻ thúc đẩy, nhưng nếu đã lựa chọn trận doanh, đầu tiên đã lâm trận bỏ chạy thì không phải tính cách của mình, tiếp đó tuyệt đối Hoàng đế cũng sẽ không dễ dàng khoan nhượng cho thần tử phản bội như ông ta, cho nên chân tình của Yên Nhi chỉ có thể nước chảy về biển đông rồi.

Tướng quân phu nhân nhìn bóng lưng Hạ tướng quân, mở miệng, muốn nói gì đó, đột nhiên bị Hạ Ngữ Nhi bên cạnh kéo tay áo, thấy nữ nhi lắc đầu với mình một cái, chỉ đành im lặng, hai người trầm mặc ra khỏi thư phòng.

“Mẫu thân, nương trở về nghỉ ngơi thật tốt trước đi, thuận tiện khai thông cho nhị muội, tuy Mộ Dung thế tử tốt nhưng rốt cuộc đạo bất đồng bất tương vi mưu [2] với phủ đệ chúng ta, không thể vì Thế tử mà tống táng cả phủ Tướng quân được.” Hạ Ngữ Nhi nghe được lời phụ thân mới vừa nói trong thư phòng, đồng thời kinh ngạc, có chút sáng tỏ, chẳng lẽ cung yến lần trước phụ thân không cho mình tham gia, thì ra phụ thân đã sớm đứng trên chiếc thuyền của Hoàng thượng, còn quan hệ giữa Hoàng thượng và vài vương phủ lớn, cho dù bản thân hiểu biết rất ít, nhưng biết giữa bọn họ không hài hòa, nếu thật sự phụ thân đồng ý gả nhị muội cho Mộ Dung thế tử, vậy sợ rằng hiện giờ trong Kinh thành sẽ không còn phủ Tướng quân nữa rồi!

[2]:Không cùng chí hướng, quan niệm thì không thể hợp tác, bàn luận.

So sánh với sự tồn vong của phủ Tướng quân, thì hạnh phúc của nhị muội thật không đáng kể!

“Nhưng Yên Nhi là thịt trên người nương, sao nương có thể nhìn nó không vui được chứ?” Tướng quân phu nhân nắm tay Hạ Ngữ Nhi, lo lắng nói.

“Phụ thân nói cũng đúng, Kinh thành không phải chỉ có Mộ Dung thế tử là nam nhân tốt, chúng ta từ từ giúp nhị muội tìm, chắc chắn sẽ gặp được đối tượng khiến muội ấy để tâm.” Hạ Ngữ Nhi nhỏ giọng khuyên bảo.

“Đời này muội chỉ nhận định Mộ Dung thế tử, những nam tử khác trong mắt muội đều là phù vân.” Lúc này, Hạ Yên Nhi không biết từ đâu đi

ra, vẻ mặt băng giá nhìn chăm chăm Hạ Yên Nhi, khóe miệng nở nụ cười châm biếm tiêu sái bước đến!

Trong Kinh thành kỳ thật có rất nhiều nam tử quyền quý, nhưng phần lớn đều thích trêu hoa ghẹo liễu, toàn đồ vô dụng thích ăn chơi đàn đấm, chính là những kẻ bất tài, làm sao có thể so sánh với người đã chinh đông chinh tây nhiều năm, Chiến thần lập được không ít chiến công hiển hách được chứ? Ở trước mặt Mộ Dung thế tử, những nam tử quần áo lụa trong Kinh thành kia còn không xứng xách giày cho hắn!

“Yên Nhi, việc đã đến nước này, chẳng lẽ con muốn hi sinh toàn bộ tính mạng của người trong phủ Tướng quân mới bằng lòng bỏ qua sao?” Tướng quân phu nhân nhìn sắc mặt nữ nhi hơi tái nhợt, có chút đau lòng, nhưng lời Tướng quân và Ngử Nhi nói không phải không có lý, bà ta không thể ích kỷ dùng nhân mạng trong phủ để đổi một Mộ Dung Diệp không hề có tình cảm với Yên Nhi.

“Hoàng thượng và Mộ Dung Vương phủ sẽ có ngày bắt tay giảng hòa.” Giọng điệu Hạ Yên Nhi kiên định, nhưng ánh mắt lóe lên, rất rõ ràng ngay cả nàng ta cũng không tin những lời này.

“Nhị muội, sao muội cứ phải lừa mình dối người như vậy, với sự thông minh của muội sao không hiểu lợi hại trong đó chứ? Đừng vọng tưởng chuyện không thể nữa.” Trong mắt Hạ Ngử Nhi xẹt qua một tia thương tiếc, có thể nói vì Mộ Dung Diệp nhị muội đã hoàn toàn phong bế phạm vi giao thiệp của mình, không dám bộc lộ chút tài năng nào, sợ ngộ nhỡ Mộ Dung Diệp còn chưa trở về thành đã có người đến cửa cầu thân, nên trong Kinh thành ai cũng biết danh tiếng tài nữ của mình, nhưng không ai biết được Nhị muội tài hoa trí tuệ hơn nhiều so với nàng ta, nhiều năm như vậy, nhị muội nhọc lòng vì Mộ Dung Diệp, hôm nay mộng đẹp tan tành, không chịu nổi cũng hợp tình hợp lý.

“Nếu muội không thể gả cho Thế tử, nữ nhân khác đừng hòng mơ tưởng, nhất là Vân Lãnh Ca, nàng dựa vào cái gì?” Sắc mặt Hạ Yên Nhi căng thẳng khẽ trở nên hòa hoãn, nếu là cô nương tài giỏi hơn mình mọi phương diện, chỉ cần có thể xứng với Mộ Dung thế tử nàng ta sẽ chấp nhận, nhưng tại sao Vân Lãnh Ca lướt qua mình gả vào vương phủ? Chỉ cần nghĩ sau này phải xưng nàng là Thế tử phi, đã cảm thấy không chịu nổi.

“Vậy con muốn thế nào?” Thấy tâm tư khẳng khẳng cố chấp của Hạ Yên Nhi có chút dao động, Tướng quân phu nhân thở phào nhẹ nhõm, nghe được trong giọng nói của nàng ta có địch ý với Vân Lãnh Ca, không hiểu hỏi.

“Con muốn khiến Vân Lãnh Ca thân bại danh liệt!” Trong mắt Hạ Yên Nhi không hề che giấu lệ khí, hận ý ngập trời liên tục tản ra từ trên người nàng ta, lập tức không khí ngưng trệ rất nhiều, nhớ đến vài ngày trước trong lương đình hai người chàng chàng thiếp thiếp, lập tức hai ngọn lửa trong mắt hừng hực thiêu đốt, cắn răng nghiêng lợi nói.

“Nhưng nàng đã là thê tử chưa cưới của Mộ Dung thế tử rồi, nếu muốn xuống tay, chẳng khác gì khiêu khích Mộ Dung Vương phủ.” Hạ Ngữ Nhi do dự một chút, cau mày nói, thật ra trong lòng nàng ta cũng hận muốn Vân Lãnh Ca chết không có chỗ chôn, nhưng địa vị của Mộ Dung Diệp còn đó, xuống tay với Vân Lãnh Ca, ngộ nhỡ bị Thế tử phát hiện, e là đại sự không ổn.

“Yên tâm, muội đã có sách lược vẹn toàn, tuyệt đối khiến Vân Lãnh Ca sống không bằng chết.” Khóe miệng Hạ Yên Nhi cong lên quý dị, lộ ra nụ cười vô cùng quái dị.

Vân Tướng phủ, tay nhỏ bé của Vân Lãnh Ca chơi đùa chiếc trâm cài mà Hạ Yên Nhi đưa đến, thỉnh thoảng cúi đầu ngửi, hoặc lật qua lật lại để quan sát, nhưng kiểm tra một hồi, lại không thể phát hiện có chỗ nào không đúng, chắc chắn có âm mưu, lúc ấy ánh mắt Hạ Yên Nhi khác thường, vì

Mộ Dung Diệp mà không tiếc gây ra những hành động tổn hại danh dự của nàng, chứng minh tuyệt đối Hạ Yên Nhi không cam lòng, nhất định trâm cài này đã bị động tay vào, nhưng tại sao không tìm ra được chứ?

“Tiểu thư, ngài đang nhìn gì vậy?” Ngâm Thư nhìn tiểu thư cau mày loay hoay với chiếc trâm cài đã nửa canh giờ rồi, không khỏi tò mò hỏi.

“Muốn xem rốt cuộc cây trâm này có vấn đề ở đâu, nhưng không tìm được.” Vân Lãnh Ca giơ tay lên khẽ vuốt cổ có chút đau, chán nản đặt trâm cài trên bàn, vẻ mặt vô cùng ảo não.

“Tiểu thư, để nô tỳ xem thử.” Ngâm Thư cũng cảm thấy nhất định trâm này có điều bất thường, nếu không tiểu thư sẽ không nghiêm túc như vậy.

Vân Lãnh Ca uể oải đưa cây trâm cho nàng ấy.

Ngâm Thư nhận lấy trâm, đưa lên mũi, cẩn thận ngửi hương trên đó, hình như chớp mũi ngửi được một mùi hương cực nhạt rất kỳ lạ, nhưng khi nàng ấy muốn cẩn thận ngửi mùi hương này thì lại không tìm được một dấu vết gì, khiến nàng ấy nghĩ rằng đây chỉ là ảo giác của mình.

“Hay là tiểu thư tìm một cái hộp, bỏ vào kho đi.” Ngâm Thư suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy phong tỏa đồ của Hạ Yên Nhi gì đó sẽ tương đối ổn thỏa hơn.

“Cũng được, trước cứ để đó, chờ ngày nào đó có người nào gây chuyện với ta...ta sẽ tặng nó cho họ.” Vân Lãnh Ca tiếp nhận cây trâm từ trong tay Ngâm Thư, khẽ cười nói, cuối cùng quan sát trâm cài trong tay một lần, mới dời ánh mắt đi, đột nhiên phát hiện đóa hoa trên trâm cài có gì đó quái dị.

Ngón tay Vân Lãnh Ca phẩy nhẹ đóa hoa điêu khắc trông hết sức sống động, đột nhiên ngón tay dùng sức, tháo đóa hoa xuống, nhất thời trâm cài

lộ ra một lỗ hồng rất nhỏ, bột phấn theo khê hờ rơi xuống.

“Tiểu thư, cái này?” Ngâm Cầm giương mắt nhìn trâm cài, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng giúp Vân Lãnh Ca cầm lấy trâm cài, để nó ra xa một chút, lấy khăn tay lau ngón tay bị nhiễm phải bột của nàng.

Trong mắt Vân Lãnh Ca dâng lên lạnh lẽo, Hạ Yên Nhi tính toán khá lắm, tiểu thư đại viện nhà cao cửa rộng có thói quen đeo các loại trang sức danh quý, lâu dài mưa dầm thấm đất, dầu thế nào cũng có chút hiểu biết đối với trang sức, Hạ Yên Nhi tặng trâm cài, mười phần lượng hàm kim, rất nặng tay, khiến người ta không hề hoài nghi đây là vàng ròng chế tạo, sẽ không có chỗ rỗng, mỗi nổi khắc hoa khảm ngọc rất mượt mà, vừa rồi nếu không phải tình cờ bản thân nhìn thấy nụ hoa kia quá dài, gắn trực tiếp vào mỗi nổi, chỉ sợ sẽ không phát hiện ra điều khác thường.

Hay cho một Hạ Yên Nhi, tặng một lễ vật đơn giản cũng chứa thâm ý khác, nguy cơ bốn phía.

“Tiểu thư, đây là bột phấn của hoa Mạn Lệ.” Ngâm Thư dùng khăn tay bốc lên một ít bột, không cần để gần, vẫn có thể ngửi được mùi hương hoa gay mũi.

“Có tác dụng gì?” Khóe miệng Vân Lãnh Ca chứa nụ cười châm chọc, âm thanh lạnh nhạt nói.

“Nghe nói qua một canh giờ được này sẽ tích tụ lại trong cơ thể, thời gian càng lâu sẽ càng hiệu quả, trên người dần dần sẽ tản ra mùi hương hoa Mạn Lệ, mà loại mùi hương này sẽ hấp dẫn các loại động vật, nhẹ thì chỉ là rắn, nặng có thể sẽ là cạp, sư tử.” Ngâm Thư nhanh chóng lấy ra một bình sứ màu trắng từ trong tay áo, nhanh tay đổ bột vào trong bình.

“Loại vật này rất trân quý phải không?” Vân Lãnh Ca không rõ hỏi, hấp dẫn động vật, vậy cũng giống như thuốc dụ động vật ở kiếp trước, đều có tác dụng hấp dẫn, mê hoặc dã thú.

“Đúng vậy, chỉ có đại phu y thuật cao siêu mới biết loại hoa này, nếu hoa Mạn Lệ dùng với ý tốt, có thể pha loãng bột, có hiệu quả trừ sâu, nhưng nếu trực tiếp hái phần hoa xuống từ trong cánh hoa, vậy sẽ khiến côn trùng, động vật xung quanh người được mùi hương phát cuồng, do đó sẽ tấn công người phát ra loại mùi hương này.” Ngâm Thư phân phó Vận Nhi bên ngoài bưng một chậu nước vào, vừa giải thích, vừa tỉ mỉ rửa tay cho Vân Lãnh Ca, để tránh mùi hoa nồng nặc còn sót lại.

Vân Lãnh Ca nửa khép hai mắt trầm tư, thích đẹp là bản tính trời sinh của nữ tử, vật trang sức có thể gia tăng sức quyến rũ của bản thân, người bình thường sẽ không cự tuyệt, hiển nhiên Hạ Yên Nhi nghĩ mình có đề phòng với nàng ta, cho nên bỏ phần hoa Mạn Lệ vào, hoàn toàn không cần đeo trên người, chỉ cần một canh giờ bản thân sẽ trúng chiêu, nàng ta thật mưu tính sâu xa, từng phương diện đều đã nghĩ đến.

Hạ Yên Nhi chắc hẳn rất có lòng tin vào tâm cài cho nên đoán chừng mình sẽ tỉ mỉ thưởng thức? Hay trong mắt nàng ta, mình là một nữ tử ham hư vinh nhìn thấy đồ tốt lập tức không tự chủ được? Vân Lãnh Ca trào phúng, cho dù hôm nay không phát giác ra được, tâm cài này cũng sẽ bị mình để vào xó, Hạ Yên Nhi hoàn toàn không đạt được mục đích xấu xa kia!

“Ngâm Thư, có biện pháp nào có thể tạm thời che giấu phần hoa Mạn Lệ không?” Thần sắc Vân Lãnh Ca biến đổi, ánh mắt khó lường, trầm giọng hỏi.

“Có, tiểu thư, trước kia nô tỳ làm cho ngài loại huân hương kia có bỏ thêm bột phần hoa Mạn Lệ, nhưng phân lượng cực ít, nô tỳ dùng một vị dược thảo khác dễ dàng che giấu hương hoa của nó, nhưng nếu muốn trực tiếp che đi mùi hương của bột hoa Mạn Lệ này, thì nhiều nhất chỉ có thể che giấu nửa canh giờ.” Gần đây vì bản cổ tịch kia y thuật của Ngâm Thư tiến triển rất nhiều, trả lời rất lưu loát.

“Trước tiên người chuẩn bị được thảo cần thiết, chờ ta phân phó thì người bắt đầu chế luyện.” Vân Lãnh Ca nhận lấy chiếc khăn trong tay Vân Nhi đang mơ hồ, lau tay, nói.

“Dạ, tiểu thư, nô tỳ đã hiểu.” Ngâm Thư mơ hồ biết tiểu thư chuẩn bị làm gì, trong lòng tức giận sôi trào, Hạ tiểu thư đó quá ác độc rồi, phải bỏ ra cái giá rất lớn mới có được hoa Mạn Lệ này, cứ nhiên nàng ta dùng để hại tiểu thư, Ngâm Thư không dám tưởng tượng, ngộ nhờ tiểu thư không phát giác ra được, mùi hương bị ngấm vào trong cơ thể, hậu quả sẽ đáng sợ như thế nào.

Hôm sau, Vân ma ma đi đến Liên Lãnh Uyển, trong tay cầm hồng thiếp mạ vàng, cười nói: “Nhị tiểu thư, ngày mai phủ Tướng quân chuẩn bị một buổi thưởng hoa, đều mời đích xuất tiểu thư [3] danh môn quý tộc trong kinh thành, có ý đưa thiếp mời ngài.”

[3]: Tiểu thư con vợ cả

“Được, phiền ma ma nói với tổ mẫu, ngày mai ta sẽ đến đúng giờ.” Vân Lãnh Ca hòa nhã nói, quả nhiên không ngoại dự liệu của nàng, thật sự Hạ Yên Nhi không chờ được muốn giết mình rồi, cũng tốt, ngày mai nhất định phải khiến cho nàng ta hiểu được cái gì gọi là mất nhiều hơn được!

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Kết Cục Như Thế

Editor: Gà

Thời gian một ngày trôi qua trong nháy mắt, Vân Lãnh Ca dùng bữa sáng xong sau đó đến Phúc Thọ đường thỉnh an, đọc sách, thấy đến gần trưa, liền dẫn theo Ngâm Thư đi dự tiệc.

Nhưng vừa bước ra khỏi cửa chính của Tướng phủ, liền thấy bốn gã nam thị vệ đi đến trước, thấy Vân Lãnh Ca, họ lập tức hành lễ: “Gặp qua Thế tử phi.”

Vân Lãnh Ca nhận ra vị thị vệ dẫn đầu là thị vệ đã xách Hạ Yên Nhi đi khỏi hoa viên, hiểu rõ nhú mày, nhưng lúc nghe được bọn họ gọi không hợp quy củ thì không khỏi nhỏ giọng quát lên: “Chớ học Thế tử các người làm loạn, gọi ta Vân tiểu thư là được.”

“Thế tử phi, ty chức cũng không thể làm trái với quyết định của Thế tử, lần sau ngài nên thương nghị với Thế tử thôi.” Xích Ngôn nhìn một thân trang phục màu trắng nhạt, thanh lệ thoát tục của Vân Lãnh Ca, đáy mắt hiện lên ý tán thưởng, thầm nghĩ, ánh mắt Thế tử không tệ, khó trách vì Vân Tiểu Thư, ngay cả binh phù cũng nộp lên.

“Thế tử gọi các người đến làm gì?” Vân Lãnh Ca có chút im lặng, nhìn dáng vẻ tinh khiết [1] của bọn họ, nhớ đến Mộ Dung Diệp đã sớm tăng số ám vệ trong viện lên rồi, hiện tại bắt đầu trắng trợn bảo vệ, nghĩ nàng là động vật quý hiếm à, bảo vệ đến cả giọt nước cũng không lọt qua nổi!

[1] tháo vát, giỏi giang

“Hồi thế tử phi, đây là thị vệ Thế tử tặng cho ngài, đặc biệt bảo vệ an toàn của Thế tử phi, xin ngài sau này khi ra cửa nhất định phải dẫn bọn hăn theo!” Xích Ngôn nói.

Vân Lãnh Ca cẩn thận dò xét bốn người trước mặt, chỉ thấy bọn họ vô cùng trẻ tuổi, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, chắc là thị vệ đã được huấn luyện đặc thù, biết người Mộ Dung Diệp chọn cho mình đều tốt, liền cười nói: “Giúp ta cảm ơn Thế tử.”

Nghe Vân Lãnh Ca nói như thế, Xích Ngôn biết nàng đã đồng ý rồi, liền dẫn đầu nhảy lên xe ngựa làm phu xe, một người khác cưỡi ngựa mở đường, phía cuối có hai người bảo vệ sau xe ngựa.

Vân Lãnh Ca nhìn Xích Ngôn, giữa hai lông mày có chút kinh ngạc, chẳng phải y là thân thị vệ bên cạnh Mộ Dung Diệp ư, sao y cũng bị Mộ Dung Diệp kêu đến đây? Sau khi cùng Ngâm Thư ngồi vào trong xe ngựa, cảm giác xe ngựa kia chậm rãi đi về phía trước.

Một đường bình an vô sự, Vân Lãnh Ca bước xuống xe ngựa, xoay người lại phân phó sáu thị vệ kia đợi nàng ở cửa.

“Biểu tỳ.” Lúc này, có âm thanh truyền ra từ phía sau.

Vân Lãnh Ca không cần quay đầu lại đã biết là thanh âm của Lâm Thư Hàn, hơi nở nụ cười, lên tiếng nói: “Không ngờ khéo như thế, ở cửa đã gặp Hàn nhi rồi.”

Lâm Thư Hàn xuống xe ngựa, đến bên cạnh Vân Lãnh Ca, mắt to hàm chứa lo lắng quan sát nàng từ trên xuống dưới hồi lâu, thấy sắc mặt nàng đỏ thắm, khí sắc cực tốt, biết thân thể đã tốt, nhỏ giọng nói: “Thương thế của biểu tỳ sao rồi?”

“Vốn chỉ là vết thương ngoài da, dưỡng vài ngày rồi, làm sao có thể không tốt được.” Vân Lãnh Ca cong môi cười một tiếng, nghĩ đến thọ yến

của ông ngoại hôm đó mình rời đi giữa chừng, trong lòng không khỏi có chút áy náy: “Thân thể ông ngoại tốt chứ, vài ngày nay trong phủ luôn có người đến bái phỏng, nên không có thời gian đi thăm ông ngoại.”

“Tổ phụ lo lắng cho biểu tỹ nhiều lắm, hôm đó biểu tỹ ngất xỉu, Mộ Dung thế tử lại không chú ý lễ nghi công khai ôm biểu tỹ trở về phủ, ai cũng khuyên không được.” Trong mắt Lâm Thư Hàn hiện ra vẻ hài hước, trêu đùa nói: “Ai có thể ngờ Thế tử rời đi chưa đến hai canh giờ, lập tức xin được Thánh chỉ ban hôn, Thế tử sai người truyền tin tức về phủ nhưng muội còn cảm thấy không thể tin được đây.”

“Chúng ta đi vào trong nói tiếp.” Vân Lãnh Ca không hề cho Lâm Thư Hàn cơ hội nhạo báng mình, kéo tay nàng bước vào cửa chính phủ Tướng quân.

Lâm Thư Hàn mở miệng, vừa muốn nói gì, thì thấy đã bước vào trong phủ, chỉ đành phải ngậm miệng.

Phủ Tướng quân cho người ta cảm giác nặng nề, dù sao Hạ tướng quân tiên nhiệm chính là một trọng thần của Hoàng đế, phủ Tướng quân có lịch sử lâu đời, cộng thêm võ tướng nghiêm trang, không khí trong phủ khó tránh khỏi đè nén nghiêm nghị, nha hoàn dẫn đường đã sớm ở sau cửa chờ các vị tiểu thư đến, thấy Vân Lãnh Ca và Lâm Thư Hàn cùng nhau vào phủ, lập tức ân cần dẫn họ đi đến hoa viên.

Vì hôm nay là thưởng hoa yến, cho nên đều ở trong hoa viên phủ Tướng quân du ngoạn thưởng thức, vì nam nữ cấm kỵ, hơn nữa với khí phách của phủ Tướng quân, nên Hạ Yên Nhi chỉ mời dòng chính nữ tam phẩm trở lên trong kinh thành đến dự tiệc.

Ánh mắt Vân Lãnh Ca lướt xung quanh, quan sát hậu hoa viên muôn hồng nghìn tía, các loại kỳ hoa dị thảo đếm không xuể, hoa xa cúc vàng

óng, Mẫu Đơn trắng muốt, những đoá hơn Thuộc Dược lớn màu tím, lá cây xanh được tu bổ vô cùng tốt, vừa nhìn đã biết có người tỉ mỉ xử lý.

Nha đầu kia dẫn vài người đi đến vườn hoa, rồi phúc thân, lập tức xoay người rời đi!

Lúc này, trong hoa viên đã có không ít danh môn tiểu thư đến, đứng thành từng vòng nhỏ hẹp nói chuyện phiếm, thấy Vân Lãnh Ca đến, trong mắt đều hiện lên kinh ngạc, mọi người đều cho rằng thương thế của nàng rất nghiêm trọng, không ngờ ngắn ngủi vài ngày đã có thể vui vẻ đến dự tiệc, sau đó liên tưởng đến thân phận hôm nay của nàng, một đám người lại lộ ra ánh mắt ghen tỵ, tựa như đã thương lượng từ trước đều không thèm nhìn Vân Lãnh Ca.

Ai sẽ nghĩ đến Mộ Dung Thế tử chiến thắng trở về thành không bao lâu, liền nóng lòng xin Thánh chỉ ban hôn như vậy? Làm hại họ chưa kịp đến chỗ Thế tử kết thân liền bị Vân Lãnh Ca nhanh chân đến trước, thật làm người ta nổi giận.

Ngược lại mấy người Trương Hiếu Vân lần trước nói chuyện với nhau vui vẻ nhìn thấy Vân Lãnh Ca đến, vội vui mừng hơn hờ phất tay lựa với các nàng bên này, ý bảo các nàng mau đi đến.

“Vân nhị tiểu thư, rốt cuộc đã đến, để ta đợi lâu rồi.” Âm thanh Hạ Yên Nhi cách đó không xa bất ngờ vang lên sau lưng Vân Lãnh Ca.

“Người ta sắp phải trở thành Thế tử phi rồi, dĩ nhiên rất muốn khoe khoang một phen.” Hạ Ngữ Nhi mặc la quần màu vỏ quýt xinh đẹp đang hướng bên này đi đến, nhẹ nhàng bước chậm rãi, trong mắt rõ ràng mang theo khinh thường, giọng nói càng thêm ác độc.

“Trên bái thiếp của Hạ tướng quân viết canh giờ là buổi trưa canh ba, hiện tại vừa lúc, do ta đã đến chậm hay Hạ đại tiểu thư viết sai? Cố ý lẫn lộn canh giờ vậy?” Ánh sáng lóng lánh trong đôi mắt đen trầm tĩnh của Vân

Lãnh Ca không gợn sóng, hơi thở cả người tràn đầy tự tin, khiến các tiểu thư đang nói chuyện trong hoa viên bị hấp dẫn ghé mắt nhìn, nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

“Đại tỷ, Vân nhị tiểu thư đến vừa lúc, đừng đùa nữa, nếu không Vân nhị tiểu thư giận, chúng ta cũng không vui.” Hạ Yên Nhi thản nhiên cười, âm đức trong mắt đẹp thoáng qua rồi biến mất, nét mặt ôn hòa sáng giọng.

“Nói đúng lắm, là ta không phải, Vân nhị tiểu thư thứ lỗi.” Hạ Ngữ Nhi nghe hiểu trong lời nói của nàng ta, vội mượn bậc thang leo xuống, theo lời nói của Hạ Yên Nhi hành lễ tạ lỗi.

Ánh mắt Vân Lãnh Ca tràn đầy lạnh băng, khóe miệng không tự giác nâng lên giễu cợt, Hạ Yên Nhi thật không giống người thường, một câu giải thích ngăn ngùn biến chuyện thù dật ác độc của Hạ Ngữ Nhi thành nói đùa, nếu là nói đùa, nếu như bản thân nghiêm túc, thì đó chính là người không biết điều, hẹp hòi nhỏ mọn, nhưng Hạ Ngữ Nhi còn thi lễ như vậy, vậy sẽ càng khiến mọi người châm chọc, người người lên án!

“Tất cả chỉ là nói đùa hà tất Hạ nhị tiểu thư phải nói xin lỗi, chẳng lẽ trong lòng có quỷ?” Vân Lãnh Ca cười một tiếng, nét mặt hiền hòa không chút nào bị đánh bại bởi trò diễn của Hạ Yên Nhi, nửa thật nửa giả trêu ghẹo nói.

Nghe vậy, thân thể Hạ Ngữ Nhi mới vừa nửa quỳ nhất thời cương cứng, tức giận bất bình đứng thẳng người, hung ác trợn mắt nhìn Vân Lãnh Ca một cái, thẳng thừng rời khỏi hoa viên đi chuẩn bị trò đùa thật sự của nhị muội.

Trong vườn mọi người đều là hỏa nhãn kim tinh, đến bây giờ còn không hiểu rõ sao? Đều tự trao đổi ánh mắt, đối với Hạ Yên Nhi phẩy tay áo bỏ đi giễu cợt không dứt, là chủ nhà, cư nhiên chạy trốn chết, thật sự khó

đến được nơi thanh nhã, là tiểu thư không lên được mặt bàn không có nhãn lực.

Tất nhiên Hạ Yên Nhi cảm nhận được không khí trong vườn biến hóa, trên mặt duy trì nụ cười yếu ớt, nhưng trong lòng tức giận lan tràn, hận không được tiến lên tát nát mặt của Vân Lãnh Ca, chỉ là sau đó nghĩ đến đại tỷ phải rời khỏi đi an bài tiết mục sắp được trình diễn, tức giận khẽ tản đi một chút, nghĩ đến có thể thấy kết quả Vân Lãnh Ca sống không bằng chết, đã cảm thấy trái tim vô cùng sáng khoái.

Vân Lãnh Ca không hề xem nhẹ ánh mắt đặc ý chột lóe của Hạ Yên Nhi, mắt khép hờ che đi thâm ý bên trong, đưa tay chạm vào vòng tai Phi Thúy đeo ở tai một chút.

“Những năm trước đây khi gia phụ chinh chiến đã từng tình cờ bắt được một con hổ lớn, thuần dưỡng nhiều năm, tính tình ôn hòa không khác gì thỏ trắng, không biết các vị tiểu thư có hứng thú quan sát một phen hay không?” Hạ Yên Nhi xem chừng đã đến lúc rồi, đáy mắt sáng loáng, mở miệng cười nói.

“Sẽ cần người sao?” Một vị tiểu thư có gương mặt tròn mặc y phục màu xanh nhạt có chút hưng phấn, nhưng lại cảm thấy sợ, rụt rè hỏi.

“Sẽ không, trong phủ có thuần thú sư đặc biệt chuyên nuôi hổ, từ nhỏ ta và đại tỷ cùng nó lớn lên, khi còn bé còn cưỡi trên lưng nó nữa, hơn nữa nó bị giam trong lồng, các vị tiểu thư không cần lo lắng.” Hạ Yên Nhi nhìn đáng vẻ nàng ta muốn đi nhưng không dám, không khỏi bật cười, nhỏ nhẹ giải thích.

“Vậy chúng ta cùng đi xem đi, khó có dịp được thấy mãnh thú như thế, bỏ lỡ chẳng phải rất đáng tiếc sao?” Lý Xảo Tuệ thấy các tiểu thư xung quanh đều nhát như chuột không dám lên tiếng, nghĩ đến mình cũng không

thể khiếp đảm như vậy, nếu không sẽ thật mất mặt, vì vậy đè nén trái tim nhảy loạn, tư thái ưỡn ngực không hề sợ hãi mở miệng.

“Huệ tỷ tỷ nói đúng, chúng ta thường ngày đều ở trong khuê phòng không ra cổng trước không bước cổng trong, rất ít có cơ hội tiếp xúc với động vật, chớ nói chi là khó có một lần được gặp hổ, thật sự muốn nhìn một lần cho thỏa, Hạ tiểu thư cũng nói hổ đã được thuần dưỡng vô cùng ngoan ngoãn, chắc sẽ không có nguy hiểm gì.” Qua bữa tiệc ngày đó Vạn Minh Thanh và Lý Xảo Tuệ liền tạo thành đồng minh, bởi vì các nàng có chung một kẻ địch, chính là Vân Lãnh Ca, tình cảm của hai người càng ngày càng tăng, cảm giác không cần nói cũng có thể hiểu nhau.

Được hai người liên tiếp cổ động, các tiểu thư trong hoa viên cũng cảm thấy thập phần có lý, phủ Tướng quân rất ít thiết yến, hôm nay càng hào phóng hơn xuất ra hổ đã nuôi vài chục năm cho mọi người quan sát, quả thật bỏ lỡ có chút đáng tiếc, lại nói ngộ nhỡ không đi, chẳng phải sẽ bị người khác xem thường sao? Vừa nghĩ thế, ngạo khí tận trong xương tuỷ đều bộc phát, ngẩng đầu ưỡn ngực ồn ào yêu cầu Hạ Yên Nhi đưa các nàng đi trước.

Hạ Yên Nhi thấy mục đích đã đạt được, khoe môi khê nâng, hài lòng lộ ra nụ cười sắp thực hiện được quỷ kế.

Nhìn Hạ Yên Nhi dẫn đường trước mắt, Vân Lãnh Ca lấy có quên mang khăn lụa cầm lấy bọc khăn bột trong tay Ngâm Thư, không để lại dấu vết thoa lên ngón út của mình một chút, sau đó đem khăn trả lại cho Ngâm Thư.

Vân Lãnh Ca cố ý bước chậm rì ở phía sau, trong lòng đếm, một, hai, ba, quả nhiên ở tiếng đếm thứ bảy, Hạ Yên Nhi xoay người đi đến phía sau, sẵn sốc hỏi: “Sao Vân nhị tiểu thư đi chậm như vậy, thương thế vẫn chưa tốt lên ư?”

Chuyện đã đến nước này, nàng ta sẽ không để Vân Lãnh Ca lâm trận bỏ chạy, nếu không tất cả chuẩn bị hôm nay sẽ lãng phí một cách vô ích.

Sắc mặt Vân Lãnh Ca có chút tái nhợt, thấy Hạ Yên Nhi đi đến, thể lực sắp không chống đỡ được nữa ngã xuống, tay phải lơ đãng chạm vào mu bàn tay nàng ta, hình như muốn mượn sức lực cố gắng đứng thẳng, nắm tay Hạ Yên Nhi hồi lâu, thân thể vẫn như cũ mềm nhũn không làm gì được.

Hạ Yên Nhi nghĩ Vân Lãnh Ca đã phát giác có điều không đúng, muốn lấy cơ cơ thể khó chịu để thoát khỏi nguy hiểm, trong lòng hốt hoảng, nhưng tên đã lấp vào cung, không bắn không được, không cho phép nàng lui bước cầm ngược lại tay Vân Lãnh Ca, cẩn thận dìu lấy nàng, tựa như quan tâm nói: “Ta đỡ Vân nhị tiểu thư, lập tức sẽ ổn.”

Các tiểu thư trong vườn nhìn Vân Lãnh Ca gầy yếu, không khỏi cảm khái, xem ra hôm đó Vân Lãnh Ca bị thương vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, cho nên mới đi vài bước đường đã vô cùng suy yếu, nhớ đến nàng vì cứu Hạ Ngữ Nhi mới như thế, nhưng trước đây không lâu Hạ Ngữ Nhi còn xuất ngôn châm chọc, trong lòng đối với Hạ Ngữ Nhi ân đền oán trả đã chán ghét nhiều hơn một ít, còn ấn tượng đối với Vân Lãnh Ca đã chuyển tốt hơn chút ít, mặc kệ trước đây có hiềm khích với nàng như thế nào, nhưng giờ đây bội phục không thôi.

Vân Lãnh Ca không nghĩ đến, vì giả vờ suy yếu, để bôi bột vào tay Hạ Ngữ Nhi, thế nhưng khiến cho một loạt tiểu thư có ấn tượng tốt.

Đến một viện hơi hẻo lánh, trên một mảnh đất trống không lớn mấy, trong mắt các tiểu thư xuất hiện một cái lồng sắt cao hơn đầu người, các song sắt to hơn ngón tay cái, chỉ thấy một con hổ bị khóa đang nằm bên trong, dài khoảng hơn ba thước, nắng chiều chiếu rọi xuống màu trắng vân khiến nó tỏa sáng xinh đẹp lấp lánh, tựa như đang mặc một bộ hoa y kim quang lấp lánh, đang lười biếng nhắm mắt lại phơi nắng, chữ ‘Vương’ trên trán cực kỳ gây chú ý.

“Oa, con hổ lớn thật.”, “Đúng vậy, thật uy phong.”, các vị tiểu thư nhìn thấy con hổ uy phong lẫm lẫm, kinh hô lên, trong đôi mắt của mọi người ai cũng toát ra kinh ngạc, vẻ mặt tò mò, ngón tay mảnh khảnh chỉ chỗ về phía lồng sắt, ghé tai nói cho nhau nghe cảm thụ trong lòng mình, trong lúc nhất thời, tiếng than thở, ngạc nhiên trong sân, bên tai không dứt.

Trong mắt cơ trí của Vân Lãnh Ca dò xét cẩn thận mặt hổ, chỉ thấy con hổ này nghe được tiếng nghị luận hi hi ha ha của mọi người, nhưng vẫn nhắm như cũ hưởng thụ ánh mặt trời chiếu rọi, cũng biết lời nói của Hạ Yên Nhi không ngoa, hổ này chắc hẳn đã được thuần phục trở nên hết sức ôn hòa, chỉ cần không ai kích thích nó, chắc chắn sẽ không chủ động công kích con người!

“Mọi người có thể đến gần nhìn xem, ta đi lấy một chút thức ăn nó thích, các người có thể dứt nó, nó rất biết điều, sẽ không cắn người.” Trong tay Hạ Ngữ Nhi bưng một cái khay thớt tha đi vào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp khôi phục nụ cười, có thâm ý khác nói.

“Đúng vậy, nếu như ai có thể khiến nó vui, nó còn có thể liếm tay của người đấy.” Hạ Yên Nhi cười tiếp lời, từ chỗ nha hoàn cầm lấy bao tay dệt bố đeo vào, bưng khay trong tay Hạ Ngữ Nhi, bốc lên một khối thịt bò đã nấu chín, đến gần lồng tre, bỏ vào miệng hổ.

Hổ ngửi được mùi thịt thơm, mở mắt ra, ăn thịt bò trên bàn tay nhỏ bé của Hạ Yên Nhi.

Các tiểu thư nhìn một màn này, mọi người đều hưng phấn hươ tay múa chân, vội vàng học theo cách Hạ Yên Nhi dứt thức ăn cho hổ, ai đến con hổ cũng không cự tuyệt, ăn tất cả loại thịt các nàng đưa đến vào trong bụng, các tiểu thư thấy không có nguy hiểm, hoàn toàn yên lòng, chen lẫn cho ăn, Lâm Thư Hàn cũng cảm thấy cực kỳ thú vị, gia nhập vào trong trận doanh của các nàng.

“Vân nhị tiểu thư không thử một chút sao? Không cần sợ, người xem, họ rất vui vẻ kìa.” Hạ Yên Nhi cười đi đến bên cạnh Vân Lãnh Ca, hỏi, Vân Lãnh Ca cách hồ quá xa, ở đây mùi thơm lại quá nhạt, lưu động trong không khí quá lâu đã tan mất mùi, cho nên nhất định phải khiến Vân Lãnh Ca đi đến bên cạnh con hồ, mới có thể đạt đến hiệu quả.

“Ta có chút sợ, không bằng Hạ nhị tiểu thư cùng đi với ta được không?” Vân Lãnh Ca đoán chừng khoảng nửa khắc mùi thuốc trên mu bàn tay Hạ Yên Nhi sẽ phát huy công hiệu, còn bản thân đã sớm đeo thuốc giúp che giấu hương hoa Mạn Lệ, cái kia dính vào ngón tay tuyệt đối có thể có công hiệu.

Thấy Vân Lãnh Ca đồng ý, sắc mặt Hạ Yên Nhi vui mừng không che giấu, giúp đỡ nàng đeo bao tay, tự mình cầm một miếng thịt đưa cho nàng.

Hai người hào hứng bừng bừng bắt đầu cầm thịt cho hồ cho ăn, rất nhanh, trong lồng cặp mắt hồ dần dần trở nên nôn nóng, trừ Vân Lãnh Ca và Hạ Yên Nhi, tiểu thư khác đều không chút nào phát hiện.

Đáy mắt Hạ Yên Nhi băng lãnh như kiếm, chờ nhìn Vân Lãnh Ca bị hồ cắn chết!

Nhưng ngay khi Hạ Yên Nhi đưa bàn tay đến khoe miệng con hồ thì nó đột nhiên nổi điên lên, thân thể nằm dưới đất chột đứng lên, đột nhiên hàm răng nhọn như đao cắn lên cổ tay Hạ Yên Nhi, chỉ nghe tiếng ‘két’ kèm theo âm thanh Hạ Yên Nhi kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, xương tay Hạ Yên Nhi đã gãy lìa, mà con hồ giống như đã khôi phục đã tính nguyên thủy khi sống trong núi rừng, hung hăng cắn cổ tay Hạ Yên Nhi kéo nàng ta vào trong lồng.

Các tiểu thư vây xem đã sớm sợ ngây người, hai mắt tròn to không thể tưởng tượng nổi nhìn hồ cắn xé cánh tay Hạ Yên Nhi.

“Nhị muội, nhị muội, người đâu.” Hạ Ngữ Nhi phản ứng đầu tiên, mắt như muốn nứt ra nhìn chăm chăm móng vuốt của con hổ đặt trên mặt Hạ Yên Nhi cào vài cái, thoáng chốc trên dung nhan đẹp đẽ của Hạ Yên Nhi đã xuất hiện rất nhiều vết thương sâu thấy cả xương và máu, vội há mồm kêu to, tiếng la thê lương khiến người ta không đành lòng nghe.

Vân Lãnh Ca cũng giả vờ như bị dọa sợ ôm chầm Lâm Thư Hàn hai người đều run lấy bầy, nhưng ý lạnh trong đáy mắt như ẩn như hiện, trong lòng cười lạnh nhìn Hạ Yên Nhi như một khối vải rách mặc cho hổ kéo gặm cắn.

Hương Mạn Lệ được che giấu trên mu bàn tay Hạ Yên Nhi đã mất đi tác dụng, mùi thơm hoa Mạn Lệ trực tiếp tỏa ra từ thân thể thì mùi vị sẽ nặng hơn nhiều, càng thêm kích thích đến hổ, nếu nó có thể lao ra, chỉ sợ cả người Hạ Yên Nhi đều sẽ bị ăn hết!

Hạ Yên Nhi người đoán được lúc bắt đầu, nhưng người có biết người sẽ nhận phải kết cục này chính là người không?

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Nhúng Tay Vào Hôn Sự

Editor: Gà

“Thế tử phi, ngài có bị thương không?” Đúng lúc này, đột nhiên Xích Ngôn từ trên cao hạ xuống, liếc mắt nhìn Hạ Yên Nhi đang bị con hổ cắn xé, ngay sau đó bước nhanh đến trước mặt Vân Lãnh Ca, cung kính hỏi.

Vân Lãnh Ca lắc đầu, ý bảo bản thân không có việc gì, nhìn tình huống thị vệ phủ Tướng quân cầm đao chạy đến nhưng không dám đến gần lồng sắt, khẽ nhíu mày, nhẹ giọng hỏi: “Người có thể giết con hổ kia không?” Dung nhan Hạ Yên Nhi đã hủy, cánh tay cũng trở nên tàn phế, chuyện khó sống khó chết như vậy tuyệt đối khổ sở hơn việc nàng ta bị hổ cắn chết, bản thân thương hại nàng ta, cứu nàng ta một mạng, khiến đời này kiếp này nàng ta nên nhớ đây chính là kết cục khi tính kế người khác.

“Vân Lãnh Ca, không nhờ người giả vờ tốt bụng! Người chính là sao chổi, nếu không con hổ phải cắn người chứ không phải cắn nhị muội!” Nước mắt Hạ Ngữ Nhi tràn đầy hai mắt của nàng ta, gương mặt trang điểm tinh xảo lưu lại vệt nước mắt mờ mờ, nàng ta nghe được lời nói cổ ra vẻ từ bi của Vân Lãnh Ca, tức giận công tâm, quay đầu gào thét với nàng, dáng vẻ điên cuồng chẳng khác nào dã thú trong lồng kia.

“Thế tử phi, nữ nhân này rất ồn ào, lòng dạ quá độc ác, nếu không ty chức đưa ngài rời đi, về sau nếu phủ Tướng quân thiết yến, Thế tử nói ngài có thể không cần quan tâm.” Xích Ngôn ghét bỏ nhìn Hạ Ngữ Nhi nước mắt nước mũi đầy mặt, sau đó lại nhìn lướt qua cánh tay Hạ Yên Nhi đang bị hổ lớn gặm như thức ăn, trong lòng đã hiểu rõ sự việc ngày hôm nay, Hạ

tiểu thư có ý đồ mưu hại Thế tử phi, trộm gà không được còn mất năm gạo, đảo ngược bị Thế tử phi phát hiện, tương kế tựu kế, đưa Hạ tiểu thư đưa vào trong miệng hùm.

Vì cách lồng sắt không đến một thước, nên Hạ Yên Nhi cũng không bị kéo dài vào bên trong lồng, mùi thuốc tán ra ở cổ tay đã bị con hổ ăn vào bụng, không có mùi thơm kích thích, cảm xúc nóng nảy của con hổ đã an tĩnh đôi chút, đã không còn điên cuồng như trước, chỉ cúi đầu ăn những vụn xương cánh tay của Hạ Ngữ Nhi, thị vệ trong phủ vây xem cầm đao kiếm thận trọng đi vào lồng sắt, nhưng mới vừa đi được vài bước, liền bị con hổ ngẫu nhiên nhìn chăm chăm khiến bọn họ kinh hãi lui về phía sau.

“Yên Nhi, nữ nhi của nương ơ!” Đương lúc nguy cấp thị vệ giằng co với hổ, cách đó không xa truyền đến một tiếng hô to tê tâm liệt phế, mọi người trong sân tựa như thức tỉnh khỏi đại mộng, rồi rít hoàn hồn quay người nhìn lại, chỉ thấy một phụ nhân khoảng ba mươi tuổi mặc hoa bào màu tím liễu mạng chạy qua bên này, tóc mai tán loạn, từng sợi tóc tung bay theo gió.

Nghe được bà ta gọi, mọi người lập tức biết bà ta chính là chủ mẫu của phủ Tướng quân, trong mắt các tiểu thư còn mang theo nước mắt hoảng sợ, nhưng thấy dáng vẻ bà ta hoàn toàn mất hết, nhin không được đồng tình thoáng nhìn.

Bình thường Tướng quân phu nhân rất ít tản bộ, chứ đừng nói là chạy thật nhanh, nhưng bây giờ bà vì nữ nhi, thế nhưng lấy tốc độ vượt qua sức tưởng tượng của người thường chạy đến bên cạnh lồng, hai cánh tay nâng lên tạo thành tư thế bán nguyệt, hình như muốn ôm chặt Hạ Yên Nhi, hai mắt tròn to không thể tin nhìn chăm chăm cả người Hạ Yên Nhi đều là máu tươi, đã không còn hình người, máu trên người Tướng quân phu nhân cũng ngưng lưu động, lập tức đứng thẳng bất động tại chỗ, nước mắt như vòi nước đã mở, chảy xuống thành dòng, chỉ chốc lát đã lệ rơi đầy mặt.

Vân Lãnh Ca thở dài, nhìn tâm thần Tướng quân phu nhân đã bay mất ngây ngốc như tượng gỗ, nói với Xích Ngôn: “Cứu Hạ nhị tiểu thư ra đi, có lẽ còn có thể giữ được một mạng.” Nếu không mất máu quá nhiều, thì ngay cả Đại La thần tiên cũng sẽ không cứu nổi Hạ Yên Nhi.

“Dạ, Thế tử phi.” Trong nháy mắt rõ ràng trên gương mặt tuần tú của Xích Ngôn ngạc nhiên, sau đó trịnh trọng gật đầu, hai chân điểm nhẹ một chút, bóng dáng nhanh như tia chớp chạy đến chỗ Hạ Yên Nhi, rất nhanh, liền cứu Hạ Yên Nhi đã bị trọng thương hôn mê trở ra.

“Đa tạ Vân nhị tiểu thư.” Tướng quân phu nhân thấy Hạ Yên Nhi đã yên bình nằm trên mặt đất, không khỏi cảm kích nói, hôm nay mưu hại nàng vốn bà ta không đồng ý, nghĩ rằng hai nữ nhi của bà ta đã bỏ đi loại chủ ý ác độc này, không ngờ chúng nó vẫn tự mình hành động, hiện tại chẳng những không hại được người ta, ngược lại thương tổn đến bản thân, quả nhiên là nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai.

“Mẫu thân, cảm tạ nàng làm gì, nhất định do nàng động tay động chân, nếu không sao hồ không cản nàng mà cản nhị muội.” Hai mắt Hạ Ngữ Nhi hung hăng nhìn chăm chăm Vân Lãnh Ca, hận không thể nhét tay nàng vào miệng hồ, khiến con hồ ăn thịt của nàng, uống máu của nàng, đầu óc đã tức giận đến đánh mất lý trí, không lựa lời nói.

“Hạ tiểu thư xin ngài thận ngôn, thân thể Thế tử phi trọng thương chưa lành đến tham gia tiệc của quý phủ, sao có thể biết phủ Tướng quân chuẩn bị hồ cho người xem? Muốn trách thì trách bản thân các người chưa thuần phục được nó, còn dám công khai đưa con hồ ngỗ ngược này ra ngoài, liên lụy đến bản thân không nói, nếu con hồ cắn được tiểu thư biệt phủ nào, phủ Tướng quân có thể bồi thường cho tất cả các phủ một vị thiên kim tiểu thư khác không?” Xích Ngôn nghiêm nghị nói, những câu như đao, đâm thẳng vào chỗ trọng yếu.

Xích Ngôn nói xong, sắc mặt các vị tiểu thư đang mang theo thê lương dần dần trong mắt dần theo một tia căm hận. Đúng vậy, nếu con hổ không được thuần phục hoàn toàn, phủ Tướng quân cần gì mang nó ra ngoài khoe khoang biểu diễn, ngộ nhỡ hôm nay nổi điên thương tổn các nàng, lập tức hối hận không kịp.

Vân Lãnh Ca cúi đầu nhìn Tướng quân phu nhân đang dùng tay che vết thương của Hạ Yên Nhi, nhìn mặt bà ta thất kinh, nước mắt không hề ngừng rơi, hiển nhiên thật lòng quan tâm nữ nhi này: “Tướng quân phu nhân, nên mời đại phu đi.” Bà ta cứ dùng tay che vết thương như vậy, chẳng những ẩm chậm chỉ khát [1], không có tác dụng cầm máu chút nào, càng sẽ khiến vi khuẩn trên tay tiến vào vết thương, nảy sinh thêm vi khuẩn, dẫn đến lây lan.

[1]: Uống rượu độc giải khát: (chậm: độc rượu ‘Hậu Hán Thư hoặc tư truyện’) “Thí do liệu cơ dữ phụ tử, chỉ khát vu chậm, vị nhập tràng vị, dĩ tuyệt yết hầu.” Ăn phụ tử chống đói, uống rượu độc giải khát, chưa tới dạ dày, họng đã cạn khí. Sau này, người ta dùng cụm “Ẩm chậm chỉ khát” để ám chỉ việc dùng phương pháp tai hại để giải quyết vấn đề nan giải trước mắt, chẳng màng suy xét đến hậu họa.

Tướng quân phu nhân vội phân phó bọn nha đầu ba chân bốn cẳng cần thân nâng lên, có vài vị tiểu thư cũng bị dọa sợ đến hôn mê bất tỉnh, những người khác lại ba chân bốn cẳng đi đỡ họ.

“Thế tử phi, ty chức đưa ngài trở về phủ.” Xích Ngôn hỏi.

Vân Lãnh Ca gật đầu một cái, cùng Lâm Thư Hàn đi theo đội ngũ tiểu thư phía trước đang hận không mọc ra thêm hai cái đùi có thể đi nhanh chút, rời khỏi phủ Tướng quân, Xích Ngôn không gần không xa đi theo, không đi quá gần tránh đường đột, cũng không đi quá xa, dẫn đến lạc mất tung tích của Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca quan sát phủ Tướng quân trong khoảnh khắc vì Hạ Yên Nhi bị thương mà trở nên rối loạn, không khỏi cảm khái vạn phần, quả nhiên một chữ tình là thứ đả thương người nhất, cho dù thông minh như Hạ Yên Nhi, khi bị nhiễm tình độc, lý trí cũng sẽ bị che mất, ầm đầu, làm ra một ít chuyện điên cuồng không để ý hậu quả.

Ra khỏi cửa chính phủ Tướng quân, xe ngựa đã sớm chờ ở cửa ra vào, Vân Lãnh Ca nói với Lâm Thư Hàn vài câu, thấy mặt nàng không còn chút máu, liền biết nàng vẫn chưa tỉnh hồn, sau khi đưa nàng lên xe, bản thân nhờ Ngâm Thư dìu, bước lên xe ngựa, Ngâm Thư đang muốn theo sau lưng Vân Lãnh Ca vào xe, đột nhiên bị người kéo tay, nghi ngờ quay đầu nhìn lại, thấy là Xích Ngôn, hỏi: “Chuyện gì?” Nàng không biết tên Xích Ngôn, cho nên đành phải trực tiếp hỏi.

“Thế tử trong xe ngựa chờ Thế tử phi, người theo ta ngồi xe ngựa Vương phủ.” Xích Ngôn giải thích đơn giản.

Vân Lãnh Ca vừa vén màn che, đã nhìn thấy một pho tượng thần mặt đen ngồi bên trong xe, đôi mắt sáng của Mộ Dung Diệp mang theo một tia tức giận, nhìn chăm chăm Vân Lãnh Ca, một phen quan sát nàng từ trên xuống dưới, thấy tinh thần nàng vẫn tốt, an toàn không tổn hao gì, chỗ sâu nhất nơi đáy mắt xẹt qua một tia buông lỏng.

“Tiểu nữ hại hồng nhan tri kỷ của Thế tử, nên Thế tử tức giận với tiểu nữ sao?” Vân Lãnh Ca cố ý bẻ cong tức giận của Mộ Dung Diệp, khoe miệng khê cười ngồi xuống đối diện hẳn.

“Vân Lãnh Ca, nàng càng ngày càng to gan.” Tầm mắt Mộ Dung Diệp tản ra ánh sáng nguy hiểm, khóa trên người Vân Lãnh Ca, bị biểu tình vân đạm phong khinh của nàng khiến cho nghiến răng, nhưng không biết trừng trị mèo con khiến hẳn vừa yêu vừa giận này như thế nào, suy nghĩ hồi lâu, mới chậm rãi phun ra một câu không có lực sát thương.

“Tiểu nữ luôn to gan, Thế tử mới biết sao?” Vân Lãnh Ca nhú mày, chuyển mắt nhìn về phía Mộ Dung Diệp, thấy giờ phút này vẻ mặt hần lạnh lùng khác thường, không hề còn nụ cười ôn hòa như trước, lập tức trầm mặt xuống, giọng nói lạnh lẽo, nếu nàng không to gan, hôm nay tính mạng nàng sẽ như ngàn cân treo sợi tóc!

Mộ Dung Diệp đột nhiên đứng dậy ngồi bên cạnh Vân Lãnh Ca, lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, liền kéo vào nàng vào lòng mình, cảm nhận được hương thơm trên thân thể nàng đang tựa vào lồng ngực của mình, rồi cuộc nội tâm lơ lửng giữa không trung của Mộ Dung Diệp an toàn rơi xuống, giọng nói khàn khàn: “Ca nhi, ta thú nàng, không phải để nàng chịu đựng nguy hiểm, ta muốn bảo vệ nàng một đời một kiếp, để nàng trở thành nữ tử hạnh phúc nhất trên đời này, nhưng nàng tự đưa mình vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế, Ca nhi, nàng không sợ ta sẽ lo lắng sao?” Câu nói sau cùng, bao hàm tình ý dạt dào và xen lẫn một tia đau lòng.

Vân Lãnh Ca nghe âm thanh truyền ra từ trên đầu mình, không khỏi im lặng, tuy nói nàng đón nhận tình ý của Mộ Dung Diệp, nguyện ý rộng mở cánh cửa lòng ở cùng hần cả đời, nhưng đáy lòng vẫn tồn tại bản khoản, đa số sủng ái của nam tử đều có giới hạn, người vĩnh viễn không thể bảo đảm loại tình yêu này có thể kéo dài bao lâu, ngộ nhỡ mỹ nhân vào tuổi xế chiều, cảnh xuân tươi đẹp đã qua, bản thân đánh mất năng lực sinh tồn, đó mới là nỗi sợ trí mạng nhất, cho nên nàng không muốn làm một con chim khuyên bị giam trong lồng vàng hoa lệ, đổi lấy cuộc sống cầm y ngọc thực, vứt bỏ tự do bay lượn trên bầu trời!

“A Diệp, về sau ta làm bất kỳ chuyện nguy hiểm nào đều sẽ nói trước cho chàng biết, nhưng mà ta đã quyết định, chàng không thể thay đổi.” Vân Lãnh Ca yên lặng hồi lâu, mới chậm rãi nói, nàng sẽ thử tin tưởng hần, nhưng sẽ không dựa vào hần.

“Được.” Mộ Dung Diệp gật đầu một cái, biết nàng nhượng bộ đã cực kỳ không dễ rồi, hần cúi đầu nhìn mặt của Vân Lãnh Ca, từ góc độ này chỉ

có thể nhìn thấy lông mi dài như cánh bướm, cong như cánh quạt khẽ nhếch lên, trên mí mắt Vân Lãnh Ca có quầng thâm nhàn nhạt, mũi thon xinh xắn, đôi môi hồng nhuận, nơi nào cũng khiến tâm Mộ Dung Diệp hướng về, nghĩ xong liền cúi đầu, lại phát hiện chỉ có thể hôn lên mái tóc đen của nàng, không khỏi có chút ảo não.

Vân Lãnh Ca yên lặng núp trong lòng Mộ Dung Diệp ngừng thở nghe nhịp tim mạnh mẽ vang vang có tiết tấu của hân cảm thấy hết sức an tâm, hai người không lên tiếng nói chuyện nữa, cũng không có động tác tiến thêm một bước, đơn giản như vậy, xung quanh hai người tản ra một loại hơi thở ấm áp, khiến người ta cảm thấy thì quang thâm xử, tuế nguyệt tĩnh hảo [2].

[2]: thời gian sâu lắng, năm tháng tĩnh lặng

Đến Tướng phủ, Mộ Dung Diệp nhìn Vân Lãnh Ca rời khỏi ngực mình, thầm nghĩ nếu con đường này có thể dài hơn chút nữa sẽ tốt hơn.

Vân Lãnh Ca lờm ánh mắt hàm chứa không muốn xa rời của Mộ Dung Diệp, tâm tình có chút uất ức đột nhiên phấn chấn lên, tiến đến chủ động hôn lên gương mặt của hắn, sóng mắt lưu chuyển phong tình mê người, cười cười, vén màn che lên, Ngâm Thư đã chờ đợi ngoài xe, thấy tiểu thư ra ngoài, vội đỡ tay nàng.

Ánh mắt Mộ Dung Diệp ôn tồn, vẻ mặt ấm áp vui vẻ, giơ tay lên vuốt ve mới gò má vừa được Vân Lãnh Ca hôn qua, chỉ cảm thấy nội tâm tràn ngập vui vẻ không nói nên lời, khiến hắn không nhịn được muốn reo hò, muốn mọi người cùng hắn chia sẻ niềm vui sướng.

Vân Lãnh Ca vào phủ, đi đến Phúc Thọ đường của lão phu nhân.

“Tổ mẫu, cháu gái trở lại.” Vân Lãnh Ca mới vừa vào Noãn các của lão phu nhân lập tức bước chân có chút vội vàng ngồi bên cạnh bà, đầu tựa vào lòng lão phu nhân, thân thể hơi run.

“Sao vậy, thân thể run như thế?” Lão phu nhân vỗ nhẹ sống lưng Vân Lãnh Ca, quan tâm hỏi.

“Hôm nay Hạ đại tiểu thư lấy ra một con hổ để chúng cháu quan sát, không ngờ con hổ nổi cơn điên, cắn Hạ nhị tiểu thư bị thương, lúc ấy cháu gái đang ở bên cạnh Hạ nhị tiểu thư, hiện tại nhớ đến, vẫn cảm thấy thập phần sợ hãi.” Vân Lãnh Ca đứng thẳng người, vẫn còn sợ hãi, trong đôi mắt đẹp mơ hồ có sương mù, cắn môi, nói.

“Cái gì? Hổ nổi điên?” Lão phu nhân nghe xong lời này, sắc mặt nhất thời đại biến, âm thanh cũng run rẩy, ống tay áo xẹt qua mặt bàn, suýt nữa hất đổ chén trà.

“Đúng vậy, cánh tay Hạ tiểu thư chắc đã bị cắn rách, e là sẽ tàn phế.” Vân Lãnh Ca nâng mắt, biểu lộ có chút mệt mỏi, tựa như bị dọa sợ trở nên ngây dại, không còn hơi sức nói.

“Lãnh Ca không sao chứ?” Lão phu nhân giơ tay lên vội vàng ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Lãnh Ca, tỉ mỉ quan sát nàng, thấy trừ sắc mặt nàng không tốt, khí sắc khó xem, cũng không có dấu vết bị thương, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Cháu gái không có việc gì.” Vân Lãnh Ca lắc đầu một cái, ngay sau đó nhớ ra gì đó, yếu ớt hỏi: “Tổ mẫu, hôm nay khi cháu gái nhìn thấy Hạ đại tiểu thư bất chấp tất cả cứu Hạ nhị tiểu thư, nhớ đến bị các tỷ muội cấm túc, cảm thấy không đành lòng, không bằng tổ mẫu mở lòng từ bi, thả các nàng ra đi?”

“Nhưng họ đã phạm vào sai lầm ngấp trời, chưa bao lâu liền được thả ra, sợ là hạ nhân trong phủ nghị luận nói ta xử sự bất công.” Thật ra lão phu nhân cũng cảm thấy hiện tại tiểu thư trong phủ chỉ có một mình Vân Lãnh Ca nên có chút vắng vẻ, thế nhưng ba đứa nó phạm lỗi cũng không nhỏ, sao có thể dễ dàng bỏ lệnh cấm như vậy?

“Tam muội, Tứ muội còn nhỏ, nhưng đại tỷ lớn hơn cháu một tháng, cháu gái đã đính hôn rồi, tổ mẫu có thể suy nghĩ cho đại tỷ một chút mà.” Vân Lãnh Ca nhúu chân mày tinh tế, dịu dàng nói.

Trong lòng lão phu nhân xem xét lời nói của Vân Lãnh Ca mấy phen, cảm thấy rất đúng, nửa năm nữa là đại hôn của Lãnh Ca, nếu vẫn giam giữ Hạ, Xuân Ca, khó tránh khỏi người ngoài sẽ nói Lãnh Ca vượt qua đại hôn của trưởng tỷ, thật sự không ra thể thống gì, hơn nữa, thủ phạm chính là Nhị di nương, cùng lắm chỉ xem Vân Hạ Ca, Vân Xuân Ca là đồng lõa biết chuyện không báo thôi, thả nó ra ngoài, giúp nó chọn một mối hôn sự để sớm gả đi mới tốt.

“Đại tỷ cháu chỉ là thứ nữ, dù gả cho vọng tộc cũng chỉ có thể làm thiếp, nó có thể đồng ý sao?” Lão phu nhân rất muốn nghe một chút ý kiến của Vân Lãnh Ca.

“Chỉ cần phụ thân và tổ mẫu cho là tốt, đại tỷ sẽ không có ý kiến.” Vân Lãnh Ca cười có hai má lúm đồng tiền, trong mắt lóe ánh sáng tỷ muội tình thâm, nhưng trong lòng cười lạnh, cổ ngôn nói: ‘Tể tướng môn tiên tam phẩm quan’, ngay cả khi Vân Xuân Ca chỉ là thứ nữ, nhưng chỉ cần lão phu nhân nguyện ý, gả vào cửa hộ không quá cao cũng có thể dễ dàng trở thành chính thê, nhưng lão phu nhân chỉ muốn lợi dụng hôn sự của cháu gái để khiến Tướng phủ thêm lớn mạnh, không chút nào quan tâm người khác có nguyện ý hay không!

“Như vậy đi, ta ra lệnh người thu gom một chút danh sách nhà cao cửa rộng tài tuần trong kinh thành, đến lúc đó Lãnh Ca cũng xem một chút, giúp ta quyết định.” Tinh quang nơi đáy mắt lão phu nhân chớp lóe, nữ tử như Vân Xuân Ca ở trong phủ cũng là tai họa, chẳng bằng gả nàng ta vào phủ đệ nổi tiếng quyền quý làm thiếp, nâng cao danh vọng của Tướng phủ.

“Cháu gái quyết định sẽ không tốt lắm.” Vân Lãnh Ca kinh ngạc sửng sốt hồi lâu, ngập ngừng trả lời.

“Cháu đính hôn rồi, nên bắt đầu học tập mấy chuyện này đi.” Ý tứ lão phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tuy bà ta nói thế, nhưng nội tâm rất hài lòng, đứa nhỏ Lãnh Ca này, không chỉ thông tuệ, đáy lòng mềm mại hiếm có, hơn nữa cũng không để ý quyền lợi, như vậy rất tốt.

“Cháu gái ở một bên nhìn một chút là được rồi.” Vân Lãnh Ca xấu hổ cười một tiếng, khẽ cúi đầu.

Thời tiết càng ngày càng nóng bức, Vân Lãnh Ca rời khỏi Phúc Thọ đường trở lại Liên Lãnh Uyển, Ngâm Cầm vừa quạt cho Vân Lãnh Ca, vừa tò mò hỏi: “Tiểu thư, tại sao người muốn cầu xin lão phu nhân tìm một cửa hôn sự cho đại tiểu thư? Nhất nàng ta trong viện cả đời không phải tốt hơn sao.”

“Lão phu nhân sẽ lợi dụng tất cả tài nguyên có thể vận dụng của Tướng phủ để nâng cao danh vọng, cho nên sớm muộn gì ba vị tỷ muội kia của ta cũng sẽ được thả ra, thay vì đến lúc đó để các nàng cầu cho mình được một lang quân vừa lòng đẹp ý, không bằng hiện tại ta giúp một tay, thuận tay giúp các nàng sớm gả ra ngoài, nhưng phải gả cho người dạng gì, ta không thể làm chủ.” Vân Lãnh Ca cười khác thường, giọng nói càng thêm ý vị sâu xa.

“Tiểu thư, có muốn nô tỳ đi hỏi thăm một chút những phú gia công tử nào trong kinh thành có phẩm đức bại hoại, đưa đến cho các vị tiểu thư tham khảo một chút hay không?” Trong nháy mắt Ngâm Cầm lập tức hiểu rõ ý tứ của tiểu thư, sắc mặt vui lên, cười như một con tiểu hồ ly giáo hoạt, cười hắc hắc nói.

“Ừ, tốt nhất ngoài mặt là chính nhân quân tử, bên trong là quý công tử hoa tâm phong lưu, chúng ta tính toán người ta, không thể quá trắng trợn, dù sao lão phu nhân bên kia cũng không có gì trở ngại.” Vân Lãnh Ca nở nụ cười sâu hơn, ai dám hại người của nàng một người nàng cũng sẽ không

bỏ qua! Nam hoa tâm nam phối với nữ ác độc, giai ngẫu thiên thành, tuyệt phối nha!

“Tiểu thư, người giao cho nô tỳ đi, nô tỳ chắc chắn sẽ lo liệu thỏa đáng, khiến các vị tiểu thư cực kỳ trúng ý vị hôn phu tương lai của các nàng.” Ngâm Cầm cười ngửa đến ngửa lui, thế nào cũng không ngừng được.

“Ừ, chưa đến nửa năm Vân Xuân Ca sẽ cập kê, chúng ta từ từ bàn bạc, thuận tiện nhớ nói phong thanh cho Liên Xuân Uyển biết, để nàng ta hưởng thụ thật tốt.” Vân Lãnh Ca lên giường cầm lấy bộ sách buổi sáng còn chưa xem xong, nói xong, liền ngồi trên giường êm, đắm chìm trong biển sách, không lên tiếng nữa.

Ngâm Cầm đã hoàn toàn hứng thú, chà sát tay, quyết định chủ ý đi liên hệ với ám vệ của Tướng phủ, thăm dò thật tốt chuyện mà tiểu thư giao.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Liên Thủ Thiết Kế

Editor: Gà

Vân Lãnh Ca rồi rằm nhìn tú thêu hoa văn, uyên ương nghịch nước, bách hoa tranh minh, cái này càng phức tạp hơn cái kia, càng xem càng rối rắm, định gác lại ở một bên không để ý đến.

"Tiểu thư, ngài không phải muốn tú [1], sao lại bỏ xuống." Ngâm Thư hỏi.

[1] thêu

"Tú hoa châm không nghe lời ta, ta đi đông, nó cố tình đi tây, làm người ta cáu giận." Đôi mày thanh tú của Vân Lãnh Ca khẽ nhíu lại, nhỏ giọng nói. Đều do tên khốn Mộ Dung Diệp kia, nói muốn mình thêu cho hắn một hà bao, còn nói trả lễ, bản thân thu ngọc bội của hắn, dĩ nhiên phải trả lễ.

"Tiểu thư, hơn nửa năm nữa ngài sẽ phải thành thân, xác thực phải tự tay thêu giá y cho bản thân." Ngâm Thư cười tủm tỉm nói.

"Hàn biểu muội nói nàng sẽ giúp ta thêu." Sắc mặt Vân Lãnh Ca có chút hài lòng, nghĩ đến thật may là tay nghề thêu thùa của Hàn nhi rất tốt, biết mình không biết, chủ động xin đi giết giặc giúp một tay.

"Tiểu thư, giá y của nữ tử, chăn gấm, gối thêu đều phải tự tay thêu, không thể thêu giúp." Ngâm Cầm cũng không quá hiểu mấy chuyện này, suy tư một hồi, nói.

"Không có biện pháp, hiện tại ta ngay cả lá cây cũng không thêu được, còn nói gì giá y, nếu thật tự thân động thủ, khẳng định không biết ngày tháng năm nào mới xong." Vân Lãnh Ca thở dài, tay nàng ném phi đao, cầm vũ khí còn được, thêu hoa thật quá khó khăn.

"Tiểu thư, nô tỳ thăm dò được." Ngâm Cầm hấp tấp đi đến, sắc mặt vui mừng.

"Nói nghe một chút." Vân Lãnh Ca nằm trên sạp mi nhân, bày tư thái nghe chuyện xưa, hứng thú dồi dào.

"Nô tỳ đã hỏi thăm nhiều nơi, nghiêm túc tổng kết hiện tại trong Kinh thành có ba tên công tử ra vẻ đạo mạo nghiêm trang, chính là con trai trưởng của phủ Lý quốc công Lý Minh Kiệt, phủ Hạ tướng quân Hạ Hạo Nhiên, còn có con thứ của phủ Lãnh vương Lãnh Mạc Hiên." Ngâm Cầm nói liên tục.

"Môn hộ không nhỏ, hai người con vợ cả nhà cao cửa rộng, chỉ có một vương phủ là con thứ." Vân Lãnh Ca lấy tay xoa hàm, Kinh thành phần hoa, nhưng chỉ có vẻ ngoài, thật ra thì chính là vòng xoáy lớn, có người dùng sức tranh đấu cầu sinh cơ, có người nước chảy bèo trôi đắm vào trụy lạc.

"Ba người này do nô tỳ chọn lựa từ những thứ phong lưu lãng tử ra, phủ đệ cao, hơn nữa mẫu chốt nhất là mặc dù ba người bọn hắn thường vụng trộm ra vào nơi bướm hoa, nhưng trên mặt lại giả vờ nghiêm trang, rất nhiều người bị dáng vẻ anh tuấn của bọn hắn che mờ, cho rằng bọn họ văn võ song toàn chính nhân quân tử." Ngâm Cầm khinh thường nói.

"Vân Xuân Ca thích Lãnh thế tử, người nói nếu nàng gả cho Lãnh Mạc Hiên, sống dưới cùng một hiên nhà với Lãnh thế tử, có phải rất thú vị không?" Vân Lãnh Ca suy nghĩ một chút đã cảm thấy buồn cười, mình hết

lòng ái mộ huynh đệ của người sẽ trở thành vị hôn phu của mình, nếu Vân Xuân Ca biết khẳng định vẻ mặt rất đặc sắc.

"Nô tỳ cảm thấy để Đại tiểu thư gả cho Hạ công tử sẽ tốt hơn." Ngâm Cầm ngẫm nghĩ một hồi, nói.

"Vì sao?"

"Tiểu thư ngài nghĩ xem, ý định Đại tiểu thư thâm trầm, thủ đoạn tâm cơ cũng tàn nhẫn, khó nói trước nàng ta có thể sẽ thu phục được trái tim của Lãnh Mạc Hiên, đến lúc đó chúng ta bỏ bao công sức không phải lãng phí một cách vô ích sao? Nhưng phủ Hạ tướng quân không giống thế, Hạ nhị tiểu thư là nhân vật cỡ nào? Mặc dù thân thể nửa tàn phế, nhưng đầu óc vẫn còn, có nàng áp chế Đại tiểu thư, ở phủ Tướng quân Đại tiểu thư không thể lật trời, hơn nữa trải qua chuyện hổ căn người, phủ Tướng quân đối với người của Tướng phủ ta đã hận thấu xương, nhưng Hạ nhị tiểu thư bị thương không thể cố ý trách tội lên người tiểu thư ngài, chỉ có thể nghiền răng nuốt vào bụng, cho nên Đại tiểu thư gả vào phủ Tướng quân, khẳng định sẽ không dễ chịu." Ngâm Cầm sắp xếp ngôn từ thật lâu, mặc dù có chút loạn, nhưng có thể khiến người khác nghe hiểu ý nàng.

"Có lý, một nữ nhi như hoa như ngọc bị hổ căn đứt cánh tay, còn hủy dung, cuộc sống của Hạ Yên Nhi đã hoàn toàn bị phá hủy, chuyện này cho dù không phải chúng ta chủ động mưu toan, nhưng nhất định phủ Tướng quân sẽ giận chó đánh mèo, tiếp theo sẽ oán hận Tướng phủ." Vân Lãnh Ca hết sức đồng ý gật đầu một cái, bản thân bôi bột trên mu bàn tay Hạ Yên Nhi, về sau cả cổ tay nàng ta bị hổ nuốt vào bụng, đầu mỗi liên đứt, không có bằng chứng cụ thể, phủ Tướng quân hoàn toàn không thể đổ lên đầu mình.

"Lão phu nhân sẽ đồng ý sao? Dù lão phu nhân đồng ý, phủ Tướng quân sợ cũng sẽ không nguyện ý." Ngâm Thư cảm thấy không dễ dàng như

vậy, thú kẻ thù vào cửa làm con dâu, chắc không ai cam tâm tình nguyện làm điều này đâu?

"Lão phu nhân cũng không biết chuyện ta thiết kế lại Hạ Yên Nhi, cho nên bên lão phu nhân sẽ không khó mấy, về phần phủ Tướng quân thì quá đơn giản, hiện tại người của Hạ gia hận không thể chặt ta thành trăm mảnh, nhưng lại không làm gì được ta, cưới Vân Xuân Ca phát tiết một chút tức giận, ngày đêm gây khó khăn để bọn họ thỏa mãn hận ý, bọn họ sẽ rất vui đó." Vân Lãnh Ca như có điều suy nghĩ nói.

"Tiểu thư biện pháp tốt." Ngâm Cầm vội vàng nịnh bợ vuốt mông ngựa nói.

"Đại tiểu thư chỉ là thứ nữ, gả đi cũng chỉ là một tiểu thiếp, một cái thiếp thất nhỏ bé, phủ Tướng quân vì trả thù, sẽ tiếp nhận thôi." Ngâm Thư cũng cảm thấy phương pháp này rất tốt.

"Đợi lão phu nhân sắp xếp xong danh sách, ta sẽ ra sân." Khóe môi Vân Lãnh Ca nở nụ cười có thâm ý, trong mắt mang theo một tia ranh mãnh và xảo trá.

"Hai ngày trước nô tỳ đã truyền tin tức đến Liên Xuân Uyển, chắc hẳn Đại tiểu thư đã biết lão phu nhân đang lo hôn sự cho nàng ta, hiện tại xác định vô cùng vui sướng nha." Ngâm Cầm cười vui vẻ, biểu tình vui sướng khi người gặp họa, vẻ mặt hả hê không lời nào có thể miêu tả được.

Vân Lãnh Ca hé miệng cười khế, ánh mắt quét thấy hoa văn trên bàn, có chút quẫn bách, chấp nhận ngồi thẳng người tiếp tục cầm tú hoa châm nho nhỏ kia quyết so thẳng bại.

Qua vài ngày, lão phu nhân đã nghĩ xong danh sách, truyền Vân Lãnh Ca đến hỏi ý kiến nàng, Vân Lãnh Ca đi Phúc Thọ đường, cũng không nhiều lời, chỉ trùng hợp đề nghị, lại nói trúng tim đen, khiến ánh mắt lão phu nhân chuyển đến người Hạ Hạo Nhiên, trải qua trước sau, Vân Lãnh

Ca không để lại dấu vết nói lời hay cho hẵn, lão phu nhân đã rất hài lòng Hạ Hạo Nhiên, nhờ một bà mối có quan hệ tốt với bà đến phủ Tướng quân hỏi thăm chút ý tứ.

Mà tin tức truyền đến của bà mối kia khiến mặt mày lão phu nhân hớn hở, hài lòng, vài ngày trước đây lão phu nhân đã nghe Vân Bá Nghị nhắc đến, ở trên triều Thánh thượng bắt đầu có khuynh hướng trọng dụng Hạ tướng quân, đại biểu ngày phủ Tướng quân đông sơn tái khởi sẽ không xa, có thể sử dụng một thứ nữ tăng thêm quan hệ hai phủ, tất nhiên cực kỳ trúng ý lão phu nhân.

"Tiểu thư, vừa rồi Đại tiểu thư thừa dịp ma ma trông chừng Liên Xuân Uyển không để ý, chạy đến Phúc Thọ đường náo loạn một hồi, khẩn cầu lão phu nhân thu hồi hôn sự của nàng ta và phủ Tướng quân." Gần đây Ngâm Cầm say mê thăm dò tin đồn, thường cùng những bọn nha hoàn nhiều chuyện xúm lại nói huyền thuyên, rất nhanh đã hoà nhập với bọn họ, gió thổi cỏ lay gì ở Tướng phủ lập tức nàng đều biết.

"Ít ngày nữa sính lễ của phủ Tướng quân sẽ vào Tướng phủ, Vân Xuân Ca không muốn cũng phải chấp nhận thôi." Vân Lãnh Ca cúi đầu đo sức với tú hoa châm trong tay, không ngẩng đầu lên nói.

"Tiểu thư nói rất đúng, lão phu nhân lệnh cho ma ma đưa Đại tiểu thư về viện, còn tăng số người canh giữ thêm gấp đôi, nói sau khi cập kê lập tức gả nàng ta đi." Khuôn mặt Ngâm Cầm tươi cười hưng phấn đỏ bừng, giọng nói rất kích động.

Vào buổi tối, Vân Lãnh Ca nhắm mắt lại tắm rửa dưỡng thần, bản thân đang thoải mái thì đột nhiên nghe được một tiếng vang quen thuộc, nhất thời trên mặt xuất hiện rặng mây đỏ, khẽ trầm người xuống, chỉ lộ ra cái đầu, trách mắng: "Mộ Dung Diệp, dâng đồ tử, bán dạ tam canh sai lại bì [1]." Bất tri bất giác, thế nhưng thuận miệng đọc lên một câu vè.

[1]: tên háo sắc, đêm hôm khuya khoắt đến giờ trò

Mộ Dung Diệp không biết nên khóc hay cười, không ngờ bản thân đến không khéo như vậy, không khỏi vỗ về, bất đắc dĩ nói: "Ca nhi, hôm nay ta tìm nàng có chuyện, không phải cố ý đến nhìn lén." Nói xong, lại tăng thêm một câu, giọng nói uất ức, mang theo ý vị tố cáo nồng nặc: "Nàng lại nói oan cho ta rồi."

"Đến nội thất chờ đi." Vân Lãnh Ca tức giận đáp một tiếng, nghe được tiếng bước chân hần rời đi, mới đứng dậy lau khô thân thể, đổi thành tấm y, rời khỏi phòng tắm.

Mới vừa bước vào nội thất, liền nhìn thấy một bức mỹ nam trầm thụ đồ [2], tay Mộ Dung Diệp nâng má, nửa nằm trên giường, ánh mắt sáng rõ bị ngăn trở, khiến gương mặt tuyệt mỹ quá mức của hắn ít đi một phần mị hoặc, nhiều hơn vài phần nhu hòa, vạt áo màu đen, tôn lên làn trắng nõn như ngọc, có vẻ cực kỳ đẹp mắt, mái tóc đen dài như mực, dùng ngọc quan buộc lên, rũ xuống sau gáy.

[2]: bức mỹ nam say ngủ

"Ca nhi có hài lòng với dung mạo của vi phu không?" Mộ Dung Diệp vẫn nhắm hai mắt, khoe miệng nở nụ cười hài hước, âm thanh vì cố ý đè thấp mà trở nên có chút khàn khàn.

"Xấu chết." Vân Lãnh Ca mới vừa rung động lập tức vút lên chín tầng mây, khẽ mím môi, ngoài mặt nói.

"Ca nhi gần đây rất bận sao?" Mộ Dung Diệp không thèm để ý lời nói khẫu thị tâm phi của nàng, đổi đề tài hỏi.

"Ta bận hay không bận Thế tử gia không phải biết rất rõ ràng sao? Còn đến hỏi ta làm gì." Vân Lãnh Ca cười khẩy nói, hiện tại mỗi ngày nàng ăn, mặc, ở, đi đều được thị vệ của Xích Ngôn bẩm báo cho Mộ Dung Diệp

không sót một chữ nào, hiện tại hắn còn cố làm ra vẻ huyền bí đến hỏi mình bận lắm phải không, có khác gì bịt tay trộm chuông [3] đâu?

[3]: tự lừa dối mình, không lừa dối được người (Do tích có kẻ lấy được quả chuông, mang đi không nổi, bèn dùng vỗ đập vỡ để dễ mang, nào ngờ chuông không vỡ mà tiếng chuông lại vang vọng. Hắn lại sợ mọi người nghe thấy tiếng chuông sẽ kéo tới, bèn bịt tai lại để khỏi nghe thấy)

"Ừm, ta có một cách tốt, có thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, giúp nàng giải quyết vấn đề khó khăn, có muốn ta giúp một tay không?" Đột nhiên Mộ Dung Diệp mở mắt, trong mắt mang theo nụ cười dịu dàng, nhìn Vân Lãnh Ca đứng bên giường cách đó không xa, đáy mắt nhu tình cơ hồ có thể tràn ra nước, giọng nói xuân phong hóa vũ [4]: "Đến đây."

[4]: mưa thuận gió hoà

"Không đi." Vân Lãnh Ca bị cử động cố ý hấp dẫn của Mộ Dung Diệp đánh trúng tim, chỉ cảm thấy ngực đã tê dại, gương mặt như trên châu hiện lên một tầng đỏ ửng, nhất thời thân thể có chút không tự nhiên dời đi chỗ khác, cự tuyệt nhìn vào dung nhan tuyệt mỹ mê hoặc chúng nhân kia.

"Nương tử không đến, vi phu đành phải tự mình đi qua thôi." Mộ Dung Diệp khẽ than thở, đứng dậy đi đến bên cạnh Vân Lãnh Ca, ôm vai nàng, ngưng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của nàng.

"Chàng mới vừa nói có biện pháp rất hay rồi cuộc là gì hả?" Vân Lãnh Ca bị ánh mắt như vậy nhìn cả người không được tự nhiên, chỉ cảm thấy đỉnh đầu sắp bốc khói.

"Hôn ta một cái, ta lập tức nói cho nàng biết." Mộ Dung Diệp chủ động thân thiết lưu luyến với Vân Lãnh Ca, ngửi trộm mùi hương của nàng.

"Không nói thì thôi, tự bản thân ta thu thập từng cái một, Trường Thành không phải một sớm một chiều có thể xây xong, tiện nhân cũng

không phải một ngày là có thể đánh ngã." Vân Lãnh Ca kiên quyết không nghe, dù sao nàng còn nửa năm nữa mới gả vào vương phủ, thừa dịp bây giờ còn thời gian, thoải mái nhàn nhã trên đũa Tướng phủ thu về vài con châu châu, giết thời gian, bồi dưỡng tính tình cũng rất tốt.

Khóe môi Mộ Dung Diệp khẽ cong, chợt lấy khí thế sét đánh cúi đầu chuẩn bị thân mật, Vân Lãnh Ca lại thời khắc chú ý thần thái của hắn, thấy hắn muốn hôn, lạnh tay lẹ mắt phát động thế công trước hắn, thông minh dùng đôi tay che môi hắn.

"Ài." Một tiếng thở dài không thể nghe thấy từ môi Mộ Dung Diệp tràn ra, thấy hắn khẽ buông lỏng lực đạo, cũng rút lui khỏi lòng bàn tay Vân Lãnh Ca, trong mắt có vẻ ảo não, lại gần bên tai Vân Lãnh Ca nói ra hết phát hiện và tính toán của hắn.

Nghe Mộ Dung Diệp nói càng lâu, ánh sáng trong mắt Vân Lãnh Ca càng sáng, nghe đến cuối cùng, cả nội tâm Vân Lãnh Ca lập tức kích động, hai mắt sáng rỡ nhìn Mộ Dung Diệp, hình như muốn lập tức áp dụng biện pháp của hắn.

Mộ Dung Diệp nhướng mày nhìn mắt mèo con mừng rỡ, nếu không phải nàng vội vàng quan tâm cái này, tác hợp cái kia, bản thân cũng sẽ hỏi đến những thứ chuyện râu ria vụn vặt này rồi, vì để mèo con có thể nhìn hắn lâu thêm một cái, có lòng báo đáp hắn, vì tâm tư của mèo con hắn không ngại nhúng tay vào giúp.

Qua vài ngày, phủ Tướng quân đã mang sính lễ nạp thiệp đến Tướng phủ, định ngày xuất giá, Hạ Hạo Nhiên và Hạ Ngữ Nhi đến cửa thăm Vân Xuân Ca.

Lão phu nhân nể mặt phủ Tướng quân, giải trừ lệnh cấm túc cho Vân Xuân Ca một ngày, để nàng ta và người của Hạ gia đi dạo ở Tướng phủ, thuận tiện bồi thêm chút tình cảm.

Hạ Hạo Nhiên nhìn sắc mặt Vân Xuân Ca tiều tụy, làn da vàng xám, ánh mắt mang theo ghét bỏ quan sát thân thể gầy yếu của nàng ta, thấy thân thể nàng ta khô quắt không có đường cong, dáng người cứng nhắc như vậy khiến Hạ Hạo Nhiên vô cùng bất mãn, thua kém hoa khôi thiên kiều bá mị trong Hoa Lầu không biết bao nhiêu lần, nhưng nghĩ đến Nhị muội trong phủ vô cùng thâm trầm, không khỏi hơi cân nhắc, qua loa theo nàng ta đi dạo xung quanh.

Vân Xuân Ca lạnh nhạt, không một tia hảo cảm với Hạ Hạo Nhiên, nhưng sự thực nàng ta sẽ trở thành thiếp thất phủ Tướng quân đã không thể sửa đổi, trong đầu nhanh chóng chuyển động, suy nghĩ xem có thể vãn hồi từ đâu, vẻ mặt suy nhược không chút để ý dẫn theo Hạ Hạo Nhiên đi.

Ở trong lương đình Vân Lãnh Ca chiêu đãi Hạ Ngữ Nhi, mặc nàng ta nói như thế nào chỉ cười không nói, lẳng lặng uống trà, chờ hành động của Mộ Dung Diệp.

"Vân Lãnh Ca, người thật là một tiện nhân, đoạt đi người yêu của Nhị muội còn chưa tính, còn sử dụng quỷ kế ác độc khiến hồ can Nhị muội bị thương, thật không biết tại sao Mộ Dung Thế tử coi trọng nữ nhân có tâm địa như rắn rết này." Hạ Ngữ Nhi thấy mình khiêu khích trách mắng Vân Lãnh Ca đều không để ý, trong lòng sinh ra cảm xúc khó chịu, cảm giác bản thân tựa như một con tôm tép nhãi nhép, ý nghĩ này mới xuất hiện, sắc mặt Hạ Ngữ Nhi nhất thời vô cùng khó coi, nổi trận lôi đình lớn tiếng mắng.

"Tài nữ nổi danh Đông Dương chính là đức hạnh như vậy sao? Như người đàn bà chanh chua nơi phố phường, Lãnh Ca đã thụ giáo rồi." Vân Lãnh Ca ưu nhã nâng chén trà lên nhấp một miếng, ôn hòa nói, cử chỉ như một bức họa làm người ta cảm thấy vui tai vui mắt, đối diện với sắc mặt Hạ Ngữ Nhi tái xanh, giơ chân mắng to tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, khiến nha hoàn ngẫu nhiên đi qua nhìn thấy, cảm thấy hành động côn đồ của Hạ

đại tiểu thư không hề xứng với phong cách đoan trang hào phóng của tiểu thư nhà mình.

"Vân Lãnh Ca, đừng tưởng rằng người có thể leo lên cành cao là Mộ Dung Thế tử, thì đặc ý, không sai, trước kia Mộ Dung Thế tử có quyền thế ngập trời, nhưng trước đây không lâu hẳn đã giao nộp binh phù, Chiến thần không có quân đội, có thể có mấy cân mấy lượng, người cho rằng hẳn còn có thể giống như trước kia sao? Người cứ nằm mơ đi." Ánh mắt Hạ Ngữ Nhi vẫn lên tia máu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vằn vẹo thành bộ dáng quái dị, làm người ta sợ phát rét.

Thấy Vân Lãnh Ca hơi biến sắc, Hạ Ngữ Nhi nghĩ rằng lời của mình kích thích được nàng, thoáng chốc nội tâm sáng khoái, đáy mắt hàm chứa hận ý nồng nặc, tiếp tục nói: "Người xem, người chính là một cái sao chổi, Mộ Dung Thế tử vì phụ trách, vô tội bị người đánh lú, giao ra binh quyền, mới có thể đổi lấy hôn sự với Tướng phủ, nếu ta là người, đã sớm tìm sợi dây thừng treo cổ rồi, tránh liên lụy đến người khác, người vẫn còn ở đây điều vô dương oai, thật đáng khinh!" Hạ Ngữ Nhi càng nói càng kích động, âm thanh cũng cao lên, tầm mắt oán độc chăm chú nhìn vào Vân Lãnh Ca, hận không thể đâm vài lỗ trên người nàng.

"Thế tử phi, ty chức ném người miệng không sạch sẽ này ra ngoài." Xích Ngôn đã sớm được Mộ Dung Diệp hạ lệnh hôm nay không được xuất hiện, nhưng nghe Hạ Yên Nhi mắng Thế tử phi nhà mình khó nghe như vậy, nếp uốn giữa lông mày càng thêm rõ ràng, lách mình xuất hiện trong lương đình, ghét bỏ nói.

"Dù sao Hạ tiểu thư cũng là khách, đây không phải là đạo đãi khách của Tướng phủ." Vân Lãnh Ca không tức giận, chỉ nghĩ đến Hạ Ngữ Nhi rất tường tận đại sự triều đình, không khỏi có chút suy nghĩ sâu xa.

"Vân Lãnh Ca người thật vụng về, khuôn mặt giả mù sa mưa thật khiến ta buồn nôn." Móng tay Hạ Ngữ Nhi đã khảm thật sâu vào trong máu

thịt, nhưng nàng ta không hề cảm thấy đau đớn, ngược lại có một loại khoái cảm đại khoái nhân tâm [5], tựa như mắng Vân Lãnh Ca thêm vài câu, nàng ta sẽ vui vẻ vài phần, đáy mắt Hạ Ngữ Nhi hiện ra nụ cười xấu xa âm độc, âm dương quái khí nói: "Vân Lãnh Ca, người hại Nhị muội ta, còn ta sẽ nạp đại tỷ của người cho ca, cả đời hành hạ nàng ta, lăng nhục nàng ta, để nàng ta muốn sống không được muốn chết không xong, ha ha ha ha." Nói xong lời cuối cùng, nàng ta đã ngửa đầu điên cuồng cười, lâm vào điên dại.

[5] đại khoái nhân tâm: hả lòng hả dạ

"Cái gì, Hạ công tử không thật lòng đối đãi với Đại tỷ ta sao?" Vân Lãnh Ca nghe vậy phút chốc sắc mặt biến đổi, huyết sắc mất sạch, không thể tin nhìn Hạ Ngữ Nhi như nhìn dã thú.

"Vân Xuân Ca chỉ là một thứ nữ hèn mọn, ngay cả làm thiếp cho Đại ca ta nàng ta cũng không xứng, nếu nàng ta không phải là Đại tỷ của người, nàng ta đừng hòng bước chân vào cửa phủ Tướng quân." Hạ Ngữ Nhi hoàn toàn đã mất đi lý trí, bật thốt lên, tâm tình rất tốt thưởng thức khuôn mặt trắng bệch của Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca ngây người như phỗng ngồi không nhúc nhích, cặp mắt trống rỗng, dường như hết sức khiếp sợ, Xích Ngôn một bên cúi đầu che khóe miệng co quắp, trong lòng cảm khái khả năng diễn trò của Thế tử phi thật quá tốt, tốc độ biến đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách, đáng vẻ như thật, khiến hắn vô cùng bội phục.

"Không xong, không xong." Đúng lúc này, đột nhiên một nha đầu chạy đến lương đình, gương mặt kinh hoảng, kêu lên.

"Chuyện gì ồn ào vậy." Vân Lãnh Ca cau mày đứng dậy gọi nha đầu này lại, hỏi: "Nếu lỡ mắng đụng phải khách quý, lập tức đuổi người ra khỏi phủ." Nói xong, ánh mắt chuyển đến Hạ Ngữ Nhi, khóe miệng xen lẫn một tia xin lỗi nói: "Hạ đại tiểu thư."

Còn chưa có nói xong, nha đầu kia đã chạy đến, hô to gọi nhỏ cắt đứt lời nói của Vân Lãnh Ca: "Nhị tiểu thư, Đại tiểu thư, Tam Tiểu Thư và Hạ công tử, ở phòng khách đang ... đang..." Mặt của nàng thẹn thùng đỏ rực, nhin nửa ngày nhưng thế nào cũng không thể nói ra được câu kế tiếp.

Nhưng dựa vào nét mặt và giọng nói, sao Vân Lãnh Ca và Hạ Ngữ Nhi lại không hiểu?

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Nga Hoàng Nữ Anh [1]

Editor: Gà

[1] Nga Hoàng và Nữ Anh: hai con gái của vua Nghiêu đều gả cho ông Thuấn, và truyền ngôi cho ông này, lập nên nhà Ngu.

"Bẩm báo cho tổ mẫu chưa?" Vân Lãnh Ca nhìn chăm chăm nha đầu hoang mang sợ hãi, hỏi.

"Thu Diệp tỷ tỷ đã đến Phúc Thọ đường báo với lão phu nhân rồi, Nhị tiểu thư, ngài mau đến xem một chút đi, chúng nô tỳ cũng không dám vào." Khuôn mặt nha đầu nhỏ nhắn lúc hồng lúc trắng, biến đổi rất đặc sắc, ngập ngừng nói.

"Bây giờ Hạ công tử và Đại tỷ, Tam muội đang ở đâu?" Ánh mắt Vân Lãnh Ca nhìn thấy sắc mặt Hạ Ngữ Nhi xanh mét trong nháy mắt, chỗ sâu nơi đáy mắt lộ ra ý cười lạnh, thân tỷ muội hầu hạ một chồng, kết quả thật không tệ, khiến bản thân cảm thấy buồn cười nhất chính là, Vân Hạ Ca cùng đường, không cần bản thân chủ động trừng trị nàng ta, nàng ta cũng đã hãm mộ hôn sự bản thân nàng giới thiệu cho Vân Xuân Ca rồi, dám quyến rũ tỷ phu của chính mình, quả nhiên tự tạo nghiệt, không thể sống!

Vân Xuân Ca có tâm kế nhưng lạnh nhạt, đoán chừng không có tâm tư đi tranh thủ tình cảm, nhưng hãn Vân Hạ Ca bị cấm túc ở nơi tối tăm không có ánh mặt trời bị hành hạ đến điên rồi, thấy Đại tỷ nàng ta ưng thuận hôn sự 'tốt' như vậy, liền được ăn cả ngã về không hiển thân muốn gạo sống nấu thành cơm chín, nếu ám vệ của Mộ Dung Diệp không thấy được ý tưởng này của Vân Hạ Ca, dù thế nào đi nữa Vân Lãnh Ca cũng không nghĩ

ra được, Vân Hạ Ca vô sỉ như vậy, đánh chủ ý lên Hạ Hạo Nhiên, vì vậy, nàng ở sau lưng khéo léo đẩy một cái.

Phủ Hạ tướng quân có hai nữ tử thích ồn ào như vậy, chắc chắn chưa từng có náo nhiệt, còn Hạ Hạo Nhiên ưa thích lưu luyện chốn thanh lâu kỹ viện, lấy tâm tính hai tỷ muội các nàng, chỉ cần bạo phát, đều sẽ không có kết quả tốt, sẽ luôn gà chó không yên, long trời lở đất.

"Ở phòng nào?" Tướng phủ có hai phòng đãi khách, chỗ nào cũng khá xa, dùng để chiêu đãi khách nam trong tình huống say rượu, thay y phục.

"Bẩm tiểu thư, ở Đông Uyển." Nha đầu trả lời.

"Ta lập tức đến đó, người chuyển cáo cho Tứ di nương, để bà cũng qua bên đó." Mi tâm Vân Lãnh Ca nhíu lại, suy nghĩ một chút phân phó nói, dù sao hiện tại Tứ di nương đã theo lão phu nhân học chủ sự, tình huống như thế hẳn nên thông báo cho bà ta một tiếng.

Nha đầu hành lễ xoay người rời đi thật nhanh, bước chân có chút lão đảo, hiển nhiên đã bị kinh sợ.

"Hạ đại tiểu thư, chúng ta đi xem đã xảy ra chuyện gì." Vân Lãnh Ca nghiêng nói với Hạ Ngữ Nhi đang không thể tin nổi, thấy đối phương gật đầu theo bản năng, lập tức nhắc chân bước về hướng phòng khách phía đông.

Vân Lãnh Ca vừa tiêu sái bước đi vừa nghĩ, trước đây không lâu Hạ Ngữ Nhi vênh vác đắc ý, tư thái không ai bì nổi, trong nháy mắt, một chút xíu gió nhỏ sóng yếu đã bị hoảng sợ, nàng ta chỉ là cái gỏi thêu hoa xinh đẹp, con cộp giấy phô trương thanh thế, nếu hôm nay là Hạ Yên Nhi, có lẽ bên Hạ Hạo Nhiên sẽ không dễ dàng thành công như vậy.

Tuổi lão phu nhân đã cao, bước chân chậm một chút, chờ Vân Lãnh Ca dẫn nha hoàn đến Đông Uyển thì lão phu nhân cũng vừa đến viện.

Bây giờ là ban ngày, cửa sổ của các gian phòng ở Đông Uyển đều khép chặt, khiến người ta cảm thấy kỳ hoặc, chỉ có hai nha đầu đang đứng ở cửa sương phòng, nhưng hai người một là ngây người không còn chút máu đứng ở cửa, còn lại một người thì mặt đã đỏ đến mang tai cúi đầu nhìn mình chăm chăm bàn chân, khiến lão phu nhân càng cảm thấy kỳ hoặc, không khỏi chú ý vào cửa sương phòng đang đóng chặt, lão phu nhân một lòng lo lắng chuyện gì đang xảy ra, không nhận thấy được người đến sau lưng đã dừng bước, khẽ cúi đầu, tựa như đang do dự có nên vào hay không.

"Ừ..... Ừ..... A....." Tiếng than kiêu mị mất hồn khẽ truyền ra từ gian phòng đóng chặt, đầu tiên mọi người đều sửng sốt, sau đó lập tức hiểu được, nhanh chóng cúi đầu, sắc mặt đều đỏ lên, trừ vài ma ma bên ngoài, những nha hoàn khác đều là cô nương chưa gả, loại chuyện như vậy, chưa từng trải qua, nghe tiếng than âm mỹ như thế, tự nhiên sẽ xấu hổ.....

Vân Lãnh Ca cười lạnh, lặng lẽ liếc nhìn Hạ Ngữ Nhi, chỉ thấy đôi mắt nàng ta hoảng sợ, vẻ mặt tức giận, hôm nay Tướng phủ trừ Hạ Hạo Nhiên đều không có những nam tử khác đến bái phỏng, hơn nữa trong viện luôn không có nam sai vặt, cho nên giờ khắc này người ở trong phòng điên long đảo phượng dĩ nhiên là Hạ Hạo Nhiên và người đã bái phỏng hắt ta.

Một, hai, ba, Vân Lãnh Ca hứng thú đánh nhịp trong lòng, dù bận vẫn ung dung chờ Hạ Yên Nhi nổi đóa, quả nhiên không ngoài dự đoán, một lát sau, toàn thân Hạ Yên Nhi tức giận phát run, đáy mắt có hai ngọn lửa thiêu đốt, dùng dùng đi đến trước cửa, hung hăng đá văng cửa phòng ra, vọt vào thật nhanh.

"Mau vào xem một chút." Lão phu nhân phản ứng kịp: sao Hạ Ngữ Nhi lỗ mãng như thế, trước mặt nhiều người như vậy đã xông vào trong, để mặt mũi Tướng gia ở đâu chứ.....

Trong phòng trên giường lớn, hai mắt Hạ Hạo Nhiên đỏ ngầu ôm Vân Hạ Ca vận động kịch liệt, nét mặt Vân Hạ Ca tươi như hoa vô cùng ngênh

hợp, lụa mỏng tung bay, hương ảnh di động, nam tử thở gấp và nữ tử kiều my than nhẹ bên tai không dứt, cả căn phòng tràn đầy mùi vị tình dục nồng nặc và khí tức xa hoa lãng phí, trên giường vị trí phía trong cùng Vân Xuân Ca không một mảnh vải vẫn nằm ngủ mê mang!

Trên chiếc giường trắng tinh, bỗng chốc ẩn điếm một vết hồng mai!

‘Ầm’ cửa phòng mở toan, Hạ Ngữ Nhi một thân tức giận vào cửa nhìn lướt qua hai người vẫn còn đắm chìm trong kích tình, may mắn màn che cực kỳ chặt chẽ, không nhìn thấy hình ảnh khó coi, Hạ Ngữ Nhi nắm chặt quả đấm, hô to một tiếng: "Đại ca, huynh làm chuyện tốt rồi!"

Hạ Hạo Nhiên bị tiếng vang thật lớn đánh thức, nhất thời dừng động tác lại, cách tấm màn che mỏng, định thần nhìn lại, bản thân hắn ta vẫn đang ôm Tam Tiểu Thư Tướng phủ trong ngực, bên phải hắn cách đó không xa Vân Xuân Ca nằm ngủ mê man.

"Ta...ta không biết đã xảy ra chuyện gì." Hạ Hạo Nhiên ngây người, hai tay vội vàng buông vòng eo Vân Hạ Ca ra, lồm bồm nói.

"Hạ công tử, người cường bức ta và Đại tỷ, tại sao lúc này không thừa nhận chứ? Thanh bạch của tỷ muội chúng ta bị hủy, còn mặt mũi nào sống trên đời, không bằng đập đầu chết trước cửa phủ Tướng quân." Vân Hạ Ca vì hấp dẫn Hạ Hạo Nhiên, đã tổn tâm tư, dùng hương phấn tốt nhất phủ kín làn da, một đôi mắt câu hồn đoạt phách, dáng vẻ sắp khóc càng thêm cảm động, nhỏ giọng nức nở, hai vai gầy gò khẽ rung, khiến Hạ Hạo Nhiên luôn tự xưng thoải mái phong lưu nổi lên suy nghĩ thương hương tiếc ngọc.

Cũng chỉ là thứ nữ, giống hết Đại tỷ nàng ta, vui đùa một chút cười về làm tiểu thiếp thì cũng thôi, nhớ lại lúc này hắn ta hết sức hưởng thụ, dâm quang trong mắt Hạ Hạo Nhiên vừa biến mất thoáng chốc lại xông ra, nhìn thân thể trần trụi của Vân Hạ Ca, không khỏi liếm môi.

"Các người mau mặc y phục tử tế vào, có chuyện gì thì nói sau." Lão phu nhân nhìn căn phòng hỗn loạn không chịu nổi, nghe hơi thở trong gian phòng tràn ngập khác thường, không khỏi buồn nôn, hết sức khắc chế để không bị luống cuống trước mặt mọi người, phất phất tay, dẫn một đám nha đầu rời khỏi nội thất.

Không bao lâu, lão phu nhân sai tất cả nha hoàn xem náo nhiệt ra, ra lệnh bọn họ ém miệng không được truyền ra ngoài, lập tức vào Đông Uyển đợi ba người Hạ Hạo Nhiên ra ngoài giải thích.

Vân Hạ Ca lay tỉnh Vân Xuân Ca hôn mê, Vân Xuân Ca trợn to hai mắt, sau một tiếng kêu to kinh thiên động địa, vừa giận vừa sợ nhìn hai người đang từ từ mặc y phục, cúi đầu thấy thân thể mình, hốt hoảng kéo chăn che cảnh xuân lộ ra ngoài, trong đầu nhanh chóng tìm kiếm chuyện gì đã xảy ra, đột nhiên trí nhớ ngừng ở chỗ một nha đầu đã đánh ngã mình, sau đó nàng ta bất tỉnh, nàng ta nhìn nha đầu kia có chút quen mặt, suy tư hồi lâu, mới nhớ là nha đầu quét sân trong viện của Vân Hạ Ca.

"Vân Hạ Ca, là người trù tính có đúng không." Chân tướng rõ ràng, Vân Xuân Ca run rẩy giơ ngón tay lên chỉ Vân Hạ Ca đang có tâm tình không tệ, giận không kềm được chất vấn, âm thanh cực lớn đến nỗi màn che trên giường cũng hơi run lên vài cái.

"Các người đều đã là người của Bản công tử, Bản công tử sẽ phụ trách, hai tỷ muội các người cùng vào phủ hầu hạ ta." Bây giờ Hạ Hạo Nhiên đã hoàn toàn trấn định lại rồi, mặc dù chuyện này không hợp pháp, nhưng việc đã đến nước này, hấn cứ nạp Vân Hạ Ca làm tiểu thiếp là được.

"Hạo lang, người ta đã là người của chàng, về sau chàng hãy đối với thiếp thật tốt nha." Vân Hạ Ca vịn eo nhỏ có chút đau xót, chuyển đến bên cạnh Hạ Hạo Nhiên, tựa vào ngực hấn ta, mềm mại nói, cũng biết nghe lời sửa lại xưng hô, không có nửa phần không tự nhiên, cực kỳ thuận miệng.

"Chỉ cần nàng phục vụ Bản công tử tốt nhất, đương nhiên Bản công tử có thể đổi tốt với nàng." Hạ Hạo Nhiên nhéo gương mặt của Vân Hạ Ca, hẳn ta thích những nữ tử biết nghe lời nhất, hơn nữa mặc dù tuổi Vân Hạ Ca nhỏ hơn Đại tỷ nàng ta, nhưng thân thể đã phát dục linh lung hấp dẫn, so với Vân Xuân Ca giống như cây đậu kia càng đầy đặn mê người hơn nhiều, đồ chơi xinh đẹp chủ động đưa đến cửa, không lý nào hẳn ta phải chối từ.

"Các người thật vô liêm sỉ, tự mình tặng tị với nhau không nói, còn dám lôi kéo ta vào, lương tâm của các người đã cho chó ăn hết rồi sao?" Cả người Vân Xuân Ca tức giận run lấy bối, trong cơn giận dữ mắng to: "Nhất là người, Vân Hạ Ca, ta là tỷ tỷ ruột của người, người lại dám xuống tay với ta nặng như vậy!"

"Vốn tỷ chính là thiếp của Hạo lang, sớm muộn gì cũng sẽ gả vào phủ Tướng quân, muội muội giúp tỷ một lần, cho tỷ và Hạo lang viên phòng trước, không có gì quá đáng cả." Vân Hạ Ca khinh thường nói, ngón tay thon dài vẽ vòng tròn trước ngực Hạ Hạo Nhiên, giọng nói mỉa mai: "Hạo lang, thiếp nói đúng không?"

"Hạ Ca nói rất đúng." Hạ Hạo Nhiên hí mắt cười một tiếng, ôm eo Vân Hạ Ca ra cửa: "Chúng ta ra ngoài trước đi, Bản công tử sẽ nói rõ với lão phu nhân, hai chúng ta lưỡng tình tương duyệt, kim lòng không đậu, hi vọng bà ấy có thể thúc đẩy chuyện vui này."

Vân Hạ Ca thản nhiên cười, mấy ngày nay mỗi ngày nàng ta bị nhốt trong sân không ra người không ra quỷ này, không thể bước ra khỏi Liên Hạ Uyển một bước, trong phủ bọn hạ nhân thấy lợi quên nghĩa bắt đầu lười đối đãi với nàng ta, hoàn toàn không giống trước kia toàn cung kính và nịnh nọt, mỗi ngày thức ăn đưa đến đều là thức ăn của bọn nô tỳ hạ đẳng nhất ăn, cuộc sống như thế nàng ta chịu đủ rồi, nên nàng ta mới dứt khoát như vậy, mặc dù hiện tại nàng ta leo lên người Hạ Hạo Nhiên làm thiếp, nhưng Hạ Hạo Nhiên là con trai trưởng duy nhất của phủ Tướng quân, tiền

đồ không giới hạn, chờ sau khi gả cho hân, liên hiệp với Đại tể đả kích những nữ nhân khác còn không dễ dàng ư, nếu nàng ta có thể mang thai trước chính thất sau đó sinh hạ trưởng tử, người của phủ Tướng quân ai dám xem nhẹ nàng ta?

Vân Xuân Ca nhìn Vân Hạ Ca ửng ửng làm dáng lượn lờ rời đi, vừa hận nàng ta không biết thẹn, chìm trong trụy lạc, lại oán bản thân hôm nay không tập trung, mất phòng bị, nhất thời để nàng ta thực hiện được gian kế, lại phát hiện trừ việc gả cho Hạ Hạo Nhiên làm tiểu thiếp, thật sự một chút đường lui cũng không có, nghĩ đến cuộc đời vô duyên với Lãnh thế tử, trong lòng Vân Xuân Ca bi ai, nước mắt lớn như trân châu chảy xuống, thấm vào y phục bằng gấm, trong giây lát không hề để lại dấu vết.

Vân Hạ Ca run rẩy quỳ trên mặt đất, nước mắt đầy mắt, nhìn về mặt vẻ giận dữ của lão phu nhân, không dám lên tiếng, câm như hến.

"Lão phu nhân, ta và Tam tiểu thư ái mộ lẫn nhau, nhất thời ý loạn tình mê mới có thể...., xin lão phu nhân thành toàn." Hạ Hạo Nhiên tự giữ thân phận, cũng không quỳ xuống, chỉ đứng bên cạnh Vân Hạ Ca, chấp tay, thành khẩn nói.

"Nhưng nó là muội muội của Xuân Ca mà, thân tỷ muội gả cho cùng một người, một khi truyền đi danh tiếng của Tướng phủ có thể bị phá hủy." Lão phu nhân chỉ cảm thấy gia môn bất hạnh, sao sinh ra như vậy hai thứ mặt hàng không biết xấu hổ vậy chứ, chưa gả qua mà đã có quan hệ bất chính, hơn nữa là thân tỷ muội cùng hầu hạ một nam tử, hôm nay nhiều người nhìn thấy như vậy, sơ ý lan truyền ra ngoài một chút, Tướng phủ sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

"Tổ mẫu, Nga Hoàng Nữ Anh cũng là một câu chuyện mọi người ca tụng đúng không?" Vân Lãnh Ca ghé vào tai lão phu nhân nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Đôi mắt Vân Hạ Ca phóng hỏa nhìn Vân Lãnh Ca đã lâu không gặp, thấy dung mạo nàng càng ngày càng rực rỡ loá mắt, cả người tựa như một đóa thủy tiên chậm rãi nở rộ, chói mắt không thể nhìn thẳng, nghĩ đến trước đó vài ngày bản thân chịu khổ sở đều do nàng một tay tạo thành, hận không thể đánh nàng vào mười tám tầng địa không bao giờ được siêu sinh.

Lão phu nhân vốn cũng không thích Vân Xuân Ca, hôm nay gây ra chuyện như vậy, tự nhiên bà sẽ không giữ nàng ta lại nữa, nghe Vân Lãnh Ca rỉ tai, mặc dù không nguyện, nhưng hai tỷ muội các nàng đã thất thân cho Hạ Hạo Nhiên, trừ phi cả đời thanh đăng thờ Phật đến cuối đời, nếu không chỉ có thể gả cho Hạ Hạo Nhiên, không còn cách nào.

"Chờ Xuân Ca qua cửa, người hãy cưới Hạ Ca đi." Lão phu nhân chỉ cảm thấy tâm thần mệt mỏi, không còn hơi sức phất tay, xem như đã đồng ý.

Hạ Ngữ Nhi thờ ơ nhìn Hạ Hạo Nhiên đang mặt xấu hổ, cau mày trong mắt tản ra khí lạnh, trước kia mặc dù Đại ca không làm việc đàng hoàng, thường trêu hoa ghẹo liễu, nhưng chưa bao giờ đi quá giới hạn, trước mặt thiếp thất chưa qua cửa, tăng tị với muội muội của người ta, quả thật tổn hại luân thường, đạo đức!

Sự việc đã định, lão phu nhân tiến bước người Hạ gia, cấm túc Vân Xuân Ca lần nữa, mang Vân Hạ Ca đến Phúc Thọ đường chất vấn, có nhiều ma ma trông chừng như thế, làm sao Vân Hạ Ca có thể trốn thoát ra khỏi viện thông đồng gian dân với Hạ Hạo Nhiên, lão phu nhân càng không hiểu.

Vân Lãnh Ca lấy cớ mệt mỏi trở lại Liên Lãnh Uyển, dù lão phu nhân có hỏi thế nào, cũng không cải biến được sự thực Vân Hạ Ca đã thất thân.

"Tiểu thư, chiêu thức hôm nay của ngài thật lợi hại, nhất tiễn song điêu, đồng thời trừ đi hai con người căn bã này, hơn nữa còn không cần

ngài tự thân động thủ." Sau khi Vận Nhi biết được kết quả, gương mặt bội phục vội đã chạy đến.

"Ta là người tốt bụng, giúp người tạo ra niềm vui là phẩm đức cao thượng, hơn nữa, ta chỉ thuận nước đẩy thuyền thôi." Vân Lãnh Ca không chút khách khí đoạt công lao của Mộ Dung Diệp, cười yếu ớt nói.

Vân Hạ Ca nhận được tin tức Hạ Hạo Nhiên đến Tướng phủ, hơn nữa bị một nha hoàn không cẩn thận đụng vào làm bắn y phục ở Đông Uyển nên đến phòng khách sửa sang lại, vì vậy nàng ta thật vất vả dùng một kim châm có tiếng mua chuộc một nha hoàn quét sân, phân phó nha hoàn đó đánh lạc hướng ma ma trông chừng, thừa dịp bất ngờ chạy ra ngoài, đi đến phòng khách phát hiện Hạ Hạo Nhiên đang nhắm mắt nghỉ ngơi, liền tiếp tục ra lệnh cho nha hoàn đó dùng sức đánh ngã Vân Xuân Ca, ở sau lưng đánh ngất Vân Xuân Ca, hai người hợp lực chuyển Vân Xuân Ca vào phòng khách, ba người một giường, cùng điên long đảo phượng, còn cố ý để nha đầu âm thầm dẫn người đến phát giác, cứ như vậy, trước mắt bao người nàng ta trở thành người của Hạ Hạo Nhiên, ai cũng không thể phủ nhận.

Vân Hạ Ca tự cho là kế hoạch không chệ vào đâu được, thật ra thì trăm ngàn chỗ hở, nếu không phải mình giúp một tay, bằng vào nha đầu quét sân đó muốn dời sự chú ý của những ma ma kia là điều si tâm vọng tưởng, đương nhiên y phục Hạ Hạo Nhiên bị bắn cũng do nàng tìm người gây ra, ám vệ của Mộ Dung Diệp núp ở phòng khách làm hấn ta mê muội, chờ Vân Hạ Ca tự chui đầu vào lưới.

Về phần Vân Hạ Ca nàng ta lấy được tin này, còn tự mình đưa qua, nếu không làm sao nàng ta sẽ ngoan ngoãn chủ động mắc câu, cái này gọi là Khương Thái Công câu cá, người nguyện mắc câu, nếu Vân Hạ Ca không có ý định xấu xa này, nàng cũng không thúc đẩy được.

Trong mắt Vân Lãnh Ca nâng lên một chút ý cười, hồi môn Nhị di nương nuốt riêng lão phu nhân đã giúp nàng cầm về rồi, một món cũng không sót theo danh sách hồi môn của mẫu thân năm đó, hồi môn tân hôn của nàng đã ở trong tay, hôn nhân đại sự của hai tỷ muội Vân Xuân Ca cũng đều kết thúc, rốt cuộc thù của mẫu thân nàng đã được báo, mặc dù Nhị di nương còn sống, nhưng tuyệt đối cuộc sống của bà ta sắp nước sôi lửa bỏng, sống không bằng chết, rốt cuộc hoàn mỹ rồi, cảm khái thở dài, Vân Lãnh Ca vui thích cầm sách lên tĩnh tâm lật xem.

Thời gian như thoi đưa, nháy mắt đã qua nửa năm, đã là ngày cập kê của Vân Xuân Ca, lão phu nhân tùy ý mời vài phu nhân có quan hệ tốt với bà đến bày tiệc, xem như xong, nửa năm trước lão phu nhân và phủ Tướng quân thương nghị hôn kỳ sẽ tổ chức sau ngày cập kê, trưởng thành cập kê, ngày Vân Xuân Ca xuất giá đã sắp đến.

Mùng mười tháng mười hai, là ngày Vân Xuân Ca gả đi, sáng sớm, Tướng phủ đã bận rộn không ngừng, lão phu nhân và Vân Lãnh Ca tặng tượng trưng cho nàng ta chút lễ vật trang điểm, mặc dù Vân Bá Nghị vô cùng không thích Vân Xuân Ca, nhưng vì mặt mũi của Tướng phủ, cũng chuẩn bị cho nàng ta 48 thùng hồi môn.

Vân Xuân Ca một thân xiêm áo mềm mại hai mắt đầm lệ bái biệt lão phu nhân và Vân Bá Nghị, dưới sự thúc giục không kiên nhẫn của lão phu nhân, để nha hoàn ma ma dìu nàng lên kiệu hoa.

Ban đầu, nếu Vân Xuân Ca không tư thông với Hạ Hạo Nhiên, lão phu nhân đối với hôn sự này rất hài lòng, nhưng tôn nữ của mình làm ra chuyện xấu như vậy, người làm tổ mẫu như bà cảm thấy rất mất mặt, làm sao có thể vui vẻ được đây.

Còn một tháng nữa, chính là ngày cập kê của Vân Lãnh Ca.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THU

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Âm Sát Ngày Cập Kê

Editor: Gà

Ngày cập kê, sáng sớm, Vân Lãnh Ca đã bị đánh thức, tắm rửa, chải đầu rửa mặt, bọn nha hoàn bận rộn trong ngoài, mặc dù vội vàng, nhưng lại đầu vào đấy, Vân ma ma vì Mộ Dung mà đích thân đến dùng chiếc lược tinh xảo chải búi tóc cập kê, trăm bích lục cài lên tóc như ánh sáng lung linh, lay động rực rỡ.

Khuyên tai, lắc tay, dây chuyền, ngọc bội, mọi người đều hầu hạ đeo lên, nhiều lần xác nhận không hề bỏ sót, mọi người vây quanh Vân Lãnh Ca đi về phía đại sảnh.

Thiên kim con vợ cả của phủ Tả tướng cập kê, là chuyện lớn, trong đại sảnh, các phu nhân, tiểu thư danh môn vọng tộc đã sớm đến dự lễ, lão phu nhân ngồi ghế trên, vẻ mặt tươi cười, yên lặng chờ Vân Lãnh Ca đến.

"Hôm nay, là lễ thành nhân của cháu gái Lãnh Ca, cảm tạ các vị tân khách quang lâm, lễ thành nhân của Lãnh Ca chính thức bắt đầu!" Lão phu nhân ngừng lại chốc lát, nói: "Lãnh Ca bái kiến các vị tân bằng đi!"

Vân Lãnh Ca đi vào phòng khách, xuất hiện khiến ánh mắt của rất nhiều phụ nhân quý tộc kinh diễm, chậm rãi đi về phía gian phòng, đuôi váy thật dài, mềm mại trượt trên mặt đất, để lại dấu vết mờ mờ, Vân Lãnh Ca cúi người phúc thân với tân khách, sau đó đi đến giữa phòng, chậm rãi quỳ xuống đệm.

Hôm nay người chài đầu cho Vân Lãnh Ca là mẫu thân của lão sư của Hoàng đế năm đó còn đang là thái tử, trong kinh thành lão phu nhân đức cao vọng trọng nhất không ai ngoài bà, do Mộ Dung Diệp cố ý đến cửa xin bà đến chài đầu cho Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca như tượng gỗ để mặc bọn họ lẩn qua lẩn lại, sau khi qua tam bái, tiệc rượu đều xong, Vân Lãnh Ca hành lễ đáp tạ, những quý phụ danh môn đến chúc phúc, tặng lễ xong lần lượt cáo từ.

"Lão phu nhân, Tướng gia, Mộ Dung Thế tử cầu kiến Nhị tiểu thư." Nha hoàn ngoài cửa bẩm báo.

"Lãnh Ca, Thế tử có chuyện tìm cháu, cháu đi gặp đi." Lão phu nhân hòa ái cười, hôm nay nàng thể hiện tài năng trước mặt các phu nhân tiểu thư kia, ánh mắt mỗi người vừa hâm mộ vừa ghen tị bị bà bắt được, khiến ngày hôm nay lão phu nhân rất sung sướng.

Vân Lãnh Ca đáp một tiếng, phúc thân rồi ra khỏi phủ, nàng và Mộ Dung Diệp đã đính hôn, cùng nhau xuất môn cũng không vượt quá khuôn phép, nhìn sắc trời dần đen, Vân Lãnh Ca chỉ cảm thấy thời gian trôi qua thực nhanh, bất tri bất giác đã đến tối rồi.

Vân Lãnh Ca tháo phượng trâm bát vĩ xuống, đưa cho Ngâm Thư để nàng cất vào trong hộp gấm, còn bản thân đi đến cửa phủ.

Bên ngoài Tướng phủ, Mộ Dung Diệp mặc một thân cẩm bào màu đen ngọc thụ lâm phong đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xôi, không biết đang suy nghĩ gì.

Vân Lãnh Ca nhìn Mộ Dung Diệp như bảo kiếm ra khỏi vỏ, mặt mày tinh tế, trừ hôm đó nàng ở trong thư phòng của Hoàng cung thấy mặt tài năng của hắn, hôm nay là lần thứ hai, hắn luôn lười biếng và thanh thản, tựa như chuyện gì cũng đều không để trong lòng, nhưng thật ra tâm tư cẩn trọng, làm việc chu đáo khiến Vân Lãnh Ca không thể xem nhẹ, khi bản

thân cần hẩn, thì hẩn luôn xuất hiện đúng lúc, hơn nữa có thể đoán chính xác được tâm tư của nàng, toàn bộ vấn đề nan giải đều được xử lý dễ dàng.

Mặc dù bước chân Vân Lãnh Ca gần như không tiếng động, nhưng Mộ Dung Diệp vẫn phát hiện, xoay người nhìn nàng nhếch môi cười, mắt phượng lưu chuyển, trong sắc trời mênh mông ảm đạm sáng chói khác thường.

"Ca nhi, vì sao không cài trâm cài tóc ta đưa cho nàng?" Ánh mắt Mộ Dung Diệp rơi vào búi tóc của nàng trước tiên, không thấy trâm cài tóc đại biểu thân phận, khẽ cau mày.

"Ta sợ chọc người ghen ghét, hơn nữa hiện tại chúng ta còn chưa thành thân, tùy tiện mang ra ngoài, sẽ rước lấy không ít lời ong tiếng ve." Vân Lãnh Ca đi đến bên cạnh Mộ Dung Diệp, mắt tò mò nhìn Xích Ngôn cách đó không xa dắt một con tuần mã màu đen, hỏi: "A Diệp muốn dẫn ta đi cưỡi ngựa sao?"

Mộ Dung Diệp đối với hành động nói sang chuyện khác của Vân Lãnh Ca đã tập mãi thành quen, nửa năm nay hầu như hẩn đã đưa hết mọi thứ mà khi mẫu phi còn sống muốn để lại cho con dâu cho Ca nhi rồi, nhưng nàng luôn lấy lý do chưa thành hôn từ chối đeo, thật sự khiến hẩn hận nghiến răng.

"Dẫn nàng đến một chỗ." Thân thể Mộ Dung Diệp chợt lóe, nhanh chóng ôm eo Vân Lãnh Ca xoay người lên ngựa, đặt nàng trước ngực, kéo áo choàng của mình che nàng từ đầu đến chân, tránh cho gió lạnh cào rách làn da nàng, một tay nắm chặt dây cương, một tay khác ôm thật chặt người phía trước, để nàng không bị ngã xuống ngựa.

Vân Lãnh Ca yên tâm tựa vào lòng Mộ Dung Diệp, cảm giác dù có áo choàng cũng tràn ngập lạnh lẽo, lạnh lẽo nghe tiếng vó ngựa có tiết tấu.

Ngựa phi khoảng một canh giờ, lúc Vân Lãnh Ca mệt mỏi muốn ngủ thì tốc độ chậm rãi xuống, Vân Lãnh Ca chỉ cảm thấy tay ôm eo nàng càng chặt, sau đó áo choàng được một bàn tay to nhẹ nhàng kéo ra, trước mặt lộ ra một quang cảnh xanh biếc tự nhiên.

"Nơi này là?" Tiểu thư khuê các, ít ra cửa, cho dù tham gia tiệc, phạm vi hoạt động cũng bị giới hạn trong kinh đô, vì vậy khi Vân Lãnh Ca nhìn thấy bọn họ đang ở lưng chừng núi, mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, hơn nữa nhạy cảm phát hiện nhiệt độ ở đây cao hơn rất nhiều, cảm giác lạnh lẽo trên người thối lui không ít.

"Đây là thôn trang của ta trên đỉnh núi, càng lên cao, càng ấm áp, trong trang có một ôn tuyền thiên nhiên, rất thích hợp tắm rửa." Mộ Dung Diệp biết Vân Lãnh Ca nhất định vẫn không hiểu, cười nói.

"Chỗ tốt như vậy Hoàng đế lại có thể sẵn sàng tặng cho chàng sao?" Nghe Mộ Dung Diệp giải thích, Vân Lãnh Ca đôi mắt quan sát hoàn cảnh xung quanh, bốn phía đều là khu rừng rậm rạp, bọn họ đi qua con đường nhỏ quanh co uốn khúc.

"Có người chỉ cảm thấy chân núi rét lạnh leo lên rất vất vả, lại không biết khổ tận cam lai, đỉnh núi lại có cảnh tượng tốt như vậy." Mộ Dung Diệp thả chậm tốc độ, khiến ngựa vững vàng đi lại trên đường nhỏ, giữa hai lông mày mang theo nụ cười vui thích, không khỏi khiến Vân Lãnh Ca suy đoán, chẳng lẽ hẳn lại có mưa ma chúc quý gì?

"A Diệp, chàng dẫn ta đến nơi này có phải có ý đồ gì không?" Vân Lãnh Ca ngẩng đầu nhìn về phía gò má kiên nghị của Mộ Dung Diệp, đưa tay nhéo má phải của hắn, trên tay truyền đến xúc cảm khiến Vân Lãnh Ca rất hài lòng, môi nở một nụ cười xấu xa.

"Nghĩ gì thế, hôm nay nàng mệt mỏi cả một ngày, thân thể nhất định không chịu nổi, ngâm ôn tuyền có thể hóa giải mệt nhọc, an tâm tĩnh khí."

Hai tay Mộ Dung Diệp đều đang bận rộn ngăn cản tay nhỏ bé kia làm chuyện xấu, trong ánh mắt hàm chứa ý cảnh cáo nàng không được quá mức càn rỡ.

Nhưng Vân Lãnh Ca dường như không nhìn thấy, ha ha cười một tiếng, trán áp vào cổ Mộ Dung Diệp, đôi mắt lưu luyến nhìn cảnh sắc tươi đẹp này, âm thanh nhẹ nhàng nói: "Thì ra A Diệp của ta là chính nhân quân tử, mắt tiểu nữ vụng về, hoàn toàn không nhìn ra."

"Ở biên cương đều là tướng sĩ thô kệch, hàng năm phu quân của nàng làm bạn với bọn họ, đương nhiên là chính nhân quân tử." Khóe miệng Mộ Dung Diệp mím lại bất đắc dĩ nở nụ cười yếu ớt, thân thể chuyển động về phía trước, ôm cả người Vân Lãnh Ca vào lòng, cằm khế tựa vào trán nàng, nhỏ giọng nói.

"Trong quân không có hồng tướng ư?" Vân Lãnh Ca nghĩ đến trong quân đội bình thường cũng sẽ có quân kỹ.

Nhất thời khuôn mặt Mộ Dung Diệp âm trầm xuống, giả vờ giận dữ nói: "Tiểu nữ tử quan tâm chuyện này làm gì, lại nói, phu quân nàng là người như vậy sao?" Qua lại hơn nửa năm, Mộ Dung Diệp hiểu rõ tính tình Vân Lãnh Ca bảy tám phần, lá gan cô nương này càng lúc càng lớn, xuất khẩu càng thêm không cố kỵ, nghĩ gì nói đó.

"Vậy không nói chắc được." Đôi mắt đen láy của Vân Lãnh Ca chứa ý cười ranh mãnh, thấy lời nói của bản thân đã thành công chọc giận Mộ Dung Diệp, vội vàng thức thời ngậm miệng, không lên tiếng nữa.

Mộ Dung Diệp cúi đầu nhìn Vân Lãnh Ca trước ngực đang cười không ngừng, đành mấp máy môi, tay ôm eo Vân Lãnh Ca bóp một cái, tỏ vẻ trừng phạt.

"Mộ Dung Diệp, ngày đó ở yến hội Hoàng cung chàng làm ra loại hành động lưu manh như vậy, quả thật xứng đáng với danh xưng Chiến

thần." Đôi mắt Vân Lãnh Ca bốc lửa nhìn chăm chăm Mộ Dung Diệp, tức giận nói.

"Giờ trò lưu manh với phu nhân mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa." Mộ Dung Diệp cười khê, lơ đãng nói: "Lại nói, Chiến thần vốn là một hư danh, hành quân tác chiến có thắng có bại, ai có thể bảo đảm chiến tích cả đời đều là thắng lợi?"

Trong lúc hai người cãi vã, thời gian trôi qua thật nhanh, rất nhanh đã đến đỉnh núi.

"Ca nhi, đến rồi." Âm thanh êm ái của Mộ Dung Diệp vang lên bên tai, sau đó Vân Lãnh Ca được ôm xuống lưng ngựa.

Vân Lãnh Ca chăm chú nhìn thôn trang trước mặt, quả thật chính là một phủ đệ nhỏ, phong cách kiến tạo không khác gì với chỗ ở của các gia đình lớn trong Kinh thành, phong cách cổ xưa trang nghiêm, trước cửa còn có hai sư tử điêu khắc trông rất sống động.

"Ta thường xuyên phái người đến đây quét dọn nơi này, cho nên không có hạ nhân nấu cơm, làm phiền Ca nhi tự thân động thủ rồi." Trong mắt Mộ Dung Diệp hiện lên nụ cười, kể từ nửa năm trước Ca nhi tặng hẳn vài món ăn, hẳn ném qua đều khen không dứt, vô cùng hoài niệm, vẫn muốn tìm cơ hội để Ca nhi xuống bếp lần nữa, nhưng lần nào nàng cũng tìm cớ từ chối.

"Chàng được đẩy Mộ Dung Diệp, thì ra chàng cho ta đến đây làm nữ đầu bếp." Vân Lãnh Ca nhướng mày, tức giận trừng mắt nhìn Mộ Dung Diệp đang tươi cười.

"Ai bảo tài nấu nướng của Ca nhi vượt qua cả đầu bếp của Xuân Thượng lâu chứ?" Mộ Dung Diệp lấy lòng Vân Lãnh Ca cười một tiếng, đột nhiên, sắc mặt trầm xuống, tốc độ như tia chớp kéo eo Vân Lãnh Ca, thân hình chột lui, đã nằm nhuyển kiếm quán bên hông trong tay, trong mắt

hàm chứa sát khí nhìn chăm chăm hắc y nhân che mặt bỗng nhiên xuất hiện cách đó không xa.

"Mộ Dung Diệp, hôm nay chính là ngày chết của ngươi." Một nam tử áo đen cầm đầu nhìn như là thủ lĩnh của đám người này, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt sắc bén, lạnh lùng nói.

Vân Lãnh Ca cau mày nhìn thấy đột nhiên xuất hiện một nhóm hắc y nhân, lòng khẽ trầm xuống, hôm nay đám người kia vừa nhìn đã biết có chuẩn bị mà đến, chỉ có một con đường nhỏ lên núi, bọn họ không thể nào đi phía trước nàng và Mộ Dung Diệp, hơn nữa trên núi đã bày mai phục, phải có người thông báo từ trước, nhận được tin tức mới có thể chuẩn bị tiến hành phục kích.

"Thử một chút thì biết." Đáy mắt Mộ Dung Diệp tràn ngập ý lạnh, nhuyễn kiếm trong tay run lên, nội lực rót vào thân kiếm, thoáng chốc thân kiếm cứng rắn vô cùng, ánh sáng màu bạc lóe lên, nhanh chóng ra chiêu, chiêu thức bén nhọn, nhanh, hung ác, chính xác, nhuyễn kiếm của Mộ Dung Diệp và trường kiếm của hắc y nhân chạm vào nhau, hiện ra tia sáng chói mắt.

Vân Lãnh Ca bị Mộ Dung Diệp ôm trước ngực, nhìn Mộ Dung Diệp kịch liệt so chiêu với hắc y nhân, kiếm pháp Mộ Dung Diệp cao thâm, nội lực càng thâm hậu, theo chiêu thức hắc y nhân vừa ra, sẽ có một hắc y nhân trọng thương ngã xuống đất, nhưng do đó cũng sẽ có nhiều hắc y nhân hơn vây đánh, song quyền nan địch tứ thủ [1], cho dù võ công Mộ Dung Diệp cao hơn nữa, nhưng yếu không địch lại mạnh, sớm muộn sẽ vì công lực tiêu hao quá độ mà bị thương.

[1] song quyền nan địch tứ thủ: hai nắm đấm không thể đấu được với bốn tay

"Thả ta xuống." Vân Lãnh Ca có một chút thành tựu trong tu luyện nội lực, nàng tin tưởng dựa vào ngân châm của bản thân có thể tự vệ, nàng hiểu bây giờ là lúc nguy cấp, võ công hắc y nhân không yếu, vả lại người đông thể mạnh, Mộ Dung Diệp vừa đối địch vừa muốn bảo vệ nàng, nàng tuyệt đối không thể liên lụy Mộ Dung Diệp.

"Ca nhi." Mộ Dung Diệp liếc nhìn Vân Lãnh Ca, chiêu thức không ngừng, trong phút chốc kiếm trong tay bức bách thủ lĩnh hắc y nhân lui về phía sau bốn năm bước.

"Tin tưởng ta." Ánh mắt Vân Lãnh Ca kiên định nhìn thẳng vào mắt Mộ Dung Diệp, để hẳn biết quyết tâm của nàng, thấy hẳn bất đắc dĩ nhẹ nhàng buông lỏng tay, thân thể Vân Lãnh Ca linh động ra khỏi ngực hẳn, mười ngón tay thon thả đang kẹp nhiều ngân châm nhỏ dài, tản ra ánh sáng lạnh sâu kín.

Ánh lạnh trong mắt Vân Lãnh Ca chợt lóe, nhận đúng huyết đạo trí mạng của kẻ địch, dùng nội lực phóng ngân châm, mấy đạo ngân quang vẽ ra đường vòng cung đẹp đẽ, trong nháy mắt hắc y nhân trúng châm chỉ cảm thấy thân thể tê rần, nhất thời té xuống đất không bò dậy nổi.

Hoàn hảo ngân châm của bản thân cũng giống với nhuyễn kiếm của Mộ Dung Diệp, luôn mang theo bên người, nếu không hôm nay thật sự không biết đối phó như thế nào.

Thủ lĩnh hắc y nhân thấy Vân Lãnh Ca chẳng những không phải nữ lưu yếu ớt, hơn nữa vừa ra tay liền không giống bình thường, không khỏi chú ý vào nàng, bước chân dời một cái, thân hình đã cực nhanh đến sau lưng Vân Lãnh Ca, dùng sức đâm trường kiếm về phía trước, khi mũi kiếm cách eo Vân Lãnh Ca ba thước thì hắc y nhân cảm giác sau lưng chợt lạnh, theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nhuyễn kiếm của Mộ Dung Diệp đã không chút lưu tình đâm xuyên qua thân thể hẳn ta.

Khóe môi Mộ Dung Diệp dâng lên lãnh ý, sát khí quanh thân nồng nặc, giễu cợt nói: "Dựa vào người mà cũng dám thương tổn nữ nhân mà bản Thế tử yêu sao? Thật không biết sống chết!" Nói xong, rút nhuyễn kiếm ra, máu trào ra như nước lũ vỡ đê, rơi xuống.

Vân Lãnh Ca vận dụng khinh công tránh né, thỉnh thoảng tìm cơ hội phóng ngân châm, tay áo tung bay, hắc y nhân không ngừng ngã xuống.

Thời thời khắc khắc ánh mắt Mộ Dung Diệp cảnh giác nhìn về phía Vân Lãnh Ca bên kia, thấy nàng không những bình yên vô sự, còn phản kích thành thạo, khóe miệng không khỏi tràn ra một tia cười yếu ớt, hẳn đã sớm biết Ca nhi tập võ, nàng không giống với những phụ nhân thích tranh giành tình nhân, cá tính nàng độc lập kiên cường, đầu óc càng thông tuệ hiếm thấy, Ca nhi hoàn toàn khác với người khác, mới có thể trong khoảnh khắc chỉ mình treo chuông tĩnh táo ứng đối, chuyển nguy thành an!

Mộ Dung Diệp đề cao nội lực, kiếm chiêu nhanh hơn, bức đám hắc y nhân lui về phía sau, chỉ có thể chống đỡ, khó khăn lắm mới giữ được tính mạng.

Đang lúc này, hơn mười bóng dáng từ trên trời giáng xuống, trường kiếm trong tay, quỳ một chân trên đất lớn tiếng nói: "Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, xin chủ tử tha thứ."

"Giết bọn họ cho bản Thế tử!" Mộ Dung Diệp liếc mắt nhìn vẻ hốt hoảng của hắc y nhân, giương môi cười lạnh, lại dám xuống tay vào ngày cập kê của Ca nhi, nếu hẳn không bắt được người sai sử phía sau đến giết chết hẳn sẽ không mang tên Mộ Dung Diệp!

Người đến đồng thanh trả lời, nhanh chóng gia nhập vào vòng chiến, vì thủ lĩnh hắc y nhân đã bỏ mình và binh cứu viện của đối phương đến nên tâm thần không yên, hôm nay những người này càng là cao thủ trăm dặm

mới tìm được một, hốt hoảng, kiếm thế dần dần yếu xuống, bại thế đã rõ, rất nhanh, càng ngày càng nhiều hắc y nhân ngã xuống đất không dậy nổi.

Mộ Dung Diệp thấy đại cục đã định, hắc y nhân tất bại, liền không ra tay nữa, thu hồi nhuyễn kiếm, bay đến bên cạnh Vân Lãnh Ca, cầm tay nhỏ đang muốn phóng ngân châm của nàng, khẽ cười nói: "Ca nhi nghiệm đánh rồi hả?"

Vân Lãnh Ca trở tay, ngân châm cầm trở về trong tay áo quần lên y phục, quay đầu thản nhiên cười với Mộ Dung Diệp, phát giác ánh mắt hắc không đành lòng, đau lòng, còn có một tia xin lỗi, sửng sờ một lúc, nói: "A Diệp, đây là chuyện bất ngờ, không liên quan đến chàng, không cần để trong lòng." Nói xong, chủ động cầm lại tay của Mộ Dung Diệp, ánh mắt trong suốt nhìn về phía hắc, để hắc biết bản thân không để ý.

Mộ Dung Diệp không nói gì, chỉ cố gắng cầm bàn tay mềm mại không xương của Vân Lãnh Ca, tim tràn đầy cảm giác thỏa mãn không nói thành lời.

"Chủ Thượng, thích khách đã diệt sạch." Ám vệ đã dọn dẹp hết hắc y nhân quay lại bẩm báo.

"Ám Nhất, ném thi thể xuống sông dưới chân núi làm mồi cho cá." Ánh mắt Mộ Dung Diệp lạnh lùng, giọng nói nghe không ra chút cảm xúc nào.

Ám Nhất cung kính trả lời, dẫn những khác ám vệ khác theo phân phó của Thế tử nhanh chóng vác thân thể hắc y nhân trên vai, chạy thẳng xuống chân núi.

"Ca nhi, ta đưa nàng về phủ, những chuyện này đều giao cho ta xử lý, nàng chỉ cần dưỡng tốt thân thể chờ gả cho ta là được." Mộ Dung Diệp nhớ đến không đến mười ngày nữa Ca nhi sẽ là Thế tử phi danh chính ngôn

thuận của hắn, tâm tình vì bị quấy rầy mà có chút không vui nhất thời hưng phấn lên, gương mặt hiện lên ý cười rõ rệt, dịu dàng nói.

"Ừ." Vân Lãnh Ca hiếm khi ôn thuận một lần, gật đầu, mặc cho Mộ Dung Diệp ôm nàng lên ngựa, rời khỏi đỉnh núi.

"A Diệp, chờ khi chúng ta thành thân đến nơi này hưởng tuần trăng mật được chứ?" Vân Lãnh Ca biết được Mộ Dung Diệp có chút tự trách hăng hái của hắn, chọn chủ đề hắn thích nghe hỏi.

"Hưởng tuần trăng mật? Hưởng tuần trăng mật là gì?" Mộ Dung Diệp cúi đầu muốn nhìn Vân Lãnh Ca, lại phát hiện áo choàng đã che kín đầu nàng, chỉ đành phải ngẩng đầu lên hỏi.

Trong lòng Vân Lãnh Ca hơi hồi hộp, thầm kêu không ổn, vội vàng giải thích: "Do ta xem trong một quyển sách, hai người tân hôn được một tháng có thể gọi là thời kỳ trăng mật, chính là ý tứ ngọt ngào như mật."

"Hoá ra là như vậy." Mộ Dung Diệp nhú mày, sau đó khẽ cười nói: "Ta thích thời kỳ trăng mật này, đợi sau khi chúng ta thành thân, sẽ đến đây ở vài ngày."

Rốt cuộc Vân Lãnh Ca thở dài một hơi, không lên tiếng nữa tránh cho họa từ miệng mà ra, bị Mộ Dung Diệp phát giác cái gì, một đường bình an vô sự, an toàn đến Tướng phủ, Vân Lãnh Ca sai người truyền lời cho lão phu nhân, lập tức đi về Liên Lãnh Uyển, trong đầu hiện ra tình cảnh đánh nhau khi nãy, trầm ngâm suy tư, hôm nay hắc y nhân vừa thấy là đã được nghiêm chỉnh huấn luyện, ra tay toàn sát chiêu, rõ ràng muốn đẩy bản thân và Mộ Dung Diệp vào chỗ chết, nhưng sẽ là ai chứ? Chẳng lẽ là Hoàng thượng?

Nghĩ lại cảm thấy không đúng, A Diệp đã nộp binh phù, Hoàng thượng đã bỏ quân đội biên cương vào túi, lúc này ông ta không có lý do gì để giết A Diệp, dù sao Mộ Dung Vương gia còn trấn thủ ở biên giới, bảo vệ

Đông Lăng quốc an toàn, Hoàng đế sẽ mạo hiểm chịu đựng lửa giận của Mộ Dung Vương gia mà ra tay ám sát A Diệp sao? Chuyện này không có khả năng lắm! Nhất định là người khác!

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Động Phòng Hoa Chúc

Editor: Gà

Mộ Dung vương phủ, trời vừa tờ mờ sáng, người trong vương phủ lập tức bắt đầu khí thế ngất trời, Mộ Dung Diệp tạm thời rút ra một nửa áo vệ từ Thất Thập Nhị Địa Sát để bảo vệ vương phủ, ngày hôm nay, rất quan trọng, hơn nữa tuyệt đối không được có một chút sơ sót nào, bọn hạ nhân bị quản gia vương phủ giáo huấn đến nổi tê hết cả da, đối với công việc thuộc bốn phận của mình, không dám có một chút xem nhẹ, cứ liên tục tra xét chỉ sợ có chuyện gì sai sót.

Bên trong gian phòng, Xích Ngôn, Xích Ngữ giúp đỡ Mộ Dung Diệp mặc hỉ phục tân lang, khắp khuôn mặt đều là hỉ khí không che giấu được.

Sau một phen rung chuyển, Xích Ngôn quệt mồ hôi trên trán, nhìn Mộ Dung Diệp mặc hỉ phục càng thêm tuần mỹ bức người, lời nói có chút khẩn trương: "Xích Ngữ, người xem còn thiếu gì không?"

"Đã đầy đủ hết rồi." Xích Ngữ không xác định nói.

Ánh mắt Mộ Dung Diệp nhìn bản thân một thân hồng trang, nghĩ đến nỗi khổ đợi nửa năm Ca nhi lập tức sẽ là của thê tử mình, trong lòng nảy sinh ngọt ngào, nhất thời có chút si ngốc nở nụ cười.

Hai người Xích Ngôn, Xích Ngữ ở đối diện nhìn một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấu rồi cười ranh mãnh, đã nhiều năm rồi chủ tử luôn không để ý đến bất kỳ nữ tử nào, nhưng sau khi hồi kinh, không lâu sau, đã thật lòng thích Vân nhị tiểu thư, bất chấp tất cả loại bỏ muôn vàn khó khăn

để cầu hôn, hôm nay người có tình sẽ thành thân thuộc, trong lòng bọn họ rất vui mừng cho chủ tử.

"Hiện tại là giờ gì?" Mộ Dung Diệp đứng trước chiếc gương, xác định không có sai sót gì, quay đầu, nhìn hai người hỏi.

Nghe vậy, Xích Ngữ cười nói: "Chủ tử, vẫn chưa đến canh giờ, ngài chờ một chút, chờ một chút!" Trong lời nói ngấm ra hiệu rõ ràng Mộ Dung Diệp đang quá mức nóng lòng.

Mộ Dung Diệp trừng mắt liếc y một cái, hừ lạnh, nhưng vẻ mặt kia nhìn thế nào cũng không có một tia không vui, giữa hai lông mày đều là thần thái phẫn khởi, phượng mâu càng là một mảnh xuân sắc vô biên.

Xích Ngôn quay đầu đi che miệng cười trộm, hôm nay thật sự hình tượng của chủ tử đã hoàn toàn khác xưa một trời một vực, thậm chí sức quyến rũ của Vân nhị tiểu thư thật lớn, có thể để tâm thần của vị chủ tử khi đối mặt với thiên quân vạn mã đều không đổi sắc kia chập chờn.

Vương phủ vội vàng chân không chạm đất, còn phủ Hữu tướng quả thật đã loạn thành một đồng.

Sáng sớm, Vân Lãnh Ca rời giường, sau khi tắm xong, ngồi ngay ngắn trước gương trang điểm, nhìn bóng người trong phòng không ngừng đi lại, còn có các loại âm thanh hỗn tạp, mặc dù trong lòng có chuẩn bị, nhưng tình huống như cái chợ này, khiến nàng có chút nhức đầu! Hơn nữa ma ma bên cạnh còn cầm hai sợi tơ tuyến gì đó không ngừng quấn trên mặt nàng, khiến nàng hơi đau, Vân Lãnh Ca thật sự nhin không được nhe răng trợn mắt yên lặng thừa nhận sự đau đớn trước mặt.

Chải đầu, trang điểm xong, Vân Lãnh Ca ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn sắc mặt trắng như tuyết không giống người bình thường, miệng anh đào nhỏ nhắn hồng hồng, lông mày cong như vầng trăng khuyết, ngũ quan hơi giống nàng, nhưng nhìn kỹ, sẽ cảm giác không giống, Lâm

Thư Hàn cười hì hì đến gần: "Hôm nay biểu tỷ thật xinh đẹp, Hàn nhi nhìn không thể rời mắt luôn nha."

"Cảm giác như biến thành người khác vậy." Vân Lãnh Ca mím môi, trong lòng có chút khẩn trương, không tự chủ được siết chặt tay nhỏ, quá trình nàng và Mộ Dung Diệp từ hiểu nhau đến yêu nhau cực kỳ ngắn ngủi, nhưng trải qua nửa năm nay đối xử thật tâm với nhau, đương nhiên nàng rất yên tâm gả cho A Diệp, nhưng dù sao trong hai kiếp nàng vẫn là lần đầu tiên kết hôn, nên cảm thấy lo lắng.

"Tiểu thư, giờ lành sắp đến." Ngâm Cầm nâng mũ phượng và khăn trùm đầu lên.

"Đa tạ Hàn nhi đã giúp tỷ thù giá y." Vân Lãnh Ca nhìn đồng giá y mạ vàng đỏ thắm, phía trên thêu long phượng trình tường rất sống động, thật lòng nói lời cảm tạ.

"Đều là người một nhà, cần gì khách khí như vậy." Lâm Thư Hàn nói.

Vân Lãnh Ca vừa mặc xong giá y, đội mũ phượng, thì nhìn thấy Ngâm Thư đi vào.

"Tiểu thư, Thế tử đến." Ngâm Thư nhìn tiểu thư trang điểm lộng lẫy, trong mắt thoáng qua kinh ngạc.

Nghe vậy, trong phòng mọi người đều bất ngờ, thời gian còn chưa đến! Vị chủ nhân kia đã đến rồi sao? Nghĩ đến, không khỏi hai mắt nhìn nhau, kinh nghi bất định [1], người nam nhân tùy ý, cao cao tại thượng kia bây giờ gặp đến nỗi không thể chờ rồi sao?

[1] kinh nghi bất định: ngạc nhiên nghi ngờ

"Nhanh lên một chút kiểm tra xem còn quên gì không." Lão phu nhân thấy Mộ Dung Diệp đến đón dâu trước giờ đã định, mở mày mở mặt, điều

này chứng tỏ Thế tử rất coi trọng Lãnh Ca, muốn nhanh chóng thú về đây.

"Lấy vật cát tường ra đây, ngàn vạn đừng quên." Toàn Phúc phu nhân cẩn thận kiểm tra.

"Tiểu thư đội lên khăn hỉ lên đi!" Ngâm Thư hỏi.

"Tốt!"

"Tập Phong thiếu gia, vì sao ngài lại đến." Ở cửa, Ngâm Thư lên tiếng hỏi.

"Ta đến tiễn biểu muội xuất giá, Đại ca Nhị ca đang ở bên ngoài chào hỏi khách nhân." Mí mắt Lâm Tập Phong hơi trầm xuống, cách khăn hỉ, Vân Lãnh Ca có thể cảm nhận được tầm mắt y đang nhìn về phía mình, nghe nói hai chân tân nương chạm đất sẽ mang đến vận rủi, nhưng Vân Tướng phủ không có nam tử, nàng xuất giá, tất nhiên biểu ca sẽ đến đưa.

"Giờ lành đã đến, tân nương tử xuất giá." Hỉ nương la to một tiếng, Vân Lãnh Ca được đỡ ra khỏi gian phòng, Lâm Tập Phong nhàn nhạt cười một tiếng, thân thể thon dài cúi xuống đứng trước Vân Lãnh Ca, Vân Lãnh Ca nằm trên lưng hắn, nhỏ giọng nói: "Làm phiền Tam biểu ca rồi."

Lâm Tập Phong khẽ mỉm cười: "Nên như vậy." Cũng Vân Lãnh Ca ra khỏi Liên Lãnh Uyển, âm thanh người huyên náo, tiếng pháo, tiếng chúc mừng không ngừng.

Cửa Tướng phủ, Mộ Dung Diệp thỉnh thoảng ghé mắt nhìn quanh, mắt phượng lộ ra nóng nảy, khi Lâm Tập Phong cũng Vân Lãnh Ca xuất hiện trong tầm mắt hắn thì ánh mắt đột nhiên sáng lên, khóe miệng nâng lên đường cong tuyệt mỹ, ánh mắt sáng rõ say lòng người, hàm chứa vui vẻ khó nói thành lời, nếu không phải cố kỵ hôm nay đại hôn, không thể vượt qua lễ nghĩa, hắn đã sớm sải bước lên trước, ôm Vân Lãnh Ca.

Rốt cuộc khi Vân Lãnh Ca đã ngồi lên kiệu hoa, mới rõ ràng cảm giác được, kết hôn chính là chịu tội mà! Nhất là lễ tiết rườm rà ở cổ đại, thành thân tựa như đánh một trận đánh ác liệt.

Trong tiếng pháo bùng bùng và hỉ nhạc đầy trời, tiếng các tân khách vỗ tay như sấm động, hỉ nương la lớn: "Khởi kiệu."

Hoàng thượng tự mình tứ hôn, Mộ Dung Vương phủ thú Thế tử phi, hôn lễ cực kỳ long trọng, dân chúng tranh nhau quan sát, cực kỳ náo nhiệt.

Cửa Tướng phủ, Âu Dương Phong nhìn đội ngũ đón dâu đi xa, nở nụ cười khổ sở, mặc dù y đã sớm biết sẽ có ngày này, tất cả đều đã được chuẩn bị tốt, nhưng khi Vân Lãnh Ca chân chính xuất giá thì y vẫn cảm thấy đau lòng.

Từ lúc nào y bắt đầu chú ý đến Vân Lãnh Ca rồi? Là cung yến hôm đó bị tài hoa của nàng mê hoặc, hay sớm hơn? Một lần rơi xuống nước, tính tình nàng thay đổi, không còn lộ ra vẻ mặt si mê ái mộ với y nữa, chỉ tràn đầy lạnh nhạt và xa cách, đến khi y hoàn toàn biết rõ cảm tình của bản thân đối với nàng, nhưng đã không còn kịp nữa, hôm nay nàng đã là thê tử của người khác.

Âu Dương Phong nhớ đến tình huống tháng trước lúc báỉ phỏng Mộ Dung Vương phủ, y không tin Mộ Dung Diệp thật tâm muốn cầu hôn Vân Lãnh Ca, nhưng y và Mộ Dung Diệp không quen thuộc lắm, nên y nhờ Lãnh thế tử cùng đến báỉ phỏng Mộ Dung Diệp, nhưng y còn chưa nói rõ ý, lập tức bị Mộ Dung Diệp chặn lời, nghĩ đến đây, Âu Dương Phong nặng nề thở dài một cái.

Đội ngũ đón dâu một đường diễn tấu sáo và trống đi về phía Mộ Dung Vương phủ, Vân Lãnh Ca ngồi trong kiệu có chút nhàm chán hết nhìn đông đến nhìn tây, trong đầu hiện lên từng ly từng tý từ khi nàng và A Diệp gặp nhau đến lúc đại hôn, nhớ đến Xuân Thượng Lâu, lần đầu tiên nàng và hân

nhìn nhau ở khoảng cách xa, dung nhan tuấn mỹ như yêu nghiệt kia và cử chi phô trương không ai bì nổi, rồi đến sau này khi vô ý gặp lại, Mộ Dung Diệp cường ép uy hiếp, Vân Lãnh Ca nằm mộng cũng không nghĩ đến, hai người bọn họ sẽ đi đến cùng một nơi.

Thân phận Mộ Dung Diệp cao quý như vậy, là nam tử được giáo dục cổ đại hun đúc, nhưng lại chân tâm thật ý đợi nàng một đời một thế, thật sự rất hiếm có, nghĩ đến hứa hẹn và ân cần của Mộ Dung Diệp với nàng, trong lòng Vân Lãnh Ca tràn ngập hạnh phúc, sinh tử cách biệt, cùng người thề nguyện, nắm tay nhau đến chết, bên nhau đến già, hẳn đã là phu quân của mình....

Trong lúc thất thần, cổ kiệu lay động một cái, ngừng lại, hỉ nương đỡ Vân Lãnh Ca xuống kiệu, tiếng nói tiếng cười ủa vào, Vân Lãnh Ca trấn định nhưng trong lòng không khỏi hốt hoảng một lúc, một bàn tay thon dài duỗi đến, nắm thật chặt bàn tay có chút run rẩy của nàng, cảm nhận được ấm áp truyền đến lòng bàn tay, Vân Lãnh Ca từ từ bình tĩnh lại.

Tiến vào phòng khách, bái thiên địa, lạy cao đường, phu thê đối bái, Mộ Dung Vương gia đóng ở biên giới chưa được tuyên triệu nên không thể hồi triều, vương phi qua đời nhiều năm, nên Mộ Dung Diệp mời Thái hậu nương nương đến, tất nhiên lễ tiết không thể thiếu.

Thái hậu nhìn một đôi trời đất tạo nên trước mặt, trên mặt hiếm khi lộ ra nụ cười chân thành, tâm nguyện của Diệp nhi đã được như ý, hi vọng Vân nhị tiểu thư có thể hòa tan tầng băng cứng trong lòng hẳn, có thể khiến hẳn bỏ qua khúc mắc để sống hạnh phúc qua ngày.

Bái đường, người được đưa vào động phòng, Vân Lãnh Ca đang đội khăn voan đỏ, ngồi ngay ngắn trên hỉ giường đỏ thẫm, hỉ nương đứng một bên, bọn nha hoàn bưng các loại vật kiện cát tường thướt tha duyên dáng đứng hai bên, phía trước người náo động phòng, cũng đứng đầy hơn nửa gian phòng.

"Xin tân lang dùng hỉ xứng vén khăn hỉ, về sau xứng tâm như ý [2]." Hỉ nương cười nói, sau đó nha hoàn bưng khay đến bên cạnh Mộ Dung Diệp, ý bảo hẩn vén khăn hỉ trên đầu tân nương.

[2] xứng tâm như ý: vừa lòng đẹp ý

Mộ Dung Diệp nhận lấy hỉ xứng, chọn một góc khăn, nhẹ nhàng chậm rãi vén khăn hỉ đang che khuôn mặt Vân Lãnh Ca, khăn voan không tiếng động rơi xuống.

Không giống với gương mặt không chút phấn son thanh lệ trước đây, dung nhan mềm mại được trang điểm cực kỳ tinh xảo xinh đẹp nhất thời rơi vào mắt Mộ Dung Diệp, rớt cuộc đôi mắt Vân Lãnh Ca nhìn thấy màu đỏ sáng rõ, lúc ngẩng đầu quan sát lại thấy Mộ Dung Diệp đang chuyên chú ngưỡng mắt nhìn mình.

Đôi mắt phượng yên tĩnh kia xuất hiện rất nhiều tình cảm, đến nỗi sắp lan ra lông mày hẩn, Vân Lãnh Ca bị hẩn nhìn chăm chú, sắc mặt không khỏi hơi đỏ lên, hơi then thùng dời ánh mắt đi chỗ khác, lại phát hiện trong tân phòng của mình có rất nhiều người, thoáng chốc khiến gương mặt Vân Lãnh Ca càng thêm hồng hơn vài phần, nhiễm lên tầng phấn sắc nhàn nhạt, rũ mắt xuống, dứt khoát ngừng thần định khí nhìn chăm chăm lựa đỏ trong tay mình.

Mộ Dung Vương phủ có rất nhiều khách đến, Mộ Dung Diệp là tân lang nên phải đi chào hỏi, tham gia hôn yến, một ít nữ quyến lưu lại nói chuyện phiếm với Vân Lãnh Ca.

"Vân nhị tiểu thư thật có phúc lớn, có thể gả cho Mộ Dung Thế tử." Vạn Minh Thanh nhìn chăm chăm Vân Lãnh Ca như chứng tình phùng nguyệt, chua chát mở miệng.

Vân Lãnh Ca đã gả cho Mộ Dung Diệp, theo lý Vạn Minh Thanh nên kêu Vân Lãnh Ca là Thế tử phi, nhưng nàng ta lại cố ý gọi Vân nhị tiểu thư,

biểu lộ nàng ta có rắc tâm không tốt, nghe giọng điệu khiêu khích miên lí tàng châm [3] của Vạn Minh Thanh, các tiểu thư vốn đang say sưa nói chuyện với Vân Lãnh Ca đều ngậm miệng lại, trong mắt lóe lên vẻ không kiên nhẫn.

[3] miên lí tàng châm: trong bông có kim

Tuy nói Mộ Dung Thế tử cưới Vân Lãnh Ca, họ vô duyên với vị trí Thế tử phi, nhưng Trắc phi vị vẫn còn đó, nếu họ có thể tạo mối quan hệ với chính phi Vân Lãnh Ca, đối với bản thân họ cũng có nhiều ích lợi, nhưng Vạn Minh Thanh lại không chú ý tình huống, trong đêm tân hôn mà vẫn ngậm một đồng dấm chua như thế, không sợ chọc Thế tử giận dữ, không duyên cớ đột nhiên gây ra tai họa bất ngờ à.

Nàng ta trêu chọc Thế tử thì không sao cả, nhưng làm liên lụy đến nhân duyên của các nàng chính là tội đáng chết vạn lần rồi.

Trong mắt Vân Lãnh Ca lóe lên ánh lạnh, vừa muốn mở miệng, chỉ nghe ngoài cửa truyền đến một giọng nói: "Ném ra ngoài." Khi mọi người ở đây còn chưa phản ứng lại, một bóng người nhanh chóng bay vào cửa, xách cổ áo Vạn Minh Thanh phi thân rời đi.

"Về sau nhớ gọi thê tử của bản Thế tử là Thế tử phi, nếu nói sai, bản Thế tử không ngại giúp các người sửa lại cho đúng." Toàn thân Mộ Dung Diệp mang theo chút mùi rượu đi vào cửa, khóe miệng nhếch lên, cười như không cười dựa vào khung cửa, hồng bào như hỏa diễm, mang theo mị hoặc và dẫn dụ, phối hợp với đôi mắt ẩn tình ngưng trọng, hoàn toàn là yêu nghiệt trời sinh, khiến ai cũng không thể kháng cự muốn muốn trầm luân, cho dù vạn kiếp bất phục cũng cam tâm tình nguyện, âm thanh lạnh lẽo: "Còn không đi, muốn bản Thế tử phái người tiễn khách sao?"

Những tiểu thư ngây ngốc kia bị giọng nói lạnh như hàn băng của Mộ Dung Diệp làm cho kinh hãi, trong nháy mắt hồi hồn, mọi người liên tục

đứng dậy như thủy triều chen chúc ra ngoài, rốt cuộc không dám nói gì nữa.

Vân Lãnh Ca bất đắc dĩ nhìn một vòng quanh tân phòng trống trải, đưa mắt rơi vào nụ cười của Mộ Dung Diệp, nói: "Hi nương, nha hoàn cũng bị chàng hù dọa rồi, rượu hợp cần còn chưa uống đó."

"Không sao, ta tự mình đến là được." Mộ Dung Diệp đóng cửa phòng, lấy khay được nha hoàn đặt trên bàn rót đầy rượu vào chén ngọc, ngồi bên cạnh Vân Lãnh Ca đưa cho nàng một chén, cánh tay tương giao, giao cảnh nhi âm [4].

[4] giao cảnh nhi âm: khoác tay nhau uống

Môi đỏ mọng của Vân Lãnh Ca khẽ mở, nữ nhi hồng hơi cay chảy vào miệng, hai gò má nàng đỏ ửng lại như dát lên một ánh sáng mờ ảo, nhìn Mộ Dung Diệp đang vui vẻ, đáy mắt che đầy ý cười nhợt nhạt.

Để ly rượu xuống, Mộ Dung Diệp chậm rãi đến bên giường, từ từ ngồi xuống bên cạnh Vân Lãnh Ca, một tay nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên, hai mắt hàm chứa nhu tình sâu sắc nhìn nàng.

"Ca nhi, rốt cuộc ta đã cưới được nàng." Mộ Dung Diệp giơ tay giúp Vân Lãnh Ca lấy mũ phượng nặng nề xuống, mái tóc như tơ lụa rơi xuống, dưới ánh nến, khuôn mặt nhỏ nhắn oánh nhuận ngọc bạch của Vân Lãnh Ca càng xinh đẹp động lòng người, trong nháy mắt Mộ Dung Diệp mất hồn, không nén được vui sướng trong lòng, lẩm bẩm nói.

Vân Lãnh Ca nhìn đôi mắt Mộ Dung Diệp được ánh nến chiếu sáng, thấy được hình bóng của mình trong mắt hắc, tầm mắt rơi vào gương mặt yêu mị của hắn thì trở nên hoảng hốt, thì ra bản thân nàng còn khấn trương hơn so với hắn, Vân Lãnh Ca cười khúc khích, như trăm hoa đua nở, đẹp không tả xiết, chủ động đến gần dựa vào lòng Mộ Dung Diệp: "Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm, định bất phụ tương tư ý.[5]"

[5] Chỉ nguyện quân tâm tự ngã tâm, định bất phụ tương tư ý: Chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp, nhất định không phụ nổi niềm nhớ nhau.

Mộ Dung Diệp ôm nàng vào lòng, thỏa mãn thở nhẹ một hơi, về sau, sẽ có một người cùng hă đi hết cuộc đời này, loại cảm giác này tuyệt không thể tả, mang theo ý tuyên thệ giọng nói Mộ Dung Diệp êm ái kiên định: "Ca nhi, cuộc đời này sẽ không phụ nàng."

Vân Lãnh Ca lẳng lặng nghiêng tai tựa vào Mộ Dung Diệp, đôi tay càng ôm chặt eo hă, khẽ cắn môi, nghĩ đến chuyện xảy ra kế tiếp, tâm thần có chút không tập trung.

"Ca nhi, ta đi tắm rửa." Mộ Dung Diệp ngửi thấy trên người phát ra mùi rượu, sợ Ca nhi không thích mùi này, mở miệng nói.

Ra lệnh bọn nha hoàn đưa nước nóng đến, Mộ Dung Diệp đi ra sau tắm bình phong tắm rửa, Vân Lãnh Ca dùng chút thức ăn, rửa mặt một phen, rửa đi phấn son trên mặt, trước gương trang điểm, nhìn gương mặt trong kính không xoa phấn, Vân Lãnh Ca mím môi nhàn nhạt cười một tiếng, nhìn như vậy mới thuận mắt.

"Ca nhi" sau lưng bỗng xuất hiện một người, nhẹ nhàng ôm lấy Vân Lãnh Ca từ phía sau, hơi thở ấm áp phả lên tóc nàng.

Vân Lãnh Ca theo thói quen cắn đôi môi, ánh mắt có chút né tránh, gương mặt ửng đỏ, nhưng Mộ Dung Diệp không cho nàng né tránh, chặn ngang cúi người ôm nàng lên, thận trọng đặt Vân Lãnh Ca trên đệm đỏ mềm mại, sau đó thân thể thon dài của Mộ Dung Diệp che trước người nàng, tay phải xoa kiêu nhan khiến hă ngày nhớ đêm mong, lòng bàn tay ấm áp cảm thụ gò má bóng loáng làn da như ngọc của nàng, ngón tay vuốt nhẹ nhẹ, tựa như vô cùng hưởng thụ xúc cảm mềm nhũn như vậy.

Vân Lãnh Ca chỉ cảm thấy cả khuôn mặt nóng kinh người, không thể không ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt nhu tình tựa thủy của Mộ Dung Diệp,

đang muốn mở lời, lại thấy một bóng đen che đi tầm mắt nàng, đợi Vân Lãnh Ca phản ứng kịp, Mộ Dung Diệp đã chuẩn xác giữ lấy đôi môi nàng.

Tư vị mềm mại êm ái, như hỏa thạch, trong nháy mắt đốt lên lửa dục đã chôn sâu của Mộ Dung Diệp, môi lưỡi dịu dàng mà tràn đầy ý vị độc chiếm xâm nhập, cạy hàm răng nàng, thổ lộ tất cả tình cảm kích động, bắt cái lưỡi thơm của nàng, hơi thở giao hòa lẫn nhau, truy đuổi chơi đùa.

"A Diệp...." Đầu óc Vân Lãnh Ca trống rỗng, hoàn toàn đánh mất năng lực suy nghĩ, thân thể lơ lửng như đang ở trên mây, tràn ra khó chịu thì thầm theo bản năng, âm thanh vỡ vụn, đứt quãng.

Âm thanh mềm mại ní non, càng hấp dẫn, dụ hoặc khiến cho Mộ Dung Diệp muốn có được nhiều hơn, ngón tay vẽ hình dáng gương mặt xinh đẹp của nàng, trượt xuống cổ, dần dần xâm nhập vào cổ áo....

Ánh mắt Vân Lãnh Ca mông lung nửa mở như hơi nước, mang theo say đắm nhìn Mộ Dung Diệp gần trong gang tấc, thừa dịp hai người lấy hơi, thở gấp, nhẹ giọng mở miệng: "Thôi hết nấn đi."

Mộ Dung Diệp cúi đầu nhìn chăm chăm người dưới, chỉ thấy lúc này ánh mắt nàng như sương mù, lông mi như cánh bướm nhẹ nhàng run rẩy, sắc mặt hồng nhuận, mang theo nũng nịu và mị hoặc, khiến Mộ Dung Diệp cảm thấy cả người căng thẳng, hận không thể ăn nàng vào bụng!

Bàn tay Mộ Dung Diệp nhanh chóng vung lên, dập tắt nến đỏ, chỉ để lại ánh nến long phượng chiếu sáng, buông màn che xuống, che đi cảnh xuân sắc kiều diễm trên giường, tay Mộ Dung Diệp thăm dò eo của Vân Lãnh Ca, tháo đai lưng ra, từ từ cởi giá y nàng, lần nữa cúi đầu ngậm môi nàng, từng điểm từng điểm trần trọc thưởng thức, môi mỏng của Mộ Dung Diệp miêu tả môi nàng, muốn ngừng mà không được chậm rãi hôn sâu hơn.

Vân Lãnh Ca chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, không khống chế được, tựa như cá bị mắc cạn thân bất do kỷ, ngay cả thở cũng vô cùng khó

khăn, cách y phục mỏng, vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực trên người Mộ Dung Diệp không ngừng truyền đến, môi đỏ mọng khê mở, vô ý phối hợp với nụ hôn cuồng nhiệt và bá đạo của hắn.

Tiếng thở nặng nề dần dần truyền vào tai Vân Lãnh Ca, làn da lạnh lẽo, khê khôi phục chút thần trí, phát hiện bàn tay thô ráp của Mộ Dung Diệp xuyên qua áo trong, trực tiếp dán đặt trên eo nàng, Vân Lãnh Ca chỉ cảm thấy ngón tay của hắn như mang theo ngọn lửa, cho dù khê di chuyển, cũng khiến cả người nàng run rẩy.

Nhiệt độ kinh người khiến Vân Lãnh Ca khê run, thân thể càng dựa vào người Mộ Dung Diệp, hai tay nhỏ cũng học theo xuyên qua tấm y của hắn, trực tiếp chạm vào trước ngực, cảm nhận được nhịp tim mãnh liệt, Vân Lãnh Ca ngẩng đầu nhìn hắn ngơ ngác nở nụ cười.

Mộ Dung Diệp vốn cố nén thân thể lại bị tay nhỏ của nàng thêm dầu vào lửa, nhất thời dục vọng trong cơ thể kêu gào không ngừng, máu cả người cũng dừng lưu động, cởi áo trong của Vân Lãnh Ca, tay mang theo nhiệt độ nóng bỏng đặt lên làn da hơi nóng của nàng, ý loạn tình mê hôn lên xương quai xanh mảnh khảnh của nàng, không ngừng thì thầm: "Ca nhi, Ca nhi...."

Nhịp tim Vân Lãnh Ca như đánh trống, mặt đỏ như ánh bình minh, hai cánh tay vòng qua cổ hắn, nhận lấy tất cả tình cảm của hắn, nhưng, nhiệt độ trước ngực vẫn còn, thân thể chợt lạnh, Vân Lãnh Ca rụt cổ một cái, trốn vào khuôn ngực nóng bỏng của Mộ Dung Diệp, da thịt kề nhau, càng khiến Mộ Dung Diệp trầm mê trong đó, sau đó nhanh chóng đỡ Vân Lãnh Ca nằm xuống, kéo chăn gấm đắp lên thân thể hai người.

Vân Lãnh Ca thở hổn hển ngực phập phồng không ngừng, yếm thêu uyên ương nghịch nước che trước ngực hoàn mỹ của nàng, càng kích thích giác quan của Mộ Dung Diệp, cả người Mộ Dung Diệp cứng ngắc, bàn tay

khẽ vuốt ve tấm lưng non mềm của nàng, nhẹ nhàng kéo dây yếm, cúi người đè xuống thân thể mềm mại của nàng.

"Ca nhi, buông lỏng, ta sẽ cẩn thận." Mộ Dung Diệp dịu dàng trấn an, một cổ đau tê tâm liệt phết truyền đến, Vân Lãnh Ca dùng sức ưỡn người, ngón chân dùng sức co rúc, mỗi một cô nương lột xác thành nữ nhân nhất định phải chịu đựng giai đoạn này.

Đầu Mộ Dung Diệp đầy mồ hôi, nhìn lông mày Vân Lãnh Ca nhíu chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng khổ sở, không dám động, đợi Ca nhi thích ứng hẳn, thấy nàng cắn môi, Mộ Dung Diệp cực kỳ đau lòng, cúi đầu hôn lên cánh môi như hoa của nàng, nhỏ giọng hỏi: "Ca nhi, có phải rất đau không, nếu không ta.... Ta ra ngoài trước, lần sau chờ nàng khá hơn chút...." Mặc dù giờ phút này hẳn khó chịu khác thường, thân thể trướng lên gần như sắp nổ tung, nhưng thấy Ca nhi khổ sở như vậy, hẳn thật sự không đành lòng.

"Không có việc gì, một lát là ổn." Vân Lãnh Ca thấy hẳn nhin khổ sở nhưng vẫn nguyện ý suy tính cảm thụ của mình mà rút người ra, trái tim xẹt qua cảm động, thân thể nàng dần dần buông lỏng ra, chủ động hôn lên môi hẳn.

Mồ hôi trên trán Mộ Dung Diệp lăn xuống, găm nhẹ một tiếng, mút lấy cánh môi Vân Lãnh Ca, thử bắt đầu động tác.

Sóng lớn cuộn cuộn đến, đau đớn trên thân thể Vân Lãnh Ca từ từ biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác vô cùng kỳ diệu, để mặc cho Mộ Dung Diệp nhuần nhuyễn dẫn nàng vào buổi thịnh yến vô cùng hạnh phúc.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Thời Gian Yên Ả

Editor: Gà

Ngày thứ hai, Vân Lãnh Ca chậm rãi tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy tò mò của Mộ Dung Diệp, lẩm bẩm nói: "A Diệp, sao chàng ở đây." Mới vừa tỉnh ngủ tỉnh tỉnh Vân Lãnh Ca ít đi cơ trí và tỉnh táo hơn bình thường, nhiều hơn vài phần mơ hồ.

"Ca nhi nàng quên rồi à, tối hôm qua nàng đã gả cho ta." Mộ Dung Diệp nửa cúi người, trong mắt mang theo dò xét, cảm thấy rất hứng thú vươn ngón tay dài nhẹ nhàng đảo quanh gương mặt Vân Lãnh Ca, xúc cảm êm ái khiến hắn nhớ lại tối hôm qua.

"A, đúng rồi ha." Vân Lãnh Ca mơ màng đáp một tiếng, di chuyển cơ thể đến gần Mộ Dung Diệp, núp vào lòng hắn, ngửi thấy hương cỏ xanh nhẹ nhàng khoan khoái tản ra từ trên người hắn, cánh môi phẫn nộ chu lên, cánh tay ôm cổ hắn, giọng nói có chút khàn khàn tràn đầy ý làm nũng: "A Diệp, ôm."

Đáy mắt Mộ Dung Diệp hiện ra vẻ cứng chiều thật sâu, tuy nói hắn thích nhìn thấy Ca nhi giương nanh múa vuốt, nhưng hiện tại nàng nhu thuận vui trong hắn như vậy, lại càng khiến người yêu thích không buông tay, ôm eo nàng, Mộ Dung Diệp thuận thế nằm xuống, nhìn gương mặt Vân Lãnh Ca chôn sâu lồng ngực, nhẹ nhàng vén tóc nàng, lộ ra dung nhan trơn bóng như bạch ngọc, hai mắt Mộ Dung Diệp không chớp nhìn chăm chăm tiểu thê tử, chỉ cảm thấy Ca nhi càng làm cho hắn trầm mê hơn so với khi ở Tướng phủ.

"Chàng không rời giường sao?" Vân Lãnh Ca dụi dụi đầu, cảm nhận sự ấm áp nơi lồng ngực của Mộ Dung Diệp, sau đó vô cùng quyến luyến khẽ nâng đầu lên, hỏi.

"Trừ phi Hoàng thượng có triệu kiến, nếu không ta không cần vào triều." Mộ Dung Diệp cúi đầu khẽ hôn lên trán Vân Lãnh Ca, đụng chạm mềm mại khiến hắn có chút khoái chí, môi mỏng từ từ dờn xuống, từ trán một đường đi xuống, theo trình tự hôn lên mí mắt, chóp mũi, cuối cùng hôn vào đôi môi đỏ thắm nơi luôn khiến hắn muốn dừng không được.

"Đừng nháo nữa, nên rời giường." Vân Lãnh Ca tránh né, tay nhỏ kháng nghị đâm vào lồng ngực cứng rắn của hắn.

"Ta không cần lên triều, nàng không cần thỉnh an, cả vương phủ đều là thế giới của hai người chúng ta, rời giường sớm như vậy làm gì, ưmh, thật may phụ thân chưa trở lại: "Mộ Dung Diệp ngậm cánh môi Vân Lãnh Ca, hàm hồ nói không rõ.

"Thiếp đói rồi." Vân Lãnh Ca không biết nên khóc hay cười, nếu Mộ Dung vương gia ở vương phủ nhìn thấy hai người bọn họ mặt trời lên cao còn chưa rời giường, không biết sẽ quả trách thế nào.

"Vừa lúc ta cũng đói, nương tử vất vả rồi, trước cho phu quân ăn no mới là chân lý." Nụ hôn tỉ mỉ của Mộ Dung Diệp không ngừng rơi xuống, mặc dù hắn mới nếm thử chuyện nam nữ, có chút thực tủy tri vị [1], nhưng nhớ đến tối hôm qua Ca nhi là lần đầu, thân thể chắc hẳn rất khó chịu, trừ hôn bên ngoài để giải tỏa lửa dục, Mộ Dung Diệp cũng không tiến thêm bước nào.

[1] thực tủy tri vị: ăn quen bén mùi (với nghĩa xấu thường dùng trong chuyện thâm hương trộm tình)

"Ta đi tắm." Mộ Dung Diệp phát hiện càng giải tỏa càng khó chịu, cả người như lửa, tức giận thăm thẳm một tiếng, bỏ lại một câu tắm rửa liền

vội vã đi đến phòng tắm chuẩn bị tắm nước lạnh.

Vân Lãnh Ca cười một tiếng, nhìn đáng vẻ chạy trốn chết kia, sẵn sóc của hân làm nàng ấm lòng.

"Tiểu thư, Tả Tướng gia đến." Ngoài cửa, Ngâm Cầm nhỏ giọng bẩm báo nói, buổi sáng nàng muốn chạy đến hầu hạ tiểu thư, nhưng còn chưa đi đến sân, Xích Ngôn liền từ trên cây nhảy xuống, nói với nàng Thế tử và tiểu thư còn chưa rời giường, nàng chỉ đành thôi.

"Biết rồi." Vân Lãnh Ca nghe ngoài công đến, mà bản thân còn nằm trên giường, gương mặt không khỏi hơi đỏ lên, chống người lên, nhưng phát hiện toàn thân đau xót khó chịu, cả người đều lười biếng không muốn động.

Mộ Dung Diệp tắm rửa xong, một thân mặc hoa bào màu tím tà mị, xem ra tắm nước lạnh xong khiến tinh thần hân sáng khoái, giữa hai lông mày tản ra sự vui sướng từ nội tâm, sau đó lan đến tâm tình Vân Lãnh Ca, khiến khóe mắt nàng lây nhiễm nụ cười hạnh phúc.

Mộ Dung Diệp mở cửa phòng để mấy nha đầu đã đợi từ sớm tinh mơ vào hầu hạ, Vân Lãnh Ca cũng không cậy mạnh, bây giờ quả thực nàng có chút lực bất tòng tâm, để mặc Ngâm Cầm cẩn thận dìu nàng xuống giường, sau đó thấy Ngâm Thư lấy ra xiêm áo đã sớm chuẩn bị xong giúp nàng mặc vào.

Vân Lãnh Ca liếc mắt nhìn thoáng qua đồng y phục màu đỏ, nhúu mày, bản thân rất ít khi mặc màu sáng tươi sáng như vậy, nhưng hôm nay là tân hôn, quá thanh lịch xác thực không tốt.

Mặc xong áo, Vân Nhi giúp Vân Lãnh Ca búi tóc của phụ nhân, biết tiểu thư thích trang sức ngọc thạch, Vân Nhi chọn lựa một bộ trang sức trầm toái ngọc hoa lan búi trên tóc, Mộ Dung Diệp đi lên trước, lấy ra cây trầm phượng đại biểu cho thân phận Thế tử phi từ hộp trang sức cài lên đầu

Vân Lãnh Ca, trôn châu diu dàng rũ xuống, rơi vào sườn mặt nàng, càng tôn lên gương mặt trắng nõn, mặt mày như họa.

Từ trong gương đồng Vân Lãnh Ca thấy Mộ Dung Diệp cười hả hê, không khỏi bất đắc dĩ trừng hăn một cái.

Đợi đến khi Vân Lãnh Ca xong xuôi, Ngâm Cầm đã bưng nước đến cho Vân Lãnh Ca rửa mặt, còn Lâm ma ma dọn dẹp giường đệm, cẩn thận thu chiếc khăn đã nhuộm máu xử nữ vào.

"A Diệp, vương phủ thật sự không có nha đầu sao?" Khóe mắt Vân Lãnh Ca thấy Lâm ma ma thì nở nụ cười vui mừng, không khỏi có chút ngạc nhiên, khi thấy rõ trên tay bà cầm cái gì thì mặt lập tức đỏ ửng, vội chuyển chủ đề hỏi.

"Không có, chỉ có một ma ma, là mẫu phi mang ra từ trong Hoàng cung, lúc ta và phụ vương không có ở Kinh thành, bà ấy đã giúp xử lý sự vụ của vương phủ." Mộ Dung Diệp khoát tay áo với Ngâm Thư, ý bảo không cần hầu hạ, sau đó tự mình động thủ rửa mặt.

Thói quen sống trong trại lính, nên Mộ Dung Diệp không thích có người hầu hạ, đặc biệt là người hăn không quen.

"A Diệp, đột nhiên thiếp phát hiện gả cho chàng thật tốt." Vân Lãnh Ca cười ranh mãnh, tự mình lấy khăn ra khẽ nhón chân lên giúp Mộ Dung Diệp lau mặt, giọng nói nhẹ nhàng.

"Hả? Tốt thế nào?" Mộ Dung Diệp cười khẽ, cảm thấy rất hứng thú hỏi, trước kia cho đến giờ Ca nhi đều khâu thị tâm phi, hôm nay sao nguyện ý thổ lộ vậy? Mộ Dung Diệp tràn đầy mong đợi, hi vọng Ca nhi có thể nói lời hăn muốn nghe nhất.

Vân Lãnh Ca bảo Mộ Dung Diệp khom người xuống một chút, ghé vào tai hăn nhỏ giọng nói thầm vài câu, càng nói khóe miệng Vân Lãnh Ca

càng nở nụ cười tươi hơn, còn gương mặt sáng lạn của Mộ Dung Diệp nhất thời tối sầm lại, trên gương mặt còn có một tia đỏ ửng.

"A Diệp của thiếp thật đáng yêu." Vân Lãnh Ca trong lòng thỏa mãn, không ngờ Mộ Dung Diệp trước sau đều phô trương tùy ý còn có một mặt xấu hổ như vậy, rất hiếm thấy, Vân Lãnh Ca nghịch ngợm trừng mắt nhìn hắn, tiếp tục gây hấn.

"Ca nhi, nếu nàng nói tiếp, hôm nay đừng nghĩ ra khỏi phòng nữa!" Mộ Dung Diệp thấy nha đầu bên trong phòng đều ai làm việc nấy, không chú ý bọn họ đang mờ ám, nhẹ nhàng nhú mày, bàn tay vòng qua ôm eo Vân Lãnh Ca, lập lại chiêu cũ nhéo hông nàng, cười tà nhỏ giọng uy hiếp nói.

Vân Lãnh Ca mím môi, đôi mắt phiếm hơi nước mông lung trừng Mộ Dung Diệp đang làm chuyện xấu, im lặng lên án, giây lát, nhớ đến ông ngoại vẫn còn chờ trong vương phủ, thoáng chốc có chút nóng nảy, vội vã ra khỏi cửa, bỗng nhiên bị Mộ Dung Diệp kéo: "Xích Ngôn, mời Tả Tướng chờ chốc lát, nói Ca nhi mới thức dậy, dùng xong điểm tâm sáng sẽ đến ngay."

Nhưng lúc này lòng Vân Lãnh Ca như lửa đốt, nếu nàng còn không đi, chỉ sợ sẽ khiến người ta giễu cợt, vừa muốn nói, chỉ nghe thấy phía ngoài sân truyền đến một giọng nói nam tử, chính là Xích Ngôn: "Dạ, ty chức lập tức đi."

"Tối hôm qua vận động một đêm, chẳng lẽ Ca nhi không đói?" Mộ Dung Diệp lại gần, trong mắt mang theo nụ cười hài hước, nhỏ giọng nói.

"Mộ Dung Diệp, chàng đừng quá đáng!" Vân Lãnh Ca thật vất vả bình phục sắc mặt, nhất thời lại bị hắn trêu đùa, cáu giận trừng mắt liếc Mộ Dung Diệp, cắn răng nghiến lợi mắng.

Mộ Dung Diệp khẽ mỉm cười, tựa như ảo thuật bùng ra một chén cháo táo đỏ hạt sen đặt trước mặt Vân Lãnh Ca, mùi thơm tứ phía, Vân Lãnh Ca đã có chút đói bụng lúc này không khỏi bụng càng thêm kêu vang, múc một thìa nóng, đưa lên môi nhẹ nhàng thổi, đang chuẩn bị ăn, thì nghe được lời nói ý vị sâu xa của Mộ Dung Diệp: "Táo đỏ giúp bổ huyết dưỡng khí, Ca nhi ăn nhiều một chút."

Nghe vậy, tay cầm thìa của Vân Lãnh Ca run lên, ánh mắt hung ác trừng Mộ Dung Diệp, nhìn hắn còn muốn tiếp tục nói, Vân Lãnh Ca thừa dịp bất ngờ, cầm thìa nhanh chóng đút vào miệng hắn, lông mày dựng đứng: "Xem ra chỉ có ăn cái gì đó mới có thể chặn miệng chàng."

Mộ Dung Diệp bất ngờ bị động tác đút cháo của Vân Lãnh Ca làm cho sững sốt, ngay sau đó cười tươi sáng một tiếng, chậm rãi nuốt xuống, đáy mắt thâm tình như nước nhìn thật kỹ Vân Lãnh Ca, chế nhạo nói: "Thức ăn Ca nhi tự mình đút thật ngon."

"Mộ Dung Diệp, thiếp nghe nói nam nhân thành thân sẽ trở nên thành thực chừng chạc, sao chàng ngược lại thế? Càng ngày càng ngây thơ rồi? Buồn nôn như vậy, chàng không sợ mất mặt à." Vân Lãnh Ca dờ khóc dờ cười, sắc mặt nghiêm trang chỉ trích.

"Có sao?" Mộ Dung Diệp nghi ngờ cau mày, vẻ mặt có chút khổ não, thấy Vân Lãnh Ca nặng nề gật đầu, liền giả vờ tái mặt lại, khuôn mặt tuấn mỹ trở nên nghiêm túc, cố ý đè thấp thanh trầm giọng nói: "Như vậy phải không?"

Đôi mắt Vân Lãnh Ca chứa ý cười nhìn tính cách đùa bỡn như tiểu hài tử đến nghiện của Mộ Dung Diệp, rốt cuộc không nhịn được bật cười, tiếng cười thật thấp xen lẫn không khí hạnh phúc khó nén, cười hồi lâu, ngẩng đầu thấy đáy mắt bất đắc dĩ và vẻ mặt cứng chiu của Mộ Dung Diệp, trong khoảnh khắc trái tim trở nên ấm áp, chỉ mong thời gian dừng lại, kiếp này an ổn.

Vài nha đầu thấy tiểu thư phát ra nụ cười sáng rỡ từ nội tâm, không khỏi nhìn nhau cười một tiếng.

Vân Lãnh Ca nhận thấy chén chèáo trong tay trở nên ấm áp, cười nhẹ cầm thìa múc nửa muống để bên môi Mộ Dung Diệp, thấy hần ăn, lại múc nửa muống đưa vào miệng mình, cứ như vậy, dưới ánh mắt ranh mãnh của Mộ Dung Diệp, Vân Lãnh Ca hơi đỏ mặt cùng ăn với Mộ Dung Diệp.

Nàng xuyên qua dị thế, có phải vì để gặp người nam nhân trước mặt này, người luôn nâng niu nàng trong lòng bàn tay không? Cùng hần cả đời vành tai và tóc mai chạm vào nhau, an nhấc đến già?

"Ta nói, điểm tâm sáng các người ăn cái gì vậy, để lão già ta đợi lâu như vậy mà các người cũng không biết xấu hổ." Vân Lãnh Ca mới vừa để chén xuống, chỉ nghe tiếng gào mưng phần trung khí của ông ngoại, tiếng nói vừa dứt, vừa lúc ông cũng đến cửa phòng, khó hiểu nhìn Mộ Dung Diệp đang cười như mèo ăn vụng thành công và gương mặt còn nhàn nhạt đỏ ửng của Vân Lãnh Ca.

"Ông ngoại." Vân Lãnh Ca lập tức hành lễ với Lâm Hải Bác, giọng điệu mềm nhẹ kêu một tiếng, trong lòng Mộ Dung Diệp hơi mất hứng, trừng mắt nhìn Lâm Hải Bác, hiềm lắm Ca nhi mới nhẹ nhàng ôn nhu nói chuyện với hần như vậy.

"Ài ài, ta đã lớn tuổi như vậy rồi, Diệp tiểu tử ngươi còn ăn dấm của ta, thật là." Lâm Hải Bác thấy Vân Lãnh Ca tươi cười tràn đầy hạnh phúc và vui vẻ, sắc mặt hồng nhuận kiều my, đã biết Mộ Dung Diệp thật lòng với nàng, tâm lo lắng giãn ra, nói lời kinh người.

Không chờ Mộ Dung Diệp đáp lời, Lâm Hải Bác hấp tấp xoay người rời đi, để lại một câu: "Các người sống tốt, ta đã yên tâm, ta đã giao lễ vật tân hôn tặng Ca nhi cho cái cọc gỗ phía ngoài rồi."

Vân Lãnh Ca nhìn bóng lưng ông ngoại rời đi, bóng dáng càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất, mới thu hồi tầm mắt, ông ngoại đối với việc nàng gả cho A Diệp, luôn không yên lòng, mặc dù nửa năm qua nhiều lần nàng nói A Diệp rất tốt, nhưng ông ngoại vẫn không tin, cho nên hôm nay tự mình đến cửa nghiệm chứng một phen.

Xích Ngôn cọc gỗ đi vào cửa, trong tay cầm một hộp giấy tinh xảo nói với Vân Lãnh Ca: "Thế tử phi, đây là Tả Tướng giao cho ty chức."

Trong mắt Vân Lãnh Ca thoáng qua kinh ngạc, không phải lần trước mình đã tặng hộp như vậy vào lễ mừng thọ của ông ngoại sao? Sao ông ngoại cũng học được rồi? Còn xếp ra được hình dáng như thế, Vân Lãnh Ca nhận lấy hộp giấy, trong ánh mắt quan sát của Mộ Dung Diệp kéo dây lụa, mở ra, chỉ thấy bên trong chứa một hộp sắt hình chữ nhật, chính là Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

"Đây là cái gì?" Mộ Dung Diệp thấy vẻ mặt Vân Lãnh Ca khi nhìn thấy thứ trong hộp giấy đã bắt đầu trở nên phức tạp, không khỏi ngạc nhiên hỏi.

"Đây là ám khí, tên là Bạo Vũ Lê Hoa Châm." Vân Lãnh Ca giải thích khái quát về nguyên lý và tạo thành tổn thương của Bạo Vũ Lê Hoa Châm, thấy Xích Ngôn há hốc mồm cứng lưỡi không thể tin nhìn Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong tay Mộ Dung Diệp, hình như không tin nó sẽ có uy lực lớn như vậy.

"Tại sao Tả Tướng có thể có ám khí lợi hại như vậy?" Từ nhỏ Mộ Dung Diệp đã tập võ, đối với ám khí từng đọc lướt qua, tự nhiên có thể nhìn ra được chỗ hơn người của Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

"Thiếp vẽ ra, ông ngoại chế tạo." Vân Lãnh Ca bĩu môi, nói, đây do ông ngoại mới vừa chế ra, không biết ông làm mấy phần, ông có để lại một cái để phòng thân không? Suy đoán nguyên nhân ông ngoại đưa cái này,

đoán chừng chắc sợ nàng gả cho Mộ Dung Diệp sẽ gặp nguy hiểm đi, dù sao Mộ Dung Diệp công cao chấn chủ, Quân Vương kiêng kỵ, cho dù hiện tại ngoài mặt tạm thời duy trì hòa bình, khó bảo toàn sau này sẽ không xuất hiện tình huống ngoài ý liệu, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nhiều một phần bảo đảm hơn một phần an toàn.

"Vi phu không biết Ca nhi còn có năng lực như vậy, có thể lấy được Ca nhi, thật sự đời trước ta đã tích được nhiều phúc." Trong mắt Mộ Dung Diệp thoáng qua rung động rồi biến mất, Ca nhi của hắn là độc nhất vô nhị, không hề thua kém trí tuệ và tự tin của nam tử.

"Đây là lễ vật thiếp tặng cho ông ngoại nhân lễ mừng thọ, hiện tại chuyển giao cho thiếp, có lẽ ông ấy lo lắng cho an nguy của thiếp." Vân Lãnh Ca cười nhạt, mặt xen lẫn một tia lo lắng.

"Ca nhi, có ta ở đây, ai cũng không thể gây thương tổn cho nàng." Mộ Dung Diệp đưa tay nắm chặt đôi tay có chút lạnh như băng của Vân Lãnh Ca, ánh sáng trong mắt kiên định: "Nhưng, vật này nàng nên mang bên mình, chớ cô phụ tâm ý của Tả Tướng." Thật ra, đáy lòng Mộ Dung Diệp cũng âm thầm lo lắng, mặc dù hắn tin bản thân có thể bảo vệ Ca nhi không chịu bất cứ thương tổn gì, nhưng sông có khúc người có lúc, hắn không thể hoàn toàn tin tưởng bản thân, trên người Ca nhi mang theo ám khí lợi hại, tình huống bất ngờ sẽ có thể ứng phó một hai, hắn cũng có thể an tâm một chút.

"Ừm." Vân Lãnh Ca nhẹ gật, nhận lấy Bạo Vũ Lê Hoa Châm từ tay Mộ Dung Diệp, thu vào trong tay áo.

Mộ Dung Diệp lệnh cho nha đầu và Xích Ngôn rời đi, đóng cửa lại thần bí nói với Vân Lãnh Ca: "Ca nhi, lần trước bị thích khách quấy rầy nên nàng không thể ngâm ôn tuyền, hôm nay chúng ta lên núi đi, hưởng tuần trăng mật luôn có được không?"

"Không cần thỉnh an Thái hậu nương nương sao?" Vân Lãnh Ca nhớ đến hôm qua Thái hậu tự mình đến chủ trì cho hôn lễ của bọn họ, theo đạo lý hôm nay nên vào cung bái kiến mà.

"Hôm qua ngoại tổ mẫu nói chúng ta tân hôn, khẳng định vô cùng vui mừng, thỉnh an có thể muộn vài ngày, nhất thời không cần nóng lòng." Mộ Dung Diệp cười nói.

"Hoàng thượng đâu? Ông ấy là cữu cữu [2] của chàng." Mặc dù quan hệ quân thần của bọn họ căng thẳng, nhưng vẫn nên tuân thủ cấp bậc lễ nghĩa nha.

[2] cữu cữu: cậu

"Vài hôm nữa quốc sứ Bắc Nguyệt sẽ đến Đông Dương yết kiến, đường xá xa xôi, Hoàng thượng đang bận chuẩn bị tất cả công việc tiếp kiến." Mộ Dung Diệp thu lại nụ cười, mí mắt hơi trầm xuống, chỗ sâu nhất nơi đáy mắt xẹt qua một đạo sát ý rõ ràng!

Ánh mắt Mộ Dung Diệp bị Vân Lãnh Ca thu hết vào đáy mắt, lông mày tinh xảo thăm thẳm lại, trong lòng khẽ động, trong đầu không khỏi liên tưởng đến việc ám sát vào vài ngày trước trên đỉnh núi, ánh mắt kinh ngạc, không suy nghĩ nhiều liền bật thốt lên: "Lần trước thích khách là Bắc Nguyệt quốc phái đến." Nói xong, thấy Mộ Dung Diệp cười nhạt không nói, biết mình đã đoán trúng, tâm tình căng thẳng nhưng đồng thời rất không hiểu, A Diệp trấn thủ ở biên cương, có thù hận gì với Bắc Nguyệt quốc chứ? Tại sao bọn họ vạm vỡ xa xôi phái sát thủ đến đây giết người?

"Sáu năm trước, ta vừa vào quân, giữa hai nước Bắc Nguyệt và Đông Dương bỗng nhiên có mâu thuẫn, một câu không hợp sẽ phát động chiến tranh, lúc ấy ta vẫn chưa chưởng quản đại quân biên cương, phụ vương ra lệnh cho ta đi biên giới rèn luyện, đối chiến với tướng lĩnh Bắc Nguyệt tôi luyện tâm tính, sau đó, trong một lần đối địch, ta may mắn thắng tướng lĩnh

Bắc Nguyệt, không ngờ tên tướng lĩnh kia lại là phò mã của Đại công chúa Bắc Nguyệt, lãnh binh tác chiến nhiều năm, được gọi là Thường Thắng tướng quân, hãn tự mình cầm quân đánh giặc vô cùng thần dũng, chưa bao giờ có bại tích, nhưng lại thất thủ trong tay một tiểu tướng mới ra đời như ta, đương nhiên hãn không phục, cộng thêm Đại công chúa rất được Hoàng đế Bắc Nguyệt coi trọng, hãn liền lợi dụng người của Đại công chúa thường xuyên ám sát ta, nhưng mấy năm qua, chưa đắc thủ lần nào." Mộ Dung Diệp đã sớm biết Vân Lãnh Ca thông tuệ, thấy trong thời gian ngắn như vậy nàng đã có thể đoán trúng kẻ địch, đáy mắt tán thưởng, kể rõ hết sự tình từ đầu đến cuối.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Cảnh Xuân Ôn Tuyền

Editor: Gà

"Ở Kinh thành dưới chân Thiên tử, hãn cũng dám làm như vậy, quá không để Đông Dương vào mắt rồi." Vân Lãnh Ca cảm thấy không khoa học, mặc dù ngọn núi kia ở ngoài thành, nhưng nó lại cách Kinh thành quá gần, một nhóm lớn hắc y nhân không rõ thân phận như vậy xuất hiện, chẳng lẽ thủ vệ thành không phát hiện ra?

"Cho nên nói vị Hoàng đế cứu cứu kia của ta đã tính toán rất cẩn thận rồi, mượn tay địch quốc diệt trừ ta, cái họa lớn trong lòng ông ta, ngồi thu ngư ông đắc lợi, vài năm này thuật Đế Vương được dùng càng ngày càng nhuần nhuyễn rồi." Khóe miệng Mộ Dung Diệp khẽ nhếch, nở nụ cười châm chọc, khí lạnh nơi đáy mắt ngưng kết thành băng.

"Hoàng thượng không sợ Bắc Nguyệt phát động chiến tranh à? Đến lúc đó không ai ngăn cản? Hiện tại võ tướng xuất sắc của Đông Dương không nhiều." Vân Lãnh Ca khẽ nhíu mày, hỏi.

"Không phải còn phụ vương ta sao? Ta hành quân đánh giặc đều do phụ vương tự mình chỉ điểm, phụ vương cầm binh xuất sắc, hơn nữa ông sinh sống trong quân mấy chục năm, phương diện bài binh bố trận so với ta chỉ hơn chứ không kém." Khi Mộ Dung Diệp nhắc đến Mộ Dung Vương gia, khóe mắt có một nụ cười, hai tay ôm chặt eo Vân Lãnh Ca, vây nàng vào ngực mình: "Chờ sứ giả Bắc Nguyệt đến, Hoàng thượng nhất định sẽ lệnh cho ta tiếp đãi, đến lúc đó ngày thanh tỉnh của chúng ta không còn

nhiều nữa, cho nên thừa dịp tuần trăng mật, chúng ta lên núi ngâm ôn tuyền, chờ đến ngày nàng lại mặt thì rời đi."

Đầu Vân Lãnh Ca khẽ tựa vào lồng ngực Mộ Dung Diệp, gật đầu một cái: "Được."

Để lại Ngâm Thư và vài người quen thuộc công việc trong vương phủ, Mộ Dung Diệp dẫn Vân Lãnh Ca ra khỏi tân phòng, vừa đi vừa giới thiệu đơn giản vài nơi cho Vân Lãnh Ca.

Đây là lần đầu tiên Vân Lãnh Ca đến Mộ Dung Vương phủ, tất nhiên trong lòng vô cùng tò mò cảnh trí bên trong, đôi mắt trong suốt quan sát hoàn cảnh hậu viện, chỉ thấy trong hậu viện ngoài một vài cây nhỏ không biết tên xanh um tươi tốt nhưng không nở hoa ra, còn lại thì một đóa hoa cũng không có.

Ra khỏi viện, Vân Lãnh Ca khẽ dậm chân, tầm mắt rơi vào tấm biển làm bằng gỗ tử đàn ngay phía trên cổng vòm, chỉ thấy phía trên dùng mực nước màu xanh lá viết 'Di Tình [1] tiểu trúc', bút pháp cứng cáp có lực, nét móc hàm chứa nhu tình, khiến Vân Lãnh Ca không khỏi cười một tiếng, chế nhạo hỏi: "Tại sao không gọi ái tình tiểu trúc?"

[1] Di tình: tình cảm vui vẻ

Mộ Dung Diệp nghe vậy ho khan hai tiếng, ánh mắt không được tự nhiên hơi lóe: "Nếu không ta đổi tên lần nữa vậy? Ta cảm thấy Ái tình tiểu trúc rất tốt, chỉ sợ Ca nhi xấu hổ." Nói xong, lập tức nhìn thấy Vân Lãnh Ca trừng mắt, khóe miệng chứa nụ cười hài hước.

Vân Lãnh Ca tức giận cắn răng, nàng đã quên da mặt Mộ Dung Diệp dày nhất, thảo luận với hắn những việc này, không phải đang đào hầm cho mình nhảy sao?

Đi đến cửa sau của vương phủ, xe ngựa Mộ Dung Diệp đã sớm chuẩn bị tốt, vài ngày trước đây hắn ra lệnh cho ám vệ kiểm tra kỹ lưỡng thôn trang trên núi, lục soát trong ngoài một lần, sau khi xác nhận an toàn mới yên tâm dẫn Vân Lãnh Ca lên núi, hơn nữa ở đường nhỏ duy nhất thông lên đỉnh núi này, bố trí người tra xét địa hình, để tránh có người biết được hành tung của hắn đục nước béo cò đi lên núi quấy rầy thời gian nhàn hạ của bản thân và Ca nhi.

Đến núi, vào thôn trang, quả nhiên Vân Lãnh Ca phát hiện không có hạ nhân, điểm tâm là một bát cháo, vẫn phải mỗi người một nửa ăn cùng Mộ Dung Diệp, lúc này khó tránh bụng đói, ngẩng đầu thấy mặt Mộ Dung Diệp tràn đầy khát vọng nhìn mình chăm chăm, mắt phượng bắn ra ánh sáng kỳ vọng nồng đậm, Vân Lãnh Ca chỉ đành tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, nhắc chân đi đến phòng bếp nhỏ ở sơn trang, nghĩ thầm, dù muốn nàng xuống bếp, cũng nên phân phó vài nha đầu đến giúp nàng chứ, nếu không thái rau rửa rau đều tự mình động thủ, chắc chắn tốc độ rất chậm.

Mộ Dung Diệp đứng dậy sai bước đuổi theo Vân Lãnh Ca, kéo tay Vân Lãnh Ca, hình như đoán được suy nghĩ của Vân Lãnh Ca, nhỏ giọng nói: "Ta giúp Ca nhi một tay."

"Chàng nha, đừng làm ta thêm phiền là tốt rồi." Vân Lãnh Ca không hề tin tưởng Mộ Dung Diệp chút nào, một đấng mày râu như hắn có thể chơi dao chơi kiếm, còn cầm dao thái rau ư? Không dám nghĩ nữa, Vân Lãnh Ca thật sự không tin nổi.

Hai người mười ngón tay giao nhau đi đến phòng bếp nhỏ, Vân Lãnh Ca ngẩng đầu quan sát bên phòng bếp một vòng, phát hiện phòng bếp này đã được quét dọn sạch sẽ, các loại dụng cụ làm bếp không dính một hạt bụi, càng khiến người ta kinh ngạc hơn là nguyên liệu chế biến thức ăn, các loại thịt, rau dưa, đã được cắt gọn đặt trên bàn, các loại gia vị được bày thành một hàng, ngay cả lửa trên bếp cũng đã cháy, tất cả công tác chuẩn bị đều

đã làm xong, Vân Lãnh Ca chỉ cần động thủ lật xào rồi mang thức ăn ra là được!

"Trong trang không có ai, nhưng Xích Ngôn Xích Ngữ đi theo chúng ta đến đây có thể giúp một tay." Mộ Dung Diệp thấy Vân Lãnh Ca nhìn hẩn nghi hoặc, tốt bụng giải thích.

"Hai người bọn họ là ám vệ cận thân bảo vệ bên cạnh chàng, vậy mà chàng có thể ngoan độc xuống tay để bọn họ làm chuyện mà phụ nhân mới có thể làm." Vân Lãnh Ca đồng tình thay Xích Ngôn Xích Ngữ, rõ ràng là ám vệ võ công cao cường, máu lạnh vô tình, lại bị Mộ Dung Diệp bắt đến thái rau nổi lửa, suy nghĩ một chút lại cảm thấy buồn cười.

"Về sau bọn họ phải lấy vợ sinh con, bây giờ bắt đầu tính trước, học tập làm một vị hôn phu tốt như thế nào, bọn họ sẽ cảm tạ ta đấy." Mộ Dung Diệp cười khế, thấy Vân Lãnh Ca không đồng ý nhìn hẩn, đột nhiên đề cao âm thanh: "Hai người các người cảm thấy bản Thế tử nói đúng không?"

"Thế tử nói rất đúng." Bên ngoài truyền đến hai giọng nói chua xót.

Vân Lãnh Ca đã nhìn quen thủ pháp lấy thế đè người của hẩn lắm rồi, không để ý hẩn đang cười lấy lòng, đi lên phía trước chuẩn bị xào rau, không quay đầu lại nói một câu: "Thất thần gì nữa, còn không mau giúp thiếp nổi lửa, nếu không sẽ không cho chàng ăn."

Mộ Dung Diệp sững sốt hồi lâu, sau đó bước lên trước, đứng trước bếp lò giúp Vân Lãnh Ca thổi lửa, bên ngoài phòng bếp Xích Ngôn Xích Ngữ luôn chú ý động tĩnh bên trong, thấy Thế tử phi nói một câu đơn giản, lập tức Thế tử vô cùng nghe theo, trong lòng không khỏi cực kỳ bội phục Vân Lãnh Ca, rốt cuộc Xích Ngôn đã nhìn thấy được chủ tử cũng có ngày bị quản chế, nhất thời đắc ý, không nhịn được nói: "Thế tử phi uy vũ, ty chức khâm phục."

"Người đổi công việc với Âm Nhất, thay thế hẳn tuần sơn." Mộ Dung Diệp tuân theo chỉ thị của Vân Lãnh Ca, chuyên chú giữ lửa, lạnh lùng nói.

Nhất thời khuôn mặt tươi cười của Xích Ngôn xụ xuống, trong khoảnh khắc gương mặt biến thành đau khổ, cầu xin tha thứ: "Thế tử, ty chức hữu khẩu vô tâm [2], xin Thế tử tha thứ." Nói xong, đợi một lúc, không nghe Mộ Dung Diệp khoan thứ, ngược lại thấy Xích Ngôn bên cạnh vẫn cười hả hê, ánh mắt xoay động, lên tiếng cầu khẩn nói: "Thế tử phi, ty chức đêm ngày bảo vệ ngài, van cầu Thế tử phi xem ty chức lao tâm lao lực, giúp ty chức van nài."

[2] hữu khẩu vô tâm: chỉ ác miệng chứ lòng dạ đôn hậu

Bây giờ Xích Ngôn đã hiểu, trước mặt Thế tử phi, Thế tử chính là con cọp không có răng, không có bề ngoài hung mãnh, cũng không có lực uy hiếp, cho nên, cầu xin Thế tử không bằng lấy lòng Thế tử phi, chỉ cần Thế tử phi nói một câu, Thế tử vẫn không tuân lệnh sao?

"A Diệp, Xích Ngôn vừa thái rau, vừa nôi lửa, đã rất mệt nhọc, chàng đừng tức giận nữa." Nửa năm này Xích Ngôn bảo vệ Vân Lãnh Ca có thể nói như hình với bóng, lo lắng hết lòng, chỉ sợ mình có phần sơ xuất, làm việc tận tâm tận lực.

"Thế tử, ty chức vì hoàn thành nhiệm vụ ngài giao thật tốt, ngày ngày đi theo phía sau đầu bếp của vương phủ học thái rau, nhiều lần bị mắng chân tay vụng về, ngài tạm tha cho ty chức lần này đi." Xích Ngôn thấy Thế tử phi lên tiếng giúp một tay, vội vàng tiếp tục cố gắng không ngừng tranh thủ đồng tình, hi vọng sẽ khiến Thế tử thương hại.

Đáy lòng Vân Lãnh Ca chợt hiểu, những rau dưa kia cắt vô cùng gọn gàng, kích thước hình dạng không sai biệt lắm, vốn còn chút không tin tưởng do Xích Ngôn động thủ, nghe hẳn nói nguyên nhân ra, thì ra là thế, ghé mắt nhìn lướt qua Mộ Dung Diệp đang không nói mà chỉ vội vàng giữ

lửa, khẽ híp mắt: "A Diệp...." Giọng nói ôn nhu nhưng rõ ràng hàm chứa ý lạnh và uy hiếp.

"Lần sau không thể viện cớ này nữa!" Mộ Dung Diệp ngẩng đầu thấy ánh mắt Vân Lãnh Ca mang theo cảnh cáo nhìn mình chăm chăm, hình như nếu hắn không đồng ý thì sẽ có khuynh hướng nổi giận, thầm thở dài, bất đắc dĩ nói.

"Ty chúc đa tạ Thế tử, đa tạ Thế tử phi." Xích Ngôn vui mừng quá đổi, luôn miệng nói tạ, nghiêng đầu khiêu khích liếc mắt nhìn Xích Ngữ đang ghen hòng nhìn trôn trời, tay vắt chéo sau lưng, nghênh ngang đi chuẩn bị bàn và bát đĩa.

Xích Ngữ như có điều suy nghĩ sờ cằm nhìn bóng lưng Xích Ngôn rời đi, Thế tử nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh, lời đã nói ra sẽ không vì bất kỳ ai mà sửa đổi, ngay cả Vương gia tự mình can thiệp cũng không thể đoán được tâm tư Thế tử, nhưng bây giờ vì Thế tử phi thuận miệng nói một câu đã dễ dàng đổi lời, không thể không nói, Thế tử phi đã hoàn toàn ăn Thế tử sạch sành sanh.

Về sau, y cũng nên học Xích Ngôn nhiều hơn mới được, phải lấy lòng Thế tử phi? Ngộ nhớ ngày nào đó xảy ra chuyện đặc tội chủ tử, có Thế tử phi bảo giá, chẳng những mạng nhỏ an giấc không lo, khẳng định mỗi ngày càng thêm tiêu sái.

Trong một canh giờ, Vân Lãnh Ca làm xong sáu món ăn một món canh, vì trước đó công tác chuẩn bị đã được làm rất thoả đáng, cho nên tốc độ nấu thức ăn cũng tăng nhanh hơn rất nhiều, phân phó Xích Ngôn và Xích Ngữ bưng món ăn vào phòng, còn bản thân móc ra một chiếc khăn màu trắng, chuẩn bị giúp Mộ Dung Diệp rửa mặt, đi lên trước dùng khăn lau tro dính trên mặt hắn, sau đó ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: "Dùng cơm xong chúng ta cùng đi tắm ôn tuyền." Nói xong, cắn môi một cái,

không muốn để hân nhìn thấy mặt mình ửng hồng, tựa như chạy trốn rời khỏi phòng bếp.

Ánh mắt Mộ Dung Diệp thoáng chốc sáng lên, ánh sáng lóng lánh khiến người ta không thể nhìn thẳng, khóe môi nâng lên một đường cong hoàn mỹ, có thâm ý khác cười khẽ một tiếng.

Vân Lãnh Ca nhìn một bàn lớn bày các món ăn trước mặt, vừa rồi trong phòng bếp nàng vội vàng lật xào nên không chú ý trong đó có khá nhiều việc nhỏ không đáng kể, cho đến bây giờ mới phát hiện các món ăn đều là những món nàng thích ăn nhất, trong lòng kinh ngạc, ánh mắt Vân Lãnh Ca nghi ngờ nhìn thẳng vào mắt phượng diu dàng của Mộ Dung Diệp.

"Ca nhi, mau ăn đi, để lạnh sẽ không ngon nữa đâu." Mộ Dung Diệp không có ý định sẽ giải thích cho nàng, tỉ mỉ gấp thịt cá non mịn bỏ vào chén Vân Lãnh Ca, thúc giục.

"Thế tử phi, ngài còn không biết, Thế tử đã cố gắng tìm hiểu ngài thích gì, ngài thích kiểu dáng y phục nào, thích món ăn gì, Thế tử đều có thể thuộc như lòng bàn tay đấy." Xích Ngữ bưng một tô canh lên, cười nói.

Nghe vậy, gương mặt xinh đẹp của Vân Lãnh Ca nhiễm một chút hạnh sắc, ánh mắt hàm chứa oán trách nhìn gương mặt không đổi sắc của Mộ Dung Diệp, cúi đầu ăn món ăn hân gấp cho nàng.

"Xích Ngôn, hai người các người ăn đi, nhiều như vậy ta và A Diệp cũng ăn không hết, các người bưng xuống khoảng hai món cho mọi người ăn nữa." Vân Lãnh Ca nghĩ đến từng nhóm ám vệ tuần tra dưới chân núi có thể thay ca dùng bữa, trên đỉnh núi cũng chỉ có bốn người bọn họ, vào lúc này Xích Ngôn Xích Ngữ chắc hẳn đã đói bụng.

"Đa tạ Thế tử phi, Thế tử phi có tấm lòng Bồ tát." Xích Ngôn sớm đã bị mùi thơm nứt mũi của món ngon khiến con sâu tham ăn trong bụng kêu rối rít, nghe lời nói khéo hiểu lòng người của Thế tử phi, cảm động đến rơi

nước mắt, trong lòng cảm khái, quả nhiên ánh mắt chủ tử thật tuyệt hảo, chẳng những Thế tử phi hòa khí dịu ngoan, hơn nữa còn săn sóc những thuộc hạ như bọn họ, thật là chủ mẫu tốt nhất trên đời này!

Vân Lãnh Ca khẽ cười, vẻ mặt có chút xấu hổ, không nhìn Mộ Dung Diệp đối diện đã có khuynh hướng nổi giận, cầm hai món ăn chưa động đũa, chuyển đến cho Xích Ngôn, lập tức nghe giọng Mộ Dung Diệp buồn buồn: "Ca nhi, ta thích ăn ớt xanh rang xào thịt nhất."

"Không đúng, khẩu vị của chàng khá thanh đạm, không thích món cay mặn, thiếp không nhớ sai đâu." Vân Lãnh Ca không để ý đến lòng dạ hẹp hòi của hã, trực tiếp đưa cho Xích Ngôn đang tỏa sáng hai mắt, khẽ cười nói: "Các người không chê ta tay nghề không tốt là được."

"Tài nấu nướng của Thế tử phi còn cao hơn so với đầu bếp Xuân Thượng Lâu, ty chức vừa nghe đã cảm thấy mùi thơm tứ phía, khẳng định rất ngon." Xích Ngữ thấy bản lãnh nịnh nọt của Xích Ngôn trong nháy mắt đã được Thế tử phi thưởng thức, không cam lòng thua kém nên vội vàng khen ngợi.

"Được ăn đồ của bản Thế tử nên các người rất đặc ý phải không? Còn không mau biến đi, vào ám phòng đi đừng ra ngoài nữa." Ánh mắt Mộ Dung Diệp run lên, lạnh lùng nhìn lướt qua hai người Xích Ngôn đang cúi đầu khom lưng không khác gì chó săn cả, giọng nói băng hàn khiến lòng người run sợ.

Thấy Mộ Dung Diệp thật sự nổi giận, hai người vội vàng hành lễ với Vân Lãnh Ca, lòng bàn chân như bôi dầu, bỏ chạy như một làn khói không còn bóng dáng.

"Chàng lại đang ăn dấm chua à?" Vân Lãnh Ca im lặng nhìn ánh mắt uất ức của Mộ Dung Diệp, nhúc nhích đầu để đưa xuống đỡ dành hã, ách, trước kia sao nàng không phát hiện A Diệp này luôn thích ăn dấm như vậy chứ?

"Ca nhi, bây giờ nàng đối xử với bọn họ còn tốt hơn cả ta." Đôi mắt sáng gợn lăn tăn của Mộ Dung Diệp khẽ trợn to, đáy mắt phát ra ánh sáng thuần khiết vô tội, như một nai con bị thương làm người thương tiếc, khiến Vân Lãnh Ca cảm giác mình thật giống như phạm vào mười tội lớn nhất!

"Nói vậy vậy, chàng là phu quân của thiếp, đương nhiên thiếp đối với chàng tốt nhất." Vân Lãnh Ca cười trấn an hẳn, tận lực sử dụng công phụ dụ dỗ hài tử của kiếp trước, muốn đánh bại tòa pháo đài kiên cố Mộ Dung Diệp, nói một đồng lời buồn nôn, thấy vẻ mặt hẳn vẫn chưa thay đổi, Vân Lãnh Ca nhục chí, bất cứ giá nào nói: "Chàng muốn như thế nào thiếp đều đáp ứng được chưa?"

"Đây chính là Ca nhi nói, không được đổi ý." Mộ Dung Diệp nghe vậy cong môi cười một tiếng, dung nhan tuấn mỹ như gió xuân, rạng rỡ phát sáng, rốt cuộc đạt được mục đích cũng không uống hân giả bộ này giờ.

Vân Lãnh Ca chỉ cảm thấy tốc độ đổi mặt của hẳn quá nhanh, hơn nữa nàng có một loại cảm giác đã bị lừa.

Sau khi ăn xong, Mộ Dung Diệp đưa Vân Lãnh Ca đến ôn tuyền, nhanh chóng cởi cẩm bào ra, Mộ Dung Diệp bước vào trong, nhìn thấy Vân Lãnh Ca vẫn đang che mắt nhú mày nói: "Ca nhi, sao chưa xuống?"

Vân Lãnh Ca khẽ dời ngón tay, mở ra một khe hở len lén quan sát, thấy Mộ Dung Diệp đã xuống nước, nước nóng bốc sương mù dày đặc, tình cảnh xung quanh như ẩn như hiện, nhìn không rõ ràng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thu tay lại lắc mình núp phía sau núi giả cạnh ôn tuyền, âm thanh cời y phục vang lên xột xoạt, toàn thân Vân Lãnh Ca chỉ còn dư lại một cái áo trong đơn bạc bước xuống nước.

"Ca nhi, ta không mang theo xiêm áo để thay, tốt nhất nàng nên suy tính một chút, nếu sau đó mặc áo trong ướt đầm trở về phòng sẽ bị cảm mạo đó." Mộ Dung Diệp cách hơi nước mờ mịt nhìn sắc mặt Vân Lãnh Ca

ứng hồng, dáng vẻ nhẵn nhớt, nén cười tránh để nàng thẹn quá hóa giận, hợp tình hợp lý nói.

Vân Lãnh Ca nắm chặt quả đấm, trong lòng khẩn trương, rất muốn bảo Mộ Dung Diệp xoay người sang chỗ khác, nhưng sợ hấn cười, do dự nhìn dung nhan có vẻ mơ hồ của Mộ Dung Diệp do tràn ngập hơi nước, thăm nghĩ, hấn sẽ không nhìn rõ đâu, nghĩ thế, cộng thêm trong lòng tự nhủ, lấy hết dũng khí cởi áo trong ra, chậm rãi xuống nước.

Hai mắt Mộ Dung Diệp trợn to, mắt không chớp nhìn chăm chăm động tác của Vân Lãnh Ca, nội lực hấn thâm hậu, đêm khuya có thể thấy rõ mọi thứ, càng không nói đến dụ hoặc này? Ngưng mắt nhìn Ca nhi tháo dây lưng, Mộ Dung Diệp không buông tha bất kỳ phúc lợi nào thuộc về hấn, cho đến khi cảm giác trong mũi như có một cái gì ấm nóng muốn xông ra, mới khắc chế bản thân miễn cưỡng dời tầm mắt, đợi cánh mũi khôi phục bình thường, ánh mắt không dẫn nổi nhìn vào bờ thì phát hiện Vân Lãnh Ca đã xuống nước, đang thoải mái vui vẻ đập bọt nước.

Quả nhiên thoải mái, Vân Lãnh Ca vừa lòng thở ra một hơi, cảm nhận được nhiệt độ vừa phải mà ôn tuyền phủ lên làn da của mình, nhất thời cả người ấm áp, khó chịu và mệt mỏi tối hôm qua đã tan đi rất nhiều.

Trong mắt Mộ Dung Diệp toát ra lửa dục, tà mị cười một tiếng, đột nhiên lặn xuống đáy ao, nhanh chóng bơi đến dưới chân của Vân Lãnh Ca, lúc nàng bất ngờ không kịp đề phòng, bắt được mắt cá chân bóng loáng của nàng, sau khi nghe nàng hét lên kinh hãi, Mộ Dung Diệp ôm eo nhỏ của nàng, nổi lên mặt nước, cười câu hồn đoạt phách.

Vân Lãnh Ca có chút chưa tỉnh hồn vỗ ngực, đang chuẩn bị chỉ trích Mộ Dung Diệp, ngẩng đầu thấy hấn nhìn chăm chăm vào tay trái, theo ánh mắt hấn cúi đầu nhìn theo, thoáng chốc kinh hãi, thân thể vội vàng trầm xuống, che cảnh xuân lộ ra ngoài, cả giận nói: "Mộ Dung Diệp, không được giở trò lưu manh."

Mộ Dung Diệp cong khóe môi, nụ cười hàm chứa yêu mị cám dỗ, một vài sợi tóc đen mềm như nước rơi xuống xương quai xanh tinh xảo của hân, cả hình ảnh tựa như một bức họa thiên thành, khiến thị giác Vân Lãnh Ca bị kích thích, như si như say nhìn gương mặt như thi như họa của Mộ Dung Diệp, bàn tay đặt trên eo nàng từ từ dờ lên, mang theo tê dại như điện giật.

Vân Lãnh Ca còn chưa đến kịp hồi hồn trách cứ, đã bị Mộ Dung Diệp bịt miệng, ngăn chặn lời nàng muốn nói, Mộ Dung Diệp hôn chậm rãi sâu sắc, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trơn mềm của Vân Lãnh Ca, kéo thân thể mềm mại của nàng vào ngực, hai người da thịt kề nhau, đồng thời thân thể run rẩy mấy cái.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Mười Triều Đoạt Vị

Editor: Gà

Ở thôn trang ngậy người hai ngày, sau đó lên đường trở về kinh thành! Ngồi trên xe ngựa, Vân Lãnh Ca nhìn thần thái phấn khởi của nam nhân trước mắt, trong lòng bốc hỏa! Ở thôn trang hai ngày, phạm vi hoạt động của nàng chỉ có ba chỗ, trên giường, bàn cơm, ôn tuyền! Còn về vấn đề túng dục quá độ, Vân Lãnh Ca đã tìm cơ hội thương lượng với Mộ Dung Diệp, ngoài mặt rất phong độ đồng ý, nhưng màn đêm vừa buông xuống đã tìm các loại lý do cầu bồi thường, cầu an ủi, mà muốn an ủi chính là buổi tối phải lặp lại những chuyện như vậy suốt hai ngày nay, tiếp xúc thân mật hai ngày này đều muốn nhiều hơn so với nửa năm trước, khiến Vân Lãnh Ca khắc sâu một cái đạo lý, xử nam không dễ trêu chọc, một khi nếm thử chuyện tình nam nữ, sẽ nghiện muốn dây dưa không dứt.

Nhìn ánh mắt giận dữ của Vân Lãnh Ca, khóe miệng Mộ Dung Diệp nâng lên nụ cười khế, cúi đầu ấn xuống một nụ hôn lên trán nàng, hỏi: "Ca nhi, sao thế, không vui mừng sao?"

"Chàng cảm thấy sao?" Vân Lãnh Ca nghiêng răng, hầu như từng chữ đều nặn từ trong kẽ răng ra.

"Vi phu vẫn rất nghe lời nương tử, cho nên Ca nhi nên vui vẻ mới đúng." Tựa như Mộ Dung Diệp không nghe hàm nghĩa trong lời nói của Vân Lãnh Ca, bất giác đưa tay bế nàng vào lòng, nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Về phần quyền lợi Ca nhi yêu cầu, vi phu cảm thấy Ca nhi có thể suy nghĩ vấn đề nàng ở phía trên, như vậy thì.... A...." Mộ Dung Diệp còn

chưa nói xong, đột nhiên cảm thấy eo đau xót, trong nháy mắt đã hiểu, hẳn bị nường tử thân yêu nhéo rồi.

"Mộ Dung Diệp, chàng còn dám nói một câu, tối nay đừng mơ vào phòng ngủ." Vân Lãnh Ca cắn răng, nhìn chăm chăm nam nhân không biết chừng mực, hận không thể cắn vào khuôn mặt đang cười quỷ dị của hắn.

Mộ Dung Diệp vuốt eo, thấy Vân Lãnh Ca thẹn quá hóa giận, nịnh nọt nói: "Ca nhi, nàng không thể oán trách ta, đều do nường tử quá mê người, mỗi lần vi phu đều cầm lòng không đậu mà."

Nghe vậy, Vân Lãnh Ca cười lạnh một tiếng: "Thế tử gia có thể ngủ thư phòng, không nhìn thấy tiểu nữ thì tốt rồi?"

"Vậy càng không được, Ca nhi không ngủ bên cạnh, ta nhất định sẽ thao thức." Mộ Dung Diệp biết Ca nhi tức giận, xưng hô đã biến thành lúc bọn họ mới quen, nhưng cũng hiểu, quả thật hắn khiến nàng có chút sợ, thật ra thì, bản thân hắn không phải người thích làm chuyện đó, trước đây cuộc sống ở trại lính cũng coi như tâm như nước lạnh, chưa từng nghĩ rằng một ngày nào đó hắn sẽ có loại lưu luyến gió trăng này, nhưng từ khi biết Ca nhi, hắn luôn khó có thể khắc chế, lúc nào cũng muốn ôm ấp nàng, sau đó tự dẫn lửa thiêu thân, càng muốn nhiều hơn, cuối cùng đã không thể cứu vãn.

Đến vương phủ, hai người mới vừa vào cửa phủ, chỉ thấy một ma ma khoảng năm mươi tuổi tiến lên đón, hành lễ nói: "Tham kiến Thế tử, Thế tử phi."

"Đây là Đồng ma ma, vú nuôi của mẫu phi." Mộ Dung Diệp nghiêng đầu nói với Vân Lãnh Ca.

"Ma ma hảo." Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng gật đầu, cười nói, thì ra là vú nuôi của Hòa Nhạc công chúa, khó trách phong thái không giống với nô tỳ bình thường.

"Thế tử phi khách khí." Đồng ma ma cười nói, nhân cơ hội lặng lẽ quan sát tân Thế tử phi trước mặt, chỉ thấy dung mạo nàng thanh lệ, cử chỉ thỏa đáng, đặc biệt trong mắt lơ đãng tản ra ánh sáng tự tin và cơ trí, tạo thành đối lập mãnh liệt với vẻ nhu nhược bề ngoài của nàng, khiến người ta cảm thấy thân thể nàng gầy yếu nhưng bên trong lại ẩn chứa năng lượng khổng lồ, không thể khinh thường.

"Thế tử, Uông công công bên cạnh Hoàng thượng đến đây truyền lời, bây giờ đang ở khách thính [1] chờ ngài." Ánh mắt Đồng ma ma rơi vào Mộ Dung Diệp, kính cẩn hỏi.

[1] khách thính: phòng khách

"Đã biết." Mộ Dung Diệp lười biếng đáp một tiếng, kéo tay Vân Lãnh Ca đi đến khách thính.

Vân Lãnh Ca vừa đi vừa ngưng mắt nhìn hoàn cảnh vương phủ, cảm thấy tiền viện và hậu viện vương phủ không có khác biệt lớn, thực vật thân cỏ hơi nhiều, cần có hoa tươi trang trí nhưng lại tu bổ thành các loại bồn cảnh phong phú, mặc dù không như trăm hoa đua nở nhưng khiến người ta kinh ngạc, bố cục này cũng thể hiện một ý vị độc đáo.

"Ca nhi, thích không? Nếu không thích, ta ra lệnh cho người trang trí lại." Mộ Dung Diệp thấy Vân Lãnh Ca quan sát hoàn cảnh trong vương phủ, phát hiện nàng không có biểu cảm gì, nghĩ nàng không thích cảnh trí quá mức mộc mạc.

"Thiếp rất thích." Vân Lãnh Ca ghé mắt cười ngọt ngào với Mộ Dung Diệp, thấy trong mắt hắn mang theo một vẻ khẩn trương thận trọng, trong lòng ấm áp, cười nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Diệp thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đồng ma ma theo phía sau lưng hai người thấy tình cảnh này, khuôn mặt kinh ngạc, Thế tử thật sự rất quan tâm Thế tử phi? Còn lo nàng không thích vương phủ? Từ trong ánh mắt của Thế tử, Đồng ma ma thấy được vẻ nghiêm túc, bà không hoài nghi chút nào, nếu Thế tử phi nói không thích, Thế tử lập tức sẽ tìm người bố trí vương phủ theo sở thích của Thế tử phi.

"Nô tài thỉnh an Thế tử, Thế tử phi." Ôn công công đang ngồi trong khách thính uống trà luôn chú ý động tĩnh ngoài cửa, thấy Mộ Dung Diệp và Vân Lãnh Ca nắm tay đi đến, vội vàng hành lễ nói.

"Tìm bản Thế tử có việc gì?" Mộ Dung Diệp lười phải nhìn ông ta, trực tiếp dìu Vân Lãnh Ca ngồi vào ghế thái sư, không quay đầu lại hỏi.

"Hoàng thượng nói sứ giả Bắc Nguyệt quốc đã vào Đông Dương, ít ngày nữa sẽ đến Kinh Thành, hi vọng Thế tử có thể ra khỏi thành nghênh đón." Ôn công công sớm đã quen Mộ Dung Diệp phách lối, trên mặt không nhìn ra nửa điểm bất mãn, cười đi lên trước bẩm báo nói.

"Tân hôn của bản Thế tử mới qua ba ngày, như keo như sơn, thời điểm khó chia xa, Hoàng thượng lại hạ chỉ, quá không sẵn sóc bản Thế tử rồi." Mộ Dung Diệp chậm rãi ngồi xuống, khoe miệng nở nụ cười châm chọc, cười như không cười nhìn Ôn công công nói.

"Hoàng thượng biết Thế tử tân hôn, vốn không nhẫn tâm quấy rầy, nhưng...." Ôn công công cười theo nói, lời còn chưa nói xong đã bị Mộ Dung Diệp ngắt: "Không đành lòng quấy rầy cũng đừng quấy rầy chứ, ngày mai sẽ là ngày phu nhân bản Thế tử lại mặt, người cảm thấy bản Thế tử sẽ để nàng một thân một mình đi lại mặt sao?"

Đôi mày thanh tú của Vân Lãnh Ca khẽ nhăn, thần tử tân hôn đều có ba ngày nghỉ phép, bản thân Mộ Dung Diệp lại không nhậm chức trong kinh thành, sao bọn họ mới vừa tân hôn hai ngày Hoàng đế đã tìm đến cửa rồi? Tuy có lý do đầy đủ, ra khỏi thành nghênh đón sứ giả Bắc Nguyệt,

nhưng sứ giả Bắc Nguyệt đến đây để tăng cường quan hệ hữu nghị giữa hai nước, không phải đến phát động chiến tranh, nên lẽ ra không cần phái Mộ Dung Diệp dụng binh như thần chủ động nghênh đón, chẳng lẽ trong đó còn có gì mờ ám? Hoặ là Hoàng thượng đang tính toán điều gì?

"Thế tử, lần này sứ giả Bắc Nguyệt đi sứ đến Đông Dương có Đại Hoàng tử, Tam Hoàng tử, và Bát công chúa, Hoàng thượng nói nhất định phải coi trọng, tránh chậm trễ khách quý, cho nên muốn ngài đi nghênh đón." Trên mặt Uông công công có chút nôn nóng, vội vàng nói ra thân phận của người Bắc Nguyệt đến, hi vọng Mộ Dung Diệp có thể hiểu tầm quan trọng của chuyện lần này.

"Tất cả công vụ chờ qua ngày mai lại nói, nếu Hoàng thượng không chờ được bản Thế tử đưa ái thiếp đi lại mặt, vậy thì chọn người khác, Lãnh thế tử, Phong thế tử, đều là người thừa kế vương thất, năng lực không tầm thường, không bằng công công đề cử hai người này với Hoàng thượng, để tránh cứ năm bản Thế tử không thả." Mối mòng Mộ Dung Diệp khẽ nhếch, lông mi dài khơi lên, cười tùy ý, không chút để ý nói.

"Thế tử, ngài, chuyện này..., lão nô không thể báo lại." Gương mặt Uông công công khổ sở nhìn Mộ Dung Diệp, chuyện chưa hoàn thành, Hoàng thượng nhất định sẽ không dễ dàng tha cho ông ta.

"Yên tâm, người cứ nói đều là ý của bản Thế tử, Hoàng thượng sẽ không trách tội người." Hôm nay tâm tình Mộ Dung Diệp rất tốt, nói chuyện với người khác vẫn giữ vẻ mặt ôn hoà, khoát tay áo với Uông công công, ý bảo ông ta rời đi, giây lát, thấy ông ta vẫn không có ý rời khỏi, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt dần lạnh, lạnh lùng đảo qua: "Còn chưa cú? Muốn bản Thế tử tự mình tiễn người sao?"

"Nô tài cáo lui, nô tài cáo lui." Uông công công nghe vậy liên tục không ngừng hành lễ, đôi chân già như gậy Phong Hỏa Luân chạy thật nhanh, đảo mắt đã không thấy bóng dáng.

Tính tình Mộ Dung Thế tử đã nói một không nói hai, nếu trêu chọc hẳn, không dám đảm bảo ngày mai sẽ không phơi thây đầu đường, Ôn công công vừa chạy đầu óc vừa nhanh chóng suy nghĩ biện pháp giải quyết, nhưng khi đến Hoàng cung, sửng sốt vì không nghĩ ra lý do thích hợp để giải thích cho lời từ chối của Mộ Dung Diệp, cuối cùng chỉ đành phải quỳ trên mặt đất xin tội, kể lại nguyên lời của Thế tử.

Hoàng đế đang phê tấu chương, nghe Ôn công công nói, sắc mặt nhợt nhèo, thanh lương như nước, không có bất kỳ một tia cảm xúc, liếc mắt nhìn Ôn công công quỳ trên mặt đất run lấy bối, giọng nói lạnh nhạt: "Trẫm đã sớm nghĩ đến, đứng lên đi."

Hoàng đế nói những lời này đối với Ôn công công mà nói chính là âm thanh của trời đất, chỉ thấy ông ta như được đại xá lau mồ hôi cuồn cuộn trên trán cẩn thận đứng lên, lòng vẫn còn sợ hãi cúi đầu không dám nhìn sắc mặt Hoàng thượng, người ngự tiền hầu hạ tối kỵ tự mình hiểu rõ Thánh ý, một khi sơ sẩy, đầu người sẽ rớt, khó giữ được tính mạng, Ôn công công cận thân hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm, đương nhiên am hiểu sâu sắc đạo lý này, Thiên tử phân phó, người chỉ cần y lệnh làm việc là được, phải tránh suy đoán cá nhân, nếu không chính là tự cho mình thông minh, không còn sống lâu nữa.

"Cứ theo lời Mộ Dung Thế tử nói, người đến Âu Dương vương phủ, Lãnh vương phủ truyền chỉ, lệnh cho Phong thế tử, Lãnh thế tử lập tức ra khỏi thành, tiếp ứng sứ giả Bắc Nguyệt, không được chậm trễ." Hoàng đế trầm ngâm suy tư một lúc, chấp bút chậm rãi viết một chữ Lạc lên tấu chương trước mặt, trầm giọng nói.

Ôn công công thấy Hoàng thượng nói ‘truyền chỉ’, chứ không phải đến chỗ Mộ Dung Vương phủ ‘báo trước’, lập tức hiểu ý Hoàng thượng, tâm tư xoay chuyển một phen, vội vàng hành lễ ứng tiếng, cung kính cáo lui khỏi đại điện.

Hoàng đế ngừng mắt nhìn nội dung tấu chương trước mặt, trong ánh mắt thâm thúy khó dò thoáng qua một đạo ánh sáng sâu thẳm, nhưng thoáng qua rồi biến mất!

Trong vương phủ, Vân Lãnh Ca phân phó vài nha hoàn chọn chút quà tặng chuẩn bị ngày mai lại mặt, cảm nhận được tầm mắt nóng rực trên người như bóng với hình, Vân Lãnh Ca không thể làm gì đành xoay người, nhìn thẳng vào ánh mắt như châu ngọc sáng chói kia.

Đáy mắt Mộ Dung Diệp cực nhanh xẹt qua nụ cười thực hiện được ý đồ, ánh mắt dịu dàng tập trung vào ánh mắt Vân Lãnh Ca, ý trong đáy lòng đều thể hiện nơi đáy mắt.

"A Diệp đối với thiếp rất tốt, vi thê vô cùng cảm kích, buổi tối sẽ tự mình xuống bếp bồi thường cho phu quân được không?" Toàn thân Vân Lãnh Ca sồn gai ốc, đôi mắt sáng ngập nước tràn ra nụ cười yếu ớt, ôn nhu mở miệng.

"Xuống bếp sao đủ, vi phu vì nương tử cự tuyệt Thánh chỉ của Hoàng thượng, sơ sót một chút đây chính là làm nghịch Thánh ý, không chừng toàn gia sẽ bị sao trảm [2], vi phu trả giá cao như vậy, nương tử lại không bồi thường thật hậu sao, làm người ta đau lòng." Mộ Dung Diệp chưa hài lòng với điều kiện của Vân Lãnh Ca, tiếp tục nhất quyết không buông tha mục đích của hắn.

[2] sao trảm: tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội

"Đừng nói nhảm, thiếp thấy chàng cố ý ngang ngược càn rỡ trước mặt Hoàng thượng, để ông ta nghĩ chàng đơn giản, dễ bắt chẹt, hiện tại được tiện nghi còn ra vẻ, da mặt thật dày." Vân Lãnh Ca hừ lạnh một tiếng, nhẫn tâm đâm thủng lời nói dối của Mộ Dung Diệp, để tránh hắn thuận lợi bò lên, không biết đủ cứ yêu cầu này nọ!

"Ách...." Trong nháy mắt giọng nói Mộ Dung Diệp hơi dờ ra, thấy trên mặt Vân Lãnh Ca giận dữ, có chút lúng túng, ngượng ngùng cười một tiếng, nàng thật sự rất thông tuệ, từ trong thâm tâm vỗ tay trầm trồ khen ngợi: "Ca nhi không hổ là tri kỷ của vi phu, biết rõ vi phu đang nguy trang, có thể thấy được tâm tư Ca nhi cẩn thận, ít người có thể khách quan như nàng."

Đối với sự nịnh nọt của hắn, Vân Lãnh Ca cũng không lạ gì, lạnh lùng nói: "Thế tử gia đừng diễn sâu quá, không khéo mất nhiều hơn được."

"Hiện tại người Hoàng thượng phí tâm muốn đối phó không phải là ta." Mộ Dung Diệp nghĩ đến tối hôm qua ám vệ bẩm báo có chuyện xảy ra, môi nở nụ cười sâu xa, âm thanh chắc chắn nói: "Ca nhi, không đến hai tháng, chắc chắn Hoàng thượng sẽ giao toàn bộ binh quyền vào tay ta!"

"Hả?" Vân Lãnh Ca bị Mộ Dung Diệp gọi lên lòng hiếu kỳ, binh quyền này Hoàng thượng tốn chín trâu hai hổ mới thu vào lòng bàn tay, há sẽ dễ dàng chấp tay trả lại vậy sao? Trừ phi, trong nội tâm khê động, trong mắt Vân Lãnh Ca lóe lên vẻ khiếp sợ, trừ phi sắp có chiến sự xảy ra, nếu không tuyệt đối Hoàng đế sẽ không giao ra binh quyền, để Mộ Dung Diệp chưởng quản quân quyền, uy hiếp giang sơn của ông ta!

"Có vẻ Ca nhi đã đoán được rồi." Mộ Dung Diệp thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Vân Lãnh Ca lộ ra kinh ngạc, biết nàng đã nghĩ đến điểm này, ánh mắt sâu thẳm một mảnh rét lạnh, ý vị không rõ khê cười, đứng dậy ôm Vân Lãnh Ca đặt nàng ngồi trên đùi của mình, chậm rãi nói.

"Nhưng lần này sứ giả Bắc Nguyệt phái hai vị Hoàng tử, một vị Công chúa đến, bọn họ không sợ vào Kinh thành rồi thì không về nước được sao?" Vân Lãnh Ca thuận thế vòng chắc cổ Mộ Dung Diệp, tư thế mập mờ thân mật như thế không hề khiến nàng ngượng ngùng, một lòng hoàn toàn muốn làm rõ lời nói của Mộ Dung Diệp, âm thầm suy tư vấn đề trong đó.

Tuy nói hai nước giao chiến không chém sứ giả, nhưng chuyện có nặng nhẹ, nếu có chiến tranh, Hoàng đế cường chế bắt Hoàng tử địch quốc làm con tin để kẻ địch sợ đầu thủ kị khí [3] không dám vọng động, làm như vậy cũng không đáng trách.

[3] đầu thủ kị khí (ném chuột sợ vỡ bình): muốn đánh kẻ xấu nhưng còn e ngại

"Ngôi vị Hoàng đế đó quá mức hấp dẫn lòng người, khiến những thứ Hoàng tử lòng dạ xấu xa sinh ra ước niệm." Mộ Dung Diệp đặt cằm trên vai Vân Lãnh Ca, chớp mũi người được mùi hương tản ra từ cơ thể nàng, hai cánh tay ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, kéo gần hơn khoảng cách giữa hai người, không tập trung nói.

"Ý chàng là, lần này Hoàng tử Đông Dương và sứ giả Bắc Nguyệt có cấu kết? Muốn mưu triều đoạt vị?" Trong lòng Vân Lãnh Ca chấn động, không thể tin mở to đôi mắt, âm thanh khó nén kinh ngạc, bốn chữ cuối cùng mang theo kinh hãi thật sâu.

"Hoàng thượng đang lúc tráng niên, chính là thời kỳ tuổi xuân đang độ, nếu muốn thoái vị sợ còn phải chờ thêm nhiều năm nữa, chỉ sợ đến lúc đó, chẳng những các Hoàng tử nhỏ lớn lên, hơn nữa trong Hoàng cung chắc chắn thêm rất nhiều hài tử ra đời, ngôi vị Hoàng đế chỉ có một, người cạnh tranh lại nhiều, dù các Hoàng tử trở hết tài năng, nhưng để đổ trạng nguyên, cũng không phải là chuyện dễ dàng." Mộ Dung Diệp nhếch môi cười, vẻ mặt kiên nhẫn, lạnh lùng phân tích cho Vân Lãnh Ca.

"Cho nên thừa dịp hiện tại chưa có nhiều Hoàng tử trưởng thành ở Hoàng cung, có người muốn tiên hạ thủ vi cường [4]? Tranh đoạt giang sơn cho bản thân?" Vân Lãnh Ca đã hiểu rõ nửa đoạn sau Mộ Dung Diệp chưa nói, theo ý trong lời của hắn chậm rãi nói ra.

[4] tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế

"Ca nhi túc trí đa mưu, vì phu cảm thấy không bằng." Mộ Dung Diệp biết Vân Lãnh Ca không phải nữ tử bình thường, kiến thức rộng, hơn nữa thông tuệ lanh lợi, mặc dù chuyện triều đình nàng biết không nhiều lắm, nhưng thường xuyên có thể phân tích được chỗ yếu hại, ôm ấp thân thể ngát hương của nàng, Mộ Dung Diệp cảm thán, may mắn lúc Ca nhi chưa cập kê hắn đã nhanh chân đến trước, chiếm giữ cả tâm và thân nàng, nếu không hẳn chắc chắn sẽ giống Âu Dương Phong hối hận vì bản thân đã vứt bỏ một viên minh châu rồi sau đó hối tiếc không kịp.

"Ít dùng lời lừa gạt thiếp đi." Vân Lãnh Ca giận liếc hắn một cái, ngay sau đó thu lại nụ cười nơi khóe miệng, sắc mặt nặng nề nói: "Hoàng thượng biết chuyện này không?"

"Nàng đừng xem thường Hoàng đế cừu cừu kia của ta, năm đó ông ta là thái tử danh chánh ngôn thuận, sau khi học tập thuật Đế Vương thật lâu, thủ đoạn tâm cơ đều thượng thừa, thêm nữa lại là nhất quốc chi quân [5], động hướng ít ỏi của Đông Dương có thể lừa gạt được tai mắt của ông ta sao." Mộ Dung Diệp nhìn chăm chú vào gương mặt tuyệt sắc của Vân Lãnh Ca, tâm thần nhộn nhạo, cúi đầu hôn cánh môi nàng một chút.

[5] nhất quốc chi quân: người đứng đầu một nước

"Chàng biết Hoàng tử âm thầm cấu kết với Bắc Nguyệt là ai không?" Trong đầu Vân Lãnh Ca nhớ lại ba vị Hoàng tử trưởng thành của Đông Dương, muốn dựa vào cử chỉ phân tích ra tính tình từng người, phỏng đoán người nào có dã tâm lớn nhất, có khả năng liên kết với ngoại địch nhất, mưu đoạt ngôi vị Hoàng đế!

"Cái này khó nói, ám vệ ta chỉ bắt được thám tử mật báo của Bắc Nguyệt, tin tức viết trong phong thư mang đến Bắc Nguyệt, không nói đến tặc danh hai bên, nghĩ bọn họ cũng có lòng phòng bị, lo lắng bị người chặn được phong thư, để tránh bại lộ thân phận, cho nên mới sử dụng thủ pháp để trao đổi tin tức." Bụng khí nóng của Mộ Dung Diệp từ từ lên cao, cổ ý

khắc chế kích động cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại của Vân Lãnh Ca, cho đến khi kết thúc nụ hôn, mới cười nhìn đôi mắt tràn đầy lửa giận của Vân Lãnh Ca giải thích.

Vân Lãnh Ca cảm thấy dự cảm phía dưới của Mộ Dung Diệp đang vận sức chờ phát động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khẽ cắn môi dưới tròng mắt liếc hắt một cái, lại không biết, ánh mắt này hàm chứa bao nhiêu xuân ý, không có chút lực uy hiếp nào, nhìn thấy tâm trí Mộ Dung Diệp càng thêm muốn, trong khoảnh khắc tia lửa nơi đáy mắt đã đốt lên.

Ánh mắt Vân Lãnh Ca nhìn thấy đáy mắt Mộ Dung Diệp hiện lên ngọn lửa quen thuộc, thầm kêu không ổn, hoang mang sợ hãi đẩy lồng ngực Mộ Dung Diệp ra, nhanh chóng rời khỏi đùi hắt, như con thỏ nhỏ tức tốc chạy ra khỏi phòng.

Mắt phượng của Mộ Dung Diệp lóe ra ánh sáng cứng chiu, nha đầu này, xem hắt là người túng dục không biết chừng mực hả? Giơ tay lên vịn trán, thầm suy nghĩ phương pháp để điều dưỡng thân thể Ca nhi thật tốt.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Ngày Lại Mặt

Editor: Gà

Hôm sau, hai người lên xe ngựa đến phủ Hữu tướng.

Nhưng, xe ngựa mới vừa đến cửa Tướng phủ, đã thấy Hạ Ngữ Nhi, Hạ Hạo Nhiên dẫn vài nha đầu, đi vào cửa chính Tướng phủ.

Vân Lãnh Ca khẽ ồ một tiếng, giọng nói có chút quái dị: "Thật sự là những vị khách ít đến, sao hai người này đến đây?"

"Có dụng ý khác." Mộ Dung Diệp hiểu rõ hai huynh muội Hạ Ngữ Nhi có dụng ý, khóe mắt hàm chứa vẻ thâm trầm, lạnh nhạt nói.

Sau khi Mộ Dung Diệp xuống xe cẩn thận dìu Vân Lãnh Ca an toàn bước xuống: "Nô tài bái kiến Thế tử, Thế tử phi." Mộ Dung Diệp gật đầu, không để ý đến ánh mắt quan sát thăm dò của người gác cổng Tướng phủ, dắt tay nàng đi vào Tướng phủ, hôm nay trời sáng sủa, ánh mặt trời mùa đông ấm áp hắt lên người, tính lười biếng trong xương bộc phát ra ngoài.

Đi khoảng một khắc đồng hồ, hai người đã thấy Vân Bá Nghị ngồi đón khách trong sảnh gương mặt đầy ý cười đứng lên đón bọn họ.

"Gặp qua phụ thân." Mặc dù trong lòng nàng không có nửa phần hảo cảm đối với người phụ thân trên danh nghĩa này, nhưng nên có cấp bậc lễ nghĩa, dĩ nhiên Vân Lãnh Ca sẽ không quên, nhìn thấy ông ta, thì nhàn nhạt phúc thân!

"Vân Tướng!" Nhưng Mộ Dung Diệp vẫn lấy thân phận đồng liêu xưng hô với Vân Bá Nghị.

"Phụ thân chờ các con đã lâu, bên ngoài lạnh lắm, mau vào ngồi đi." Vân Bá Nghị không quá để ý, ngược lại nhiệt tình nghênh đón Mộ Dung Diệp và Vân Lãnh Ca vào phòng khách, dù sao thân phận địa vị và tính tình của Mộ Dung Diệp như thế, nếu hãnh gọi Vân Bá Nghị là nhạc phụ, chỉ sợ Vân Bá Nghị thụ sủng nhược kinh.

Mới vừa bước vào khách thính, thấy bên trong dâng lên khói xanh lượn lờ, hương ngân than hoàn toàn không hề khó chịu gay mũi! "Phụ thân, tổ mẫu đâu?" Vân Lãnh Ca không muốn cùng ngụy quân tử như Vân Bá Nghị nói chuyện với nhau, hỏi.

"Tổ mẫu con đã sớm ở Phúc Thọ đường chờ con rồi, Lãnh Ca nhanh đi tìm mẫu thân tán gẫu đi." Vân Bá Nghị cười nói.

Vân Lãnh Ca gật đầu, khẽ gật đầu với Mộ Dung Diệp, liền phúc thân cáo lui, đám người Ngâm Thư dìu, đi đến Phúc Thọ đường.

Trên đường, Vân Lãnh Ca phân phó Ngâm Cầm phân phát lễ vật cho tất cả các viện, Liên Vân Hạ Ca, Vân Thu Ca cũng có phần.

"Tổ mẫu." Vân Lãnh Ca đến Phúc Thọ đường, vừa vào noãn các, giọng ngọt ngào lên tiếng.

Sắc mặt lão phu nhân vui vẻ, trong mắt hài lòng, Vân Lãnh Ca trở thành Thế tử phi luôn khiến bà vui vẻ, vẫy vẫy tay với nàng, đến khi Vân Lãnh Ca ngồi bên cạnh lão phu nhân thì mới cười: "Lãnh Ca, Thế tử đối xử với con tốt không?"

Sắc mặt Vân Lãnh Ca đỏ bừng gật đầu, thần thái có chút nhả nhó, thấy lão phu nhân đợi mình nói chuyện, mới nhỏ giọng dạ một tiếng.

Lão phu nhân dò xét Vân Lãnh Ca cẩn thận, thấy sắc mặt nàng đỏ thắm, làn da trắng nõn mơ hồ lộ ra đỏ ửng, không giống giả bộ, tâm của bà đang treo cao mới có thể buông xuống, Mộ Dung Diệp vì thanh danh Lãnh Ca mới xin chỉ ban hôn, chỉ sợ sau khi thú vào cửa sẽ không đối xử tốt với Lãnh Ca, bây giờ nhìn lại, bà đã suy nghĩ nhiều rồi, dung nhan Lãnh Ca tuyệt mỹ, thanh lệ tuyệt sắc, Đông Dương ít có người bì kịp, một mỹ nhân quốc sắc thiên hương như vậy, cho dù Mộ Dung Thế tử là anh hùng, chỉ sợ cũng khó qua ải mỹ nhân.

Lão phu nhân lôi kéo tay Vân Lãnh Ca, quan tâm hỏi một chút tình huống Vân Lãnh Ca gả vào Mộ Dung vương phủ, sau đó lại dặn dò nàng một ít chuyện, để nàng càng có thể đảm nhiệm vị trí Thế tử phi này.

"Vân nhị tiểu thư." Nhưng vào lúc này, Hạ Ngữ Nhi nói cười duyên dáng đi vào, khi nhìn thấy sắc mặt không vui của lão phu nhân, giả vờ như bình tĩnh hiểu ra cáo lỗi nói: "Ta nói sai, Vân nhị tiểu thư đã gả cho Mộ Dung Thế tử, ta nên gọi Thế tử phi, thật xin lỗi, trong lúc nhất thời có chút không quen."

Tuy Hạ Ngữ Nhi nói xin lỗi, nhưng Vân Lãnh Ca lại không nghe ra sự chân thành, ngược lại hàm chứa một chút giễu cợt và khinh thường.

"Thình thoảng phạm sai lầm bản Thế tử phi có thể giả như không nghe thấy, nếu lặp lại nhiều lần." Dừng một chút, Vân Lãnh Ca cười yếu ớt ánh mắt trở nên lạnh lẽo: "Chẳng lẽ Hạ đại tiểu thư thật sự bất mãn với Mộ Dung vương phủ? Hay là bất mãn với bản Thế tử phi?"

Đầu óc Hạ Ngữ Nhi vốn ương bướng, thấy Vân Lãnh Ca chụp cái mũ lớn như vậy xuống đầu, sắc mặt khó coi nhưng không thể trắng trợn biểu hiện ra, nếu không chẳng phải sẽ bị Vân Lãnh Ca chụp tội lên sao? Chỉ có thể ép buộc bản thân nặn ra nụ cười, miễn cưỡng duy trì đoan trang của nàng ta, nhưng không nghĩ nụ cười khó coi này của nàng ta đã sớm rơi vào

trong mắt nha hoàn trong noãn các, so với mặt không chút thay đổi càng thêm khó chịu.

Lão phu nhân có chút không vui, tuy đã cho Vân Xuân Ca đến phủ Tướng quân làm thiếp, nhưng lần trước trên giường lớn xảy ra chuyện nhất long nhị phượng, càng khiến lão phu nhân phiền chán, chỉ cần nghĩ đến thân sinh tỷ muội thờ một chồng, lão phu nhân lập tức cảm thấy trong lòng không còn tư vị gì, sau đó bà thăm vấn Vân Hạ Ca, trải qua thăm dò cẩn thận, lão phu nhân tự cho rằng không có chuyện gì xảy ra, đối với hành vi quyến rũ tỷ phu của Vân Hạ Ca xem là không biết liêm sỉ, hổ thẹn, hai ngày trước, bà cho phép Vân Thu Ca ra khỏi viện, nhưng vẫn cấm túc Vân Hạ Ca, như vậy có thể thấy được, lão phu nhân thật sự nổi giận.

"Thế tử phi, mới vừa rồi ta nhìn thấy cảnh sắc trong vườn rất tốt, không bằng chúng ta đến hậu hoa viên thưởng thức một chút được không?" Hạ Ngữ Nhi đề xuống tức giận, nhớ đến mục đích hôm nay của bản thân, cố gắng nặn ra nụ cười lấy lòng, mời.

Nhưng, nụ cười cực kỳ mất tự nhiên, cứng nhắc mang theo quái dị, chẳng những không toát ra mỹ cảm mỹ nhân mỉm cười, ngược lại làm xấu đi hình tượng của nàng ta vài phần.

Vân Lãnh Ca buồn cười khẽ nhượng mây, ngày đông trăm hoa héo tàn, trừ có chút giống hiem hoi có thể ngạo nghễ nở rộ, nhưng hoa cỏ của hậu hoa viên Tướng phủ đều khá tầm thường, trừ vài cây mai nở hoa, những địa phương khác cảnh sắc đều điêu linh, Hạ Ngữ Nhi có thể nói ra hai từ thưởng thức, xem ra thủ đoạn trộn mắt nói dối đã cao lên rất nhiều.

"Tổ mẫu, cháu gái sẽ đi cùng Hạ đại tiểu thư vậy." Vân Lãnh Ca cũng rất muốn biết Hạ Ngữ Nhi chọn ngày lại mặt của nàng để làm gì.

Lão phu nhân gật đầu đồng ý, Vân Lãnh Ca đứng dậy ra khỏi noãn các, Ngâm Thư khoác lên cho nàng một cái áo choàng thật dày.

Trong lương đình, Vân Lãnh Ca vừa ra cửa liền hối hận, mùa đông băng hàn thấu xương không ở trong phòng hơi lửa ngủ nướng, cứ vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bản thân để đến đây chịu rét với Hạ Ngữ Nhi mà nàng không thích này, đầu óc nàng chắc bị hỏng rồi chăng?

"Hạ đại tiểu thư có chuyện gì xin nói thẳng, ngoài phòng trời băng đất tuyết thật sự rất lạnh." Bị gió vù vù thổi vào mặt, lạnh lẽo tận xương nhất thời khiến Vân Lãnh Ca không muốn dò xét ý định nữa, chỉ muốn đuổi nàng ta nhanh một chút, sau đó trở về vương phủ ngủ bù.

"Bây giờ Thế tử phi đã đạt được ước muốn nhảy một cái trở thành Phụng Hoàng cao cao tại thượng, mà ta lớn hơn người một tuổi, còn chưa hứa gả cho ai, khiến người ta không khỏi sinh lòng cảm khái." Hạ Ngữ Nhi vì để tùy thời có thể giữ vững sự xinh đẹp mỹ lệ, cho nên trước khi xuất môn cũng không mặc áo choàng, hiện tại gió lạnh gào thét thổi qua lạnh từ cổ vào bên trong thân thể, khiến nàng ta không nhịn được run rẩy, không muốn vòng vo, dù chưa bối mốt quá mức trắng trợn, nhưng hàm nghĩa trong lời nói lại rõ ràng dễ hiểu.

"Âu Dương Thế tử đâu? Hắn và Hạ đại tiểu thư lưỡng tình tương duyệt." Vân Lãnh Ca nhìn vẻ mặt giả vờ oán hờn vì chưa gả của Hạ Ngữ Nhi, trong lòng than thở, tiếp lời nàng ta.

"Phong ca ca không biết vì sao, thế nhưng sinh ra tình yêu với Thế tử phi, chậm chạp không chịu đến cửa phủ Tướng quân cầu hôn, ngay cả mặt ta cũng không muốn nhìn, ta thật sự vô cùng muốn biết, Thế tử phi cho Phong ca ca thuốc mê gì rồi?" Đột nhiên trong đáy mắt Hạ Ngữ Nhi bắn ra hận ý nồng đậm, trong nháy mắt cảm xúc càng thêm tàn nhẫn, âm thanh lộ ra lệ khí sâu sắc, gần từng chữ.

Nghe vậy, trong mắt Vân Lãnh Ca lóe lên u quang, nhướn mày nói: "Thì ra Âu Dương Thế tử di tình biệt luyện, không ái mộ Hạ đại tiểu thư nữa rồi, nhưng việc này không có nửa văn tiền quan hệ với bản Thế tử phi,

Hạ đại tiểu thư có phải tìm nhằm đối tượng rồi không? Nên đi tìm Âu Dương Thế tử vui vẻ đánh một trận để tranh vị trí Âu Dương Thế tử phi."

"Phong ca ca thích người, người muốn ta đi đâu tìm niềm vui hả?" Hạ Ngữ Nhi cảm tức nhìn Vân Lãnh Ca, ánh mắt hung ác như đao, hận không thể xé rách gương mặt tươi cười xinh đẹp của Vân Lãnh Ca.

"Không có bản lĩnh giữ chặt, trách người khác có ích lợi gì? Bản Thế tử phi cho người vài lời khuyên, nếu ta là người, liền một khóc hai nháo ba thắt cổ, lấy ra tín vật đính ước trước kia Âu Dương Thế tử cho người ra uy hiếp, nếu hã không nghe, liền lưu danh hậu thế, nhờ vào lời đồn đãi, Thế tử nhất định sẽ thú người." Vân Lãnh Ca tốt bụng đề nghị, căn bã Âu Dương Phong kia với Hạ Ngữ Nhi thích động một tí là gây chuyện, thật là trời sinh một đôi, đất tạo một đôi đó.

"Thật sự có hiệu quả sao?" Hạ Ngữ Nhi nghe lời này, cũng yên lặng hiềm thấy, trong mắt lóe ánh sáng suy tư, hình như thật sự đang suy nghĩ khả năng trong đó.

Vân Lãnh Ca há hốc mồm, không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm Hạ Ngữ Nhi đang trầm ngâm suy tính, vừa rồi nàng chỉ thuận miệng nói thôi, cơ hội thành công gần như bằng không, Hạ Ngữ Nhi thật sự tin tưởng sao? Trong đầu nàng ta là gì vậy? Xi mắng hay bột nhão? Vân Lãnh Ca không khỏi đưa mắt nhìn bộ ngực đầy đà của nàng ta, ừ, rất lớn, quả nhiên, ngực to não nhỏ, những lời này nói rất có lý.

Đột nhiên Vân Lãnh Ca không tiếp tục nói chuyện hăng hái nữa, nói chuyện với người không có óc, không có tâm cơ, thủ đoạn đơn giản thật sự rất lãng phí nước bọt: "Hạ đại tiểu thư suy nghĩ thật kỹ những gì bản Thế tử phi nói, ta đi trước." Nói xong, đứng dậy để Ngâm Thư dìu ra khỏi lương đình.

Hạ Ngữ Nhi mất hồn ngồi trong lương đình nhìn bóng lưng Vân Lãnh Ca, mặc dù biện pháp Vân Lãnh Ca nói không quá quang minh chính đại, cũng không phải một kích phát trúng, không có đạo lý Phong ca ca và nàng ta chàng chàng thiếp thiếp lâu như vậy, bây giờ nói buông thì sẽ dễ dàng buông tha tình cảm trước kia của bọn họ như trở bàn tay như vậy.

Vân Lãnh Ca trở lại Liên Lãnh Uyển ngồi nghỉ ngơi chốc lát, nghe bọn nha đầu bẩm báo Hạ Hạo Nhiên và Vân Hạ Ca vụng trộm gặp mặt, cảm thấy buồn cười, xem ra Hạ Hạo Nhiên có vài phần tâm tư với Vân Hạ Ca, cư nhiên mua chuộc được ma ma trông chừng chạy đến gian phòng của nàng ta, hai người hô mưa gọi gió sung sướng một phen. Đến khi Xích Ngôn bẩm báo nói Mộ Dung Diệp phải về phủ Vân Lãnh Ca mới chậm rãi đứng dậy đi Phúc Thọ đường cáo từ với lão phu nhân, đi ra bên ngoài cửa phủ, lên xe ngựa.

"Biết tâm tư Hạ Ngữ Nhi rồi sao?" Bàn tay Mộ Dung Diệp chụp đến, ôm Vân Lãnh Ca vào ngực, cảm xúc không rõ hỏi.

"Ừ." Vân Lãnh Ca không hứng thú nhàn nhạt ngáp, có chút mệt mỏi.

"Như thế nào?" Mộ Dung Diệp cau mày.

"Là chuyện xưa của một nữ tử si tình và nam nhân bạc tình, nam nhân chạy, nữ tử luống cuống, chấp nhận hạ thể diện để gả cho người." Vân Lãnh Ca cảm thấy mí mắt có chút nặng nề, muốn mở to nhưng không mở nổi.

Mộ Dung Diệp càng nhăn mày, nữ tử si tình? Hạ Ngữ Nhi không nói? Nam nhân bạc tình ngược lại rất là phù hợp với Âu Dương Phong, mắt thấy Vân Lãnh Ca buồn ngủ, tinh thần không tốt, Mộ Dung Diệp kéo thân thể nàng gần mình một chút, nhỏ giọng nói: "Mệt mỏi thì chợp mắt một lúc đi."

Vân Lãnh Ca mơ màng đáp một tiếng, từng đợt buồn ngủ kéo đến, đầu nghiêng vào lòng Mộ Dung Diệp ngủ thật say.

Đến cửa vương phủ, Mộ Dung Diệp phát hiện Vân Lãnh Ca vẫn trong trạng thái ngủ say, nên không quấy rầy nàng, khom lưng ôm nàng lên, kéo áo choàng sau lưng đắp lên người Vân Lãnh Ca, ra lệnh Xích Ngôn rèm vén xe lên, bản thân nhẹ nhàng xuống xe ngựa, để tránh người trong lòng thức tỉnh.

Xích Ngôn nhìn Mộ Dung Diệp ôm Vân Lãnh Ca xuống xe ngựa, đuôi lông mày nhướng cao, vẻ mặt khiếp sợ, thấy Mộ Dung Diệp bình tĩnh thông dong như chỗ không người chậm rãi đi vào vương phủ, mọi người trong vương phủ đều lộ ra biểu tình khác nhau, nhưng trên mặt Mộ Dung Diệp không có một chút giận dữ, chỉ nhẹ nhàng gật đầu với gã sai vặt hành lễ ở phía trước, ôm Vân Lãnh Ca đến Di Tình tiểu trú.

Khỏe miệng Xích Ngôn co giật, càng ngày Thế tử càng tự nhiên hầu hạ Thế tử phi, càng ngày càng thuận buồm xuôi gió rồi.

Vận Nhi thấy Mộ Dung Diệp từ xa đi đến, trong lòng đang ôm một vật thể màu đen, không khỏi nghi ngờ, chờ Mộ Dung Diệp đi vào trong viện, Vận Nhi vội vàng phúc thân: "Nô tỳ bái kiến Thế tử." Nói xong, Vận Nhi duỗi cổ nhìn phía sau hẳn, phát hiện không nhìn thấy tiểu thư nhà nàng, đang kỳ quái thì bên tai vang lên âm thanh lười biếng của Mộ Dung Diệp: "Tiểu thư mệt nhọc, nên bản Thế tử ôm nàng trở về."

Thấy Mộ Dung Diệp đi vào nội thất, Vận Nhi chột hiểu, thì ra vật Thế tử ôm trong lòng chính là tiểu thư.

Vân Lãnh Ca từ từ tỉnh lại, cổ họng tràn ra một tiếng ừm thoải mái, nhắm mắt lại đuổi cái lưng mệt mỏi, thân thể hướng bên cạnh rụt một cái, theo thói quen tìm sự ôm ấp ấm áp của Mộ Dung Diệp, cọ cọ hồi lâu, nhưng không còn cảm thấy có người trên giường, mở mắt ra, ngồi thẳng người, tay nhỏ trắng thuần đẩy màn che ra, thấy nội thất sáng choang, Mộ Dung Diệp đang ngồi trên giường xử lý công văn đặt ở trên bàn nhỏ.

Hắn mặc cẩm bào màu tím nhạt, tử y điểm hoa càn tôn lên làn da như ngà voi ôn nhuận của hắn, sáng rực rỡ, ánh mặt trời chiếu vào hắn thân thể thon dài của hắn, lông mi thật dài nhàn nhạt che lấp, chỉ lộ ra một đường mắt, dù chỉ là một đường, đã đủ khiến người ta thấy kinh diễm, tựa như ánh sáng lung linh của thủy tinh, câu hồn đoạt phách, trong giờ phút biểu hiện của hắn nghiêm trang chuyên chú, không hề có chút lỗ mãng và bất cần nào, không còn vẻ tùy tâm sở dục như ngày xưa, phối hợp tạo thành một vầng sáng như bình minh rực rỡ tôn quý, khiến người ta hoa mắt say mê.

Vân Lãnh Ca định nằm trên giường nghiêng đầu nhìn vẻ mặt hiếm thấy này của Mộ Dung Diệp, lẳng lặng ngắm nhìn như đang thưởng thức một bức họa.

Mộ Dung Diệp bị tầm mắt chăm chú của Vân Lãnh Ca khiến cho đứng ngồi không yên, bất đắc dĩ quay đầu lại cười một tiếng, giọng mỉa mai nói: "Nương tử nhìn vi phu nhìn mê mẩn rồi hả?"

"Ừ, phu quân tú sắc khả san [1], vi thê thật sự không kìm hãm được, nhất thời càng nhìn càng không thể kiềm chế." Vân Lãnh Ca sáng khoái thừa nhận, đôi mắt hài hước cứ nhìn chăm chăm dung nhan Mộ Dung Diệp, không xê dịch nửa phần.

[1] tú sắc khả san: nghĩa là sắc đẹp thay cơm, ý chỉ người xinh đẹp hấp dẫn

"Ca nhi, hình như tú sắc khả san dùng để nói về nữ tử." Mộ Dung Diệp để bút lông xuống, đứng dậy đến bên giường, thân nhiên ngồi xuống, ôm Vân Lãnh Ca, nói.

"Ừm, chỉ cần đáng vẻ đẹp mắt, nam tử hay nữ tử cũng không có gì khác nhau." Vân Lãnh Ca thuận thế ôm cổ Mộ Dung Diệp, tựa vào vai hắn, lăm bắm một câu, sau đó đứng dậy chuẩn bị đi lấy y phục mặc vào, nhưng bị Mộ Dung Diệp ngăn trở động tác, chỉ thấy gương mặt hắn tràn đầy nộ

cười, nhẹ giọng nói: "Đừng động, ta giúp nàng thay y phục" nói xong, lập tức đứng lên lấy từng kiện y phục trên bình phong giúp Vân Lãnh Ca mặc vào.

"Phu quân thật biết cách săn sóc thể tử, là nam nhân tốt." Giọng nói Vân Lãnh Ca lười biếng, trong lòng lại trào ra một cảm xúc hạnh phúc, một nam nhân, có lẽ hẳn sẽ không nói nhiều lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ người vui vẻ, nhưng hẳn lại biết làm rất nhiều việc khiến trái tim người trở nên ấm áp, được phu quân như thế, cuộc đời này không còn gì đáng tiếc.

"Lời ngon tiếng ngọt, nhanh mồm nhanh miệng." Mộ Dung Diệp cúi đầu cài xong xiêm áo, cũng không ngẩng đầu lên nói, âm thanh chứa đầy ý cười.

"Cái này hình như không phải khen." Vân Lãnh Ca dường như bất mãn lắm lắm.

"Ca nhi, lúc nàng ngủ Đồng ma ma đã đến, hỏi khi nào nàng tiếp nhận sổ sách của vương phủ." Mộ Dung Diệp giúp nàng buộc đai lưng, cười nói.

"Ừ, để tiếp đến thiên sảnh thưởng lượng với Đồng ma ma." Vân Lãnh Ca cúi đầu nhìn qua y phục chỉnh tề, hài lòng rút ra một cây ngọc trâm từ búi tóc, nhét vào trong tay Mộ Dung Diệp: "Hầu hạ rất tốt, thưởng cho chàng."

Mộ Dung Diệp nghe vậy dờ khóc dờ cười, nhìn ngọc trâm trong tay, bất đắc dĩ nhìn gương mặt cười đùa của Vân Lãnh Ca, nói: "Tiểu nhân tạ ân điển của Thế tử phi."

"Không khách khí, làm tốt sau này vẫn sẽ có thưởng." Vân Lãnh Ca thản nhiên cười, nghiêm nghị vỗ vai Mộ Dung Diệp: "Tay nghề không tệ, nhưng vẫn cần cố gắng nha, không nên quá kiêu ngạo tự mãn."

Mộ Dung Diệp nghiêng răng, bàn tay lôi kéo, kéo gần cự ly của hai người, nụ hôn thâm tình xen lẫn một tia trừng phạt, trong nháy mắt chuẩn xác rơi vào môi Vân Lãnh Ca, cạy mở hàm răng nàng, bắt được chiếc lưỡi nghịch ngợm, cùng quần quanh nhảy múa, cho đến khi mặt Vân Lãnh Ca đỏ đến mang tai, hô hấp không thuận thì Mộ Dung Diệp mới dừng nụ hôn sâu này lại, cười nhìn dáng vẻ thờ ơ gấp đáng yêu của nàng.

Vân Lãnh Ca tức giận trợn mắt nhìn hắn một lúc, hừ lạnh, phân phó Vận Nhi đến búi tóc cho nàng, sau đó bước nhanh ra khỏi nội thất, đi đến thiên sảnh.

"Tham kiến Thế tử phi." Đồng ma ma phúc thân hành lễ, nói xong, liền khê giơ tay lên, vài nha đầu ở bên ngoài rồi rít nâng khay đi vào.

"Phu nhân, đây là tất cả sổ sách trong vương phủ, lúc trước Thế tử chưa thành hôn, do nô tỳ và quản gia chia ra quản sổ sách nội viện và tiền viện, hôm nay đã có Thế tử phi, nên toàn bộ giao cho ngài." Nghe Đồng ma ma nói, lại nhìn thấy sắc mặt bà không có nửa điểm bất mãn, Vân Lãnh Ca biết nhất định bà là người trung hậu toàn tâm toàn ý vì vương phủ, hiểu được rút lui đúng lúc, hiểu rõ đạo lý ở chung.

Vân Lãnh Ca nhìn Ngâm Thư gật đầu, ý bảo nàng ấy tiếp lấy những thứ sổ sách kia, bản thân nở nụ cười: "Khiến ma ma phí tâm, ta chỉ là tân phụ [2], rất nhiều chuyện cũng không rõ ràng lắm, đến lúc đó kính xin ma ma chỉ điểm." Ánh mắt quét qua vài nha đầu vừa bưng khay tiến vào, Vân Lãnh Ca có chút ngạc nhiên nói: "Những nha đầu này là vừa mới mua vào phủ sao?"

"Bẩm thế tử phi, hậu viện trước kia ngoại trừ nô tỳ bên ngoài đều là nam tử, hiện tại Thế tử phi đã gả vào, khó tránh khỏi có điều bất tiện, nên Thế tử ra lệnh cho nô tỳ mua vài nha đầu đến viện của Thế tử phi quét dọn." Đồng ma ma cung kính trả lời, thật ra thì bà có lòng tốt, Thế tử phân

phó chỉ cần những người và vật Thế tử phi yêu cầu, thêm vài nha đầu hầu hạ, vì sợ nàng không thích ứng.

Vân Lãnh Ca khẽ cười.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Có Mục Đích Khác

Editor: Gà

Hai ngày nay, vì Sứ giả Bắc Nguyệt đến, Hoàng đế cố ý truyền Mộ Dung Diệp vào triều hỏi ý kiến.

Vân Lãnh Ca vui trong nội thất lật xem sổ sách, Đồng ma ma là lão ma ma từ trong cung ra, trải qua thử thách sóng to gió lớn, thủ đoạn tất nhiên không tầm thường, hơn nữa Mộ Dung Vương phủ chỉ có một chủ tử Mộ Dung Diệp, cho nên nha đầu hầu hạ và sai vặt không nhiều lắm, chuyện hậu viện càng vô cùng đơn giản rõ ràng.

Nghiêng người dựa vào ghế mỹ nhân, Vân Lãnh Ca cầm một bản sách cổ, ánh mắt bình tĩnh cẩn thận đọc.

"Ca nhi." Mộ Dung Diệp khoác áo ngoài màu tím nhạt, trên người mang theo hơi lạnh của ngày đông đẩy màn che đi vào, cởi áo khoác xuống, sau đó đứng cạnh lò than hồi lâu, đến khi tất cả lạnh khí trên người đều tản đi, mới cười đi đến trước mặt Vân Lãnh Ca tỉ mỉ nhìn gương mặt thanh lệ của nàng.

"Ăn cơm chưa? Có đói bụng không?" Vân Lãnh Ca ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Diệp khẽ cười, nhẹ giọng hỏi.

Chẳng qua chỉ thuận miệng nói ra thôi, lại khiến trái tim Mộ Dung Diệp ấm áp, cảm giác gia đình chưa bao giờ xuất hiện lần đầu tiên tràn ngập lòng hân, khiến lòng hân cảm động, ngọt như ăn mật, lắc đầu, không hề che giấu chuyện triều đình đại sự: "Ca nhi, còn ba ngày nữa Sứ giả Bắc

Nguyệt sẽ vào kinh, Hoàng thượng đã ra lệnh bắt đầu chuẩn bị công tác tiếp đón."

"Giao nhiệm vụ cho chàng rồi sao?" Vân Lãnh Ca cảm giác có loại áp bức lòng người tản trong không khí, tựa như một ngọn núi lớn đè ép trái tim nàng, khiến nàng có chút thở không nổi, hơn nữa Sứ giả Bắc Nguyệt cách Kinh Thành ngày càng gần, thì loại tâm tình này càng thêm mãnh liệt, Vân Lãnh Ca không hiểu rõ, loại áp bách vô cơ này từ đâu đến, cuối cùng chỉ đành phải đổ lỗi cho giác quan thứ sáu của nữ nhân.

"Hoàng thượng lệnh cho ta thử thăm dò rốt cuộc là vị Bắc Nguyệt Hoàng tử nào âm thầm liên hệ với nhi tử của ông ta, ý đồ mưu đoạt giang sơn của ông ta." Mộ Dung Diệp khom người ôm Vân Lãnh Ca, nhẹ nhàng đặt nàng trên giường, sau đó cũng ngồi bên cạnh nàng, cánh tay ôm eo nàng, ý vị không rõ nói.

"Không phải chỉ có hai vị Hoàng tử Bắc Nguyệt đến sao, Hoàng thượng có thể khẳng định chắc chắn sẽ là một trong hai vị kia ư?" Vân Lãnh Ca khẽ nhíu mày, không hiểu hỏi.

"Lần này ngoài mặt người Bắc Nguyệt nói muốn yết kiến Hoàng thượng, nhưng thật ra muốn lén lút thương lượng chuyện quan trọng với vị Hoàng tử kia, dù sao sự hợp tác và mưu đồ của bọn họ đã bị tiết lộ, thư liên lạc đã không đáng tin rồi, cho nên trước mắt mượn quan hệ hảo hữu giữa hai nước, quang minh chính đại đi sứ đến Đông Dương, thuận tiện cũng có thể tìm ra một chút nhược điểm của quân đội Đông Dương, đến lúc đó nội ứng ngoại hợp, bắt tay từ nội bộ, trực tiếp đánh phá Hoàng long." Khóe miệng Mộ Dung Diệp nở nụ cười châm chọc, chậm rãi mở miệng.

"Cho nên lần này bọn họ chạy đến đây vì có ẩn tình khác? Mục đích thật sự chính là để thăm dò Hoàng cung Đông Dương ư?" Vân Lãnh Ca mở to đôi mắt, chỉ cảm thấy thật là ý kiến hay, nếu hai nước thật sự khai chiến, không nói ai chết vào tay ai, chỉ sợ đến lúc đó cho dù phân thắng thua, phía

may mắn thắng lợi cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, không còn thể lực tiếp tục tái chiến, Nam Tinh vẫn ngồi yên xem hổ đấu đột nhiên xuất binh, đánh bên thắng ứng phó không kịp, có thể ít tổn thất nhưng lại đạt được lợi ích lớn nhất, một khi đã lường trước nếu quả thật hai nước khai chiến, Nam Tinh ngư ông lấy được chỗ tốt, hai hổ đánh nhau, phải có một chết một bị thương, mà lão hổ núp ở chỗ sâu tìm đúng cơ hội, có thể đánh bại bên thắng đang nằm thoi thóp dễ như trở bàn tay.

Hiện tại Bắc Nguyệt và Đông Dương là hai hổ, vậy còn Nam Tinh? Trong trận đấu bất thường này sẽ đóng vai trò gì?

"Theo như nội dung trong phong thư, vị Hoàng tử nào đó của Đông Dương mượn binh của Bắc Nguyệt, lợi dụng thân phận Hoàng tử của hãn, không biến sắc đòi mượn binh vào Kinh thành, mặc dù Kinh thành có thành phòng quân, cấm vệ quân, ngự lâm quân, bảo giá hộ tống, nhưng khó bảo đảm thể lực trong đó không bị vị Hoàng tử có lòng gây rối kia thâm nhập vào." Mộ Dung Diệp tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt sâu xa nói.

"Hiện tại việc cấp bách chính là tra xem rốt cuộc vị Hoàng tử nào tư thông với địch bán nước." Mặc dù Vân Lãnh Ca cảm thấy Nam Tinh ngồi trong một vị trí rất khéo léo, nhưng đây chỉ là hoài nghi, cũng không có bất kỳ chứng cứ gì có thể chứng minh Nam Tinh đang ngồi ngư ông đắc lợi, dù sao hai nước Bắc Nguyệt, Đông Dương thường có mâu thuẫn, nhưng chưa xảy ra đại chiến, đánh giá sự việc, có lẽ Nam Tinh thật sự không biết chuyện cũng nên.

"Thái tử đã được định, hãn không có khả năng làm ra chuyện như vậy chứ?" Trước hết Vân Lãnh Ca nghĩ đến phương pháp loại trừ, loại bỏ từng người không có khả năng nhất, thật may trong năm Hoàng tử Đông Dương chỉ có ba vị, phân tích kiểm tra không khó lắm.

"Chưa chắc" Mộ Dung Diệp lắc đầu hủy bỏ phỏng đoán của Vân Lãnh Ca, thấy gương mặt nàng tràn đầy không hiểu, cười khê giải thích: "Trước

đó Hoàng đế có ý định thay đổi Thái tử, nhưng nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu liên tục dâng tấu, nửa khẩn cầu nửa uy hiếp cầu xin Hoàng đế thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nhưng có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai thứ ba, Thái tử có thể tránh lần này, nhưng rất khó bảo đảm lần sau hẳn ta vẫn còn có thể bình an vô sự ngồi trên chiếc ghế Thái tử không, cho nên hẳn ta vì cái lợi trước mắt, muốn mau sớm lên ngôi kế vị, cái này cũng không kỳ quái."

"Hoá ra là như vậy." Vân Lãnh Ca hiểu ra gật đầu, giây lát, đã nảy sinh nghi ngờ: "Theo lý thuyết, Thái tử vừa ra đời đã được định, con trai trưởng cũng không hiếm, nhưng hiếm là Thái tử vừa là con vợ cả vừa là con trai trưởng, nếu ban đầu Hoàng đế đã quyết, vì sao hiện tại lại muốn đổi Thái tử? Đây không phải là trò đùa, nói đổi thì có thể đổi." Lập ai làm Thái tử sẽ có quan hệ đến nền tảng lập quốc, trừ phi Thái tử phạm vào thập ác bất xá [1], nếu thế thì việc Thái tử thừa kế ngôi vị Hoàng đế là ván đã đóng thuyền.

[1] Thập ác bất xá: Mười tội không thể tha

- 1) Mưu phản: làm hại đến xã tắc;
- 2) Mưu nghịch: phá hoại tôn miếu, sơn lăng, cung thất;
- 3) Mưu loạn: phản nước theo giặc;
- 4) Ác nghịch: đánh và mưu giết ông bà, cha mẹ, chú bác, cô thím, anh chị em, ông bà ngoại, ông bà, cha mẹ chồng;
- 5) Bất đạo: giết người vô tội; giết người chặt thân ra từng mảnh, bỏ thuốc độc, bùa mê;
- 6) Đại bất kính: ăn trộm đồ thờ trong lăng miếu, đồ vua thường dùng, làm giả ấn của vua, chế thuốc để vua dùng không theo đúng cách thức, dâng vua những món ăn cấm, không bảo quản và giữ gìn thuyền của vua dùng, chỉ trích vua, không đối xử lễ độ đối với sứ giả của vua;

7) Bất hiếu: tổ cáo, rửa mắng ông bà, cha mẹ, trái lời dạy bảo, nuôi nấng thiếu thốn, có tang cha mẹ mà lấy vợ, lấy chồng, vui chơi ăn mặc như thường. Nghe thấy tin ông bà, cha mẹ mất mà giấu không để tang, nói dối là ông bà, cha mẹ chưa mất;

8) Bất mục: giết hay đem bán những người thân thuộc gần;

9) Bất nghĩa: giết quan bản phủ và các quan đương tại nhiệm, giết thầy học, nghe tin chồng mất mà không để tang, vui chơi ăn mặc như thường;

10) Nội loạn: gian dâm với người trong họ, nàng hầu của ông cha.

"Được lập Thái tử càng sớm, càng nhanh chóng trở thành cái đình trong mắt người khác thôi." Vẻ mặt Mộ Dung Diệp lạnh lẽo, nhưng lực đạo ôm Vân Lãnh Ca vẫn vô cùng dịu dàng: "Tư chất Thái tử tầm thường, tài năng của hãn ta miễn cưỡng lắm chỉ có thể làm được thủ thành, làm sao có thể trở thành minh quân vì nước vì dân?"

"Hoàn cảnh Thái tử cực kỳ nhạy cảm, không chú ý một chút sẽ bị người kéo xuống ngựa, theo như chàng nói, Thái tử bình thường, tâm trí cũng không xuất sắc, cho nên rất có khả năng bị người lợi dụng hãm hại." Vân Lãnh Ca tiếp lời Mộ Dung Diệp chậm rãi nói.

Mộ Dung Diệp ừ một tiếng, ngửa đầu nằm trên giường, kéo tay Vân Lãnh Ca, để nàng nằm trên ngực mình, mới nhỏ giọng nói: "Ngũ Hoàng tử năm được nhược điểm của Thái tử, bấp chấp sự đe dọa mua chuộc của Thái tử, công khai trình lên chứng cứ phạm tội trên triều đình, đó cũng không phải là tội phóng túng nhỏ nhen, Hoàng đế tức giận, cho rằng Thái tử vô đức vô năng, vì vậy lập tức nghĩ cách muốn lập Thái tử khác."

Vân Lãnh Ca cười khúc khích, ánh mắt tràn ra hứng thú: "Ngũ Hoàng tử thật thẳng thắn."

"Thái tử không có tác dụng gì, chính là không đỡ nổi A Đấu [2], động tác hấn không quá lớn, Ngũ Hoàng tử mưu tính sâu xa, không thể khinh thường, nhưng y có một ưu điểm, ưu điểm này đối với kẻ địch của y mà nói, là một nhược điểm trí mạng, đó chính là y không thích mờ ám, cái gì cũng thích đặt lên mặt bàn, sẽ không lưu lại chút đường sống nào cho người ta, cho dù y tính toán người, sẽ trắng trợn thiết kế, cũng vì như vậy, Ngũ Hoàng tử đắc tội rất nhiều Văn thần Ngự sử, hàng năm tấu sớ buộc tội y luôn đồng này gấp đôi đồng khác." Khi Mộ Dung Diệp nói đến Thượng Quan Thành thì vẻ mặt toát ra chút tán thưởng, đương nhiên nếu so sánh với Thái tử mà nói, Thượng Quan Thành xem như có thể lọt vào mắt hấn.

[2] A Đấu: kẻ bất tài (con Lưu Bị, thời Tam Quốc bên Trung Quốc, ví với kẻ bất tài)

"Tam hoàng tử thì sao?" Vân Lãnh Ca ngửi hương vị đặc biệt thuộc về Mộ Dung Diệp, cọ cọ trong lòng hấn, tìm một vị trí thoải mái, có chút hăng hái hỏi.

"Bề ngoài nhìn qua trầm mặc ít nói, cũng không nhiều lời, thực ra không phải vậy, là một người thông minh biết cách che giấu." Mặc dù hàng năm Mộ Dung Diệp không ở Kinh thành, nhưng lại hiểu rõ động hướng trong Kinh thành như lòng bàn tay, nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Vân Lãnh Ca nhăn mày suy tư, Tam Hoàng tử so với Thái tử, không có mẫu thân Hoàng hậu làm hậu thuẫn kiên cố, so với Ngũ Hoàng tử, càng không có thể lực mẫu tộc cường đại, hấn ta chính là vị Hoàng tử tầm thường nhất trong ba người, không có tiếng tăm gì, cho nên hấn ta không thể bộc lộ tài năng, phải dùng ngôn ngữ thiếu sót để che giấu dã tâm của mình, để tránh làm chim đầu đàn, xuất binh ra trận chưa thắng đã chết.

"Thiếp cảm thấy, trừ Ngũ Hoàng tử ra, Tam Hoàng tử và Thái tử đều có khả năng, A Diệp, chàng nói xem?" Cuối cùng Vân Lãnh Ca đưa ra kết

luận, vẻ mặt có chút vội vàng hỏi, hi vọng nghe được câu trả lời khẳng định của Mộ Dung Diệp về quan điểm của nàng.

"Trong lòng nàng Thượng Quan Thành tốt thế à? Khiến nàng loại bỏ hẳn đầu tiên?" Sau khi Mộ Dung Diệp nhìn thấy gương mặt tràn đầy nụ cười của Vân Lãnh Ca, sắc mặt có chút trầm xuống, nhớ đến nửa năm trước Thượng Quan Thành muốn cầu hôn Vân Lãnh Ca, trong lòng cảm thấy rất chua.

Vân Lãnh Ca nhú mày thờ dãi, nhìn gò má cường tráng của Mộ Dung Diệp, thấy chỗ nào hẳn cũng có thể ăn dấm được thì cất giọng đầy bất đắc dĩ: "A Diệp, chàng rất tốt, nhưng cứ thích làm đồ bình dấm chua a, thiếp với Ngũ Hoàng tử chỉ gặp nhau hai lần, không nói có duyên hay không, thiếp chỉ đang luận sự mà thôi."

Tâm tư Mộ Dung Diệp bị Vân Lãnh Ca nhìn thấu, thoáng chốc có chút mất thể diện, vẻ mặt mất tự nhiên quay đầu đi, trầm giọng nói: "Ta không có."

Tức giận rồi, Vân Lãnh Ca đau đầu vỗ trán, chống người ngồi dậy, mặt đối mặt với Mộ Dung Diệp, cho đến mặt hai người cách nhau khoảng một thước, đôi mắt Vân Lãnh Ca ẩn chứa trêu đùa nói: "A Diệp, chàng đã là phu quân của ta rồi, chàng còn ở sợ cái gì, cả đời này, thiếp sẽ luôn bên chàng, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, sống chết không dời."

Mộ Dung Diệp ngưng mắt nhìn kiều nhan trong lòng, ánh mắt lóe lên, đột nhiên lật người, trong lúc Vân Lãnh Ca kinh hô, đè nàng dưới thân, nhanh chóng cúi đầu triển miên hôn sâu, mút đôi môi trơn mềm đỏ mọng, Mộ Dung Diệp chưa biết đủ tìm tòi, bàn tay nhẹ nhàng gầy một cái, trong nháy mắt đai lưng của Vân Lãnh Ca rơi xuống, xuyên qua tầng tầng lớp lớp áo trong, bàn tay Mộ Dung Diệp không ngừng dao động trên làn da bóng loáng, mang theo nhiệt độ nóng bỏng nhanh chóng đốt cháy hai người, cho đến khi người dưới thân thở gấp, tay nhỏ kháng nghị dấm vào lồng ngực

Mộ Dung Diệp thì hần mới đứng dậy, ôm ngang Vân Lãnh Ca lên, trực tiếp đi đến giường.

"A Diệp, bây giờ là ban ngày, ban ngày ban mặt tuyên dân, còn ra thể thống gì." Vân Lãnh Ca giãy giụa muốn nhảy xuống khỏi người Mộ Dung Diệp, kêu ầm lên.

"Tình cảm đến, có gì không được?" Khóe môi Mộ Dung Diệp cong lên, lộ ra nụ cười xinh đẹp, đặt Vân Lãnh Ca lên giường, kéo màn che xuống, không đợi nàng có cơ hội trốn thoát, thon dài thân thể lập tức che kín, thuần thực dùng môi phủ lên môi nàng, dẫn nàng vào bể hoan lạc.

Màn che buông lơi, che giấu xuân sắc kiều diễm bên trong.

Ba ngày sau, Hoàng đế phái Vân Bá Nghị đến tiếp đón đám người Lãnh Thần và Âu Dương Phong, đứng trên cổng thành, thấy nhân mã của Lãnh Thần ở phía trước thì lập tức mang theo quan viên sau lưng xuống thành, rồi rít ngòi trên lưng ngựa đứng ở cửa thành chờ đợi!

Lãnh Thần hỏa tốc hồi kinh, Âu Dương Phong hộ tống đoàn Sứ giả Bắc Tề, sau khi gặp Vân Bá Nghị, thì cùng chậm rãi bước vào cổng lớn của Kinh thành!

Mấy ngày nay, công việc của thành phòng quân trong Kinh thành tạm thời do Mộ Dung Diệp bố trí, bách tính nhộn nhịp vây quanh hai bên phố, chờ Lãnh thế tử và Âu Dương Thế tử dẫn đoàn Sứ giả đi qua đường Thanh Thạch! Ôn ào muốn nhìn thấy phong thái của Bắc Nguyệt quốc.

Trong khi mọi người chờ đợi, Lãnh Thần toàn thân áo đen và Âu Dương Phong cưỡi một con ngựa cao lớn, sắc mặt nghiêm túc đi vào, phía sau y, là đoàn Sứ giả Bắc Nguyệt hơn hai nghìn người.

Ba chiếc xe được bao bọc bởi tơ lụa màu vàng nhạt chậm rãi đi theo phía sau hai người Lãnh Thần, nhất thời một màu vàng nổi bật lên hấp dẫn

ánh mắt mọi người, chỉ thấy ba cỗ xe này vô cùng khí phách, dài rộng khoảng một trượng, nóc xe và thân xe đều dùng tơ lụa màu vàng mà chỉ Hoàng gia mới có thể sử dụng, tơ lụa dùng kim tuyến thêu lên những đóa tường vân nhàn nhạt, trên đầu xe còn treo đèn lưu ly ở bốn góc, nhìn kỹ, sẽ phát hiện, bên trong đèn lưu ly đều không dùng nến chiếu sáng, mà là từng viên dạ minh châu to bằng nắm tay của hài tử, giá trị liên thành, xa xỉ vô cùng.

Nhất thời, âm thanh tán thưởng và cảm khái của dân chúng tràn ra, đều nói tài lực của Bắc Nguyệt Hoàng thất này thật hùng hậu.

Trong ba chiếc xe kia không phải ai khác, chính là Bắc Nguyệt Đại Hoàng tử Vũ Văn Trạch, Tam Hoàng tử Vũ Văn Minh, Bát Công chúa Vũ Văn Mẫn, bởi vì rèm xe hai bên cực kỳ kín, nên người ngoài không nhìn thấy được nửa phần dung mạo của bọn họ.

Sau đó là khoảng hơn hai mươi cỗ xe ngựa bình thường, hẳn là quan viên của Bắc Nguyệt!

Cuối cùng là một đám cung nữ thái giám thị vệ đi theo, hơn ba ngàn người, không nói những thị vệ kia uy vũ bất phàm, ngay cả đám cung nữ và tiểu thái giám, đều mi thanh mục tú, khiến dân chúng vây xem nhìn đến nghiện.

Nhưng mà, bây giờ là buổi sáng, canh giờ còn sớm, cung yến nghênh đón đoàn Sứ giả Bắc Nguyệt diễn ra vào buổi tối, vì vậy Vân Bá Nghị đưa đám người Vũ Văn Trạch vào sứ quán, sau khi sắp xếp cho bọn họ tạm thời nghỉ ngơi xong, mới gật đầu với Âu Dương Phong và Lãnh Thần một cái, ý bảo bọn họ lập tức theo ông ta hồi cung phục mệnh.

Bên trong Mộ Dung Vương phủ, Vân Lãnh Ca đang sắp xếp lại sổ sách, chú thích lại những chỗ cần thay đổi.

"Ca nhi, Bắc Nguyệt Sứ giả đã đến, đang ở trong sứ quán." Vài ngày nay Mộ Dung Diệp thật sự có chút bận rộn, hầu như mỗi ngày lúc Vân Lãnh Ca chưa tỉnh lại thì hắn đã rời giường vào triều.

"Ừm, buổi tối nhất định là có tiệc đúng không?" Vân Lãnh Ca không ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói.

"Ừ, xem ra mấy ngày tới không còn yên ổn nữa rồi." Trong lòng Mộ Dung Diệp không vui, không thể ở nhà với kiều thê như hoa như ngọc, mỗi ngày đều đối mặt với một đám mây râu, an bài thành phòng quân, hôm nay lúc lâm triều Hoàng thượng lại giao cấm vệ quân cho hắn thống lĩnh, thật sự xem hắn là người ba đầu sáu tay à?

"Bắc Nguyệt không có Thái tử sao?" Vân Lãnh Ca lật xem hết một quyển sổ, rồi để nó một bên, ngẩng đầu lên hỏi.

"Tạm thời chưa có, Đại hoàng tử Bắc Nguyệt do Quý phi sinh ra, tuy Tam hoàng tử đứng hàng thứ ba, nhưng lại là con trai trưởng của chính cung Hoàng hậu, thân phận địa vị hai người này tương đương, thế lực cũng ngang nhau, đoán chừng Thái tử vị sẽ được lựa chọn từ một trong hai người họ." Mộ Dung Diệp rút bút lông trong tay Vân Lãnh Ca ra, gác nó lên giá bút, đẩy sổ sách được thê tử mình bá chiếm vào một góc, mới ung dung ngồi bên cạnh Vân Lãnh Ca, mỉm cười nói.

Vân Lãnh Ca buồn cười nhìn động tác liên tục như nước chảy mây trôi của hắn, đưa ngón tay chọc chọc lồng ngực cứng rắn của Mộ Dung Diệp, tập trung vào chính sự: "Vậy chàng nói xem ai trong hai người bọn họ có khả năng liên thủ với Hoàng tử Đông Dương nhất?"

"Đại Hoàng tử Vũ Văn trạch." Trong đầu Mộ Dung Diệp xoay chuỗi lại các tin tức mà ám vệ có được, phân tích tính tình và phương pháp hành sự của hai người kia, nhưng dù sao Bắc Nguyệt không phải Đông Dương, mặc

dù hãn có thể hiểu được một chút tin tức, nhưng cũng biết rất ít, không thể hoàn toàn kết luận.

"Nếu có thể biết rõ rốt cuộc có phải là Thái tử, hay một trong năm vị Hoàng tử, ai là người bán nước thì tốt rồi." Mí mắt Vân Lãnh Ca hơi trầm xuống, cung yển nửa năm trước có thể thấy được Thái tử là một người ích kỷ, là tiểu nhân có thù tất báo, có lẽ sau khi biết Hoàng thượng muốn lập Thái tử khác nên đã gây ra một số chuyện không hợp lý, sợ rằng, trong lòng Thái tử, đã sớm cho rằng ngôi vị Hoàng đế là vật trong túi của hãn ta, cho nên, dù hãn ta có cấu kết với địch quốc, cũng không hề cho là xấu hổ, bản tính hãn ta kích động dễ nổi giận, mọi việc đều không thông qua đại não, càng sẽ không suy tính đến ngộ nhờ Bắc Nguyệt tương kế tựu kế, ngược lại lợi dụng hãn ta dẫn đến hậu quả đoạt giang sơn Đông Dương.

Đáy lòng Vân Lãnh Ca lơ mơ cảm thấy, Thái tử chính là người đứng sau màn, nhưng cái này cần phải có chứng cứ.

"Dưới mắt ta mà muốn động tay động chân, không dễ dàng đâu, yên tâm, ta sẽ tra rõ." Mộ Dung Diệp hừ lạnh nói, gần đây Hoàng thượng hận không thể giao tất cả lực lượng phòng vệ trong Kinh thành cho hãn, còn không phải hy vọng hãn có thể làm hoàn chỉnh công tác đề phòng, càng hy vọng hãn có thể thăm dò ra dụng ý của Sứ giả Bắc Nguyệt.

Thời điểm nguy hiểm thì cần hãn, nguy hiểm vừa qua, lập tức đuổi hãn đi, không phải Hoàng đế biết hãn sẽ không phản bội Đông Dương, tư thông với địch bán nước, cho nên mới yên tâm đem mọi chuyện phó thác cho hãn sao, để hãn phí sức mà không nhận được một lời cảm ơn, làm giá y miễn phí cho Hoàng đế, hãn không ngu như vậy, không muốn bỏ ra một chút giá cao, nghĩ tính tình hãn tốt vậy à?

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Thăm Dò Lẫn Nhau

Editor: Gà

Giờ Dậu hai khắc, Vân Lãnh Ca thấy đã đến canh giờ vào cung dự tiệc, lập tức thay đổi triều phục Thế tử phi, suy nghĩ một chút, bảo Vận Nhi chải một búi tóc cầu kỳ, trên búi tóc cắm trâm phượng mà vào ngày cấp kê Mộ Dung Diệp đã tặng cho nàng, cầm thiệp mời đã được đưa đến lúc chiều, lên xe ngựa, đi đến Hoàng cung.

"Tiểu thư, hôm nay vào cung nô tỳ không thể đi cùng ngài, ngài phải cẩn thận một chút." Ngâm Cầm phải đứng ngoài cửa cung đợi Vân Lãnh Ca xuất cung.

"Không phải chỉ là một bữa tiệc thôi sao, nhân vật chính không phải là những nữ tử như chúng ta đâu, đừng lo." Vân Lãnh Ca cười an ủi, Hoàng thượng đã nắm chắc mục đích báỉ phòng của Bắc Nguyệt lần này, bữa tiệc này chỉ như đi lướt qua sân khấu thôi, không thể thiếu người đến ta đi thăm dò thật giả, những thứ mệnh phụ và tiểu thư như họ, chỉ đóng vai trò bồi khách thôi.

"Tuy vậy, nhưng cô gia không ngồi cùng tiểu thư, nô tỳ cảm thấy không an lòng." Khi có người ngoài Ngâm Cầm mới gọi Thế tử và Thế tử phi, bình thường vẫn ưa thích gọi Vân Lãnh Ca là tiểu thư.

"Chàng ngồi đối diện ta, gương mặt là nhìn thấy, người nghĩ quá nhiều rồi chẳng?" Vân Lãnh Ca bật cười, gần đây Ngâm Cầm càng lúc càng bận lòng rồi.

Xe ngựa đến cửa cung, Ngâm Cầm đỡ Vân Lãnh Ca xuống xe ngựa, lúc này sắc trời gần đen, tầm mắt có chút mờ, nhưng Vân Lãnh Ca xuất hiện, đã khiến các vị thiên kim tiểu thư kia phai mờ, nhất là trâm phượng trên búi tóc kia biểu hiện cho địa vị Thế tử phi ở Mộ Dung Vương phủ, khiến trong mắt các vị thiên kim không kiềm được ao ước!

Vân Lãnh Ca quét mắt nhìn xung quanh, thấy đã đỗ khá nhiều xe ngựa, các vị phu nhân tiểu thư đều ăn tân phục, đầu đầy châu ngọc tốp năm tốp ba tụ lại bàn luận xôn xao.

Vân Lãnh Ca vừa bước ra khỏi xe ngựa, một thái giám quản sự nội cung lập tức tiến đến, khuôn mặt tươi cười thỉnh an với Vân Lãnh Ca, sau đó ngon ngọt nói: "Thái hậu nương nương chờ Mộ Dung Thế tử phi đã lâu, đặc biệt ra lệnh cho nô tài cung kính tiếp đãi Thế tử phi."

Lời vừa nói ra, quan gia tiểu thư phu nhân bên này lập tức bùng nổ, tuy nhiều người vì duy trì hình tượng của mình nên không dám lớn tiếng đàm luận, nhưng trong lòng mỗi người đã ngửi vị tạp trần, sutucuoiga@dinendian.lơqid]on Thái hậu là nữ nhân tôn quý nhất Đông Dương, nhưng bà tự mình phái người chờ Vân Lãnh Ca vào cung, có thể thấy thật lòng rất coi trọng nàng, vừa nghĩ như thế, nhất thời ánh mắt mọi người nhìn về phía Vân Lãnh Ca hơn vài phần ghen tỵ.

Trong đó rõ ràng nhất, chính là Vạn Minh Thanh và Lý Xảo Tuệ, sắc mặt hai người cực kỳ khó coi, trong lòng càng thêm hận vận khí của Vân Lãnh Ca thấu xương.

Thái giám này nói xong, lập tức đi đến bên phải Vân Lãnh Ca: "Nếu vậy, làm phiền công công dẫn đường." Vân Lãnh Ca cười nhẹ, ôn hòa nói, ngồi vào trong nhuyễn kiệu, thái giám lập tức sai người nâng lên, đưa nàng đến tẩm cung của Thái hậu.

Mọi người thấy Vân Lãnh Ca rời đi, từng người đều chụm đầu nói ra cảm tưởng của bản thân, đang tán gẫu, thì cô cô tổng quản nội cung đi ra, thấy mọi người lập tức cất cao giọng nói: "Xin các vị phu nhân, tiểu thư xếp hàng theo vị phân cáo mệnh, nô tỳ sẽ đưa các vị vào cung!"

Trong lúc này, cửa cung truyền đến những âm thanh sột soạt và tiếng chỉnh y phục, thời gian khoảng nửa chén trà, các nữ quyến đã xếp hàng xong, quản sự cô cô kiểm lại nhân số, sau đó gật đầu với các tiểu cung nữ, các nàng rồi rít đi lên trước, dẫn các vị nữ quyến vào hậu cung, chuẩn bị cho yến hội ở Ngự Hoa Viên.

Hiện tại Vân Lãnh Ca đã đến cung điện của Thái hậu, không giống với lần gặp mặt nửa năm trước, lần này địa điểm Thái hậu gặp Vân Lãnh Ca đổi thành nội điện, nghĩ đến đó là vì nàng đã gả cho Mộ Dung Diệp.

"Hài tử ngoan, đến đây ngồi đi." Thái hậu mặc thường phục màu tím đậm, thấy Vân Lãnh Ca chân thành hành lễ, vội nói.

"Tạ Thái hậu." Vân Lãnh Ca không vì Thái hậu khoan dung mà có nửa phần ỷ sủng sinh kiêu, nàng không nhanh không chậm hành lễ xong, mới đi lên trước.

"Ai gia có thể gọi con là Ca nhi không?" Ánh mắt Thái hậu nhìn Vân Lãnh Ca từ ái hơn nhiều, kéo nàng ngồi bên cạnh mình, cười hỏi.

"Đó là vinh hạnh của tiểu nữ." Vân Lãnh Ca cười nhạt, nhỏ nhẹ nói.

"Chỉ khi có hai người chúng ta, Ca nhi cứ giống như Diệp nhi đi, kêu ai gia là ngoại tổ mẫu." Thái hậu nhìn Vân Lãnh Ca biết vâng lời, dáng vẻ bình tĩnh ung dung, trong lòng càng thích, cảm thấy tính tình, cử chỉ của hài tử này đều vô cùng xứng đôi với Mộ Dung Diệp.

"Dạ, ngoại tổ mẫu." Vân Lãnh Ca vẫn duy trì thái độ kính cẩn, mỗi lời nói cử động đều vừa đủ.

"Diệp nhi nói con không thích thức ăn trong cung yến, thừa dịp hiện tại con đang ở trong cung ai gia, thì dùng chút điểm tâm đi, hôm nay canh giờ đãi tiệc sẽ tương đối dài tránh cho đến lúc đó khó chịu." Thái hậu khoát tay áo với ma ma phía sau lưng, ma ma phúc thân, lập tức cáo lui.

Vân Lãnh Ca ngẩng đầu, vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn Thái hậu, trong mắt thoáng qua cảm động: "Thịnh tình của ngoại tổ mẫu, tiểu nữ không dám nhận."

"Hài tử ngốc, con gọi ta là ngoại tổ mẫu rồi, sao vẫn cứ khách khí như thế, ai gia nhìn thấy con và Diệp nhi ân ái, ai gia cũng rất vui mừng cho các con." Nét mặt Thái hậu cảm khái, hai mươi một năm trước trong vương phủ Mộ Dung Diệp không có một cơ thiệp nào, bà còn cho rằng Diệp nhi là long dương chi hảo [1], sau đó Vân Lãnh Ca bị hãm kéo đến trước mặt Hoàng đế diễn một tuồng kịch, rốt cuộc bà đã nhận ra Mộ Dung Diệp bắt đầu sinh tình rồi, may mắn hãm không phụ kỳ vọng, không bao lâu, liền hóa tốc cầu hôn Vân Lãnh Ca, xem như giải tỏa được một nỗi băn khoăn trong lòng bà.

[1] long dương chi hảo: đoạn tụ (theo như hiện đại là BL a) =]]

Nhưng mà, vì cưới một nữ tử, phải giao Hồ Phù chương quản đại quân biên cương ra, điều này làm Thái hậu có chút không vui, thầm hận Hoàng đế thừa cơ dùng công phu sư tử ngoạm, tuy nhiên, hiện tại thì tốt rồi, toàn bộ đều có thể vãn hồi, mặc dù bà sống trong nội cung, xung quanh có rất nhiều giám thị và tai mắt, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa bà không biết tình huống bên ngoài, lần này Bắc Nguyệt đến đây, tâm tư trong đó không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

"Lúc tân hôn tiểu nữ không kịp vào cung thỉnh an ngoại tổ mẫu, hiện tại ngược lại phiền toái ngoại tổ mẫu hao tâm chuẩn bị cho tiểu nữ" Vân Lãnh Ca có chút xấu hổ, trong mắt tràn ngập cảm kích, nhỏ giọng nói.

"Các con vừa tân hôn, ở cùng nhau để tăng tình cảm là điều quan trọng, còn nữa, ai gia đã nói Diệp nhi không cần vào cung thỉnh an sớm như vậy." Thái hậu vỗ nhẹ tay Vân Lãnh Ca, thấy ma ma đã dẫn vài cung nữ tay nâng khay đi vào, thì cười ra lệnh cho họ đặt chúng trên bàn.

"Mau nhìn xem có hợp không khẩu vị không." Thái hậu tự mình đưa đĩa ngọc cho Vân Lãnh Ca, đặt vào tay nàng, cười hỏi.

"Đa tạ ngoại tổ mẫu." Vân Lãnh Ca có chút thụ sủng nhược kinh nhận lấy đĩa, nhìn ánh mắt mong đợi tha thiết kia, run rẩy gắp một khối hoa quế cao bỏ vào miệng, tan trong miệng, mùi hương quanh quẩn trên đầu lưỡi thật lâu không tiêu tán: "Thật là mỹ vị, cảm ơn ngoại tổ mẫu."

"Vậy thì ăn nhiều một chút." Thái hậu cầm chiếc đĩa lên, gắp một khối bánh ngọt bỏ vào đĩa ngọc trước mặt Vân Lãnh Ca, thúc giục.

Trong lòng Vân Lãnh Ca có chút sợ hãi thịnh tình không hiểu ra sao này, nhưng trên mặt vẫn hàm chứa ba phần nụ cười, vài phần ngượng ngùng yên lặng dùng hết điểm tâm Thái hậu gắp cho nàng.

Dùng xong điểm tâm, Thái hậu nói bà là một bà lão xương già lom khom nên không tiện tham gia yến tiệc, ra lệnh cho ma ma cận thân dẫn Vân Lãnh Ca đến Ngự Hoa Viên.

Trong Ngự Hoa Viên, từng chậu ngân thán được đặt khắp nơi, hơn nữa Hoàng đế còn đặc biệt sai người có tay nghề ngày đêm không nghỉ kiến tạo nên những vách tường gỗ tránh gió, cho dù đã gần đến đầu xuân, lạnh vô cùng, nhưng bên trong vườn không hề quá mức lạnh lẽo.

Vân Lãnh Ca được ma ma dẫn đường, tìm được vị trí của bản thân, vừa ngồi xuống không lâu, thì thấy Hoàng đế dắt phi tần hậu cung chậm rãi đến, đại thần và nữ quyến đứng dậy hành lễ, đều được Hoàng đế mỉm cười ban ngồi!

Khi Mộ Dung Diệp nhìn thấy Vân Lãnh Ca tiến vào Ngự Hoa Viên thì tầm mắt nóng rực tập trung nhìn nàng, không để ý về mặt khác nhau của mọi người, nở nụ cười nhẹ nhìn nhất cử nhất động của nàng.

"Bắc Nguyệt Đại Hoàng tử Vũ Văn Trạch, Tam Hoàng tử Vũ Văn Minh bái kiến Ngô Hoàng Đông Dương, Hoàng hậu, các vị nương nương." Hai vị Hoàng tử Bắc Nguyệt ổn trọng bước vào, nhờ sự hướng dẫn của Uông công công bên cạnh Hoàng đế, dẫn đoàn Sứ giả của mình đi vào Ngự Hoa Viên.

Đôi mắt Vũ Văn Trạch hẹp dài ánh mắt như băng tuyết bén nhọn quét qua vài người, sau đó vừa nhìn về phía các đại thần Đông Dương, lập tức tìm được vị trí của Mộ Dung Diệp, nét cười lạnh càng sâu hơn, mơ hồ lộ ra một cổ sát khí.

Vân Lãnh Ca tỉ mỉ quan sát Hoàng tử Công chúa Bắc Nguyệt, chỉ thấy mặt mũi Vũ Văn Trạch tuấn mỹ, nhưng ánh mắt kia quá mức âm trầm, bị hắn ta nhìn khiến người ta không rét mà run, còn đáng dấp Tam Hoàng tử Vũ Văn Minh cực kỳ nho nhã, có phong độ quân tử, gương mặt nhu hòa khiến người nhìn không thể rời mắt.

Diện mạo luôn để lại ấn tượng ban đầu cho người nhìn, thấy Vũ Văn Minh giờ tay nhắc chân đều ôn hòa hơn so với Vũ Văn Trạch thô bạo âm trầm, trong lòng so sánh, đánh giá cao thấp, cũng sinh ra một chút hảo cảm với Vũ Văn Minh.

Khóe mắt Vân Lãnh Ca thoáng nhìn qua Thái tử đang ngồi ở vị trí chủ vị, nhìn thấy đáy mắt y xẹt qua một ánh sáng khác thường rồi biến mất, trong lòng khẽ động, lông mày nhíu chặt, chẳng lẽ Thái tử thật sự lén lút qua lại với Bắc Tề? Thật quá hồ đồ.

Thượng Quan Thành ngồi bên cạnh Thái tử nhếch miệng, nở nụ cười châm chọc, bưng ly rượu ngọc trước mặt lên, ngửa đầu uống hết, nét mặt

Thượng Quan Vũ trước sau như một không hề thay đổi, ngồi như tượng gỗ, dường như mọi thứ xung quanh đều không liên quan gì đến y, râu mắt xuống, tầm mắt rơi trên bàn rượu, trầm mặc không nói.

"Hai vị Hoàng tử cực khổ rồi, mời ngồi!" Vì hôm qua mọi người đã gặp mặt, vì vậy Hoàng đế không tiện nhiều lời, lệnh cho Uông công công dẫn các vị khách quý ngồi vào vị trí!

Đợi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Hoàng đế giơ ly rượu lên, cười nói: "Đoàn sứ giả Bắc Nguyệt đường xa mà đến, trăm kính Đại Hoàng tử, Tam Hoàng tử một chén."

Âm lãnh trong mắt Vũ Văn Trạch dâng lên nhàn nhạt, nhưng không từ chối, cùng Tam Hoàng tử bên cạnh nâng chén với Hoàng đế, ba người cùng uống.

"Truyền ca múa." Thấy mọi chuyện đã xong, Hoàng đế ra lệnh cho Tổng quản thái giám chuẩn bị tiết mục.

Thái giám lập tức ra hiệu cho tiểu thái giám đang ở bên ngoài Ngự Hoa Viên, sau đó nghe vang lên tiếng đàn sáo lượn lờ, vài vũ nữ nối đuôi nhau nhẹ nhàng bước vào từ cửa vòm, dáng vẻ xinh đẹp, dung mạo quyến rũ cười nhẹ nhàng, đừng nói là nam tử, cho dù là nữ tử cũng sẽ vô cùng đổ kỵ!

Vân Lãnh Ca buồn chán cúi đầu nghĩ đến sự việc, nhưng lại cảm thấy ba ánh mắt nóng rực cứ nhìn nàng không dứt, đành phải ngẩng đầu lên, ánh mắt xuyên qua vòng eo của vũ cơ, rơi vào chỗ ngồi của nam tân đối diện, tìm người cứ nhìn mình chăm chăm không tha, nhưng khiến Vân Lãnh Ca kinh ngạc, trừ ánh mắt ẩn tình như nước của Mộ Dung Diệp ra, thì còn có cả ánh mắt phức tạp và chan chứa tình cảm của Âu Dương Phong đang si ngốc nhìn nàng.

Vân Lãnh Ca không vui quay mặt, cự tuyệt nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Phong, ngược lại thoáng nhìn thấy ánh mắt tìm tòi nghiền ngẫm của Thượng Quan Thành, sau đó lập tức cúi đầu che tầm mắt, không để ý đến hai người râu ria đó nữa.

"Hoàng thượng, đây chính là mỹ nhân ở Đông Dương sao? Không chỉ vậy chứ? Chẳng lẽ Đông Dương xem thường Bắc Nguyệt chúng ta, nên mới tìm những vũ nữ thế này sao?" Đợi múa xong, Vũ Văn Trạch mở lời trước tiên, giọng điệu giễu cợt khiến vẻ tán thưởng trong mắt đại thần Đông Dương lập tức thay đổi, ánh mắt hàm chứa tức giận nhàn nhạt bắn về phía tên cuồng vọng Vũ Văn Trạch.

"Không biết Đại Hoàng tử có ý gì?" Nụ cười Hoàng đế không đổi, giọng nói nhu hòa, nhưng đáy mắt tràn ngập lãnh ý không dễ phát giác.

"Ở Bắc Nguyệt, bản Hoàng tử từng nghe nói tuyệt kỹ vậy mực có thể nói xưa nay chưa từng có của Mộ Dung Thế tử phi, không bằng xin Mộ Dung Thế tử phi hiến nghệ một phen." Đột nhiên ánh mắt hung ác của Vũ Văn Trạch thay đổi, bắn về phía Vân Lãnh Ca đối diện.

Nghe vậy, chân mày Vân Lãnh Ca khẽ nhăn, sau đó sắc mặt thản nhiên bình tĩnh nhìn Vũ Văn Trạch, nhưng trong lòng vô cùng hoài nghi, lúc ấy bản thân biểu diễn vậy mực ở Hoàng cung, trong Hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt, ban đầu người được mời vào đều là con cái của đại thần, những người không có nhiệm vụ vạn lần không thể vào Hoàng cung Đông Dương.

Nhưng vị Bắc Nguyệt Đại Hoàng tử này lại biết nàng từng biểu diễn vậy mực ở Hoàng cung, điều này khiến Vân Lãnh Ca bắt đầu hiếu kỳ, không biết hẳn ta có được tin này từ đâu, là Hoàng tử Đông Dương liên thủ với hẳn ta để lộ ra, nhằm vào bản thân nàng và Mộ Dung Diệp.

Lúc này ánh mắt Mộ Dung Diệp tràn đầy nguy hiểm nhìn Vũ Văn Trạch, khoe miệng cười nhẹ nhưng ẩn chứa lạnh lẽo, đáy mắt âm u dần ngưng kết thành băng, ở trên địa bàn của Mộ Dung Diệp hẳn, một Hoàng tử nhỏ nhỏ, cũng dám bảo Thế tử phi hẳn biểu diễn, ăn gan hùm mật gấu rồi sao?

"Tại sao Đại Hoàng tử muốn Thế tử phi của bản Thế tử biểu diễn? Nếu người cảm thấy không thú vị, có phải sẽ kêu bản Thế tử múa kiếm cho người xem luôn không? Chỉ cần Đại Hoàng tử tự mình nói ra, bản Thế tử rất vui lòng bồi người." Mộ Dung Diệp chậm rãi nói, giọng nói vẫn không nhanh không chậm, âm thanh lười biếng hàm chứa lãnh ý.

"Tài nghệ của Mộ Dung Thế tử Thế tử phi song tuyệt, biểu diễn trước mặt mọi người một phen, không lẽ không được sao? Hay Mộ Dung Thế tử xem thường Bắc Nguyệt, cố ý che giấu?" Vũ Văn Trạch không bị dọa lui, ngược lại cười lạnh ghê người dao tiếp đón.

"Bản Thế tử chỉ xem thường Đại Hoàng tử thôi, nếu Đại Hoàng tử ngại nhàm chán, bản Thế tử nguyện ý tận tình tiếp đãi Đại Hoàng tử trước mặt tân khách, tỏ rõ vị trí chủ nhà." Mộ Dung Diệp cười lạnh, có can đảm trêu chọc người trong lòng hẳn, sẽ phải có tâm lý chuẩn bị hứng chịu sự trả thù của hẳn.

"Mộ Dung Diệp, người...." Trước mặt người hai nước, Vũ Văn Trạch bị Mộ Dung Diệp nhấn tâm chế nhạo và khi dễ, nhất thời nắm chặt quả đấm, đứng lên tức giận nói.

Trong Ngự Hoa Viên, mọi người đều ngừng thở, câm như hến, không dám nói tiếng nào, da đầu tê dại nhìn hai người giương cung bạt kiếm.

"Người đâu, lấy bội kiếm cho bản Thế tử, nếu Đại Hoàng tử thấy Đông Dương chiêu đãi không chu toàn, bản Thế tử sẽ tự mình múa kiếm

góp vui cho Đại Hoàng tử." Mộ Dung Diệp nở nụ cười tà mị, Xích Ngôn không biết xuất hiện từ đâu cung kính trình một thanh cổ kiếm lên.

Vũ Văn Trạch và Mộ Dung Diệp giao thủ không phải một hai lần, dĩ nhiên biết bản lĩnh của hắn, thấy hắn không chừa lối thoát cho người ta, vốn lửa giận đã kìm nén trong phút chốc xông ra, hắn ta cũng không tin những năm này hắn ta khổ luyện võ nghệ, editedbysutucuoigadfienddn lieqiudoon còn không đánh lại Mộ Dung Diệp, vừa nghĩ như thế, lòng tràn ngập tự tin, Vũ Văn Trạch quay đầu lại nhìn Hoàng đế nói: "Kính xin Hoàng thượng giúp bản Hoàng tử chuẩn bị một thanh nhuyễn kiếm."

Sắc mặt Hoàng đế có chút khó xử, nhưng thấy gương mặt sát khí của Vũ Văn Trạch, vả lại Mộ Dung Diệp đã khẽ cười đi đến đất trống trong hoa viên, nên không thể làm khác hơn đành gật đầu, phân phó nội thị: "Lấy thanh nhuyễn kiếm trong thư phòng trẫm ra đây."

Một tiểu thái giám vội vã rời đi chạy đến Ngự Thư Phòng.

"Hoàng huynh, huynh cần gì phải đánh nhau chứ, có lẽ Mộ Dung Thế tử chỉ đùa với huynh thôi." Vũ Văn Minh vẫn ngồi ngay thẳng chỉ cười không nói đột nhiên mở lời, âm thanh cực kỳ dịu dàng.

"Tam Hoàng đệ không cần nhiều lời." Vũ Văn Trạch thấy tỷ thí đã được định, Vũ Văn Minh mới lên tiếng giả vờ giả vịt, trong lòng cười lạnh, cứng nhắc nói.

Rất nhanh, tiểu thái giám kia đã trở về, nhìn ánh mắt Hoàng đế, cung kính trình kiếm cho Vũ Văn Trạch.

Mộ Dung Diệp ngọc thụ lâm phong đứng giữa sân, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào người hắn, áo bào màu tím như tỏa sáng, gương mặt như ngọc càng lộ vẻ trơn bóng, khóe môi vẫn giữ nụ cười nhạt không đổi, dường như chuyện gì đến hắn đều có thể xử lý dễ dàng, so với những người

ăn chơi trác táng chỉ biết dựa vào tổ tông ban cho, gia tộc che chở trong Kinh thành, Mộ Dung Diệp thực sự quá xuất sắc.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Cái Giá Của Liên Hôn

Editor: Gà

Hai mắt Vân Lãnh Ca hàm chứa dịu dàng nhìn Mộ Dung Diệp, chỉ thấy hăn nhếch môi, bàn tay nắm chặt chuôi kiếm một đóa hoa xinh đẹp tùy ý vươn lên kiếm, nhưng hăn không chút để ý vẫn đứng thẳng chờ Vũ Văn Trạch ra sân.

"Đao kiếm không có mắt, bản Thế tử nếu không cẩn thận làm tổn thương Đại Hoàng tử, xin đừng trách bản Thế tử xuống tay không lưu tình." Mộ Dung Diệp dời trường kiếm lên trước người, hai ngón tay trái gảy nhẹ thân kiếm, lạnh lùng nói.

"Mộ Dung Diệp, người có năng lực đả thương Bản Hoàng tử rồi hãy nói tiếp, đừng ở đây nhiều lời." Vũ Văn Trạch thấy Mộ Dung Diệp khinh thường mình, lửa giận trong lòng từ từ thiêu đốt, không đợi người kêu bắt đầu, thân hình chợt lóe, trường kiếm xuất ra một sát chiêu, bay thẳng đến trước mặt Mộ Dung Diệp, muốn giết trong một chiêu.

Cho dù trường kiếm sáng bóng này cách Mộ Dung Diệp chưa đầy hai thước, nét mặt Mộ Dung Diệp vẫn tùy ý, mặt mày lười biếng, giơ kiếm lên thuận thế đỡ, sát chiêu của Vũ Văn Trạch ra như sét đánh nhưng hăn có thể dễ dàng đỡ được, sutucuoigaDie nd da nl e q uu ydo n sau đó trở tay, ngân quang chớp lóe, mọi người còn chưa thấy rõ ràng Mộ Dung Diệp ra tay thế nào, kiếm trong tay hăn đã gác lên cổ Vũ Văn Trạch.

"Đại Hoàng tử, đắc tội bản Thế tử thì được, nhưng ngàn vạn lần không nên trêu chọc Thế tử phi của bản Thế tử, nếu không lần sau, người không

có vận tốt như vậy đâu." Mộ Dung Diệp nhìn vẻ mặt trắng bệch, không có chút máu của Vũ Văn Trạch, âm thanh miễn cưỡng nhưng nghiêm túc, sau đó, ra tay dùng sức, lưỡi kiếm sắc bén nhất thời xướt qua cổ Vũ Văn Trạch, một vết thương lập tức xuất hiện, máu đỏ tươi chảy xuống từ vết thương.

Trong ngự hoa viên không khí như đóng băng, nữ quyến bên kia đã có người mở to hai mắt, che miệng nhỏ giọng kêu lên, đại đa số các đại thần Đông Dương đều chỉ biết dùng ngòi bút làm vũ khí, nhưng chính mắt thấy kiếm vốn đâm về phía Thái tử nhưng bị Đại Hoàng tử bẻ cong, ngược lại hướng về phía Tam Hoàng tử, điểm này, tin rằng các vị đều rất muốn hiểu rõ, chẳng lẽ Thái tử và Bắc Nguyệt Đại Hoàng tử đã trải qua chuyện đổ máu gì? Từng người mang vẻ mặt hoảng sợ, trở mắt nhìn nhau, đều sợ đến ngây người.

"Mộ Dung Thế tử, người đang làm gì vậy, Đại Hoàng tử đã bại trong tay người, vì sao người còn phải ra tay đã thương người?" Một Tướng quân mặt than chột đứng lên từ chỗ ngồi của Bắc Nguyệt, hai mắt hàm chứa lửa giận, lớn tiếng chỉ trích.

"Đây chính là cái giá hãn dám khiêu khích Thế tử phi của bản Thế tử, còn nữa, bản Thế tử đã nói đao kiếm vô tình, bị thương không thể trách ai, chỉ có thể trách võ nghệ mình quá kém, huống chi, Đại Hoàng tử không bị ảnh hưởng đến tính mạng, người gấp cái gì, chỉ là vết thương ngoài da thôi." Mộ Dung Diệp thu kiếm, ném về phía Xích Ngôn, xoay người trực tiếp sải bước đến chỗ ngồi của hãn.

Ánh mắt Âu Dương Phong phức tạp nhìn phong thái không ai có thể so được của Mộ Dung Diệp, lần đầu tiên hãn ta nhìn thấy Mộ Dung Diệp động võ, rõ ràng có thể thắng lợi một cách dễ dàng như vậy, danh hiệu chiến thần quả nhiên không phải giả, trong đầu vẫn lặp lại câu vừa nói kia của hãn, đáy lòng vừa cảm thấy vui mừng vì Mộ Dung Diệp thật lòng yêu thương Vân Lãnh Ca, vừa khổ sở vì mình không thể danh chính ngôn thuận bảo vệ nàng.

Cảm thấy hơi thở đau đớn tỏa ra từ người Âu Dương Phong, Lãnh Thần nhìn hắt ta một cái, làm bằng hữu nhiều năm với hắt ta, đương nhiên Lãnh Thần biết tâm trạng bây giờ của hắt ta, ánh mắt kín đáo nhàn nhạt gặt đầu với hắt ta.

"Mộ Dung Diệp, Bản Hoàng tử giết chết người!" Vũ Văn Trạch không thể nhìn được Mộ Dung Diệp chỉ ra một chiêu, ánh mắt đỏ ngầu, bị kích thích hết như mãnh thú, cầm trường kiếm, đâm lung tung về phía trước, trong miệng phát ra tiếng gào thét điên cuồng.

"Thế tử cẩn thận!" Vài người phản ứng kịp lớn tiếng nhắc nhở.

Vân Lãnh Ca khẽ nhíu mày, ngón tay đang kẹp ngân châm đã vận sức chờ phát động, nhưng nàng không ngờ Mộ Dung Diệp không tránh thoát, vừa mới xem bọn họ giao đấu, võ công Vũ Văn Trạch chính là gỏi thêu hoa, chiêu thức hoa lệ, nhưng không có bao nhiêu lực sát thương.

Mộ Dung Diệp đưa lưng về phía Vũ Văn Trạch nhưng trên môi thoáng qua một nụ cười đầy thâm ý, tựa như không nhìn thấy cũng không né tránh, chỉ hơi tăng nhanh bước chân hướng vào bữa tiệc, cho đến khi thanh kiếm kia sắp đâm trúng vai hắt thì Mộ Dung Diệp mới né qua một cái, thân hình lóe lên, cả người đã biến mất!

Mà một kiếm này của Vũ Văn Trạch hầu như đã dùng toàn bộ hơi sức của hắt, hơn nữa dưới sự phản nộ cực độ nên bạo phát ra sức mạnh kinh người, bước chân cấp tốc hoàn toàn không thu lại được, thấy phía trước đã không có bóng dáng Mộ Dung Diệp, Vũ Văn Trạch cả kinh, vội muốn khống chế sức mạnh thu kiếm lại, nhưng cánh tay nắm kiếm tựa như không còn tri giác, trong kinh hoảng, phát hiện mũi kiếm của mình đang hướng đến chỗ Thái tử Thượng Quan Hạo, giờ khắc này trong lòng Vũ Văn Trạch đã tràn ngập hoảng sợ, nhưng bên trong đan điền còn sót lại một tia nội lực cuối cùng, tay trái nâng lên đánh vào tay phải đang cầm kiếm, trong điện quang hỏa thạch [1], Thượng Quan Hạo sợ đến mức hồn phi phách tán, thì

trong phút chốc mũi kiếm thay đổi, hướng đến chỗ Tam Hoàng tử Thượng Quan Vũ bên cạnh.

[1] điện quang hỏa thạch: nhanh như chớp điện

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, rất nhiều người trong Ngự Hoa Viên không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn chưa kịp phản ứng thì Vũ Văn Trạch đã đâm về phía Thượng Quan Vũ! Mọi người cùng hít vào một ngụm khí lạnh, run sợ trong lòng trợn to hai mắt chờ đợi sự tình phát triển sau đó!

Thượng Quan Vũ nhú mày một cái, liền cảm giác sát khí đập vào mặt, muốn lập tức đứng dậy tránh ra nhưng đã không còn kịp nữa, chỉ thấy tay phải Thượng Quan Vũ nhanh như chớp xuất ra, kiềm chặt cổ tay cầm kiếm của Vũ Văn Trạch, ngăn cản hắn ta tiếp tục di chuyển về phía trước.

Vân Lãnh Ca nhú mày, trong lòng có chút hiểu cách làm của Mộ Dung Diệp, nhàn nhạt thở dài một cái, quả thật yêu nghiệt a, ý định hoàn toàn không giống người khác, không đi đường bình thường nha, thấy tình huống đã ổn định lại, Vân Lãnh Ca nghiêng đầu nhìn nữ tân bên này đi, chỉ thấy mỗi vị khuê tú đều run lấy bấy, gương mặt trắng bệch, có người nhát gan hoảng sợ nhỏ giọng khóc thút thít, ngại vì trước mặt Thiên tử, lại không thể quá mức lỗ mãng tránh cho người ta chán ghét, chỉ đành phải cắn chặt khăn lụa trong tay không tiếng động run run vai.

"Đại Hoàng tử, người đang làm gì vậy? Ngay trước mặt Ngô Hoàng, ám sát thân tử của bệ hạ, chẳng lẽ đây chính là cách làm của quý quốc." Khóe môi Mộ Dung Diệp châm biếm, đi đến chỗ hai người chưa tỉnh hồn bên cạnh, bàn tay nâng lên, búng tay vào thân kiếm vẫn đang ở không trung, nhất thời, hai người không tự chủ được buông lỏng sức lực trong tay, thanh kiếm kia rớt xuống đất, vang lên tiếng 'keng' thanh thúy, cũng khiến rất nhiều người thanh tỉnh lại.

"Mộ Dung Thế tử nói sai rồi, Đại Hoàng huynh chỉ có chút không cam lòng muốn tiếp tục cùng Thế tử so tài, ngược lại Thế tử bụng dạ khó lường, thân nhiên dừng bước, nên khiến kiếm của Đại Hoàng huynh bất đắc dĩ phải đâm đến, không biết Thế tử có nên cho Bản Hoàng tử một lời giải thích?" Nghe được lời nói của Mộ Dung Diệp liên lụy đến quan hệ hai nước, cho dù trong lòng Vũ Văn Minh vô cùng không muốn giúp Vũ Văn Trạch, nhưng vì lập trường quốc gia không thể không đứng ra lên tiếng phê phán Mộ Dung Diệp.

Cảm thấy Vũ Văn Minh bẻ cong hành động ám sát của Vũ Văn Trạch thành hành động bất đắc dĩ, đôi mắt sáng như sao của Mộ Dung Diệp thoáng qua một tia giễu cợt, giọng nói càng thêm lạnh lẽo: "Thế nào? Đại Hoàng tử thua không cam lòng muốn tiếp tục so tài với bản Thế tử, chẳng lẽ mỗi ngày bản Thế tử đều phải chờ hăn sao? Hơn nữa, cho dù so tài, nên quang mình chính đại mà so, nhưng Đại Hoàng tử ngấm hạ độc thủ sau lưng bản Thế tử, thủ pháp xấu xa như thế thật khiến người ta khinh thường!"

Mộ Dung Diệp vừa nói xong, ngay cả Vũ Văn Minh muốn giúp Vũ Văn Trạch giải vây cũng không thể tiếp lời, dù sao, lúc ấy Mộ Dung Diệp đã ném kiếm xoay người lui về phía sau, Vũ Văn Trạch nâng kiếm muốn giết đều bị tất cả mọi người nhìn thấy rõ ràng, đây là sự thật dưới mắt mọi người, dù y nói khéo thế nào, cũng không thể dựa vào vài câu không có sức thuyết phục thì có thể bóp méo mọi chuyện.

"Vũ nhi, con không sao chứ?" Không khí đang ngưng đọng, thời điểm ai nấy đều cảm thấy lo lắng, lời nói ân cần của Hoàng đế vang lên, nói với người suýt nữa không giữ được tính mạng, Thượng Quan Vũ.

"Bẩm phụ hoàng, nhi thần không sao." Thượng Quan Vũ thất thần suy nghĩ bị giật mình, sắc mặt tái nhợt vẫn mang theo sợ hãi, âm thanh rất trấn định nói, không muốn quá mức luống cuống trước mặt địch quốc để tránh mất mặt Đông Dương!

Trên mặt Hoàng đế hàm chứa ba phần nụ cười, bốn phần tức giận gât đầu, đáy mắt tràn ra tán thương thật mỏng, nghĩ đến Thượng Quan Vũ ngày thường có vẻ không xuất sắc nhưng ở tại thời khắc mấu chốt lại có thể trấn định khác thường.

"Không biết Đại Hoàng tử có giải thích gì với hành động mưu hại Hoàng tử của bốn triều?" Mộ Dung Diệp nhìn lướt qua sắc mặt Vũ Văn Trạch không ngừng biến đổi, cực kỳ khó coi, nhếch miệng cười lạnh, giọng nói cường ngạnh chất vấn, nửa phần không cho kẻ địch suy nghĩ biện pháp chạy trốn.

"Mộ Dung Diệp, người đừng quá đáng, Bản Hoàng tử chỉ là một lúc thất thủ thôi, hơn nữa Tam Hoàng tử quý quốc cũng không bị thương, người cần gì phải gây sự?" Thấy Mộ Dung Diệp tự đặt tội danh cho mình, Vũ Văn Trạch giận dữ, âm ngoan trừng mắt nhìn Mộ Dung Diệp, tức giận nói.

"Nhất thời thất thủ thì có thể xem như tất cả chưa từng xảy ra sao? Bây giờ bản Thế tử cầm đao cắt lên người Đại Hoàng tử, sau đó nói một tiếng nhầm lẫn, có phải các người sẽ nhân nhượng cho không? Sẽ không ai truy cứu đúng chứ?" Mộ Dung Diệp tạt ngôn lệ sắc[2] nhìn Vũ Văn Trạch, nhắc chân đi đến vị trí của mình, sau khi ngồi xuống, mới chậm rãi nói, trong giọng nói ẩn chứa một tia cười nhạo càng khiến mọi người hiểu rõ.

[2] tạt ngôn lệ sắc: tạt ngôn: lời nói tức giận, lệ sắc: vẻ mặt tàn khốc

Trong lòng Vân Lãnh Ca bật cười, A Diệp am hiểu nhất chính là bắt chân đau của người khác, sau đó dùng sức đạp, không dẫm đến mức khiến người khác cầu xin tha thứ, hẳn sẽ không bỏ qua.

"Mộ Dung Thế tử khuyên người nên có lòng khoan dung, Đại Hoàng huynh cũng bị thương, mọi người đều nhường một bước, bỏ qua chuyện này được không?" Cho dù đáy lòng Vũ Văn Minh hận không thể thiên đao

vạn quả Hoàng huynh thành sự thì ít bại sự có thừa kia của y, nhưng ngoài mặt vẫn hài hòa, có thể nói hoàn mỹ vô khuyết.

"Tam Hoàng tử nói sai rồi, theo như Mộ Dung Thế tử nói, Đại Hoàng tử bị thương là vì học nghệ không tinh, nhưng nếu thua nên cam bái hạ phong, một ngày nào đó lúc võ nghệ đại thành thì trở lại tìm Mộ Dung Thế tử quyết đấu một trận công bằng, chứ không phải lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn rồi bắn lén lấy loại thủ đoạn hèn hạ này để đoạt tính mạng người, huống chi, nếu không phải Tam Hoàng huynh nhay bén, sợ rằng lúc này huynh ấy không thể bình yên vô sự ngồi ở đây rồi." Ánh mắt Thượng Quan Thành lóe lên, nhìn về phía Thượng Quan Vũ mang theo dò xét, giọng nói lạnh lẽo khiến người ta vào rơi vào hầm băng, không rét mà run: "Đông Dương thành tâm thành ý tiếp đãi Sứ giả Bắc Nguyệt, nhưng các người lại nhiều lần khiêu khích, Bản Hoàng tử xin hỏi, các người thật lòng đến yết kiến phụ hoàng sao?"

"Ngũ Hoàng đệ nói quá mức nghiêm trọng rồi, Đại Hoàng tử cũng không phải muốn hãm hại Tam Hoàng đệ, trong lúc nguy cấp, thu tay không được cũng là chuyện thường tình." Thái tử bình phục nhịp tim rối loạn, vẻ âm trầm trong mắt chợt lóe lên, sau đó biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện.

Tất cả ý định của Thượng Quan Thành đều đặt trên người Thái tử, ánh mắt âm trầm sao có thể qua được quan sát của y, chỉ thấy ánh mắt y nhìn Thái tử mang theo châm biếm, chậm rãi mở miệng: "Vì sao Thái tử Hoàng huynh chắc chắn Đại Hoàng tử không phải cố ý chứ? Chẳng lẽ Hoàng huynh và Đại Hoàng tử tâm ý tương thông, có thể đoán được ý nghĩ của hắn, biết trước rồi sao? Hoàng đệ ngu muội, kính xin Hoàng huynh chỉ giáo! Hơn nữa, vừa rồi rõ ràng thanh kiếm kia đâm đến chỗ Thái tử Hoàng huynh, nhưng bị Đại Hoàng tử cứng rắn thay đổi phương hướng chuyển đến Tam Hoàng huynh, chẳng lẽ Thái tử Hoàng huynh và Bắc Nguyệt Đại

Hoàng tử là bạn tâm giao, mới có thể khiến hãn không hạ thủ với Thái tử Hoàng huynh?"

Mộ Dung Diệp nhìn Thượng Quan Thành mang theo một tia tán thưởng, xem ra chuyện Hoàng tử Đông Dương và Bắc Nguyệt có cấu kết, không chỉ mình và Hoàng đế phát hiện ra, nhưng không ngờ Thượng Quan Thành cũng tâm tế như phát [3], phát hiện chuyện này, hơn nữa người y hoài nghi hiển nhiên chính là Thái tử! Lần này lời nói ẩn chứa ý dò xét!

[2] tâm tế như phát: thận trọng, tính toán tỉ mỉ

Quả nhiên, vừa nói xong, trong lòng các đại thần Đông Dương đều xuất hiện những suy đoán không giống nhau, khế biến sắc, đều phức tạp nhìn Thái tử, đáy mắt rõ ràng hàm chứa ý chỉ trích!

Hoàng hậu ngồi cạnh Hoàng đế tỉnh lại từ trong kinh hách, thấy mũi nhọn chia về phía Thái tử, thái độ nhất thời khó chịu, chau mày, càng hiện rõ nếp nhăn dài nơi khóe mắt, ánh mắt nhìn Thượng Quan Thành tràn đầy hận ý.

Bà ta và Hoàng đế là phu thê hơn mười năm, mặc dù tâm tư Đế Vương thâm trầm khó dò, nhưng nhiều năm bên gối với Hoàng đế bà ta cũng có vài phần hiểu rõ, bà ta có thể cảm giác, từ lần trước Hoàng đế đã có ý phế Thái tử, mặc dù tạm thời bị đè xuống, nhưng tâm tư này vẫn quanh quẩn trong lòng Hoàng đế, thời thời khắc khắc sẽ bộc phát ra ngoài.

Nếu lúc này, Thái tử bị Thượng Quan Thành đội cái mũ tư thông với địch bán nước lên đầu, kết hợp với việc trước kia Hoàng đế không thích Thái tử, chỉ sợ lần này áp lực càng lớn hơn, Hoàng đế sẽ không bảo vệ Thái tử nữa!

"Ngũ Hoàng đệ quá lo lắng rồi, bản Thái tử chỉ luận sự, không hề có liên quan, kính xin phụ hoàng minh giám." Trên mặt Thái tử hơi mất tự

nhiên, sắc mặt cứng ngắc ám chỉ trong lòng hắn ta có quỷ, mặc dù âm thanh kiên định nhưng không hề có sức thuyết phục.

Ánh mắt Hoàng đế thâm thúy khó dò, trầm xuống, không nói chuyện.

"Tam Hoàng huynh, huynh thấy sao? Dù sao người suýt nữa mất mạng chính là huynh." Nghe Thái tử tránh nặng tìm nhẹ, Thượng Quan Thành cũng không để ý nữa, đã lấy được đáp án mình muốn từ giọng điệu và vẻ mặt của hắn ta, sắc mặt chợt lạnh lẽo, nghiêng đầu hỏi Thượng Quan Vũ.

Thượng Quan Thành có thể nghĩ đến, thì Hoàng đế sẽ càng nghĩ sâu hơn, tâm niệm khế động, ánh mắt nhìn Thái tử đều lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

"Bản Hoàng tử bị tai bay vạ gió này, nếu trễ thêm một bước nữa, chắc chắn sẽ có máu tươi, đầu thân hai nơi, cho nên, Bản Hoàng tử muốn một lời giải thích, cũng không quá đáng chứ?" Âm thanh Thượng Quan Vũ hiếm khi mang theo một ít cứng rắn, hoàn toàn không giống hình tượng thiếu ngôn quả ngữ, trầm mặc dần dần bình thường của y, lời nói càng thêm cường điệu, rõ ràng chỉ rõ chỗ quan trọng, thật sự có thể nói là những lời châu ngọc, khiến Hoàng đế phải nhìn y với cặp mắt khác xưa.

"Có ý tứ." Thượng Quan Thành không ngờ Thượng Quan Vũ cũng có khí phách như vậy, sừng sốt hồi lâu, sau đó nở nụ cười, tiếp lời: "Đại Hoàng tử, Tam Hoàng tử, các người đều nghe rồi đấy, ngay cả Hoàng huynh của Bản Hoàng tử cũng hoài nghi các người có mục đích không trong sạch, rắc tâm không tốt, các người nên giải thích thật rõ đi."

"Các người đừng ép người quá đáng, thật sự cho rằng Bắc Nguyệt dễ khi dễ sao!" Vẻ mặt Vũ Văn Trạch âm trầm tức giận kêu lên.

"Lời này của Đại Hoàng tử thật không có đạo lý, gây hấn là quý quốc, hành vi tiểu nhân cũng là quý quốc, làm hại Tam Hoàng tử bốn triệu suýt nữa mất mạng cũng là quý quốc, hiện tại sao Đại Hoàng tử lại nói chắc như

đình đóng cột là do bốn triều bức bách? Bốn tướng xin hỏi, trên đời này làm gì có đạo lý chiếm tiện nghi rồi còn bắt người khác đến phụ trách?" Lâm Hải Bác là Văn Thần, Hoàng đế Hoàng tử đều ở đây, ông vốn không tiện mở lời, nhưng nhiều lần bị lời nói lỗ mạng của Vũ Văn Trạch chọc giận, liền đứng lên lớn tiếng quát.

"Lâm tướng nói rất có lý, đây rõ ràng là làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trình tiết mà, hôm nay Bản Hoàng tử mở rộng tầm mắt rồi, chỉ có thể nhìn thấy chuyện này trong sách thôi, chuyển đi này không tệ a." Thượng Quan Thành giả vờ thốn thức thở dài một cái, lắc đầu cảm khái vô hạn nói.

Vân Lãnh Ca cúi thấp đầu, kìm nén ý cười trong lòng, quả nhiên A Diệp nói không sai, Thượng Quan Thành này thật sự là người thẳng thắn, nghĩ sao nói vậy, không quan tâm lời nói có lọt tai hay không.

"Thành nhi, không được vô lễ." Sắc mặt Hoàng đế trầm xuống, giả vờ nổi giận trợn mắt nhìn Thượng Quan Thành.

Bên kia đại thần Bắc Nguyệt giận nhưng không dám nói gì, lần này đại đa số thần tử đi theo đến Đông Dương đều là võ tướng, tính tình chính trực thoải mái, nói một không hai, lúc trước khi Vũ Văn Trạch đánh lén bọn họ đều có thể trợn to mắt nhìn thấy, không thể nào chống chế, cho nên biết rõ Thượng Quan Thành giấu cột, nhưng vẫn không phản bác.

Ánh mắt Vũ Văn Minh như dao âm u nhìn sắc mặt trưởng tử của Vũ Văn Trạch, trong mắt nhanh chóng xẹt qua quyết định gì đó, xem ra hôm nay không bỏ ra một cái giá cao, sợ rằng chuyện này sẽ không thể được bỏ qua, lần này cơ hội đi sứ Đông Dương mà y thật vất vả cầu được sẽ trở thành công dã tràng, còn chưa kịp áp dụng đã bị bóp chết từ trong trứng nước!

"Kính xin Ngô Hoàng Đông Dương đừng hoài nghi thành ý của Bắc Nguyệt, lần này Bản Hoàng tử muốn đến giao hảo với Đông Dương, cố ý

dẫn theo Đệ Nhất Mỹ Nhân Bắc Nguyệt, cũng chính là đồng bào muội muội [4] của Bản Hoàng tử, Vũ Văn Mẫn, hi vọng kết thân với quý quốc, tăng cường tình hữu nghị bang giao giữa hai nước!" Ánh mắt Vũ Văn Minh híp lại, kìm nén đáy lòng, tàn nhẫn nói ra.

[4] đồng bào muội muội: muội muội ruột thịt

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Bất Ngờ

Editor: Gà

Vừa dứt lời, thần thái đại thần Đông Dương kinh ngạc, ngay cả Bắc Nguyệt ngồi bên kia, cũng xuất hiện sóng to gió lớn, bọn họ nhìn nhau, âm thầm trao đổi ý nghĩ trong lòng.

Mộ Dung Diệp nhú mày, lười biếng lấy tay nâng má, sắc mặt bình tĩnh, dường như đã đoán được.

"Tam Hoàng tử!" Một võ tướng Bắc Nguyệt vội vàng kêu một tiếng, muốn ngăn cản.

"Không cần nhiều lời!" Vũ Văn Minh ngược mắt nhìn lướt qua võ tướng kia, ánh mắt âm lãnh thoáng chốc áp chế những đại thần muốn náo động, thấy bọn họ an tĩnh lại, Vũ Văn Minh nhìn Hoàng đế lần nữa, giọng nói trầm trầm: "Hiện tại Ngô Hoàng Đông Dương sẽ không hoài nghi thành ý của Bắc Nguyệt chứ?" sutucuoiga dinendian.lợqid]on

"Tam Hoàng tử quả là người làm đại sự, Bản Hoàng tử bội phục." Thượng Quan Thành cong môi, giọng nói tựa như tán thưởng tựa như giễu cợt.

"Không biết Bát Công chúa muốn kết lương duyên với ai đây?" Ánh mắt Hoàng đế lóe sáng, cười khẽ hời.

"Bát muội ngưỡng mộ Ngô Hoàng Đông Dương đã lâu, chỉ mong vào cung làm phi, kính xin Ngô Hoàng Đông Dương ân chuẩn." Vũ Văn Minh

đã sớm tính toán trong lòng, có chút bất đắc dĩ vì phải sử dụng phương án thứ hai, mặc dù khác xa so với suy nghĩ, nhưng chỉ cần có thể đạt được kết quả tương tự, mọi sự vẫn nằm trong lòng bàn tay y.

"Hậu cung phụ hoàng ba ngàn giai lệ, không ngờ Bát Công chúa nguyện ý vào cung, Bản Hoàng tử thật sự tò mò về suy nghĩ của Bát Công chúa." Thượng Quan Thành sợ tình huống không đủ loạn, ánh mắt sáng tỏ nhìn Vũ Văn Minh, lạnh nhạt nói.

"Không biết ý của Ngô Hoàng Đông Dương thế nào?" Vũ Văn Minh không để ý đến Thượng Quan Thành liên tiếp ngậm trào phúng, cao giọng nói với Hoàng đế.

"Nếu kết thân có thể tăng cường bang giao hai nước, trăm đường nhiên đồng ý, vậy phong Bát Công chúa quý quốc là Mẫn Tuệ quý phi, ban Trường Xuân cung, không biết ý Tam Hoàng tử thế nào?" Hoàng đế thoáng thấy vẻ mặt Hoàng hậu nóng nảy, đáy mắt xẹt qua châm biếm, chậm rãi nói với Vũ Văn Minh ra.

"Rất tốt, Bản Hoàng tử thay Bát muội cảm tạ Ngô Hoàng Đông Dương." Vũ Văn Minh đi đến giữa sân, tay phải phủ ở trước ngực khe khom lưng làm một tư thế hành lễ.

"Có phải Bát Công chúa nên tự mình ra ngoài tạ ơn không? Cũng để chúng ta thấy phong thái của đệ nhất mỹ nhân Bắc Nguyệt." Thượng Quan Thành nhìn thoáng qua Mộ Dung Diệp không nói, nở nụ cười sâu hơn, cao giọng nói.

Lúc này, cổng vòm Ngự Hoa Viên xuất hiện một bóng dáng màu tím, ngay sau đó ánh mắt mọi người trong vườn bị bóng dáng tuyệt vời này hấp dẫn, thừa dịp ánh trăng óng ánh, một nữ tử có dung nhan đẹp như thiên tiên tiến vào trong, hơn nữa nhìn bước chân của nàng ta, từng bước sinh hương, khiến người ta thật sự cảm thấy vui tai vui mắt.

Y phục màu tím nhạt, dùng ngân tuyến thêu hoa mai thanh cao, sa y màu bạc đóng đũa, như ẩn như hiện, trông rất đẹp mắt, đặc biệt giữa lông mi nàng ta xen lẫn vẻ u sầu nhàn nhạt, thêm hơi thở nhu nhược, khiến người ta không kiềm được muốn thương tiếc.

"Công chúa Bắc Nguyệt quốc, Vũ Văn Mẫn bái kiến Hoàng đế, Hoàng hậu Đông Dương." Âm thanh thanh thúy như châu như ngọc vang lên, kèm theo cảm giác thanh lãnh truyền vào tai mọi người.

Mẫn công chúa đứng giữa sân tư thế nửa quỳ hành lễ với Hoàng đế, đôi mắt rũ xuống mềm mại đáng yêu, lông mi cong dài khẽ run, tựa như một con bướm đang nhảy múa, gương mặt hoàn mỹ không tỳ vết tựa như kiệt tác tinh mỹ nhất của Thượng đế, trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người dừng lại trên người Mẫn công chúa.

"Bát Công Chúa xin đứng lên." Dù sao Hoàng đế cũng là Thiên tử, dạng mỹ nhân nào chưa từng thấy qua chứ? Mặc dù Vũ Văn Mẫn quốc sắc thiên tư, nhưng vẫn không thể khơi lên tâm tư của ông ta, chỉ cười nhạt để nàng đứng dậy.

"Tạ Hoàng thượng." Vũ Văn Mẫn được ưng thuận, chân thành đứng thẳng người, lúc này mới chậm rãi nâng mắt, chỉ thấy trong đôi mắt kia không hề có chút tạp niệm trần thế nào, trong suốt thấy đáy, dường như tất cả chung linh dục tú [1] trên đời đều tụ hội trong đôi mắt nàng.

[1] chung linh dục tú: tụ hội tất cả xinh đẹp và linh khí vào một chỗ

"Bát muội, Hoàng huynh đã làm chủ khiến Ngô Hoàng Đông Dương phong muội làm Mẫn Tuệ quý phi, sau khi muội vào cung, nhất định phải hầu hạ thật tốt, vì quan hệ hữu nghị hai nước mà lược tấn miên lực [2]." Vũ Văn Minh đương nhiên nhìn rõ Vũ Văn Mẫn không tình nguyện, lần này muội ấy theo y đến Đông Dương, nguyên do vì Mộ Dung Diệp, hy vọng có thể kết nhân duyên với Mộ Dung Diệp, y cũng rất hài lòng, dù sao Mộ

Dung Diệp là Chiến thần Đông Dương, là cánh tay trụ cột, Vũ Văn Mẫn gả cho hắn, vừa có thể thỏa mãn tâm nguyện chờ đợi đã lâu của muội ấy, vừa có thể đạt được mục đích của mình, nhất cử lưỡng tiện, đương nhiên y sẽ tận lực tác hợp, nhưng không ngờ chuyện đột ngột xảy ra, nhảy ra một Trình Giáo Kim Vũ Văn Trạch không có đầu óc, chẳng những đẩy tâm sức y vất vả nghĩ ra về biển đông, hơn nữa khiến y mất đi tiên cơ, không thể không nhường một bước.

[2] lược tấn miên lực: lời nói khiêm tốn, dù sức lực nhỏ bé, có hạn nhưng cũng sẽ dốc hết khả năng có thể để trợ giúp.

"Hoàng huynh...." Hiển nhiên Vũ Văn Mẫn rất bất ngờ với kết quả này, trong mắt hàm chứa hơi nước và ý tứ cầu khẩn, vô thanh chờ đợi.

Vũ Văn Minh nhú mày, đi đến chỗ Vũ Văn Mẫn, cường chế kéo tay nàng ta, dẫn đến chỗ ngồi của Bắc Nguyệt.

Thượng Quan Thành liếc nhìn y phục Vũ Văn Mẫn, lại nghiêng đầu nhìn cằm bào màu tím của Mộ Dung Diệp, nhếch miệng cười như có như không, ánh mắt hứng thú trực tiếp nhìn Vân Lãnh Ca đối diện.

"Hoàng muội không cần quá vui vẻ, nên chú ý hình tượng." Vũ Văn Minh hàm ý cảnh cáo tàn nhẫn trừng mắt nhìn Vũ Văn Mẫn, giọng nói ôn hòa.

"Vâng, Hoàng huynh nói đúng." Vũ Văn Minh chính là huynh trưởng đồng bào của nàng ta, sao nàng ta không hiểu tính y chứ, cho đến bây giờ không ai có thể xoay chuyển quyết định của y, cho dù trong lòng Vũ Văn Mẫn đau nhói đến rỉ máu, nhưng gương mặt vẫn duy trì quý khí và lễ độ mà công chúa một nước nên có.

"Đợi đến sau đại điển sắc phong của Bát Hoàng muội, Bản Hoàng tử cũng công đức viên mãn, nên trở về Bắc Nguyệt thôi." Thấy cảnh cáo có tác dụng, Vũ Văn Minh rất hài lòng, vẻ mặt trở nên ấm áp, cười nói.

"Được, trẫm kính Tam Hoàng tử và Đại Hoàng tử một chén, nguyện hai nước trọn đời giao hảo." Hoàng đế cười lớn, cầm ly rượu lên, hướng Vũ Văn Minh giơ lên.

Vũ Văn Minh cũng cười khẽ, cùng Vũ Văn Trạch nâng chén uống rượu.

Hoàng đế sai người lên ca múa lần nữa, không khí trong bữa tiệc dần dần sống động, ăn uống linh đình, rượu hàm tai nóng, những đại thần kia cũng rơi vào cảnh đẹp, buông lỏng tâm tư, ghé đầu thì thầm, tựa như màn đào quang kiếm ảnh vừa rồi chưa từng xảy ra.

Vân Lãnh Ca liếc mắt nhìn Vũ Văn Trạch bỗng nhiên trở nên trầm mặc đối diện, chỉ thấy trên cổ hắn ta còn sót lại vết máu khô, mặc dù một kiếm kia Mộ Dung Diệp hoàn toàn không dùng sức, nhưng mũi kiếm sắc lạnh, vẫn cắt qua da hắn ta, vết thương vẫn không ngừng chảy máu, nhưng hắn ta vẫn liều mạng cúi đầu chèn chén, dường như không hề phát hiện các loại thăm dò xung quanh.

Cung yến kết thúc, Vân Lãnh Ca và Mộ Dung Diệp ra đến cửa cung, ngồi trong xe ngựa.

"Mộ Dung Diệp, có phải chàng có chuyện gạt thiệp không?" Khi Vân Lãnh Ca ở vào hoàn cảnh an tĩnh, năng lực suy tư sẽ tăng nhiều, càng sâu sắc cảm thấy yến tiệc kia có điều không đúng, ánh sáng không tốt thoáng qua trong mắt, híp mắt, gỡ tay Mộ Dung Diệp đang muốn ôm eo mình.

"Ca nhi, chờ trở về phủ ta sẽ nói cho nàng biết hết được không?" Mộ Dung Diệp nặn ra nụ cười lấy lòng, ngang ngược ôm Vân Lãnh Ca, đặt nàng ngồi trên đùi mình, ngửi mùi thơm tươi mát tự nhiên trên mái tóc nàng, nhỏ giọng nói.

Vân Lãnh Ca hừ lạnh, cao giọng nói với Xích Ngữ đang đánh xe bên ngoài: "Ngâm Cầm vẫn còn trong xe ngựa ngoài cửa cung cách đây không

xa, người nhớ đến nói với nàng một câu, nếu không nha đầu kia sẽ chờ đợi." Bởi vì theo Mộ Dung Diệp xuất cung, cho nên không đi qua cửa cung đã vào, không thể trở về phủ với Ngâm Cầm.

"Thế tử phi, ngài yên tâm đi, Xích Ngôn đã sớm đi rồi." Âm thanh Xích Ngữ có chút nhạo báng, hiển nhiên, đang nhắm vào Xích Ngôn và Ngâm Cầm.

Vân Lãnh Ca sửng sốt hồi lâu, sau đó hồi hồn, ánh mắt có chút quái dị nghiêng đầu liếc nhìn Mộ Dung Diệp, mấp máy môi, giây lát, vẫn không đánh lại sự tò mò, lại gần bên tai Mộ Dung Diệp, nhỏ giọng nói: "Thị vệ của chàng đã lừa nha đầu của thiếp lúc nào thế?"

Mộ Dung Diệp không hề gì nhún vai, thấp giọng nói: "Vì sao Ca nhi không nói là nha đầu của nàng đã câu mất hồn của thị vệ ta?"

Vẻ mặt Vân Lãnh Ca ngượng ngùng, xem ra người chủ tử như nàng thật không làm tròn chức trách, ngay cả khi nào thì Ngâm Cầm vừa mắt Xích Ngôn mà nàng cũng không biết, chờ trở về phủ nhất định phải thăm vấn một phen, bắt nàng ấy nói ra chân tướng.

Đến vương phủ, Mộ Dung Diệp xuống xe trước, cánh tay đặt bên eo Vân Lãnh Ca, không đợi nàng kịp phản ứng, đã ôm ngang nàng lên bước vào phủ.

"Mộ Dung Diệp, chàng làm gì đấy! Mau thả thiếp xuống." Vân Lãnh Ca vừa nóng vừa giận, hai tay không ngừng đâm lồng ngực cứng rắn của Mộ Dung Diệp, lạnh lùng nói.

"Ca nhi mệt nhọc, vì phu chịu chút khổ cực ôm nàng vào phủ, Ca nhi không cần quá cảm động, nên như thế mà." Mộ Dung Diệp ôm nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, tâm tình rất tốt, cười vang, cánh tay đột nhiên siết chặt, không cho phép Vân Lãnh Ca vùng vẫy, tư thái cường thế sải bước đi.

"Chàng.... Chàng vô sỉ....." Vân Lãnh Ca cắn chặt môi dưới, gương mặt đỏ ửng, nhìn hạ nhân của vương phủ tiến lên hành lễ, ranh mãnh cười trộm, Vân Lãnh Ca quả thật vô cùng quần bách xấu hổ, trong lòng âm thầm dậm chân, cực kỳ xấu hổ, cuối cùng đôi tay vòng chắc cổ Mộ Dung Diệp, chôn khuôn mặt nhỏ nhắn vào lòng hắn, chỉ để lại đôi tai phiểm hồng lộ ra ngoài.

Khóe môi Mộ Dung Diệp nhấc lên, không dám cất tiếng cười to tránh để kiều thê không vui, chỉ đành tăng thêm lực đạo ở cánh tay, khiến người trong ngực dựa vào gần hắn hơn một chút.

"Ah, đây không phải là đường đến thư phòng sao?" Thấy đi hồi lâu vẫn chưa đến, Vân Lãnh Ca ngẩng đầu nhìn cảnh tượng xung quanh, tò mò hỏi.

"Để nàng nhìn thấy một người, cũng biết hôm nay xảy ra chuyện gì." Mộ Dung Diệp cúi đầu khẽ hôn lên trán Vân Lãnh Ca, âm thanh tràn ngập tình ý dịu dàng nói.

"Ai da, ngay trước mặt người cô đơn như Bản Hoàng tử, Mộ Dung Thế tử lại ân ái, thật sự rất chói mắt." Mộ Dung Diệp vừa đến trước cửa thư phòng, còn chưa kịp đẩy ra, thì thấy cửa khắc hoa trước mặt đã mở ra, Vũ Văn Trạch dựa vào khung cửa, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn.

"Nếu Đại Hoàng tử cảm thấy chói mắt, trong lòng không thẳng bằng, có thể chiêu mộ Hoàng tử phi, tin rằng nữ tử Bắc Nguyệt muốn gả cho Đại Hoàng tử nhiều như cá diếc sang sông." Mộ Dung Diệp lười nhìn hắn ta, trực tiếp lướt qua bên cạnh, ôm Vân Lãnh Ca đi vào trong thư phòng.

"Mộ Dung Diệp, Bản Hoàng tử tân tân khổ khổ chạy đến Đông Dương diễn trò với ngươi, chẳng những không chiếm được chỗ tốt, còn bị ngươi chém một kiếm, ngươi đối xử với ta như thế sao?" Vũ Văn Trạch ‘âm’ một

tiếng đóng cửa lại, khí lực lớn đến nỗi hoán sa ở cửa sổ cũng run lên vài cái.

Thần thái Vân Lãnh Ca trở nên cực kỳ quái dị, giọng điệu này của Vũ Văn Trạch rõ ràng như một người bị vứt bỏ, buồn bã chỉ trích kẻ phụ tình, chẳng lẽ hai người này còn có tình cảm mãnh liệt gì mà người ngoài không biết sao?

Mộ Dung Diệp thận trọng đặt Vân Lãnh Ca lên một chiếc giường mềm trong thư phòng, lúc này mới xoay người nhìn về mặt không cam lòng của Vũ Văn Trạch, nhếch môi cười lạnh: "Hai bên đều có lợi, người còn muốn chỗ tốt gì? Chẳng lẽ còn muốn bản Thể tử cho người tiền công sao?"

"Tại sao không cho chứ? Chẳng lẽ Bản Hoàng tử ra sức diễn xuất như vậy không đáng để Mộ Dung Thể tử móc ra vài đồng tiền à?" Hiện tại Vũ Văn Trạch tức giận hoàn toàn khác với hình tượng liêu lĩnh trong yến hội, Vân Lãnh Ca yên lặng nhìn hai người đấu với nhau, trong lòng cảm thán.

Vốn tưởng rằng lần này Mộ Dung Diệp nhất tiễn song điêu, nhưng vạn sự không ngờ người này hiểm độc đến thế, vừa rồi trong yến hội, sợ rằng ai ai cũng bị hai kẻ này đùa giỡn đến không biết gì, Vân Lãnh Ca vẫn nghĩ rằng, Mộ Dung Diệp lợi dụng tính cách kích động dễ giận của Vũ Văn Trạch, hai người vung tay, Mộ Dung Diệp cố ý một chiêu chế địch, khiến hắn ta không xuống đài được, thừa dịp hắn ta không phục muốn ngầm hạ thủ thăm dò tai họa này đến chỗ Thái tử, thứ nhất vì thử dò xét hắn ta có cấu kết với Thái tử không, thứ hai Vũ Văn Trạch đại diện cho Bắc Nguyệt quốc, hắn ta không để ý hậu quả ra tay như vậy, sẽ khiến Bắc Nguyệt quốc đuối lý, do đó Bắc Nguyệt lo lắng, nhất định phải trả giá thật lớn để bình ổn lửa giận của Đông Dương, nếu không làm sao dễ dàng bỏ qua chuyện này?

Vân Lãnh Ca đoán được bắt đầu, nghĩ đến quá trình, lại không ngờ Mộ Dung Diệp quen biết với Vũ Văn Trạch, hơn nữa nhìn bọn họ đấu võ mồm người đến ta đi, hai người này rõ ràng là một đôi hảo hữu mà.

"A Diệp, còn không mau giới thiệu cho thiếp vị cự ải này là ai đây?" Ánh mắt Vân Lãnh Ca sâu kín nói, căn răng nặng ra hai từ cự ải.

"Ca nhi, ta không biết hẳn!" Mộ Dung Diệp nghe vậy nói như chém đinh chặt sắt.

"Người cho rằng ta rất hân hạnh được biết người sao?" Vũ Văn Trạch bĩu môi liếc xéo hẳn, tiếp theo tầm mắt rơi vào Vân Lãnh Ca, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt: "Lần đầu gặp mặt, Mộ Dung Thế tử phi, hạnh ngộ hạnh ngộ."

Vân Lãnh Ca gật đầu, coi như đáp lại, thầm nghĩ, Vũ Văn Trạch thật có thiên phú diễn trò, ngay cả nàng cũng không nhìn ra tính tình thật sự của hẳn ta, còn nghĩ tính tình hẳn vốn thô bạo, không chừa thủ đoạn, là một nhân vật ngu xuẩn cơ đấy.

"Một nữ tử dịu dàng tuyệt sắc như thế, gả cho người, ông trời thật không có mắt mà." Vũ Văn Trạch chặc lưỡi, nhìn sắc mặt không tốt của Mộ Dung Diệp hồi lâu, mới tiếc nuối bình phẩm.

"Ừ, cả đời người không lấy được thế tử, ông trời mới thật sự có mắt." Mộ Dung Diệp ngồi xuống bên cạnh Vân Lãnh Ca, không chịu yếu thế mĩa mai đáp lời.

"Mộ Dung Diệp, người thật không khiến người khác thích được." Vũ Văn Trạch tức giận quát, giương mắt liếc thấy một cái ghế trơ trọi đặt trong góc, lập tức ba chân bốn cẳng tiến lên một cước đá văng cái ghế.

"Ca nhi thích là được rồi." Mộ Dung Diệp nghiêng đầu dịu dàng cười với Vân Lãnh Ca, ánh mắt tỏa sáng lấp lánh, giây lát, khi tầm mắt chuyển sang Vũ Văn Trạch thì trong nháy mắt ánh mắt trở nên khinh bỉ: "Nếu Đại Hoàng tử tổn hại một cọng cỏ trong phủ bản thế tử, thì phải bồi thường theo giá cả đấy, bản Thế tử hẳn sẽ không tiếc một lượng bạc của người đâu!"

Thái độ Vũ Văn Trạch hoàn toàn khác xa Mộ Dung Diệp, trong khoảnh khắc gương mặt tuần tú biến thành đen, có chút trẻ con bẽ gãy hai chân ghế, sau đó đắc ý nhíu mày: "Bản Hoàng tử đá đó, sao nào, không bồi thường! Người có thể làm gì ta?"

Mộ Dung Diệp liếc mắt nhìn cái ghế đã cụt chân, bình tĩnh thong dong nói: "Sau đó bản Thế tử sẽ phái quân gia tự mình đi đến sứ quán tìm Tam Hoàng tử, nói Đại Hoàng tử tài nghệ không bằng người, nửa đêm đến phủ bản Thế tử vương đánh lén, hư hại một cái ghế ngồi, về phần ngân lượng đợi sau khi hỏi xong giá tiền sẽ báo cho Tam Hoàng tử."

"Người.... Mộ Dung Diệp....! Người có nhân tính không hả?" Vũ Văn Trạch tức giận im bật, một hồi lâu mới dứt quãng quát, hôm nay hẳn ta vì giúp Mộ Dung Diệp, không tiếc vốn liếng đắc tội với Vũ Văn Minh, nếu lúc này hẳn ta còn chọc giận Vũ Văn Minh nữa, hẳn ta khẳng định, sau khi về nước bản thân sẽ nhận kết quả rất thê thảm.

"Đương nhiên có." Mộ Dung Diệp cười, không nhanh không chậm nói.

Vân Lãnh Ca suýt nữa bật cười, Mộ Dung Diệp ôn nhu dịu dàng với nàng lâu quá rồi, đến mức nàng đã quên bản tính độc miệng của người này, hiện tại vừa nghe, cảm giác chơi rất vui. editedbysutucuoiga Dieenndkdan/leeequhydonnn

"Ta đi, xem như Bản Hoàng tử đến không chuyển này rồi." Vũ Văn Trạch đột nhiên nhục chí, ngừng công kích, sắc mặt ủ rũ xoay người đi ra ngoài.

"Nhớ kể sách trước đó chúng ta đã thương lượng, nếu phá hỏng, dù người chạy trốn đến Bắc Nguyệt bản Thế tử cũng sẽ bắt người trở lại, lấy hết y phục treo lên cửa thành." Mộ Dung Diệp uy hiếp.

Bóng lưng Vũ Văn Trạch cứng đờ, nghiêng đầu rống lên một câu với Mộ Dung Diệp: “Mộ Dung Diệp đáng chết, người nên bị ném vào hồ làm mồi cho cá!” Nói xong, nện bước thật nhanh, mở cửa phòng, đi ra ngoài không hề quay đầu lại.

Ngoài cửa khóe miệng Xích Ngữ co giật, thấy bóng dáng Vũ Văn Trạch biến mất không thấy, mới động thủ đóng cửa thư phòng.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Ai Là Ngư Ông?

Editor: Gà

Về mặt Mộ Dung Diệp có chút hài lòng, nghiêng người nhìn Vân Lãnh Ca, phát hiện ánh mắt nàng có chút phức tạp, đáy lòng chợt dạ, lo lắng nói: "Ca nhi, không phải ta cố ý muốn lừa gạt nàng, vì ta không chắc Vũ Văn Trạch sẽ đáp ứng, dù sao tình bằng hữu so với đại nghĩa quốc gia, thật sự không đáng kể."

Thấy hần hiếu lầm suy nghĩ của mình, Vân Lãnh Ca cười khúc khích, ý cười trong mắt như ẩn như hiện, ôm mặt Mộ Dung Diệp, Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng nói: "A Diệp, chàng thật đáng yêu."

Mộ Dung Diệp thấy sắc mặt nàng thay đổi nhanh chóng như thế, sửng sốt một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười như hoa, thở ra một hơi, cúi người thuận thể đặt Vân Lãnh Ca trên giường, môi mỏng lấp kín môi anh đào đỏ thắm, mang theo trừng phạt và thưởng thức, hận không thể nuốt môi nàng vào bụng.

"Các người biết nhau lúc nào?" Vân Lãnh Ca khẽ thở, vô cùng hứng thú với quá trình bọn họ quen biết.

"Đi biên cương trải nghiệm một năm, có lần buổi tối nghỉ ngơi thì bắt được Vũ Văn Trạch đến ám sát, quen biết như vậy." Mộ Dung Diệp lời ít ý nhiều nói.

"Vậy vì sao chàng không tử hình hắn tại chỗ luôn?" Vân Lãnh Ca không cam lòng để hắn qua loa cho xong, muốn biết chi tiết hơn.

"Khi đó tuổi trẻ khí thịnh, hắn ta lớn tiếng kêu la nói ta ý nhiều người khi dễ hắn một thân một mình, ta đương nhiên không phục, lập tức thả hắn, cầm kiếm tìm một chỗ vắng vẻ để tỉ thí với hắn, ba chiêu thì giành thắng lợi, không ngờ hắn thừa dịp ta chưa chuẩn bị, nhanh chân bỏ chạy, nhưng ta không đuổi theo, lúc đó hắn mặc khôi giáp tướng Bắc Nguyệt, cho rằng hắn chỉ là một tên tiểu tướng vô danh thôi, chạy thoát cũng không có gì đáng ngại, nhưng sau đó, cách nửa tháng, hắn đều xách kiếm đến doanh trường tìm ta, có lúc đánh lén, hoặc trắng trợn khiêu khích, đáng tiếc vẫn không trụ được qua mười chiêu của ta." Mộ Dung Diệp nói đến chuyện cũ năm đó, trên mặt vẫn có chút cảm xúc. sutucuoigadi@en*dyan(lee^qu.donnn)

"Cho nên? Không đánh thì không quen?" Vân Lãnh Ca nghĩ đến cũng có ngày bản thân nhìn lầm người, Vũ Văn Trạch kia quả thật không có khí tiết.

"Không khác biệt lắm, cứ như vậy qua hơn một năm, có một ngày, hắn mang theo hai vò rượu đến, nói muốn rời đi, ta mới biết hắn chính là Đại Hoàng tử Bắc Nguyệt Vũ Văn Trạch." Mộ Dung Diệp gật đầu, bày tỏ đồng ý.

"Rượu có thể giải buồn, cũng có thể mất lý trí, đêm đó các người sẽ không không say không nghĩ, sau đó xảy ra chuyện gì không nên xảy ra chứ?" Đôi mắt Vân Lãnh Ca phát sáng nhìn Mộ Dung Diệp, âm thanh hưng phấn nói.

Nghe vậy, nhất thời sắc mặt Mộ Dung Diệp tối sầm lại, híp mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xấu xa của Vân Lãnh Ca, nghiêng răng nói: "Ta không có ham mê đoạn tụ!"

"Ai biết được, có rất nhiều người dốc cả một đời, cũng không hiểu rõ khuynh hướng giới tính của mình, có lẽ chính chàng cũng không hiểu rõ nội tâm của bản thân đâu, thiếp cảm thấy.... Ừm...." Vân Lãnh Ca còn

chưa nói xong, trong khoảnh khắc Mộ Dung Diệp cố đè nén tức giận, quen tay hay việc, chặn môi nàng.

“Hiện tại ta lập tức chứng minh cho nàng xem, rốt cuộc ta có bình thường không.” Mộ Dung Diệp cắn răng nghiêng lợi nói, ánh mắt toát ra lửa dục tức giận.

"Hừ, thiếp còn chưa hỏi chàng, chàng chọc thêm nợ phong lưu bên ngoài, khiến đệ nhất mỹ nữ Bắc Nguyệt ái mộ chàng không dứt?" Vân Lãnh Ca lạnh lùng hừ một tiếng, hai ngón tay đặt ở hông Mộ Dung Diệp, nặng nề nhéo một cái, lạnh lùng nói.

Ách, Mộ Dung Diệp thấy khuôn mặt Vân Lãnh Ca lạnh lùng, ngọn lửa trong mắt nhất thời dập tắt, vẻ mặt uất ức nói: "Ta không biết, Vũ Văn Trạch cố ý truyền thư cho ta nói rõ chuyện này, Ca nhi, ta cũng mới biết được cách đây không lâu, nàng không nên trách ta biết chuyện không báo, còn nữa, trước bữa tiệc hôm nay, ngay cả hình dạng Vũ Văn Mẫn thế nào ta còn không biết, tại sao có thể nói phong lưu được?"

Vân Lãnh Ca cau mày nhìn hắn, mặc dù không nguyện ý thừa nhận, nhưng cũng biết Mộ Dung Diệp nói thật, trong đầu hiện ra dáng vẻ Vũ Văn Mẫn một thân la quần màu tím, giọng nói mang theo vài phần chua xót: "Trang phục tình nhân, xem ra rất xứng đôi."

"Trang phục tình nhân là sao?" Mộ Dung Diệp không hiểu ý Vân Lãnh Ca, hỏi.

"Đừng nói lảng sang chuyện khác!" Vân Lãnh Ca hơi hoảng hốt, lập tức trấn định lại, quát: "Thiên hạ ai chẳng biết Mộ Dung Thế tử thích mặc màu tím, phong thái cái thế, Mẫn công chúa cố ý mặc giống chàng, đây không phải lòng dạ Tư Mã Chiêu người ngoài đường cũng biết sao?"

"Vậy ngày mai ta đổi ngay, không bao giờ mặc màu tím nữa." Mộ Dung Diệp cảm nhận được âm thanh chua chát của Vân Lãnh Ca, sắc mặt

lo lắng, nở nụ cười rực rỡ, an ủi nói, hẳn thật sự từng mặc y phục tím, nhưng không phải vì thích, chỉ như thói quen, nên lười phí tâm tư bắt tay vào đặt may cái khác.

Vân Lãnh Ca nhìn nụ cười tuyệt đẹp của Mộ Dung Diệp, đôi mày thanh tú khẽ nhíu, nghĩ đến dung mạo quốc sắc thiên hương của Vũ Văn Mẫn, đáy lòng chua như bình dấm bị đổ, đột nhiên đứng dậy dặng chân trên đùi Mộ Dung Diệp, đôi tay ôm cổ hẳn, đè hẳn trên giường, chưa suy nghĩ đã hành động.

Môi anh đào đỏ thắm ướm át dán lên môi mỏng của Mộ Dung Diệp, học cách hôn trước kia hẳn hôn nàng, động tác trúc trắc hôn môi hẳn, lưỡi thơm đưa ra, vẽ đôi môi hẳn.

Mộ Dung Diệp kinh ngạc vì hành động bất ngờ của Vân Lãnh Ca hồi lâu, nhưng không ngăn cản, mắt đen sáng ngời hàm chứa ý cười nhợt nhạt để mặc nàng đẩy ngã hẳn, nhưng không nghĩ nha đầu này làm ra hành động trái ngược với sự tỉnh táo thường ngày, nhưng mà, ái thê của mình chủ động đưa lên, đương nhiên hẳn không cự tuyệt, giờ tay ôm eo Vân Lãnh Ca, Mộ Dung Diệp nửa khép mắt, chân thành cảm thụ đôi môi mềm nhẵn kia, vô cùng hưởng thụ lần đầu nàng chủ động tỏ tình như vậy, nhưng qua một lúc lâu, môi Vân Lãnh Ca vẫn chỉ nhàn nhạt vuốt ve, không có động tác tiến thêm một bước, điều này khiến đáy mắt Mộ Dung Diệp thoáng qua lo lắng, không chịu nổi nàng chỉ dụ dỗ lướt qua như vậy, nhanh chóng lật người, đè Vân Lãnh Ca phía dưới, cứng rắn nhưng ôn hòa cạy môi nàng, hai người trầm luân trong nhu tình...

Kết thúc nụ hôn, Vân Lãnh Ca đẩy Mộ Dung Diệp ra, chậm rãi ngồi thẳng người, vuốt ve tóc mai có chút tán loạn, trên mặt còn mang theo đỏ hồng, cắn môi ánh mắt trong suốt chứa hơi nước, tựa như đang chỉ trích Mộ Dung Diệp, đoạt quyền chủ động của nàng.

"Ca nhi...." Mộ Dung Diệp ôm Vân Lãnh Ca vào lòng, giọng nói nhỏ nhẹ hàm chứa gió xuân nồng đậm tình ý, khiến trái tim Vân Lãnh Ca run rẩy, nằm trong lòng hắn không lên tiếng nữa.

Trong thư phòng yên tĩnh không tiếng động, nhưng có một cỗ lưỡng tình lưu luyến dần dần bao phủ.

"Chắc chắc, không ngờ Mộ Dung Diệp bách luyện thép cũng có ngày hóa thành ngón tay mềm, sức quyến rũ Thế tử phi thật vô hạn." Đúng lúc này, ngoài cửa sổ thư phòng đột nhiên vang lên một giọng nam quen thuộc.

"Vũ Văn Trạch, lăn ra đây cho bản Thế tử!" Mộ Dung Diệp nghe được người đến là ai, nhất thời giận dữ, mới vừa cùng Ca nhi triền miên, tâm thần hắn không ổn định nên không phát giác ngoài cửa có người, nhưng không ngờ Vũ Văn Trạch đã đi còn quay lại, dám nghe lén!

"Bản Hoàng tử chỉ biết đi, không biết lăn, không bằng Mộ Dung Thế tử làm gương, biểu diễn một phen đi?" Cửa thư phòng bị đẩy ra, gương mặt Vũ Văn Trạch tràn đầy nụ cười chế nhạo, ngênh ngang tiêu sái đi vào.

"Xích Ngử, người làm gì hả? Sao có thể để tên Vũ Văn Trạch không phải động vật này tiến vào?" Mộ Dung Diệp mượn việc mắng Xích Ngử để hung hăng mĩa mai Vũ Văn Trạch.

Ngoài thư phòng trong bụi cỏ, Xích Ngử đứng cứng ngắc không nhúc nhích, đều do mình nghe lén thành nghiện, trong lúc nhất thời quên phòng bị, gặp Đại Hoàng tử!

"Mộ Dung Diệp, người nói Bản Hoàng tử không phải động vật? Người mới không phải người đấy!" Vũ Văn Trạch nhìn gương mặt như băng sương của Mộ Dung Diệp, tức giận nói.

"Có việc khẩn mau nói, bản Thế tử không muốn lãng phí nước bọt với người." Mộ Dung Diệp không muốn cãi vả với hắn ta, liếc nhìn hắn, lạnh

lòng nói, Vũ Văn Trạch không phải người ăn no không có chuyện làm, nhất định đã xảy ra chuyện gì cần thương lượng.

Vũ Văn Trạch cũng biết không thể nán lại vương phủ quá lâu, thu lại cột nhà, sắc mặt nghiêm túc, ánh mắt nhìn Vân Lãnh Ca, ý tứ không cần nói cũng biết.

"Có chuyện nói mau! Ca nhi không cần tránh, nếu không chờ người đi ta còn phải lén lút báo lại với nàng." Mộ Dung Diệp kéo tay Vân Lãnh Ca thấy biểu tình nàng có chút không tự nhiên, cười với nàng.

"Ta mới vừa nhìn thấy ám vệ của Vũ Văn Minh vào phủ Thái tử!" Vũ Văn Trạch nói đơn giản lưu loát, nhìn ánh mắt hai người không còn nhàn tản như vừa rồi, khí thế nghiêm túc nghiêm cần lập tức tản ra từ cơ thể hắn ta, trong nháy mắt khiến Mộ Dung Diệp ném hết ý nghĩ mờ ám trong lòng, cực kỳ tập trung suy nghĩ thâm ý trong lời của hắn ta.

"Người chắc chắn không?" Mắt phượng của Mộ Dung Diệp tỏa ra ánh sáng bén nhọn, hầu như vẽ mặt đều tràn đầy lãnh khí.

Vũ Văn Trạch trịnh trọng gật đầu: "Nếu không phải vài năm nay ta đây đã quen thuộc ám vệ của Vũ Văn Minh, sợ cũng sẽ không dễ dàng nhận ra, Tam đệ này của ta đoán chừng coi ta là quả hồng mềm mặc người ta nắn bóp, nhưng không nghĩ từng cử động của hắn không chỉ ta, ngay cả phụ hoàng cũng đã nghe nói!"

"Bây giờ Tam Hoàng tử còn đang ở địa giới Đông Dương, hắn không nên công khai đến phủ Thái tử chứ?" Bàn tay Mộ Dung Diệp nắm thành quyền đặt trên bàn nhỏ gỗ nhẹ vài cái, chậm rãi nói.

"Theo ước nguyện ban đầu của Vũ Văn Minh, tính toán gả Vũ Văn Mẫn cho người, để làm tai mắt cho hắn, dùng để giám sát từng biến động nhỏ của Mộ Dung vương phủ, nhưng không ngờ bị người và ta đánh vỡ, Vũ Văn Minh chỉ đành bất đắc dĩ đưa Vũ Văn Mẫn vào Hoàng cung, âm thầm

thám thính tâm tư Hoàng thượng, thuận tiện sau này dễ dàng giúp hân trong ứng ngoại hợp, nhưng cho dù như thế, kế hoạch ban đầu đã bị phá hỏng, tất nhiên Vũ Văn Minh sẽ có chút nóng nảy, ỷ vào bản lĩnh không tầm thường của ám vệ hân, muốn liên lạc với Thái tử, thương lượng bước tiếp theo." Vũ Văn Trạch ý vị không rõ thoáng nhìn Vân Lãnh Ca đang cúi đầu không nói, thú vị trong mắt vô cùng rõ ràng!

"Không cần khích bác ly gián, Ca nhi không phải tiểu nữ tử thích ghen tuông." Mộ Dung Diệp lạnh giọng nói, tiếp theo dời tầm mắt đến Vân Lãnh Ca đang cúi đầu, giọng nói có chút dụ dỗ: "Ca nhi, đúng không?"

"Đương nhiên." Vân Lãnh Ca ngẩng đầu tựa tiểu phi tiểu nhìn Mộ Dung Diệp, ngay trước mặt Vũ Văn Trạch không thể khiến hân sượng mặt.

Mộ Dung Diệp thâm tình cười một tiếng, âm thanh trầm thấp vang dội thư phòng: "Ca nhi, nàng khéo hiểu lòng người, hơn nữa sắc sảo tỉ mỉ, ta thật may mắn, có thể lấy được nữ tử tuyệt vời như Ca nhi."

Vũ Văn Trạch yên lặng nhìn Mộ Dung Diệp rõ ràng không biết đồ người, trong nháy mắt chỉ cảm thấy cả người nổi da gà, thân thể không kiềm được rung mình ớn lạnh, thâm nghĩ, chẳng lẽ hân nghĩ mình trong suốt à, bên cạnh còn có một người sống lớn như vậy, hân thật sự không nhìn thấy sao? Chẳng lẽ cảm giác tồn tại của bản thân mình quá nhạt nhẽo?

"Phu quân thật biết đồ thiếp." Vân Lãnh Ca nhìn thấy ánh mắt hài hước của Mộ Dung Diệp, đã biết hân đang cố ý kích thích Vũ Văn Trạch, không nhịn được nảy sinh tâm tư xấu xa, không biến sắc nhận kịch bản hân đưa đến, diễn theo nội dung vở kịch của hân.

"Ca nhi thông minh lanh lợi, thế gian hiếm thấy." Mộ Dung Diệp khẽ cười khen.

"Này này, chẳng lẽ các người không nhìn thấy ta sao?" Vũ Văn Trạch thật sự không chịu nổi Mộ Dung Diệp khoe khoang phong tình, lớn tiếng

kêu lên, nhắc nhở sự hiện hữu của hân ta.

"Nếu như người không nói lời nào, ta thật không nhìn thấy người." Mộ Dung Diệp tựa như đột nhiên phát hiện có người trong gian phòng, gương mặt bình tĩnh, sau đó cười tủm tỉm nói.

"Đáng ghét, Thái tử đã liên thủ với Vũ Văn Minh mưu đoạt sơn hà Đông Dương rồi, người còn có lòng chàng chàng thiếp thiếp liếc mắt đưa tình?" Vũ Văn Trạch trừng mắt nhìn Mộ Dung Diệp, khó có thể tin nói.

"Giang sơn Đông Dương họ Thượng Quan, không phải họ Mộ Dung, ta gấp gì chứ?" Vẻ mặt Mộ Dung Diệp hiện rõ bắt chó đi cày [1] xen vào việc người khác, nhíu mày, giọng nói có chút khinh miệt: "Người cho rằng dựa vào Thái tử và Vũ Văn Minh thì có thể thành công? Vậy người đã quá coi thường vị Hoàng đế cừu cừu kia của ta rồi."

[1] Nguyên văn “không trâu bắt chó đi cày”: Bắt buộc phải thay thế, thực hiện việc không phù hợp

Vũ Văn Trạch cả kinh, có chút sinh động: "Ý của người là Hoàng thượng đã sớm biết Thái tử cấu kết với Vũ Văn Minh? Vậy ông ta tiếp Vũ Văn Mẫn vào cung làm phi vì muốn giám sát hân? Chẳng lẽ hân sẽ không sợ dưỡng hổ gây họa? Ngược lại cũng bị Vũ Văn Mẫn cắn một cái? Phải biết, Vũ Văn Mẫn không phải kẻ nhu nhược dễ bắt nạt như vẻ ngoài, nàng ta là mỹ nhân rắn, kịch độc vô cùng."

"Hoàng đế chính là kẻ đầu đường xó chợ sao? Nếu tâm kế ông ta nông cạn, vậy bây giờ người ngồi ở ngôi vị Hoàng đế không phải là ông ta rồi." Mộ Dung Diệp nghe Vũ Văn Trạch liên tiếp đặt ra vấn đề, vẻ mặt nhàn nhạt, lập lời nói.

"Người nói, Nam Tinh trong cơn sóng này, an tâm sao?" Vũ Văn Trạch nghe vậy trầm mặc hồi lâu, ánh mắt thâm thúy khó dò, đột nhiên chuyển vấn đề, trầm lặng nói.

Trong lòng Vân Lãnh Ca chấn động, quả thế ư? Chẳng lẽ toàn bộ đều có dự mưu? Nam Tinh này mới là ngư ông tung lưới thật sự sao?

"Có phải người biết rõ gì đúng không? Tam Hoàng tử vẫn duy trì loại quan hệ nào đó với Nam Tinh?" Mắt phượng của Mộ Dung Diệp sáng quắc, nói thẳng vào chỗ quan trọng.

Vẻ mặt Vũ Văn Trạch nặng nề lắc đầu, trầm giọng nói: "Ta chỉ cảm thấy Vũ Văn Minh không có chút binh lực nào lại dám liên hiệp với Thái tử Đông Dương mưu triều soạn vị, chuyện này có chút kỳ lạ, Vũ Văn Minh trông coi cấm vệ ở Bắc Nguyệt, mặc dù binh lực không yếu, nhưng đều là thị vệ thủ hộ Hoàng triều, không được phép nhổ ra một người, sao hắn năm chắc có thể mượn binh trợ giúp Thái tử lên ngôi thành công?"

"Vì thế người nên điều tra một chút động hướng gần đây của Nam Tinh, xem ra vài năm nay thời cuộc vững vàng, có vài người đã lo lắng bất an rồi, muốn thống nhất thiên hạ." Đôi mắt Mộ Dung Diệp như nước suối thanh u [2], tản ra lạnh lẽo nhàn nhạt.

[2] thanh u: thanh tịnh và đẹp đẽ

"Muốn nhúng tay vào Nam Tinh, không phải chuyện dễ dàng đâu." Vũ Văn Trạch thở dài, âm thanh lộ ra khó xử.

"Ngu xuẩn, sao không học theo cách làm của Tam Hoàng tử, tìm người nằm vùng ở chỗ hắn? Muốn biết tính toán của Nam Tinh, từ tay Tam Hoàng tử, tìm hiểu nguồn gốc, bàn tay đen phía sau màn tự nhiên sẽ xuất hiện." Mộ Dung Diệp khinh bỉ nhìn hắn ta, khóe môi nâng lên một đường cong, thân thể ngã xuống bên phải, nửa tựa vào Vân Lãnh Ca.
editedbysutucuoigaDie nd da nl e q uu ydo n

Vân Lãnh Ca giơ tay lên đẩy một cái, phát hiện hắn vẫn không nhúc nhích cứ kê sát nàng, chỉ đành thôi, chuyên tâm tập trung xâu chuỗi lại mọi chuyện.

"Vũ Văn Minh thật nham hiểm, sâu không lường được, ta giả ngu nhiều năm, nhưng hoàn toàn không thăm dò được ranh giới cuối cùng của hắn, muốn học theo, dễ vậy sao?" Vũ Văn Trạch tức giận.

"Nếu bản Thế tử là người Bắc Nguyệt, có thể coi trọng người sao? Uổng người chính là trưởng tử, lại phải chịu nhục mới có thể sống yên ổn, thật không biết vài năm nay người học cái gì?" Mộ Dung Diệp nửa khép mắt, trên mặt hàm chứa một mối, âm thanh lười biếng nói.

"Ta đoán chừng chờ Vũ Văn Mẫn được phong phi xong, Vũ Văn Minh sẽ trở về Bắc Nguyệt, sẽ thực hiện một loạt chuẩn bị, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu, nếu không có không chứng cứ xác thực chỉ ra bọn họ muốn làm việc xấu, chẳng lẽ thật sự nhìn Thái tử và Vũ Văn Minh phát động cung biến sao?" Vũ Văn Trạch không để ý Mộ Dung Diệp cười nhạo, nhăn mày, nếp nhăn càng thêm rõ ràng.

"Người phải báo cho phụ hoàng người, tin tưởng Bắc Nguyệt để sẽ hiểu tầm quan trọng của chuyện này, cũng có thể kịp thời đưa ra phương pháp ứng đối, Đông Dương bên này, ta không quản được, lực bất tòng tâm, gần đây người Hoàng đế cữu cữu kia của ta ném tất cả thành phòng quân, cấm vệ quân những thứ cục diện rối rắm này cho ta, còn một hơn luyện binh ở biên cương." Nghe âm thanh một mối nồng đậm bên tai, Vân Lãnh Ca có chút lo lắng, ghé mắt nhìn Mộ Dung Diệp đã khép mắt, tức giận trừng mắt nhìn Vũ Văn Trạch vẫn đang độc thoại.

Vũ Văn Trạch đang nói đến mức nước bọt tung bay, đột nhiên cảm thấy được một ánh mắt lạnh lùng hàm ẩn sát khí quét đến, da đầu tê rần, vội vàng dừng nói, cẩn thận liếc nhìn Vân Lãnh Ca đang không vui nhìn chằm chằm hắn ta, thấy vẻ mặt nàng tràn ngập khí lạnh, đôi mắt rực rỡ như sao lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

Vũ Văn Trạch há miệng thở dốc, khẩu hình miệng mấp máy một câu "Ta đi trước", sau đó rón rén rời khỏi thư phòng.

Vân Lãnh Ca đỡ Mộ Dung Diệp nằm ngang trên giường, lấy ra chăn đắp lên cho hắn, nhìn dung nhan phong hoa tuyệt sắc mang theo mệt mỏi, trong lòng đau xót, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, thả nhẹ bước chân, không tiếng động mở cửa đi đến phòng bếp.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Chuyện Cũ Năm Đó

Editor: Gà

Mộ Dung Diệp chỉ nghỉ ngơi chốc lát thì tỉnh lại, đưa tay đỡ trán, thấy trong phòng tối đen như mực, ngoài sân hình như có ánh nến toát ra chiếu vào cửa thư phòng, phác họa cảnh vật mơ hồ.

"Xích Ngữ, Thế tử phi đâu?" Mộ Dung Diệp cất cao giọng, gọi một tiếng.

Xích Ngữ vẫn giữ ngoài cửa nghe nội thất truyền đến tiếng vang, vội vàng đẩy cửa ra, đến bẩm báo: "Thế tử ngài đã tỉnh rồi? Thế tử phi nói ngài quá mệt mỏi, phân phó thuộc hạ đừng đánh thức ngài, để ngài nghỉ ngơi nhiều một chút." Nói xong, thấy Mộ Dung Diệp vẫn cau mày nhìn y, bổ sung thêm một câu: "Thế tử phi tự mình xuống bếp nói muốn chuẩn bị đồ ăn tẩm bổ cho ngài, bây giờ đang ở phòng bếp."

Mộ Dung Diệp nghe vậy cong môi cười, cảm giác ấm áp chậm rãi lan tràn trong lòng, cúi đầu nhìn chằm chằm trên người: "Giúp bản Thế tử đưa công văn cần xử lý đến thư phòng, thừa dịp hiện tại Ca nhi bận rộn, vội vàng xử lý, buổi tối dành thời gian cho nàng."

Xích Ngữ đáp một tiếng, nhanh chóng cáo lui, Mộ Dung Diệp đứng dậy đốt nến, ngồi trước bàn thư phòng, tự mình mài mực, chờ Xích Ngữ.

Rất nhanh, Xích Ngữ ôm một chồng sổ con đi đến, đặt trên bàn sách của Mộ Dung Diệp.

Mộ Dung Diệp cầm bút lông chấm mực, mở một quyển sổ con ra, nhìn lướt qua, rồi lập tức phê chuẩn.

Vân Lãnh Ca tốn hai canh giờ, làm một canh gà, ca đa bảo hấp, tây cần bách hợp, sườn thập hương tủy, khẩu vị nhẹ, và lại cực kỳ tốt cho dạ dày, phân phó đám người Ngâm Cầm bưng vào phòng, còn nàng đi đến thư phòng. sutucuoigadi@en*dyan(lee^qu.donnn)

Còn chưa đến cửa, đã nhìn thấy ánh sáng bên trong, biết Mộ Dung Diệp đã tỉnh rồi, Vân Lãnh Ca khẽ mỉm cười, bước nhanh, đẩy cửa ra, đi vào, dịu dàng nói: "A Diệp..."

Mộ Dung Diệp ngẩng đầu, Vân Lãnh Ca một thân la quần vàng nhạt thanh lịch tiến vào mắt hần, nhìn nàng tươi cười xinh đẹp khẽ gọi mình, đáy mắt Mộ Dung Diệp hiện ý cười sâu hơn, không chút nghĩ ngợi buông công văn còn chưa phê xong xuống, đứng dậy sai bước đến chỗ Vân Lãnh Ca, dắt tay nàng, vuốt ve tóc mai rối loạn của nàng, hòa nhã nói: "Mệt mỏi không?"

Vân Lãnh Ca nhẹ nhàng lắc đầu, cầm ngược lại tay hần, mười ngón tay đan xen, ra khỏi thư phòng, đi đến phòng ngủ.

Dùng xong bữa tối, Vân Lãnh Ca đi tắm rửa, tẩy vết khói trên người, đến khi đầu có chút mơ màng mới chậm rãi đi ra, thấy Mộ Dung Diệp còn đang xử lý tấu chương, Vân Lãnh Ca bĩu môi, giữa hai lông mày mang theo lo lắng, đi đến bên cạnh hần hỏi: "Bên cạnh Hoàng thượng không có thần tử thân thiếp à? Ông ta không có ý tốt ném nhiều công vụ cho chàng như vậy, bản thân mình thì ngồi chỉ tay!"

Mộ Dung Diệp bút lông buông xuống, nhìn Vân Lãnh Ca cười nhạt, kéo tay nàng để nàng ngồi trên đùi mình, giải thích đơn giản: "Nàng cho rằng Hoàng thượng thật sự không biết hôm nay ta diễn trò sao? Mục đích Vũ Văn Mẫn đến Đông Dương Hoàng thượng tất nhiên hiểu rõ, ông ta để

mặc ta hồ đồ, không phải đã không lời đạt thành hiệp nghị với ta, đó là ông ta giúp ta loại bỏ phiền toái Vũ Văn Mẫn này, còn ta sẽ thượng triều giúp ông ta chia sẻ công việc triều chính."

"Hoàng thượng biết quan hệ giữa chàng và Vũ Văn Trạch ư?" Vân Lãnh Ca nhướn lông mày, nhỏ giọng hỏi.

Mộ Dung Diệp lắc đầu, ý cười trong mắt, thấp giọng cười, khẽ nói: "Trước khi sứ giả Bắc Nguyệt đến, Hoàng thượng hỏi ta người nào có hiềm nghi cấu kết với nhi tử của ông ta nhất, ta đáp là Vũ Văn Trạch, như vậy trên bữa tiệc ta và Vũ Văn Trạch đối chọi gay gắt đã có thể danh chính ngôn thuận giải thích, người khác chỉ coi ta ra chiêu thử dò xét hãn ta, sẽ không hề hoài nghi ta sớm đã quen biết Vũ Văn Trạch!"

"Hừ, ngay cả thiếp chàng cũng dám gạt." Tuy Vân Lãnh Ca chất vấn, nhưng không hề tức giận, hai ngón tay nhéo má Mộ Dung Diệp, tỏ ý trừng phạt.

"Vi phu sợ Ca nhi nghe Vũ Văn Mẫn muốn gả vào vương phủ, không cẩn thận đổ bình dấm chua, dưới cơn nóng giận hại ta ngủ ở thư phòng, vậy ta sẽ không biết làm sao." Mộ Dung Diệp cười ranh mãnh, hiển nhiên muốn nhắc lại hành động ghen tuông khác thường khi này của Vân Lãnh Ca, chế nhạo nói.

Vân Lãnh Ca mím môi, nàng thừa nhận lúc đó chỗ sâu nhất trong đáy lòng bốc lên một cảm giác nguy cơ, dù sao trên đời này không có một nữ tử nào có thể trơ mắt nhìn nữ nhân khác mơ ước phu quân của mình, lúc ấy trong đầu nghĩ Mộ Dung Diệp chỉ có thể là của một mình nàng, ngưỡng ngưỡng đều bị ném đi mất, không chút nghĩ ngợi chủ động nhiệt tình tuyên cáo quyền sở hữu của nàng, nhưng chợt bị Mộ Dung Diệp nói ra, hai gò má Vân Lãnh Ca hơi đỏ lên, ánh mắt không được tự nhiên, chu mỏ oán trách: "Thật là!"

"Vi phu cũng hi vọng có nhiều loại chuyện như vậy xảy ra, như thế Ca nhi đặt nhiều tâm tư hơn lên người phu quân!" Nụ cười nơi đáy mắt Mộ Dung Diệp càng thêm sâu, nhớ đến hiếm khi Vân Lãnh Ca không quan tâm xấu hổ chủ động thân mật, vẻ mặt vô cùng hoài niệm cảm khái nói.

"Chàng dám chọc hoa đào, chúng ta ở riêng ngay, chàng ngủ thư phòng đi!" Vân Lãnh Ca then quá hóa giận, cảm tức nói.

"Ta không muốn, không có Ca nhi bên cạnh, chần lạnh lẽo, hoàn toàn không ngủ ngon." Mộ Dung Diệp vội vàng thu lại nụ cười, đổi lại vẻ mặt uất ức, nhỏ giọng nói.

"Chưa thử qua sao biết được?" Vân Lãnh Ca không đồng tình, tiếp tục trêu đùa Mộ Dung Diệp, cả đời này nàng chỉ có thể vội vàng chạy ngược chạy xuôi cắt bỏ hoa đào thôi: "Hơn nữa, trước kia chàng ở quân doanh, chẳng phải ngủ một mình sao? Chẳng lẽ ở quân doanh thật sự có hồng trường?"

"Trước kia quen ngủ một mình, cuộc sống biên cương mỗi ngày đều vội vàng luyện binh, mặc dù mệt nhọc nhưng vẫn thoải mái hơn giúp Hoàng đế xử lý những thứ tấu sớ này, hơn nữa hiện tại thời buổi rối loạn, triều đình cần người, Hoàng thượng không muốn giao quyền lực cho ta, không biết rằng, ta còn không thèm đâu, không công bị ông ta bắt đến làm lao động khổ sai, nhưng cứ như thiết công kê [1] ngay cả một chút chỗ tốt cũng không chịu cho." Mộ Dung Diệp không dấu vết vòng vèo, để tránh ái ân bắt không thả, nếu không tối nay thật sự sẽ ngủ thư phòng.

[1] thiết công kê (gà trống sắt): kẻ cực kỳ keo kiệt, không dễ dàng cho ai đồng nào

"Xác thực con cháu trong Tam đại vương phủ Kinh thành không nhiều lắm, trừ chàng ra, Lãnh Thần xem ra cũng có tài, vì sao Hoàng thượng không dùng? Mặc dù tác phong Âu Dương Phong bất chính, nhưng năng

lực cũng không thể coi thường, Hoàng thượng để nhiều người có bản lĩnh rảnh rỗi trong phủ như vậy, lại chỉ bắt một mình chàng làm, thiếp thật sự không hiểu nổi!" Trong lòng Vân Lãnh Ca vẫn còn nhớ lần trước mình khen Thượng Quan Thành một câu, hăn lập tức phát hơi dấm, lần này có kinh nghiệm rồi, cố ý bôi đen Âu Dương Phong, tránh cho hăn vô duyên vô cớ lại mượn cơ hội ăn những thứ dấm khô không có dinh dưỡng.

Mộ Dung Diệp nghe Vân Lãnh Ca nói Âu Dương Phong ‘phẩm hạnh không đoan’, trong nháy mắt tâm tình thật tốt, đáy mắt đặc ý, âm thanh phẫn chấn nói: "Thiên tử đa nghi, bệnh đa nghi của vị Hoàng đế cứu cứu của ta càng không tầm thường, Kinh thành trừ Mộ Dung vương phủ còn nắm thực quyền, hai đại vương phủ khác hầu như đã mất hết quyền lực, bề ngoài tước vị phồn hoa bên trong thì trống rỗng, thật vất vả lấy lại quyền hành, sao Hoàng thượng có thể dễ dàng phó thác?"

"Vì sao Hoàng thượng tin tưởng chàng như vậy? Mặc dù ông ta không ký chàng, nhưng thời điểm cấp bách, ông ta lại không tiếc, giao thực quyền vào tay chàng." Vân Lãnh Ca tò mò hỏi.

Nghe thế, bỗng chốc sắc mặt Mộ Dung Diệp có chút lạnh, nụ cười dần trầm xuống, đáy mắt đen lóe lên ánh sáng phức tạp, qua hồi lâu, mới nói: "Đó là vì mẫu phi, lúc lâm chung nguyện vọng của mẫu phi chính là dẫn dò ta và phụ vương phải bảo vệ giang sơn Đông Dương, đó là tâm nguyện duy nhất của mẫu phi, đương nhiên ta và phụ vương sẽ không làm trái, cho nên những năm này, cho dù ta và Hoàng thượng không hợp nhau, có mâu thuẫn, trong lòng có ngăn cách, tuy nhiên chúng ta đều biết rõ, một khi Đông Dương bị xâm phạm thì ta tuyệt đối sẽ không cho phép thiết kỵ [2] của người khác bước vào Đông Dương!"

[2] thiết kỵ: quân đội tinh nhuệ, kỵ binh

Thì ra thế, Vân Lãnh Ca cảm thụ, cả người Mộ Dung Diệp tràn đầy hơi thở bi ai, thấy đau đớn rõ ràng trong mắt hăn, Vân Lãnh Ca khẽ thương

tâm, nắm chặt bàn tay hắn, thuận thế tựa vào ngực hắn, nhỏ giọng nói: "A Diệp, có thể nói cho thiếp nghe chuyện của mẫu phi không?"

Cảm thấy Vân Lãnh Ca dịu dàng an ủi, khóe môi Mộ Dung Diệp hơi nâng lên, cánh tay ôm eo nàng, tựa cằm trên đầu nàng, hưởng thụ khoảnh khắc tốt lành này, nhỏ giọng nói: "Nàng cũng biết, Hoàng thượng không phải con ruột của ngoại tổ mẫu, không có liên hệ máu mủ ràng buộc, tình cảm đương nhiên sẽ không quá tốt, năm đó tổ phụ theo Thủy Tổ Hoàng đế gây dựng giang sơn, được phong làm vương, trọn đời thừa tước, khi đó, Đông Dương có hơn phân nửa binh quyền thuộc về Mộ Dung vương phủ, công cao chấn chủ, mặc kệ đặt ở triều đại nào đều không thể tránh khỏi tai vạ, Thủy Tổ Hoàng đế phòng ngừa tổ phụ thuận lợi lớn mạnh, một ngày nào đó sẽ khởi binh mưu phản, uy hiếp sơn hà Đông Dương, nên tứ hôn mẫu phi cho phụ vương, ngoài mặt là kết thân, ràng buộc Mộ Dung vương phủ với Hoàng thất, trở thành người một nhà, kì thực để sau khi mẫu phi gả vào phủ, giám thị từng cử động của vương phủ, tùy thời báo cho Hoàng đế!"

Nói đến đây, tâm tình Mộ Dung Diệp mới vừa bình phục một chút lại khê dao động, nghĩ đến thân mẫu của mình là gian tế, sự thật này khiến hắn rất khó quên được.

Đáy mắt Vân Lãnh Ca dâng lên vẻ dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng như gió, chậm rãi dỗ dành tâm hồn trầm bổng nhấp nhô của Mộ Dung Diệp: "A Diệp, thiên hạ không có phụ mẫu, từ xưa nữ nhi gia không có quyền lựa chọn hôn nhân, hơn nữa thật sự Hoàng cung là nơi chướng khí mù mịt, càng không có nửa phần nhân tình, mặc dù thiếp không biết cuối cùng mẫu phi lựa chọn như thế nào, nhưng từ việc cả đời phụ vương không đi bước nữa, thì biết phụ vương nhất định rất hoài niệm mẫu phi, cũng có thể mẫu phi không hề từ bỏ vương phủ, mà lựa chọn mảnh đất Hoàng thất đầy khói thuốc súng và sài lang hổ báo!"

Chóp mũi Mộ Dung Diệp quanh quẩn mùi thơm tóc mai của Vân Lãnh Ca, nghe âm thanh như suối của nàng, tâm tình trầm mỗi cảm xúc ngổn ngang bình ổn một cách thần kỳ, hôn sợi tóc mềm mại của nàng: "Đúng vậy, phụ vương nói mẫu phi khó sinh, nhưng vẫn nguyện vứt bỏ mạng mình kiên trì để ta đến thế giới này, trước kia, ta vẫn nghĩ vì mẫu phi muốn bảo vệ nhi tử nên mới thế, sau dần dần thấu rõ, mẫu phi sinh tồn trong khe hẹp, cuộc sống như nước sôi lửa bỏng, một bên là thể diện Hoàng thất, một bên là nhi tử và người thương, cho dù bà lựa chọn thế nào, cũng sẽ vùi lấp bản thân trong bất nhân bất nghĩa, cho nên, hằng đêm mẫu phi không thể ngủ yên, tâm thần hao tổn quá lớn, đây cũng nguyên nhân bà khó sinh, có lẽ, đối với bà lúc ấy, cái chết là giải pháp duy nhất, có thể được tự do." Dừng một chút, Mộ Dung Diệp chỉnh lại cảm xúc, tiếp tục nói: "Phụ vương nói, lúc sắp chết mẫu thân nở nụ cười thỏa mãn rồi đi, lưu lại tâm nguyện hi vọng vương phủ có thể giúp Hoàng thất chinh chiến sa trường, bảo vệ quốc gia, thật ra dù mẫu phi không nói, ta và phụ vương cũng sẽ tận lực trấn thủ Đông Dương!"

Trong lòng Vân Lãnh Ca đau đớn như bị gai đâm, đồng thời lại vừa vui mừng vừa khổ sở, đây chính là vật hy sinh chính trị dưới chế độ quân vương, sinh ở Hoàng thất, dù có vô vàn tôn quý, nhưng cũng mất đi tự do đáng quý nhất, chỉ có thể tùy ý định đoạt, thân bất do kỷ!

"Khó trách mặc dù Hoàng thượng muốn tước đoạt binh quyền của chàng, nhưng lúc khó khăn, ông ta vẫn tín nhiệm chàng nhất!" Vân Lãnh Ca ngẩng đầu nhìn gò má hoàn mỹ nhưng cường tráng của Mộ Dung Diệp, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào, nhỏ giọng nói.

"Đúng vậy, bởi vì ông ta hiểu, cho dù vì tuân theo mẫu phi hay không, ta và phụ vương vẫn sẽ dùng hết tất cả để bảo vệ giang sơn!" Mộ Dung Diệp giơ tay lên cầm tay nàng, kề má gần hơn, để nàng có thể dễ dàng đụng chạm.

"A Diệp, thật ra thì chàng rất mệt mỏi, đúng không?" Đáy mắt Vân Lãnh Ca đau lòng, nhìn Mộ Dung Diệp mệt mỏi trong sâu thẳm nội tâm, nhẹ nhàng nói.

"Ừ, ta chán ghét người đến ta đi người lừa ta gạt, càng ghét sắc mặt kia của Hoàng thượng hơn! Cho nên ta tình nguyện sống ở biên cương khổ hàn, cũng không nguyện ý hồi kinh." Đối mặt với thê tử mình yêu, Mộ Dung Diệp chậm rãi nói ra suy nghĩ của bản thân không hề giấu giếm, giây lát, giữa hai lông mày mang theo lệ khí: "Ca nhi, nàng có nhớ cung yến hôm đó ta uy hiếp nàng không?"

"Dĩ nhiên nhớ rồi, chàng thật đáng ghét, dám ép buộc ức hiếp người ta." Vân Lãnh Ca nghe Mộ Dung nhắc đến, cũng nhớ đến ngày đó bọn họ chân chính biết nhau, trong mắt có nụ cười, dường như phần nộ sẵn giọng nói.

Nghe Vân Lãnh Ca làm nũng, Mộ Dung Diệp nhẹ nhàng cười, uất ức lo lắng tản đi một chút: "Hoàng thượng muốn bắt chước biện pháp của Thủy Tổ Hoàng đế, lập lại chiêu cũ muốn tứ hôn công chúa cho ta, nhưng ta mềm không được cứng không xong, trực tiếp đối nghịch với ý tứ của ông ta, ông ta lập tức đánh chủ ý lên Hạ tướng quân, biết Hạ tướng quân và ta có chút ân tình, sau đó, bọn họ liên hiệp thiết kế cạm bẫy ở Tê Nhạc cung, hạ xuân dược, muốn gạo sống nấu thành cơm chín, đến lúc đó chờ nước chảy thành sông, ông ta có thể cưỡng ép tứ hôn cho ta, tái hiện cảnh tượng mẫu phi năm đó rồi!"

"A Diệp, nói mau có phải chàng đã sớm đánh lên chủ ý vào thiếp rồi đúng không? Nhiều thiên kim tiểu thư như vậy chàng không tìm, sao cứ nhắm vào thiếp?" Hôm nay đề tài quá mức nặng nề, Vân Lãnh Ca thật sự không muốn tiếp tục thảo luận, thuận tiện chuyển hướng cố ý hờn dỗi nói.

"Cái thoáng nhìn kia ở Xuân Thượng Lâu, vi phu nhớ mãi không quên Ca nhi, một lòng muốn giấu Ca nhi vào lòng, nói thế, Ca nhi có hài lòng

không?" Dưới ánh nến, đôi mắt Mộ Dung Diệp tựa tiểu phi tiểu mê hoặc tà mị, âm thanh tràn ngập dẫn dụ.

"Hài lòng!" Vân Lãnh Ca khạc ra hai từ này từ trong kẽ răng, sau đó dùng chiêu cũ néo hông Mộ Dung Diệp, thấy hắn cố ý nhe răng trợn mắt giả vờ khố sở, Vân Lãnh Ca lập tức cười lên: "Chàng còn nói, chàng khi dễ thiếp không biết bao nhiêu lần, làm hại thiếp hận không thể cắt chàng thành tám khúc." Nói xong, Vân Lãnh Ca trợn to đôi mắt, giả vờ hung ác chống nạnh tức giận nói.

Nhưng không ngờ vẻ mặt này của nàng, lại thành công lấy lòng Mộ Dung Diệp, chỉ thấy hắn dịu dàng cười một tiếng, tiếng cười trầm thấp vang dội cả nội thất, khiến người ta có thể cảm nhận được vui vẻ phát ra từ nội tâm của hắn.

Vân Lãnh Ca ngượng ngùng, đáy lòng thầm than, việc lớn quốc gia mình không thể giúp bày mưu tính kế, cũng chỉ có thể ủng hộ hắn và để hắn có thể thư giãn bỏ xuống phòng bị, trở nên bình tâm tĩnh khí một chút.

"Ca nhi, nàng là quà tặng tốt nhất mà trời cao ban tặng cho ta, cả đời này, làm bạn với nàng, thật không uổng!" Mộ Dung Diệp vòng quanh eo Vân Lãnh Ca, thỏa mãn khẽ thở dài.

"Khi nào đại điển phong phi của Mẫn công chúa bắt đầu?" Vân Lãnh Ca rất không thích ứng với loại không khí vánh tai và tóc mai chạm vào nhau thế này, sắc mặt trở nên hồng đỏ đề tài nói.

"Đang chuẩn bị, nửa tháng cũng đủ rồi!" Mộ Dung Diệp suy nghĩ một chút, trầm giọng nói.

"Thiếp không muốn tham gia! Đại điển khẳng định mệt chết luôn, hơn nữa sau khi kết thúc lại có tiệc, rất không thú vị." Vân Lãnh Ca hiếm khi tùy hứng, cái loại khách sáo không đến từ nội tâm kia, nàng thật không

muốn cùng một đám người mang tâm tư khác biệt, giao thiệp lẫn nhau, lá mặt lá trái!

"Ừ, Vũ Văn Mẫn có thân phận quý phi, nói cho cùng, đối với Hoàng thượng, cũng chỉ là một mật thám và mối nhử, nếu mất đi tác dụng, chắc hẳn Vũ Văn Minh sẽ không quan tâm đến sống chết của nàng ta, cho nên, đại điển lần này chỉ như làm cho có thôi, nếu Ca nhi không muốn đi, cáo ốm là được." Đối với yêu cầu của Vân Lãnh Ca, từ trước đến giờ Mộ Dung Diệp đều có cầu tất ứng, huống chi hẳn cũng không muốn Vân Lãnh Ca vào Hoàng cung nhiều, ở vương phủ là an toàn nhất.

editedbysutucuoigaDie nd da nl e q uu ydo n

Vân Lãnh Ca gật đầu, bối rối bay sạch, nàng nhàn nhạt ngáp, nhảy xuống đuôi Mộ Dung Diệp, nhìn thoáng mắt qua đồng tấu số dân cao như núi, âm thanh bá đạo ra lệnh: "Bây giờ chàng đi tắm, sau đó ngủ với thiếp, không được phê sỗ nữa!"

"Dạ, Thế tử phi, tiểu nhân tuân lệnh!" Mộ Dung Diệp dờ khóc dờ cười nhìn Vân Lãnh Ca, đứng dậy đi đến phòng tắm.

Hoàng cung, trong Khôn Ninh cung, Hoàng hậu bối rối nhìn Thái tử vừa đến đã lập tức đuổi cung nhân ra ngoài, nhíu mày thật chặt, không vui hỏi: "Hơn nửa đêm, con không nghỉ ngơi, chạy đến chỗ Bồn cung làm gì? Ngộ nhờ bị Hoàng thượng nhìn thấy, còn tưởng rằng con rắp tâm không tốt!"

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Bắt Đầu Thực Hiện

Editor: Gà

Thượng Quan Hạo đóng chặt cửa chính nội điện, nhìn quanh bốn phía, xác nhận không có ai mới nói: "Mẫu hậu, nhị thần có chuyện quan trọng thương lượng với ngài!"

"Có chuyện gì không thể để ngày mai thảo luận sao? Vì sao phải vào giờ này?" Hoàng hậu nhìn chăm chăm Thái tử, nhất thời trong lòng có dự cảm xấu, nhưng nói không ra, đành phải hỏi.

"Nhị thần đã liên thủ với Tam Hoàng tử Bắc Nguyệt, thương định thời gian, bức bách phụ hoàng thoái vị nhường ngôi, nhị thần muốn đăng cơ làm Đế!" Ánh mắt Thượng Quan Hạo âm u bắn ra ánh sáng dã tâm, vẻ mặt âm ngoan lạnh giọng nói, bày ra dự vọng mãnh liệt không ai bì nổi, giọng nói chắc chắn xen lẫn tự tin không ai có thể so sánh, tựa như lấy được ngôi vị Hoàng đế dễ như trở bàn tay!

Nghe vậy, Hoàng hậu cả kinh, trong nháy mắt chén trà trong tay lăn xuống đất, 'bịch' một tiếng, phá vỡ không khí đóng băng trong điện!

"Con nói... Cái gì.... Con.... Muốn.... Mưu triều oán vị?!" Những lời này, như sét đánh ngang tai khiến Hoàng hậu bối rối hồi lâu, sau một lúc bà ta mới run rẩy giơ tay lên, chỉ vào gương mặt ngạo nghễ như vương giả của thiên địa của Thượng Quan Hạo, mắt tròn trĩnh, không thể tin hỏi ngược lại một cách đứt quãng.

Thượng Quan Hạo ngẩng cao cằm, chắp tay sau lưng, muốn bắt chước khí độ của Quân vương, nhưng chỉ như khỉ đeo hoa, học theo Hàm Đan [1], trong mắt Hoàng hậu, giờ phút này Thái tử tựa như nhé con không biết tự lượng sức mình, cố gắng học tập tư thái của vua, họa hổ bất thành phản loại khuyển [2], làm người ta cảm thấy buồn cười.

[1] Học theo Hàm Đan: học theo người chẳng thành, lại còn quên cả cái vốn có (thời Chiến Quốc, dân quận Hàm Đan nước Triệu, nổi tiếng về thuật đi bộ. Người nước Yên hâm mộ, sang học thuật đó, nhưng đã không học được, lại quên cả cách đi bộ của chính mình, trở nên đi đứng lạch bạch tức cười. Câu trên ngụ ý chớ nên đua đòi rơm)

[2] họa hổ bất thành phản loại khuyển: vẽ hổ không thành ra vẽ chó

"Không sai, phụ hoàng già rồi, cả tin Mộ Dung Diệp, ngược lại chất vấn nhi tử ruột của ông ta, vô dụng như vậy, giang sơn Đông Dương sớm muộn gì cũng sẽ mất trong tay phụ hoàng!" Thượng Quan Hạo gật đầu, ánh mắt sáng rỡ, khinh thường nói. sutucuoiga dieendaanleequydonn

"Nghịch tử!.... Con muốn Bốn cung tức chết hay sao?" Hoàng hậu che ngực, thở từng ngụm, bị giọng điệu cuồng vọng đại nghịch bất đạo của Thượng Quan Hạo khiến cho tức giận.

"Mẫu hậu, chẳng lẽ ngài muốn nhi thần chắp tay tặng Thái tử vị cho người khác sao? Tại sao? Nhi tử là con trai trưởng của Đông Dương, là trưởng tử, giang sơn Đông Dương vốn là của nhi thần, phụ hoàng già nên hồ đồ rồi, ngài cũng hồ đồ sao? Nhi thần bị kéo xuống ngựa, e rằng vị trí Hoàng hậu ngài cũng ngồi không vững đâu!" Vẻ mặt Thượng Quan Hạo mang theo dữ tợn, thoáng hiện vẻ điên cuồng không thành công thì thành nhân.

"Con chỉ cần nghĩ, theo phụ hoàng con phân phó, Thái tử vị vẫn là của con, không chạy được!" Hoàng hậu nghe Thượng Quan Hạo nói, trong mắt

lóa lên vẻ hoang mang, hiem thấy vẫn không tức giận, đột nhiên bình tĩnh lại, trầm giọng nói.

"Mẫu hậu, lời này của người cũng không lừa được mình, cần gì phải nói ra lời nói không có sức thuyết phục để lừa gạt nhi thần!" Thái tử hừ lạnh, trong nháy mắt đã bắt được vẻ hoang mang và hốt hoảng trong mắt Hoàng hậu, trong lòng cười lạnh, giọng nói giễu cợt.

"Phế Thái tử không phải chuyện nhỏ, sẽ nhiễu loạn triều cương, thậm chí sẽ dao động căn cơ Đông Dương, Hoàng thượng sẽ không dễ dàng hạ quyết tâm này đâu!" Hoàng hậu buông mí mắt, che ánh mắt, cho dù đáp án đã thành hình trong lòng, nhưng vẫn tự an ủi nói.

"Lần trước nếu không phải ngoại tổ phụ liên hiệp với đại thần trong triều khuyên can, sợ rằng hiện tại nhi thần đã sớm không còn là Thái tử, làm sao ngài có thể khổ sở tiếp tục lừa mình dối người." Thượng Quan Hạo rất hồ thẹn với Hoàng hậu không biết tiến thủ, nhưng kế tiếp hẳn ta phải thu được ủng hộ của Hoàng hậu, nếu không tuyệt đối không thể đi tiếp, nhưng nhìn ánh mắt do dự tràn ngập tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả được của Hoàng hậu, Thượng Quan Hạo nhíu mày, biết hiện tại trong nội tâm bà ta đã khẽ giãn ra, phải thêm một năm củi nữa, để bà ta mau sớm hạ quyết tâm: "Mẫu hậu, phụ hoàng chính trực tráng niên, trong cung phi tần giai lệ đếm không hết, cho dù mấy năm nay nhi thần nghiêm ngặt tuân thủ bốn phận, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục bảo vệ Thái tử vị, nhưng sau một lúc, chẳng những hai hài tử trong cung đều lớn lên, hơn nữa còn sẽ tăng thêm rất nhiều trẻ sơ sinh, cho đến lúc này, lấy sức của một mình nhi thần, muốn đứng đầu quần hùng, mặc dù thủ đoạn thông thiên, chỉ sợ cũng rất khó giành thắng lợi, thừa dịp hiện tại thiên thời địa lợi nhân hòa, nhi thần chiếm đoạt tiên cơ, đi trước lên ngôi, đợi khi tất cả đều kết thúc, sẽ không tồn tại những thứ nguy hiểm ngầm này nữa!"

Nghe vậy, Hoàng hậu trầm mặc hồi lâu, lặp lại lời nói của Thượng Quan Hạo dưới đáy lòng nhiều lần, ánh mắt không ngừng lóa, hiển nhiên

đang suy tư khả năng, giữa hai lông mày hiện rõ vẻ mặt phức tạp.

"Mẫu hậu, nhi thần không phải muốn giết cha mưu triều, chỉ vì tư tưởng phụ hoàng đã lạc hậu, theo không kịp bước chân chính trị, nhi thần kế vị thay phụ hoàng, vẫn sẽ tôn phụ hoàng làm Thái Thượng Hoàng, để ông ở trong cung an dưỡng tuổi già, trải qua cuộc sống thần tiên hưởng lạc thật tốt, nhi thần sẽ tuân theo nguyện vọng của tổ phụ, thống trị thiên hạ Đông Dương thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cho ngài và phụ hoàng thất vọng!" Thượng Quan Hạo hiểu rõ tình cảm Hoàng hậu đối với Hoàng thượng, đương nhiên cũng hiểu băn khoăn của bà ta, trong lòng cảm thấy chê cười đối với hành động ngây thơ của bà ta, nhưng bất động thanh sắc chậm rãi nói, rót thêm lòng tin cho Hoàng hậu, để bà ta vứt bỏ hoài nghi, yên tâm phụ trợ mình lên ngôi kế vị!

"Tuy vậy, sao dễ dàng thế được, con cho rằng phụ hoàng con là quá hồng mềm có thể để mặc con năn sao?" Hoàng hậu mặc dù mơ hồ đồng ý với Thượng Quan Hạo, nhưng trong lòng cảm thấy kế hoạch không mấy lạc quan, Thái tử không quyền không thế, chẳng lẽ chỉ dựa vào một câu nói suông thì có thể thượng vị sao? Có hơi viễn vông không?

"Đương nhiên nhi thần đã chuẩn bị chu toàn!" Thượng Quan Hạo tự tin cười, nhìn Hoàng hậu gằn từng chữ: "Chỉ cần mẫu hậu làm một chuyện, rất đơn giản nhưng cũng rất khó khăn, một khi thành công, ngày nhi thần đăng cơ sắp đến!"

"Là gì?" Hoàng hậu nhìn Thượng Quan Hạo bị ham muốn làm cho mê muội, đột nhiên cảm thấy đứa con trai này thật xa lạ, trước kia bà cảm thấy cho dù Thái tử không có tác dụng lớn, không có thực tài, nhưng dù sao hãn ta cũng là nhi tử của mình, máu mủ ruột thịt, trong lòng vô cùng thương yêu, bà ta cũng biết Hoàng thượng bất mãn với Thái tử, vì bảo vệ Thái tử vị của hãn ta, có thể nói bà ta rất nhọc lòng, lợi dụng nhà mẹ đẻ giúp hãn ta chu toàn trên triều đình, tận lực giúp hãn ta trải một con đường lớn bằng phẳng để tương lai đi lên ngôi vị Hoàng đế.

Tuy nhiên người tính không bằng trời tính, cuối cùng Hoàng đế có ý định phế Thái tử, Hoàng hậu lặng lẽ thờ dài, mặc dù Thái tử ngỗ nghịch, nhưng lại rất thực tế, chính bà ta không thể không thừa nhận, nếu Thái tử đổ, chính cung Hoàng hậu này cũng sẽ thành hữu danh vô thực, chờ tân hoàng vừa lên, bà ta chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp!

Cho nên, Thái tử tuyệt đối không thể đổi chủ!

Thượng Quan Hạo cảm thấy Hoàng hậu đã buông lỏng, rốt cuộc nội tâm lơ lửng giữa không trung đã để xuống, đứng dậy lại gần bên tai Hoàng hậu, nhỏ giọng nói ra kế hoạch tính toán của bản thân.

"Cái gì? Cái này không được? Nếu bị người phát hiện, sẽ tru diệt cửu tộc!" Đột nhiên Hoàng hậu biến sắc, nghe Thượng Quan Hạo nói, vẻ mặt càng ngày càng kinh ngạc, bỗng chốc đứng dậy, lắc đầu từ chối thẳng, nhìn vẻ mặt Thái tử không thể gật bừa, Hoàng hậu cau mày, vẻ mặt biến ảo không ngừng, yên lặng chốc lát, rốt cuộc phun ra quyết tâm: "Ta xuống tay không được...."

Trong mắt Thượng Quan Hạo chợt lóe lên châm chọc, ở Hoàng thất này không có thân tình chỉ có lợi ích đại gia tộc, mẫu hậu lại không để ý đại cục, chỉ muốn hư tình mờ mịt giữa nam nữ, thật ngây thơ, ngây thơ vô cùng.

"Loại thuốc kia chỉ khiến người lâm vào ngủ mê man, thân thể mệt mỏi không thể làm việc, cũng sẽ không có bất kỳ tác hại nào, đợi khi thần thành nghiệp lớn, dĩ nhiên phụ hoàng có thể khỏi hẳn!" Ánh mắt Thượng Quan Hạo lóe lên, âm ờ giải thích: "Chỉ cần một khi phụ hoàng suy sụp, khi thần thân là Thái tử, kế vị chính là chuyện đương nhiên, ai cũng sẽ không có dị nghị, chờ tất cả an bài xong, thì bắt tay vào điều dưỡng thân thể cho phụ hoàng, đến lúc đó dù phụ hoàng không cam tâm, nhưng đã thành sự thật, ai cũng không thể cứu vãn!"

"Thuốc kia thật sẽ không gây tổn hại với thân thể người sao?" Nghe nhi tử mình trả lời, Hoàng hậu vẫn không yên lòng, hai mắt nhìn chăm chăm về mặt Thái tử, không buông tha bất kỳ nét mặt nào của hắn ta, muốn nhìn thấy dị thường trên đó.

"Đương nhiên, dù sao phụ hoàng cũng là phụ thân thân sinh của nhi thần, dù nhi thần không chừa thủ đoạn nào, nhưng sẽ không giết cha đâu!" Thượng Quan Hạo biểu lộ đáy mắt chân thành trước mặt Hoàng hậu, giọng nói trịnh trọng, trên mặt tràn đầy thân tình phụ tử.

"Mộ Dung Diệp thì sao? Bắn vào bản lĩnh của Mộ Dung Diệp, dù Hoàng thượng bị chúng ta chế trụ, chỉ sợ hắn cũng có năng lực chuyển bại thành thắng!" Hoàng hậu hiểu biết công trận Mộ Dung Diệp cực kỳ trác tuyệt, chiến tích cường đại như thế, cho đến nay chưa từng thất bại, muốn chuyển nguy thành an còn không dễ dàng sao?

"Những thứ khác đều giao cho nhi thần, trong lòng nhi thần hiểu rõ, Mộ Dung Diệp không đủ uy hiếp, chỉ cần mẫu hậu làm theo lời nhi thần, chúng ta đã nắm chắc một nửa!" Thượng Quan Hạo quý dị cười, chắc nịch nói, cho dù trong lòng hận không thể chia sẻ toàn bộ kế hoạch với thiên hạ, để bọn họ biết mình lập tức sẽ là cửu ngũ chí tôn, nhưng vì sợ thất bại trong gang tấc, hắn ta vẫn cắn chặt hàm răng, hành động chưa bắt đầu, vẫn không thể nói ra, cho dù người kia là mẫu hậu của mình!

Hoàng cung, trong thư phòng, mặt Hoàng đế trầm như nước nghe âm vệ bẩm báo, buông mắt không nói, cho đến khi nghe được Thượng Quan Hạo tính toán lợi dụng Hoàng hậu làm con cờ giúp hắn ta bỏ thuốc thì sắc mặt ông ta khẽ thay đổi, mí mắt chợt nâng lên, bàn tay vẫn gõ bàn dừng lại, ánh mắt thâm thúy khó dò, trong mắt tràn đầy sát khí.

"Đi một chuyến đến Mộ Dung Vương phủ, nói cho Mộ Dung Thế tử biết chuyện xảy ra tối nay, để hắn thăm dò rõ ràng bí mật giữa Thái tử và

Tam Hoàng tử Bắc Nguyệt, trăm phải biết tất cả kế hoạch của bọn họ." Hoàng thượng buông mắt xuống lần nữa, bình tĩnh nói.

"Vâng" âm vệ đáp một tiếng, nhanh chóng rời khỏi thư phòng, chạy thẳng đến Mộ Dung Vương phủ.

Thấy thư phòng trừ mình ra không có ai nữa, sắc mặt Hoàng thượng dần dần nặng nề, ngưng mảy suy tư, nếu chuyện này chỉ có Thái tử cấu kết với Vũ Văn Minh, vậy hoàn toàn sẽ không tạo thành họa lớn, nhưng sợ nhất có người muốn đục nước béo cò, đảo loạn thiên hạ, từ đó không cần tốn nhiều sức đạt được ích lợi thật lớn, nếu sự thật như vậy, tình huống kia sẽ càng ngày càng khó nắm trong tay.

Mộ Dung Vương phủ, trong lúc đó, Mộ Dung Diệp cũng nhận được tin tức âm vệ.

"Chuyện gì, vừa mới nằm xuống, có để người ta ngủ không thể." Vân Lãnh Ca chống đầu nằm nghiêng trên giường nhìn Mộ Dung Diệp cầm tờ giấy tràn ngập chữ viết, nhàn nhạt ngáp, lười biếng hỏi.

"Thái tử hành động." Hai mắt Mộ Dung Diệp nhanh chóng xem hết nội dung trên tờ giấy, sau đó mượn ánh nến trên bàn đốt thư, tiếc chữ như vàng nói.

"Nhanh vậy? Dùng cách gì?" Vân Lãnh Ca nhú mảy, hứng thú hỏi.

"Phương pháp cũ rích, hạ thuốc Hoàng thượng, hiệp thiên tử dĩ lệnh quần thần [3]!" Khóe môi Mộ Dung Diệp nở nụ cười khó lường, khẽ cười nói.

[3] hiệp thiên tử dĩ lệnh quần thần: lợi dụng thiên tử để bắt các quần thần phục tùng

"Chiêu này trong sách viết rất nhiều, thật sự không có gì mới." Vân Lãnh Ca chép miệng, từ trong thâm tâm khinh bỉ Thượng Quan Hạo, quả thật bản thân không đánh giá cao hắn ta, hắn ta thật sự là gỗ mục không thể đẽo mà.

"Ca nhi, nàng đoán Hoàng thượng sẽ ứng phó thế nào?" Mộ Dung Diệp quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Lãnh Ca, gương mặt cười, có thâm ý khác nói.

Để nàng đoán à? Nếu tâm tư Hoàng đế dễ đoán như thế, vậy ông ta không thể ngồi trên bảo tọa Thiên tử rồi, Vân Lãnh Ca suy nghĩ một chút, trong mắt phát lên ánh sáng cơ trí, môi mọng khẽ mở, khẳng định nói: "Đương nhiên chủ động tham gia, tương kế tựu kế, làm suy nhược phòng bị của kẻ địch, bắt Thái tử khoanh tay chịu trói, cứ như vậy, mới có thể phát huy tốt hơn!"

Thấy Vân Lãnh Ca đã hiểu ý nghĩa sâu xa bên trong, mắt phượng Mộ Dung Diệp sáng chói toát ra tán thưởng, trong lòng mặc dù kinh ngạc nhưng không ảo não, ý cười yếu ớt trong mắt dần dần trở nên thâm sâu, sau đó vui đùa nói: "Quả thật không thua nam tử nửa phần!"

"Ai nói nữ nhân không bằng nam tử?" Vân Lãnh Ca không chút nghĩ ngợi thốt lên.

"Ca nhi của ta xác thực thông tuệ hiếm thấy." Mộ Dung Diệp nghe Vân Lãnh Ca không chút do dự trả lời, đáy mắt hiện vẻ cứng chiều, giọng nói dụ dỗ.

"Không thật lòng, giống bị ép buộc mà nói." Mắt Vân Lãnh Ca khẽ quét Mộ Dung Diệp, lại không biết cái nhìn kia mang theo hờn dỗi đáng yêu phong tình vạn chủng, khiến vẻ mặt trấn định của Vân Lãnh Ca thêm rục rờ như lưu tinh rung động lòng người!

Tâm thần Mộ Dung Diệp khê động, có chút khó có thể đè nén đi đến giường, vừa muốn cúi người chuẩn bị trộm hương, chỉ nghe thấy ngoài cửa vang lên âm thanh Xích Ngôn. "Thế tử, ám vệ Hoàng thượng báo lại."

"Bản Thế tử biết, bảo hần cút về, nói bản Thế tử tự có chủ trương!" Bị quấy rầy chuyện tốt tâm tình Mộ Dung Diệp không vui, mặt không kiên nhẫn gầm nhẹ nói.

Ngoài cửa Xích Ngữ bị âm thanh hỏa khí của Mộ Dung Diệp làm sợ run cả người, không dám tiếp tục lưu lại tránh dẫn lửa thiêu thân, vội vàng cáo lui rời đi, nhưng trong lòng thì hoài nghi, vừa rồi bản thân đã nói gì sai thế?

Gương mặt Vân Lãnh Ca hơi đỏ lên, nửa trách nửa giận trừng mắt nhìn Mộ Dung Diệp, tức giận: "Thối nển ngủ." Nói xong, che chăn trùm lên người, tự động để lại vị trí phía ngoài cho Mộ Dung Diệp.

Mộ Dung Diệp chán nản than thở, không thể làm gì thối tắt nển, trực tiếp đi lên trước nằm trên giường, cánh tay phải kéo eo Vân Lãnh Ca, ôm nàng vào lòng, cẩn thận tét chăn cho nàng, sau đó nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Giờ phút này cơn buồn ngủ của Vân Lãnh Ca vì hành động của Thái tử mà biến mất không ít, mở mắt mượn ánh trăng bên ngoài nhìn sườn mặt Mộ Dung Diệp, hỏi: "A Diệp, chàng nói Thái tử và Vũ Văn Minh chỉ là hai tôm tép nhãi nhép trong đại cục này, Hoàng thượng trực tiếp cho người bắt Thái tử không được sao, vì sao phải tốn công tốn sức?"

"Bởi vì ý đồ Nam Tinh không rõ, Hoàng thượng không thể tùy tiện làm việc tránh bắt dây động rừng, còn nữa, dù sao Thái tử cũng điều động nội bộ, không có chứng cứ xác thực để bắt hần ta, sẽ khiến quần thần chỉ trích, triều cương cũng sẽ không yên." Mộ Dung nhắm mắt lại lười biếng trả lời, bàn tay đặt ở eo Vân Lãnh Ca bắt đầu xấu xa di động.

Toàn bộ tâm tư Vân Lãnh Ca đặt trong thời cuộc, không có chú ý cử động của Mộ Dung Diệp: "Bước đầu tiên Thái tử cường ép Hoàng thượng, sau đó bức vua thoái vị, bản thân thay thế, nhưng nói thì đơn giản, làm mới khó, tại sao hắn ta cho rằng tất cả sẽ tiến hành đúng hạn theo kế hoạch của hắn ta?"

"Ừ...? Hắn ta dựa vào cái gì?" Bàn tay Mộ Dung Diệp đã xuyên vào tẩm y Vân Lãnh Ca, trực tiếp chạm lên làn da trơn nhẵn như ngọc, tâm thần nhất thời mơ hồ, nửa ngày mới có thể tiêu hóa lời nàng hỏi hồn tiếp tục không yên nói: "Thái tử xác thực không có bản lĩnh đó, mặc dù Vũ Văn Minh mạnh hơn Thái tử chút xíu, nhưng không phải người lợi hại gì, cho nên thúc đẩy tất cả việc này có khả năng nhất chính là Nam Tinh, Nam Tinh chưa chiếm được ba phần thiên hạ, liên hiệp với Vũ Văn Minh, mượn tay Vũ Văn Minh làm việc cho Thái tử, lợi dụng mâu thuẫn giữa Thái tử và Hoàng thượng, bắt tay từ nội bộ Đông Dương, từng bước một làm tan rã thế lực Đông Dương, ừ, có thể như vậy..." Tay Mộ Dung Diệp di động càng lúc càng nhiều, hắn cũng trình bày chậm chậm lời nói trở nên không mạch lạc, nói xong lời cuối, phân tích càng hỗn độn, giọng nói khàn khàn chứa lửa dục đè nén.

"Này, Mộ Dung Diệp, thiếp đang nói chính sự với chàng, chàng bỏ tay ra!" Cảm thấy Mộ Dung Diệp không chút để ý, tiếp theo Vân Lãnh Ca phát hiện tay hắn không đứng đắn, bất mãn chu môi kháng nghị.

"Ta cũng làm chính sự, Ca nhi, đêm xuân khổ ngắn, chúng ta nên tận hưởng lạc thú trước mắt mới đúng..." Mộ Dung Diệp cảm giác cả người giống như cháy rồi, lật người, đặt Vân Lãnh Ca ở phía dưới, thì thầm bên tai nàng, cổ ý ở phả khí nóng vào tai ửng đỏ của nàng, giở trò cời bỏ tẩm y của nàng.

Hai tay Vân Lãnh Ca đánh lồng ngực Mộ Dung Diệp, vừa chuẩn bị phát huy tài khéo ăn khéo nói của bản thân muốn tranh luận với hắn một phen, nhưng môi đỏ mọng vừa mở ra, đã bị môi hắn đặt lên, nhẹ nhàng

gặm cắn, thân thể vì tay hãn đang không ngừng đốt lửa, mà từ từ mềm nhũn ra, cho đến khi biến thành vũng nước trong lòng hãn, mặc hãn đòi hỏi.

Màn che lắc lư, che đậy một phòng dào dạt xuân ý.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Sắp Đại Loạn

Editor: Gà

Mười sáu tháng ba, chủ đại cát, mọi việc thông thuận, ngày hôm đó Hoàng đế cử hành đại điển tế bái cho Vũ Văn Mẫn, chiêu cáo thiên hạ, đại biểu nàng ta đã thành Mẫn Tuệ quý phi của Đông Dương!

Vân Lãnh Ca nằm ở sạp mỹ nhân yên tĩnh lặt sách, có thể tránh bữa tiệc ẩn náu phân tranh như vậy, dĩ nhiên rất thoải mái.

"Tiểu thư, vừa rồi cô gia phái Xích Ngôn truyền lời, hỏi ngài dùng bữa chưa." Nụ cười trên mặt Ngâm Cầm tựa như một con mèo nhỏ ăn vụng thành công, cười nhẹ hỏi.

"Một lát nữa, đang còn ban ngày mà." Vân Lãnh Ca nghe vậy ngẩng đầu nhìn sắc trời, thấy ánh mặt trời vẫn chói mắt, tiếp tục cúi đầu đọc sách.

"Tiểu thư, cô gia thật quan tâm ngài, quan tâm cả việc khi nào ngài dùng cơm!" Ngâm Cầm cười hì hì, trêu nói.

"Đó không phải quan tâm, đoán chừng bữa tiệc không thú vị, tìm chút niềm vui giết thời gian thôi!" Vân Lãnh Ca có chút nhàm chán, buông sách xuống, nhìn Ngâm Cầm phân phó: "Đi lấy uyên ương tịnh để cho ta, rảnh rồi không có gì làm, thêu túi thơm cho A Diệp!"

Mộ Dung Diệp lăm lăm cái túi thơm đó đã lâu rồi, trước kia Vân Lãnh Ca cảm thấy tài nghệ của mình không lên được mặt bàn, cho dù miễn cưỡng lăm cũng sẽ rất khó nhìn, nhưng trong khoảng thời gian này thừa dịp

ngày ngày hăn có công vụ vội vàng vào triều, còn bản thân âm thầm tốn chút công phu cố gắng học tập với Vân Nhi, cũng xem như có chút thành tựu, một hà bao nhỏ nhỏ hăn không thành vấn đề.

Ranh mãnh trong mắt Ngâm Cầm càng phát ra dày đặc, mắt híp lại thành một khe hở, giây lát, thấy Vân Lãnh Ca lờm nàng, mới khẽ cười cáo lui!

Giờ hơi canh ba, Vân Lãnh Ca nằm trên giường đọc sách chờ Mộ Dung Diệp.

"Ca nhi, ta đã trở về!" Người chưa đến, âm thanh Mộ Dung Diệp đã truyền vào nội thất.

"Ừm, dùng cơm chưa?" Vân Lãnh Ca đặt sách một bên, ngược mắt nhìn Mộ Dung Diệp đã đẩy cửa vào, trong không khí còn xen lẫn mùi rượu nồng nặc, Vân Lãnh Ca ghét bỏ nhăn mũi, lấy tay vẫy vẫy gió ở chóp mũi, khiến không khí lưu động càng nhanh hơn: "Uống rượu gì vậy, thật khó ngửi! Nhanh đi tắm đi!"

"Dạ, nương tử!" Khóe môi Mộ Dung Diệp nhếch lên, hai mắt mông lung, gương mặt phong hoa tuyết đại càng thêm hấp dẫn đoạt hồn.

"Nhanh lên!" Vân Lãnh Ca bị hăn nhìn như thế, có chút không chịu nổi, vội vàng phát tay, để hăn vội vàng tắm cho tỉnh táo lại.

Mộ Dung Diệp thấp giọng cười, giọng nhỏ nhẹ cực kỳ dễ nghe, hình như đoán được Vân Lãnh Ca đang suy nghĩ gì, mắt phượng say lòng người sáng rỡ chớp chớp với nàng, muốn tiến lên hôn, nhưng thoáng nghĩ mùi rượu trên người nồng nặc, chỉ đành phải phân phó người chuẩn bị nước tắm, đến phòng tắm tắm rửa.

Sau nửa canh giờ, Mộ Dung Diệp mặc tấm y màu trắng đi vào nội thất, đi đến trước giường, không nói hai lời lập tức cúi người mạnh mẽ hôn

Vân Lãnh Ca, mang theo dự vọng, lặng lẽ nói lên nỗi nhớ của ngày hôm nay.

"Phong phi xong rồi? Còn náo nhiệt thì sao?" Vân Lãnh Ca nằm trong lòng Mộ Dung Diệp, tay vòng chắc eo cường tráng của hắn, lưỡi biếng hỏi.

"Đơn giản chỉ khách sáo nâng ly cạn chén, rất phiền phức!" Mộ Dung Diệp rất không kiên nhẫn với giới quý tộc giả vờ giả vịt trong Kinh thành, cho nên hắn không tổ chức bất kỳ bữa tiệc nào trong vương phủ, trừ phi phải hiện diện trong cung yến, nếu không hắn thà ở trong phủ.

"Mẫn công chúa, ồ, không đúng, Mẫn Tuệ quý phi có cười thành tiếng không?" Vân Lãnh Ca nhíu mày, chế nhạo hỏi: "Hiện tại đối ý đã chậm, một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương như vậy, A Diệp đã vượt mất miệng thịt béo đến miệng rồi nhé!"

Mộ Dung Diệp khẽ thở dài, bất đắc dĩ ôm chặt Vân Lãnh Ca, giả vờ hối tiếc vô vàn: "Đúng vậy, nhưng nước phù sa không chảy ruộng ngoài nha, cho Hoàng đế cứu cứu cũng là lựa chọn rất tốt, dù sao, mỹ nhân rắn độc, ta chịu không nổi!"

"Nếu dụ ngoan vô hại, chàng sẽ chịu nổi đúng không?" Nghe vậy, trong lòng Vân Lãnh Ca mất hứng, bữu môi hỏi ngược lại, giọng nói chua xót.

Mộ Dung Diệp cười khúc khích, hắn phát hiện gần đây hứng thú của hắn càng ngày càng tệ hại rồi, chỉ muốn thấy dáng vẻ Ca nhi ghen tuông thôi, nâng tay trái lên, Mộ Dung Diệp nhẹ nhàng nhéo mũi Vân Lãnh Ca: "Ngốc quá, lời ta đã nói thì không hối hận, trừ Ca nhi, trong mắt ta tuyệt sắc hồng nhan khắp thiên hạ đều chỉ là hạt bụi!"

Cảm nhận được tầm mắt nóng rực rơi vào mặt mình, hai gò má bóng loáng của Vân Lãnh Ca hơi đỏ lên, nghe được Mộ Dung Diệp nghiêm túc,

thầm nói quả nhiên nữ nhân trong khi yêu đều không có đầu óc, lời này quả không sai.

"Khi nào sứ giả Bắc Nguyệt rời khỏi Đông Dương?" Vân Lãnh Ca cau mày hỏi.

"Không nói chính xác được, sắp rồi, Vũ Văn Mẫn đã được phong phi, mấy ngày nay trù mưu của Vũ Văn Minh và Thái tử cũng tiến hành không sai biệt lắm, đến lúc trở về rồi!" Mộ Dung Diệp nói.

"Có tin tức gì mới không? Thiếp cảm thấy lần này quá thuận lợi rồi, khiến người ta cảm thấy lo lắng, Vũ Văn Minh nhìn qua lịch sự nho nhã, nhưng không biết tại sao, thiếp nghĩ rằng y không đơn giản như vậy!" Vân Lãnh Ca nhớ đến gương mặt tuấn tú và nụ cười ôn hòa của Vũ Văn Minh, xuyên thấu qua tầng ngụy trang kia, dường như nhìn thấy nội tâm cười gằn và điên cuồng của y!

"Đương nhiên y không đơn giản, thậm chí có bản lĩnh liên lụy Nam Tinh, hiện tại điều ta cảm thấy hoang mang là, trận này tùy thời có thể phát động chiến tranh, rốt cuộc do Hoàng thất Nam Tinh thúc đẩy, hay chỉ do người có dã tâm quấy phá, nếu là về trước, phiền toái không nhỏ đâu!" Mộ Dung Diệp thu lại nụ cười trong mắt, từ từ trở nên nặng nề, chậm rãi nói.

"Thiên hạ phân cửu tất hợp, hợp cửu tất phân [1], cuộc sống thái bình đã lâu, có người muốn nhất thống sơn hà cũng hợp tình hợp lý, mỗi quốc gia sẽ có Hoàng tử mang chí hướng rộng lớn, nhưng tương tự, ở Hoàng cung không thiếu nhất chính là con nổi dòng, quần hùng tranh giành, tài năng bộc lộ, cũng không dễ dàng, hiện tại Hoàng tử thành niên ở Đông Dương chỉ có ba vị, tranh đoạt long ý đã đến mức nước sôi lửa bỏng, Nam Tinh khẳng định cũng thế, chỉ bằng sức của một người, đảo loạn toàn bộ thiên hạ, khó như lên trời, cho nên, thiếp cảm thấy người đi trước suy đáng thực tế hơn chàng một chút." Vân Lãnh Ca hiểu nhiều lịch sử, đương nhiên cũng có lý luận của riêng mình, nói rõ nhận thức trong lòng nàng.

[1] phân cửu tất hợp, hợp cửu tất phân: chia lâu rồi lại hợp, hợp lâu lại chia

"Nếu thật vậy, suy nghĩ của Bắc Nguyệt đế rất quan trọng rồi!" Mộ Dung Diệp nghe Vân Lãnh Ca phân tích, tán thưởng sự hoạt bát của nàng, nhưng trong lòng có chút lo lắng cho thế cục thiên hạ hiện nay, âm thanh có chút nặng nề.

Mộ Dung Diệp hàm hồ nói, nhưng sao Vân Lãnh Ca nghe không ra chứ, liên hệ với thời thế tam quốc hiện nay, ai là chim đầu đàn, người nào là Hoàng Tước cười đến cuối cùng, liên quan đến tồn vong một nước, Đông Dương vì có Thái tử ngu xuẩn, đã hoàn toàn quần vào lốc xoáy này, hơn nữa còn ở trung tâm nguy hiểm, trước có Bắc Nguyệt như sói lúc nào cũng có thể sẽ bị cắn ngược lại, sau có Nam Tinh ngồi chờ thu lưới, trước có sói, sau có hổ, bây giờ lâm vào hai cái khó này, lui hoặc tiến không thể nghi ngờ đều không nên.

Cho nên, hiện tại người nắm giữ hướng gió chính là Bắc Nguyệt đế, nếu ông ta có thể nhìn xa một chút, sẽ thấy Nam Tinh lòng muông dạ thú, nhưng nếu ánh mắt thiển cận, chỉ có thể phát hiện ích lợi ngắn ngủi trước mắt, bất chấp tất cả liên hiệp với Nam Tinh để diệt Đông Dương, vậy cho dù một ngày nào đó Bắc Nguyệt thật sự mất nước, chỉ sợ không kịp hối hận.

"Bắc Nguyệt đế tín nhiệm Đại Hoàng tử hay Tam Hoàng tử?" Trong đầu Vân Lãnh Ca nhanh như chớp nghĩ ra rất nhiều ý tưởng, giây lát, trầm giọng hỏi.

"Thông thường, phụ thân nhất định thương yêu con trai trưởng hơn, nhưng Bắc Nguyệt chú trọng tôn ti, dòng chính thứ cực kỳ rõ ràng, cho nên ở phương diện này Tam Hoàng tử chiếm hết ưu thế, thêm nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu Bắc Nguyệt, dưới áp lực đó, mới có thể khiến Vũ Văn Trạch phải giả vờ câm điếc không có lý tưởng, không muốn bản thân còn chưa

lớn lên đã chọc người ghen ghét!" Trong nháy mắt Mộ Dung Diệp đã hiểu ý Vân Lãnh Ca, đáy mắt nổi lên một chút cảm khái, cơ hồ muốn vỗ tay cho sự thông tuệ của nàng!

"Theo nàng, Bắc Nguyệt đế này như thế nào?" Vân Lãnh Ca làm cảm thấy tình hình không hề lạc quan, xem ra hiểu rõ ý tưởng của Hoàng đế Bắc Nguyệt là điều bắt buộc!

"Trừ nghi tâm của Đế Vương ra, cũng là vị minh quân cơ trí!" Mộ Dung Diệp trầm tư, nhớ đến tư liệu ám vệ điều tra về Bắc Nguyệt đế, chỉnh sửa đơn giản lại rồi cho ra một kết quả mơ hồ.

"Vậy hẳn ông ta không phải là người hồ đồ, có thể nhìn thấu mấy phần Nam Tinh âm mưu bày kế?" Vân Lãnh Ca chưa từng thấy Bắc Nguyệt đế, không thể nói quá mức khẳng định, chỉ đành phải suy đoán.

"Rất khó nói." Mộ Dung Diệp khẽ lắc đầu, hai mắt tỏa sáng: "Phải nhìn xem lần này Nam Tinh có bao nhiêu quyết tâm xâm phạm Đông Dương rồi."

"Hả?" Vân Lãnh Ca không hiểu hỏi ngược lại, có bao nhiêu quyết tâm? Nam Tinh tương giao với hai nước khác không nhiều, không có hữu nghị, lại không có trở ngại thù hận, trừ phi chỉ vì lợi ích, thực hiện ý tưởng thôn tóm tam quốc, nàng thật sự không nghĩ ra trong đó còn có duyên cớ gì.

"Bọ ngựa bắt ve, đạo lý này ai cũng hiểu, kẻ sách dễ hiểu như vậy, Bắc Nguyệt đế chắc chắn hiểu." Mộ Dung Diệp chậm rãi nói: "Ta chỉ lo lắng, Nam Tinh chọn chỗ sơ hở khác của hai nước, muốn trong ba diệt một, đợi thiên hạ cân sức ngang tài, sẽ có một trận nữa quyết định thắng bại!"

"Chàng nói, Nam Tinh tìm Thái tử liên quan đến mạch sống của Đông Dương làm con cò, lợi dụng Thái tử đảo loạn Đông Dương, Bắc Nguyệt và Nam Tinh liên thủ thừa vắng mà vào, trước huy diệt Đông Dương!?" Vân Lãnh Ca chấn động, gương mặt tràn đầy khó tin, đáy lòng xẹt qua ý lạnh,

thật như vậy, tình cảnh Đông Dương sẽ thế nào đây? Thật sự cực kỳ nguy hiểm.

Mộ Dung Diệp ừ một tiếng, giọng nói trầm thấp, càng hiện ra không khí đè nén trong nội thất, khiến người nhìn thấu.

"A Diệp, chúng ta có thể tiên hạ thủ vi cường không? Xáo trộn bố trí của Nam Tinh, đoạt lấy quyền chủ động?" Vân Lãnh Ca cảm thấy Đông Dương không thể ngồi đợi đánh chết, thay vì bị động ngăn địch, thà chủ động xuất kích, phần thắng có thể sẽ lớn một chút.

"Không có lý do danh chính ngôn thuận xuất binh, mơ hồ thảo phạt chinh chiến, chỉ sợ miệng lưỡi thế gian thôi!" Mộ Dung Diệp chưa bao giờ là người bị ép phòng ngự, dẫn đầu ra chiêu hấn đã nghĩ đến, nhưng sư xuất hữu danh [2], không lý do đã mở ra chiến sự, đến lúc đó, người người oán trách, dân tâm không ổn, tỷ lệ đạt được thành công quá nhỏ.

[2] sư xuất hữu danh: có lý do chính đáng để xuất binh

"Vậy thì phá hư tính toán của Nam Tinh, khiến Bắc Nguyệt sợ ném chuột vỡ bình, không dám làm như vậy!" Vân Lãnh Ca hí mắt, lạnh lùng nói.

"Yên tâm, chờ sau khi Vũ Văn Trạch về nước, ta sẽ để hấn ta âm thầm thăm dò tâm tư Bắc Nguyệt để, bây giờ phỏng đoán nhiều hơn nữa cũng chỉ nói suông." Mộ Dung Diệp thấy Vân Lãnh Ca lo âu và nặng nề, không đành lòng, khẽ cười nói.

"Quan hệ giữa chàng và hấn ta có thể so được với phụ tử thân tình sao?" Biết Mộ Dung Diệp có ý để nàng buông lỏng chút, Vân Lãnh Ca rất phối hợp cong môi cười.

"Bởi vì hấn ta và ta nghĩ giống nhau, đều cho rằng Nam Tinh rắc tâm không tốt." Mộ Dung Diệp nắm tay Vân Lãnh Ca, đặt trong bàn tay mình

dịu dàng vuốt ve: "Anh hùng sở kiến lược đồng mà [3]!"

[3] Anh hùng sở kiến lược đồng: chỉ hai ý kiến tương đồng, hai người chủ trương không mưu mà hợp.

"Da mặt thật dày, chàng là anh hùng à?" Vân Lãnh Ca bật cười, tâm tình nặng nề nhờ hân mêo khen mêo dài đuôi mà trở nên nhẹ nhõm, cười trách mắng.

"Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Ca nhi là mỹ nhân, vi phu đương nhiên là anh hùng!" Mộ Dung Diệp nghĩa chính ngôn từ nói.

"Thiếp không phải mỹ nhân." Mí mắt Vân Lãnh Ca nặng nề, cơn buồn ngủ bao trùm, ngáp một cái nói: "Mau ngủ đi, mai chàng phải dậy sớm." Nói xong, đã nhắm mắt lại ngủ, tay vẫn không quên vòng qua cổ Mộ Dung Diệp.

Trong mắt Mộ Dung Diệp nhu tình tựa thủy, nghiêng người ôm Vân Lãnh Ca vào lòng, cúi đầu hôn môi nàng, hai người ôm nhau ngủ.

Ngày tháng như thoi đưa, mùa xuân đã dần đến, các loại hoa đã bắt đầu tranh nhau nở, sau khi đoàn sứ giả Bắc Nguyệt dừng ở Kinh thành một tháng, thì rời khỏi Đông Dương.

Cũng như lúc vào kinh, người được chọn làm đại biểu vẫn là Lãnh Thần và Âu Dương Phong.

Trong Hoàng cung, cung Hi Hòa, Vũ Văn Mẫn ngồi trên giường, nhìn cung điện tráng lệ, không cách nào che giấu được đuôi mắt khổ sở.

"Công chúa, Đại Hoàng tử và Tam Hoàng tử đã lên đường rồi ạ!" Cung nữ cận thân hầu hạ Vũ Văn Mẫn lên tiếng.

"Thật sao? Ca ca có nói gì không?" Vẻ mặt Vũ Văn Mẫn hồ hững, giọng điệu lạnh nhạt.

"Tam Hoàng tử để lại Hồng Tiên, nói âm thầm bảo vệ công chúa!" Cung nữ bẩm báo nói, cẩn thận nhìn nét mặt Vũ Văn Mẫn, thấy mặt nàng ta chìm như nước, trong lòng có chút hồi hộp, thử hỏi: "Công chúa có muốn gặp nàng ta một chút không?"

"Hồng Tiên?" Vũ Văn Mẫn lặp lại cái tên này một lần nữa, trong đầu mơ hồ có ấn tượng, nhưng trong lúc nhất thời không nhớ nổi: "Để nàng ta vào đi, Bốn cung muốn xem, rốt cuộc ca ca để nàng ta ở cạnh bản cung nhằm ý đồ gì!"

Cung nữ nhận thấy ánh mắt Vũ Văn Mẫn âm u, vội vàng cúi đầu, sợ hãi rụt rè đáp, nhanh chóng ra ngoài.

Thời gian nửa chén trà, một cung nữ có dung mạo thanh tú đi vào, hành lễ nói: "Nô tỳ Hồng Tiên tham gia công chúa!"

"Người là ai?" Vũ Văn Mẫn nhàn nhạt hỏi, nói thẳng.

"Bẩm công chúa, nô tỳ là ám vệ của Tam Hoàng tử, phụng lệnh Tam Hoàng tử, ở lại bên cạnh bảo vệ công chúa!" Hồng Tiên bình tĩnh, ánh mắt không gợn sóng, hơi thở trên người đều tĩnh lặng.

"Không phải ca ca phái người đến để giám thị Bốn cung sao?" Vũ Văn Mẫn ngược mắt tựa tiểu phi tiểu hỏi, giễu cợt nơi đáy mắt thoáng qua rồi biến mất: "Không phải huynh ấy sợ Bốn cung không nghe lời, không làm việc theo phân phó của huynh ấy sao? Ngay cả cử động của thân sinh muội muội mà huynh ấy cũng tính toán, thật tốt!"

Vũ Văn Mẫn nói xong, trên gương mặt lạnh nhạt, âm hàn của nàng ta chậm rãi nở nụ cười, rồi sau đó dần dần mở rộng, cười ra tiếng, tiếng cười

càng lúc càng lớn. Tiếng cười vui sướng, vang vọng trong nội điện trống rỗng, khiến người ta không thể cảm thấy vui thích, chỉ có rợn cả tóc gáy.

"Công chúa, tất cả lấy đại cục làm trọng, chỉ cần kế hoạch chủ tử thành công, về sau công chúa sẽ được vinh hoa phú quý!" Hồng Tiên nghe Vũ Văn Mẫn cười điên cuồng, mắt đốic tai ngơ, dáng vẻ trầm lặng, nhàn nhạt nói.

"Cả đời này của Bốn cung đã bị phá hủy, bị chính thân sinh ca ca phá hủy, còn có về sau sao?" Ánh mắt Vũ Văn Mẫn tràn đầy lạnh lẽo, cảm giác lòng mình như đang bị một thanh đao cùn chậm rãi cứa qua cứa lại, khiến nàng ta đau đến không muốn sống, sống không bằng chết!

"Ngày kế hoạch chủ tử thành công, chính là lúc công chúa thoát khỏi khổ sở, đến lúc đó, ai cũng không dám đối nghịch với chủ tử, thứ công chúa muốn sớm muộn gì cũng sẽ lấy được!" Hồng Tiên hạ mí mắt, không cảm xúc nói.

Kế hoạch thành công? Ca ca của nàng ta trừ kế hoạch ra thì có thể quan tâm gì đây? Vì kế hoạch này, ngay cả thân sinh muội muội cũng có thể bỏ qua, quả thật nguy quân tử lòng dạ độc ác! Vũ Văn Mẫn châm chọc cười, nàng ta ôm hi vọng tràn đầy trong lòng đến Đông Dương, một lòng nghĩ sẽ cùng Mộ Dung Diệp chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão, nhưng kết quả lại hoàn toàn khác, nàng ta thành phi tử của Hoàng đế, còn là một mật thám! Thật khiến người ta cảm thấy buồn cười! Thật đáng buồn!

"Người lui xuống đi, thời điểm có tin tức ca ca truyền đến, nói cho Bốn cung biết!" Vũ Văn Mẫn thu lại vẻ mặt, khôi phục thành lạnh nhạt như lúc đầu, khoát tay áo nói.

Hồng Tiên cúi đầu đáp, ánh mắt thoáng thấy nét mặt tro tàn của Vũ Văn Mẫn, không có một tia hơi thở của người sống, đáy mắt nhanh chóng

xẹt qua ánh sáng quý dị, trong nháy mắt biến mất, dường như chưa từng xuất hiện.

Ba ngày sau, Lãnh Thần và Âu Dương Phong vào cung phục mệnh, nói đã đưa đoàn sứ giả Bắc Nguyệt đến biên giới an toàn.

Nhưng vào lúc này, trong thượng thư phòng của Hoàng đế đột nhiên có người vào bẩm báo.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Mẫn Tuệ quý phi... Đã chết!..." Thái giám tổng quản nội thị quỳ trên mặt đất, mồ hôi trên trán không ngừng nhỏ xuống, âm thanh đứt quãng nói.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Di Hoa Tiếp Mộc [1]

[1] di hoa tiếp mộc: (dời hoa nối cây) nguyên là tên một trong 36 kế mà người Trung Quốc thường đề cập đến. Di hoa tiếp mộc là thủ đoạn vu oan giá hoạ, đẩy tội lỗi của người này sang cho người khác bằng cách dựng những chứng cứ giả tạo, đánh lừa cơ quan pháp luật.

Editor: Gà

"Cái gì?!" Hoàng đế đang phê tấu chương nghe vậy thì trở nên kinh hãi, biến sắc, không để ý đến uy nghi, đôi mắt tròn to, không thể tin lớn giọng hỏi ngược lại.

"Nô tài cũng không rõ, vừa rồi có một cung nữ cung Hi Hòa báo lại, nói sáng nay Quý phi không hiểu sao đã qua đời!" Thân thể thái giám Tổng quản run lẩy bẩy, lời nói hốt hoảng rõ ràng.

"Bây giờ người lập tức truyền chỉ, phong tẩm cung Hi Hòa cho trẫm, bất luận người nào cũng không được ra ngoài, chờ trẫm tuyên triệu!" Trong nháy mắt Hoàng thượng lập tức đưa ra quyết định, nổi trận lôi đình truyền lệnh.

"Dạ, nô tài cáo lui." Thái giám thở phào nhẹ nhõm, xoay người rời đi ngay.

"Uông Minh Hải!" Ánh mắt Hoàng thượng lóe sáng, sắc mặt biến ảo, một lát sau, hô to.

Uông công công chờ đợi bên ngoài vội đi vào, cung kính hành lễ.

"Đến vương phủ mời Mộ Dung Thế tử đến đây! Nói trăm chờ hẩn ở cung Hi Hòa! Nhanh lên!" Giọng nói Hoàng thượng cao hơn bình thường vài phần, sắc mặt vô cùng khó coi, thấy tình cảnh này, Uông công công nhất thời thấp thỏm, nhanh chân chạy đến Mộ Dung Vương phủ.

sutucuoiga Die nd da nl e q uu ydo n

Đoàn Bắc Nguyệt sứ giả mới vừa đi, Vũ Văn Mẫn đã chết không rõ ràng ở Hoàng cung Đông Dương, quá bất thường rồi, sợ rằng, sắp đại loạn rồi!

Mộ Dung Vương phủ, Mộ Dung Diệp và Vân Lãnh Ca vẫn ngủ nướng không chịu thức giấc, thì nghe Xích Ngôn bên ngoài nói, tiếng nói y vẫn bình tĩnh, nhưng vẫn mơ hồ lộ ra lo lắng: "Thế tử, Thế tử phi, Hoàng cung truyền tin, nói Mẫn quý phi đã qua đời!"

Xích Ngôn nói xong, trong nháy mắt hai người trên giường cùng mở mắt, nghiêng đầu liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiểu rõ, nhanh chóng mặc y phục xuống giường, mở cửa để Xích Ngôn vào bẩm báo chi tiết.

"Có ý gì? Sao lại nói Vũ Văn Mẫn đã qua đời?" Mộ Dung Diệp vừa rửa mặt vừa hỏi.

"Thuộc hạ cũng không rõ lắm, người truyền tin nói hôm nay Mẫn Tuệ công chúa không rời giường, lúc đầu đám tỳ nữ trong cung Hi Hòa cho rằng trời lạnh nên nàng muốn ngủ thêm, không suy nghĩ nhiều, sau đó, đến giờ ăn điểm tâm, cung nữ cận thân của Mẫn Tuệ quý phi cảm thấy không ổn, lập tức vào điện hỏi thăm, nhưng không ngờ, dù nàng ta gọi thế nào, Quý phi vẫn nằm trên giường không đáp, lúc này cung nữ mới luống cuống, thăm dò hơi thở của nàng, phát hiện thân thể nàng lạnh lẽo, đã chết lâu rồi!" Xích Ngôn nói nhanh.

"Ta lập tức vào cung!" Vẻ mặt Mộ Dung Diệp bình tĩnh, lạnh nhạt nói: "Hoàng thượng nói thế nào?"

"Hoàng thượng ra lệnh phong tỏa cung Hi Hòa, không cho bất cứ ai ra vào, chờ ngài ấy đến hỏi!" Xích Ngôn nói chi tiết.

Vân Lãnh Ca nhanh chóng giúp Mộ Dung Diệp buộc ngọc đai (thắt lưng), nhíu mày nói: "A Diệp, thiếp vào cung với chàng, biết đâu có thể giúp đỡ một chút gì đó!" Cho dù đã chết nhưng thi thể có thể nói chuyện, có thể tìm được không ít dấu vết từ trong đó, mặc dù y thuật đại phu cổ đại tạm được, nhưng năng lực kiểm nghiệm thi thể hẳn không thể bằng nàng.

Mộ Dung Diệp gật đầu, sau khi hai người rửa mặt xong, lập tức chạy đến Hoàng cung.

Một đường không trở ngại, vào Hoàng cung, hai người chạy thẳng đến cung Hi Hòa.

Giờ phút này khắp cung Hi Hòa đều có cấm vệ quân canh giữ, dáng vẻ sẵn sàng đón địch khiến thái giám cung nữ đi ngang qua đều run rẩy, "Tham kiến Thế tử, Thế tử phi!" Cách đó không xa thị vệ nhìn thấy Mộ Dung Diệp và Vân Lãnh Ca, nhanh chóng hành lễ.

Mộ Dung Diệp giơ tay, không lên tiếng, chỉ kéo tay Vân Lãnh Ca bước vào cung.

Không khí ngoài điện nghiêm trang, nhưng trong điện lại rất căng thẳng, ai nấy đều cảm thấy lo lắng, mỗi người đều mang vẻ mặt không giống nhau, Vân Lãnh Ca nhìn ra dưới gương mặt mỗi người, đều cất giấu sợ hãi và lo lắng cực độ.

Vũ Văn Mẫn chết rồi, dưới tình huống đoàn sứ giả Bắc Nguyệt vừa rời đi, điểm khả nghi không ít, người dính líu cũng rất rộng, nếu tin tức này truyền đến Bắc Nguyệt, e rằng đây sẽ là môi dẫn hỏa phát động chiến tranh!

Lòng Vân Lãnh Ca khẽ động, bỗng nhiên nhớ đến vài ngày trước Mộ Dung Diệp từng nói, sư xuất hữu danh, muốn chinh phạt phải có lý do, Vũ Văn Mẫn chết đi chẳng lẽ chính là mấu chốt ư? Trong lòng hồi hộp một phen, chẳng lẽ Vũ Văn Minh tự tay giết muội muội ruột thịt của mình để khơi mào lên mâu thuẫn này? Ý niệm này chỉ thoáng qua, nhưng khiến Vân Lãnh Ca không rét mà run!

Quá đáng sợ, nếu thật như vậy, thì tâm cơ Vũ Văn Minh thật thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn, vì đạt được mục đích mà sẵn sàng hi sinh đồng bào muội muội!

Mộ Dung Diệp chú ý thấy sắc mặt Vân Lãnh Ca đại biến, vội vàng dừng chân, hỏi: "Ca nhi, sao vậy."

Vân Lãnh Ca nhón chân, nhỏ giọng nói ý nghĩ của mình vào tai hắn, dứt lời, thấy Mộ Dung Diệp khẽ nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo, lập tức hiểu hắn nhất định đã kinh nghi vài phần.

"Nếu như Ca nhi nói, thiên hạ này sắp bắt đầu thay đổi rồi!" Mộ Dung Diệp buông mí mắt xuống, ý vị sâu xa nói, truyền lệnh cho Xích Ngôn phía sau: "Truyền lệnh bản Thế tử, điều động toàn bộ Tam Thập Lục Thiên Cương, Thất Thập Nhị Địa Sát, đến vương phủ đợi bản Thế tử sai phái!"

Xích Ngôn nghe vậy cả kinh, sau đó sắc mặt nghiêm túc nhanh chóng rời khỏi Hoàng cung.

"Rất nghiêm trọng sao? Đáng để chàng lấy ra tất cả ám vệ lợi hại nhất ư?" Vân Lãnh Ca biết đây là ám vệ Mộ Dung Vương phủ nghiêm chỉnh huấn luyện, võ công không chỉ cao hơn một hai bậc so với những thị vệ bình thường, trước kia Mộ Dung Diệp chưa bao giờ phái bọn họ ra ngoài, hiện giờ lại xuất động tất cả, xem ra chuyện rất cấp bách rồi!

"Không quá hai ngày, tin Vũ Văn Mẫn qua đời sẽ truyền đến Bắc Nguyệt, khẳng định Bắc Nguyệt đế sẽ tức giận, công chúa của một nước gả

cho Đông Dương làm phi chưa được một tháng đã chết không rõ nguyên do, tương đương với không nể mặt Bắc Nguyệt, mặc kệ thế nào, dù Bắc Nguyệt để biết có bấy, cũng sẽ xuất binh thảo phạt! Thái tử cũng sẽ lộ ra rằng nanh, đến lúc đó, chúng ta loạn trong giặc ngoài, ta nhất định không thể phân thân, ta phân công bọn họ ở vương phủ bảo vệ nàng, để có thể an tâm đôi chút." Về mặt Mộ Dung Diệp nặng nề, chậm rãi nói, ánh mắt nhìn Vân Lãnh Ca mang theo lo lắng!

"Yên tâm đi, chàng quên rồi ư? Trước đó vài ngày không phải chàng nói khinh công của thiếp có chút thành tựu sao? Mặc dù không thể ứng phó với kẻ địch, nhưng có thể tự vệ mà!" Vân Lãnh Ca cười trấn an.

Mộ Dung Diệp bất đắc dĩ gật đầu, nhưng trong lòng vẫn quyết định phải chú ý tăng cường người bảo vệ vương phủ, Ca nhi là người quan trọng nhất với hắn, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép có một chút sơ sót nào.

Vân Lãnh Ca cảm nhận Mộ Dung Diệp đang siết chặt tay mình, thầm thở dài, mưa gió sắp đến, núi sông rung chuyển, cả vùng đất sắp nhắc lên một cuộc chiến tranh kinh thiên động địa gió tanh mưa máu rồi! Chịu khổ vẫn là những bách tính bình dân muốn an cư lạc nghiệp.

Bước vào cửa điện, hai người trực tiếp đi vào tẩm cung của Vũ Văn Mẫn.

Vân Lãnh Ca nhìn quanh một vòng nội điện, thấy đám người trong phòng, vài tên thái y quỳ xuống trước giường, thân thể run rẩy dập đầu trên đất giữ yên lặng, Hoàng thượng trầm như nước ngồi trên giường lớn có đặt thi thể Vũ Văn Mẫn, không nói một câu.

Cung nữ trông coi cung điện càng cảm như hèn, không dám thở mạnh, chỉ sợ chọc giận thiên tử, bọn họ chỉ là những con cá nhỏ bé trong chậu thôi.

"Thần phụ/vi thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn an!"
Hai người đi lên hành lễ với Hoàng thượng.

Hoàng thượng khoát tay áo: "Không cần đa lễ!" Dứt lời, tầm mắt ông ta chuyển từ Vũ Văn Mẫn qua Mộ Dung Diệp và Vân Lãnh Ca, trầm giọng nói: "Người Thái y viện đều là phế vật, không nhìn ra nguyên nhân chết của Quý phi, trăm nghe nói y thuật Thế tử rất cao, kính xin Thế tử giúp tra xét một phen!"

Vài tên thái y bị Hoàng thượng nhắc đến càng thêm run sợ trong lòng, thân thể càng phát run.

Mộ Dung Diệp quy củ đáp lời, đi đến giường, mắt nhìn xuống Vũ Văn Mẫn đã chết, thấy hai mắt nàng ta khép chặt, sắc mặt hồng nhuận, nụ cười an ổn, vẫn tuyệt diễm khuynh thành, ngay cả đôi môi đỏ mọng cũng còn sáng bóng nhàn nhạt, nếu không phải đã ngừng thở, thì nhìn nàng ta tựa như đang say giấc mộng.

"Ca nhi, nàng đến xem một chút." Mộ Dung Diệp nhìn vài lần, trong lòng đã có suy nghĩ, nhưng ánh mắt thoáng nhìn Vân Lãnh Ca thấy nàng nghễnh cổ muốn xem tình huống bên trong, thấy thế, hẳn cảm thấy có chút buồn cười, nên lên tiếng.

"Nội tử (vợ) có nghiên cứu y thuật, để nàng chẩn đoán một lần sẽ càng ổn thỏa hơn!" Mộ Dung Diệp nhìn ánh mắt nghi hoặc của Hoàng đế, cười nhạt giải thích.

Hoàng đế khẽ đồng ý, gương mặt xưa nay vốn lạnh nhạt thì lúc này đã vô cùng khó coi, mặc dù không phát tác, nhưng chân mày nhíu chặt, môi mím lại, ánh mắt sắc bén, thân thể căng thẳng, tỏ rõ ông ta đang tức giận. Quanh thân Hoàng đế tràn đầy không khí đè nén, khiến người ta không dám nhìn gần.

Vân Lãnh Ca đứng bên cạnh Mộ Dung Diệp, lấy ngón châm dùng vải bao trong ngực ra, lấy ra một cây đâm vào cổ họng Vũ Văn Mẫn, mặt khác lại lấy một cái nữa, cách y phục đâm vào phần dạ dày của nàng ta, hai ngón châm đều biến thành màu đen, lúc này mới nói: "Ngón châm biến thành màu đen, nói rõ Quý phi nương nương đã trúng độc mà chết, châm biến thành đen có xen lẫn mùi hương hoa nhàn nhạt, trong miệng Triệu tiệp dư cũng có mùi giống như thế, hẳn đã bị hoa độc nào đó làm hại, dĩ nhiên, cũng có khả năng là hỗn độc [2]." Nói xong, dùng một chút, lật thi thể Vũ Văn Mẫn qua, khẽ kéo cổ áo của nàng ta, tiếp tục nói: "Phần lưng bắt đầu xuất hiện thi ban [3], thời gian tử vong ít nhất là nửa canh giờ trước." Vân Lãnh Ca lấy ra một bao tay màu trắng, mang vào, đang lúc ánh mắt mọi người kinh hãi, ung dung mở môi Vũ Văn Mẫn ra, phát hiện màng môi nhầy xuất hiện sự thay đổi, khô, cứng, nâu đen, cuối cùng cho ra một kết luận: "Mẫn Tuệ quý phi bị người mưu hại vào tối hôm qua trong khoảng từ giờ sừ đến giờ dần!"

[2] hỗn độc: độc được pha chế với nhiều nguyên liệu hỗn hợp

[3] thi ban: sự cương cứng của cơ thể sau khi đã chết vài giờ, thường kéo dài từ 1 đến 4 ngày

"Giải thích của Ca nhi thật mới mẻ độc đáo, phương thức phán đoán cũng rất đặc biệt!" Đôi mắt Mộ Dung Diệp mang theo tán thưởng, khích lệ nói.

Vân Lãnh Ca tức giận lườm hằm, không nhìn thấy bây giờ là tình huống gì sao, lời nói không kiêng kỵ gì cả.

"Mộ Dung Thế tử phi có chắc chắn không?" Ánh mắt Hoàng đế thâm ý nhìn Vân Lãnh Ca, quanh thân nàng tràn đầy hơi thở tự tin và cơ trí khiến đáy mắt Hoàng đế ngưng tụ, trầm giọng nói.

"Thần phụ đương nhiên chắc chắn!" Vân Lãnh Ca đương nhiên tin tưởng vào căn cứ khoa học, đó là kiến thức và kinh nghiệm được tích lũy mấy ngàn năm, dĩ nhiên tin tưởng không nghi ngờ, tuy nhiên, Vân Lãnh Ca chợt cau mày nói: "Kính xin Hoàng thượng cho thần phụ thêm một chút thời gian, tiếp tục kiểm tra căn kẽ một phen!"

"Vì sao?" Hoàng thượng nhíu mày.

"Thần phụ cũng không nói rõ được, cảm giác Mẫn Tuệ quý phi có chút kỳ lạ." Vân Lãnh Ca quay đầu thoáng nhìn Vũ Văn Mẫn vẫn lẳng lặng nằm trên giường không tiếng động, cảm giác quỷ dị quanh quẩn ở đáy lòng không hề biến mất.

"Để vi thần nói!" Mộ Dung Diệp đột nhiên cười nhẹ, tiếng cười lạnh lẽo: "Nàng ta không phải Mẫn công chúa, có người thay mạo đổi đào, muốn man thiên quá hải [4], tạo thành hình dáng công chúa đã chết giá họa Đông Dương!"

[4] man thiên quá hải: (trong 36 kế) Giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn

Mộ Dung Diệp vừa dứt lời, người trong điện run cầm cập, không thể tin mở to hai mắt nhìn hẩn.

Vân Lãnh Ca sửng sốt, sau đó lộ ra vẻ mặt đã hiểu, trong đầu nhớ đến khi nãy vừa kéo cổ áo Vũ Văn Mẫn ra, ngoài trừ màu đỏ tím lốm đốm trên làn da, còn lại thì hơi đen, rất thô ráp, hoàn toàn không phải làn da mà một công chúa nên có.

Mộ Dung Diệp cười, nhưng nụ cười này không đạt đến đáy mắt, đưa tay đặt lên sườn mặt Vũ Văn Mẫn tìm kiếm, tìm được mép nhỏ khó phát giác, chợt xé ra, mặt nạ da người thật mỏng đã bị hẩn giữ trong tay.

Mộ Dung Diệp nắm mặt nạ đưa đến chỗ Hoàng đế, giọng nói cực kỳ châm chọc: "Xem ra Hoàng cung cần quản lý thật tốt, ngay cả Quý phi bị đổi trắng thay đen Hoàng thượng cũng không hay biết, quả thật cung nhân đã quá lơ là nhiệm vụ rồi!" Nói xong, cầm đồ trong tay ném xuống đất, nhận lấy khăn lụa Vân Lãnh Ca đưa đến, lau tay.

Hoàng đế bước đến trước giường, chỉ thấy dung mạo như hoa của Vũ Văn Mẫn đã biến mất, thay vào đó là một dung nhan thanh tú hữu dư, tuần tiếu bất túc [5], vẻ mặt Hoàng đế tức giận thoáng qua rồi biến mất, làm cửu ngũ chí tôn, phi tử dưới mắt ông ta bị người thân lương hoán trụ [6], nhưng ông lại không biết tất cả đã xảy ra lúc nào, sao ông ta có thể không tức giận căn rằng nghiêng lợi được chứ.

[5] thanh tú hữu dư, tuần tiếu bất túc: thanh tú nhưng không đủ xinh đẹp

[6] thân lương hoán trụ: (kế thứ 25 trong Binh pháp Tôn Tử) treo đầu dê bán thịt chó; thay xà đổi cột

"Hoàng thượng, vi thần sẽ tìm được Mẫn công chúa, kính xin Hoàng thượng tận lực trì hoãn thời gian truyền tin tức ra ngoài, nếu không một khi chuyện đã thành định cục, cho dù tìm được Mẫn công chúa cũng vô dụng thôi!" Mộ Dung Diệp nhìn dáng vẻ Hoàng đế đang đè nén lửa giận lại không phát tiết ra được, trong lòng cười lạnh, không biến sắc nghiêm nghị nói.

Kế tiếp về chuyện giả mạo Vũ Văn Mẫn, Hoàng thượng sai người đốc sức điều tra kỹ, tra hỏi tất cả cung nhân cung Hi Hòa, còn Mộ Dung Diệp và Vân Lãnh Ca rời khỏi Hoàng cung ngồi lên xe ngựa trở về vương phủ.

"Xích Ngữ, buổi tối thám thính phủ Thái tử với Âm Nhất, cần phải thăm dò thật rõ động tĩnh phủ Thái tử." Cách màn xe giọng nói Mộ Dung Diệp truyền vào tai Xích Ngữ đang đánh xe.

"Dạ, Thế tử." Xích ngữ trả lời, Âm Nhất là thủ lĩnh Tam Thập Lục Thiên Cương, võ công cao cường, người bình thường tuyệt đối không phải đối thủ của y, có y ở đây, lực lượng phòng ngự của phủ Thái tử chỉ là vật trang trí thôi.

Ánh mắt Vân Lãnh Ca thoáng lên sự linh hoạt, dịu dàng nhỏ nhẹ nói: "A Diệp hoài nghi Vũ Văn Mẫn trốn trong phủ Thái tử?"

"Không phải hoài nghi, là chắc chắn, Đông Dương trừ Thái tử ra không ai tương giao thân với Bắc Nguyệt như vậy, ngoài phủ Thái tử, Vũ Văn Mẫn có thể đi đâu, hơn nữa, Vũ Văn Mẫn chỉ là phụ nhụ [7], cho dù có mưu lược, có thủ đoạn, nhưng trong Hoàng cung trùng trùng thế này, muốn thoát đi dễ vậy sao? Nếu không phải có người âm thầm tương trợ, nàng ta có chắp cánh cũng khó mà bay khỏi thâm cung!" Mộ Dung Diệp nhàn nhạt cười, vững vàng nói.

[7] phụ nhụ: phụ nữ và trẻ em

"Nhưng tại sao Vũ Văn Mẫn muốn rời khỏi Hoàng cung? Còn bày ra kế sách không chệ vào đâu được, mục đích nàng ta đến Đông Dương không phải cùng Vũ Văn Minh trong ứng ngoại hợp, mưu cầu giang sơn Đông Dương sao? Ngộ nhờ sinh chuyện, nàng ta bị kéo ra ngoài, thì đồng nghĩa với việc phá vỡ toàn bộ an bài của Vũ Văn Minh, Vũ Văn Minh sẽ không bỏ qua cho nàng ta, mà Đông Dương nàng ta cũng không ở được, thiên hạ rộng lớn, nhưng chỗ dung thân thật sự rất ít!" Vân Lãnh Ca nghĩ mãi không ra.

"Thật ra rất dễ hiểu, Vũ Văn Minh thật sự muốn giết chết muội muội ruột thịt Vũ Văn Mẫn này, khiến trên lưng Đông Dương mang tội danh mưu sát công chúa Bắc Nguyệt, đến lúc đó, Bắc Nguyệt xuất binh chinh phạt chính là chuyện thuận nước đẩy thuyền, kế hoạch của Vũ Văn Minh cũng từ từ được triển khai, nhưng có lẽ y không đoán được, y xem thường Vũ Văn Mẫn, Vũ Văn Mẫn đương nhiên hiểu rõ tính toán của y, không dấu

vết phản tương nhất quân [8], giết chết ám vệ y phái đến chuẩn bị đoạt đi tính mạng của nàng ta, thay thế mình qua đời, cứ như vậy, chẳng những Vũ Văn Mẫn không chết, hơn nữa vẫn có thể đạt được hiệu quả Vũ Văn Minh muốn, một công đôi việc, vì sao không làm?" Trong mắt Mộ Dung Diệp tràn qua lạnh lẽo, hơi trầm xuống.

[8] phản tương nhất quân: đột nhiên thay đổi mục đích

"Nhưng không phải Vũ Văn Mẫn đã để lại sơ hở bị chàng tìm được ngay sao?" Vân Lãnh Ca cười hì hì, chủ động dựa sát vào lòng Mộ Dung Diệp, cười nói.

"Đây không phải công lao của ta, không thể không nói, tấm mặt nạ da người kia Vũ Văn Mẫn làm rất tốt, trừ phi tinh tế kiểm tra da, nếu không sẽ không nhìn ra, nàng ta nghĩ rằng nàng ta thân là nữ nhân của Hoàng đế, không có nam tử nào dám chạm vào để cẩn thận tra xét mặt của nàng ta, mà dám cung nữ lại không có bản lĩnh đó, cho nên nàng ta mới không sợ hãi làm việc như vậy!" Mộ Dung Diệp nhẹ nhàng sờ mũi Vân Lãnh Ca, chế giễu nói.

"Vậy sao chàng nhìn ra?" Vân Lãnh Ca tò mò hỏi.

"Thứ nhất, da nàng ta có vấn đề, ta tin tưởng Ca nhi cũng đã nhìn ra, thứ hai, ta nhìn tay nàng ta, phát hiện lòng bàn tay nàng ta có vết chai rất dày, đốt ngón tay cũng có không ít, có thể chứng minh nữ tử trên giường là người luyện võ, hơn nữa nội lực không thấp, thứ ba, sẽ phải cảm tạ Thượng Quan thành rồi!" Khóe môi Mộ Dung Diệp hiện vẻ hờn hờ, cười nhẹ nói.

editedbysutucuoiga di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Càng chi tiết càng không thể coi thường, Vân Lãnh Ca ảo não, nàng chỉ chú ý đến thời điểm và nguyên nhân tử vong của thi thể, lại quên mất thi thể này đến cùng có phải Vũ Văn Mẫn không.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Nhốt Công Chúa

Editor: Gà

"Đúng rồi, chàng nói nên cảm tạ Thượng Quan Thành? Vì sao?" Vân Lãnh Ca oán thầm, bọn họ quan hệ tốt như vậy từ khi nào?

"Tối hôm qua y có truyền một phong thư nói Thái tử mới nạp một mỹ nhân, thân hình tương tự Vũ Văn Mẫn, liên kết với nghi hoặc hôm nay, rất dễ dàng liên tưởng đến đây là di hoa tiếp mộc rồi!" Mộ Dung Diệp cười khê giải thích.

"Các người thông đồng lúc nào vậy hả? Lại còn học được âm thầm truyền thư nữa chứ?" Vân Lãnh Ca bĩu môi, lườm Mộ Dung Diệp, hừ lạnh nói.

"Thái tử đã trở thành phản đồ Đông Dương, Hoàng thượng tuyệt đối không tha cho y, Thượng Quan Vũ không rõ là địch hay bạn, tạm thời không cần nghĩ đến, ta cũng cần một trợ thủ, giúp ta dò thám tình huống trong Hoàng cung, dù sao ta không thể tùy thời ra vào Hoàng cung, rất nhiều vấn đề sẽ bị sơ sót, như vậy rất bất lợi!" Ánh mắt Mộ Dung Diệp dịu dàng, nhỏ giọng nói.

"Nghe chàng nói, hình như chàng quyết định phụ trợ Ngũ Hoàng Tử trở thành Thái tử?" Vân Lãnh Ca mơ hồ có cảm giác này, nhưng không dám khẳng định, Mộ Dung Diệp hết như hồ ly tu luyện thành hình, ý định tựa biển, nhìn không thấu.

"Thật sự ta có suy nghĩ này!" Mộ Dung Diệp ôm eo Vân Lãnh Ca, không dài dòng dây dưa, thẳng thắn thừa nhận.

"Đạo Đế Vương, giỏi về cân tay cân bằng phe phái trong triều đình, tựa như Đường Kim Hoàng thượng, mặc dù lòng nghi ngờ của ông ta rất nặng, nhưng không thể phủ nhận, ở phương diện này, ông ta làm rất tốt, tuy Thượng Quan Thành còn nhỏ tuổi đã đa mưu túc trí, nhưng chàng cũng đã nói, y ruột để ngoài da, mọi chuyện thẳng thắn, thích hợp làm vương công đại thần trung can nghĩa đảm hơn, làm Quân Vương có thể thiếu chút lão luyện không?" Vân Lãnh Ca hiển nhiên không đồng ý, tính tình Thượng Quan Thành như vậy, tựa như một lưỡi đao sắc bén, nếu có y ở đó, thần tử trên triều đình sẽ cảm giác thời thời khắc khắc trên cổ luôn treo một thanh lợi kiếm, để bọn họ phải cẩn thận làm việc, không dám dễ dàng làm ra những chuyện hối lộ trái pháp luật, lấn áp dân chúng, nhưng nếu y là thiên tử, cũng không hiểu được đạo lý xử việc công bằng, động một tí là phạm lỗi, cứ thế, đối với Đông Dương là trăm hại mà không có một lợi!

sutucuoiga di@en*dyan(lee^qu.donnn)

"Hoàng thượng có ba Hoàng tử thành niên, ta lựa chọn Thượng Quan Thành chẳng qua chỉ tùy cơ ứng biến thôi! Nếu có người tốt hơn, ta cũng không bắt buộc dĩ vậy rồi!" Mộ Dung Diệp đỡ trán, có chút nhức đầu nói.

"Hoàng thượng vừa qua nhi lập chi niên [1], chàng xếp hàng sớm vậy làm gì, về sau con cháu Hoàng cung nhiều không đếm xuể, chàng lại lựa chọn không phải tốt hơn sao?" Vân Lãnh Ca kỳ quái nhìn Mộ Dung Diệp, thấy trên mặt hắn hiện ra thần sắc mệt mỏi, nghĩ rằng hắn mệt nhọc quá độ, mấy ngày nay thật sự hãn bị công vụ quẩn thân, mỗi ngày vội vàng chân không chạm đất! Nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng.

[1] nhi lập chi niên: tuổi 30

"Chờ chiến sự này qua đi, Ca nhi có bằng lòng theo ta đi biên cương định cư không? Nơi đó có một chỗ tiên cảnh nhân gian chim hót hoa thơm,

chúng ta cách xa Kinh thành, sẽ không quay lại nữa có được không?" Mộ Dung Diệp đột nhiên nói sang chuyện khác, nín thở, chờ Vân Lãnh Ca trả lời.

Hắn tin Vân Lãnh Ca yêu hắn là một chuyện, nhưng Vân Lãnh Ca là thiên kim tiểu thư cầm y ngọc thực, đã quen với cuộc sống kinh đô phồn hoa rực rỡ, biên cương chỉ là nơi khổ hàn, bây giờ hắn không chắc Vân Lãnh Ca có chịu đi cùng hắn đến biên cương sống qua ngày không, hiện tại hắn bỗng nhiên đề nghị, không biết nàng sẽ có gì phản ứng gì, việc này hắn không thể xác định!

Ánh mắt Vân Lãnh Ca có chút quái dị, giọng nói nghi vấn: "Chàng thật sự muốn như vậy?"

"Ca nhi, nếu nàng không muốn, chúng ta ở lại Kinh thành cũng rất tốt, nơi này cái gì cũng có,..." Mộ Dung Diệp nghĩ Vân Lãnh Ca không bỏ được kinh đô, vôi vàng bổ sung, chỉ cần Ca nhi thích, dù là địa ngục, hắn cũng cam nguyện trầm luân, huống chi chỉ là một kinh đô tô vàng nạm ngọc bên ngoài.

Mộ Dung Diệp còn chưa nói xong, "Xì", lúc này Vân Lãnh Ca không biết nên khóc hay cười, tiếng cười trầm thấp dễ nghe nhất thời cắt lời Mộ Dung Diệp, cũng hóa giải không khí vô cùng nặng nề trong xe, sau khi cười xong, Vân Lãnh Ca nhìn Mộ Dung Diệp chăm chú, chỗ sâu nhất trong đôi mắt phượng quyền rũ tiết lộ sự căng thẳng của hắn, khiến trong lòng Vân Lãnh Ca chua xót, tay nhỏ ôm mặt hắn, hầu như không hề do dự nói: "A Diệp, thiếp rất vui mừng vì chàng có thể nghĩ như vậy, thiếp đương nhiên nguyện ý đi theo chàng đến biên cương rồi, chàng đi đâu vậy, thiếp sẽ đi đó!" Dứt lời, thân thể như con yến nhỏ nhào vào lòng Mộ Dung Diệp, dựa trên vai hắn thì thầm nói: "Phu xướng phụ tùy, chàng là phu quân của thiếp, cả đời này chàng là người quan trọng nhất!"

Nghe Vân Lãnh Ca trả lời như vậy, nàng thâm tình lăm bắm bên tai hắn, trái tim Mộ Dung Diệp căng như dây cung trong nháy mắt gãy lìa, trong mắt dâng lên cảm động, tay ôm chặt eo nàng, bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt có chút chua xót, muốn biểu đạt toàn bộ lời nói trong lòng ra ngoài, nhưng lại không biết phải nói thế nào!

"Thật ra, thiếp đã sớm chán ghét Kinh thành người lừa ta gạt, thiếp chỉ lo lắng chàng không yên lòng cho Đông Dương, cho nên vẫn không nói ra muốn rời đi, không ngờ chàng đã nói trước, quả thật tâm hữu linh tê nhất điểm thông [2]?" Vân Lãnh Ca cười nói, đầu khẽ tựa vào vai Mộ Dung Diệp, chậm rãi nói ra nội tâm mình: "Thiếp muốn sống ở một nơi không có ai quấy rầy cùng với chàng, trồng vài mẫu rau dưa, nuôi rất nhiều gà vịt, sinh hai đứa bé, không có việc gì có thể ngăn mặt trời mọc, cùng nhau đến già, cùng nhau đầu bạc, sau đó sẽ thấy được nếp nhăn trên mặt đối phương, cả đời không buồn không lo đầu bạc đến già, A Diệp, đây chính là cuộc sống thiếp muốn sống nhất, cho dù bình thản như nước, nhưng tâm trí thiếp luôn hướng về nó!"

[2] tâm hữu linh tê nhất điểm thông: tâm linh tương thông

Mộ Dung Diệp không nói gì, càng thêm ôm chặt người trong lòng, cảm thụ hai trái tim gần kề, ăn ý không cần nói rõ, qua hồi lâu, nhỏ giọng nói: "Lời Ca nhi chính là suy nghĩ của ta, tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này của ta, chính là cùng nàng cầm tay quy ẩn, đi khắp mỗi ngõ ngách của giang sơn này."

Nghe vậy, Vân Lãnh Ca dịu dàng cười, khẽ nói: "Được, chỉ mong quân tâm tự ngã tâm, định bất phụ tương tư ý!"

[3] quân tâm tự ngã tâm, định bất phụ tương tư ý: Chỉ mong lòng chàng như lòng thiếp,

nhất định không phụ nỗi niềm nhớ nhau.

Trở về vương phủ, Vân Lãnh Ca lấy cổ cầm mang đến từ Tướng phủ ra, lần đầu tiên chậm rãi đàn đầy tình cảm, đánh ra âm thanh trôi chảy, nhìn Mộ Dung Diệp ngồi đối diện, ánh mắt hiện vẻ thâm tình, khẽ mở môi đỏ, tiếng hát nhẹ nhàng như suối, vòng quanh trong nội thất.

"Dựa lưng vào nhau ngồi trên nệm đất

Nghe âm nhạc hàn huyên nguyện vọng

Chàng hi vọng thiếp ngày càng dịu dàng

Thiếp hi vọng chàng đặt thiếp trong tim

Chàng nói muốn đưa thiếp đến cõi mộng trữ tình

Cám ơn thiếp đã dẫn chàng đến nơi Thiên đường ấy

Dù dùng cả đời mới có thể hoàn thành được

Chỉ cần thiếp nói chàng sẽ nhớ mãi không quên

Thiếp có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất

Chính là cùng chàng bạch đầu giai lão

Dọc theo đường đi cất giấu từng chút niềm vui

Để về sau ngồi xích đu từ từ trò chuyện

Thiếp có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất

Chính là cùng chàng bạch đầu giai lão

Cho đến khi già cỗi không đi được

Chàng vẫn xem thiếp như bảo vật trong lòng bàn tay."

Xong một khúc, Vân Lãnh Ca thu tay về, nhú mào nói với Mộ Dung Diệp: "Thế nào?"

"Dư âm còn văng vẳng bên tai ba ngày không dứt!" Mộ Dung Diệp vẫn đắm chìm trong tiếng đàn, ánh mắt tràn ngập tình yêu sâu đậm, ngắm nhìn Vân Lãnh Ca cười đùa ríu rít, đánh giá ngắn gọn đúng trọng tâm.

Vân Lãnh Ca khẽ bĩu môi, có chút bất mãn, mình hỏi ca từ, không phải tiếng đàn, nàng đã sớm quên mất tài nghệ đánh đàn của mình, thật sự khó đến được nơi thanh nhã.

"Ca nhi, ta rất vui!" Mộ Dung Diệp đứng dậy kéo Vân Lãnh Ca ngồi cạnh hẳn, giọng nói vui sướng, thì thầm.

"Vui gì?" Vân Lãnh Ca nhếch môi cười, biết rõ còn hỏi.

"Vui vì ta có thể cưới được nàng, vui vì tâm ý chúng ta tương thông, vui vì nàng có thể luôn đứng cạnh ủng hộ ta, càng vui hơn vì...." Mộ Dung Diệp dừng một chút, mạnh mẽ nói ra ba từ: "Nàng yêu ta!"

Vân Lãnh Ca ho khan vài tiếng, trong nháy mắt khuôn mặt đỏ bừng, bên tai cũng đỏ ửng, mất tự nhiên né tránh ánh mắt thâm tình của Mộ Dung Diệp, lúng túng nói: "Ai nói thiếp yêu chàng hả? Không biết xấu hổ!"

"Ta yêu nàng, Ca nhi!" Mộ Dung Diệp giữ chặt đôi vai Vân Lãnh Ca, để nàng nhìn thẳng vào mắt hẳn, ánh mắt không hề che giấu tình cảm nồng nàn, giọng nói tràn đầy dịu dàng trịnh trọng nói từng từ một.

Nhận thấy hẳn đang tỏ tình, trong lòng Vân Lãnh Ca cũng dịu dàng như nước mùa xuân: "Ừm!"

"Ừm là có ý gì? Ca nhi, cái này không công bằng, ta đã nói ta yêu nàng rồi, chẳng lẽ nàng không nên hồi báo một chút sao? Trả lễ lại đây." Mộ Dung Diệp chưa từ bỏ ý định năn nỉ, ánh mắt hàm chứa tình khiết và

ngây thơ của trẻ con, xuất hiện trên gương diên đảo chúng sinh kia, khiến người ta động lòng.

"Không cần, A Diệp, đừng nháo nữa!" Đôi má Vân Lãnh Ca đỏ hồng, ánh mắt sáng như sao, nhưng ý chí đã không thể chịu nổi một kích, mềm yếu cự tuyệt nói.

"Nói không? Không nói mấy ngày sau nàng đừng mong xuống giường!" Mộ Dung Diệp hơi gấp, ánh mắt sáng rực, một kế lại một kế, uy hiếp nói.

"Chàng...." Sắc mặt Vân Lãnh Ca đã đỏ như máu, căm tức nhìn Mộ Dung Diệp, lại bị ánh mắt kiên nhẫn, chân thành của hắn khiến tim đập nhanh, cắn môi, giọng nói thấp như muỗi kêu, nhưng có thể nghe ra sự nghiêm túc: "Thiếp cũng yêu chàng!"

Rốt cuộc nghe được lời muốn nghe, gương mặt Mộ Dung Diệp như gió xuân, nụ cười như ánh mặt trời tháng ba ấm áp rực rỡ, mặt mày cong cong: "Ca nhi, ta biết ngay nàng yêu ta mà!"

Vân Lãnh Ca dời đầu qua chỗ khác, trong lòng không ngừng kêu gào, để nàng hận không thể tìm được một cái lỗ chui vào, thật xấu hổ quá!

"Tình đến, Ca nhi cần gì phải xấu hổ!" Mộ Dung Diệp cảm thấy cần phải bồi dưỡng về trình độ da mặt cho Vân Lãnh Ca, nếu không tiểu thê tử của hắn quá dễ ngượng ngùng, làm hại hắn không thể nói ra nhiều lời ngon tiếng ngọt, bị nàng đánh tơi bời, vung cờ đầu hàng!

"Thế tử, Ngũ Hoàng Tử bái phỏng, Thế tử muốn gặp không ạ?" Lúc này, tiếng Xích Ngôn vang lên ngoài cửa.

"Đưa y đến thư phòng, bản Thế tử lập tức đi ngay!" Mộ Dung Diệp nhìn Vân Lãnh Ca, dùng ánh mắt hỏi nàng có muốn đi cùng hắn không,

thấy Vân Lãnh Ca lắc đầu, thì nhẹ nhàng cười, cúi đầu hôn cánh môi anh đào hồng nộn ướt át của nàng, rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Trong thư phòng, Thượng Quan Thành mặc cẩm bào màu xanh nhạt tùy tiện ngồi trên giường, đuôi lông mày nhướng cao, giễu cợt nói: "Bây giờ Mộ Dung Thế tử đang chìm đắm trong hương mỹ nhân, chỉ mong say mãi không tỉnh phải không?"

"Có chuyện thì nói, bản Thế tử không rảnh nói nhảm với người!" Mộ Dung Diệp lười biếng tựa vào ghế thái sư, không để ý đến lời giễu cợt của Thượng Quan Thành, nói thẳng.

"Bây giờ Vũ Văn Mẫn đang ở đâu?" Thượng Quan Thành thu lại vẻ bất cần đời trên mặt, hai mắt trầm ổn, hỏi thẳng mấu chốt.

"Phủ Thái tử!" Mộ Dung Diệp không do dự, nói xong, thoáng nhìn về mặt Thượng Quan Thành biến ảo, tựa tiểu phi tiểu nói: "Không phải Ngũ Hoàng Tử rất rõ ràng sao? Chẳng lẽ nhất định phải lấy được đáp án của bản Thế tử, mới tin tưởng được à?"

"Tối nay Bản Hoàng tử sẽ phái ám vệ đi phủ Thái tử lục soát!" Ở trước mặt Mộ Dung Diệp giữ bí mật là điều vô ích, cho nên Thượng Quan Thành không quanh co lòng vòng, nói ra tính toán của mình.
editedbysutucuoiga Dieenndkdan/leeequhydonnn

"Bản Thế tử đã phân phó rồi, ngày mai Vũ Văn Mẫn sẽ xuất hiện trong cung, đến lúc đó tất cả âm mưu tự sụp đổ, Mẫn Tuệ quý phi vẫn còn sống êm đẹp! Tuy nhiên, kính xin Ngũ Hoàng Tử chuyển cáo cho Hoàng thượng, lần sau lại xuất hiện cạm bẫy lớn như vậy, bản Thế tử sẽ không để ông ta mất bò mới lo làm chuồng nữa đâu!" Mộ Dung Diệp híp mắt, khoe môi khê nhếch, nhưng giọng nói lạnh lẽo truyền vào tai Thượng Quan Thành.

"Mộ Dung Thế tử có thể chắc chắn tìm được Vũ Văn Mẫn sao? Ngộ nhờ, Vũ Văn Mẫn đã bị Thái tử chuyển ra ngoài vậy phải làm thế nào? Chẳng phải Thế tử sẽ công dã tràng ư?" Thượng Quan Thành không quan tâm tầm mắt nguy hiểm của Mộ Dung Diệp, tâm thần vẫn đặt ở chuyện quan trọng.

"Sau khi đoàn Bắc Nguyệt sứ giả rời đi, bản Thế tử cũng đã tăng cường lính phòng thủ tuần tra Kinh thành, Vũ Văn Mẫn muốn chạy trốn trong lòng bàn tay bản Thế tử, si tâm vọng tưởng!" Mộ Dung Diệp chau mắt phượng, bờ môi cười châm biếm, vẻ mặt lười biếng, vẫn tùy ý như thường.

"Chẳng phải cả Kinh thành đều trong ngũ chỉ sơn của Mộ Dung Thế tử rồi ư? Ánh mắt Thượng Quan Thành lóe lên, có thâm ý khác nói.

"Bản Thế tử biết Ngũ Hoàng Tử có ý gì, không phải sợ bản Thế tử khởi binh mưu phản thôi sao, Ngũ Hoàng Tử suy nghĩ nhiều quá rồi, bản Thế tử thống lĩnh cấm vệ quân trong cung, Thành Phòng Quân bảo vệ kinh đô an toàn cũng nghe theo bản Thế tử sai phái, nếu bản Thế tử muốn tạo phản, đợi đến hôm nay chẳng phải làm điều thừa sao? Trực tiếp bức vua thoái vị không phải càng thêm hữu hiệu mới đúng chứ?" Mộ Dung Diệp nhần tâm vạch trần lời nói đầy hàm ý của Thượng Quan Thành, công bằng nói.

Sắc mặt Thượng Quan Thành hơi đổi, sau đó lập tức khôi phục lại bình thường, đáy mắt lóe lên vẻ đành chịu, y luôn thẳng thắn, có cái gì nói đó, nhưng không như Mộ Dung Diệp, quả thật quá mức thẳng thắn, bày ra tất cả việc nhỏ không đáng kể trên mặt bàn, ngay cả mưu triều oán vị cũng có thể nói ra lưu loát, còn nói như nước chảy mây trôi như thế, tựa như trong mắt hắn đây chỉ là chuyện hạt mè hạt đậu, để y cũng không biết nên tiếp lời thế nào.

"Ngũ Hoàng Tử không cần suy nghĩ nhiều, nếu bản Thế tử chọn người, tự nhiên sẽ đứng về phía người, buổi tối chờ bản Thế tử tìm được Vũ Văn Mẫn, lập tức sẽ đưa đến phủ đệ Ngũ Hoàng Tử!" Mộ Dung Diệp chống cằm, rũ mắt xuống, mất hứng nói.

Nghe vậy, vẻ bất đắc dĩ trong mắt Thượng Quan Thành phát ra nồng nặc, nghe giọng điệu này rốt cuộc ai là chủ tử của ai hả? Nhưng y hiểu Mộ Dung Diệp vài phần, trợn trắng mắt: "Nếu Mộ Dung Thế tử nắm chắc, Bản Hoàng tử không lập lại nữa tránh cho chọc người chán ghét! Chỉ cần ngày mai Vũ Văn Mẫn có thể an toàn trở lại cung, chuyện còn có thể vân hồi!"

"Đi thông thả, không tiễn!" Mộ Dung Diệp lười phải nâng mí mắt, nhàn nhạt hạ lệnh đuổi khách!

Thượng Quan Thành thở dài, lắc đầu, đứng lên đẩy cửa thư phòng, sải bước đi ra ngoài.

Mộ Dung Diệp nhắm mắt, lông mi thật dài phát họa mí mắt, sắc mặt bình tĩnh, tâm tư lại bắt đầu cuồn cuộn, Thượng Quan Thành muốn làm một Đế Vương thành công rõ ràng phải cần thời gian, chỉ mong lần này tam quốc tranh phong có thể khiến y gia tăng tốc độ, phá kén thành bướm, cũng tốt để mình kịp thời rút người ra, thành công lui thân rời khỏi Kinh thành!

Nếu hắn chờ Hoàng đế cải lập Thái tử lần nữa, không biết phải đợi bao lâu, hắn không có tính nhẫn nại đó, đây cũng là lý do tại sao hắn lựa chọn Thượng Quan Thành làm Thái tử. Mặc dù biên cương không có một ngọn cỏ, nhưng núi cao Hoàng Đế ở xa, hắn có thể tùy ý dẫn theo Ca nhi làm bất cứ chuyện gì, sẽ không phải âm thầm lo lắng!

Ca nhi đã miêu tả bức họa mỹ mãn kia, chính là điều một lòng hắn hướng tới, ngày này, sẽ không còn quá xa.

Lúc nửa đêm, Vân Lãnh Ca đang tựa vào lòng Mộ Dung Diệp ngủ yên, đột nhiên nghe bên ngoài vang lên tiếng động, trong đó còn có tiếng

nữ tử lo lắng kêu lên, nên mở mắt ra, trong mắt mang theo buồn ngủ, nhìn thấy Mộ Dung Diệp đang thận trọng xuống giường, tựa như có mắt sau lưng, quay đầu cười nói với nàng: "Chắc là đám người Xích Ngôn trở lại!"

"Thiếp phải mau đến xem!" Vân Lãnh Ca lập tức tỉnh táo, mệt mỏi tan không ít, vội vàng vén chăn lên, đứng dậy nói.

Mộ Dung Diệp biết không ngăn được nàng, chỉ đành phải cẩn thận khoác áo ngoài cho nàng, mở cửa phòng, để Xích Ngôn vào.

"Thế tử, một người chết, ba người trọng thương, Âm Nhất bị thương nhẹ!" Cả người Xích Ngôn đầy máu sau khi vào lập tức quỳ một chân bẩm báo nói.

Mộ Dung Diệp khẽ nhíu mày, quan sát Xích Ngôn từ trên xuống dưới một phen, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Võ công Âm Nhất xem như có thể so sánh với hắn, không thua kém mấy phần! Lại bị thương, còn có người chết, lúc nào thì phủ Thái tử phòng vệ nghiêm cẩn như vậy rồi?

"Mẫn công chúa giấu trong phòng tối ở phủ Thái tử, và lại còn bị Thái tử nhốt, bất luận kẻ nào cũng không được đến gần, ty chức tổn một chút hơi sức mới tìm được Mẫn công chúa, nhưng không nghĩ, phòng tối kia bày cạm bẫy, mai phục rất nhiều! Ty chức yếu không địch lại mạnh! Thật may vẫn mang được Mẫn công chúa về!" Xích Ngôn nói.

Thái tử nhốt Vũ Văn Mẫn? Vân Lãnh Ca khiếp sợ, thật không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc Thượng Quan Hạo có ý gì? Vân Lãnh Ca chỉ cảm thấy chuyện càng ngày càng vượt qua dự liệu của người thường, hành động không có kết cấu như vậy, rốt cuộc đang che giấu kế hoạch gì mà không muốn người khác biết?

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Mưu Đồ Đã Lâu

Editor: Gà

"Thái tử phát hiện ra các người chưa?" Mộ Dung Diệp neho mắt phượng, trầm giọng hỏi.

"Trong lúc giao thủ Thái tử có chạy đến, nhưng không áp quá gần, hẳn ta cũng không xác định được do người phương nào gây nên!" Xích Ngôn trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát, khẳng định nói.

"Người phái người đưa Vũ Văn Mẫn đến phủ đệ Ngũ Hoàng tử, nói y phải cẩn thận, báo rõ chi tiết về tình hình tối nay!" Mộ Dung Diệp nhanh chóng suy nghĩ, thoáng chốc, phân phó.

"Dạ, Thế tử!" Xích Ngôn cung kính cáo lui rồi đi, cẩn thận đóng cửa lại.

Vân Lãnh Ca nghe tiếng Ngâm Cầm ân cần hỏi ở ngoài, cau mày nói: "Xích Ngôn bị thương nghiêm trọng không?"

"Ngoài da thôi, mấy ngày sẽ khỏi hẳn!" Ánh mắt Mộ Dung Diệp lười biếng, không để ý trả lời.

Vân Lãnh Ca tâm loạn như ma, hiện tại Đông Dương loạn trong giặc ngoài, sơ sẩy một bước, sẽ nước mất nhà tan, chỗ chết người nhất chính là, Thái tử quá cực đoan, ở thời điểm mấu chốt, hẳn ta không những khoanh tay đứng nhìn nội loạn, còn liên hiệp với người ngoài bán nước, thật khiến người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, nếu Đông Dương giao cho người ngu

muội dốt nát như thế, sợ không qua được bao lâu, tiếng kêu than sẽ nổi lên bốn phía, khói thuốc súng ngập trời rồi!

"A Diệp, chàng nói xem, vì sao Thái tử nhốt Vũ Văn Mẫn?" Vân Lãnh Ca không hiểu, không phải Vũ Văn Minh và Thượng Quan Hạo cùng trận doanh sao? Sao lại câu véo lẫn nhau?

"Có thể ta đã xem thường Thái tử!" Sắc mặt Mộ Dung Diệp nặng nề, ý vị không rõ nói.

"Có ý gì?" Trong lòng Vân Lãnh Ca có chút kinh hoảng, dáng vẻ Mộ Dung Diệp trầm lặng như thế, lần đầu tiên nàng nhìn thấy, khiến nàng nghĩ đến khía cạnh không tốt.

"Ca nhi, thừa dịp hiện tại Kinh thành vẫn còn trong lòng bàn tay ta, nàng lập tức rời khỏi Kinh thành đi, chậm sẽ không kịp đâu!" Mộ Dung Diệp chợt đứng thẳng người, nhìn Vân Lãnh Ca, gần từng chữ.

Nghe vậy, Vân Lãnh Ca kinh hãi, không hiểu vì sao Xích Ngôn chỉ đi một chuyến đến phủ Thái tử, thì Mộ Dung Diệp đã quyết định thay đổi nhanh như vậy, khiến người ta nhìn không thấu.

"Nếu ta đoán không lầm, hiện tại Thái tử đã tập hợp đủ quân đội, chuẩn bị bức vua thoái vị! Nam Tinh sẽ đồng thời hành động, phát động chiến tranh!" Toàn thân Mộ Dung Diệp tràn ngập lãnh khí, ánh mắt rét lạnh, chậm rãi nói.

"Sao A Diệp khẳng định thế?" Vân Lãnh Ca không hiểu sự chắc chắn của Mộ Dung Diệp từ đâu mà đến.

"Nửa năm trước, ta đã từng lén đi đến phủ Thái tử, hơn nữa thăm dò tất cả địa hình trong phủ, bao gồm ám vệ Thượng Quan Hạo huấn luyện, ta đều rõ như lòng bàn tay, theo ta suy luận, tối nay Xích Ngôn thăm dò hoàn toàn sẽ không để lộ bất kỳ phong thanh nào, nhưng không nghĩ rằng, toàn

bộ bọn họ đều bị thương, đủ để chứng minh Thái tử đã vượt qua dự liệu của tất cả mọi người, hơn nữa đã sớm tính toán xong, dĩ vãng ngu xuẩn, dễ giận đều do y giả vờ mà thôi, y vẫn luôn giấu tài, giả trư ăn hổ." Mộ Dung Diệp chậm rãi nói ra ý nghĩ trong lòng, giây lát, hần trầm mắt xuống: "Nếu phủ Thái tử đã bại lộ, Thái tử cũng có thể đoán được tâm tư của ta, cho nên hần ta nhất định thừa dịp ta chưa phản ứng lại sẽ xuống tay trước, bức vua thoái vị!" sutucuoiga Die nd da nl e q uu ydo

Vân Lãnh Ca càng nghe Mộ Dung Diệp nói thì càng kinh ngạc, cuối cùng, hai mắt tròn tròn, không thể tin nhìn Mộ Dung Diệp.

"Nếu quả thật như chàng nói, trước đây Thái tử đều lừa gạt, vậy không phải y mới tính toán tạo phản chỉ một ngày hai ngày, mà tính toán đã lâu, hiện tại từ từ triển khai, vậy chúng ta đang ở trong tình thế bị động!" Vân Lãnh Ca lắc đầu, trong mắt chấn động, nếu đây là mưu đồ đã lâu của Thái tử, vậy rất nhiều chuyện sẽ thay đổi, nhân tố chưa lộ sẽ ngày càng nhiều, tiên cơ đã mất.

Nhưng Vân Lãnh Ca hoang mang, nếu Thái tử không phải thật sự ngu không ai bằng, vậy tại sao y buông tha Thái tử vị, mạo hiểm chịu đựng hậu quả thất bại mà cố chấp tạo phản chứ? Chẳng lẽ chỉ vì bọn hần không kịp đợi Hoàng đế nhường ngôi sao?

"Ừ, cho nên Ca nhi à, ta sẽ sai phái phần lớn ám vệ vương phủ bảo vệ nàng đến biên cương, biên cương đã bị ta hoàn toàn thu phục, vả lại chiến sự không nhiều, ta sớm đã an bài Phó tướng trung thành nhất của ta tiếp ứng nàng!" Mộ Dung Diệp nhíu chặt chân mày, lời nói kiên định, dứt lời, không đợi Vân Lãnh Ca trả lời, hướng ra ngoài nói: "Xích Ngử, kêu lên tất cả ám vệ chờ xuất phát, đêm nay đưa Thế tử phi rời khỏi Kinh thành!"

Vân Lãnh Ca cắn chặt môi, nhìn gò má sắc sảo của Mộ Dung Diệp, trong lòng dâng lên không nở và lo lắng, đã không thể vấn hồi rồi: "A Diệp...."

Thân thể Mộ Dung Diệp hơi run lên, xoay người ôm chặt Vân Lãnh Ca, ngửi mùi thơm ngát trên người nàng, cầm tay nàng, đặt bên môi khẽ hôn, không nỡ buông ra, rồi nói: "Ca nhi, hằng năm ta không ở Kinh thành, không hiểu rõ Thái tử, nếu y lừa gạt mọi người, bao gồm cả Hoàng thượng, vậy nhất định y đã mưu toan từ lâu, qua tối nay, Kinh thành nhất định đại loạn, ta ngây người ở biên cương mấy năm, ta tự tin chỗ đó bình an vô sự!"

Vân Lãnh Ca khẽ xòe ra mười ngón tay, đan vào tay Mộ Dung Diệp, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lòng hắn, lẩm bẩm nói: "A Diệp, nhất định phải cẩn thận! Thiếp chờ chàng!"

Chân tướng quá mức đột ngột, đừng nói Vân Lãnh Ca, cả Mộ Dung Diệp cũng không ngờ đến, hắn chỉ có thể tận sức che chở Ca nhi, để nàng bình yên vô sự ra khỏi thành, chỉ khi đến biên cương rồi, tất cả sẽ không còn đáng lo ngại.

Mộ Dung Diệp bỗng nhiên dùng sức đan chặt mười ngón tay Vân Lãnh Ca, kiên nghị nhìn vào đôi mắt nàng: "Ca nhi, mọi việc ta đều nắm chắc, cho dù Thái tử cũng không thể khinh thường, nhưng tạm thời Kinh thành do ta thống lĩnh, y muốn thành sự thì đó là người si nói mộng! Nhưng ta không ở cạnh nàng, nàng phải bảo vệ mình thật tốt, không được để ta lo lắng!"

Vân Lãnh Ca gật đầu, hai mắt trong suốt rưng rưng ngẩng đầu nhìn tuấn nhan trước mặt, thiên ngôn vạn ngữ chỉ hóa thành một câu dặn dò: "Mọi việc cẩn thận!"

Mộ Dung Diệp bỗng chốc cúi đầu hôn môi Vân Lãnh Ca, mang theo thương cảm ly biệt sâu đậm, nụ hôn nóng bỏng, hơi thở hai người quấn quanh, khó chia xa, Vân Lãnh Ca vòng tay qua cổ hắn, toàn lực nghênh hợp, cho đến khi hai người đều hô hấp không thông, mới rời khỏi môi nhau.

"Ca nhi, mọi việc không thể cậy mạnh, có việc gấp nhớ nói Xích Ngử báo cho ta biết, không thể hoảng loạn, phải giữ mình trước, cho dù có người muốn mạng ta để đổi cơ hội cho nàng được sống, nàng cũng phải suy tính cho mình!" Mộ Dung Diệp ôm chặt Vân Lãnh Ca trong lòng, cầm đặt trên vai nàng, âm thanh trầm thấp hàm chứa thâm tình dạn dò.

Vân Lãnh Ca nghe giọng nói Mộ Dung Diệp chất chứa lo lắng và câu dạn dò cuối cùng kia khiến nàng tan nát cõi lòng, nhất thời lệ tuôn như suối, không thể kiềm được vòng chắt hông hăn, nghe nhịp tim mạnh mẽ của hăn, sau đó áp chế trái tim đau đốn rồi bình tĩnh nói: "Nói vậy gì vậy, có phu quân độc nhất vô nhị giúp thiếp an bài con đường phía trước, sao thiếp có thể gặp nguy hiểm chứ? Thật sự khiến thiếp không yên tâm, chính là đao thương chém giết, trách nhiệm chàng quan trọng, hao phí tinh thần, nên phải chăm sóc bản thân thật tốt." Nói xong, Vân Lãnh Ca lặng lẽ nhét Bạo Vũ Lê Hoa châm vào trong ngọc dải của hăn.

"Yên tâm, ta tự có chừng mực, ta sẽ trân trọng bản thân, sẽ hoàn hảo không chút tổn hại nào đến gặp nàng, cùng nhau đi hết cấm tú sơn hà, đây là cam kết của ta, ta sẽ không nuốt lời!" Mộ Dung Diệp thận trọng gật đầu, bảo đảm nói. Tâm thần hăn đều đặt hết vào nàng, nên không nhận ra hành động của Vân Lãnh Ca.

"Được." Vân Lãnh Ca không dám nói nhiều, nàng sợ vừa nói sẽ không nhin được mà khóc thành tiếng, trước kia nàng vẫn cảm thấy tính tình bản thân cứng cỏi, không để lộ cảm xúc ra ngoài, càng không khóc như mưa giống bây giờ? Nhưng lúc chân chính đối mặt với thời khắc chia tay cùng Mộ Dung Diệp, lòng nàng lại đau như đao cắt!

"Vương phủ giao cho ta, còn có phủ Tả Tướng ta cũng sẽ phái người bảo vệ, nàng không cần lo lắng, mang theo hai nha đầu Ngâm Thư, Ngâm Cầm là được!" Mộ Dung Diệp buông lỏng tay ôm Vân Lãnh Ca, biết nàng nhất định không yên lòng cho nhiều người ở Kinh thành, nên nhẹ giọng nói.

"Ừm" Vân Lãnh Ca tràn ngập giọng mũi.

"Thế tử, Thế tử phi, xe ngựa đã chuẩn bị xong!" Xích Ngữ thu thập xong, Ngâm Cầm và Ngâm Thư đi vào bẩm báo!

"Cần phải bảo vệ tốt Thế tử phi, nếu Thế tử phi mất một sợi tóc, toàn bộ các người đưa đầu đến gặp!" Mộ Dung Diệp cất cao giọng, không chỉ nói với Xích Ngữ, còn nói với ám vệ đang núp trong viện chờ sai phái, dứt lời, móc ra một khối lệnh bài từ trong tay áo ném cho Xích Ngữ.

"Ca nhi, đây là lệnh bài biên cương, mặc dù ta giao cho Hoàng đế Hồ Phù có thể hiệu lệnh cho đại quân biên cương, nhưng khối này là con dấu tư nhân của ta, đại biểu cho thân phận của ta, nếu có người làm khó dễ nàng, lấy khối lệnh bài này ra là được!" Mộ Dung Diệp thấy Xích Ngữ tiếp nhận lệnh bài, lập tức xoay người móc ra một khối khác đặt vào bàn tay Vân Lãnh Ca, giải thích.

"Không thể điều khiển đại quân biên cương đến Kinh thành giúp chàng chống lại Thái tử sao?" Vân Lãnh Ca nắm thật chặt lệnh bài trong tay, hỏi.

"Biên cương là luyện binh địa phương, vừa trấn thủ biên giới, vừa giúp đại quân Đông Dương cung cấp tướng sĩ, kịp thời bổ sung máu mới, cho nên binh lính nơi đó không thể điều đi, nếu một khi bị những bộ lạc đang nhìn chằm chằm kia biết được biên cương trống không, sẽ nhân cơ hội mà vào, đến lúc đó tình huống sẽ càng thêm nguy cấp!" Mộ Dung Diệp biết Vân Lãnh Ca nghĩ gì, nhưng cho dù có thể điều quân đội biên cương, chỉ sợ đường xá xa xôi, nước xa không cứu được lửa gần!

"Thế tử, dưới sự dẫn dắt của Thái tử Vũ Lâm quân đã đến cửa cung, đang kịch chiến với Cấm Vệ quân, Cấm Vệ quân tử thương vô số!" Đột nhiên, một thị vệ áo đen từ trên trời nhanh chóng đáp xuống bẩm báo.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khóe môi Mộ Dung Diệp xẹt qua lãnh ý: "Xích Ngôn, người đưa Xích Ngữ và Thế tử phi ra khỏi thành, sau đó phong bế tất cả lối ra khỏi Kinh thành, bản Thế tử thật muốn xem nguyên nhân Thái tử bức vua thoái vị, nhìn hắn ta giết cha như thế nào!"

Vân Lãnh Ca nặn ra nụ cười, giơ tay lên, vuốt ve gương mặt Mộ Dung Diệp, nhón chân lên khễ hôn đôi môi lạnh như băng, sau đó không quay đầu bước theo Xích Ngôn rời khỏi vương phủ, nhưng trong nháy mắt xoay người, nước mắt Vân Lãnh Ca rơi xuống, nhưng cố gắng để không phát ra tiếng nấc nghẹn ngào, tránh khiến Mộ Dung Diệp lo lắng.

Mộ Dung Diệp nhìn bóng lưng gầy gò của Vân Lãnh Ca, càng lúc càng xa, nhắm hai mắt lại, thở dài.

"Ảnh Nhất, truyền lệnh ta cho Ô thống lĩnh Thành Phòng quân, báo cho hắn ta phòng vệ Kinh thành thật nghiêm mật, ám vệ còn lại lập tức theo ta vào cung!" Giây lát, Mộ Dung Diệp mở hai mắt ra, khễ nhếch môi, trầm giọng nói.

Mộ Dung Diệp đề nội lực, thi triển khinh công, đi thẳng đến Hoàng cung.

Bên trong Hoàng cung, trong cơn ngủ say Hoàng đế bị kinh tỉnh (kinh ngạc + thức tỉnh) nghe được tin tức Thái tử tạo phản, long nhan tức giận, vừa muốn đứng dậy, chỉ thấy Thượng Quan Vũ mặc khôi giáp dẫn vài trăm thị vệ đẳng đẳng sát khí xông vào tẩm cung của ông ta.

"Vũ nhi, chẳng lẽ người cũng muốn bắt chước Thái tử tạo phản bức vua thoái vị sao?" Hoàng đế nửa tựa vào đầu giường, nhìn sắc mặt Thượng Quan Vũ đông lạnh, tràn ngập sát khí, thì ánh mắt lạnh xuống, lạnh lùng nói.

"Phụ hoàng, từ ba năm trước ta và Thái tử hoàng huynh đã kết liên minh, chính để chờ ngày hôm nay!" Hoàn toàn không thấy vẻ hèn nhát

trầm mặc thuở ban đầu trên mặt Thượng Quan Vũ, hơi thở hắt ta trầm ổn xen lẫn ngạo nghễ, bật cười thành tiếng, không hề kiêng kỵ câu hỏi của Hoàng đế.

"Làm càn, trẫm chưa từng bạc đãi các người, vậy mà từng người các người đều muốn khởi binh mưu phản?" Hoàng đế giận dữ, ông ta tuyệt đối không ngờ hai người một thì ít nói kiệm lời, một thì tâm cơ nông cạn nhưng lại giấu diếm được ông ta, liên hiệp xáo động, Hoàng đế cảm thấy khí huyết cả người muốn chảy ngược, sớm không thể nhịn nổi nữa!

"Phụ hoàng nghĩ ta là kẻ ngu sao? Nếu ngài thừa nhận chúng ta là thân tử, vì sao lại thiên vịnh như vậy? Chẳng lẽ trừ Thượng Quan Thành, trong lòng phụ hoàng thật sự không có ta và Thái tử hoàng huynh sao?" Thượng Quan Vũ lạnh lùng nhìn Hoàng đế, đáy mắt như chim ưng mang theo hận ý và lạnh lẽo nồng đậm.

"Do Thái tử không có tiền đồ, cô phụ tâm ý trẫm đã lập nó làm Thái tử từ lúc vừa sinh ra, hiện tại nó cần gì phải oán trời trách đất?" Hoàng đế nhướng mày, trong mắt xẹt qua ánh sáng khác thường thật nhanh, trầm giọng nói.

"Ha ha ha, phụ hoàng, ông chỉ lừa gạt người trong thiên hạ thôi, nếu không phải năm năm trước Thái tử hoàng huynh tình cờ phát hiện chiếu thư cải lập Thái tử của ông, chỉ sợ đến nay huynh ấy cũng chẳng hay biết gì, vẫn đang nằm mộng xưng Đế đấy!" Thượng Quan Vũ cười to, tiếng cười châm chọc và nhạo báng, nhìn chăm chú vào gương mặt Hoàng đế đã biến sắc, Thượng Quan Vũ tiếp tục nói: "Thì ra từ năm năm trước, không, thậm chí sớm hơn, phụ hoàng đã quyết định lập Thượng Quan Thành làm Thái tử, vẫn còn giả vờ giả vịt sao, cố ý đẩy Thái tử hoàng huynh ra ngoài, để huynh ấy trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, phụ hoàng vì Thượng Quan Thành, thật sự đã nhọc lòng quá rồi, nhưng không ngờ, ngài đã bỏ bao công sức như vậy lại sớm bị Thái tử hoàng huynh đoán được! Ngài cũng không suy nghĩ một chút, năm năm trước hành động của Thái tử

hoàng huynh luôn bắt phàm, sau khi huynh ấy biết được ý tưởng của phụ hoàng, tương kế tựu kế, cố ý giả vờ lấy hình tượng ngu xuẩn xâm nhập lòng người, chính vì để loại bỏ phòng bị của ngài! Ha ha ha ha...."

Tiếng cười Thượng Quan Vũ đình tai nhức óc, nhưng không hề vui vẻ, ngầm biểu đạt sự thê lương và bi ai.

"Vậy người cam tâm bán mạng làm thủ hạ ư? Trợ giúp nó giết cha? Đoạt giang sơn, nhìn nó xưng đế, bỏ Đông Dương vào túi sao?" Ánh mắt Hoàng đế thay đổi, phong vân chuyển động, trên mặt không hề lộ vẻ khó chịu vì bí mật bị vạch trần, giọng nói bình tĩnh.

"Phụ hoàng, ngài không cần khích bác ly gián, nếu ta đã đi bước này, cũng sẽ không quay đầu hối hận!" Thượng Quan Vũ đè nén tức giận trong lòng, ánh mắt sát khí bắn về phía Hoàng đế.

"Người cho rằng dựa vào người và Thái tử thì có thể thành công bức vua thoái vị? Mơ mộng hão huyền? Tất cả lực lượng phòng vệ Kinh thành trăm đã giao cho Mộ Dung Diệp, dựa vào thủ đoạn của hãn, người cảm thấy người của người có thể chống cự được bao lâu?" Hoàng đế cười lạnh, đầu óc vận chuyển cực nhanh, không biến sắc muốn âm thầm moi ra kế hoạch kế tiếp của Thượng Quan Vũ.

"Phụ hoàng muốn dựa dẫm thăm dò tin tức từ ta sau đó trở tay càn khôn à? Ha ha, cho đến bây giờ, ta cũng không sợ nói cho ngài, mấy năm này, Thái tử hoàng huynh đã thu phục toàn bộ Vũ Lâm quân, đại thần trong triều mười phần thì có đến năm sáu phần đều là người của Thái tử hoàng huynh, nhìn Hoàng cung kiên cố này đi, đã bị huynh ấy nắm giữ trong tay rồi! Ngài không thể nào chuyển bại thành thắng!" Sắc mặt Thượng Quan Vũ căng thẳng, đáy mắt mang theo sát khí đậm đặc, cười lạnh nói.

"Xem ra, mấy năm nay các người thật bận rộn nha!" Hoàng đế nghe thế, trong mắt nhanh chóng xuất hiện ánh sáng giễu cợt, ngụ ý nói.

"Hừ, ta không vòng vo với phụ hoàng nữa, chúng ta đi thẳng vào vấn đề, trước đó vài ngày chuyện mẫu hậu bỏ thuốc ngài e rằng ngài đã rất rõ ràng, thật ra thì, đó hoàn toàn không phải độc dược, chỉ là một dược liệu bình thường, còn có công hiệu cường thân kiện thể, chân chính có độc là.." Thượng Quan Vũ đưa ngón tay chỉ lư hương đang tản ra khói trắng lượn lờ: "Bên trong đốt hương liệu, đó là độc hương đặc chế từ biên cương, Thái tử hoàng huynh cố ý nói với mẫu hậu vài câu, chính vì để dời đi sự chú ý của ngài."

Nói xong, Thượng Quan Vũ ung dung thưởng thức trong khoảnh khắc sắc mặt Hoàng thượng trở nên cực kỳ khó coi, tốt bụng nói: "Chắc hẳn phụ hoàng đoán được nguyên nhân Thái tử khởi binh." Dừng một chút, thấy trong mắt Hoàng thượng tức giận, Thượng Quan Vũ cong khöhe môi: "Không sai, chúng ta sẽ chiêu cáo thiên hạ, Mộ Dung Diệp hạ độc mưu hại phụ hoàng, thân mang trọng tội! Còn nguyên nhân Thái tử bức vua thoái vị, sẽ trở thành, giết nịnh thần! Hộ Đông Dương, bảo vệ phụ hoàng!"
editedbysutucuoiga di@en*dyan(lee^qu.donnn)

"Mộ Dung Diệp là Chiến thần Đông Dương, danh vọng rất nặng trong lòng dân chúng, lý do của các người sơ hở như thế, đã muốn đẩy tội danh lên người hãn sao? Không dễ dàng vậy đâu!" Hoàng đế phẫn nộ, đáy mắt âm u, trên người càng tản ra khí lạnh nặng nề, khiến người ta không dám can đảm nhìn.

"Một khi độc trong người phụ hoàng được thái y kiểm nghiệm, sẽ chứng minh đó là độc thảo chỉ có thể sinh trưởng ở biên cương, ai sẽ hoài nghi chứ? Nếu còn có người ngại chứng cứ không đủ, thì tất cả các lý do thoái thác của đám phi tần trong hậu cung của ngài sẽ khiến người ta tin thôi? Đến lúc đó, dân chúng chỉ biết Mộ Dung Diệp cầm binh, vây khốn Hoàng cung, ý đồ mưu phản, Thái tử hoàng huynh đánh bại sườn quân, quang minh chính đại xuất binh chinh phạt, còn phụ hoàng cũng sẽ trúng độc bỏ mình, người trong thiên hạ ai còn hoài nghi đây? Đến lúc đó, Thái

tử lên ngôi chính là cái mà mọi người sẽ hướng đến!" Khóe môi Thượng Quan Vũ nở nụ cười, ánh mắt chợt trầm xuống, lạnh lùng nói.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Có Bánh Bao

Editor: Gà

"Hỗ dữ không ăn thịt con, các người lại dám giết cha?" Hoàng đế thở hổn hển, một tay che ngực, một tay chỉ vào gương mặt âm ngoan của Thượng Quan Vũ.

"Do cha, người bất nhân, làm con, đương nhiên không cần phải hiếu!" Thượng Quan Vũ nhìn quanh hai bên tấm cung, thấy đã qua lâu như vậy cũng không ai xông đến, thì biết nội cung đã được Thái tử dọn dẹp sạch sẽ, trong lòng vui sướng vì chuyện lớn sắp thành, sâu xa nói.

"Ta không biết Tam Hoàng huynh lại lạnh nhạt với ơn dưỡng dục của phụ hoàng như vậy, thật không bằng heo chó!" Đúng lúc này, một tiếng nói lười biếng lại ẩn chứa tức giận truyền vào tấm điện, vào trong tai của mọi người!

Mọi người trong điện cùng nhau quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy Thượng Quan Thành mặc khôi giáp, tay cầm trường kiếm, gương mặt lạnh lẽo đi vào, y dẫn theo hàng loạt tướng sĩ phía sau, mặc chiến giáp cầm đại đao, sát khí lẫm liệt!

Thượng Quan Vũ biến sắc, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thượng Quan Thành, lạnh lùng nói: "Ngũ Hoàng đệ thật có bản lĩnh, có thể đột phá phòng tuyến của Thái tử hoàng huynh, đến nội cung cứu phụ hoàng!"

"Không dám, Tam Hoàng huynh mới giả ngụy quân tử thật giỏi, thường ngày trầm mặc ít nói đều là ngụy trang, bây giờ lại đi theo Thái tử

hoàng huynh giết cha, làm ra chuyện cầm thú đến mức này!" Thượng Quan Thành dừng lại cách Thượng Quan Vũ không xa, đôi mắt lo lắng thoáng nhìn Hoàng đế trên long sán, thấy ông ta bình yên vô sự, mới thở phào, sau đó nhìn Thượng Quan Vũ, lạnh nhạt nói.

"Nếu trong lòng phụ hoàng không có đứa con trai này, đương nhiên ta cũng không có người phụ thân đó!" Vẻ mặt Thượng Quan Vũ tựa như sương lạnh, nhưng nội tâm lại trở nên nặng nề, gương mặt không lộ rõ ý tứ, trấn định nói.

"Tam Hoàng huynh theo Thái tử giết cha đoạt vị, cho dù thành công, cũng chỉ được làm thân vương, so với được phụ hoàng thân phong danh chính ngôn thuận, danh tiếng sẽ hơn hẳn, sao Tam Hoàng Huynh phải ra hiểm chiêu, làm ra chuyện bất nhân bất nghĩa như vậy?" Ánh mắt Thượng Quan Thành lóe ánh sáng lạnh, trầm giọng nói.

"Không cần Ngũ Hoàng đệ quan tâm." Gương mặt Thượng Quan Vũ tràn ngập sát khí, ánh mắt như đao nhìn lướt qua Thượng Quan Thành và Hoàng đế: "Phụ hoàng trúng độc đã lâu, xâm nhập vào phế phủ, hai ngày sau, nhất định sẽ cười hặc về Tây Thiên, đến lúc đó, còn ai có thể ngăn cản Thái tử kế vị?"

"Thật sao? Sợ rằng Tam Hoàng tử phải thất vọng rồi!" Tiếng nói lạnh lùng của Mộ Dung Diệp vang lên kèm theo một loạt tiếng bước chân truyền vào nội điện.

Sắc mặt Thượng Quan Vũ càng thêm khó coi, trong lòng mắng Thái tử thành sự không có, để Mộ Dung Diệp xông vào, nhưng chuyện đã đến nước này, hẳn ta cũng không còn cách nào ngăn cản Mộ Dung Diệp, chỉ đành phải dùng mắt ra hiệu cho thị vệ sau lưng, để bọn họ tùy thời hành động.

Toàn thân Mộ Dung Diệp vẫn mặc cẩm bào màu tím, ngọc quan sáng loáng, nghiêm nghị thản nhiên mang theo ngạo thị quần hùng.

"Bắt Tam Hoàng tử lại, phản kháng giết!" Mộ Dung Diệp thoáng nhìn Thượng Quan Thành, không nói nhiều nữa, trực tiếp ra lệnh.

Ám vệ đi theo Mộ Dung Diệp xuất binh khí ra, tiến thẳng đến chỗ Thượng Quan Vũ, binh khí đụng nhau, một mảnh đao quang kiếm ảnh, Mộ Dung Diệp nhanh chóng lấy ra một hộp gấm, cầm viên thuốc bên trong hộp, đưa cho Hoàng đế trên giường, cho đến khi thấy ông ta ăn vào mới dời tầm mắt đi, chú ý binh khí giao thủ trong điện. sutucuoiga dieendaanleequydonn

Tuy nhiên, trận đánh nhau diễn ra chóng vánh, kết thúc càng thêm ngoài dự đoán, chỉ khoảng một chén trà, thị vệ của Thượng Quan Vũ toàn bộ đều tội, mở to mắt ngã vào vũng máu.

"Nơi này giao cho Ngũ Hoàng tử, bản Thế tử đến cửa cung!" Mộ Dung Diệp phát tay, vẻ mặt như băng sương, không hề có cảm xúc.

Thượng Quan Vũ tỉnh mạch nhìn thi thể xung quanh chết không nhắm mắt, ánh mắt hoàn toàn không thể tin, lần này hẳn ta mang thị vệ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, thân thủ bất phạm, nhưng không ngờ vừa đối mặt lập tức bị người của Mộ Dung Diệp chém chết toàn bộ.

"Mộ Dung Diệp, dù ngươi bắt Bản hoàng tử thì sao, Thái tử hoàng huynh đã sớm phái tinh binh ra ngoài thành bao vây Thế tử phi, huynh ấy đã đoán được ngươi sẽ đưa Thế tử phi rời thành, vì vậy ba ngày trước huynh ấy đã bày mai phục, cần phải bắt được Vân Lãnh Ca, giang sơn và mỹ nhân, Bản hoàng tử muốn xem ngươi lựa chọn thế nào!" Thấy Mộ Dung Diệp chuẩn bị rời đi, trái tim Thượng Quan Vũ xẹt qua nụ cười lạnh, lớn tiếng kêu, quả nhiên, sau khi hẳn ta nói xong, thành công nhìn thấy thân hình Mộ Dung Diệp cứng lại.

Nhất thời tâm tình Thượng Quan Vũ thật tốt, gương băng sương dần hòa tan, không hề quan tâm trường kiếm gác trên cổ mình, sống lưng thẳng

tắp, cười to lên: "Thế tử phi chỉ là một nữ lưu, muốn giữ được tính mạng, sợ không dễ đâu, đến lúc đó, Thế tử phi bị bắt giữ, Mộ Dung Thế tử nên làm sao đây?"

Mộ Dung Diệp khẽ cau mày, ổng tay áo rũ xuống che bàn tay đã nắm chặt: "Nếu hắn ta dám thương tổn đến ái thiếp của bản Thế tử, bản Thế tử nhất định sẽ để hắn ta chết không toàn thây!" Nói xong, không để ý đến nữa, sải bước đến cửa cung.

Đông Dương năm 123 ngày mười hai tháng tư, Thái tử bình biến, đồng thời, Nam Tinh phát động chiến tranh, Hoàng đế phong Mộ Dung Diệp làm Đại tướng quân, thống lĩnh 30 vạn đại quân, xuất binh chống Nam Tinh!

Một đường chạy về hướng bắc, vài chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy băng băng trên đường.....

"Thế tử phi, hai ngày này, ty chức cảm giác có người theo dõi chúng ta." Xích Ngữ vốn là người tập võ, sự nhạy cảm tất nhiên cao hơn người thường, mặc dù dọc đường đi từ Kinh thành đều bình an yên tĩnh, nhưng càng an tĩnh, càng khiến lòng người lo lắng.

Ngâm Cầm và Ngâm Thư nghe Xích Ngữ nhắc nhở, đều tán đồng gật đầu.

"Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy Ngữ thị vệ nói rất có đạo lý. Bây giờ thiên hạ đại loạn, theo lý mặc dù trên đường này không có quân phản loạn đuổi giết, nhất định cũng sẽ có nhiều giặc cướp đạo phỉ, nhưng trên đoạn đường này chúng ta chưa từng gặp phải bất cứ chuyện gì, thật sự khiến lòng người lo lắng." Ngâm Cầm đẩy màn xe ra thò đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy ám vệ bảo hộ xe ngựa, ngoài ra thì trên đường không có một bóng người, thật sự khiến người ta lo lắng.

"Xích Ngũ, mấy ngày nay, Thế tử có truyền đến tin tức gì không?" Vân Lãnh Ca đẩy màn xe ra, hỏi Xích Ngũ đang đánh ngựa.

"Bẩm thế tử phi, Thái tử đã bị bắt, Kinh thành hoàn toàn đại loạn, Hoàng thượng lại bị người hạ độc, thân thể khó chịu, hiện tại ở Kinh thành do Ngũ Hoàng tử xử lý chính vụ, xử lý một đống lớn cục diện rối rắm, còn Thế tử thì bị Hoàng thượng hạ lệnh lãnh binh tiến về phía biên giới Nam Tinh, đối kháng với Nam Tinh!" Xích Ngũ vừa chú ý phương hướng trước mặt, vừa trả lời thật rõ ràng cho Vân Lãnh Ca.

"Nam Tinh phát động chiến tranh ư? Bắc Nguyệt đâu?" Nam Tinh thừa dịp Đông Dương nội loạn, chính quyền không ổn định, có lợi cho ngoại tộc nhúng tay, càng vì, trong Đông Dương có Thái tử tư thông với địch phản quốc, làm quân sư cho Bắc Nguyệt. Có hai điều kiện có lợi này, Nam Tinh đương nhiên sẽ không tuân thủ quy tắc, nhân cơ hội tấn công Đông Dương, mở rộng ranh giới.

"Bắc Nguyệt có vương gia trấn giữ, tạm thời chưa truyền đến tin bị công kích!" Xích Ngũ nhanh chóng trả lời.

Vân Lãnh Ca nở nụ cười yếu ớt, Mộ Dung Vương gia dụng binh như thần, vả lại nhiều năm đã thấm nhuần chiến trường, giao thủ với Bắc Nguyệt cũng sẽ không có vấn đề gì, có ông ấy trấn thủ, trong thời gian ngắn Bắc Nguyệt sẽ không có hành động quá lớn, may mắn là nội loạn Kinh thành đã nhanh chóng được bình ổn, bằng không khi Nam Tinh bất ngờ công kích, thì sẽ không thể ứng đối.

"Thái tử đã bị áp chế nhanh vậy sao? Thật sự quá không bình thường rồi?" Vân Lãnh Ca cảm thấy không thể tin được, Thái tử chuẩn bị kế hoạch soán vị lâu như vậy, nhưng sao lại không chịu nổi một kích?

"Thế tử đã ra lệnh cho ám vệ vương phủ bắt sống gia quyến của đại thần đảng Thái tử, để bọn họ sợ ném chuột vỡ bình không dám hành động

thiếu suy nghĩ, Thái tử chỉ đơn giản dựa vào năm sáu phần quyền thần trong triều, hôm nay đều bị Thế tử khống chế, nên hẳn ta cũng bất lực, hơn nữa, Thái tử mưu sát hoàng thượng không thành, nếu thiên tử vẫn còn, kế hoạch của Thái tử đương nhiên không thể triển khai thuận lợi, thượng vị đã thành ảo ảnh trắng trong nước!" Xích Ngôn nói rõ tất cả tình hình trong Kinh thành.

"Vậy thì tốt! Nội loạn đã được bình ổn, chỉ cần chuyên tâm đối phó với ngoại địch, A Diệp cũng có thể nhẹ nhõm hơn rồi!" Vân Lãnh Ca nhếch môi cười, áp lực trong lòng khẽ tản đi, bỗng nhiên trong đầu lại hiện ra bóng dáng Vũ Văn Minh, nội tâm nhất thời căng thẳng, cấp tốc hỏi: "Không phải Vũ Văn Minh đã đạt thành hiệp nghị với Thái tử rồi sao? Nói lúc hẳn ta bức vua thoái vị sẽ viện trợ mà? Chẳng lẽ Vũ Văn Minh đổi ý rồi ư?" Thượng Quan Hạo không có thực quyền trong tay, hẳn ta chỉ có thể tranh đoạt sự ủng hộ của đại thần, nhưng không có quân đội, đây nhất định cũng sẽ là một nhân tố khiến hẳn ta thất bại.

"Vũ Văn Minh quá khinh thường Thế tử rồi, y thừa dịp Thế tử còn chưa thống lĩnh Thành Phòng quân đã cho quân nằm vùng bên trong Đông Dương, cho rằng có thể tránh tai mắt người khác không bị Thế tử biết, nhưng không ngờ, sau khi Thế tử tiếp thu Thành Phòng quân, thì sấm rền gió cuốn trừ những người đó đi, và lại không để lộ phong thanh, đoán rằng hiện tại Vũ Văn Minh vẫn đang không hiểu nổi, không ngờ tất cả những người y an bài đều biến mất không thấy!" Xích Ngữ thấp giọng nói xen lẫn một nụ cười.

"Thì ra là như vậy!" Vân Lãnh Ca nhíu mày cười khẽ, yêu nghiệt Mộ Dung Diệp đó, trừ hẳn tính toán người khác ra? Ai có thể gieo họa cho hẳn? Xem như nàng lo lắng vô ích rồi.

"Thế tử phi...." Xích Ngữ đột nhiên nói, âm thanh nhỏ lại.

"Hả? Sao thế?" Vân Lãnh Ca kinh ngạc hỏi, Xích Ngữ không phải người thích nói chuyện kì mèn như vậy.

"Thế tử phát hiện ngài giấu Bạo Vũ Lê Hoa châm ở thắt lưng của ngài ấy!" Xích Ngữ bật thốt lên.

"Phát hiện thì phát hiện, có gì ghê gớm, ta vốn để lại cho chàng mà, nhưng sợ chàng lằng nhằng không chịu nhận, cho nên mới lặng lẽ đưa cho chàng! Chiến trường biến hóa nhanh chóng, vô cùng hung hiểm, có Bạo Vũ Lê Hoa châm phòng thân, cũng thêm một phần an toàn!" Vân Lãnh Ca khẽ cười nói.

"Nhưng Thế tử tức giận, nói ngài không thương tiếc bản thân, nói...." Xích Ngữ đỏ mặt, hồi lâu, mới đành trích lời: "Nhất định phải nặng nề trừng phạt Thế tử phi, còn nói ngài sẽ hiểu trừng phạt này!"

Không những Thế tử phi hiểu, Xích Ngữ cũng hiểu!

Nghe vậy, khuôn mặt Vân Lãnh Ca đỏ ửng, quát lên, sau đó bàn tay trắng nõn đặt lên bụng, giữa hai lông mày mang theo một nụ cười ôn hòa, có thâm ý khác nói: "Bây giờ ta đã có nó, Thế tử có thể trừng phạt ta không!"

"Tiểu thư? Người có rồi?" Ngâm Thư luôn chú ý đến nét mặt Vân Lãnh Ca, đương nhiên không bỏ qua động tác của nàng, trong lòng khẽ động, một suy nghĩ thoáng qua, ánh mắt mừng rỡ kinh hô.

Ngâm Cầm tươi cười, vẻ kích động không lời nào có thể miêu tả được, cả người thoáng chốc đứng lên, nhưng vì dùng sức quá mạnh, đụng đầu, trong nháy mắt chỉ cảm thấy mắt nổ đom đóm, nước mắt lưng tròng ngồi xuống, không dám lại đắc ý nữa.

"Ừ, được một tháng rồi!" Đáy mắt Vân Lãnh Ca xẹt qua vẻ không thể ngờ, tưởng rằng gần đây lên đường nên không được nghỉ ngơi tốt, không

ngờ vì có bảo bảo, nàng thường xuyên tự bắt mạch cho mình, đương nhiên sớm đã phát hiện.

"Ty chức lập tức truyền thư cho Thế tử, nói cho ngài ấy biết tin tức tốt này, nhất định Thế tử sẽ rất vui mừng!" Xích Ngữ luôn miệng nói, giọng nói vui sướng khó che giấu được.

Vân Lãnh Ca ừ, mỉm cười gật đầu, có đứa bé này, chính là hi vọng Mộ Dung Diệp hiếu, nàng và đứa bé đều đang đợi hãn khai hoàn trở về, mong hãn có thể bảo trọng mình thật tốt.

"Xích Ngữ, hôm nay chúng ta đến địa giới nào? Tối nay sẽ nghỉ chân ở đâu?" Vân Lãnh Ca nhìn ra ngoài xe, chỉ thấy trên đường không có ai, thật quý dị, khiến người ta không thể không phòng bị.

"Bẩm thế tử phi, hôm nay chúng ta đã ra khỏi địa giới Kinh thành. Dựa vào tốc độ của xe ngựa chúng ta hiện nay, ít nhất phải hơn nửa tháng mới có thể đến biên cương, Thế tử đã sớm vẽ một lộ tuyến cho ty chức, dọc đường cũng có người tiếp ứng, chưa đến hai canh giờ, sẽ đến địa điểm đặt chân!" Xích Ngữ bẩm báo tình huống trước mắt cho Lãnh Ca, sau đó chờ Vân Lãnh Ca phân phó.

"Không cần vào thành, hiện tại Đông Dương rất phức tạp, rối ren, chắc chắn giặc cướp đạo phi sẽ nhân cơ hội làm loạn, nhưng đoạn đường chúng ta đi lại không có nửa bóng người, chỉ sợ sớm đã có người dọn dẹp nơi này, chờ chúng ta tự chui đầu vào lưới!" Vân Lãnh Ca thu lại ý cười yếu ớt trên mặt, thay vào đó là lạnh lùng, tâm tư nhanh chóng xoay chuyển, trong đầu suy nghĩ về sự tình.

"Chỉ sợ đều là người của Thái tử và Nam Tinh! Trong thư Thế tử có nhắc đến Thái tử và Nam Tinh cũng có liên lạc, đoán rằng bọn họ đã sớm bày mai phục!" Xích Ngữ suy nghĩ một lát, khẳng định nói.

"Phân phó ám vệ cẩn thận, trước tiên phái vài người đến chỗ chúng ta sẽ đến điều tra một phen, để tránh trùng kế!" Vân Lãnh Ca nửa khép mắt, môi khẽ mở, vẻ mặt càng nghiêm túc.

Thấy Xích Ngữ trình trọng gật đầu, Vân Lãnh Ca buông màn xe xuống, dần thả lỏng, nhắm mắt nghiêng người dựa vào bên trong xe ngựa nghỉ ngơi, cũng không nói thêm nửa câu, tay vuốt bụng, cảm thụ sinh mệnh nhỏ đang dần lớn lên bên trong, đáy lòng càng lúc càng hạnh phúc.

Đây là đứa bé của nàng và A Diệp, là kết tinh tình yêu của bọn họ!

Màn đêm buông xuống, đoàn xe không tiến vào thành trấn nghỉ ngơi, mà lựa chọn một biệt viện, mấy chiếc xe ngựa nhanh chóng đi đến ngoài biệt viện, Ngâm Cầm và Ngâm Thư cẩn thận đỡ Vân Lãnh Ca xuống xe ngựa.

"Thế tử phi, nơi này an toàn, nửa tháng trước Thế tử cũng đã tra rõ tất cả biệt viện mà chúng ta sẽ đến, chính vì sợ bị kẻ địch phát hiện!" Xích Ngữ bẩm báo.

"Được, chú ý phòng thủ!" Vân Lãnh Ca gật đầu.

"Tiểu thư, nô tỳ vào phòng bếp, làm một ít thức ăn, ngài tạm nghỉ ngơi đi." Thấy Vân Lãnh Ca đã mỏi mệt, Ngâm Thư nhờ một ám vệ dẫn đến phòng bếp.

"Nghỉ ngơi theo nhóm, đề cao cảnh giác!" Vân Lãnh Ca nhìn biệt viện, trong lòng vốn căng như dây cung thoáng buông lỏng, dặn dò Xích Ngữ lần nữa.

"Thế tử phi yên tâm, tất cả đều đã chuẩn bị thỏa đáng." Dứt lời, Xích Ngữ cầm bội kiếm bước ra canh giữ bên ngoài phòng chính.

Ánh trăng lạnh lạnh, vạn vật yên tĩnh, ánh trăng chiếu rõ từng góc ngách của biệt viện, còn các ám vệ luôn tỉnh táo quan sát động tĩnh xung quanh.

Vì Vân Lãnh Ca có thai, hơn nữa lạ chỗ, nên ngủ không sâu, nửa mê nửa tỉnh, nghe âm thanh Ngâm Thư đẩy cửa tiến vào: "Tiểu thư, có người tập kích, Ngử thị vệ bảo chúng ta lập tức lên đường, để tránh viện binh của kẻ địch đến đây!"

Vân Lãnh Ca lập tức thức tỉnh, vốn để nguyên quần áo ngủ nên nàng khoác một cái áo rồi đứng dậy rời khỏi phòng chính, đi đến nơi đậu xe ngựa.

"Có bao nhiêu người? Ám vệ có thể ngăn cản không?" Vân Lãnh Ca vừa đi vừa hỏi.

"Chỉ có vài người, đã bị dọn dẹp, chắc là thám tử, địch nhân phía sau sẽ mau chóng phát hiện, sau đó chạy đến tập kích ngay!" Ngâm Cầm đỡ Vân Lãnh Ca lên xe ngựa, nhỏ giọng nói.

Nhưng Ngâm Cầm vừa nói xong, trăm bóng người từ trên trời bay xuống, tặc nhân mặc phục sức khác nhau chẳng những không che mặt, càng to gan lớn mật cầm thêm vũ khí, sắc mặt hung hãn nhìn về phía ám vệ xung quanh.

Tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra, mặc dù kẻ địch đến đột ngột, nhưng ám vệ vương phủ lại vô cùng bình tĩnh vây thành một vòng tròn bảo vệ ngựa xe đến một giọt nước cũng không lọt, đánh đòn phủ đầu tấn công tặc nhân bay từ trời xuống khiến bọn chúng chưa kịp đứng vững.

"Thế tử phi, ty chức mang ngài đi trước!" Xích Ngử phát hiện đến kẻ địch chỉ tăng không giảm, ở phía xa lại truyền đến tiếng vó ngựa mạnh mẽ đánh thép, trong lòng lo lắng, nhanh chóng quyết định nói.

Vân Lãnh Ca gật đầu, lên xe ngựa, mới vừa ngồi vững vàng, thì cảm giác xe ngựa chậm rãi di chuyển.

"Ám Nhất, lưu lại một nửa người cho người đủ không?" Xích Ngữ gầm lên với bóng người màu đen đang chiến đấu phía trước.

"Không nên coi thường thực lực Tam Thập Lục Thiên Cương chúng ta, người đưa Thế tử phi đi trước, sau đó chúng ta sẽ đuổi theo hội hợp với các người!" Trường kiếm Ám Nhất đâm ra, một chiêu lập tức đoạt đi một tính mạng của kẻ địch, không hề quay đầu đáp lời.

Xích Ngữ không nói thêm, điều khiển xe ngựa, phất tay với thị vệ đang ẩn núp, ý bảo bọn họ đuổi theo.

"Xích Ngữ, chỗ Ám Nhất có đến hơn trăm người, có thể lấy ít địch nhiều không?" Vân Lãnh Ca cau mày, hỏi.

"Thế tử phi yên tâm, trong số đó có đến một nửa ám vệ do chính bản thân Thế tử tự mình huấn luyện, có thể lấy một địch mười, là thị vệ tinh nhuệ nhất vương phủ, tuyệt đối có thể nhẹ nhàng diệt địch!" Xích Ngữ nhướn mày, tự tin cười, trấn an nói.

Vân Lãnh Ca đành gật đầu, chỉ sợ đoạn đường kế tiếp này không còn yên ổn nữa rồi.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THU

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Một Đường Đuổi Giết

Editor: Gà

Xe ngựa âm thầm trong bóng đêm, từ từ đi đến, Vân Lãnh Ca nghe tiếng nói Ấm Nhất: "Thế tử phi, toàn bộ kẻ địch đều đã bị diệt, ám vệ ba người bị thương nhẹ, không có người chết."

Vân Lãnh Ca thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt căng thẳng dần dần hòa hoãn, nhỏ giọng nói: "Cực khổ rồi."

Giải quyết đám tặc nhân kia xong, vì để tránh đụng phải người của Thái tử và Nam Tinh, Vân Lãnh Ca đều lựa chọn đường nhỏ trong núi, vừa có thể đi tắt, cũng có thể né tránh một ít phiền toái không cần thiết.

Chạy được vài ngày đường, vì bận tâm tình trạng cơ thể Vân Lãnh Ca, rốt cuộc đoàn người từ từ đến gần khu vực biên cương, nhưng càng đi về phía trước, thì nhiệt độ càng thấp, trong gió sương xuất hiện một cơn mưa đá tạt vào mặt mọi người, khiến người ta rất đau đớn, phóng mắt nhìn, khắp nơi bao phủ trong làn áo bạc, mang theo một sự lạnh lẽo tận tâm can.

Vân Lãnh Ca nắm thật chặt khăn quàng cổ lông hồ ly trên người, xưa nay thời tiết biên cương luôn lạnh khủng khiếp, huống chi lúc đầu xuân, càng lạnh ác liệt.

"Thế tử phi, hôm nay sắp tối rồi, chúng ta có thể đến trấn An Bình, đi vào trấn An Bình, xem như chúng ta đã tiến vào giới tuyến biên cương rồi." Đám người Xích Ngôn đi theo Mộ Dung Diệp đã nhiều năm trải qua rất nhiều hoàn cảnh tối tăm, hiện tại chẳng những không cảm thấy đau thấu

xương, ngược lại cảm giác vô cùng thân thiết thoải mái, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm con đường phía trước.

Vân Lãnh Ca có chút mệt mỏi dựa vào bên trong xe, nghe Xích Ngôn nói xong thì thản nhiên đáp một tiếng, cũng không mở mắt ra.

Ngâm Cầm và Ngâm Thư thấy sắc mặt Vân Lãnh Ca hơi trắng bệch, chân mày hiện rõ vẻ mệt mỏi, đau lòng không thôi. Tiểu thư vốn nên sống trong vương phủ điều dưỡng thân thể thật tốt, nào ngờ Thái tử binh biến, Kinh thành vô cùng không an toàn, tiểu thư không thể không rời khỏi vương phủ chạy đến biên cương.

Nhưng mà, còn chưa đến trấn An Bình, phía sau lại mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa, trong nháy mắt Vân Lãnh Ca giương mắt, mệt mỏi biến mất, nơi đáy mắt lóe ra cơ trí tinh táo, trên mặt càng thêm cảnh giác, sắc mặt hơi trầm xuống, nói: "Xích Ngôn phái người đi tìm hiểu một chút, cẩn thận làm việc, không được để bị thương."

Ngâm Cầm và Ngâm Thư lập tức ngồi hai bên Vân Lãnh Ca, hai người cẩn thận che chở Vân Lãnh Ca, không để nàng bị tổn thương.

"Bẩm thế tử phi, Âm Nhất đã đi trước rồi." Xích Ngữ trả lời.

Không đến thời gian nửa chén trà thì nghe được giọng Xích Ngữ, trong lời nói mơ hồ ẩn chứa sát khí, giọng nói nhẹ nhàng nhắc nhở Vân Lãnh Ca: "Thế tử phi, chỉ sợ hành tung của chúng ta đã bại lộ, lúc này có một nhóm người đuổi theo từ phía sau. Xin Thế tử phi ngồi vững, ty chức đã lệnh cho thị vệ phía ngoài tăng tốc." sutucuoigaDie nd da nl e q uu ydo n

Nghe vậy, thần sắc Vân Lãnh Ca chợt trầm xuống, nhưng không hốt hoảng, trong đầu nhớ đến bản đồ Đông Dương mình đã từng xem qua, nhanh chóng đưa ra quyết định lệnh cho Xích Ngữ: "Đổi sang đường nhỏ, ám vệ đánh chặn đường, không dừng ở trấn An Bình nữa, trực tiếp chạy đến Lăng thành."

"Thế tử phi sợ rằng thân thể ngài không chịu nổi, Lãng thành cách nơi này ít nhất một ngày một đêm đi đường." Xích Ngữ thấy Vân Lãnh Ca đưa ra ý kiến không để ý đến an nguy của nàng, trên mặt thoáng qua kinh ngạc, tuy biết Thế tử phi túc trí đa mưu và lại rất quen thuộc địa hình Đông Dương, nhưng hôm nay tình huống đặc biệt e là bọn họ không thể chạy thâu đêm.

Thế tử phi đã bền ba một ngày, nếu tiếp tục bền ba thêm một ngày một đêm không nghỉ nữa, sợ thân thể mang thai sẽ không chịu nổi.

"Tiểu thư, vài ngày nay ngài nôn nghén rất nghiêm trọng, nếu không nghỉ ngơi, chỉ sợ đứa bé trong bụng sẽ nguy hiểm." Gần đây Ngâm Thư vẫn tận dụng được liệu trong tay giúp Vân Lãnh Ca điều dưỡng thân thể, cho nên nàng ấy hiểu rõ tình trạng Vân Lãnh Ca nhất.

Lần đầu tiểu thư mang thai, cộng thêm vất vả liên tiếp mấy ngày, không được ngủ ngon, cả người đã sớm thấm mệt, hình như thai cũng có chút không ổn, nếu cứ thế mãi, sợ rằng thai nhi sẽ khó bảo toàn.

Tuy Vân Lãnh Ca biết Xích Ngữ suy nghĩ cho cơ thể của nàng, nhưng vẫn kiên trì giữ ý kiến, sắc mặt nghiêm trọng nói: "Nghe lời bản phi, trực tiếp chạy đến Lãng thành, trấn An Bình chỉ là một trấn nhỏ gần biên giới, hoàn toàn không thể chống lại Nam Tinh và Thái tử, chúng ta đi chuyến này, chỉ sợ sẽ mang đến nguy hiểm cho dân chúng trong trấn, nhưng Lãng thành không giống thế, Thành chủ là Kiều Thuận từng dưới trướng A Diệp, có y phòng bị, muốn chống lại một quân đội nhỏ vẫn thừa sức, hơn nữa Lãng thành lại gần trấn An Bình, nếu là người của A Diệp, tất nhiên chúng ta sẽ an toàn." Phân tích xong, Vân Lãnh Ca nhìn về mặt Ngâm Cầm lo lắng, bổ sung: "Đứa bé vẫn ổn, ta có thể cảm thấy, tiếp tục chống đỡ thêm một ngày một đêm nữa sẽ không sao." Nhưng mà, tuy nói thế, nhưng Vân Lãnh Ca vừa dứt lời, dạ dày co rút, cho dù nàng cố gắng áp chế, nhưng vẫn không nhịn được nôn khan.

Xích Ngử nghe động tĩnh bên trong, lông mày cương nghị nhíu thật chặt, mặc dù trong lòng tán thành cách nhìn của Thế tử phi, nhưng tình huống nàng như vậy, thật khiến người lo lắng không thôi.

"Nhanh lên một chút, thời gian càng lâu, càng bất lợi với chúng ta." Vân Lãnh Ca mệt mỏi dừng nôn, nhận lấy khăn lụa Ngâm Thư đưa đến, lau khô môi, giọng nói không còn hơi sức nhưng mang theo kiên định, phân phó Xích Ngử.

Xích Ngử không thể làm gì, nghe tiếng địch, chỉ thấy ám vệ vốn núp ở bốn phía bảo vệ xe ngựa lần lượt xuất hiện, tạm thời chặn truy binh phía sau lại, giúp đám người Vân Lãnh Ca tranh thủ thời gian chạy thoát.

Xích Ngôn cắn răng nắm chặt dây cương, liều mạng giục ngựa chạy nhanh về phía trước, vài ngày trước Thế tử đã truyền thư đến nói hãn đã đánh bại đại quân Nam Tinh, hiện tại Nam Tinh chỉ có thể bó tay thôi, nhưng cùng lúc đó, Nam Tinh cũng vùng trộm phái không ít người truy đuổi Thế tử phi, nếu Thế tử phi rơi vào trong tay Nam Tinh, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi, dựa vào mức độ Thế tử yêu Thế tử phi, sợ rằng sẽ không chút do dự đành chỉ tấn công mà nghĩ cách cứu Thế tử phi.

Như Vân Lãnh Ca đã phân tích, quả nhiên dọc theo con đường này truy binh càng ngày càng nhiều, ám vệ ngăn trở một nhóm, không ngờ lại có nhóm khác đuổi theo. Hơn nữa vùng này có rất nhiều ngã nhỏ, truy binh không ngừng lao về phía xe ngựa, khiến Xích Ngử nhất thời cảm thấy vô cùng áp lực.

Bốn phía đều là âm thanh đao kiếm chạm nhau, mùi máu tươi tràn vào không khí truyền đến mũi Vân Lãnh Ca, khiến nàng càng khó chịu, tay nắm chặt thành quyền cố gắng khắc chế cảm giác muốn nôn nghén, khuôn mặt trắng bệch, không còn huyết sắc.

"Thế tử phi, vài ngày trước đây ty chức đã phát tín hiệu cầu cứu cho Thế tử, tin tưởng viện binh sắp đến chỗ chúng ta, rất nhanh sẽ đến." Truy binh dần đuổi kịp xe ngựa, bên ngoài đánh nhau kịch liệt, Xích Ngử vừa đánh ngựa vừa lớn tiếng bẩm báo.

Nghe vậy, Vân Lãnh Ca bình tĩnh lại, trong lòng càng hiểu rõ truy binh phía sau, nàng thanh tỉnh nói: "A Diệp rời khỏi Kinh thành, Kinh thành có Thái tử và Tam hoàng tử làm loạn, mặc dù bọn họ đều bị giam, nhưng dư đảng vẫn còn, Kinh thành muốn khôi phục hòa bình như xưa, sợ rằng không dễ, nhưng thủ đoạn Ngũ Hoàng tử không tầm thường, tin tưởng vài ngày nay đã đủ để xử lý sự hỗn loạn ở kinh thành, cũng có thể ra tay rồi, A Diệp tác chiến ở Bắc Nguyệt, hẳn đã nghĩ phải người chạy đến sợ rằng nước xa không cứu được lửa gần, bây giờ viện binh cách chúng ta gần nhất chính là Kinh thành, A Diệp hẳn đã nhờ Ngũ Hoàng tử giúp một tay."

"Đúng vậy, biên cương ở Đông Dương gần phía tây nhất, mà Nam Tinh cũng ở cực nam, đâu chỉ chênh lệch vạn dặm?" Xích Ngử nói.

"Có mấy nhóm đuổi giết chúng ta?" Vân Lãnh Ca hỏi. A Diệp truyền thư có đề cập đến, Bắc Nguyệt dưới sự thôi thúc thuyết phục của Vũ Văn Trạch, đã không tham dự cuộc chiến tranh này, mà chắc hẳn Vũ Văn Minh then quá hóa giận, hận không thể giết Mộ Dung Diệp cho sáng khoái, nhưng bây giờ đối phương chỉ vì để dừng xe ngựa lại, tạm thời sẽ không có hành động tổn hại các nàng, xem ra đối phương muốn bắt sống, cho nên đoán rằng không có người Bắc Nguyệt.

"Lần này người đuổi đến ăn mặc đều không giống nhau, tổng cộng có hai nhóm." Xích Ngôn nói ra phát hiện của mình.

"Nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, e rằng dưới sự đả kích của Vũ Văn Trạch, nhất định Thái tử và người Nam Tinh, Vũ Văn Minh sẽ ngừng công kích, không thể gây sóng gió." Vân Lãnh Ca cảm thấy may

mắn, nếu ba phe đồng thời vây công họ, vậy thì thật sự hoạ vô đơn chí, muốn chạy trốn sẽ cực kỳ bất lợi.

"Thế tử đã nói, Bắc Nguyệt Đại hoàng tử am hiểu diễn trò, mặt ngoài vô hại, nhưng bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân [1], thật ra là một người có dũng có mưu." Xích Ngữ chuyên chú đánh ngựa, ánh mắt chú ý bốn phía đang đánh nhau.

[1] bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân: Không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng liền khiến mọi người kinh ngạc

Nghe tiếng chém giết phía ngoài dần tăng thêm, suy nghĩ Vân Lãnh Ca càng rõ ràng.

Vân Lãnh Ca đột nhiên nhắm mắt, nhớ lại bản đồ Đông Dương mình đã nghiên cứu mấy ngày vừa qua, cố gắng tìm ra điểm đột phá. Đây do trước khi Vân Lãnh Ca rời khỏi vương phủ Mộ Dung Diệp đã giao bản đồ cho Xích Ngữ, phía trên chẳng những có phân giới sơn hà Đông Dương, còn có nơi Mộ Dung Diệp hành quân qua nhiều năm, trên bản đồ ghi chú tất cả thành trì mà các tướng lĩnh coi giữ, đặc biệt là vùng biên cương, đồ hình càng thêm tỉ mỉ, mỗi thôn trang mỗi con sông, cả đường nhỏ không ai đi qua cũng được miêu tả toàn bộ trên địa đồ, để nếu nòng gặp phải nguy hiểm có thể trợ giúp cho nòng.

Trong đầu đột nhiên hiện ra một đường nhỏ cực kỳ mật mờ trên bản đồ, thần sắc Vân Lãnh Ca bỗng nhiên rung lên, chợt mở mắt ra, lập tức vén rèm xe lên nói với Xích Ngữ: "Đi về hướng đông nam, nơi đó có một đường nhỏ không người qua lại, chẳng những có thể tiết kiệm một hai canh giờ, hơn nữa cực kỳ vắng vẻ, gia tăng tốc độ, cắt đuôi truy binh."

"Vâng, Thế tử phi." Nghe Vân Lãnh Ca nói, Xích Ngữ cũng nghĩ đến đường nhỏ kia, nhanh chóng quyết định chuyển đổi phương hướng.

Sau khi Vân Lãnh Ca để màn che xuống, Vân Lãnh Ca chỉ cảm thấy xe ngựa chạy nhanh như bay, mà ngoài xe tiếng đánh nhau dần giảm bớt, sườn xe dần lắc lư, xem ra bản thân vừa chỉ ra con đường này là chính xác, đây là một đường nhỏ chưa được khai phá, chỉ sợ Nam Tinh không hiểu rõ Đông Dương sẽ chưa thể phát hiện đi đến Lăng thành lại còn có một đường như vậy.

"Thế tử phi, chúng ta đã cắt đuôi truy binh bỏ một khoảng khá xa." Qua thời gian nửa nén hương, Xích Ngữ đầy mồ hôi khẽ thả chậm tốc độ xe, tránh cho Vân Lãnh Ca không chịu nổi.

Vân Lãnh Ca thản nhiên gật đầu, trong đôi mắt trầm tĩnh vẫn hiện rõ cẩn thận, hỏi: "Xích Ngữ, người biết Kiều thành chủ của Lăng thành không?"

"Đã từng quen biết, hai bên xem như quen thuộc." Xích Ngữ nói.

"Người cưỡi ngựa chạy đến Lăng thành trước, lập tức báo việc này cho Kiều Thuận trông giữ Lăng thành, hiện tại chúng ta và kẻ địch tranh đoạt từng khắc từng giây, tuyệt đối không thể để bị bắt ở cửa Lăng thành, mặc dù chúng ta đã bỏ rơi truy binh, nhưng địch ở ngoài sáng, ta ở trong tối, tình hình của chúng ta vô cùng không lạc quan, khẳng định sẽ còn nhiều truy binh ngăn ở các đầu đường chờ chúng ta tự chui đầu vào lưới, chỉ cần vào Lăng thành, chúng ta sẽ có thể an ngủ không lo rồi." Vân Lãnh Ca nhanh chóng nói ra hoàn cảnh cấp bách trước mắt.

"Vâng." Xích Ngữ đáp lời, sau đó kêu Âm Nhất ở trong tối đến lái xe, còn y cưỡi một con khoái mã dẫn đầu cấp tốc chạy băng băng, đi đến Lăng thành.

"Tiểu thư, ăn chút gì không?" Xe ngựa chạy băng băng trong gió rét, đường này có nhiều hố đá vụn, khiến người ngồi trong xe ngựa lắc lư, Ngâm Cầm nhìn khuôn mặt trắng bệch của Vân Lãnh Ca, thì càng lo lắng.

"Ta ăn không nổi." Vân Lãnh Ca lắc đầu, vền vện một đêm, mặc dù nàg mệt mỏi nửa ngủ nửa không nhưng vẫn duy trì cảnh giác cực cao, trong đầu không ngừng suy nghĩ, cả người tựa như dây cung bị kéo căng, tinh thần sắp hỏng mất.

"Nhưng ngài đã một ngày một đêm chưa ăn uống gì rồi? Đứa bé trong bụng ngài sẽ không chịu nổi." Ngâm Thư giúp Vân Lãnh Ca bắt mạch, nhất thời sắc mặt khế biến.

Vân Lãnh Ca đương nhiên nhận thấy khuôn mặt Ngâm Thư biến hóa, bỗng nhiên đưa tay, vội vàng cầm lên một khối bánh ngọt, chịu đựng nôn mửa, bỏ vào miệng, chậm rãi nuốt xuống.

"Còn mấy canh giờ nữa mới đến Lăng thành?" Vân Lãnh Ca ăn hết đĩa bánh ngọt, mới dừng lại hỏi.

Nhìn tiểu thư như thế, Ngâm Cầm và Ngâm Thư chua xót, bây giờ đáng vẻ tiểu thư tựa như có thể bị một trận gió thổi bay mất, rõ ràng yếu ớt như vậy, nhưng luôn kiên cường khiến lòng người đau xót.

"Bấm thế tử phi, bốn canh giờ nữa." Ám Nhất đánh ngựa trả lời.

"Gia tăng tốc độ, không cần để ý đến ta." Một đêm này, truy binh nhiều lần xâm nhập không ngừng nghỉ, hoàn toàn không muốn dừng tay, ám vệ vương phủ cũng bắt đầu có thương vong, phơi thây hoang dã, so với bọn họ, khó chịu của bản thân chẳng là gì cả.

Sau nửa đêm Vân Lãnh Ca rõ ràng cảm thấy Ám Nhất giảm tốc độ đi nhiều, rung lắc giảm đi thấy rõ, nhưng truy binh phía sau đã tăng lên hơn vạn rồi, dù thị vệ vương phủ có tinh anh đi nữa, cũng không thể lấy một địch một trăm.

Dù Ám Nhất cứng rắn lạnh lùng nhưng trong lòng vẫn dâng lên đau xót, yên lặng thúc giục con ngựa mệt mỏi nhanh chóng phi nhanh.

Vì chạy như điên, nên truy binh theo sát phía sau không tiếp tục xuất hiện thêm nữa.

Giờ ngo, xe ngựa đã đến cửa Lãng thành.

Trên cổng thành cao vút, sinh ra cảm giác nghiêm trang, Vân Lãnh Ca vén rèm xe lên nhìn cửa thành đóng chặt, đáy mắt thoáng qua tán thưởng.

Ám Nhất nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, cầm yêu bài Mộ Dung vương phủ trong tay giao cho thị vệ thủ thành.

Không bao lâu, đã thấy Kiều Thuận trông giữ Lãng thành dẫn theo quan viên sau lưng vội vàng chạy đến từ một cửa nhỏ khác, đứng ngoài xe ngựa cung kính hành lễ nói: "Thành chủ Lãng thành Kiều Thuận tham kiến Mộ Dung Thế tử phi."

"Kiều thành chủ không cần đa lễ, chúng ta vào thành trước, phía sau có truy binh." Nghe được tiếng Kiều Thuận, gương mặt tái nhợt của Vân Lãnh Ca nở nụ cười yếu ớt, thả lỏng đôi chút.

"Mở cửa thành!" Cửa thành dần mở ra, cách đó không xa lại truyền đến tiếng vó ngựa.

Truy binh phía sau hung hãn tiến đến, mọi người nhanh chóng vào Cẩm Thành, cửa thành chỉ mở phân nửa, mọi người vào thành thì lập tức đóng ngay, ngăn cản truy binh xông vào.

Kiều Thuận lệnh cho tướng sĩ bày trận địa sẵn sàng đón địch, vô số mũi tên gác trên tường thành nhắm ngay quân địch, nhận thấy nhóm người thứ nhất không nhiều, thì hạ lệnh bắn chết.

Trong lúc nhất thời, bụi đất tung bay, mũi tên như mưa, binh mã ngã xuống, âm thanh mũi tên xuyên thấu qua da thịt thân thể, tiếng hét to khổ sở liên tiếp vang lên.....

Kẻ địch may mắn sống sót thì hoảng hốt chạy trốn, lưu lại một mảng máu rất lớn.

Xích Ngừ đã sớm an bài chỗ ở cho Vân Lãnh Ca, thấy nàng an toàn vào thành, mới thả lỏng sự ngọt ngào trong lòng.

Nhưng mà, Vân Lãnh Ca mới vừa vào phòng khách điểm, thì cảm giác trời đất quay cuồng, không còn chống đỡ được nữa, hôn mê bất tỉnh.

"Tiểu thư." Hai người Ngâm Cầm nhỏ giọng kêu.

Ngâm Thư đặt ngón tay trên mạch Vân Lãnh Ca, mày nhíu chặt: "Ta lập tức viết phương thuốc, người nhanh đi nấu thuốc cho tiểu thư."

"Tiểu thư không sao chứ?" Ngâm Cầm lo lắng.

"Vấn đề rất lớn, điều dưỡng xong sẽ không sao, nếu tiếp tục lao tâm lao lực, thai nhi khó thể giữ được." Thấy Vân Lãnh Ca ngủ mê man, Ngâm Thư không cố kỵ gì nói bần khoản trong lòng ra.

"Cũng may, bây giờ chúng ta đã đến Lăng thành, tiểu thư có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi." Nghe vậy, sắc mặt Ngâm Cầm hơi hòa hoãn, lấy khăn tay ra giúp Vân Lãnh Ca lau mồ hôi trên trán, nhỏ giọng nói.

Ngâm Thư ra ngoài, nhìn thấy Xích Ngừ đang lo lắng, thấy nàng ra ngoài, luôn miệng hỏi: "Thế tử phi sao rồi?"

"Tạm thời không sao." Ngâm Thư lời ít ý nhiều nói, từ trước đến giờ nàng rất ít nói, vì vậy chỉ nói ra điểm mấu chốt.

"Ta đã ra lệnh ám vệ bảo vệ khách điểm này, ở đây chỉ có một mình Thế tử phi ở, có thể bảo đảm an toàn!" Xích Ngừ nghiêm nghị nói.

Ngâm Thư gật đầu, lên tiếng hỏi vị trí phòng bếp rồi đi sắc thuốc cho Vân Lãnh Ca.

"Ngâm Cầm, ta sao rồi?" Vân Lãnh Ca từ từ tỉnh lại, nhìn quanh một vòng, khi thấy Ngâm Cầm đang ngồi trên ghế tròn, tay chống đầu mắt lim dim thì mới yên tâm hỏi. editedbysutucuoiga di@en*dyan(lee^qu.donnn)

"Tiểu thư, ngài ngất xỉu, hù chết nô tỳ rồi." Ngâm Cầm vội vàng chạy đến, khàn giọng nói.

Đúng lúc Ngâm Thư đẩy cửa vào, trong tay bưng một chén thuốc đen như mực, thấy Vân Lãnh Ca đã tỉnh, thì tiến lên: "Tiểu thư, uống thuốc đi, đây là thuốc dưỡng thai."

Vân Lãnh Ca gật đầu, nhận lấy chén thuốc, uống một hơi cạn sạch.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Đại Kết Cục: Nửa Đêm Đánh Bất Ngờ (Thượng)

Editor: Gà

Vân Lãnh Ca nghỉ ngơi ở Lăng thành vài ngày, sắc mặt dần dần chuyển biến tốt, nôn nghén cũng không còn thường xuyên như trước.

"Thế tử phi, Thế tử có thư." Xích Ngữ đi đến, cầm hai bức thư trong tay.

Vân Lãnh Ca đang nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, nghe vậy lập tức xoay người, gương mặt nổi lên đỏ ửng nhàn nhạt, nhận lấy bức thư từ trong tay Xích Ngữ đang cười ranh mãnh, mở ra không kịp chờ đợi.

Nhìn chữ viết rồng bay phượng múa, Vân Lãnh Ca nhú mày, nét chữ của Mộ Dung Diệp giống như con người hảnh, thẳng thắn tùy ý, tiêu sái không câu nệ, một nét sổ một nét móc đều như điểm thêm tình ý.

"Thế tử phi, Thế tử nói gì vậy?" Xích Ngữ phát hiện đáy mắt Vân Lãnh Ca tràn ngập nụ cười, nghĩ chắc hẳn là tin tức tốt, không nhịn được tò mò hỏi.

"Nam Tinh đã bị đánh bại, đã nộp thư xin hàng cho Đông Dương, A Diệp nói chàng sẽ chinh đồn hết quân đội trong vòng hai ngày rồi sau đó chạy đến biên cương với chúng ta." Cuối cùng Vân Lãnh Ca cũng lộ ra nụ cười thật sự trong nội tâm, gương mặt vui vẻ, nhẹ nhàng nói.

"Thật tốt quá." Ngâm Cầm hoan hô, cố gắng kiềm nén kích động.

"Đúng vậy, có thể gặp được Ngôn ca ca của người, có phải rất vui vẻ hay không?" Vân Lãnh Ca thấy vẻ mặt Ngâm Cầm vui mừng rạng rỡ, trong lòng thả lỏng, tâm trạng tự nhiên hơn rất nhiều, nên cũng nói đùa một chút.

Xích Ngữ nghe nói cũng cười ha ha, từ nhỏ y và Xích Ngôn đã luôn ở cạnh Mộ Dung Diệp, quan hệ hơn hẳn cả huynh đệ ruột thịt, hôm nay thấy hẳn ta và nha hoàn cận thân của Thế tử phi có một kết quả tốt, trong lòng cũng cảm thấy vui mừng cho hẳn ta.

"Tiểu thư, nô tỳ không thèm để ý đến ngài nữa." Ngâm Cầm dậm chân, hiếm khi lộ ra phong thái tiểu nữ nhi, ánh mắt né tránh, đỏ mặt, tay thắt chặt vạt áo, ánh mắt thấy hai người vẫn hăng hái cười to, cắn môi, vắt chân lên cổ chạy mất.

"Xích Ngữ, người thấy Ngâm Thư nhà ta thế nào? Các người đều là cộc gỗ, cũng khá hợp nhau đó, trời sinh một đôi, thế nào hả? Ngâm Thư dịu dàng hào phóng, khéo hiểu lòng người, ra được phòng khách, vào được phòng bếp, bỏ qua thôn này, khó tìm được khách điểm (theo lý giải của mỗ: ý là bỏ qua người tốt thế này thì khó tìm được người khác tốt hơn) lắm nha?" Vân Lãnh Ca mềnh khen mềnh dài đuôi thành công khiến Xích Ngữ đang chuẩn bị rời đi thì bỗng dừng lại, đột nhiên xoay người, không thể tin mở to mắt nhìn Thế tử phi.

"Tiểu thư, ngài nói gì đấy?" Sắc mặt Xích Ngữ đang biến ảo như bảy sắc cầu vồng, thì Ngâm Thư bình tĩnh đi đến, vẻ mặt không hề e lệ khi bị nhắc đến chuyện hôn sự, bình tĩnh vô lo, nàng ấy thấy sắc mặt Xích Ngữ đỏ bừng, giọng nói hơi bất đắc dĩ: "Ngài cứ mặc kệ việc Ngữ thị vệ đã có người yêu hay chưa mà cắt đứt duyên ương của người ta như vậy, ngộ nhờ phá hủy đi một đôi tình lữ thì sẽ không tốt đâu." sutucuoiga dinendian.lợqid]on

Vân Lãnh Ca khẽ cau mày, vô cùng đồng ý gật đầu, vừa muốn hỏi Xích Ngữ có thanh mai trúc mã không, chỉ thấy y vội vàng nói: "Ta chưa có

người trong lòng."

Vân Lãnh Ca sững sờ, sau đó cười khúc khích, ánh mắt chế nhạo nhìn Xích Ngử, trong lòng hiểu ra, hóa ra nước chảy cố ý a, không biết đóa hoa Ngâm Thư này có rơi vô tình không đây?

Ngâm Thư cũng ngẩn ra, hơi nhú mào, ánh mắt thoáng qua khác thường, nàng ấy đi đến trước mặt Xích Ngử, nghiêm túc hỏi: "Người thích ta hả?"

Vừa dứt lời, không những Xích Ngử, ngay cả Vân Lãnh Ca cũng không thể tin, ngơ ngác nhìn Ngâm Thư.

"Đúng thế ...", Xích Ngử mím môi, trầm mặc chốc lát, trả lời.

"Người có thể chỉ thú một người giống như cô gia không?" Ngâm Thư nhìn chăm chăm ánh mắt Xích Ngử, càng nói càng khiến người ta kinh ngạc.

Xích Ngử thận trọng gật đầu, y cũng rất hâm mộ Thế tử và Thế tử phi.

"Vậy ta gả cho người." Ngâm Thư đồng ý dứt khoát.

Vân Lãnh Ca nhìn hai người không xem ai ra gì này, trong lòng đã không thể dùng kinh ngạc để hình dung nữa, quả thực kinh thế hãi tục mà, hai người này cũng quá khác người nha, chẳng lẽ bọn họ không giống người thường? Tư tưởng của cộc gỗ khác một trời một vực với người bình thường sao? Nhưng mà, thật sự khiến người ta khó tin.

"Nè nè, ta còn ở bên cạnh đấy." Vân Lãnh Ca lên tiếng nhắc nhở sự tồn tại của mình, giữa đám người nàng và Ngâm Thư không giống chủ tớ, càng giống như bằng hữu hơn, cho nên nói chuyện cũng không cố kỵ gì.

"Chờ A Diệp trở lại sẽ chủ hôn cho các người, gả hai nha đầu duy nhất của ta đi, ta cảm giác ta như nương của các người vậy." Vân Lãnh Ca lầm bầm: "Có loại cảm giác tiền nữ nhi xuất giá."

Xích Ngử vừa khôi phục sắc mặt bình thường nhất thời lại đỏ ửng, lần này, cả Ngâm Thư cũng không thể may mắn thoát khỏi, hai gò má hồng hồng.

"Đúng rồi, bây giờ Kinh thành như thế nào rồi? Có tin tức gì không?" Vân Lãnh Ca nhận thấy không khí hơi ngột ngạt, không muốn để nàng ấy lúng túng, vội chuyển đề tài hỏi.

Nghe Vân Lãnh Ca hỏi chính sự, Xích Ngử lập tức thu lại vẻ mặt, nghiêm túc nói: "Trước khi rời đi Thế tử đã dọn dẹp cơ sở ngầm của Vũ Văn Minh trong Kinh thành, còn bắt được Thái tử và Tam Hoàng tử, hơn nữa dùng gia quyến uy hiếp những loạn thần tặc tử để bọn họ không dám làm bừa, cho nên mặc dù Kinh thành đại loạn, nhưng không đến nỗi nước sôi lửa bỏng, dựa vào năng lực của Ngũ Hoàng tử, bây giờ đã thu thập xong rồi, triều sự cũng bắt đầu đi vào nề nếp, nên tịch biên gia sản thì đã tịch biên gia sản, nên đày đi thì đày đi, đều đang tiến hành từng chút một."

"Vương phủ và phủ Tả tướng thì sao?" Vân Lãnh Ca quan tâm nhất chính là vương phủ và người nhà ông ngoại.

"Thái tử từng âm thầm lục soát vương phủ để tìm kiếm Thế tử phi, nhưng khi phát hiện chỉ là công dã tràng, nên đã rời đi." Xích Ngử chậm rãi nói ra tin tức: "Về phần phủ Tả tướng, Lâm tướng đã từng lăn lộn trong triều đình nhiều năm, danh vọng và thực lực đều không thể xem thường được, mặc dù cũng có kẻ địch tiến vào phủ Tả tướng muốn bắt sống ông ấy, nhưng đã bị Lâm tướng giết chết toàn bộ, phủ Tả tướng bình yên vô sự."

Vân Lãnh Ca nở nụ cười yên tâm, Thái tử dựa vào sự ủng hộ của đại thần trong triều, Tể tướng là văn thần đứng đầu, đệ tử nho sinh đếm không

xuế, nếu có thể tranh thủ được sự ủng hộ của hai tướng giúp Thái tử bức vua thoái vị sẽ vô cùng hữu ích, cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, Thượng Quan Hạo tuyệt đối sẽ không làm hại ông ngoại, chỉ có thể dốc toàn lực khuyên ông ngoại đầu quân cho gã, trợ giúp gã mưu triều soạn vị!

"Phủ Vân tướng thì sao? Vân Bá Nghị có địa vị Hữu tướng, vậy cũng bị cuốn vào cuộc đấu tranh quyền lực này chứ?" Vân Lãnh Ca tùy ý hỏi.

Nghe vậy, Xích Ngữ hơi khó xử, trong lòng đắn đo chuẩn bị trả lời, suy nghĩ xem nên nói thế nào mới có thể khiến Thế tử phi thoải mái hơn chút.

"Không phải Vân Bá Nghị đầu quân cho Thái tử rồi chứ? Hiệp trợ gã tiến hành binh biến?" Sắc mặt Vân Lãnh Ca khê biến đổi, đáy mắt nặng nề, nhỏ giọng hỏi.

Xích Ngữ nghe Vân Lãnh Ca nói đến chỗ trọng yếu chỉ trong nháy mắt, trong mắt lóe lên tán thưởng, đồng thời, cũng hiểu, cho dù Thế tử phi không thích phủ Vân tướng, nhưng dù sao cũng là nhà mẹ của nàng, tâm tình tất nhiên sẽ không dễ chịu. Chỉ đành phải gật đầu không nói.

"Thật hồ đồ, sao ánh mắt Vân Bá Nghị nông cạn như vậy, chỉ để ý cái lợi nhỏ trước mắt, lại bỏ quên điểm quan trọng." Ánh mắt Vân Lãnh Ca phát ra ánh sáng ác liệt: "Thật không hiểu, sao ông ta có thể giữ chức Hữu tướng được nhiều năm như vậy, không đáng được trọng dụng, ếch ngồi đáy giếng, sớm nên bị người kéo xuống ngựa mới đúng."

"Thái tử hứa sẽ phong ông ta thành thân vương, đời đời kế tục." Xích Ngữ nói cam kết của Thái tử với Vân Bá Nghị ra.

"Nghe rất hấp dẫn, nhưng đều chỉ là trăng trong giếng, hoa trong nước, nhìn xa không thể nhận ra, Vân Bá Nghị chỉ vọng tưởng được lợi ích, lại quên rằng nếu ngộ nhỡ binh bại, ông ta sẽ gặp phải chuyện gì?" Vân Lãnh Ca lắc đầu, khinh bỉ hành động tát ao bắt cá của Vân Bá Nghị.

"Thế tử phi không cần lo lắng, Thái tử binh biến nhiều thứ chuẩn bị chưa kịp triển khai ra thì đã bị Thế tử đình chỉ, đường lui của Thái tử, cũng chính là những đại thần kia cũng chưa kịp phản ứng, thì đã bị kết quả khiến cho sợ ngây người, cho nên tội danh của Vân tướng quá lắm là đồng lõa, hơn nữa ông ta hoàn toàn không làm gì, chỉ phí công trợ giúp, có Thế tử ở đây, mặc dù có lẽ sẽ mất chức quan, nhưng vẫn có thể giữ lại tính mạng." Xích Ngữ nghĩ Vân Lãnh Ca đang lo lắng cho phủ Hữu tướng, vội trấn an.

"Vân Bá Nghị chết chưa hết tội, chỉ vì một mình ông ấy mà liên lụy đến an nguy của cả phủ, khiến người ta không đành lòng, dù sao có nhiều người trong phủ Vân tướng không hiểu gì cả bị bắt vào ngục đội một cái mũ tội danh trên đầu, thật sự rất đáng thương." Vân Lãnh Ca lắc đầu, thở dài, cảm khái nói.

"Những nha hoàn sai vặt kia sẽ phải bị đày đến biên cương, nếu Thế tử phi thương tiếc, biên cương là địa giới của Thế tử, ngài có thể sắp xếp một chút, bọn họ sẽ không chịu quá nhiều đau khổ." Xích Ngữ đề nghị.

Vân Lãnh Ca cảm thấy có lý, gật đầu, nhưng khi nhắc đến phủ Hữu tướng, lại khiến nàng nhớ lại đối thủ một mất một còn của nàng trong phủ, tò mò hỏi: "Hai thứ muội của ta ra sao rồi?"

Nghe Vân Lãnh Ca hỏi, Xích Ngữ vốn đang trầm mặt đột nhiên cười nhẹ, không biết nên khóc hay nên cười: "Thế tử phi, chắc ngài không biết, lúc Tam muội của ngài nghe thấy việc Tướng phủ gặp chuyện không may, thì náo nhào trong ngục, tuyên bố nàng ta là người của phủ Hạ tướng quân, xuất giá tòng phu, không còn thuộc về phủ Vân tướng nữa, nên không thể bị giam giữ, Vân tướng bị nàng ta chọc giận, nên đánh nàng ta một trận trong ngục, không cần thận đập đầu vào cột, sau đó, trở nên ngậy đại, cả ngày điên điên khùng khùng nói năng lung tung." Nhịn cười, dừng một lát, Xích Ngữ tiếp tục nói: "Về phần Tứ muội của Thế tử phi, bị Vân tướng tặng cho một ngục tốt canh giữ phòng giam rồi."

"Có ý gì?" Vân Lãnh Ca kinh ngạc.

"Bởi vì Vân tướng còn chưa động đây, đã bị Ngũ Hoàng tử nhanh như chớp nhốt vào thiên lao, Vân tướng không nắm được tin tức bên ngoài, lòng như lửa đốt, nên lợi dụng sắc đẹp của Tứ muội Thế tử phi hấp dẫn một ngục tốt, để ngục tốt thông báo cho ông ta hoàn cảnh trong Kinh thành." Đáy mắt Xích Ngử xẹt qua khinh thường, trầm giọng nói.

Hiện tại y đã hiểu, vì sao Thế tử phi ghét Vân Bá Nghị như vậy, phụ thân mặt người dạ thú, không bằng cầm thú như thế, nếu là người khác, cũng sẽ không vui nổi.

"Có thể nghĩ ông ta sẽ làm như vậy, nhưng không ngờ ông ta thật sẽ làm thế, phụ thân lợi dụng nữ nhi triệt để thế này, chỉ sợ nhẫn tâm nhất từ cổ chí kim rồi." Vân Lãnh Ca nhếch môi, nở nụ cười châm chọc.

"Người có thể giúp ta truyền thư cho Ngũ Hoàng tử không, xin y giúp ta chăm sóc Tứ di nương và tổ mẫu, dù sao ta và Tứ di nương có giao tình, không muốn bà ấy bị Vân Bá Nghị đưa vào miệng hùm, cũng xem như là tâm ý của ta, còn tổ mẫu là mẫu thân của Vân Bá Nghị, cộng thêm tuổi già, đoán chừng không chịu nổi cuộc sống trong ngục." Vân Lãnh Ca rũ mắt, sâu kín nói.

"Vâng, Thế tử phi." Xích Ngử biết Thế tử phi trong nóng ngoài lạnh, người khác đối tốt với nàng một phần thì nàng sẽ cố gắng hồi báo, lập tức đồng ý, xoay người ra ngoài.

"Tiểu thư, ngài tội gì phải giúp bà ta, trong phủ ngài đã giúp bà ta nâng cao địa vị, để bà ta được lão phu nhân xem trọng, hiện tại bà ta bị Vân Bá Nghị liên lụy, bản thân ngài cũng đang gặp khó khăn, cần gì phải xen vào nữa: "Ngâm Thư thấy Xích Ngử rời đi, mới nhẹ giọng nói, lão phu nhân tốt với tiểu thư, lại có liên hệ máu mủ, tiểu thư giúp bà cũng có thể hiểu được.

"Người ta quen biết đa số đều có thù với ta, chỉ có Tứ di nương không xấu, cũng chưa từng làm ra chuyện khiến ta chán ghét, có thể tiện thể thì giúp một tay thôi." Vân Lãnh Ca cũng biết thật ra tình cảnh của nàng không lạc quan, mặc dù nàng gả cho Mộ Dung Diệp, nhưng chuyện nàng sinh ra ở phủ Vân tướng là một sự thật không thể thay đổi, phủ Vân tướng giúp Thái tử đoạt vị, chịu tiếng xấu bất trung, nàng khó tránh khỏi cũng sẽ bị người đời lên án, nhưng Mộ Dung Diệp đã đồng ý khi cuộc chiến này qua đi, thì sẽ cách xa Kinh thành, cho nên nàng sẽ không còn bao nhiêu liên hệ với phủ Vân tướng nữa. editedbysutucuoiga Dieenndkdan/leeequhydonnn

Ngâm Thư than thở, thấy Vân Lãnh Ca lộ ra thần sắc mệt mỏi, thì cẩn thận đỡ nàng nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Bóng đêm phủ xuống, trong bóng tối khách điểm yên tĩnh không tiếng người, ám vệ luân phiên ẩn núp tập trung quan sát tình huống xung quanh.

"Hô!" Đúng lúc này, bỗng một mũi tên xẹt qua bầu trời đêm, ùn ùn kéo đến gian phòng nhỏ trong khách điểm.

"Cẩn thận." Ám vệ ẩn trong bóng tối cùng xuất hiện, rút bội kiếm ngăn cản tên dài.

"Xảy ra chuyện gì?" Vân Lãnh Ca ngủ không sâu, bị tiếng đánh nhau bên ngoài đánh thức, vén chăn lên, hỏi Ngâm Cầm đang đẩy cửa vào.

"Tiểu thư, có người tập kích, nhưng chưa đánh vào, chỉ không ngừng bắn tên, chỉ sợ trong đó có trá." Ngâm Cầm cẩn thận đỡ Vân Lãnh Ca đi đến một góc chết, để mũi tên không thể bắn trúng.

"Hừ" đang nói, một mũi tên phá ô cửa sổ, lướt qua bả vai Vân Lãnh Ca, cắm vào giữa bàn trang điểm, lông đuôi hơi đung đưa, có thể thấy một mũi tên chứa bao nhiêu sức mạnh.

Ngâm Cầm cả kinh, bước nhanh, dìu lấy Vân Lãnh Ca đứng sát vào góc chết.

"Không phải Kiều Thuận canh gác cửa thành sao? Làm sao kẻ địch có thể xông vào đây?" Vân Lãnh Ca nhỏ giọng nói.

"Nô tỳ không rõ lắm, Ngử thị vệ đã đi điều quân đội thủ thành, chúng ta chỉ cần kiên trì chốc lát thì sẽ ổn." Đôi mắt Ngâm Cầm nặng nề nhìn một mũi tên khác bắn vào, dùng thân thể ngăn trước mặt Vân Lãnh Ca, không dám lơ lỏng nửa phần.

Bởi vì có ám vệ thủ hộ, nên Vân Lãnh Ca không để quân của Lăng thành bảo vệ khách điểm, mà nói Kiều Thuận luôn chú ý động tĩnh ngoài thành, nhưng không ngờ, hiện tại lại có người đột phá phòng tuyến, xông vào thành ám sát mình, sao có thể như thế nhỉ? Trừ phi trong Lăng thành xuất hiện phản đồ, lén lút vụng trộm giúp quân địch lẫn vào một ít nhóm thị vệ, từ đó trực tiếp tìm đến nơi bản thân ẩn thân, liều lĩnh chặn giết.

Tiếng chém giết phía ngoài tăng thêm, hình như còn có âm thanh mũi tên bắn trúng người, Vân Lãnh Ca cắn chặt môi, nhìn quanh một vòng gian phòng, chỉ thấy tên dài cắm lên bốn phía vách tường, bên trong phòng đã thành một mảnh hỗn độn, không có chỗ nào có thể đặt chân.

"Ngâm Cầm, cẩn thận." Đang lúc Ngâm Cầm dùng bội kiếm đánh rớt một mũi tên bắn về phía các nàng thì Vân Lãnh Ca đột nhiên phát hiện một mũi tên khác hình như hướng đến Ngâm Cầm, bay thẳng đến cổ nàng ấy, Vân Lãnh Ca muốn nhắc nhở nàng phòng thủ đã không còn kịp nữa, chỉ đành phải nhanh chóng đứng dậy, dùng hết toàn lực đẩy Ngâm Cầm ngã xuống đất, tránh khỏi nguy hiểm, đồng thời, thân thể Vân Lãnh Ca khẽ chệch, trệch khỏi chỗ nguy hiểm, nhất thời đầu mũi tên sắc bén xẹt qua gò má nàng, Vân Lãnh Ca cảm giác có một chất lỏng ấm áp đang từ từ chảy xuống từ gò má, nhưng nàng không để ý, ngồi xổm xuống, nhanh như chớp nằm cạnh Ngâm Cầm, tránh khỏi mưa tên.

"Tiểu thư, ngài bị thương?..." Ngâm Cầm bị động tác bất ngờ của Vân Lãnh Ca làm cho sợ ngây người, cho đến khi nàng ấy nằm trên mặt đất mới giật mình tỉnh lại, vội muốn đứng dậy che chở Vân Lãnh Ca, lại phát hiện nàng đã nằm bên cạnh mình, khuôn mặt thanh lệ đang rỉ máu không ngừng.

"Ta không sao." Vân Lãnh Ca lấy khăn lụa ra, bịt kín vết thương trên mặt, máu trào ra với tốc độ khá nhanh, trong khoảnh khắc khăn tay trắng như tuyết bị nhuộm đỏ.

"Tiểu thư, đều do nô tỳ không tốt, ngài không nên cứu nô tỳ." Đôi mắt Ngâm Cầm rưng rưng, nhìn má phải Vân Lãnh Ca đầm đìa máu tươi, nước mắt không thể khống chế trào ra.

"Nha đầu ngốc, nói gì đấy." Vân Lãnh Ca nâng môi cười, chỉ cười thôi mà đã liên lụy đến quai hàm, nàng đau đớn hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng không muốn Ngâm Cầm tự trách, nên cố nén cảm giác đau mà cố gắng mỉm cười.

"Tiểu thư..." Ngâm Cầm nghẹn ngào, ôm hai vai Vân Lãnh Ca không ngừng lay động.

Tiếng đánh nhau bên ngoài chợt yên tĩnh lại, cửa phòng bị đẩy ra, Xích Ngữ lo lắng đi vào, khi nhìn thấy Vân Lãnh Ca nằm trên đất tay che vết thương thì nhất thời sắc mặt đại biến, vội vàng kêu Ngâm Thư vào.

"Tiểu thư..." Ngâm Thư căng thẳng, vội vàng cùng Ngâm Cầm dìu Vân Lãnh Ca lên.

Sau khi đỡ Vân Lãnh Ca ngồi trên giường, Ngâm Thư cẩn thận tra xét thương thế của nàng, giây lát: "Chỉ bị thương ngoài da, sẽ không để lại sẹo." Nữ tử để ý nhất chính là dung mạo, huống chi tiểu thư tuyệt sắc khuynh thành, nếu bị phá hủy, nhất định sẽ rất khó tiếp nhận.

Vân Lãnh Ca không xem trọng cười.

"Xảy ra chuyện gì? Vì sao có người xông đến?" Vân Lãnh Ca cau mày hỏi Xích Ngữ.

"Ty chức đã ra lệnh cho Kiều Thuận đi thăm dò, tất cả đều che mặt, không nhìn ra là người nào, chắc hẳn trong thành có người dẫn dụ bọn họ đến!" Đáy mắt Xích Ngữ nghiêm túc, nhìn thấy mặt Vân Lãnh Ca thì nổi lên sát khí, nếu Thế tử biết Thế tử phi bị thương, chắc chắn sẽ tức giận, cho dù y có chết ngàn lần cũng khó thoát tội.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Đại Kết Cục: Sự Chân Thật Của Hung Tin (Trung)

Editor: Gà

Ngâm Thư cẩn thận giúp Vân Lãnh Ca băng bó vết thương, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, chỉ sợ sẽ khiến nàng bị đau.

"Xích Ngử, nhất định phải tra rõ ai là nội gián, cho kẻ địch vào Lăng thành, nếu một ngày vẫn không bắt được người giấu mặt, chúng ta sẽ còn gặp nguy hiểm ngày đó." Đáy mắt Vân Lãnh Ca lạnh lùng, nhưng vẻ mặt luôn kiên định như lúc đầu, trầm giọng nói.

"Dạ, Thế tử phi, tướng lĩnh quan viên có tư cách mở cửa Lăng thành cũng không nhiều, tin rằng, sẽ nhanh chóng có kết quả, ty chức đã lệnh cho Âm Nhất đi hiệp trợ Kiều thành chủ lực soát, xin Thế tử phi đừng lo." Vẻ mặt Xích Ngử lạnh lùng, trầm nghĩ, nếu tra ra người đó, nhất định phải học theo phương pháp xử lý của Thế tử, ném gã xuống sông làm mồi cho cá.

"Thế tử phi, cửa thành có một tiểu đội nhân mã đến báo, nói bọn họ là thị vệ của Ngũ Hoàng tử, vốn muốn trợ giúp Thế tử phi, đáng tiếc đã đến chậm, mang theo thư tín mới được truyền đến hôm qua của Ngũ Hoàng tử muốn lập tức trình cho Thế tử phi." Một ám vệ bẩm báo ngoài cửa.

"Có lệnh bài của Ngũ Hoàng tử không?" Vân Lãnh Ca trầm giọng nói.

"Có, còn do chính tay Ngũ Hoàng tử viết." Âm vệ đáp.

"Để bọn họ vào đi, mang thư tín của Ngũ Hoàng tử vào cho bản phi." Vân Lãnh Ca nói.

Ám vệ đáp ứng cáo lui.

"Xích Ngử, mặc dù người này có lệnh bài và thủ dụ của Ngũ Hoàng tử, nhưng chúng ta vẫn không thể không đề phòng, dù sao đám tặc nhân đuổi giết chúng ta còn chưa được thanh trừ sạch sẽ, người mang theo ám vệ âm thầm quan sát bọn họ, nếu không thích hợp, lập tức bắt lại." Ánh mắt Vân Lãnh Ca lóe ra ánh sáng cân nhắc, giây lát, bình tĩnh nói.

"Thế tử phi hoài nghi thân phận của bọn họ sao?" Xích Ngử kinh ngạc.

Vân Lãnh Ca khẽ khép tay, trầm tư chốc lát, chậm rãi nói ra nghi ngờ trong lòng: "Chúng ta vừa mới bị ám sát, đã có người xưng là viện binh muốn vào thành, quá trùng hợp rồi, đây chỉ là nghi ngờ thứ nhất, thứ hai là, trừ báo tin cho A Diệp việc chúng ta đến Lăng thành, những người khác hoàn toàn không biết, sao Ngũ Hoàng tử biết được? Đương nhiên, không loại bỏ việc y nắm tin tức khá nhanh, mảnh khỏe thông thiên, nên mới biết, nhưng theo ta được biết, Ngũ Hoàng tử phái thị vệ cứu viện chúng ta, nhưng ngay từ lúc chúng ta còn chưa quyết định đến Lăng thành thì đã lên đường rời kinh, sao bọn họ biết được? Ngũ Hoàng tử nên hiểu nếu chúng ta trốn vào Lăng thành, cũng sẽ không còn gặp nguy hiểm bị người đuổi giết, căn cứ theo lối suy nghĩ bình thường, y sẽ ra lệnh cho viện binh trở về Kinh thành, chứ không tiếp tục theo chúng ta đến Lăng thành, hơn nữa trong thời điểm nhạy cảm thế này, không thể không đề phòng!"

Nghe Vân Lãnh Ca phân tích mạch lạc rõ ràng, sắc mặt Xích Ngử biến đổi liên tục, nghe Thế tử phi giải thích như vậy, quả thực có nhiều chỗ sơ hở: "Nếu Thế tử phi đã hoài nghi, vậy cần gì cho bọn họ vào thành? Kẻ địch đến, Thế tử phi sẽ càng nguy hiểm, không được, ty chức không thể để Kiều thành chủ mở cửa thành."

Thấy Xích Ngử nghe mình nói xong, lập tức xoay người rời đi, Vân Lãnh Ca nhất thời kinh ngạc, tiếp theo bật cười nói: "Người đừng vội, đây

chỉ là suy đoán của một mình ta thôi, nếu Ngũ Hoàng tử lo lắng cho hành trình của chúng ta, có thể muốn vào xác định xem chúng ta có bình an không."

Nghe vậy, bước chân Xích Ngữ dừng lại, vẻ mặt hơi do dự, đương nhiên không chắc chắn, cũng không mong muốn Thế tử phi gặp bất cứ nguy hiểm nào, nhưng lại sợ nếu thật sự là người của Ngũ Hoàng tử ngoài cửa thành, bọn họ đóng cửa không ra, khó tránh khỏi khiến Ngũ Hoàng tử hoài nghi, nếu truyền ra ngoài khó tránh khỏi bị người đời nghi hoặc, từ đó ảnh hưởng đến Thế tử, cân nhắc thiệt hơn, Xích Ngữ vô cùng khó xử.

"Người không thể điều quân đến chỗ Kiều Thuận âm thầm giám thị bọn họ sao? Vừa này thị vệ cũng nói, không có quá nhiều nhân mã, sẽ không khó đối phó, cẩn thận hơn một chút chắc chắn sẽ không sao." Xích Ngữ nghĩ đến, Vân Lãnh Ca đương nhiên cũng nghĩ đến, Thái tử và Tam Hoàng tử đều tội, Ngũ Hoàng tử trở thành Thái tử là chuyện thuận nước đẩy thuyền, dù A Diệp có quân công hiển hách, nhưng gánh vác với Đế Vương thì khó tránh khỏi có chỗ sai, ngộ nhỡ vì bản thân nhất thời lo ngại mà hiểu lầm Ngũ Hoàng tử, từ đó dẫn đến mâu thuẫn giữa hai người, vậy thì không ổn.

Người đến cầm lệnh bài, thủ dụ của Ngũ Hoàng tử, đại biểu cho Ngũ Hoàng tử, bọn họ không thể không mở cửa thành này, chuyện cho đến giờ, chỉ có thể chú ý cảnh giác, tùy cơ ứng biến.

Xích Ngữ thở dài trong lòng, chấp tay hành lễ với Vân Lãnh Ca rồi ra ngoài.

Ngâm Thư giúp Vân Lãnh Ca băng bó vết thương xong, sau đó nói với Ngâm Cầm đang lo lắng cuống cuồng về những việc cần chú ý, tránh cho nàng ấy không cẩn thận làm vết nghiêm trọng hơn.

Sau một nén nhang, tiếng nói Xích Ngữ vang lên ngoài cửa: "Thế tử phi, thủ lĩnh thị vệ của Ngũ Hoàng tử nói muốn đích thân gặp mặt ngài một lần, sau khi xác nhận ngài bình yên vô sự hẳn ta sẽ lập tức rời đi, ngài có muốn gặp hẳn ta không?" sutucuoiga di@en*dyan(lee^qu.donnn)

"Cho hẳn vào." Vân Lãnh Ca lạnh lùng nói.

Rất nhanh, Xích Ngữ đẩy cửa ra, dẫn theo tướng lĩnh mặc trang phục Thành Phòng quân theo phía sau.

"Ty chức Lý Hải, gặp qua Thế tử phi." Người đến quỳ một chân trên đất, cung kính hành lễ.

"Lý tướng quân xin đứng lên." Vân Lãnh Ca dịu dàng nói, ánh mắt trầm tĩnh không biến sắc quan sát vị tướng lĩnh phòng thủ của Kinh thành này.

"Thế tử phi, đây là tin tức truyền đến từ Bắc Nguyệt, Ngũ Hoàng tử lệnh cho ty chức đi đường ngày đêm, phải giao cho Thế tử phi." Lý Hải lấy ra một phong thư, ánh mắt thấy Xích Ngữ đang nhìn hẳn ta chăm chăm, trong nội tâm run lên, thức thời đưa tin tức cho Xích Ngữ trước.

Xích Ngữ hài lòng nhú mày, nhận lấy thư tín, rồi trình cho Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca thấy thế, đáy mắt thể hiện ý cười như có như không, chậm rãi mở phong thư, lấy bức thư ra, nhẹ nhàng mở, nhanh chóng xem nội dung trên giấy.

Nhưng càng xem, nét mặt nàng càng thêm khiếp sợ, cuối cùng, gương mặt Vân Lãnh Ca đã hoàn toàn trắng bệch, trong khoảnh khắc đôi môi mất hết huyết sắc, đáy mắt vốn dịu dàng đã sớm trở nên không thể tin, chợt đứng lên, thân thể xiêu vẹo muốn ngã xuống, nhưng cố gắng duy trì tỉnh táo, không để bản thân ngất xỉu như trước đây.

"Thế tử phi..." Xích Ngữ phát hiện Vân Lãnh Ca hoàn toàn thay đổi, kinh hô, gọi to.

Ngâm Cầm vội vàng đỡ tay Vân Lãnh Ca, giúp nàng ổn định thân thể đã yếu ớt như lá thu, ánh mắt kinh nghi nhìn sắc mặt trắng như tờ giấy của nàng, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, ngài sao rồi."

Vân Lãnh Ca hoàn toàn không nghe thấy tiếng bọn họ, trong đầu hỗn loạn, nội dung trên tờ giấy khiến nàng quá mức kinh hãi, nhất thời hoàn toàn không thể tỉnh táo. Vân Lãnh Ca dùng sức hít sâu hai cái, bắt bản thân phải nhanh chóng trấn định, cặp mắt bắn ra ánh sáng rét lạnh như ngày đông, nhìn Lý Hải nói: "Lý tướng quân có chắc chắn đây là tin tức truyền từ biên cảnh Nam Tinh không? Vì sao Mộ Dung Thế tử không tự mình đưa tin đến đây, ngược lại phải để Ngũ Hoàng tử viết lá thư này truyền cho bản phi?"

"Thế tử phi, sao vậy? Thế tử đã xảy ra chuyện gì?" Vẻ mặt Xích Ngữ chột biển, trong lòng có loại dự cảm xấu, còn ngày càng mãnh liệt, Thế tử phi luôn tỉnh táo, mặc dù đang đối mặt với địch quân, bị một đường đuổi giết, nhưng vẫn thản nhiên, thông dong, vậy mà bây giờ nàng lại kinh hoảng đến mức này, trừ về Thế tử, y thật sự không thể nghĩ ra sẽ có chuyện gì làm Thế tử phi khiếp sợ thành dáng vẻ này.

"Trong thư nói ngày thứ hai A Diệp rời khỏi biên giới Bắc Nguyệt, đi ngang qua thành Cẩm Châu thì bị Tam Hoàng tử Bắc Nguyệt và người Nam Tinh liên hiệp vây giết, A Diệp không địch lại, chống cự chạy đến một đỉnh núi..." Vân Lãnh Ca ngừng lại, đau đớn nhắm mắt, khàn giọng nói: "A Diệp rơi xuống vách đá, thịt nát xương tan!"

Lời vừa nói ra, Xích Ngữ chỉ cảm thấy một tiếng nổ vang trong đầu, trước mắt nhất thời tối sầm lại, thân thể khẽ lung lay, trong nháy mắt vọt đến trước mặt Lý Hải, một tay tóm lấy khôi giáp hấn ta giận dữ nói: "Đây không phải là thật, người là gian tế của ai, cố ý giả truyền tin tức nhiễu loạn

lòng quân? Nói mau, đây không phải là thật! Nếu dám nói xằng nói bậy thêm một chữ nữa, ta sẽ lấy mạng người!"

Lý Hải chưa từng thấy qua vẻ mặt hung thần ác sát như vậy, hơn nữa lúc này quanh thân Xích Ngữ tràn ngập sát khí mãnh liệt và tức giận, Lý Hải càng thêm sợ đến sắc mặt trắng bệch, khúm núm đáp trả vấn đề của y: "Ty chức không biết mà,... Ty chức chỉ phụng mệnh truyền tin, không hề nhìn trộm nội dung trong bức thư, sao có thể biết được. Xin minh giám!" Hắn ta càng nói, Lý Hải càng cảm thấy sức lực xách cổ áo mình càng gia tăng, nói xong lời cuối cùng, ngay cả thở hắt ta cũng cảm thấy vô vùng khó khăn.

Nghe thế, sắc mặt Xích Ngữ khó coi, ánh mắt đờ đẫn, buông Lý Hải ra.

Vào lúc này, Lý Hải sợ hãi nhưng đáy mắt nhanh chóng thoáng qua sát khí, khóe môi cười lạnh vì sắp thực hiện được âm mưu, tay nhanh như tia chớp đưa vào khôi giáp, lấy ra một thanh chủy thủ ngân quang lóng lánh, thân hình nhảy lên như một con báo hoang, cầm chủy thủ nhắm thẳng vào tim Vân Lãnh Ca.

Vì Xích Ngữ và Vân Lãnh Ca quan tâm sẽ bị loạn, vẫn đắm chìm trong khổ sở có thể mất đi Mộ Dung Diệp, đã không còn thông minh và khôn khéo như xưa, nên không chú ý đến hành động bất ngờ không kịp đề phòng của Lý Hải.

Ngâm Cầm cũng không biết phải làm gì, chỉ có Ngâm Thư xưa nay tâm tính lạnh nhạt cảm thấy chuyện này khó bề phân biệt, nhanh chóng suy nghĩ, mắt cũng quan sát cử chỉ của Lý Hải, khi nhìn thấy vẻ mặt Lý Hải biến hóa, thầm kêu không ổn, nhưng nàng không có võ công, không cách nào đánh rớt hung khí của hắn ta, chỉ đành nhanh chóng di chuyển, ngăn trước người Vân Lãnh Ca, đồng thời, nâng chân phải, đá một cước vào chỗ kín của Lý Hải.

Lý Hải chỉ cảm thấy chỗ kín đau đến tê tâm liệt phế, loại cảm giác đau đớn này nhanh chóng lan đến toàn thân, khiến hai chân hắn ta run lên, sắc mặt dữ tợn, ngũ quan vặn vẹo không còn hình dáng, nhận ra người làm hắn ta đau đớn, Lý Hải hét lớn: "Muốn chết" đâm chủy thủ về phía Ngâm Thư.

Ngâm Thư không hề khủng hoảng, trong nháy mắt thừa dịp Lý Hải dừng lại, mau chóng di chuyển, xoay phần lưng về phía kẻ địch, nàng học y, vô cùng hiểu vào giây phút khẩn cấp, lợi dụng hết những gì có thể lợi dụng, tránh chỗ trí mạng, để bản thân tổn thương nhẹ nhất.

Vân Lãnh Ca nghe tiếng rống của Lý Hải thì tỉnh táo lại, khi thấy rõ hoàn cảnh trong phòng thì sắc mặt đại biến, lúc này mũi kiếm của Lý Hải đã chỉ còn cách Ngâm Thư một thước, đã không còn phản kháng kịp rồi, nhưng nếu đẩy Ngâm Thư ra, chủy thủ này chắc chắn đâm vào bụng mình, hài tử của nàng và A Diệp...

Trong điện quang hỏa thạch, trong lòng Vân Lãnh Ca đảo lộn vô số ý niệm, cắn chặt đôi môi khổ sở suy nghĩ đối sách, thời điểm ngàn quân nguy kịch, cuối cùng nàng đẩy Ngâm Thư ra, hai chân tạo thành một đường thẳng, đầu ngửa ra sau, nhưng tốc độ quá nhanh, Vân Lãnh Ca đã đánh giá cao độ mềm mại của thân thể bản thân rồi, nhất thời xương eo đau đớn, dường như nàng nghe được tiếng đổ vỡ.

Lý Hải trơ mắt nhìn Vân Lãnh Ca cong người một cách quái dị, dùng lưng chạm đất tránh đòn trí mạng của hắn ta, chủy thủ xẹt qua không khí, không làm thương tổn được một sợi tóc của Vân Lãnh Ca.

Lý Hải cực kỳ không cam lòng, chỉ kém một chút, hắn ta đã có thể giết Vân Lãnh Ca rồi, chủy thủ thay đổi hướng, muốn hạ sát lần nữa.

Tuy nhiên, Vân Lãnh Ca đã thành công trì hoãn thời gian, chương phong của Xích Ngử đã đến, chứa mười phần sức lực nặng nề đập vào vai Lý Hải.

Lần này Vân Lãnh Ca khẳng định, bản thân thật sự nghe được tiếng xương vỡ nát, nhìn Lý Hải phía trước, tay cầm chủy thủ, vẻ mặt sát khí muốn giữ chặt chủy thủ, nhưng chỉ uống công, dần dần thất khiếu [1] của Lý Hải chảy máu tươi, đáy mắt từ từ tan rã trong oán hận và lưu luyến với thế gian này, sau đó thân thể từ từ ngã xuống.

[1] thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng

Vân Lãnh Ca chịu đựng đau nhức trở mình, tránh được Lý Hải, thoáng thấy Lý Hải chết không nhắm mắt, rốt cuộc Vân Lãnh Ca an tâm buông lỏng hôn mê bất tỉnh.

"Tiểu thư..." Ngâm Cầm kêu lên thê thảm, nước mắt tuôn trào chạy đến, ôm lấy Vân Lãnh Ca, khóc không thành tiếng.

Ngâm Thư được Vân Lãnh Ca đẩy ra thì bất động giờ phút này nước mắt khó kiềm nén mà tràn mi, nhưng nàng biết bây giờ không phải lúc khóc lóc, vội vàng đi qua, bắt mạch cho Vân Lãnh Ca, hơn nữa còn cẩn thận kiểm tra thương thế của nàng.

Đôi mắt Xích Ngử đỏ bừng, rút bội kiếm bên hông ra, lớn tiếng la to: "Ám vệ đâu hết rồi!"

"Ngử thủ lĩnh! Có thuộc hạ." Giây lát, rất nhiều bóng người tập hợp trước cửa phòng Vân Lãnh Ca.

Khi bọn hăn nhìn thấy tình huống bên trong, gương mặt băng lãnh cũng thoáng qua sợ hãi, cùng nhau đưa mắt nhìn Xích Ngử, thăm hỏi.

"Giết đám người giả mạo Ngũ Hoàng tử đó cho ta!" Đáy mắt Xích Ngử tràn đầy lệ khí, cả người phát ra khí lạnh khiến ám vệ ngoài cửa cũng瑟瑟 trong phút chốc.

"Không chừa một mống! Ta muốn bọn họ bị ngũ mã phanh thây!" Xích Ngữ giận dữ nói, câu nói này tựa như đi ra từ kẻ rãng.

"Dạ, Ngữ thủ lĩnh!" Âm vệ liếc mắt nhìn sắc mặt Thế tử phi tái nhợt, hôn mê bất tỉnh, đại khái hiểu rõ chân tướng, trong mắt xẹt qua giận dữ, lớn tiếng nói.

"Còn nữa, vứt tên này xuống núi cho sói ăn!" Xích Ngữ tàn nhẫn liếc Lý Hải đã chết đang nằm trên đất, nắm chặt quả đấm, quát.

Âm vệ đáp lời, một người đi vào bên trong phòng kéo lê thi thể Lý Hải ném ra khỏi cửa phòng, âm vệ còn lại lấy binh khí ra, chuẩn bị đi thi hành mệnh lệnh của Xích Ngữ.

"Đội đã..." Lúc này, Vân Lãnh Ca tỉnh lại, vừa rồi nàng không ngất quá lâu, lúc mơ màng nghe Xích Ngữ nói, nghe y hạ lệnh, thì cố gắng tỉnh lại.

Thấy Vân Lãnh Ca đã tỉnh, Ngâm Cầm khóc như mưa không hề che giấu vẻ vui mừng, ngược mắt nhìn nàng: "Tiểu thư, ngài đã tỉnh rồi."

"Xích Ngữ, người phía ngoài không phát động công kích cùng với Lý Hải, có lẽ bọn họ không phải kẻ địch, người không nên hành động thiếu suy nghĩ, tránh giết lầm người tốt!" Vân Lãnh Ca nửa tựa vào Ngâm Cầm, nửa mở mắt, không còn hơi sức nói, mỗi lần nói chuyện, sẽ liên lụy đến nội tạng, thân thể đau đến co quắp.

"Tiểu thư, ngài đừng nói ahhh... Nội thương của ngài vô cùng nghiêm trọng, xương có dấu hiệu bị lệch, hiện tại ngài phải lập tức nghỉ ngơi, nếu không chỉ sợ thai nhi khó bảo toàn!" Mắt Ngâm Thư sưng húp, vội vàng ngăn Vân Lãnh Ca còn đang muốn nói tiếp. editedbysutucuoiga di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Thật may mắn ngày nay cơ thể tiểu thư điều dưỡng xem như đã ổn, nếu không khẳng định lần này đứa bé trong bụng không thể sống được.

"Thà giết lầm 100, không thể bỏ qua một người!" Nghe Vân Lãnh Ca nói, vẻ mặt Xích Ngữ cũng không dân ra: "Thế tử phi, ty chức tuyệt đối sẽ không để ngài bị bất kỳ tổn thương nào, nếu không ty chức sẽ khó đối mặt với phó thác của Thế tử." Trong nửa đêm ngán ngủ, suýt nữa Thế tử phi đã hai lần khó giữ được tính mạng, nếu Thế tử biết, y còn mặt mũi nào đối mặt với Thế tử đây?

"Nghe bản phi nói, đừng làm loạn, người cẩn thận kiểm tra gò má Lý Hải, xem hắn ta có đeo mặt nạ da người không." Giọng nói yếu đuối của Vân Lãnh Ca mang theo một chút cứng rắn.

Bụng mơ hồ truyền đến đau đớn, Vân Lãnh Ca biết nhất định nàng bị đè ép mà liên lụy đến vùng bụng, hắn đã động thai rồi, may thay nàng ngửa ra sau, nếu không bụng đã bị đụng mạnh xuống đất rồi, khẳng định bảo bảo không chịu nổi.

Xích Ngữ cắn chặt răng, tay nắm thành quyền, lộ ra khớp xương, hằn rõ gân xanh trên mu bàn tay, có thể thấy được trong lòng y đang đè nén bao nhiêu tức giận.

Một lát sau, Xích Ngữ chịu đựng tức giận giơ tay ngăn ám vệ, ra hiệu cho bọn họ không cần rời đi, mình thì đứng bên cạnh Lý Hải, thô lỗ lục soát mặt hắn ta, một lúc sau: "Roẹt" một tiếng, mặt nạ da người trong suốt mỏng tang bị Xích Ngữ kẹp giữa hai ngón tay.

"Xem ra có người đã ám sát Lý Hải thật, rồi thay mặt đối đầu, lừa chúng ta mở cửa thành, sau đó tìm cơ hội ám sát!" Đáy mắt Vân Lãnh Ca tỏa sáng sắc bén.

"Xích Ngữ, giao Lý Hải giả mạo cho Thành Phòng quân mà Ngũ Hoàng tử phái đến, để bọn họ chờ thi thể về Kinh thành, đồng thời báo lại

tình hình ở đây cho y biết!" Vân Lãnh Ca im lặng hồi lâu, nhanh chóng quyết định.

Tuy đã một lưới bắt hết đảng Thái tử, nhưng thỉnh thoảng một hai con cá lọt lưới vẫn nhảy lên được, nhất định phải nhắc nhở Ngũ Hoàng tử cẩn thận làm việc, bằng không muốn Đông Dương thái bình còn cần thời gian rất dài!

Muốn giết chết Lý Hải mà không kinh động đến Thành Phòng quân, để vàng thau lẫn lộn, hẳn rất khó khăn? Nhất định bên trong đội Thành Phòng quân có nội ứng, mới có thể dễ dàng lừa gạt được người khác như vậy.

"Về phần bản phi, chuẩn bị xe ngựa và lương khô cho bản phi, ba ngày sau, bản phi muốn rời khỏi đây đến Cẩm Châu!" Vân Lãnh Ca an bài xong, cực kỳ quyết đoán kiên trì, chân thật đáng tin.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Đại Kết Cục: Gặp Nhau Ở Vách Đá (Hạ)

Editor: Gà

"Thế tử phi!" Nghe vậy, Xích Ngữ kinh hô, khó tin nhìn Vân Lãnh Ca.

"Tiểu thư, không được, lần này thân thể ngài bị thương rất nặng, phải nghỉ ngơi thật tốt, ngài nhất định phải suy nghĩ cho tiểu thế tử trong bụng." Trên trán Ngâm Thư tràn ngập lo lắng, ánh mắt sưng đỏ còn mang theo vẻ buồn rầu.

"Thế tử phi, nếu chúng ta ngồi xe ngựa từ đây đến Cẩm Châu, ít nhất phải mất hơn một tháng, hơn nữa còn phải chạy thâu đêm suốt sáng mới đến nơi, Thế tử phi hãy để ta và Ám Nhất đi tìm Thế tử đi, còn nữa, Thế tử không truyền tin tức đến đây, có lẽ tên này giả mạo Lý Hải cố ý tung tin sai lệch để làm chúng ta hỗn loạn, có lẽ đó không phải là thật đâu, Thế tử phi không nên quá lo lắng!" Xích Ngữ nhìn Vân Lãnh Ca nửa nằm trong lòng Ngâm Cẩm, vẻ mặt tái nhợt không còn chút máu, thầm nghĩ lúc này không thể nghe theo Thế tử phi được.

"Nhóm Thành Phòng quân này trừ Lý Hải ra thì tất cả những người khác đều là tướng sĩ Đông Dương thật sự, cho nên tin tức này nhất định do Ngũ Hoàng tử sai người truyền đến, mặc kệ có phải thật hay không, ta đều muốn đi xác thực một lần, cho nên nghỉ ngơi ba ngày, nếu chúng ta truyền tin tức cho A Diệp mà chàng vẫn không hồi âm, như vậy..." Vân Lãnh Ca mím môi, im lặng, nhưng lời phía sau không cần nói cũng biết.

Cho dù Xích Ngữ nghe Vân Lãnh Ca phân tích thì lòng như lửa đốt, nhưng vẫn bắt bản thân tỉnh táo lại: "Nếu Thế tử phi kiên trì tìm Thế tử như

vậy, hay là nên chờ thân thể khỏe hơn, chúng ta lại xuất phát, không phải tốt hơn sao?"

"Không, người nghe ta đi, hiện tại truyền thư cho A Diệp, nhất định phải biết rõ tin tức này là thật hay giả, nếu ba ngày sau A Diệp không có tin gì, thì tính sau!" Vân Lãnh Ca nhanh chóng quyết định.

Xích Ngử nghĩ hiện tại cũng chỉ có thể như thế, trong lòng y hi vọng một sự may mắn nào đó, có lẽ tin tức này là giả thôi, do kẻ địch ngụy tạo, Thế tử là Chiến thần Đông Dương, hành quân đánh giặc mấy năm chưa từng thất bại một lần, tại sao lại bị người đánh rơi xuống vách đá trong lúc mấu chốt này.

Theo sự sắp xếp của Vân Lãnh Ca, Xích Ngử rời phòng, đi chuẩn bị mọi chuyện.

Căn phòng này không còn ở được nữa, Vân Lãnh Ca đổi một gian phòng trống khác chưa bị phá hư, mới vừa nằm xuống, đã ngủ ngay.

Vì phần lưng bị thương, không thể nằm ngửa, trong bụng lại có đứa bé, còn động thai khí, đương nhiên không thể nằm sấp, nên Vân Lãnh Ca chỉ có thể ngủ nghiêng, cho dù vậy, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ bị đau đớn làm cho thức tỉnh.

Ngâm Thư và Ngâm Cầm vô cùng đau lòng, Ngâm Cầm nằm bên cạnh cẩn thận chăm sóc Vân Lãnh Ca, còn Ngâm Thư đi khắp Lăng thành sưu tầm dược liệu quý giá, lại phối với phương thuốc trong sách cổ, hy vọng có thể khiến Vân Lãnh Ca mau khỏi hẳn.

Một chén tiếp một chén thuốc đắng, ngoài ra Ngâm Thư còn xoa bóp vị trí xương cốt bên eo Vân Lãnh Ca, hai ngày nay Vân Lãnh Ca cảm thấy tốt hơn chút, lúc nghỉ ngơi chỉ cần không động vào thắt lưng, thì sẽ không quá khó chịu.

Tuy nhiên vẫn chưa nhận được tin tức của Mộ Dung Diệp, nội tâm treo cao của Vân Lãnh Ca không thể buông lỏng, thường xuyên nhúu chặt chân mày.

Ánh mắt Vân Lãnh Ca thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt cực kỳ tỉnh táo, nhưng đáy mắt lại ẩn chứa khẩn trương và lo lắng, cho dù nàng muốn che giấu cũng khó thể làm được.

Thật bất thường, A Diệp dù ra sao, hai ngày cũng sẽ truyền một phong thư đến đây, đôi khi sẽ thao thao bất tuyệt, chữ viết tự nhiên, bức thư rất dài, nàng nhìn một cái đã biết A Diệp cực kỳ nhàn rỗi, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có bức chữ viết rồng bay phượng múa qua loa, ngăn ngụt, đều thể hiện sự quan tâm và nhớ nhung, lúc đó nàng có thể phỏng đoán giờ phút này chiến sự Nam Tinh nhất định vô cùng cấp bách.

Nhưng từ lần trước sau khi nhận được thư của A Diệp xong, bây giờ đã ba ngày rồi, nàng vẫn chưa nhận được tin tức khác, nhớ đến bức thư của Ngũ Hoàng tử, Vân Lãnh Ca cảm thấy rất căng thẳng và lo lắng.

Vân Lãnh Ca nhìn bầu trời u ám, gần sụp tối, cảm xúc càng thêm nặng nề, tựa như một khối đá lớn đè nặng trong lòng, khiến nàng không thở nổi.

Còn một ngày nữa, Vân Lãnh Ca thầm nghĩ, lấy bức thư của Mộ Dung Diệp từ trong ngực ra, cẩn thận đọc, cảm thụ tình yêu của hân tử trong thư, hốc mắt đỏ lên, chóp mũi chua xót, một giọt nước mắt trong suốt đã nhỏ xuống giấy, nhưng trong nháy mắt, giọt lệ kia đã thấm ướt, làm nhòe đi hai từ ‘nhớ nàng’, từ từ lan ra, chữ viết dần mờ hồ, tựa như hai đóa mận mai (mai màu mực) nho nhỏ đang chậm rãi mở ra.

Vân Lãnh Ca lau nước mắt, cẩn thận xếp thư lại, rồi bỏ vào ngực, nàng biết mình không thể quá mức xúc động, nếu không sẽ không tốt cho bảo bảo, cố nén cảm giác nhung nhớ Mộ Dung Diệp cuồng dại, Vân Lãnh Ca cố gắng nhớ lại những hồi ức tốt đẹp, nhưng trí nhớ của kiếp trước đã

thoáng qua như một giấc mộng, bây giờ không thể nhớ hết toàn bộ rồi, trong đầu đều xuất hiện Mộ Dung Diệp, từ gặp đến yêu nhau, đều không bỏ sót mỗi một chi tiết nào.

Ngâm Thư dừng ở cửa ngưỡng mắt nhìn Vân Lãnh Ca đang thương tâm, trong lòng chua xót, quay đầu không đành lòng nhìn dáng vẻ khiến người ta đau lòng này, Xích Ngữ đi qua, vì hiếm khi thấy Ngâm Thư như thế, nên thoáng nhìn vào bên trong, thấy bóng lưng gầy gò của Thế tử phi, trái tim cứng rắn cũng bị kéo rách, cảm thấy đau lòng cho nàng.

Vân Lãnh Ca hoàn toàn đắm chìm trong chuyện cũ ngày xưa, không nhận ra tình cảnh xung quanh, nàng nhớ lần đầu tiên tiếp xúc gần với Mộ Dung Diệp trong Hoàng cung thì hắn đã bá đạo ôm mình uy hiếp công khai, hơn nữa trắng trợn chiếm tiện nghi của bản thân, còn giả vờ vô tội hỏi ngược lại mình, Vân Lãnh Ca cũng rất buồn cười, có phải khi đó nhân duyên giữa nàng và hắn đã được định rồi không?

Nàng luôn tức giận khi Mộ Dung Diệp ra vào khuê phòng mình nhiều lần chứ không hề có cảm giác gì khác, nhưng không chán ghét hành động vô lễ đó của hắn, có phải lòng nàng đã sớm thiên vị hắn rồi không? Có phải lúc ấy nàng đã vô thức có cảm tình với hắn rồi chăng?

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Vân Lãnh Ca mới dừng nhớ lại, ngừng ở chỗ khi hắn hỏi mình ‘nếu cuối cùng cả đời nàng không thấy một nam tử như vậy, thì nàng sẽ thế nào’, nàng nghĩ ngày mai sẽ tiếp tục nhớ lại, rửa mặt xong, uống thuốc, theo thường lệ sẽ được hưởng thụ sự xoa bóp chuyên nghiệp của Ngâm Cầm, Vân Lãnh Ca nặng nề rơi vào giấc ngủ, vì để cơ thể có thể nhanh chóng hồi phục, nàng cố ý bảo Ngâm Thư tăng thêm vài vị dược an thần trong thuốc.

Cả đêm không mộng mị, Vân Lãnh Ca dùng điểm tâm xong, ngồi ngay ngắn trên ghế tròn cạnh cửa sổ để hồi tưởng tiếp gián đoạn hôm qua.

Hôm nay đến đâu rồi? Vân Lãnh Ca suy nghĩ một lát, thì ra câu trả lời của mình là ‘cô đơn đến già’, vốn nàng thật sự đã nghĩ thế, nhưng người tính không bằng trời tính, nàng đã gặp được phu quân của đời mình, tìm được tình yêu độc nhất vô nhị ở thế giới khác biệt này, hai đời duy nhất một tình yêu.

May thay, A Diệp luôn bầu bạn bên cạnh nàng từ đầu đến cuối, có hấn ở đây, hình như nàng bắt đầu lười biếng rồi, vì nàng biết, mặc kệ chuyện gì xảy ra, A Diệp đều sẽ giúp nàng che gió che mưa, giúp nàng ngăn trở tất cả nguy hiểm, không chỉ thế, trái tim luôn trôi nổi lơ lửng đã hồi sinh vì hấn, vì đã tìm được một bến cảng có thể dừng chân.

Vân Lãnh Ca nở nụ cười hạnh phúc, giơ tay vuốt bụng, nàng có thể cảm thấy, đứa bé này đang khỏe mạnh lớn lên, không vì vất vả mấy ngày nay, vì nàng bị thương mà trở nên yếu ớt, chắc hấn bảo bảo cũng rất hi vọng được nhanh đến thế giới này, nhìn thấy nàng, nhìn thấy A Diệp, cùng sống dưới bầu trời xanh, cùng thở một bầu không khí, cả nhà ba người vui vẻ bên nhau.

Nhớ đến A Diệp, Vân Lãnh Ca dần thu lại nụ cười, khóe môi khẽ nâng lên, hơi chua xót, nhìn bầu trời u ám ngoài kia, mong đợi tối qua biến thành thất vọng ngập tràn, vẫn không có tin tức, A Diệp, rốt cuộc chàng đang ở đâu, thiếp và bảo bảo đều đang đợi chàng trở về.

Chàng đã đồng ý với thiếp sẽ bảo trọng bản thân, hoàn hảo vô khuyết trở về tìm thiếp, dắt tay nhau đi khắp mảnh đất này, vì sao chàng vẫn chưa trở về?

Hơi thở chua xót quen thuộc bao phủ cánh mũi, Vân Lãnh Ca vội vàng bình tĩnh lại, ngơ ngác nhìn bầu trời, suy nghĩ đã sớm bay xa.

Ngâm Thư lắc đầu, đột nhiên cảm thấy không thể để tiểu thư tiếp tục như vậy, sai bước rồi đi, tìm thấy Xích Ngữ đang đi tuần tra.

"Ngày mai nếu vẫn không có thư của cô gia nữa, tiểu thư sẽ kiên quyết đến Cẩm Châu, huynh nghĩ thế nào?" Đi thẳng vào vấn đề.

"Cơ thể Thế tử phi chịu nổi không?" Xích Ngữ nói.

"Thân thể chỉ là thứ yếu, trên đường có thể điều dưỡng, hành trình chậm một chút thì sẽ không sao, nhưng huynh cảm thấy nội tâm tiểu thư có thể chịu đả kích không? Bây giờ tiểu thư như dây cung kéo căng, một đả kích nhỏ cũng có thể khiến nàng sụp đổ ngay!" Lần đầu tiên Ngâm Thư nói một câu dài với Xích Ngữ như vậy, vẻ mặt nghiêm túc.

"Vậy nàng nghĩ nên làm gì đây?" Mấy hôm nay, trong lòng Xích Ngữ lo lắng giày vò khiến y muốn điên rồi, nhưng hoàn cảnh Thế tử phi y cũng không phải không nhìn thấy, ngoài mặt Thế tử phi có vẻ thật bình tĩnh, nét mặt như không có gì, thế nhưng sự điên cuồng đè nén dưới lớp bình tĩnh mới đáng sợ nhất, nghiêm trọng hơn việc bản thân để lộ cảm xúc ra ngoài nhiều lắm, Ngâm Thư nói rất đúng, nếu Thế tử phi chịu thêm một ít kích thích nữa, hẳn sẽ không nhịn nổi.

Người mang thai vốn nhạy cảm, suy nghĩ nhiều, Xích Ngữ thật sự không dám tưởng tượng, nếu Thế tử thật có chuyện gì, Thế tử phi có thể chống đỡ nổi hay không. sutucuoigadieendaanleequuydonn

Hiện tại y chỉ có thể cầu nguyện Thế tử bình an vô sự, an toàn trở về sớm ngày tìm gặp Thế tử phi.

"Ta muốn làm tiểu thư hôn mê hai ngày, sau đó chúng ta trực tiếp đi theo lộ trình đã được chuẩn bị khi rời khỏi Kinh thành lúc trước, lập tức đến biên cương!" Ngâm Thư nghiêm mặt nói.

"Nàng nghiêm túc ư? Thế tử phi sẽ không đồng ý đâu." Xích Ngữ bị lời của Ngâm Thư làm cho kinh hãi sững sờ, nhưng lập tức phản ứng lại, kinh ngạc nói.

"Đương nhiên ta nghiêm túc, ta biết rõ tiểu thư sẽ không đồng ý, cho nên mới ra hạ sách này, tiểu thư đã nói với ta, cô gia đã chuẩn bị xong mọi thứ ở biên cương, tiểu thư dưỡng thai ở đó nhất định sẽ khá hơn!" Đáy mắt Ngâm Thư kiên định, nói.

"Chờ Thế tử phi tỉnh táo lại thì nàng ấy nhất định sẽ tức giận!" Xích Ngữ cảm thấy không ổn, luôn không được xen vào quyết định của Thế tử phi, nếu nàng biết Ngâm Thư tự mình thay đổi lộ tuyến nhất định sẽ nổi giận.

"Ta biết, nhưng ta nguyện ý, tiểu thư phạt ta sao cũng được, dù ta tự sát tạ tội cũng không oán hận, nhưng ta không thể nhìn tiểu thư tiếp tục giày vò thân thể mình như vậy, tiểu thư là người quan trọng nhất đời ta, cho dù đánh đổi tính mạng của ta thì ta cũng muốn cả đời tiểu thư vui vẻ đến già!" Mặt nạ trầm tĩnh của Ngâm Thư bị phá vỡ, đau lòng, không nở, kiên quyết, nhiều nét mặt hiện rõ trên mặt của nàng ấy: "Huynh không cần phải lo lắng, chỉ cần tiểu thư hôn mê hai ngày, chúng ta sẽ có đủ thời gian dẫn tiểu thư đến nơi cô gia đã bố trí trước kia, đến lúc đó, việc đã đến nước này, tiểu thư cũng sẽ không đi được, hơn nữa ở biên cương chờ đợi cô gia trở về cũng vậy thôi!"

Xích Ngữ im lặng, nếu Thế tử thật sự xảy ra bất trắc, mặc dù y không muốn nghĩ vậy, nhưng y không thể không nghĩ đến tình huống xấu nhất, trong bụng Thế tử phi có tiểu thế tử, huyết mạch duy nhất của Thế tử, tuyệt đối không thể gặp rủi ro.

"Được! Ta lập tức làm theo." Xích Ngữ nghĩ ngợi một lát, cuối cùng nghe theo Ngâm Thư.

Ngâm Thư mỉm cười, xoay người đi chuẩn bị thuốc mê vô sắc vô vị và không tổn thương thân thể, tiểu thư biết y thuật, mặc dù biết không nhiều, nhưng khứu giác của nàng nhạy cảm, mình nhất định phải thật chú ý để tiểu thư không phát hiện ra.

Trong phòng, sắc mặt Ngâm Cầm phức tạp, bưng điếm tâm vào.

"Tiểu thư, ngày mai ngài nhất định phải đi tìm cô gia sao?" Ngâm Cầm nhẹ giọng hỏi.

"Ừ, nếu không ta sẽ không an lòng, ta tin A Diệp sẽ không rời khỏi ta!" Vân Lãnh Ca vừa ăn điếm tâm, vừa lẩm bẩm nói.

"Vây vạ nhất cô gia thật..." Ngâm Cầm nói một nửa, nàng biết tiểu thư yêu cô gia, cố ý nuốt xuống hai từ điếm xấu kia.

Nét mặt Vân Lãnh Ca hơi đổi, trong mắt hốt hoảng, lo lắng, nhưng thoáng chốc, những ánh sáng kia đều biến mất không thấy, giây lát, nàng chột nhếch môi cười, khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười tuyệt mỹ càng thêm sáng chói, trong phòng như tỏa sáng rực rỡ.

"Quân sinh thiếp sinh, quân bất tại thiếp đồng hành (mỗ Gà: đại khái nói chàng sống thiếp sống, chàng chết thiếp đi theo)." Vân Lãnh Ca cười khẽ, khoe môi dịu dàng, nàng vẫn luôn bình thản cho dù nói đến sống chết của bản thân nàng.

Ngâm Cầm kinh hãi, vội vàng quỳ xuống, bị lời của Vân Lãnh Ca làm kinh sợ, nàng ấy dùng sức lắc đầu, khẽ khóc nói: "Tiểu thư, xin đừng, xem như vì tiểu thể tử, ngài cũng nên sống thật tốt..."

"Nha đầu ngốc, đến khi đứa bé được sinh ra đương nhiên ta sẽ sống thật tốt, trừ phi ta thấy được thi thể A Diệp, nếu không ta sẽ không chết, ngộ nhỡ chàng sống lại, không tìm được ta thì phải làm sao?" Vân Lãnh Ca đứng dậy nâng Ngâm Cầm lên, dịu dàng nói.

Nếu cô gia thật sự không còn, chẳng lẽ tiểu thư sẽ chết vì tình ư? Trong lòng Ngâm Cầm sợ hãi, ống tay áo rũ xuống che đi bàn tay đã nắm thành quả đấm, âm thầm quyết định, nàng vừa nghe được, cuộc nói chuyện của Ngâm Thư và Xích Ngữ ở cầu thang lầu hai, vốn nàng không biết có

nên nói với tiểu thư không, nhưng bây giờ tiểu thư đã nảy sinh ý nghĩ muốn chết, nàng không thể để tiểu thư làm vậy!

Vân Lãnh Ca không thấy Ngâm Cầm khác thường, nói: "Ngâm Cầm, không có A Diệp, ta chính là một cái xác không hồn, còn sống hay chết thì có gì khác nhau đâu, thay vì sống không bằng chết, không bằng đi làm bạn với A Diệp, như vậy, còn có ý nghĩa hơn một chút."

Ngâm Cầm không đáp lời, chỉ nắm chặt thành quyền, móng tay khảm sâu vào da thịt.

"A Diệp chỉ có chút nguy hiểm, chàng là Chiến thần Đông Dương, làm sao chết được chứ? Chàng nhất định đang chờ ta đến tìm chàng, ta nhất định sẽ tìm chàng mà!" Đôi mắt Vân Lãnh Ca mê mang, tự nhủ.

"Tiểu thư, ngài hẳn tâm bỏ lại tiểu thế tử sao?" Ngâm Cầm khàn giọng nói.

"Người thật là nha đầu ngốc, không phải ta đã nói rồi sao? Chỉ cần còn một tia hi vọng ta sẽ không buông tay, A Diệp chỉ mất tích hai ngày, chưa chết đâu! Không đi tìm, thì làm sao có thể nhìn thấy ánh bình minh?" Cho dù Vân Lãnh Ca biết tin tức Ngũ Hoàng tử truyền đến tám chín phần là thật, nhưng nàng vẫn không muốn thừa nhận.

Ngâm Cầm nhìn ánh mắt chấp nhất của Vân Lãnh Ca, hung hăng cắn môi, móng tay khảm vào đâm rách da thịt, máu tươi từ từ chảy xuống, nàng đều không hay biết.

Cân nhắc thật lâu, Ngâm Cầm vẫn nói ra chuyện giữa Ngâm Thư và Xích Ngử.

Tiểu thư nói rất đúng, không đi tìm sao có thể thấy được hi vọng? Chẳng lẽ nàng thật sự có thể nhìn tiểu thư sống không ra sống chết không ra chết qua ngày sao?

"Vậy người đi báo cho bọn họ biết, nói ta đã biết, để bọn họ đừng cố làm ta hôn mê nữa, ngày mai ta nhất định muốn đến Cẩm Châu, cho dù đi bộ ta cũng sẽ kiên trì đi đến Cẩm Châu đấy!" Đáy mắt Vân Lãnh Ca kinh ngạc, nhưng không tức giận, chỉ thản nhiên bộc lộ quyết tâm của nàng.

Ngâm Cầm chấn động, đáp lời cáo lui.

"Ngâm Cầm, sao người ngốc vậy, tại sao người nói cho tiểu thư biết?" Trong phòng bếp, Ngâm Thư đang sắc thuốc nghe Ngâm Cầm kể xong, thở gấp nói.

"Chẳng lẽ người nhắm tâm nhìn tiểu thư cứ sống qua ngày như vậy? Thay vì sống không bằng chết, không bằng dốc sức đi tìm cô gia một lần, ngộ nhờ cô gia còn sống thì sao? Không đi thử, sao người biết cô gia không còn?" Ngâm Cầm hít sâu, dùng không khí lạnh lẽo để áp chế kích động, khàn giọng nói.

Lời chất vấn của Ngâm Thư bị nghẹn trong cổ họng, nàng thừa nhận Ngâm Cầm nói rất có lý, nhưng tiểu thư như vậy thật khiến nàng đau lòng không thôi, hận không thể chịu đựng giúp tiểu thư, nhưng đã ba ngày rồi cô gia không truyền tin đến, đủ để chứng minh tin của Ngũ Hoàng tử là thật, tiểu thư thật sự có thể tìm được cô gia sao?

Ngâm Cầm nhìn chăm chăm vẻ mặt chán nản của Ngâm Thư, âm thầm thở dài, nàng không dám nói ra việc nếu tiểu thư không tìm thấy cô gia thì sẽ chết vì tình, nếu không, dựa theo tính cách của Ngâm Thư, cho dù Ngâm Thư có chống lại mệnh lệnh của tiểu thư, cũng sẽ liều lĩnh đưa tiểu thư đến biên cương.

Sáng sớm hôm sau, hôm qua Xích Ngừ nghe Ngâm Cầm nói đành bất đắc dĩ không đi biên cương nữa, trên xe ngựa trang bị đầy đủ thức ăn nước uống cho hai tháng, hơn nữa trừ ám vệ đi theo, y còn tạm thời điều một nhánh Thành Phòng quân Lăng thành, bảo vệ Thế tử phi đi Cẩm Châu.

Xe ngựa chậm rãi đi về hướng Cẩm Châu, Vân Lãnh Ca nằm nghiêng trên đệm chăn dày mềm mại trong xe, nhắm mắt nghỉ ngơi dưỡng sức.

Cứ như vậy, trừ mỗi ngày Ngâm Thư cần nấu thuốc thì mới dừng ngựa ra, thời gian còn lại vẫn lên đường, cứ thế qua hơn nửa tháng, vẫn không nhận được một bức thư nào của Mộ Dung Diệp, ngược lại Ngũ Hoàng tử biết chuyện Lăng thành, cố ý viết thư đến thăm hỏi, hơn nữa kể chi tiết việc Mộ Dung Diệp rơi xuống vách đá ra sao.

Bắc Nguyệt đế lập Đại Hoàng tử Vũ Văn Trạch làm Thái tử, cho dù Vũ Văn Minh không cam lòng cũng chỉ có thể nhìn khổ tâm của hãn ta hóa thành hư vô, chớ cùng rút gươm, xuất động thị vệ ám sát Mộ Dung Diệp, muốn giết chết hãn, nửa đường gặp được một đội binh mã Nam Tinh muốn diệt trừ Mộ Dung Diệp, thì lập tức kết minh, bày mai phục nơi Mộ Dung Diệp sẽ đi qua, rồi ra tay hạ sát.

Còn Mộ Dung Diệp sau khi chinh bình xong thì lên đường chạy đến Lăng thành, hãn không mang theo bất kỳ quân đội nào, chỉ có thị vệ vương phủ đi theo, địch người đông thế mạnh, hơn một trăm người đấu với năm vạn người, không thể nghi ngờ là lấy trứng chọi đá, Mộ Dung Diệp vừa ngăn cản vừa bị đuổi giết đến một đỉnh núi, toàn bộ thị vệ vương phủ đều bỏ mình, còn hãn rơi xuống vách đá, không rõ sống chết, Thượng Quan Thành cũng phái người xuống vách đá để vớt thi thể hãn, nhưng lại không tìm ra manh mối, sống không thấy người, chết không thấy xác.

Lòng Vân Lãnh Ca đau đớn, nàng chỉ hận không thể chấp cánh, lập tức đến Cẩm Châu, nàng không tin Mộ Dung Diệp sẽ rời khỏi mình.

A Diệp, A Diệp,... Vân Lãnh Ca gọi to tên hãn trong lòng, lông mi không ngừng run rẩy, một lát sau, gò má ướt đẫm.

Vẻ mặt Xích Ngừ đang đánh ngựa cũng chứa đầy bi thương, Xích Ngôn và y là huynh đệ vào sinh ra tử sống chết nhiều năm, hôm nay cũng

tảng thân vào đáy vực cùng Thế tử, nghĩ đến đây, trái tim Xích Ngử vô cùng đau đớn.

Ngâm Cầm cũng rất khó chịu, vì Thế tử thú tiểu thư, cho nên nàng và Xích Ngôn dần tiếp xúc rồi hiểu nhau hơn, khi nào thì yêu say đắm, nàng cũng không rõ lắm, chỉ biết thích thì thích thôi, nàng khá thẳng tính, sẽ không quanh co lòng vòng, hiểu rõ tâm tư mình thì nàng dừng cảm tình Xích Ngôn sau đó biểu lộ tình cảm, không ngờ, Xích Ngôn cũng có tình cảm giống nàng, thường xuyên qua lại, nên bọn họ cứ thuận nước đẩy thuyền ở cùng nhau thôi, chỉ chờ xong chiến sự này, Thế tử và tiểu thư sẽ làm chủ hôn cho bọn họ.

Vì vậy sau khi xác thực hung tin, cả đoàn xe tràn ngập hơi thở đau thương, không ai nói câu nào, không ai cười đùa, hoàn toàn tĩnh lặng.

Một tháng sau, rốt cuộc Vân Lãnh Ca đã đến vách núi Mộ Dung Diệp rơi xuống, vì Thượng Quan Thành cố ý phân phó, ngọn núi này đã được quan binh Đông Dương phong tỏa trùng điệp, vì sợ rằng Vân Lãnh Ca sẽ dẫm lên vết xe đổ, bị kẻ địch phục kích.

Mang thai ba tháng, bụng Vân Lãnh Ca đã hơi nhô ra, nhưng nàng mặc y phục rộng thùng thình nên không lộ rõ.

Cả tòa núi đều là người của Thượng Quan Thành, đã lục soát trong ngoài một lần, nhưng vẫn không có bóng dáng của Mộ Dung Diệp, nên Vân Lãnh Ca cũng sẽ không phí công tìm hãn dưới chân núi, mà tìm ở các đường nhỏ dưới vách đá, chuẩn bị xuống đáy vực.

Đường nhỏ cao chót vót và bí mật, gồ ghề, đá tảng và cỏ dại khắp nơi, Vân Lãnh Ca đành phải nhờ Ngâm Cầm dìu mới có thể từ từ dò đường đi xuống.

Tối hai canh giờ Vân Lãnh Ca mới đến được chỗ sâu nhất, nàng lệnh cho thị vệ tìm kỹ từng tấc một, bản thân đi đến chỗ mây mù lượn lờ, cây

cối rậm rạp tìm kiếm.

Sau nửa canh giờ, Vân Lãnh Ca chợt thấy một vật nhỏ màu đỏ tươi mắc trên cành cây, nàng thận trọng nhón chân lấy xuống, chỉ cần liếc mắt, thì nước mắt đã tràn mi, khóc không thành tiếng.

Đây là túi thơm nàng thêu cho A Diệp, lần đầu tiên may, duyên ương hơi quái dị, đường may không quen tay, nên thêu rất không sống động, nhưng A Diệp vẫn xem như trân bảo, bọc nó trong lòng chưa bao giờ lấy ra, hôm nay nó xuất hiện ở đây, chứng tỏ A Diệp thật sự rơi xuống vách đá, Vân Lãnh Ca ngẩng đầu nhìn trời, vách đá cao vút không giới hạn, té xuống như thế, A Diệp còn sống không đây?

Vân Lãnh Ca đột nhiên ngồi xuống, tay che mặt lớn tiếng khóc, từng giọt nước mắt thấm đầy mu bàn tay, thoáng chốc, mu bàn tay đầy vệt nước mắt.

Cho đến khi trong bụng truyền đến cảm giác không ổn, Vân Lãnh Ca mới cố gắng khống chế cảm xúc một chút, dùng ống tay áo lau khô nước mắt, đứng lên lấy tay vuốt bụng, lẩm bẩm nói: "Bảo bảo, phụ thân con ở đây, con giúp mẫu thân đi, nhắc nhở nương chút ít được không, để nương tìm thấy phụ thân con được chứ..." Nói xong, nước mắt không khống chế được chảy xuống từ đôi mắt đã sưng đỏ.

"A Diệp.... Chàng đang ở đâu, thiếp là Ca nhi của chàng, thiếp ở đây! Thiếp đến tìm chàng rồi đây!" Vân Lãnh Ca kêu to, âm thanh khàn khàn thê lương, vang vọng trong rừng cây yên tĩnh, quanh quẩn thật lâu không tiêu tán, thị vệ nghe được, trong lòng mọi người đều thống khổ, không đành lòng nghe tiếp.

Cho đến khi bóng đêm dần xuống, mọi người vẫn không tìm được Mộ Dung Diệp, còn Vân Lãnh Ca trừ nhật được túi thơm Mộ Dung Diệp để lại, cũng không thu hoạch được gì.

Vân Lãnh Ca sai người đốt một đồng lửa, bản thân cầm đuốc, không quan tâm sự cản trở của đám người Xích Ngữ, Ngâm Cầm, Ngâm Thư, vẫn kiên trì tìm kiếm. editedbysutucuoigadi@en*dyan(lee^qu.donnn)

Tâm tình chán nản, cộng thêm bị thương, cản trở bước chân Vân Lãnh Ca, thân thể lắc lư không ngừng, dù sao dọc đường đi đã khổ sở lắm rồi, nàng là phụ nữ có thai lại không được nghỉ ngơi đủ nhiều, hẳn sẽ cảm thấy không chịu nổi.

Đuốc lúc sáng lúc tối, Vân Lãnh Ca khẽ nâng đầu, trong vầng sáng rực rỡ, hình như nàng cảm thấy hơi hoa mắt, cúi đầu, nhẹ nhàng lắc lắc, bỗng chốc, thoáng thấy một bóng người, sau một khắc thì biến mất, không thấy nữa.

"A Diệp!"

Không do dự, lập tức chạy lên, nhưng xung quanh trừ cây cối ra, thì chỉ còn là hai bàn tay trắng.

"Mộ Dung Diệp, chàng ra đây, thiếp biết là chàng, tại sao chàng không chịu ra gặp thiếp?" Mặc dù nàng có thể hoa mắt, mặc dù tinh thần nàng có thể hoảng hốt, mọi thứ nàng đã thấy có thể chỉ là tưởng tượng, nhưng hương vị đó, thật sự không sai!

Mùi hương nhàn nhạt, mang theo vị cỏ xanh, chỉ thuộc về riêng hẳn, nàng và hẳn cùng giường chung gối nhiều ngày, đương nhiên khắc sâu hương này vào trí nhớ.

"Thế tử phi, ty chức phát hiện ra Xích Ngôn rồi?" Đang lúc Vân Lãnh Ca gọi to, liên tục quay đầu nhìn quanh thì Xích Ngữ đã vui mừng chạy đến thật nhanh.

"Ở đâu?" Đôi mắt mờ mịt của Vân Lãnh Ca đột nhiên sáng kinh người, lớn tiếng kêu.

"Ở một căn nhà gỗ nhỏ phía trước, nhưng vết thương của Xích Ngôn chưa lành, vẫn hôn mê bất tỉnh!" Xích Ngữ biết Vân Lãnh Ca nóng lòng, nên nói với tốc độ cực nhanh.

"Mau dẫn ta qua đó!" Vân Lãnh Ca liên tục nói, Xích Ngôn còn sống, khẳng định A Diệp cũng ở đây.

Xích Ngữ lập tức dẫn đường, in một hàng dấu chân dài trên đất, Vân Lãnh Ca hơi tốn sức đi theo phía sau y, sau một khắc, xuyên qua rừng cây lớn, trước mặt bỗng chốc trống trải, một tòa nhà gỗ nhỏ rách nát rơi vào tầm mắt Vân Lãnh Ca.

"Ken két ken két" Đẩy cửa gỗ ra, Vân Lãnh Ca đi vào, đập vào mắt chính là chiếc giường cây cũng rách nát không còn hình dáng, Xích Ngôn im ắng nằm trên đó, Ngâm Cầm đã sớm chạy đến, nằm cạnh hân lệ rơi đầy mặt.

Xích Ngữ để Ngâm Thư bắt mạch cho Xích Ngôn, còn Vân Lãnh Ca quan sát nhà gỗ nhỏ.

Đột nhiên, ánh mắt Vân Lãnh Ca quét qua ghế mây có đặt y phục trên ấy.

Sải bước đi đến, đôi tay Vân Lãnh Ca run rẩy cầm xiêm áo đó lên, áo ngoài màu tím nhạt quen thuộc, vuốt nhẹ nhẹ lên lớp vải, Vân Lãnh Ca vùi mặt vào tấm áo ngoài đó, tham luyện mùi hương đã xa cách từ lâu, khiến nước mắt Vân Lãnh Ca tuôn rơi lần nữa, hai vai không ngừng lay động.

"Thế tử phi, chắc hẳn Thế tử ở đây, người xem, nơi này có Bạo Vũ Lê Hoa Châm ngài đưa cho Thế tử, ngân châm bên trong đã trống không!" Xích Ngữ kích động nói.

Nghe vậy, Vân Lãnh Ca ngẩng đầu lên, nhận lấy ám khí trong tay Xích Ngữ, bình tĩnh nhìn hồi lâu: "Ta vừa mới thấy chàng ở bên ngoài, ta

tin chàng cũng thấy ta rồi, tại sao chàng không xuất hiện? Tại sao chàng không muốn gặp ta?" Càng nói, Vân Lãnh Ca càng thêm kích động, nước mắt không ngừng rơi, thân thể cũng phát run, nỗi đau và tình cảm đè nén nhiều ngày qua, bộc lộ hết ra ngoài.

Mới vừa gào xong, hai chân mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh, cơ thể yếu ớt ngã xuống đất.

"Thế tử phi!" Xích Ngữ kêu lên, Ngâm Cầm nghe tiếng kêu Xích Ngữ, thì chạy nhanh ra ngoài, thấy Vân Lãnh Ca ngã xuống đất ngất đi, vội vàng đứng lên chuẩn bị đến đỡ nàng.

Nhưng mà, một bóng người nhanh chóng xông đến, khom lưng ôm Vân Lãnh Ca.

"Thế tử!" Xích Ngữ thấy rõ người đến, trong mắt tràn ngập vui sướng, hoan hô nói.

Ngâm Cầm sững sờ, ngay sau đó cũng vui mừng, kích động không lời nào có thể diễn tả được.

Mộ Dung Diệp ừ một tiếng, ánh mắt nóng bỏng không rời mặt Vân Lãnh Ca, bàn tay không ngừng run rẩy vuốt ve gò má mà hân mong nhớ ngày đêm, êm ái xoa dịu, một lúc sau, Mộ Dung Diệp nặng nề nói: "Xích Ngôn, xem như bản Thế tử đã chết đi, để Ca nhi tái giá!"

"Thế tử?!" Xích Ngôn còn chưa tỉnh lại từ trạng thái mừng như điên, thì đã bị khiếp sợ khi nghe được câu này của Mộ Dung Diệp, khó tin thốt lên.

Vân Lãnh Ca chợt mở mắt ra: "Mộ Dung Diệp, chàng đừng hòng rời khỏi thiếp!" Vừa nói xong, bèn giơ tay lên bắt bàn tay đang xoa mặt nàng của Mộ Dung Diệp.

Trong mắt Mộ Dung Diệp thoáng qua kinh ngạc, giây lát, lập tức quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn Vân Lãnh Ca.

Vân Lãnh Ca nhìn gò má Mộ Dung Diệp, vừa thấy, đã khiến nàng nghẹn ngào, vành mắt đỏ hồng, lệ rơi lã chã.

Đôi mắt đẫm lệ, từng giọt từng giọt, không thể tiếp tục di chuyển tầm mắt nữa, ngược mắt nhìn người trước mặt, gò má góc cạnh rõ ràng, mắt phượng vẫn menh mông như lúc nào, nhưng má phải lại có một vết đao chém thật dài.

"Đây chính là nguyên nhân chàng không muốn gặp thiếp sao?" Vân Lãnh Ca ngồi thẳng người trong lòng Mộ Dung Diệp, nghẹn ngào nói, thấy hắn vẫn nghiêng đầu không chịu nhìn nàng, bèn nâng bàn tay trắng nõn lên, ép hắn nhìn mình: "Mộ Dung Diệp, chàng thật khốn kiếp, không phải chỉ có thêm một vết sẹo trên mặt sao? Chẳng lẽ chàng nghĩ thiếp là một phụ nhân nông cạn chỉ quan tâm đến dung mạo à? Thiếp vạn dặm xa xôi đến tìm chàng, nghĩ rằng chàng đã chết rồi, nhưng chàng chỉ vì cái này mà không muốn gặp thiếp ư? Chàng thật khốn kiếp, khốn kiếp..." Dứt lời, Vân Lãnh Ca khắc chế không nổi khóc thành tiếng, nhào vào lòng Mộ Dung Diệp ôm hắn thật chặt không chịu buông tay.

"Ca nhi, ta không nghĩ vậy đâu, võ công ta mất hết, đã là một tên phế nhân, hơn nữa, dung mạo đã..."

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THU

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Ngoại Truyện 1: Hiềm Khích Tiêu Tan, Tình Ý Triền Miên

Editor: Gà

Vân Lãnh Ca rũ mắt xuống, cảm nhận sự mềm mại điên cuồng ở môi, tình yêu say đắm dịu dàng xa cách từ lâu, cứng đờ hồi lâu, thì cảm thấy nụ hôn đói khát của Mộ Dung Diệp dần trở nên nhu hòa xuống, đôi môi kề nhau, hai lưỡi dây dưa, cảm nhận tình yêu sâu đậm của nhau.

Vân Lãnh Ca chưa xót, nước mắt phần nộ lại trào ra, hai tháng nay có trời mới biết nàng lo sợ không yên thế nào, nàng sợ trên đời này không còn nam nhân tên Mộ Dung Diệp nữa, nàng sợ người nàng yêu hai đời sẽ bỏ nàng ra đi, nàng sợ về sau lòng nàng sẽ trở nên trống rỗng, không thể lấp đầy được nữa.

Mộ Dung Diệp lưu luyến hôn Vân Lãnh Ca, cánh môi nhẹ nhàng như lông vũ, dường như có thể khiến lòng nàng an ổn, để cảm xúc kích động giận dữ của nàng từ từ dịu xuống.

Vân Lãnh Ca chợt giơ tay lên, ôm cổ Mộ Dung Diệp, môi anh đào ngậm chặt môi hân, chậm rãi hôn sâu hơn, nàng trở nên chủ động hơn, ném tất cả e lệ đi, học sự điên cuồng của Mộ Dung Diệp, trúc trắc bá đạo vòng quanh đầu lưỡi hân, cố chấp quấn quanh, không để hân rời khỏi nàng.

Mộ Dung Diệp hơi sững sờ, khẽ mở ra mắt, nhìn Vân Lãnh Ca, thấy hàng mi nàng run rẩy không ngừng, dưới mí mắt nửa khép còn vương nước mắt.

Mộ Dung Diệp chợt đau lòng, trái tim cực kỳ đau đớn, hắn càng tự trách, hắn không ngờ Ca nhi sẽ đau khổ như vậy, hắn chỉ nghĩ bản thân đã trở nên hèn mọn rồi, nhưng không nghĩ rằng Ca nhi sẽ đau thấu tâm can nếu đánh mất hắn.

Hơi thở quen thuộc quanh quẩn ở chóp mũi, sự ấm áp đó vẫn không thay đổi, sắc mặt tái nhợt của Vân Lãnh Ca trở nên đỏ ửng, dốc hết tâm ý để biểu lộ nỗi nhớ mong và tình cảm sâu đậm của nàng, cho đến khi đầu lưỡi tê dại, cánh môi sưng đỏ, Vân Lãnh Ca mới lưu luyến chấm dứt nụ hôn này.

Vân Lãnh Ca ôm mặt Mộ Dung Diệp, ánh mắt hàm chứa sự vui sướng cẩn thận dò xét gương mặt hắn.

"Ca nhi, nàng không tức giận sao?" Tầm mắt Mộ Dung Diệp khóa chặt nét mặt Vân Lãnh Ca, thận trọng hỏi.

"Thiếp có tư cách gì để tức giận đây, thiếp không phải là gì của chàng cả mà." Vân Lãnh Ca hừ lạnh, giận dữ nói, tuy nói thế, nhưng ánh mắt nàng vẫn không rời Mộ Dung Diệp.

"Ca nhi, ta sai rồi! Nàng tha thứ cho ta được không?" Tay Mộ Dung Diệp vòng qua eo Vân Lãnh Ca, kéo gần khoảng cách giữa hai người, thân thể kề sát, nhỏ giọng nói.

"Sai chỗ nào?" Vân Lãnh Ca không muốn bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy, dù sao lời nói khi nãy của hắn đã thật sự khiến bản thân nàng đau như đao cắt, nhưng trong tâm niệm, thì yêu người nam nhân đã bình an trở về này đến tận xương, đáy lòng nàng lại cảm thấy thật may mắn, chỉ cần hắn vẫn còn sống, những lời khốn kiếp kia của hắn thì có là gì? Sau này thời gian còn dài, bản thân sẽ có cơ hội trừng phạt hắn!

"Ta không nên nói để nàng tái giá..." Mộ Dung Diệp khổ sở, nhắc đến tái giá thì càng thêm đau xót, nhỏ giọng nói: "Nhưng Ca nhi à, ta rất lo

lãng, nàng sẽ không thích, sẽ ghét bỏ ta...ta sợ khi ta tìm được nàng, nàng sẽ không cần ta nữa..."

Nghe hăn tự ti như thế, thấy mắt phượng hăn tràn ngập khổ sở, Vân Lãnh Ca khó nén nước mắt, Mộ Dung Thế tử hăn kiêu ngạo như vậy, ngông cuồng như vậy, tùy ý như vậy, vì sợ mình ghét, lại nguyện ý ở lại thâm sơn cùng cốc, vượt qua quãng đời còn lại.

"A Diệp, chàng nhìn thiếp này!" Thấy Mộ Dung Diệp khẽ buông mắt, không dám nhìn mình, Vân Lãnh Ca cương quyết ra lệnh cho hăn nâng mắt lên.

"Chàng nghe đây, thiếp yêu chàng, không phải vì chàng là Mộ Dung Thế tử quyền thế ngập trời, cũng không vì chàng có tướng mạo xuất chúng, thiếp yêu con người thật sự của chàng, không liên quan đến danh vọng, bề ngoài của chàng!" Vân Lãnh Ca đắm lệ nhìn hăn, nước mắt che mờ tầm nhìn, trong làn nước, hình như dáng vẻ của hăn hơi mơ hồ.

"Nếu như chàng bận lòng..." Vân Lãnh Ca dừng một lát, lấy một cây chủy thủ ra: "Thiếp sẽ hủy gương mặt thiếp." Nói xong, Vân Lãnh Ca nhanh chóng rút đao ra, dự định rạch mặt mình.

"Ca nhi..." Mộ Dung Diệp kinh hãi, vội vàng đánh rớt chủy thủ của Vân Lãnh Ca, ôm chặt nàng, dường như muốn hòa nàng vào máu xương của mình.

"Ca nhi, do ta khốn kiếp, ta không tốt, ta không nên nghĩ vậy, ta không nên đẩy nàng cho người khác!" Mộ Dung Diệp nhẹ nhàng nói, chân thành hối hận.

Vân Lãnh Ca ngẩng đầu, bỗng nhiên, nàng chạm vào khóe mắt hăn, nhìn giọt lệ kia chảy xuống từ khóe mắt, chảy qua mặt, từ cằm nhỏ xuống, nàng xúc động, trong lòng chột đau xót.

"Đúng vậy, chàng là Mộ Dung Diệp, Mộ Dung Diệp vô pháp vô thiên, Mộ Dung Diệp phách lối cuồng vọng, càng là Mộ Dung Diệp dùng cả đời để yêu thiếp, trừ chàng ra, ai có thể yêu thiếp hơn đây? Chàng có thể yên tâm giao thiếp cho người khác sao?" Vân Lãnh Ca ôm chặt thắt lưng Mộ Dung Diệp, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào lòng hắn, nghe nhịp tim mạnh mẽ không quy luật của hắn, tham luyến ngửi mùi cỏ xanh trên người hắn, âm thanh hơi khàn nhưng hàm chứa ý làm nũng.

"Thì ra trong lòng Ca nhi nghĩ ta như thế." Mộ Dung Diệp khẽ cười, nội tâm trống rỗng dần được lấp đầy, người trong lòng nhỏ bé đến vậy, nhưng hắn vẫn cảm giác hắn đang ôm lấy cả thế gian này.

"Nhưng vi thiếp thích phu quân liễu lĩnh." Vân Lãnh Ca ngẩng đầu lên cười nhìn Mộ Dung Diệp, khóe môi cong hơn, nhỏ giọng cười nói.

Mộ Dung Diệp chợt động tình, nhìn đôi mắt nàng khi cười cong lên như vầng trăng khuyết, nỗi đau nhiều ngày qua bỗng dưng biến mất, hắn cúi đầu hôn lên ánh mắt nàng, dịu dàng, ấm áp hôn lông mi, chóp mũi, gương mặt, cằm, cuối cùng là đôi môi hồng nộn của nàng. sutucuoiga die,n; da.nlze.qu;ydo/nn

Vân Lãnh Ca nhắm chặt đôi mắt, môi mọng khẽ mở, nghênh đón nụ hôn dịu dàng dần trở nên cuồng nhiệt của hắn.

Nỗi nhớ điên cuồng, nụ hôn tràn đầy tình ý, êm ái như nước rồi lại nhiệt liệt như lửa.

Cảm nhận được tình cảm mà hắn biểu đạt qua nụ hôn, Vân Lãnh Ca như được bao trong làn nước ấm, không còn cảm giác lạnh thấu xương như trước nữa, chỉ thấy ấm áp như xuân về.

Bàn tay Mộ Dung Diệp từ từ dao động bên eo nàng, tháo đai lưng nàng, luồn qua áo trong, xoa làn da trơn mềm như tơ lụa, thoáng chốc, cơ thể hai người cùng run rẩy.

"A Diệp, Xích Ngôn vẫn còn ở đây, đừng làm loạn!" Vân Lãnh Ca mê ly nhìn Mộ Dung Diệp, đề bàn tay không an phận của hắn xuống, ánh mắt thoáng thấy Xích Ngôn hình như có dấu hiệu tỉnh lại, nhất thời sắc mặt đỏ lên, tiếng nói nhỏ xíu mềm mại.

Nghe vậy, Mộ Dung Diệp đành dừng hành động muốn để lại dấu ấn trên cổ Vân Lãnh Ca, lửa dục nhẹn đã lâu không được phóng thích càng ngày càng hừng hực.

Mắt phượng lưu chuyển, mang theo ý xấu, bàn tay bắt được tay Vân Lãnh Ca đặt vào nơi đó, để nàng cảm nhận ngọn lửa mạnh mẽ của hắn.

"Mộ Dung Diệp, mấy tháng không gặp, chàng lưu manh hơn rồi!" Chạm vào nơi cứng rắn nào đó, tay Vân Lãnh Ca nóng như lửa đốt kinh hoảng thu về, đôi mắt tròn to lên án nói.

Thấy Ca nhi lại lạnh lợi như xưa, trái tim Mộ Dung Diệp ngọt như ăn mật, nhếch môi cười, thật tốt, Ca nhi vẫn còn bên cạnh mình, may thay Ca nhi không từ bỏ mình, vẫn nguyện ý đi cùng mình.

"Vi phu lưu manh với nương tử, là thiên kinh địa nghĩa!" Mộ Dung Diệp cố ý ghé sát vào tai Vân Lãnh Ca nhỏ giọng nói, phả hơi nóng vào chiếc cổ trắng nõn của nàng, Vân Lãnh Ca xấu hổ, bị hắn kích thích run rẩy hồi lâu.

Lúc này, Xích Ngôn nằm trên giường đột nhiên rên rĩ, Mộ Dung Diệp và Vân Lãnh Ca liếc mắt nhìn nhau, lập tức đi vào, nhìn thương thế của Xích Ngôn.

Vân Lãnh Ca kéo cửa gỗ mục nát kia ra, "ken két", trong phút chốc ba người đang nằm sát cửa nghe lén ngã nhào.

Thấy Vân Lãnh Ca cau mày nhìn chằm chằm cửa, Xích Ngữ lúng túng cười trừ, nói trước: "Thế tử phi, ty chúc lo lắng cho Xích Ngôn, ngàn vạn

lần ngài không nên suy nghĩ nhiều!"

"Đúng vậy, đúng vậy, tiểu thư, chúng ta thật sự không hề nghe lén ngài và cô gia nói chuyện đâu!" Ngâm Cầm nghiêm trang tiếp lời.

Dứt lời, hai ánh mắt muốn giết người từ Ngâm Thư và Xích Ngữ lập tức bắn về phía Ngâm Cầm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Ngâm Cầm nhận thấy ánh mắt chỉ trích của hai người họ, mới phát hiện câu kia không phải mình đã không đánh mà khai sao? Vừa nghĩ thế, thì hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của bản thân.

Vân Lãnh Ca nghiêm mặt nhìn ba người, thấy ba người họ đang cười giả lả, thì cười 'hì hì', chỉ cần A Diệp mạnh khỏe, còn có chuyện gì đáng để nàng tức giận nữa chứ?

"Thế tử...", bên trong vang lên giọng nói yếu ớt của Xích Ngôn.

Vân Lãnh Ca bước nhanh lên trước, tập trung nhìn kỹ, Xích Ngôn thấy nàng thì ngạc nhiên.

"Thế tử phi?" Xích Ngôn run sợ hồi lâu, không chắc chắn hỏi, giây lát, lại thấy ba người Xích Ngữ ở phía sau chạy đến, kinh ngạc nói: "Xích Ngữ, Ngâm Thư..." Cuối cùng nhìn thấy Ngâm Cầm, âm thanh đột nhiên thấp xuống hẳn: "Tiểu Cầm..."

Ngâm Cầm ừ một tiếng, tùy tiện ngồi trước giường, không kiêng dè cầm tay Xích Ngôn, ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn nhau.

"Ngôn ca, huynh sao rồi?" Ngâm Cầm quan tâm hỏi.

"Ta không sao, phiền muội lo lắng rồi! Do ta không tốt, nhưng vì ta vẫn hôn mê, nếu không nhất định đã sớm đi tìm muội!" Xích Ngôn kéo khéo môi, dịu dàng nói.

Vân Lãnh Ca thấy thế, ánh mắt chất vấn nhìn Mộ Dung Diệp, như hỏi ‘người ta cũng biết tình lại tìm người yêu, chỉ có tên ngu ngốc chàng, còn trốn tránh thiếp’.

Mộ Dung Diệp lấy lòng cười trừ, mắt phượng chớp chớp, không cần nói cũng biết.

Vân Lãnh Ca hừ lạnh, cố làm kiêu ngông đầu đi, nhưng không thể che giấu niềm vui nơi đáy mắt.

Còn Xích Ngữ buồn nôn nhìn hai người Xích Ngôn công khai chàng chàng thiếp thiếp, không xem ai ra gì, nhìn hồi lâu, hình như đáy lòng hơi hâm mộ, ghé mắt nhìn Ngâm Thư im lặng không nói, đáy mắt tràn ra oán khí nhàn nhạt.

Ngâm Thư nhíu mày nhìn lại Xích Ngữ, khóe môi ngàn năm đóng băng hơi cong lên, cười khê, thoáng chốc, khiến Xích Ngữ luôn chú ý nàng chột say mê thất điên bát đảo, nhìn nàng cười ngây ngô, khóe môi cao vút.

Để lại ba người giúp chăm sóc Xích Ngôn, Vân Lãnh Ca kéo Mộ Dung Diệp đến rừng cây, nàng cần phải hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì.

"Ca nhi, Ngũ Hoàng tử thật sự truyền tin nói hắn ta để ý nàng sao?" Vân Lãnh Ca còn chưa hỏi, ngược lại Mộ Dung Diệp đã đổ bình dấm chua rồi.

"Đúng vậy, ai bảo thiếp có sức hấp dẫn, chàng nhất định phải quý trọng thật tốt, ngày nào đó coi chừng thiếp mang con chàng chạy theo người khác đó." Vân Lãnh Ca run run hồi lâu, mới nén cười nói.

"Ta xem ai dám!" Nghe vậy, Mộ Dung Diệp bá đạo ôm chặt Vân Lãnh Ca vào lòng, khôi phục dáng vẻ ngông cuồng tự đại.

"Ngũ Hoàng tử sẽ được lập làm Thái tử, là Thái tử tương lai của Đông Dương, sao hắn ta không dám chứ?" Vân Lãnh Ca cười hì hì, cố ý trêu đùa hắn.

"Không có gia chạy ngược chạy xuôi tranh đấu giành thiên hạ cho hắn, hắn có thể ngồi lên vị trí Thái tử này sao?" Mộ Dung Diệp chê cười, ranh mãnh nhìn Vân Lãnh Ca, cười nhẹ nói: "Nếu hắn ta dám, gia sẽ cho hắn trở về vị trí Ngũ Hoàng tử lần nữa!"

"Ô kìa, nhìn dáng vẻ cao cao tại thượng nè, nửa canh giờ trước, không biết ai còn muốn chết muốn sống, thay đổi nhanh vậy ta!." Vân Lãnh Ca nghĩ đến đời này nàng phải nắm lấy cái chân đau đó của Mộ Dung Diệp, nói không lại hắn sẽ dùng cái này mắng hắn, không làm hắn cam tâm tình nguyện khuất phục thì nàng không phải là Vân Lãnh Ca!

Mộ Dung Diệp bất đắc dĩ, hắn biết Ca nhi không dễ dàng tha thứ cho hắn, xem ra muốn xoa dịu khúc mắc này của Ca nhi có lẽ phải cần thời gian thật lâu, nhưng mà, đường tình còn dài, hắn còn nhiều thời gian dùng hành động của bản thân để chứng minh.

Hắn sợ nhất chính là Ca nhi sẽ giữ trong lòng, nếu Ca nhi không quan tâm hắn nữa, hắn phải làm sao đây?

"Có phải Ca nhi muốn nghe đường anh dũng tác chiến của ta không?" Mộ Dung Diệp tự thấy đuối lý, chuyển đến đề tài Vân Lãnh Ca muốn tìm hiểu.

Quả nhiên, Vân Lãnh Ca lập tức bị hấp dẫn, quả quyết gật đầu, chờ hắn kể lại.

"Thật ra, Bắc Nguyệt có Vũ Văn Trạch xe chỉ luân kim, cộng thêm phụ vương trấn giữ, cho nên cũng không tham dự vào lộn loạn này, Nam Tinh thiếu sự giúp đỡ của Bắc Nguyệt, không thể tạo thành họa lớn gì, cho nên ta đối chiến với Nam Tinh, cũng không mất nhiều thời gian để

dành chiến thắng, như nàng đã biết, Nam Tinh nộp hàng thư, cúi đầu xưng thần với Đông Dương, sau khi ta chinh bình xong, chỉ mang theo ám vệ của mình chạy đến Lăng thành, không mang quân đội theo, thứ nhất ta dự tính sẽ tiến thẳng đến biên cương, sợ mang nhiều sẽ rất phiền phức, sợ Hoàng đế sẽ hiểu lầm cách làm của ta, dù sao Bắc Nguyệt bảo trì trung lập, Nam Tinh đã đầu hàng, nếu ta vẫn dẫn theo đại quân, trước mắt chiến tranh vừa kết thúc, khó tránh sẽ bị người hiểu lầm có ý niệm khởi binh mưu phản, thứ hai, thị vệ vương phủ có hơn trăm người, đi lại ở cảnh nội Đông Dương, trên đường trừ một số binh địch chưa tiêu diệt hoặc phỉ đồ không chịu nổi một kích, sẽ không có quá nhiều nguy hiểm, ám vệ đủ để ứng phó rồi!" Mộ Dung Diệp bình thản, nói đại khái về cuộc chiến đã xảy ra hai tháng trước, gương mặt bắt gặp ánh mắt lo lắng của Vân Lãnh Ca, trong lòng ấm áp, tay ôm eo nàng thật chặt. editedbysutuoicuoiga di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Tiếp tục nói: "Vũ Văn Minh có thể tránh khỏi tai mắt của Vũ Văn Trạch để điều thị vệ đến ám sát ta, tuyệt đối không dễ, cho nên người đến sẽ không nhiều, không thể khiến ta hoang mang, nhưng mà, ta đã đoán sai về Nam Tinh, Nam Tinh phái Sứ giả đến Đông Dương giao hàng thư, ngoài mặt thần phục, thật ra bọn họ lén lút trì hoãn thời gian, vốn nên ra roi thúc ngựa năm ngày đến Kinh thành nhưng đã bị bọn hãn trì hoãn đến tám ngày, còn ta vội vã rời đi, nên sơ sót, không ngờ sau lưng, Nam Tinh phái một vạn người, bày phục binh ở nơi ta đi ngang qua, quyết phải đánh chết ta, sau đó không có ta, bọn họ sẽ tiếp tục phát động chiến tranh, muốn đoạt lấy Đông Dương!"

Vân Lãnh Ca cắn môi dưới, hãn nói hời hợt như vậy, nhưng bản thân nàng biết, tình huống lúc đó rất hung hiểm, một vạn người đối địch với hơn một trăm người, trận đánh kia thảm thiết dường nào, tất cả ám vệ vương phủ đều bỏ mình, còn hãn và Xích Ngôn cũng bị ép rơi xuống vách đá, nếu không phải A Diệp vội vã muốn gặp mặt nàng, sao sẽ lơ lửng hành động bất thường của Nam Tinh đây.

Thấy đôi mắt Vân Lãnh Ca phủ hơi nước, Mộ Dung Diệp nhẹ nhàng nắm tay nàng, trấn an nói: "Ca nhi, không liên quan đến nàng, do Nam Tinh quý kẻ đa đoan, bằng mặt không bằng lòng, binh bại mà vẫn không từ bỏ, chẳng lẽ bọn họ nghĩ rằng giết chết ta thì bọn họ có thể tùy ý xâm phạm Đông Dương sao?"

Vân Lãnh Ca cầm tay Mộ Dung Diệp, suýt khóc gật đầu.

"Tình huống bên ngoài ra sao?" Mộ Dung Diệp không muốn Vân Lãnh Ca khóc, nâng tay lên, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, đành nói sang chuyện khác.

Vân Lãnh Ca suy nghĩ một lát, lại lắc đầu, thấy Mộ Dung Diệp nghi hoặc, hít mũi, giải thích: "Nghe tin tức Ngũ Hoàng Tử truyền đến, thiếp lập tức chạy đến Cẩm Châu ngay, trừ về chuyện của chàng ra, thiếp không để ý những thứ khác, cũng không phải người hỏi thăm, cho nên không biết, nhưng mà, không nghe tin tam quốc dấy binh gây chiến, nếu có Xích Ngự nhất định sẽ nói cho thiếp biết!"

Nghe xong, Mộ Dung Diệp sờ mũi nàng, trù mếu nói: "Sao phu quân nàng dễ chết vậy được, xem như vì ta cả ngày lẫn đêm đều nhớ nàng, nên ta sẽ giữ lại một mạng!"

"Nhưng thiếp thật sự bị dọa sợ, hơn hai tháng qua không có tin của chàng, nên rất lo lắng đó." Vân Lãnh Ca uất ức nói.

"Do ta không tốt, về sau chúng ta sẽ không chia xa nữa được không? Sau khi trở lại Kinh thành phục mệnh, ta sẽ xin cáo quan, trừ phi Hoàng thượng hạ chiếu, nếu không sẽ không bao giờ vào kinh nữa bước." Mộ Dung Diệp cúi đầu hôn môi Vân Lãnh Ca, dịu dàng an ủi.

"Nhưng không phải chàng nói Nam Tinh vẫn chưa từ bỏ sao? Vậy chẳng phải chàng sẽ lại đi chinh chiến nữa sao?" Vân Lãnh Ca hỏi dồn.

"Ta đã mất tích hai tháng, nhưng nàng không nghe được có dấu hiệu khởi binh, có lẽ phụ vương ta đã chạy đến biên cương rồi, Bắc Nguyệt hành quân lặng lẽ, đương nhiên sẽ không có chiến hỏa, nếu phụ vương nghe tin ta chết, nhất định sẽ chủ động xin chiến!" Mộ Dung Diệp giương môi cười, chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình.

"Phụ vương hiểu chàng như vậy, ông hẳn sẽ không tin chàng đã chết đâu." Vân Lãnh Ca bĩu môi oán trách nói.

Mộ Dung Diệp đồng tình, hẳn cũng nghĩ như vậy, cười nói tiếp: "Nhưng hai tháng rồi ta chưa hề xuất hiện, đoán chừng ông ấy đã không ngồi yên được nữa, nhưng ông biết nàng nhất định sẽ tìm ta, cho nên mới không đến Cẩm Châu làm lớn chuyện!"

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THƯ

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Ngoại Truyện 2: Hồi Kinh

Editor: Gà

"Chờ thương thế Xích Ngôn tốt lên, chúng ta sẽ rời khỏi đây!" Giọng nói Vân Lãnh Ca tràn đầy vui vẻ.

"Ca nhi, hai tháng nay ta đã chọn được một số tên cho con chúng ta, nàng tham khảo một chút xem." Mộ Dung Diệp chột ngồi xổm người xuống, áp gò má vào bụng Vân Lãnh Ca, cười nhẹ nói.

"Thiếp đã sớm đặt rồi, dùng của thiếp đi!" Vân Lãnh Ca phản đối.

"Tên gì?" Mộ Dung Diệp cảm thấy rất hứng thú hỏi.

"Nam hay nữ đều sẽ gọi là Mộ Dung Niệm!" Vân Lãnh Ca mạnh mẽ nói.

"Vì sao? Ta lấy Mộ Dung Hề, Mộ Dung An, không hay sao?" Mộ Dung Diệp ngẩng đầu lên nhìn Vân Lãnh Ca, hiếu kỳ nói.

"Thiếp cảm thấy hay mà, đâu có nhiều lý do vậy đâu?" Vân Lãnh Ca nhíu mày: "Từ trong bụng thiếp ra, đương nhiên phải lấy của thiếp!"

Mộ Dung Diệp lắc đầu, sau đó bật cười, cứng chiều nói: "Được, Ca nhi nói sao cũng được."

Vân Lãnh Ca cười khẽ, nàng không nói ra, nếu hắn thật không còn, đứa bé này là người nàng quan tâm nhất, là kết tinh tình yêu của nàng và

Mộ Dung Diệp, càng là tưởng niệm cả đời nàng, đợi hài tử trưởng thành, nàng nhất định sẽ đi tìm hã.

Bởi vì thương thể Xích Ngôn quá nặng, không đến mười ngày nửa tháng tuyệt đối không xuống giường được, cho nên Vân Lãnh Ca và Mộ Dung Diệp cũng không vội vã rời đi, mà ở đây vực một thời gian, chờ Xích Ngôn khôi phục bảy tám phần thì sẽ lên đường hồi kinh.

Nửa tháng này, hầu như mỗi ngày Vân Lãnh Ca đều quần bên cạnh Mộ Dung Diệp, không cho hã rời nửa bước, có lẽ lòng vẫn còn sợ hãi, dù sao Mộ Dung Diệp đi đâu Vân Lãnh Ca cũng sẽ đi theo hã, Mộ Dung Diệp đành chịu, cũng chỉ phải nghe theo nàng.

"Ca nhi, đây vực có một ôn tuyền thiên nhiên, muốn đi ngâm không?"
Đã quyết định ngày mai lên đường, mỗi ngày Dung Diệp đều đưa Vân Lãnh Ca đi dạo rất nhiều nơi, đề nghị.

Vân Lãnh Ca gật đầu, nhìn ánh mắt ranh mãnh của đám Xích Ngôn, đưa y phục tắm rửa cho hai người, rồi đi đến ôn tuyền.

Đến nơi, cho dù Vân Lãnh Ca đã từng ngâm nước trong ôn tuyền ở sơn trang của vương phủ, tâm lý đã có chuẩn bị, nhưng cũng sợ cảnh sắc trước mắt đến ngây người, sương mù mờ mịt, cách đó không xa có một ôn tuyền khổng lồ do rừng cây xung quanh tạo thành một vòng tròn lớn.

So với ôn tuyền ở đây, của sơn trang chỉ có thể xem là ao nước nhỏ thôi.

"Ta biết ngay Ca nhi sẽ rất thích mà." Mộ Dung Diệp nhìn dáng vẻ Vân Lãnh Ca, khẽ cười nói.

Vân Lãnh Ca gật đầu như gà mổ thóc: "Thích, thích, rất thích đó."

Khẽ kéo giãn khoảng cách của hai người, Vân Lãnh Ca nhanh chóng cởi y phục ra, còn không ngừng kêu la: "Không được đến đây!" Bên này mây mù lượn quanh, ngoài một thước thì không thể thấy rõ vật gì nữa.

Mộ Dung Diệp ngẩn ra, rồi cười khố, khi dễ hẳn mất hết nội lực sao? Nhưng thực lực của hắn vẫn còn, Ca nhi chỉ cách hắn hai thước, hắn tạm thời vẫn có thể thấy rõ.

Bảo bảo gần bốn tháng rồi, Vân Lãnh Ca nghĩ ngâm suối nước nóng sẽ có lợi cho đứa bé, sống ở đây vực mây ngày nay, không tiện nhất chính là tắm rửa, mỗi lần đều rất phiền toái.

Vân Lãnh Ca cẩn thận dùng mũi chân thăm dò nước, nước ấm, nhiệt độ vừa phải, thì yên tâm nhấc chân ra, nhưng không ngờ, nước sâu hơn chiều cao của nàng, hơi sơ sẩy, nước đã tràn qua đầu, khiến nàng vùng vẫy, hoàn toàn quên mất chuyện mình biết bơi.

Mộ Dung Diệp lập tức nhảy xuống, cánh tay vòng qua Vân Lãnh Ca eo, để nàng nhô đầu ra, trong lòng ảo não, hắn quên mất độ sâu của nước, mỗi lần hắn đến đây tắm rửa thì độ cao vừa tầm, lại quên Ca nhi thấp hơn hẳn một cái đầu.

Vân Lãnh Ca nhận thấy Mộ Dung Diệp đến gần, tay trắng nõn vội vàng ôm chặt cổ hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn ướt đầm tựa vào lòng hắn, hoảng hồn thở phò phò chỉ trích nói: "Thường ngày tốc độ chàng chạy đến nhanh như thế, vừa nãy sao chậm rì vậy."

Mộ Dung Diệp ôm nhuyển ngọc ôn hương không mảnh vải trong người, nghe nàng chỉ trích, lúng túng cười, hắn có thể nói thật ra hắn vừa nhìn thấy tất cả cảnh đẹp, nhất thời nghĩ vẫn vợ, mất hồn, chưa kịp tỉnh táo không?

Mộ Dung Diệp khẳng định có thể, nhưng nếu hần nói vậy, chắc chắn vài ngày tiếp theo Ca nhi sẽ không để ý đến hần.

Mắt phượng chớp chớp, mang theo sóng gợn lăn tăn, Mộ Dung Diệp hơi cô đơn, giọng nói hiu quạnh: "Ca nhi, ta không có võ công, đương nhiên tốc độ không giống trước đây."

Nghe vậy, đáy mắt Vân Lãnh Ca hiện vẻ áy náy, chợt đau lòng, võ công A Diệp cao cường, nội lực thâm hậu, bỗng mất đi tất cả, nhất định có chút không chịu nổi sự chênh lệch này.

"Do thiếp không tốt, không nên trách chàng!" Vân Lãnh Ca xin lỗi, dứt lời, chủ động hôn lên môi Mộ Dung Diệp, đầu lưỡi cẩn thận nhô ra, nụ hôn dịu dàng nhẹ nhàng mang theo một chút an ủi.

Đáy mắt Mộ Dung Diệp nhanh chóng thoáng qua giao hoạt, ánh mắt dịu dàng như nước có thể nhấn chìm người ta, phụ họa theo nụ hôn chưa thuần thục của Vân Lãnh Ca, bàn tay không ngừng dao động trên sống lưng bóng loáng của nàng.

Cho đến khi bàn tay Mộ Dung Diệp có khuynh hướng dời lên trên thì Vân Lãnh Ca mới đỏ mặt đẩy hần ra, ánh mắt mất tự nhiên nói: "Chàng không cời y phục à?"

Nhưng không biết, cảnh tượng nàng then thùng e lệ thở gấp liên tục, càng thêm kích động dục niệm của Mộ Dung Diệp, vốn còn sót lại một tia lý trí thì trong nháy mắt cũng bị ném đến chín tầng mây khi nhìn thấy làn da trắng mịn ngọc ngà như ẩn như hiện của Vân Lãnh Ca, chợt cúi đầu, ngăn chặn đôi môi nhỏ nhắn của Vân Lãnh Ca.

Lúc Vân Lãnh Ca sắp hít thở không thông, lúc này Mộ Dung Diệp mới lưu luyến buông ra, một tay ôm eo nàng, tránh cho nàng chìm xuống, một tay nhanh chóng thoát y, trong khoảnh khắc hai người da thịt kề nhau, hoàn toàn trần trụi.

Mộ Dung Diệp hôn dọc theo chiếc cổ trắng nõn thon dài của Vân Lãnh Ca đi xuống, chậm chạp khẽ vuốt, từ từ trêu chọc, sau khi cảm thấy người trong lòng biến hóa, Mộ Dung Diệp mừng rỡ, càng thêm dốc sức.

Giờ phút này Vân Lãnh Ca chỉ cảm thấy cả người mềm mại vô lực, cánh tay mềm nhũn khoát lên vai Mộ Dung Diệp, mặt như kiêu hoa, nàng không nhịn được nức nở: "Nhẹ một chút..."

"Đứa bé sau ba tháng thỉnh thoảng một lần sẽ không sao, Ca nhi yên tâm, ta sẽ cẩn thận." Mộ Dung Diệp nghe vậy, tạm thời dừng thế công lại, kề môi ở tai nàng, khàn giọng nói.

Tâm thần Vân Lãnh Ca đã sớm bay lên trời, mặc cho Mộ Dung Diệp vùi đầu lần nữa.

Trong suối nước nóng, vẫn mất hồn như cũ, kiêu diễm phong tình, xuân sắc vô biên.

Sau hai giờ, hai người lưu luyến không dứt mặc xiêm áo vào, mười ngón tay đan xen trở về nhà gỗ nhỏ.

Xích Ngữ cười đầy hàm ý quan sát Mộ Dung Diệp tinh thần sáng khoái, cười ha ha, trong mắt đầy chế nhạo và châm biếm.

Mộ Dung Diệp giương môi cười, dắt tay Vân Lãnh Ca vào phòng, tỉ mỉ dò xét thương thế của Xích Ngôn.

Hôm sau, đoàn người rời khỏi đáy vực, xe ngựa đã sớm chờ ở đỉnh núi, chậm rãi đi đến Kinh thành.

"Thế tử, Vương gia đã trở lại Kinh thành, chờ Thế tử trở về." Đang chạy được một nửa, thì Xích Ngôn bấm báo.

"Xem ra lần này ta đã thật sự dọa phụ vương rồi, ông ấy nhiều năm không hồi kinh mà bây giờ cũng tự nguyện trở lại!" Mộ Dung Diệp nhún mày, giọng nói hơi phức tạp.

"Hắn phụ vương nhớ chàng, đến xem nhi tử ưu tú của ông có bị hao tổn cọng lông nào không đó!" Vân Lãnh Ca lườm hắn.

"Đã nhiều năm ta không gặp ông ấy rồi, bình thường cả phong thư ông ấy cũng lười sai người mang đến, nhớ ta sao? Giả dối." Mộ Dung Diệp lắc đầu bật cười, nhưng khóe mắt lại có chút hoài niệm.

"Phụ vương hung dữ lắm sao?" Nghĩ đến lần đầu mình gặp cha chồng, Vân Lãnh Ca hơi hồi hộp.

"Chính là lão già không biết phân biệt lớn nhỏ, Ca nhi không cần căng thẳng!" Nhìn thấu sự lo lắng của Vân Lãnh Ca, Mộ Dung Diệp trấn an.

Vân Lãnh Ca cắn môi gật đầu.

Nửa tháng sau, trở lại Kinh thành, mới vừa vào cửa thành, chỉ nghe thấy hai bên đường phố truyền đến tiếng hoan hô đình tai nhức óc.

"Điều này khiến thiếp nhớ đến lần đầu tiên gặp chàng ở Xuân Thượng Lâu, lúc đó chàng cũng trở về thành như vậy, kiêu ngạo cương quyết, mắt mọc trên đỉnh đầu, ngoài mặt cười híp mắt, thật ra thiếp đã thấy bên trong chàng lòng dạ hiểm độc rồi đấy." Vân Lãnh Ca vén lên một góc màn che, quan sát muôn người đều đổ xô ra đường, cảm khái nói.

Xì, Mộ Dung Diệp cười to, hiển nhiên lời nói của Vân Lãnh Ca đã lấy lòng hắn: "Thì ra khi đó Ca nhi đã chú ý đến vi phu rồi!"

Vân Lãnh Ca đập mấy cái vào lồng ngực cứng rắn của Mộ Dung Diệp, nhỏ giọng kêu: "Người ta nói vậy khi nào, lần đầu tiên nhìn thấy chàng, thiếp chỉ muốn cách xa chàng thôi, cảm giác chàng quá mức nguy hiểm,

không thể tiếp xúc quá nhiều, không ngờ, cuối cùng vẫn bị chàng trói lại, đã lên phải thuyền giặc không thể xuống rồi." Nói xong, lần nữa cảm thấy khá bùi ngùi.

"Do ánh mắt vi phu tốt, từ đầu đã nhìn trúng mèo con giường nanh múa vuốt nàng rồi, thật sự yêu không kiềm được, cường thủ hào đoạt [1] cũng phải đoạt lấy!" Nói đến chuyện một năm trước, giữa hai lông mày Mộ Dung Diệp biểu hiện vẻ hài lòng.

[1] cường thủ hào đoạt: nghĩa là dùng sức mạnh hoặc quyền thế để giành lấy/cướp lấy thứ mình muốn

Vân Lãnh Ca hạnh phúc cười yếu ớt.

Xe ngựa trực tiếp đến Mộ Dung Vương phủ: "Thế tử, Thế tử phi, đến Vương phủ rồi!" Xích Ngôn nói.

Vân Lãnh Ca được Mộ Dung Diệp cẩn thận đỡ xuống xe ngựa, mới vừa đi đến cửa phủ, một chương phong thành linh đánh đến trước mặt Mộ Dung Diệp.

Mộ Dung Diệp khẽ cau mày, kéo Vân Lãnh Ca qua nhanh chóng chuyển bước, tránh sang một bên.

"Giới cho tiểu tử ngươi, nhìn thấy ta còn dám tránh!" Đột nhiên vang lên giọng nam hùng hậu.

"Mấy năm không thấy phụ vương, chẳng lẽ phụ vương học được dấu đầu rúc đuôi rồi hả? Nếu tướng sĩ dưới quyền ngài nhìn thấy dáng vẻ này, sợ sẽ cười rụng răng mất!" Mộ Dung Diệp không hề yếu thế mĩa mai đáp lại.

Một nam nhân khoảng ba mươi tuổi xuất hiện trước mắt hai người, Vân Lãnh Ca hiểu ra, đây chính là Mộ Dung Chấn rồi, cẩn thận dò xét vị

truyền kỳ Đông Dương này, chỉ thấy ông mắt to mày rậm, gương mặt tràn đầy anh khí, đáy mắt lóe sáng kiên định, ngũ quan sáng sủa rõ rệt, có khí khái nam nhi, dung mạo không giống với Mộ Dung Diệp lắm, vì Mộ Dung Diệp từng nói, dáng vẻ hần giống mẫu thân đã qua đời của mình.

"Con dâu gặp qua phụ vương!" Vân Lãnh Ca yêu kiều phúc thân.

Mộ Dung Chấn dò xét Vân Lãnh Ca từ trên xuống dưới một lượt, thấy cử chỉ nàng hào phóng, dung mạo thanh lệ vô song, mỗi tiếng nói cử động đều có giáo dưỡng tốt, trong mắt phát ra tự tin và cơ trí càng khiến lòng người cảm phục.

"Ngoan, Lãnh Ca không cần đa lễ!" Đáy mắt Mộ Dung Chấn hiện ra vẻ hài lòng, giọng nói êm ái nâng nàng lên.

"Ai cho ông kêu Lãnh Ca? Già mà không kính!" Mộ Dung Diệp có chút chua, càng không để ý người qua kẻ lại ở cổng lớn, ôm chặt eo Vân Lãnh Ca, không vui nói.

"Con dâu của ta, sao ta không thể gọi? Nói ta là lão bất tôn, sao không nói người không hề tôn kính lão già ta? Thằng con bất hiếu!" Mộ Dung Chấn nhìn chăm chăm Mộ Dung Diệp, giận dữ nói.

"Ta không cảm thấy thế!" Mộ Dung Diệp hừ một tiếng, ôm Vân Lãnh Ca lướt qua Mộ Dung Chấn đi vào trong.

"Không có võ công mà còn phách lối như thế, xem ta trị người thế nào!" Thầm nói phía sau Mộ Dung Diệp.

"Cái này không cần phụ vương quan tâm, nội lực của ta đã có dấu hiệu hồi phục, khoảng nửa năm, thì có thể khỏi hẳn!" Mộ Dung Diệp thính tai nghe được tiếng lầm bầm sau lưng, lập tức cười lạnh nói.

Nghe vậy, không những Mộ Dung Chấn sững sờ, ngay cả Vân Lãnh Ca cũng tràn đầy vui mừng nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Diệp cười nhẹ nhàng, thầm dùng mắt hỏi thăm.

"Sau ngày tắm ôn tuyền thì ta đột nhiên phát hiện, chắc hẳn suối nước nóng kia có hiệu quả chữa bệnh điều dưỡng!" Mộ Dung Diệp cười nhẹ, nhỏ giọng nói bên tai Vân Lãnh Ca.

Thì ra là vậy, Vân Lãnh Ca mừng rỡ gật đầu.

"Nhìn người hả hê kia, bị hủy dung đáng đời lắm, xấu xí dọa chết người ta đấy!" Thấy phương diện võ công không tổn hại được Mộ Dung Diệp, Mộ Dung Chấn lại tìm khuyết điểm khác muốn đả kích hắn.

"Ta không phải dựa vào gương mặt này để đánh giặc, thế nào? Mộ Dung Vương gia chẳng lẽ dựa vào da mặt mới có thể sừng sững không ngã trong quân đội hay sao? Giờ ta mới biết đó." Mộ Dung Diệp chưa bao giờ chịu thua thiệt, độc nhất chính là miệng.

"Người, nghịch tử!" Mộ Dung Chấn ghen lời, tức giận đến mức gân xanh trên trán giật giật.

Mộ Dung Diệp lười quay đầu, kéo Vân Lãnh Ca đang có chút chần chừ không bước tiếp sỏi bước đi vào phủ.

"A Diệp, thiệp muốn đến phòng bếp!" Vân Lãnh Ca đề nghị, đã trải qua cảnh lưu vong, tìm kiếm, cuộc sống đầy vực, mấy tháng nay, Vân Lãnh Ca không ăn được một bữa cơm tử tế, hiện tại đã về nhà mình, tâm thần buông lỏng, đương nhiên muốn làm một bữa tiệc lớn để khao dạ dày.

"Được, nhưng phải dẫn nha đầu và ma ma theo, coi chừng va chạm biết không?" Mộ Dung Diệp dặn dò, hắn cũng rất nhớ món ăn Ca nhi tự mình làm.

Vân Lãnh Ca gật đầu, thấy Mộ Dung Diệp trở về thư phòng, mới đi đến Di tình uyển.

"Tiểu thư, tiểu thư..." Lúc này, nơi xa có hai bóng người chạy đến chỗ Vân Lãnh Ca như một cơn gió.

"Vận Nhi, Thủy Lục." Vân Lãnh Ca thấy rõ người đến, ôn hòa nói.

Gương mặt Vận Nhi và Thủy Lục đầy nước mắt, khuôn mặt vốn không lớn càng gầy đi rất nhiều, thân hình cũng gầy nhom.

"Tiểu thư, rốt cuộc ngài đã trở lại rồi, ô ô ô ô..." Vận Nhi ôm Vân Lãnh Ca nức nở, khóc không thành tiếng.

Thủy Lục đứng một bên cũng lau nước mắt.

"Ta rất khỏe, người xem, không ốm cũng không mập, rất tốt!" Vân Lãnh Ca khẽ vỗ vai Vận Nhi, dịu dàng khuyên bảo.

Vận Nhi nhào vào lòng Vân Lãnh Ca dùng sức gật đầu, vẫn thút thít nói: "Tiểu thư, ngài không biết đâu, nô tỳ nghe nói cô gia rơi xuống vách đá, ngài lại có thai, nô tỳ thật lo lắng cho..."

"Đều không có việc gì nữa rồi, A Diệp rất tốt, ta cũng rất tốt, tất cả mọi người đều không sao!" Vân Lãnh Ca nhìn nước mắt Vận Nhi có xu thế rơi không ngừng nghỉ, dờ cười dờ khóc nói, trong lòng cảm động.

Lúc này, cước bộ Lâm ma ma chậm hơn hai người Vận Nhi một chút cũng vừa chạy đến, vừa dừng lại thì lập tức rơi lệ, Vân Lãnh Ca không hề ghét bỏ, an ủi từng người.

Thấy các nàng đã bình ổn lại tâm tình, Vân Lãnh Ca cười đi vào phòng bếp.

Bên trong thư phòng, Mộ Dung Diệp vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy Mộ Dung Chấn đứng đờ người chiếm đoạt vị trí của hắn, mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: "Thư phòng Mộ Dung Vương gia ở viện trước!"

"Đây vốn là vương phủ của bốn vương, từng cộng cây ngọn cỏ đều của Bốn vương, nơi này cũng thế." Mộ Dung Chấn đương nhiên nói.

"Vậy ngày mai ta phải đi biên cương!" Nói xong, Mộ Dung Diệp xoay người rời đi.

"Này, tiểu tử hỗn xược kia, quay lại cho ta!" Mộ Dung Chấn vô cùng tức giận, phẫn nộ nói.

Mộ Dung Diệp lười biếng nghiêng người dựa vào khung cửa, lười biếng nhìn Mộ Dung Chấn, im lặng không nói.

"Cho người nè!" Mộ Dung Chấn nhìn hắn, chợt móc ra một bình nhỏ từ tay áo, ném cho Mộ Dung Diệp.

Mộ Dung Diệp thuận tay tiếp được, nhìn một hồi lâu, hỏi: "Vật gì?"

"Được tốt để chữa trị vết sẹo, ta tìm thấy từ trong doanh trường của một vị chủ tướng Nam Tinh, nghe nói, mặc kệ vết sẹo nghiêm trọng thế nào, bôi nửa tháng, thì có thể tiêu trừ." Mộ Dung Chấn nói.

"Không cần, vì Ca nhi không chê ta? Nên ngài không vui lòng sao?" Mộ Dung Diệp không do dự ném trả bình cho Mộ Dung Chấn.

Trước kia hắn lo lắng Ca nhi sẽ hoảng sợ, sẽ không cần hắn, hiện tại Ca nhi không để ý, hắn còn để ý gì nữa?

"Ta sợ người hù dọa cháu ta!" Mộ Dung Chấn lại ném bình nhỏ cho Mộ Dung Diệp, lạnh nhạt nói.

Nghe vậy, Mộ Dung Diệp không trả lời ngay, hiển nhiên Mộ Dung Chấn nói trúng tim hắc, dù sao vết đao này rất dài, có chút dữ tợn, Ca nhi không sợ là vì thương hắc, nhưng trẻ con mới sinh hắc sẽ hoảng sợ phải không?

"Ta nhận lấy trước, nếu Ca nhi đồng ý, ta sẽ dùng!" Liên tục suy tính, Mộ Dung Diệp còn phải nghe theo quyết định của Vân Lãnh Ca.

"Thê quân nghiêm thật, đường đường là Chiến thần Đông Dương, cũng không sợ truyền ra sẽ bị người chê cười!" Mộ Dung Chấn khiển trách, tuy nói thế, nhưng trong mắt không hề bài xích.

"Không cần ngài quan tâm!" Mộ Dung Diệp liếc ông.

Hai người người đến ta đi tiếp tục cãi vã, phun nước miếng khí thế.

"Thế tử, Thế tử phi nói thức ăn đã làm xong, hiện tại ngài có muốn dùng không?" Xích Ngôn truyền lời.

Mộ Dung Diệp gật đầu, bỏ bình vào ngực, lập tức sai bước đến Di Tình các.

"Con dâu biết nấu ăn sao? Ăn ngon không vậy?" Mộ Dung Chấn gọi Xích Ngôn lại, hứng thú hỏi.

"Chỉ có ở trên trời, nhân gian nào thấy được mấy lần!" Xích Ngôn vô cùng hoài niệm chép miệng, đánh giá cao.

"Có nói quá không đó?" Mộ Dung Chấn không tin: "Bốn vương cũng muốn đi ném thử, nếu không như người nói, Bốn vương sẽ đánh người một trận!"

Xích Ngôn thấy dẫn lửa thiêu thân, cười khổ, nhưng sau đó nghĩ đến tài nấu nướng của Thế tử phi, lòng tin càng lớn hơn, y chắc chắn Vương

Gia ăn xong nhất định sẽ hoàn toàn bái phục.

Vì Mộ Dung Chấn đến, nên Vân Lãnh Ca cố ý chuẩn bị nhiều thêm vài món ăn, dù sao nàng không biết khẩu vị của Mộ Dung Chấn, làm phong phú hơn chút, có thể để ông lựa chọn.

Trong khách thính, Vân Lãnh Ca làm xong thức ăn thì phân phó nha đầu dọn lên bàn tròn, thấy Mộ Dung Diệp đến đây, nhìn sau lưng hắn, không thấy Mộ Dung Chấn, hỏi: "Phụ vương không ăn sao?"

"Không cần phải để ý đến ông ấy!" Mộ Dung Diệp cẩn thận dặt tay Vân Lãnh Ca, rì tai nói: "Ca nhi phải chú ý nghỉ ngơi." Nói xong, nhìn thấy tất cả món ăn trên bàn tròn, lại không nhìn được thương tiếc nói thêm một câu: "Nàng đang mang thai, về sau không thể xuống bếp nữa."

"Thân thể thiếp rất tốt, tinh thần không tệ, bây giờ thừa dịp còn có thể đi lại, thỉnh thoảng xuống bếp cũng không sao, chờ bảy, tám tháng nữa, chàng muốn sai bảo thiếp...thiếp cũng không làm đâu." Vân Lãnh Ca mỉm cười, giọng nói tràn ngập thâm tình mật ý.

"Làm sao vì phu có thể sai bảo nương tử chứ?" Mộ Dung Diệp đỡ Vân Lãnh Ca ngồi xuống, cười nhẹ nói.

"Oa, thơm quá nha, quả nhiên Xích Ngôn không gạt ta, tài nấu nướng của Lãnh Ca quả nhiên bất phàm!" Giọng nói quen thuộc của Mộ Dung Chấn truyền vào tai hai người.
editedbysutucuoigaDieenndkdan/leeequhydonnn

Vân Lãnh Ca cười, đang muốn đứng dậy hành lễ, đã bị tay Mộ Dung Diệp đè lại: "Nàng vất vả rồi, không cần đứng dậy! Phụ vương sẽ không để ý những lễ nghi phiền phức đó đâu!"

"Điểm này Diệp tiểu tử nói rất đúng, Lãnh Ca không cần để ý nhiều quy củ như vậy!" Mộ Dung Chấn cười ha ha phụ họa.

Vân Lãnh Ca không từ chối, thêm một chén canh bí đao cho cha con hai người, đặt trước mặt họ.

Mộ Dung Chấn tươi cười nhìn chén canh bí đao, cảm thấy vô cùng thú vị, có chút không kịp chờ đợi cầm muỗng lên múc canh, chỉ cảm thấy ngon miệng, cảm nhận mùi thịt xen lẫn với mùi bí đao, dư vị còn vương.

Vân Lãnh Ca thấy Mộ Dung Chấn toát ra vẻ hưởng thụ, thì biết ông thích thức ăn thanh đạm, nhẹ nhàng cười cười, Mộ Dung Diệp an tĩnh ăn thỉnh thoảng giúp nàng gắp ít thức ăn.

Còn Mộ Dung Chấn mỗi lần nếm một món ăn thì không ngừng tán thưởng, thỉnh thoảng nhìn về phía Vân Lãnh Ca, trong lòng càng hài lòng với người con dâu này, động tác của ông, khiến Mộ Dung Diệp nhú mày, thầm cảnh cáo liếc nhìn ông.

Dùng xong một bữa cơm thoải mái, Vân Lãnh Ca ấm áp trong lòng, người nhà ở cùng nhau thật tốt.

Đêm tối lại đến, sau khi hai người tắm rửa xong, thì nằm trên giường nói chuyện phiếm.

"Ca nhi, phụ vương cho ta một chai thuốc có thể chữa trị vết sẹo, ta có nên dùng không?" Mộ Dung Diệp hỏi.

"Không sao cả, chàng như vậy rất tuần tú, uy mãnh hơn, rất nam tính!" Vân Lãnh Ca ôm mặt hắn, cười yếu ớt nói.

Nam tính? Mộ Dung Diệp không hiểu, lặp lại hai từ này, hắn là khen rồi: "Vậy không sao, nàng không để ý, đương nhiên ta sẽ không để trong lòng."

Vân Lãnh Ca gật đầu, đột nhiên giống như nghĩ đến điều gì: "Hay là chàng nên dùng đi, sợ rằng hài tử sẽ không thích."

Mộ Dung Diệp sững sờ, sau đó buồn cười: "Cách nghĩ của nàng và phụ vương rất giống nhau."

"Đúng vậy, hơn nữa phu quân khuynh thành tuyệt sắc, thiếp đây làm thê cũng rất tự hào!" Vân Lãnh Ca hì hì nói.

"Xú nha đầu, sao có thể hình dung nam tử như vậy?" Mộ Dung Diệp nhẹ nhàng nhéo mũi Vân Lãnh Ca, giả vờ giận nói.

Nếu Ca nhi cũng có cách nghĩ giống phụ vương, đương nhiên Mộ Dung Diệp sẽ tuân theo vô điều kiện, ban đêm, sẽ để Ca nhi giúp bôi thuốc một tay.

ĐÍCH NỮ NHỊ TIỂU THU

Tình Đa Đa

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Ngoại Truyện 3: Rời Đi, Tình Này Không Đổi

Editor: Gà

Vân Lãnh Ca và Mộ Dung Diệp làm một thương nghị ngắn, quyết định chờ nàng sinh con xong thì sẽ rời khỏi Kinh thành, đến biên cương.

Ngày thứ hai, Mộ Dung Diệp ăn sáng với Vân Lãnh Ca xong rời vào cung, nhưng chỉ mới hai canh giờ sau, hắn đã trở về.

"Sao nhanh vậy?" Vân Lãnh Ca đang nhìn hoa văn trên cái yếm trẻ con, thấy hắn đi vào, tò mò hỏi.

"Ta nói yêu cầu kia, Hoàng đế cứu cứu của ta mong còn không được, sợ ta hối hận!" Mộ Dung Diệp ngồi bên cạnh Vân Lãnh Ca, cùng chọn với nàng.

"Hoàng thượng đồng ý rồi?" Tay Vân Lãnh Ca lướt qua hoa văn ngũ tử đăng khoa [1], hơi không yên lòng hỏi.

[1] ngũ tử đăng khoa: là hình ảnh gà trống cất cao cổ gáy, xung quanh là 5 con gà con, ngụ ý gà trống đang dạy con, cũng có lúc là hình ảnh của 5 đứa trẻ mặt yếm (theo ta trong truyện chắc là hình 5 đứa trẻ mặc yếm, các nàng xem hình ta đính kèm phía dưới nhé)

Mộ Dung Diệp ừ một tiếng: "Xích Ngữ nói chuyện của Vân tướng cho nàng biết chưa?"

Nghe vậy, Vân Lãnh Ca gật đầu, trong mắt thoáng qua ánh sáng phức tạp: "Tính ra lúc Xích Ngôn nói cho thiếp biết, bây giờ đã qua gần ba tháng, Hoàng thượng ra bản án như thế nào?"

"Trừ Vân Hạ Ca, toàn bộ đều bị đày đến biên cương!" Mộ Dung Diệp nói ra kết cục của Tướng phủ.

"Tại sao trừ Vân Hạ Ca?" Vân Lãnh Ca ngẩn người, hỏi.

"Bởi vì nàng ta đã da thịt chi thân với Hạ Hạo Nhiên, hơn nữa hai người đã định hôn sự, nàng ta không bị xem là người của phủ Vân tướng nữa." Mộ Dung Diệp giải thích.

Vân Lãnh Ca hiểu đại khái: "Hoàng thượng không giết Vân Bá Nghị nên xem như đặc ân phải không?" Mặc dù nàng không hiểu rõ chính quyền cổ đại, nhưng cho dù nàng u mê, cũng biết Hoàng quyền chí cao vô thượng, không thể tha thứ cho người có ý khiêu khích, Vân Bá Nghị trợ giúp Thái tử mưu triều soán vị, đây chính là phạm vào đại kỵ của cửu ngũ chí tôn.

"Ừ, lần này dính líu rất nhiều quan viên trong Kinh thành, một tháng trước, Hoàng thượng cử hành khoa cử văn võ, chọn lựa một nhóm nhân sĩ mới, vào triều làm quan, lấp vào chỗ trống!" Mộ Dung Diệp nói.

Chỉ cần nhà ông ngoại bình yên vô sự, Vân Lãnh Ca cũng lười để ý đến người khác, Vân Bá Nghị tự làm tự chịu, nhưng lại liên lụy đến rất nhiều người Tướng phủ, đợi sau khi đến biên cương có thể để A Diệp sắp xếp thỏa đáng.

"Phụ vương đâu? Ông ấy trở về biên giới rồi sao?" Vân Lãnh Ca hỏi.

"Nam Tinh đã bị phụ vương đánh bại hoàn toàn, trở thành nước phụ thuộc Đông Dương, cũng không thể gây sóng gió được nữa, Bắc Nguyệt đã ký kết hữu nghị với Đông Dương, trong vòng trăm năm tuyệt đối sẽ không khai chiến, cho nên Hoàng thượng cho phép phụ vương có thể nán lại Kinh

thành một lúc, chờ con chúng ta bình an ra đời, ông sẽ trở về biên giới, mà ta cũng phải đến biên cương!" Mộ Dung Diệp ôm chặt eo Vân Lãnh Ca từ phía sau, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng.

"Trời nam đất bắc, về sau muốn gặp mặt sợ sẽ khó khăn!" Vân Lãnh Ca thở dài nói.

"Không sao, biên cương chỉ có mấy chuyện vụn vặt, chúng ta tranh thủ lúc rảnh rồi đi du lịch khắp nơi, đến lúc đó, nếu Ca nhi nhàm chán, vì phu sẽ đưa Ca nhi đến biên giới ngắm cảnh một lần!" Mộ Dung Diệp thấy Vân Lãnh Ca hiện vẻ cô đơn, khẽ cười nói.

"Thế tử, phủ Hạ tướng quân dẫn theo gia quyến đến vương phủ báỉ phòng, nói ngài cần phải nể giao tình năm đó, gặp ông ta một lần!" Xích Ngôn vào bẩm báo.

"Hạ tướng quân muốn gặp bản thế tử hay Hạ Yên Nhi?" Mộ Dung Diệp nghe xong đã nói toạc ra ý của Hạ tướng quân.

Xích Ngôn lúng túng cười, không biết nên trả lời thế nào.

"Bảo ông ta về đi, nói chờ sau khi Thế tử phi sinh hài nhi xong, bản Thế tử sẽ tổ chức một yến hội cáo biệt Kinh thành trong vương phủ, đến lúc đó ông ta sẽ được gặp thôi!" Mộ Dung Diệp tiếp tục vuốt ve bụng Vân Lãnh Ca, không ngẩng đầu lên nói.

"Dạ, Thế tử!" Xích Ngôn vội trả lời cáo lui.

"Không phải chàng không thích ứng phó với những thứ giả dối kia ư? Sao còn muốn bày yến tiệc?" Vân Lãnh Ca nghi ngờ nói.

"Thứ nhất để ăn mừng con chúng ta ra đời, thứ hai để tuyên bố ta cách xa kinh đô, quyết định không về triều nữa, tiết kiệm khoảng thời gian hay có người đến cửa quấy rầy này, xua đuổi một đám phiền chán, không bằng

toàn bộ tụ tập trong một ngày, cũng xem như chính thức thông báo!" Mộ Dung Diệp khẽ hôn sợi tóc tản ra mùi thơm ngát của nàng, nhỏ giọng giải thích.

Vân Lãnh Ca bật cười, hoá ra là vậy, quả thật lười biếng.

Thời gian như thoi đưa, tin Mộ Dung Diệp tổ chức yến hội vừa phát ra, tất cả các phủ vốn muốn báỉ phòng vương phủ đều ngừng hẳn, mọi người trông mong đến ngày hôm đó.

Lần này khẩn cấp của Đông Dương do một tay Mộ Dung Thế tử giải quyết, danh vọng của hắn vốn như mặt trời ban trưa càng thêm đạt đến đỉnh điểm, Đông Dương trừ Hoàng thượng ra, chỉ sợ thật không có người thứ hai đạt được quyền thế như vậy.

Vương phủ chỉ có một vị chính phi Vân Lãnh Ca, hơn nữa trước đó vài ngày nhà mẹ đẻ của nàng còn bị lưu đày, không có nhà mẹ đẻ giúp đỡ, chắc hẳn cuộc sống của nàng sẽ không tốt lắm, tất cả các phủ khác đều muốn leo vào vương phủ, ý đồ để nữ nhi mình gả cho Mộ Dung Diệp, từ đó đề cao lợi ích của gia tộc mình.

Nếu thật sự có thể bám lên người Mộ Dung Diệp, vậy thì sẽ là một bước lên trời.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, chiến hỏa dập tắt, Mộ Dung Diệp cũng không tiếp tục vào triều nữa, mỗi ngày không có việc gì, trừ đấu khẩu với Mộ Dung Chấn, đa số thời gian đều ở bên cạnh trêu chọc Vân Lãnh Ca đến mức buồn nôn.

Đảo mắt, đã đến ngày Vân Lãnh Ca sinh, vì trước đó Mộ Dung Diệp đã chuẩn bị xong mọi thứ, phòng sinh, bà mụ đỡ đẻ, các loại thuốc, tất cả đều tiến hành đầu vào đầy.

Không có xuất hiện khả năng khó sinh mà Vân Lãnh Ca tưởng tượng, Mộ Dung Diệp cũng không lo lắng sợ nguy hiểm, tất cả mọi người trong phủ đều chờ mong, Mộ Dung Niệm ra đời.

Duy nhất vượt khỏi dự định của hai người là, sau Mộ Dung Niệm còn có một nhóc khác, điều này khiến Vân Lãnh Ca không thể không sử dụng tên Mộ Dung Diệp đã đặt trước đó.

Bởi vì cả hai đều là nam hài, Vân Lãnh Ca đặt tên cho đệ đệ là Mộ Dung An.

"A Diệp, chàng nói xem tại sao không phải long phượng thai nhỉ? Thiếp muốn có nữ nhi." Sau khi sinh xong, Vân Lãnh Ca nằm trên giường, nhìn Mộ Dung Diệp ôm hai đứa bé, oán trách nói.

"Về sau chúng ta lại sinh tiếp!" Trong lòng Mộ Dung Diệp tràn đầy hạnh phúc khó nói thành lời, căng thẳng lo lắng cũng mất hết khi Vân Lãnh Ca sinh hài tử thành công.

"Không cần, vóc người rất khó khôi phục!" Vân Lãnh Ca gào thét trong lòng, thân thể này mới mười hơn lăm tuổi thôi à, đã là mẫu thân của hai đứa bé, thật khiến người ta rất khó tiếp nhận.

Nhưng nhìn hai đứa trẻ phấn điều ngọc trác, nàng cảm thấy thật tự hào, nho nhỏ, đáng yêu như thế, về sau lớn lên nhất định sẽ rất đẹp, khiến cho xuân tâm của nhiều thiếu nữ vân anh chưa gả nẫy mầm!

"Ta muốn nhìn tôn tử của ta!" Mộ Dung Chấn nóng vội không thèm quan tâm đến sự ngăn trở của Xích Ngôn Xích Ngữ, sải bước xông đến, thoáng thấy hai đứa trẻ trong lòng Mộ Dung Diệp, đôi mắt nhất thời sáng lên, đưa tay đoạt lấy.

Võ công Mộ Dung Diệp đã khôi phục, sao có thể để ông được như ý dễ dàng như vậy, đặc biệt khi thấy dáng vẻ ông tùy tiện vậy, chỉ sợ ông sẽ

đả thương con mình, hai người quên mất bây giờ còn đang ở trong phòng sinh, lập tức vung tay.

Vân Lãnh Ca nhúc đầu vỗ trán, híp mắt nhìn bọn họ so chiêu, rất không dễ dàng tìm được một khoảng trống, cơ hội mất đi sẽ không trở lại, Vân Lãnh Ca lập tức tận dụng mọi thứ nói: "A Diệp mau đưa đứa bé cho phụ vương nhìn đi!"

Nghe vậy, Mộ Dung Diệp xụ mặt xuống, không phục đưa một đứa bé đưa cho Mộ Dung Chấn đang cười hả hê.

"Đây là An nhi hay Niệm nhi?" Mộ Dung Chấn nhìn đứa trong lòng, lại nhìn qua đứa bên Mộ Dung Diệp, phát hiện hai đứa trẻ giống nhau như đúc, ông thật sự không phân rõ, khó hiểu hỏi.

Mộ Dung Diệp vội vàng đến bên cạnh Mộ Dung Chấn, đặt hai đứa bé cùng một chỗ, phát hiện ngũ quan thật sự không hề khác nhau, nên liếc mắt, hai mặt nhìn nhau.

"Đứa bé còn nhỏ, lớn lên thì sẽ có thể phân biệt!" Vân Lãnh Ca thờ dãi, nói.

"Vương Gia, Thế tử, nên ôm đi cho bú sữa rồi!" Một tỳ nữ cười khúc khích đột nhiên nhớ đến đứa bé vẫn chưa được cho bú, e rằng đã sớm đói bụng, lúc này mới lên tiếng nhắc nhở.

Mộ Dung Diệp và Mộ Dung Chấn lưu luyến giao hai đứa bé cho tỳ nữ, dặn đi dặn lại các nàng phải chăm sóc tốt cho hai đứa bé, sau đó mới để người ôm đi.

Mộ Dung Diệp biết Vân Lãnh Ca chắc chắn rất mệt, nên dìu nàng nằm xuống, tỉ mỉ dếm góc chăn cho nàng, nhẹ nhàng níu lấy Mộ Dung Chấn đang không muốn rời đi nhanh chóng ra ngoài.

"Này, thằng con bất hiếu, người dám kéo phụ thân người như thế hả? Còn không mau dừng tay!" Mộ Dung Chấn giận dữ, bị nhị tử xách ngược cổ áo, loại chuyện mất mặt này, nếu truyền ra ngoài, vậy không phải cái danh vương gia này sẽ bị người trong thiên hạ chê cười sao? Nhưng thấy Vân Lãnh Ca mới vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi, nên vẫn cố ý giảm âm lượng xuống, tránh đánh thức nàng.

"Nếu tinh lực phụ vương quá lợi hại, nhị tử có thể so vài chiêu với ngài." Đến khi ra ngoài viện, Mộ Dung Diệp mới buông lỏng Mộ Dung Chấn, cười lạnh nói.

"Ta không muốn, ta mệt rồi, cần nghỉ ngơi!" Thấy Mộ Dung Diệp xoa tay, Mộ Dung Chấn hơi chột dạ từ chối.

Nửa năm nay, chẳng những Mộ Dung Diệp khôi phục võ công, hơn nữa ngày càng có dấu hiệu tiến bộ hẳn, ngay cả ông cũng không phải đối thủ, vẫn không cần tìm tai vạ thì tốt hơn.

"Ta thấy phụ vương tràn đầy tinh khí, tiêu phí một ít sẽ có lợi cho cơ thể đấy!" Mộ Dung Diệp cười lạnh, chuẩn bị động thủ.

"Ta đã là lão già lợm khộm rồi, lấy đâu ra tinh lực, đừng có trợn mắt nói dối!" Mộ Dung Chấn mặt không đỏ hơi thở không gấp kêu la, giãy lát, thấy bước chân của Mộ Dung Diệp, muốn nhào đến mình, thì vội nói: "Ta mệt rồi mà, đi ngủ để lấy lại tinh thần đã!" Nói xong, còn giả vờ ho khan vài tiếng, biểu hiện thân thể ông thật sự rất khó chịu.

Mộ Dung Diệp không hề tin, vận nội lực, đánh một chưởng về phía ngực Mộ Dung Chấn, Mộ Dung Chấn sợ hết hồn, thân hình nhẹ nhàng, tránh né, sau đó không quay đầu lại chạy ra khỏi viện, chỉ để lại một câu: "Mộ Dung Diệp, thằng con bất hiếu khốn kiếp, chờ nội lực ta đại thành, ta sẽ đánh người thành đầu heo cho biết!" Lời nói phiêu tán trong gió.

Một tháng sau, Mộ Dung Diệp phái người phát thiệp mời cho tất cả phủ trong Kinh thành.

Hạ nhân trong vương phủ khí thế ngất trời, chuẩn bị yến tiệc.

Đến sáng sớm hôm đó, đã bắt đầu có người lục tục đến cửa vương phủ, mỗi người đều tò mò quan sát tình hình trong vương phủ.

Trong hoa viên, Mộ Dung Diệp ra lệnh giảm lược tất cả, bày tiệc rượu ngoài trời, đợi sau khi tân khách đến đông đủ thì tỳ nữ sẽ hướng dẫn bọn họ ngồi xuống.

Đủ loại tiếng than thở rơi vào tai Mộ Dung Diệp như thủy triều, Mộ Dung Chấn ngồi ở vị trí chủ tọa, không còn vẻ cười đùa nữa, sắc mặt lãnh túc nghiêm nghị, trên người tản ra hơi thở khát máu lạnh lẽo chỉ người hành quân mới có.

Mọi người nhìn thấy Mộ Dung vương gia, thì cảm khái trong lòng, quả nhiên là truyền kỳ Đông Dương, phụ thân nổi danh, ưu tú như vậy, mới có thể sinh ra Mộ Dung Diệp có phong thái ngông nghênh như thế.

Mộ Dung Diệp liếc mắt nhìn Mộ Dung Chấn sẽ không có ý định mở lời, chỉ đành phải đứng dậy, nhìn mọi người trở nên yên tĩnh khi thấy hắn đứng lên, hắn nở nụ cười lười biếng, nhất thời khiến các tiểu thư khuê các trong hoa viên mê muội, không hẹn mà cùng lộ ra ánh mắt say đắm nhìn hắn, trầm mê trong đó, không thể tự thoát ra được, nhớ đến mục đích cha nương mang mình đến tham gia yến hội này, thì nảy sinh kích động, vui vẻ không dứt, gương mặt cũng hiện lên vẻ đỏ ửng.

Mộ Dung Thế tử phong thần tuấn lãng như vậy, là nhân vật phong hoa tuyệt đại, cộng thêm thế lực không gì sánh nổi của hắn, nếu họ có thể gả vào phủ làm trắc phi đều là tam sinh hữu hạnh [2] rồi.

[2] tam sinh hữu hạnh: vận may ba kiếp

Đáy mắt Vân Lãnh Ca nhanh chóng xẹt qua đồng tình, khóe môi hơi nâng lên, hôm nay không quyền quý nào không dẫn theo nữ nhi đến, lòng dạ Tư Mã Chiêu người ngoài đường cũng biết, tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Mộ Dung Diệp cảm nhận được những tầm mắt nhiệt tình nhìn vào mình, không nhịn được cau mày, đột nhiên cảm thấy trong đó có một ánh mắt cực kỳ nóng bỏng, nên đành nhìn qua, thấy chỗ nữ khách Hạ Yên Nhi đang si tình nhìn hắn, ống tay áo phải trống rỗng nhẹ nhàng phiêu động trong gió, mày Mộ Dung Diệp càng nhíu chặt hơn.

"Hai chuyện thôi." Mộ Dung lười biếng lên tiếng: "Thứ nhất chào mừng nhi tử của bản Thế tử, trưởng tử Mộ Dung Niệm, con thứ Mộ Dung An!"

Vừa dứt lời, thoáng chốc tiếng chúc mừng cuồn cuộn không dứt chạy ra từ miệng của mọi người, khiến Vân Lãnh Ca kính nể là, không có một lời chúc nào bị lặp lại, chỉ đành phải than thở, những người này khéo léo quá, chu đáo thật.

Vân Lãnh Ca nhìn lướt qua thì thấy rất nhiều gương mặt quen thuộc, Hạ Yên Nhi, Hạ Ngữ Nhi đang cầm phần trầu mắt nhìn nàng, khiến nàng ngạc nhiên là, nàng còn nhìn thấy Vân Xuân Ca!

Phía trên thiếp A Diệp có ghi, chỉ có chính thất mới có thể vào dự tiệc, vì sao Vân Xuân Ca lại đến? Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện Vân Lãnh Ca đã nghĩ đến nguyên nhân, e rằng Vân Xuân Ca đã ngồi lên vị trí chính thất của Hạ Hạo Nhiên rồi, quả thật không thể khinh thường, từ thiếp thất lên chính thất, nhưng quy củ của phủ Tướng quân rất nghiêm khắc mà, thật sự không đơn giản rồi.

Vân Xuân Ca ngược mắt phát hiện ánh mắt Vân Lãnh Ca, nhếch môi cười lạnh, trong mắt mang theo hận ý ngập trời và tàn khốc đối mắt với

nàng, tất cả các phủ đến dự tiệc, đều có dụng ý khác, tính toán điều gì thì trong lòng đều hiểu rõ, Vân Lãnh Ca tốt số thì sao? Sinh được hai đứa con trai thì thế nào? Còn không phải trở mắt nhìn phu quân của mình có nữ nhân khác sao?

"Chuyện thứ hai, bản Thế tử đã chào từ biệt với Hoàng thượng, ít ngày nữa sẽ rời khỏi Kinh thành, nếu không có tuyên triệu, sẽ không về kinh, cho nên bữa tiệc hôm nay cũng là bữa tiệc cáo biệt, có lẽ, về sau chúng ta sẽ không còn gặp nhau nữa!" Mộ Dung Diệp nhếch môi, chậm rãi nói ra.

Dứt lời, đám người náo nhiệt như bị dội một quả bom, ai nấy đều kinh hãi, không thể tin.

Nếu Mộ Dung Thế tử rời khỏi Kinh thành, bọn họ gả con gái vào vương phủ, thì còn có ý nghĩa gì nữa? Biên cương và Kinh thành trời nam đất bắc, khoảng cách đâu phải chỉ ngăn ngui trong gang tấc?

"Chỉ vậy thôi, nhanh dùng thiện đi, dùng xong thì từ đâu nên về nơi đó!" Mộ Dung Diệp thấy mọi người đều dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn hắn, hăng giọng cười, lời nói mang theo sự phách lối ngang ngược.

Vân Lãnh Ca lắc đầu, bất đắc dĩ nhìn Mộ Dung Diệp, có phải lời này quá thẳng thắn rồi không? Không phải những người làm chính trị đều vô cùng khôn khéo à? Có ai như hắn vậy, muốn nói cái gì thì nói cái đó.

Những tiểu thư khuê tú kia đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ thất vọng, ánh mắt ảm đạm, im lặng không nói.

Yến tiệc vì lời nói của Mộ Dung Diệp mà mất hứng thấy rõ, mặt ai nấy đều ủ rũ, nhưng hơn nữa là cực kỳ thất vọng.

Mộ Dung Diệp chê cười trong lòng, vẫn làm theo ý mình cười dịu dàng ân cần gấp thức ăn cho Vân Lãnh Ca, dung mạo tuyệt mỹ, cử chỉ sẵn

sóc, không thể nghi ngờ khiến các tiểu thư kia ghen tỵ đỏ mắt, hận người ngồi bên cạnh Mộ Dung Diệp không phải là mình.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Vân Lãnh Ca bắt đầu cho người dọn dẹp hành trang, cũng ra lệnh cho hạ nhân an bài vương phủ ổn thỏa, chuẩn bị chu đáo mọi việc. editedbysutucuoigaDieenndkdan/leeequhydonnn

Sau vài ngày, Vân Lãnh Ca như ý nguyện mang theo vài nha đầu cận thân đến biên cương với Mộ Dung Diệp, Mộ Dung Chấn cũng rời đi cùng ngày.

Nhưng, khi bọn họ ra khỏi thành thì mỗi người phải đi mỗi ngả, bởi vì lộ tuyến không giống nhau.

Xe ngựa nhàn nhã chạy trên đường, Vân Lãnh Ca rúc vào bờ ngực ấm áp của Mộ Dung Diệp, ánh mắt nhu hòa nhìn hai đứa trẻ trong nôi.

"A Diệp, chàng nói xem con giống chàng hay giống thiếp vậy?" Vân Lãnh Ca nhìn hồi lâu, nhưng vẫn không nhìn ra rốt cuộc đứa bé giống ai, nên hỏi ý Mộ Dung Diệp.

Nghe vậy, Mộ Dung Diệp cẩn thận nhìn mặt hai đứa bé, một lát sau, cho ra một kết luận, như đinh chém sắt nói: "Giống ta!"

"Thật sao?" Vân Lãnh Ca nghi ngờ: "Còn nhỏ vậy mà sao chàng nhìn ra được thế?"

"Đều là nam tử mà! Dĩ nhiên giống ta rồi!" Mộ Dung Diệp giương môi cười, ôm chặt người trong lòng, khẽ nói.

Trong mắt Vân Lãnh Ca hàm chứa oán trách trừng mắt liếc hằm, tiếp đó, vẻ mặt hơi mong chờ: "A Diệp, thiếp rất hy vọng có thể nhanh đến nơi thế ngoại đào nguyên mà chàng đã nói!"

"Nàng sẽ thích đó! Nơi ấy quả thật là tiên cảnh nhân gian." Mộ Dung Diệp vuốt tóc Vân Lãnh Ca, cười khẽ nói.

"Chỉ cần có chàng và con, thì nơi đó chính là tiên cảnh nhân gian với thiếp!" Đáy mắt Vân Lãnh Ca lấp lánh nét cười hạnh phúc, giọng nói vô cùng ngọt ngào.

"Ca nhi, cả đời này ta có nàng đã đủ rồi!" Mộ Dung Diệp cảm khái, ngón tay nâng cằm Vân Lãnh Ca, cúi đầu hôn đôi môi hằn lưu luyến không nở rời xa kia, trao cho nàng nụ hôn nhiệt tình nóng bỏng.

Thiếp xuyên qua dị thế, đến bên cạnh chàng, thề cùng chàng đi khắp núi sông, cuộc đời này, có chàng làm bạn, không uổng công đã đến nhân gian này một chuyến!

---Hoàn---

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Đời Người Hoàn Toàn Khác Nhau

Chương 2: Cuộc Đời Hoàn Toàn Khác (Hạ)

Chương 3: Không Người Nào Hỏi Thăm Trọng Sinh

Chương 4: Làm Khó Dễ Mọi Người Trong Tướng Phủ

Chương 5: Bình Tĩnh Hóa Giải

Chương 6: Muốn Đưa Cơ Sở Ngâm Đến À, Không Có Cửa Đâu

Chương 7: Nhị Di Nương Bị Phạt Cấm Túc

Chương 8: Trong Lòng Suy Nghĩ Lại Quy Tắc Xuyên Qua

Chương 9: Nhị Tiểu Thư Muốn Học Võ Công

Chương 10: Nhị Di Nương Dùng Độc Kế

Chương 11: Nhị Di Nương Mưu Hại Thất Bại

Chương 12: Nhị Tiểu Thư Cảnh Cáo Nhị Di Nương

Chương 13: Mặt Tà Ác Của Vân Lãnh Ca

Chương 14: Cạn Bã Nam, Cạn Bã Nữ Đến Thăm

Chương 15: Khẩu Chiến Trong Hoa Viên

Chương 16: Sóng Gió - Vân Lãnh Ca Làm Thơ

Chương 17: Vô Sự Bất Đẳng Tam Bảo Điện

Chương 18: Lãnh Ca Trịnh Trọng Cam Kết

Chương 19: Lại Là Độc Kế Của Nhị Di Nương

Chương 20: Bị Nghi Là Thủy Quỷ Nhập Vào Người

Chương 21: Nhị Di Nương Diễn Trò Hãm Hại

Chương 22: Tuồng Kịch Vô Cùng Đặc Sắc

Chương 23: Quỷ Kế Của Nhị Di Nương Bị Bại Lộ

Chương 24: Di Nương Kê Đơn Bị Vạch Trần

Chương 25: Lão Phu Nhân Giữa Mê Mộng Thảo

Chương 26: Nhị Di Nương Trả Đũa

Chương 27: Người Khác Chịu Tiếng Xấu Thay Nhị Di Nương

Chương 28: Quyền Lớn Của Nhị Di Nương Bị Đoạt

[Chương 29: Tam Di Nương Muốn Chường Gia](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31: Liên Hoàn Kế Của Nhị Di Nương](#)
[Chương 32: Xếp Cơ Sở Ngâm Của Mình Vào](#)
[Chương 33: Mộ Dung Diệp Trong Truyền Thuyết](#)
[Chương 34: Biến Chuyển Thế Cục Trong Tướng Phủ](#)
[Chương 35: Lão Phu Nhân Tỏ Ý Cảnh Cáo](#)
[Chương 36: Người Người Trong Tướng Phủ Không An Phận](#)
[Chương 37: Tứ Di Nương Thần Bí Của Tướng Phủ](#)
[Chương 38: Tứ Di Nương Thâm Tàng Bất Lộ](#)
[Chương 39: Thứ Tỷ Muội Trang Phục Lộng Lẫ](#)
[Chương 40: Trước Giờ Thế Tử Mộ Dung Trở Về](#)
[Chương 41: Màn Trình Diện Thanh Thế Quy Mô](#)
[Chương 42: Thế Tử Hào Hoa Phong Nhã, Độc Nhất Vô Nhị](#)
[Chương 43: Tứ Tiểu Thư Xuân Tâm Nhộn Nhạo](#)
[Chương 44: Tính Toán Trong Lòng Hạ Yên Nhi](#)
[Chương 45: Nhũ Mẫu Khẽ Kể Chuyện Năm Đó](#)
[Chương 46: Nhị Tiểu Thư Gặp Mặt Bà Vú](#)
[Chương 47: Ngọn Nguồn Và Quá Trình Sự Việc](#)
[Chương 48: Tứ Tiểu Thư Đỏ Mắt Thầm Hận](#)
[Chương 49: Cung Yến Đón Gió Tây Trần](#)
[Chương 50: Cung Yến Sắp Bắt Đầu \(Hết Quyển Một\)](#)
[Chương 51: Mật Báo](#)
[Chương 52: Tính Toán](#)
[Chương 53: Mới Vào Hoàng Cung](#)
[Chương 54: Đối Chọi Gay Gắt](#)
[Chương 55+1: Thế Tử Yêu Nghiệt](#)
[Chương 55+2: Thế Tử Yêu Nghiệt \(Tiếp\)](#)
[Chương 56+1: Bất Đặc Dĩ Thỏa Hiệp \(1\)](#)
[Chương 56+2: Bất Đặc Dĩ Thỏa Hiệp \(2\)](#)
[Chương 57+1: Mỗi Người Đều Có Tâm Tư \(1\)](#)
[Chương 57+2: Mỗi Người Đều Có Tâm Tư \(2\)](#)

[Chương 58: Phong Vũ Đến](#)
[Chương 59: Gặp Mặt Đầu Thành](#)
[Chương 60: Đầu Trộm Đuôi Cướp](#)
[Chương 61: Thế Ngoại Cao Nhân?\(1\)](#)
[Chương 61+2: Thế Ngoại Cao Nhân](#)
[Chương 62: Trong Kế Có Kế](#)
[Chương 63: Nuôi Hổ Gây Họa](#)
[Chương 64+1: Cao Tăng Thật Giả](#)
[Chương 64+2: Cao Tăng Thật Giả](#)
[Chương 65: Sự Việc Bại Lộ](#)
[Chương 66: Vương Bài Hộ Mệnh](#)
[Chương 66+2: Vương Bài Hộ Mệnh \(2\)](#)
[Chương 67: Tiếp Xúc Thân Mật](#)
[Chương 68: Quân Vương Thăm Dò](#)
[Chương 69+1: Thích Không?](#)
[Chương 69+2: Thích Không?](#)
[Chương 70: Công Chúa Du Nhiên](#)
[Chương 71](#)
[Chương 71+2](#)
[Chương 72: Phòng Ngừa Chu Đáo](#)
[Chương 73: Thâm Ý Tối Thăm](#)
[Chương 74: Cầu Hôn](#)
[Chương 75: Nha Nha Dụ Dỗ Thành Công, Thế Tử Mạnh Mẽ Hôn](#)
[Chương 76: Thế Tử Động Tình, Nha Nha Thành Di Nương](#)
[Chương 77: Hướng Gió Biển Chuyển](#)
[Chương 78: Nha Hoàn Phản Bội? Di Nương Để Non?](#)
[Chương 79: Thai Nhi Khó Giữ](#)
[Chương 80: Bước Ngoặt Kinh Động](#)
[Chương 81: Kết Cục Đã Định](#)
[Chương 82: Âm Thầm Tương Trợ](#)
[Chương 83: Nội Tâm Của Thế Tử](#)
[Chương 84: Thời Gian Ấm Ấp](#)

[Chương 85: Lễ Mừng Thọ](#)
[Chương 86: Châm Ngòi Ly Gián](#)
[Chương 87: Tỏ Rõ Tâm Tư](#)
[Chương 88: Đột Phá Trong Tình Cảm](#)
[Chương 89: Phun Ra Hồi Môn \(Đồ Cưới\)](#)
[Chương 90: Thánh Chỉ Tứ Hôn](#)
[Chương 91: Bịa Chuyện Nói Dối](#)
[Chương 92: Mưu Kế Thâm Độc](#)
[Chương 93: Kết Cục Như Thế](#)
[Chương 94: Nhúng Tay Vào Hôn Sự](#)
[Chương 95: Liên Thủ Thiết Kế](#)
[Chương 96: Nga Hoàng Nữ Anh \[1\]](#)
[Chương 97: Âm Sát Ngày Cặp Kê](#)
[Chương 98: Động Phòng Hoa Chúc](#)
[Chương 99: Thời Gian Yên Ắ](#)
[Chương 100: Cảnh Xuân Ôn Tuyền](#)
[Chương 101: Mưu Triều Đoạt Vị](#)
[Chương 102: Ngày Lại Mặt](#)
[Chương 103: Có Mục Đích Khác](#)
[Chương 104: Thăm Dò Lẫn Nhau](#)
[Chương 105: Cái Giá Của Liên Hôn](#)
[Chương 106: Bất Ngờ](#)
[Chương 107: Ai Là Ngươi Ông?](#)
[Chương 108: Chuyện Cũ Năm Đó](#)
[Chương 109: Bắt Đầu Thực Hiện](#)
[Chương 110: Sắp Đại Loạn](#)
[Chương 111: Di Hoa Tiếp Mộc \[1\]](#)
[Chương 112: Nhất Công Chúa](#)
[Chương 113: Mưu Đồ Đã Lâu](#)
[Chương 114: Có Bánh Bao](#)
[Chương 115: Một Đường Đuổi Giết](#)
[Chương 116: Đại Kết Cục: Nửa Đêm Đánh Bất Ngờ \(Thượng\)](#)

[Chương 117: Đại Kết Cục: Sự Chân Thật Của Hung Tin \(Trung\)](#)

[Chương 118: Đại Kết Cục: Gặp Nhau Ở Vách Đá \(Hạ\)](#)

[Chương 119: Ngoại Truyện 1: Hiềm Khích Tiêu Tan, Tình Ý Triền Miên](#)

[Chương 120: Ngoại Truyện 2: Hồi Kinh](#)

[Chương 121: Ngoại Truyện 3: Rời Đi, Tình Này Không Đổi](#)